

— У. Е. Б. —
ГРИФИН

© 1999 "МЕТРО-ПРЕСС" АД, ПЛОВДИВ

ПО ЗАПОВЕД
НА
ПРЕЗИДЕНТА

ГРИФИН

УИЛЯМ ГРИФИН ПО ЗАПОВЕД НА ПРЕЗИДЕНТА

Превод: Силвия Ненкова

chitanka.info

Двама въоръжени мъже се качват на борда на „Боинг 727“, изоставен на летище в Ангола. Те отвличат самолета, прерязват гърлата на екипажа и отлитат неизвестно къде. САЩ веднага са обхванати от ужас: нито ЦРУ, нито ФБР, нито някоя друга разузнавателна агенция, може да намери самолета или да потвърди мълвата, че терористи са го отвлекли с цел да го разбият в сграда в САЩ.

Президентът, ядосан и разтревожен, иска отговори и лично назначава Чарли Кастило, майор от Специалните части, работещ за секретаря на отдел Вътрешна сигурност Мат Хол, да открие какво става.

Той пътува под прикритие до Европа и Африка и там, подпомогнат от неочаквани съюзници и възпрепятстван от опасни врагове, започва да разплита мистерията, която добива ужасяващи измерения. Ако Кастило не предприеме нещо, тя ще свърши наистина много, много зле не само за него, но и за цяла Америка.

„Грифин доказва, че напълно владее военната терминология и базира новата си серия не на минали войни, а на днешните мътни води на тероризма и международните политически интриги... Интересното разследване кара читателите да стоят на пистата и да чакат Чарли Кастило и неговия нов екип да кацнат и да ги отведат към ново приключение.“

Паблишърс Уикли

„Много действие, интриги на високо ниво, диалози, които разкриват чувство за хумор, малко любов и много други неща...“

Лайбръри Джърнъл

„Сюжетът е изпълнен с множество летателни апарати, военни и граждански, използван е жаргон от езика

на навигацията, приземяването и излитането, оръжията и радарните системи, което разбира се, е интересно за почитателите на Грифин... В това е и голяма част от забавлението.“

Буклист

За тези които вече не са сред нас:

УИЛЯМ Е. КОЛБИ

Старши лейтенант от армията, който става първият директор на ЦРУ.

ААРОН БАНК

Старши лейтенант, който става командир на полк и родоначалник на Специалните части.

УИЛЯМ Р. КОРСЪН

Легендарен офицер от морското разузнаване, най-мразен от страна на КГБ и то не само защото е дал категоричната си оценка за тях.

За живите:

БИЛИ УО

Легендарен старши сержант от ВВС и Специалните сили, който се пенсионира и тогава залавя небезизвестния Карлос Чакала.

РЕНЕ ДЖ. ДЕФОРНО

Старши лейтенант, който става легендарен офицер от американското контраразузнаване.

ДЖОН РАЙЦЕЛ

Офицер от армията и легенда в Специалните сили, който е можел да сложи край на тероризма на заловения кораб „Акиле Лауро“, но не е получил разрешение да го направи.

РАЛФ ПИТЪРС

Офицер от армейското разузнаване, написал най-добрият анализ срещу тероризма, който някога съм виждал.

И за новото поколение:

МАРК Л.

Старши офицер от разузнаването, който, въпреки младостта си, с всеки изминал ден все повече ми напомня за Бил Колби.

ФРАНК Л.

Легендарен офицер от разузнаването на отбраната, който се пенсионира и сега върви по пътя на Били Уо.

*НАШАТА НАЦИЯ ИМА ДЪЛГ КЪМ ТЕЗИ ПАТРИОТИ
— ДЪЛГ, КОЙТО НИКОГА НЕ БИ МОГЛА ДА ИЗПЪЛНИ.*

I.
ПРОЛЕТТА НА 2005

(ЕДНО)

Международно летище „Куатро де Феверейро“
Луанда, Ангола
14:45, 23 май 2005

Още докато изкачваше несигурните стъпала, които се спускаха и прибираха, докато навеждаше глава, за да мине през вратата на самолета „Боинг 727“, капитан Алекс Макълхъни, четирийсет и две годишен, червендалест, с буйна коса, която вече започваше да посивява, с тяло, което започваше леко да наедрява, имаше неясното предчувствие, че нещо не е наред — че нещо лошо ще се случи, — но не беше подготвен за мъжа с тъмна кожа, когото завари вътре, изправен до далечната стена. Мъжът държеше „Узи“, което беше насочена право в корема на Макълхъни.

О, по дяволите!

Макълхъни спря и вдигна и двете си ръце, с дланите към мъжа, на нивото на раменете си.

— Отстрани се от вратата, капитане! — нареди мъжът и направи движение с „Узито“, което подсказа на Макълхъни, че той иска от него да влезе в пилотската кабина.

„Акцентът му не е американски. Нито британски. Кожата му е тъмна, но не е черна. Може би е португалец? О, хайде, португалците не отвличат самолети. Този трябва да е арабин.“

Мъжът с „Узито“ беше облечен почти като Макълхъни — тъмни панталони, черни обувки, бяла риза с отворена яка, пагони. Джобовете на гърдите му бяха с капаци, пагоните показваха чин капитан. На единия му джоб дори имаше значка на член от екипажа на „Трензиънт Еър“, който беше минал през митницата и щеше да остане на летището двацет и четири часа или дори повече.

Макълхъни тръгна към пилотската кабина.

— Назад! — нареди мъжът. — И останни на мястото си.

Макълхъни се подчини.

— Не искаме никой да те види с вдигнати ръце, нали? — запита мъжът с тон, който беше почти приятелски.

Макълхъни кимна, но нищо не каза.

„Предполагам, че трябваше да се случи нещо такова. Трябва да запазя самообладание, да правя точно онова, което ми казват, и в никакъв случай да не правя нещо глупаво.“

— Самолетът е реквизиран — каза мъжът. — От *Легиона на Джихад*.

„Какъв, по дяволите, е този Легион на Джихад? А има ли значение? Сигурно са араби, които говорят английски и са достатъчно умни да се облекат в униформите на пилоти. Ще отвлекат самолета. И мен.“

Макълхъни кимна, не каза нищо един кратък миг, после се възползва от шанса си.

— Разбирам, но ако вие сте...

Някой зад него го сграбчи за косата и дръпна силно главата му назад. Той понечи да се противопостави — чист рефлекс, — но после с крайчеца на окото си видя нещо като нож за чистене и рязане на риба, почувства го опрян до адамовата си ябълка и се застави да стои неподвижно.

Исусе Христе!

— Ще говориш само когато ти разрешим и ще искаш разрешение с вдигане на ръка, както правят децата в училище. Разбра ли?

Макълхъни се опита да кимне, но заради ножа, опрян в гърлото му, и заради ъгъла, под който главата му беше наклонена назад, това едва ли беше видимо за мъжа срещу него. Замисли се за миг, после вдигна дясната си ръка малко по-нависоко.

— Можеш да говориш — каза мъжът с „Узито“.

— След като сте пилот, защо имате нужда от мен? — запита той.

— Първият отговор трябва да е очевиден — за да не можеш незабавно да докладваш за реквизирането на самолета. Освен това предпочитаме, когато властите започнат да търсят самолета, да търсят теб, а не нас. Това отговаря ли на въпроса ти?

Макълхъни кимна доколкото може и каза:

— Да, сър.

„Какво, по дяволите, ще правят с този самолет? Дали няма да отидат до американското посолство в тази страна? С мен? В Ангола? В

това няма никакъв смисъл. Американското посолство тук е малко, повечето американци никога не са чували за Ангола и едва ли знаят къде се намира. Какво друго е в обсега на самолета? Южна Африка, разбира се. До Йоханесбург има около хиляда и петстотин мили, малко повече са до Кейптаун. Къде се намира нашето посолство в Южна Африка?“

— Както предполагаш, аз съм пилот и съм квалифициран да управлявам този модел „Боинг“ — каза мъжът. — Както и офицерът зад теб. Следователно ти си удобен за тази операция, но не си задължителен. При най-малкото подозрение, че не правиш каквото ти се казва или че се опитваш да пречиш на операцията, ще бъдеш елиминиран. Разбираш ли?

Макълхъни отново кимна, доколкото можеше, и каза:

— Да, сър.

Мъжът каза нещо на чужд език, което Макълхъни не разбра. Ръката, която стискаше косата му, отпусна хватката и той вече можеше да държи главата си в нормално положение.

— Можеш да отпуснеш ръцете си — каза мъжът и после добави със същия странен тон, все едно че водеше дружески светски разговор: — Ти, изглежда, не се нуждаеш от много време, за да провериш самолета преди полет. За какво е всичкото това бавене?

Макълхъни, въпреки горещината, почувства студени тръпки и осъзна, че се поти обилно.

„Какво друго се очаква с «Узи», насочено в корема ти, и нож, опрян в гърлото ти?“

Устата му беше пресъхнала, трябваше да събере слюнка в нея и да навлажни устни, преди да отговори:

— Трябваше да проведе тестовете, задължителни преди полет — каза Макълхъни. — Самолетът не е летял повече от година. Трябваше да проведе онова, което наричам „Последна проверка на Макълхъни...“

— Това не е ли работа на механиците?

— Аз съм механик.

— Ти си механик? — запита мъжът с нескрито съмнение.

— Да, сър. Аз проверих повредите, подписах документа за поправките, а сега направих и последната проверка...

— В какво се състои тя?

— Тя не е задължителна, но е нещо, което аз винаги правя. Самолетът стои тук повече от двацет и четири часа, зареден с гориво догоре... Трябва да огледам всичко за последен път. Ако отнякъде имаше изтичане, щях да го видя и да го отстраня, преди да вдигна самолета във въздуха.

Мъжът с „Узито“ се замисли за миг, после кимна.

— Не е обичайно за един капитан да бъде също и механик, нали?

— Да, сър, предполагам, че е така.

— И откри ли нещо нередно при последната проверка?

— Не, сър.

— И след като не откри нищо нередно, какъв щеше да е следващият ти ход?

— Щях да поискам втори пилот, сър. След като той пристигнеше, щях да проведа тест на двигателите и кратък пробен полет.

— Вторият ти пилот е тук — каза мъжът. — Можеш да погледнеш в отделението за пътниците.

Макълхъни не помръдна.

— Погледни във фюзелажа, капитане — каза строго мъжът с „Узито“ и нещо твърдо се заби в тила на Макълхъни.

Той трепна от болка.

„Това не е нож, но със сигурност не е и длан. Може би другият също има «Узи». Или някакво друго оръжие.“

Макълхъни заобиколи едрия мъж и надникна в отделението за пътниците. Всички седалки, с изключение на първите три реда, бяха отстранени. Макълхъни нямаше представа кога или защо, но когато самолетът беше излетял от Филадельфия, той беше абсолютно във вида, в който беше произведен — със седалки за сто осемдесет и девет души. На компанията „Лийз Еър“ беше казано, че полетът ще трае шейсет дни и че ще бъдат превозени хора, тръгнали от Скандинавия на екскурзия до Испания и Мароко.

Макълхъни знаеше всичко това, защото беше вицепрезидент на „Лийз Еър“ и отговаряше за поддръжката на самолетите на компанията и операциите по полетите. Титлата му звучеше прекалено грандиозно, като се имаше предвид размерът на компанията. „Лийз Еър“ имаше още само двама служители. Президентът и главният изпълнителен директор беше зетят на Макълхъни, Тери Халоран, а секретар и касиер

беше Мари-Елизабет Макълхъни Халоран, съпруга на Тери и сестра на Макълхъни.

„Лийз Еър“ разполагаше с вече използвани самолети — такива, от които другите компании искаха да се отърват по различни причини, но най-вече защото те бяха към края на летателните си дни. „ЛА-9021“ например беше превозвал пътници за „Континентал“ повече от двайсет и две години.

Когато „Лийз Еър“ придобиеше самолет — а те никога не притежаваха повече от четири самолета едновременно, в момента тяхна собственост бяха два: този „Боинг“ и „Локхийд 10-11“, който току-що бяха купили от Нортуест — те го преобоядисаха, регистрираха го и му слагаха нови номера.

После предлагаша самолета за продажба. Ако не можеха да намерят кой да го купи с прилична за тях печалба, самолетът се предлагаше за чартърни полети — „мокри“, което означаваше, че „Лийз Еър“ осигурява горивото и екипажа и се грижи за поддръжката, или „сухи“, което означаваше, че наемателят осигурява екипажа и горивото и плаща за поддръжката. Докато не дойдеше времето за годишния преглед, който беше много скъп. Тогава самолетът отново биваше паркиран във Филадельфия и предлаган за продан на наистина добра цена. Ако не успееш да го продадат, той правеше един последен полет до малко летище в Аризонската пустиня, където биваше разглобен и по-късно продаден на части.

„Лийз Еър“ бяха в бизнеса от пет години. „ЛА-9021“ беше техният двайсет и първи самолет. Понякога правеха купища пари от някой самолет, а понякога се налагаше да вземат студен душ.

На вицепрезидента Макълхъни се струваше, че този път ще се наложи да вземат студен душ. От „Сърф енд сн холидейс“ им бяха телефонирали преди десет дни, преди изтичането на техния шейсетдневен договор, и бяха помолили той да бъде продължен с нови трийсет дни. Казаха, че чекът ще бъде изпратен незабавно.

Чекът не пристигна. След четири дни пристигна телеграма, в която се казваше, че на самолета се наложило да направи „принудително кацане“ на летището в Луанда, Ангола, където проверката показала повреди, които те не били длъжни да отстранят според предварителния договор. И тъй като повредите се появили

преди изтичането на първия договор, те, естествено, няма да искат неговото продължение.

С други думи, вашият самолет се повреди в Луанда, Ангола. Съжаляваме, но това е ваш проблем, а не наш.

Когато Тери, който се грижеше за делата на „Лийз Еър“, се беше опитал да се обади на „Сърф енд сн холидейс“ в техния офис в Глазгоу, Шотландия, за да обсъдят нещата, му беше казано, че този номер вече не съществува.

При първото си пътуване до Луанда Макълхъни беше спрял в Глазгоу, за да провери лично как стоят нещата. Прозорците и вратата на офиса бяха покрити с кафява амбалажна хартия, а на нея с маркер, беше написано, че помещението се дава под наем.

В Луанда той бързо беше открил повредите на самолета — в хидравличната система. Този проблем засягаше безопасността на полета, което означаваше, че Макълхъни не може да наеме втори пилот и да го откара у дома. Беше открил също така, че повечето от седалките липсват. Различни части — от седалки до такива, необходими за хидравликата — се намираха на пазара както нови, така и употребявани. Ако имаш пари. Но „Лийз Еър“ се намираше във временно финансово затруднение — не разполагаха с пари в брой.

Тери искаше да търсят отговорност от „Сърф енд сн холидейс“ за откраднатите седалки и за това, че са изоставили самолета. Да ги накарат поне да извършат поправките, за да може Макълхъни да го върне у дома. По този въпрос мнението на сестрата на Макълхъни съвпадаше с това на съпруга ѝ.

Финансовите им проблеми продължиха малко по-дълго от очакваното, а цената на нужните части беше малко по-висока от очакванията на Макълхъни, така че изминаха тринайсет месеца, преди той и четири сандъка с резервни части да стигнат до Луанда и поправките да бъдат извършени.

Докато слизаше по няколкото стъпала, които водеха до отделението за пътниците, Макълхъни беше зает с почти приятни мисли.

„Ако тези момчета откраднат самолета, ние вероятно ще можем да получим парите за застраховката.“

А после видя местния пилот, който очакваше да получи бърза печалба от петстотин долара само за да седи на дясната седалка за

около час, докато Макълхъни проведе пробния полет. Той седеше на третата редица, която сега беше последната. Ръцете му бяха в скута, здраво завързани. Глезените му също бяха завързани, на очите му беше поставена жълта лента.

— Ще го освободим, капитане — каза първият мъж, онзи с „Узито“, — когато, ако ни сътрудничите, освободим и вас.

— Ще направя всичко, което поискате, сър — каза Макълхъни.

— А защо тогава да не продължим с процедурите по излитането? Той направи крачка встрани, за да може Макълхъни да мине край него. Макълхъни влезе в пилотската кабина и за първи път видя втория мъж.

„Предполагам, че са само двама. Не видях никого другиго.“

Вторият мъж приличаше много на първия, носеше същата бяла риза с отворена яка и отличителни знаци. На втори пилот.

Той направи знак на Макълхъни да заеме мястото на първия пилот.

Докато се подчиняваше, Макълхъни видя, че вторият пилот държи в ръка списък на поправките и извършените проверки. Помисли си, че дори не знае къде отиват. Завърза коланите и като се чувстваше малко глупаво, вдигна дясната си ръка.

— Имате въпрос, капитане? — запита мъжът с „Узито“.

— Аз ли ще пилотирам, или този джентълмен?

— Ти ще пилотираш — каза мъжът. — Той ще изпълнява ролята на втори пилот, а за мен можете да мислите като за трета резерва.

Той очевидно мислеше, че това е много забавно. Разгъна резервната седалка, настани се, завърза колана си, остави „Узито“ близо до себе си, като дулото беше на около два инча от ухото на Макълхъни.

Вторият пилот му подаде пълния списък за проверка, Макълхъни го пое, кимна, че е разбрал, и започна да чете.

— Скоростен лост и светлини — прочете Макълхъни.

— Проверени и в изправност — отговори вторият пилот.

— Спирачки — прочете Макълхъни.

— В изходно положение — отговори вторият пилот.

— Верижни прекъсвачи.

— Проверени.

— Алармени светлини.

— В изправност.

Имаше трийсет и четири точки в списъка. Макълхъни ги прочете всичките. Когато прочете номер девети — колани и надписи „Пушенето забранено“ — вторият пилот се засмя и нищо не отговори. Когато прочете номер дваисет и трети — запис на гласовете и разговорите по време на полета — той отново се засмя и отговори, че вероятно нямат нужда от това. Засмя се и мъжът зад Макълхъни. Когато прочете номер трийсет и четвърти, мъжът с почти допряното в ухото му оръжие каза, че са готови за излитане.

— Пали мотора, капитане!

Макълхъни протегна ръка към бутона, който включваше двигателя. И само след миг се почувстваха ревят и вибрациите на турбината.

— Помоли наземния контрол за разрешение да преминеш през зоната за ремонти — нареди мъжът с „Узито“.

Макълхъни кимна и каза:

— Наземен контрол Луанда, „ЛА-9021“, който се намира в зоната за паркирани летателни средства близо до началото на главната писта, моли за разрешение да се придвижи до ремонтния хангар.

Наземният контрол отговори дваисет секунди по-късно.

— „ЛА-9021“, разрешено ви е да се придвижите до четвърти южен хангар. Завийте надясно при южен хангар номер три. Докладвайте, когато стигнете до ремонтния сектор.

— Разбрано. Четвърти южен.

— Потвърдено, 9021.

Макълхъни погледна през рамо мъжа с „Узито“, който кимна. Макълхъни освободи спирачките и самолетът започна да се движи.

— Застани на изпълнителния старт! — нареди секунди по-късно мъжът с „Узито“. — Излез на пистата и веднага започни разбега.

— Без да поискам разрешение за излитане? — запита Макълхъни.

— Без разрешение за излитане — каза мъжът с „Узито“. Тонът му вече не беше приятен. Дулото беше допряно леко малко под ухото на Макълхъни.

Макълхъни подкара самолета към началото на главната писта, ориентирана север-юг, погледна през страничния прозорец на кабината, после посочи с ръка.

— Има самолет във въздуха в края на пистата — каза той. — „Илюшин“.

Това беше „Илюшин П-76“, наречен „Кандид“. Беше огромен, с четири двигателя, тежък военен самолет. Мъжът притисна дулото на „Узито“ във врата на Макълхъни, когато той подаде глава през прозореца, за да огледа приближаващия към тях самолет.

— Излез на пистата, капитане — нареди той. — В момента, в който самолетът докосне земята, започни излитане.

— Кога да изляза на пистата — преди или след като той кацне?

— Сега! — каза мъжът и го ръгна силно с дулото.

Макълхъни освободи спирачките.

— „ЛА-9021“, тук е контролата — радиото изгасна. Гласът звучеше разтревожено.

Мъжът с „Узито“ свали слушалките от главата на Макълхъни.

Макълхъни отиде до началото на пистата и спря. Миг по-късно самолетът „Илюшин“ прелетя над главите им, толкова близо, че „Боингът“ се разтреса. Докосна земята в средата на пистата.

Дулото на оръжието се заби в твърдата плът под ухото на Макълхъни. Той разбра посланието, освободи спирачките и самолетът тръгна напред.

„Ако правя, каквото ми кажат, може би, само може би, ще остана жив. Ако не се подчиня, мозъкът ми ще се пръсне из пилотската кабина.“

— С каква скорост се движим, моля? — запита учтиво Макълхъни.

— С осемдесет — отговори след миг вторият пилот.

„Май ще се врежа в опашката на онзи «Илюшин».“

— Деветдесет.

— Едно-десет.

— Едно-двайсет.

Макълхъни дръпна ръчката за управление на задкрилките.

— Това, което ще направите сега, капитане — каза мъжът с „Узито“, — е да летите на височина две хиляди и петстотин фута^[1].

— За това ще е необходимо доста гориво — каза Макълхъни.

— Знам. Искам да избегнем радарите им. Колкото по-ниско летим, толкова по-скоро ще успеем да го направим.

Макълхъни кимна, за да покаже, че е разбрал. След пет минути последва нова заповед.

— Посока нула-две-нула.

— Нула-две-нула — повтори Макълхъни и започна плавен завой в тази посока.

„Ще минем над Конго, което някога принадлежеше на Белгия. Какво ли означава това?“

След десет минути мъжът с „Узито“ каза:

— Спусни се до две хиляди и петстотин фута и вземи посока нула-едно-пет.

— Курс нула-едно-пет — повтори Макълхъни. — Летим на две хиляди и петстотин фута.

— Много добре, капитане — каза мъжът с „Узито“.

Почти два часа след като бяха тръгнали от Луанда, мъжът с „Узито“ каза:

— Спусни се на хиляда фута и хвани предишния ни курс, капитане.

Макълхъни кимна и каза:

— Готово. Може ли да запитам къде отиваме?

— Ще заредим гориво на летище недалеч от Кисангани — каза мъжът. — Някога известно като Станливил. В Кисангани има радар и искам да минем под него.

— Да, сър.

Макълхъни провери количеството на горивото. Резервоарите бяха малко по-малко от половината пълни.

„Кисангани се намира в североизточната част на Конго, недалеч от границата със Судан. Бихме могли да стигнем и до Хартум и почти навсякъде в Судан, имаме гориво. Судан има репутацията на държава, която не охранява добре границите си и не обича американците. Така че защо не отиваме там? Ако продължаваме да летим на североизток,

ще прелетим над Судан. В тази посока следващите държави са Египет, Саудитска Арабия и Израел. А в това пространство американците са навсякъде. Със сигурност ще ни забележат. Като се замисля, дори е чудно, че до крилете ни вече няма един или дори няколко изстребителя. Не можеш просто да откраднеш самолет и да прелетиш хиляда мили, без никой да те открие. Къде, по дяволите, отиваме?“

„Лийз Еър 9021“ летя на височина две хиляди и петстотин фута със скорост четиристотин възла^[2] в продължение на петнайсет минути, когато вторият пилот избра радиочестота 116.5 и се обади на някого.

Някой му отговори. Тъй като нямаше слушалки на главата, Макълхъни нямаше представа какво беше казано. Но само миг след краткия радиоразговор вторият пилот набра някакви цифри и посочи към екрана.

— Искате да променя посоката? — запита учтиво Макълхъни.

— Точно така — каза мъжът с „Узито“. — Не сме на повече от сто и петдесет мили от мястото, където ще заредим гориво.

След двамадесет минути Макълхъни видя, почти точно пред себе си, кафяво петно сред огромната зелена джунгла. Вторият пилот отново говори по радиото, после се обърна към Макълхъни.

— Вятърът е незначителен — каза той. — Ако искаш, можеш направо да се спуснеш.

— Колко е дълга пистата?

— Пет километра и осемстотин метра — каза вторият пилот. — Не се тревожи, това няма да е първият „Боинг“, който ще кацне тук.

Макълхъни спусна самолета над края на пистата. Имаше някакви сгради, но те изглеждаха изоставени. Не се виждаха никакви хора, нито превозни средства, нито какъвто и да било признак на живот.

Той се приземи гладко и намали значително скоростта, а пред него оставаше почти още една трета от пистата.

— Продължи до края на пистата, капитане — каза мъжът с „Узито“.

Макълхъни беше намалил скоростта дотолкова, доколкото можеше, без да предизвика подозрението на втория пилот или на мъжа с „Узито“. Не виждаше никакви признаци на живот, с изключение на наскоро оставени следи от гуми на камион в калта встрани от пистата.

— Пригответи се за спиране, капитане, но не изгасяй двигателя, докато не видим съоръженията за презареждане на гориво.

— Да, сър — каза Макълхъни.

— А сега ще имаме нужда от твоя съвет на експерт — каза мъжът с „Узито“. — Ще дойдеш ли с мен, моля?

— Да, сър — каза отново Макълхъни.

Той разкопча колана си, стана от седалката и видя, че другият мъж също е разкопчал колана си, станал е и го чака, за да преминат от пилотската кабина в корпуса на самолета.

— Към задната част, моля, капитане — каза мъжът и направи знак с оръжието.

Макълхъни влезе в отделението за пътниците. Местният пилот стоеше все така завързан на една от седалките. Макълхъни го погледна, когато мина покрай него. Като че ли нещо се беше разляло в скута му.

„Разляло ли? Той се е напикал в гащите.“

Когато стигнаха задната част на отделението за пътниците, мъжът нареди:

— Отвори вратата, капитане.

Макълхъни се подчини. Първото, което забеляза, беше, че топлият тропически въздух като че ли се изля във вътрешността на самолета.

После някой отново го сграбчи за косата и дръпна силно главата му назад. А след това го избутаха от самолета и той падна два-сет фута по-надолу на земята. Удари силно и лошо рамото си и в последния миг от живота си видя как кръвта от прерязаното му гърло се излива върху цимента.

Беше вече мъртъв, когато вторият пилот беше отведен до отворената врата с все още завързани очи. От него се отърваха по същия начин.

После задната врата на самолета отново беше затворена и той беше откаран до другия край на пистата, където се появи цистерна и започна да го зарежда с гориво.

[1] В гражданската авиация височината се определя във футове (1 фут = 30,48 см. В случая самолетът ще лети на височина около 760 м.). — Б.ред. ↑

[2] Възел — единица за скорост, равна на 1 морска миля (1 852 м.) в час, т.е. самолетът се движи със скорост около 740 км. в час. — Б.ред. ↑

(ДВЕ)

Международно летище „Куатро де Феверейро“
Луанда, Ангола
14:10, 23 май 2005

Съвсем случайно Х. Ричард Милър, трийсет и шест годишен, висок шест фута и два инча, тегло двеста и дваайсет паунда, чернокож от Филадельфия, Пенсилвания, не само беше там, когато малко след случилото се му съобщиха за „неразрешено излитане на «Боинг 727», принадлежащ на «Лийз Еър Корпорейшън» от Филадельфия“, но дори видя какво се случи.

Милър, майор от армията, беше част от дипломатическия корпус в Република Ангола. Заемаше длъжността помощник на военния аташе. Той беше всъщност и, разбира се тайно, шефът на ЦРУ в Луанда.

Но с изключение на това, че дипломатическата му мисия му даваше неограничен достъп до летището, нито официалната, нито скритата, му длъжност обясняваше присъствието му на летището в онзи момент, когато самолетът беше отвлечен. Беше отишъл до летището, за да си купи одеколон „Бос“, да изпие чаша мартини и после да обядва в ресторанта на летището, където храната беше наистина добра. Тъй като и това беше част от събирането на информация, щеше да плати обяда си със служебни пари.

Когато влезе в ресторанта, избра маса до един от огромните прозорци. Те предлагаха панорамна гледка на летището — виждаше се всичко, с изключение на сградата, в която се намираше. Остави дигиталния си фотоапарат на масата, за да не му го откраднат или да го забрави, когато си тръгне. Освен това така можеше да го грабне и да направи снимка, без да предизвика подозрение и без, така се надяваше, да привлече вниманието върху себе си.

Келнерът се появи бързо до масата и Милър си поръча мартини. После дълго гледа към летището. Спрян все така недалеч от началото на пистата, ориентирана север-юг, той видя „неговия самолет“, „Боинг

727“, който беше все там не само през последната седмица, но и през последните четиринайсет месеца.

Мислеше за него като за „неговия самолет“, защото, когато го беше забелязал преди четиринайсет месеца, го беше заснел и го беше проверил. Без дори да направи официално запитване, той влезе в интернет и научи, че е регистриран в „Лийз Еър Корпорейшън“ от Филадельфия. От източник на летището — един от операторите от наземния контрол, който всеки месец получаваше сто долара от служебните пари на Милър — беше научил, че самолетът се беше приземил принудително в Луанда. Не знаеха къде е пътувал, когато това се е случило.

Милър беше пилот, авиатор от армията — но в момента не летеше, защото физическото му състояние не позволяваше и точно затова беше „временно“ прикрепен към ЦРУ и изпратен в Луанда — и знаеше, че принудителното кацане е най-разумното решение, което един пилот може да вземе, когато забележи червена лампичка да свети на контролното табло. Знаеше, че това трябва да се направи, преди да е станало прекалено късно и да се наложи аварийно кацане.

Милър беше започнал да съжaliaва този самолет, както понякога съжaliaваше самия себе си. Самолетът вече беше „приземен“, както „приземен“ беше и самият той, забутан в тази живописна Луанда, Ангола, от обстоятелства, които бяха извън неговия контрол. Знаеше, че и самолетът, като него, би предпочел да бъде във Филадельфия, където беше израснал, където живееха родителите му и където човек можеше да е сигурен, че 999 от хиляда красиви жени не страдат от СПИН, което не можеше да се каже за Луанда, Ангола.

И все пак, неофициално — въпреки че след месец беше докладвал на Ленгли под параграф петнайсети от седмичния си доклад, че самолетът изглежда „заседнал“ в Луанда — той беше научил, че „Лийз Еър“ е малка компания, която купува стари самолети на измъчени цени, че осигуряват „мокри“ и „сухи“ чартърни полети и че „ЛА-9021“ е даден под наем за „сух“ полет на шотландска компания — „Сърф енд сн холидейс“. Просто за да е по-сигурен, той беше помолил бюро на ЦРУ в Лондон, където познаваше някои хора, да открият, каквото могат, за „Сърф енд сн“. След два дни беше научил, че компанията е малка и ненадеждна и че е видяла доста

проблеми, след като е изоставила сто петдесет и трима разгневени ирландци в Рабат, Мароко.

Това като че ли обясняваше всичко. Нямахте нищо подозрително.

И така, всеки път, когато през последните четиринайсет месеца Милър видеше някога гордата птица да седи на летището, той все повече и повече се убеждаваше, че тя никога няма да полети отново. И той беше малко повече от изненадан, когато, щом погледна над ръба на втората чаша мартини, което беше толкова добро, колкото и първото, видя самолета да се движи.

Помисли си, бързо и последователно, като остави чашата си мартини на масата, че: първо, нещо греши и, второ, че ако се движи, самолетът сигурно отива в хангара, където се извършват ремонтите, и, трето, че най-вероятно там ще започнат разглобяването му на части.

Когато отново погледна, видя, че самолетът наистина се движи, и то самостоятелно, без да е дърпан от друго превозно средство.

„Как, по дяволите, са успели да включат двигателите? Не можеш да оставиш самолет да стои на летището четиринайсет месеца, а после просто да натиснеш бутона за включване на двигателите. Очевидно някой е работил по него. Но кога? Кога бях тук за последен път? Миналата сряда? Е, минала е цяла седмица, а това е достатъчно време.“

Самолетът пое към изпълнителния старт. В нейния край се забелязваше „Илюшин“, който беше собственост на „Конго Еър“. Милър знаеше, че има два всекидневни полета между Бразавил, Конго и Луанда. В главата на Милър изникнаха две неприятни мисли.

„Това е предпоставка за въздушна катастрофа. Вероятно пилотът на руския гигант ще каже на пътниците: Дами и господа, говори вашият капитан. Моля, останете седнали на пода и се опитайте да задържите билетата, козите и другите животни, докато самолетът не престане да се движи. И ви благодаря, че летяхте с «Конго Еър». Надяваме се, че следващия път, когато решите да летите отникъде заникъде, отново ще ползвате нашите услуги.“

После, като видя, че „Боинг 727“ е на изпълнителния старт, му хрумна друга мисъл: „Хей, Чарли, единственият начин да успееш е да изчакаш другият самолет да мине над главата ти и тогава да опиташ. Защото, ако той се приземи малко късо, ще се приземи върху теб.“

„Илюшин“ мина на не повече от петдесет фута над опашката на „Боинга“ и едва тогава докосна земята. Преди още да е стигнал първото отклонение на пистата, „Боингът“ започна пробег за излитане.

„Хей, Чарли, какво ще правиш, ако той не се отстрани от пътя ти? Какво имаме тук, някаква игра между двамата пилоти?“

Задният стабилизатор на „Илюшина“ не се беше отдръпнал напълно от пистата, когато другият самолет мина покрай него и се издигна във въздуха.

„Е, радвам се, че си отново във въздуха, старо момче. Чудя се какъв ли ненормалник е тоя, дето те пилотира?“

Милър взе отново чашата си с мартини, вдигна я към вече почти изчезналия от полезрението „Боинг 727“, после посвети вниманието си на менюто.

Трийсет минути по-късно, след прекрасно приготвено филе от морска пъстърва и две чаши наистина първокласно кафе, той плати сметката с американската си кредитна карта, взе чантата си, в която имаше вестник, списания, книги с меки корици и разни дреболии, купени от магазина на летището, и тръгна към терминала, където беше оставил колата си.

„Онова, което трябва да направя, е да си отида у дома, да се кача на ски пътечката, за да изкарам джина от тялото си, а после да прекарам поне половин час в упражнениия йога.“

Но тъй като беше честен човек, знаеше, че онова, което вероятно ще направи, е да си отиде у дома, да съблече хубавите си дрехи и да подремне.

Импулсивно обаче, като мина покрай уличен телефон, той влезе в кабината, пусна монета в отвора и набра номер, който не беше известен на широката общественост.

— Торе — отговориха му още при първото позвъняване.

Да има незаписания никъде номер на контролната кула, беше също резултат на онези сто долара, които месечно изтичаха от джоба му.

— Антонио, моля. *E seu irmao* — каза Милър.

След миг Антонио взе слушалката, за да говори с „брат си“, и очевидно развълнуван, каза:

— Не мога да говоря в момента. Възникна нещо.

— Какво?

— Мислим, че един от самолетите беше отвлечен.

— „Боинг 727“?

— Откъде знаеш?

— Антонио, трябва да отидеш до тоалетната.

— Моля те, не мога.

„Да, можеш, кучи сине. Плащам ти сто долара всеки месец. И знаеш какво очаквам от теб.“

— Имай ми доверие, Антонио. Имаш диария. Ще те чакам в тоалетната.

(ТРИ)

Офисът на посланика
Посолство на САЩ
„Руа Хуари Бумедиен“ 32
Луанда, Ангола
15:40, 23 май 2005

— Благодаря, че ме приехте, господин посланик — каза Милър на посланика на САЩ, след което се обърна към аташето по отбраната, подполковник от Военновъздушните сили. — Благодаря и на вас, сър, че ме приехте толкова бързо.

Посланикът беше афроамериканец от Вашингтон. Милър нямаше специални чувства към него — нито го харесваше, нито обратното, но не го уважаваше особено. Мислеше, че се е издигнал до този пост, който вероятно щеше да е върхът на дипломатическата му кариера, като е пазил носа и ръцете си чисти и е следвал двете основни правила на успеха, важащи за външните отдели на САЩ: Не предизвиквай вълни и никога не вземай решение днес, ако можеш да го отложиш за другата седмица или, още по-добре, за следващия месец.

Аташето по отбраната беше с кавказки черти, което Милър отдаваше на недостиг на офицери с подходящ ранг от черната раса, когато постът се е освободил.

Милър беше подчинен и на двамата. На посланика, защото той беше най-старшият служител на американското правителство в Ангола, и на аташето по отбраната, защото той беше подполковник, докато Милър беше само майор, а също така и защото аташето по отбраната трябваше да контролира всички военни и морски аташета.

Но, на практика, нещата не стояха точно така. Постът на Милър като помощник на военния аташе беше прикритие за истинската му длъжност и тези двамата го знаеха. И когато вършеше работата си, той не само не трябваше да казва на аташето по отбраната какво прави, но това дори му беше забранено, освен в случаите, когато аташето наистина трябваше да знае.

Посланикът, както Милър бързо беше научил, малко се страхуваше от него. По две причини. Едната беше, че Милър беше служил в *Специалните части*. Като повечето хора, решили да направят кариера в дипломацията, посланикът вярваше, че хората от *Специалните части* имат само една практика — „да ги избием всичките“ — и са далеч от дипломацията. И следователно живееше в страх, че е много вероятно Милър да направи нещо крайно и скандално, което ще постави в неудобно положение цялото посолство, правителството на САЩ и, разбира се, него.

Вероятно по-важна от това беше снимката, която Милър държеше, не особено натрапчиво, но все пак видимо, в коридора в апартамента си. От Милър се очакваше веднъж в месеца да организира коктейл за своите колеги дипломати. Всеки, на когото се наложеше да отиде до банята или тоалетната, неминуемо виждаше снимката.

На нея се виждаха двама усмихнати черни офицери в американски униформи от войната във Виетнам. Единият беше полковник и на табелката на гърдите му беше изписано името Милър. Той беше прегърнал през раменете майор, който явно току-що е бил награден с „Бронзова звезда“. Неговото име беше Пауъл.

И двамата офицери бяха от доста висок ранг. Бащата на Милър се беше пенсионирал като генерал-майор. Майорът се беше пенсионирал с четири звезди и беше заемал длъжността държавен секретар.

Милър си помисли, че страхът на посланика вероятно идва и от подозренията му, че Милър е наследил влиянието на баща си във високите коридори на властта и че е възможно да изпраща у дома доклади за действията на посланика до държавния секретар Пауъл, който, все още — според списание „Форбс“ — беше един от десетте най-влиятелни мъже в САЩ.

Това бяха глупости, разбира се. Милър познаваше Пауъл достатъчно добре, за да знае каква огромна брадва ще се стовари на врата му, ако му станеше навик да изпраща несъдържателни или досадни доклади до държавния секретар или до някой от неговия кръг. Той обаче не правеше нищо, за да разсее страховете на посланика.

— Казахте, че е нещо важно, майор Милър? — каза посланикът.

— Не, сър. С уважение, вземането на такова решение не е нещо, което човек с моя ранг може да направи. Казах само, че вие и

подполковник Портър може да го сметнете за важно. Затова и реших веднага да го сведа до вашето внимание.

— И за какво става въпрос, Дик? — запита подполковник Портър.

— За „Боинг 727“, сър. Онзи, който стоеше тук, на летището, вече четиринайсет месеца.

— И как, по дяволите, са успели да направят това? — запита подполковник Портър. — Човек не може просто да се качи в самолет, който е стоял на земята цели четиринайсет месеца, и да запали двигателите.

— Не знам как са го направили, сър, знам само, че самолетът излетя. Без разрешение. След което просто изчезна.

— Ти си експертът, подполковник — каза посланикът. — Възможно ли е този самолет да стигне до Съединените щати?

„Защо не съм изненадан, че посланикът се сети първо за удара по двете кули на Световния търговски център?“, помисли си Милър.

— Не, сър, не мисля, че би могъл да стигне до там — отговори подполковник Портър, после добави: — Не и без да зареди гориво някъде. А и дори да го направи, резервоарите му ще са почти празни в мига, в който достигне Щатите. — Той се обърна към Милър. — Сигурен ли си в това, Дик?

— Да, сър. Имам източник на летището. Той ми каза, че самолетът не обърнал никакво внимание на заповедите „Излитането не е разрешено“ и „Върнете се незабавно на мястото си“. Просто излетял.

— В каква посока е поел?

— На изток, сър. После се е скрил от радарите.

— Не знаем със сигурност дали в това са замесени терористи, нали? — запита посланикът.

— Не, сър — отговори подполковник Портър. — Не знаем със сигурност. Но също така със сигурност не можем да отхвърлим тази възможност.

— Възможно е, сър, той просто да е бил откраднат — каза Милър.

— Какво би могъл да направи някой с откраднат самолет? — запита посланикът.

— Може би да го „канибализира“ за резервни части, сър — каза подполковник Портър.

— Да го разглоби?

— Да, сър.

— И наричат това „канибализъм“?

— Да, сър.

„Защо ли ми се струва, че нашият посланик в Африка се чувства неудобно при споменаването на тази дума?“

— Е, Милър, абсолютно си прав, че доведе това до моето знание — каза посланикът. — По-добре да уведомим хората.

— Да, сър — казаха подполковник Портър и майор Милър почти едновременно.

— Милър, ти очевидно ще... уведомиш твоите хора?

— Реших, че е по-добре първо да съгласувам действията си с вас, преди да го направя, господин посланик.

„Но като не знаех дали ще ви намеря и дали вие ще ми отделите време заради пълния си график и като подозирах, че можете да ми кажете: «Преди да предприемем каквото и да било, мисля, че трябва добре да обмислим ситуацията», изпратих телеграма на Ленгли точно преди да дойда тук.“

— Мисля, че трябва веднага да уведомим Вашингтон — каза посланикът.

„Мили Боже, той взе решение веднага! Нима няма да имат край чудесата?“

— Да, сър — казаха в хор Портър и Милър.

— Също така ще е добре, ако ми донесете копия от вашите съобщения — каза посланикът. — Веднага, щом можете. Ще са ми от полза, когато подготвям доклада си до Държавния департамент.

„В превод: В моя доклад няма да кажа нищо, което вие не сте казали във вашите. Така, ако стане някакъв провал, виновните ще сте вие. Наистина не е отговорност на посланика да предаде такава информация. Той трябва да разчита на тези, които могат да поемат такава отговорност.“

— Да, сър — казаха двамата, отново хорово.

Десет минути по-късно друга спешна телеграма, предадена чрез сателит, беше излъчена от антената на покрива на посолството. Тя беше идентична е първото съобщение на Милър, с изключение на

последното изречение, което гласеше: „Излъчена по заповед на посланика.“

Като излезе от стаята за радиопредаване, Милър си помисли, че неговото съобщение вече сигурно е стигнало — то имаше статут СВЕТКАВИЦА, най-висок приоритет — до бюрото на неговия началник, шефа на регионалния отдел на ЦРУ в Ленгли.

Милър отиде в офиса си, включи лаптопа си и като пишеше бързо, изпрати електронно съобщение на двама приятели:

HALO101@WEB.NET
BESHAGGIE83@AOL.COM

„БОИНГ 727“ СОБСТВЕНОСТ НА КОМПАНИЯТА
„ЛИЙЗ ЕЪР“, РЕГИСТРИРАНА ВЪВ ФИЛАДЕЛФИЯ,
НАПРАВИЛ ПРИНУДИТЕЛНО КАЦАНЕ ТУК ПРЕДА 14
МЕСЕЦА И ОТТОГАВА ПОСТОЯННА ГЛЕДКА НА
ЛЕТИЩЕТО, ОЧЕВИДНО БЕШЕ ОТКРАДНАТ ДНЕС ОТ
НЕИЗВЕСТНИ ЛИЦА, САМОЛЕТЪТ ИЗЛЕТЯ В 14:25.
ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ, КОГАТО ПОЛУЧА ТАКАВА.

ДИК

Изпращането на такова съобщение беше нарушение на дълъг списък мерки за сигурност и майор Милър напълно съзнаваше това. От друга страна, онзи, в чиито ръце беше самолетът, знаеше, че го е откраднал, така че това не беше тайна — какво толкова?

Освен това, съобщението беше неофициално — беше изпратено до хора, които щяха да бъдат замесени в това, докато правителството реши какво да направи по въпроса с откраднатия самолет.

Това особено се отнасяше за човека, който се криеше зад адреса HALO101 и който беше подполковник от Форт Браг, Северна Каролина. Привидно той беше член на XVIII Военновъздушен корпус, но всъщност беше помощник-командир на единица, за която бяха чували много малко хора и за която никой не говореше. Тя беше официално известна като „Агенция за непредвидени случаи“, а разговорното ѝ име беше „Сивата лисица“ или „Бейби Д“.

„Д“ означаваше „Делта Форс“, а това знаеха малко хора. Дори хората, които използваша името и говореха за организацията, невинаги знаеха какво означава буквата „Д“. В офиса „Сивата лисица“ работеха петима офицери и още трийсет и един души, които бяха готови да реагират незабавно — бяха тренирани да го направят за по-малко от час, — когато получат заповед.

BEACHAGGIE83 се отнасяше до Селскостопанския университет в Тексас и годината, в която адресатът беше завършил, както и до факта, че сега той живееше във Флорида. Той беше подполковник, който беше прикрепен към отдел „Специални операции“ към военновъздушната база „Макдил Еър Форс“ във Флорида.

Ако се вземеше решение някоя от специалните групи — „Делта Форс“, „Сивата лисица“, морските тюлени или някоя друга — да отреагира на отвлечането на самолета, заповедта щеше да дойде от Централното командване.

Докато първото му съобщение щеше да стигне до Вашингтон за секунди, второто можеше да не стигне до Форт Браг или Макдил дори за часове или дни, защото първо трябваше да бъде обсъдено в Ленгли, да бъде предадено на съветника по Националната сигурност, отново да бъде обсъдено и едва тогава да бъде взето решение.

Съвестта на майор Милър не го тревожеше ни най-малко за това, че беше изпратил съобщение, което нарушаваше мерките за сигурност. Беше служил в „Делта Форс“ и знаеше, че колкото по-бързо получат съобщението, толкова по-добре.

Изключи лаптопа и го заключи в бюрото си. После облече дрехите, в които обикновено изпълняваше служебните си задължения, и хвана такси до летището, за да види какво още може да научи за отвлечения самолет.

II.

(ЕДНО)

ЦРУ

Ленгли, Вирджиния

11:33, 23 май 2005

Когато в 15:30 анголско време майор Х. Ричард Милър изпрати първото си съобщение за очевидната кражба от летището на Луанда, на него му бяха необходими само три минути, за да стигне до бюрото на неговия шеф, регионалният директор за Югозападна Африка в Ленгли. Има четири часа разлика във времето между Ангола и Вирджиния. Когато в Луанда е три и половина, в Ленгли е единайсет и половина.

Всъщност съобщението беше получено от изпълнителния административен помощник на регионалният директор, защото той още не се беше върнал от късната си закуска. Тук ключовата дума беше „изпълнителен“. Тя означаваше, че мисис Маргарет Лий-Уилямсън е оторизирана да изпълнява от името на своя шеф определени административни действия, сред които — да получава секретни съобщения, адресирани до него, и да предприеме подходящи действия.

А това означаваше, че когато на компютърния екран на мисис Лий-Уилямсън се появи: **СЕКРЕТНО СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЛУАНДА, НАБЕРЕТЕ КОДА ЗА ДОСТЪП**, тя набра кода за достъп, състоящ се от десет цифри, и на екрана се появи иначе простото съобщение на Милър. Мисис Лий-Уилямсън го прочете и натисна копчето за принтера.

Тя прочете много внимателно и разпечатката, после реши, че макар съобщението да трябваше да бъде препратено, то не е чак толкова важно. Много малко от нещата, които имаха статута на секретна информация, бяха наистина важни. За нея това тук със сигурност не беше толкова важно, че да се опита да прекъсне късната закуска или ранния обяд на директора. Тя реши, че може и сама да се справи и да каже на шефа си по-късно, когато той се върне от обяд.

Извика на екрана нещо като празна бланка, на която най-отгоре пишеше:

ЦРУ, РЕГИОНАЛЕН ДИРЕКТОР ЗА
ЮГОЗАПАДНА АФРИКА.

Замисли се за миг и набра РЕГИОНАЛЕН СПИСЪК 4, което означаваше, че в полето за адреса на бланката се изписа:

СЪВЕТНИК ПО НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
СЕКРЕТАР ПО ОТБРАНАТА
СЕКРЕТАР ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ
ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР
ДИРЕКТОР ФБР
ДИРЕКТОР ФЕДЕРАЛНА АВИАЦИОННА
АДМИНИСТРАЦИЯ

После, като помисли втори път, тя добави към този списък от адреси:

ГЕНЕРАЛЪТ, КОМАНДВАЩ ЦЕНТРАЛНОТО
КОМАНДВАНЕ

От Централното командване бяха дошли няколко оплаквания, че не ги информират своевременно за определени събития в Ангола, които са в кръга на тяхната отговорност.

Тя придвижи стрелката до кутията със съобщението и набра:

ИЗПРАЩАМЕ НА ВАШЕТО ВНИМАНИЕ
СЪОБЩЕНИЕТО, КОЕТО ПОЛУЧИХМЕ ОТ ЛУАНДА В
11:33 НА 23 МАЙ 2005.

После натисна бутона ВЪВЕДИ и на екрана се появи съобщението на Милър.

Мисис Лий-Уилямсън натисна бутона ИЗПРАЩАНЕ и съобщението пое по пътя си. После тя извика на екрана нова празна бланка и започна да пише.

ОТГОВОРНИК В ЛУАНДА
КАТО ИМАМЕ ПРЕДВИД ВАШЕТО СЪОБЩЕНИЕ
ОТ 23 МАЙ 2005 ЗА ВЪЗМОЖНА КРАЖБА НА
САМОЛЕТ, ИСКАМЕ ОТ ВАС, АКО Е ВЪЗМОЖНО, ДА
СЪБЕРЕТЕ ДОПЪЛНИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ.

Тя отново натисна бутона ИЗПРАЩАНЕ и реши, че е време за чашка кафе. Заклучи разпечатката със съобщението на Милър на сигурно място в шкафа, заклучи вратата на офиса и тръгна към кафенето.

(ДВЕ)

Офисът на командващия Централно командване
Въздушна база „Мақдил“
Тампа, Флорида
16:45, 23 май 2005

Генерал Алън Б. Нейлър обикновено използваше два компютъра в офиса си. Единият беше поставен на пода до бюрото му. Другия, лаптоп, той носеше със себе си на работа всяка сутрин и го прибираще у дома си вечер.

Когато беше в офиса си, лаптопът беше поставен или на бюрото му, където го виждаха всички, които седяха около масата за конференции, или беше поставен пред стола му на самата маса за съвещания, където беше още по-забележим.

Макар и съвсем невинен, лаптопът беше придобил доста заплашителна аура. Онези, които седяха около масите, не можеха да видят какво се изписва на екрана, а е в човешката природа да се страхува от непознатото.

Всички, които седяха около масата за съвещания или около масата за конференции в другата стая, усещаха, че на всеки десет минути вниманието на генерала бива отвлечено от обсъждания въпрос и насочено към екрана на лаптопа. Понякога той се усмихваше, понякога смръщваше вежди, после добиваше замислен вид и накрая написваше нещо. Когато отново посветеше внимание на обсъждания въпрос, той обикновено запитваше нещо или издаваше заповед, която се базираше на онова, което беше видял на екрана на лаптопа.

Генерал Нейлър беше научил, че лаптопът му е известен сред по-старшите му сътрудници като АЧК — съкращение за „адска черна кутия“. Повечето от по-младите му сътрудници, които бяха с него от по-малко време, го наричаха тайно и когато бяха насаме, разбира се, с по-изобретателни и по-характерни за тяхното поколение думи.

Идеята да се държи лаптопът на бюрото или на масата за съвещания беше на старши сержант Уесли Сагинс.

— Генерале, ако лаптопът ви е винаги включен, ще получавате бързо и своевременно всички съобщения. Така и моята работа ще е по-добра, защото ще ви информирам веднага кои са натрапниците. Разбирате ли?

На генерала му бяха необходими десет секунди, за да проследи и схване логиката на Сагинс.

Генерал Нейлър често си мислеше и казваше на доверения си кръг хора, че Наполеон е бил прав, когато е казал: „Армиите настъпват според стомасите си.“ И че по време на Втората световна война някой е бил прав да коментира: „Армията настъпва върху лист хартия — карта.“ И така, той беше принуден да направи тъжното заключение, че Централното командване много трудно може да стигне до него по време на конференция.

Проблемът по време на конференциите беше, че винаги се получаваха важни телефонни обаждания от важни хора — като например мисис Елейн Нейлър или секретаря по отбраната. Генерал Нейлър винаги приемаше обажданията на тези двамата, но някои от обажданията бяха от не толкова важни хора и можеха да почакаат.

Обикновено старши сержант Сагинс вземаше решението и съобщаваше на човека, който се обаждаше, че генерал Нейлър е на конференция и ще се обади веднага, когато може. Понякога обаче старши сержант Сагинс не се чувстваше уверен, когато трябваше да каже, например на помощника на секретаря по отбраната или на някого, който се обаждаше от Белия дом, че трябва да почакаат, за да разговарят с шефа му. В такъв случай имаше две възможности. Можеше да влезе в офиса на Нейлър или в залата за конференции, да отиде при генерала и тихо да му каже, че се е получило обаждане от еди-кого си и да запита дали генералът ще го приеме.

Но в мига, в който сержантът влезеше в залата за конференции или в офиса, този, който говореше, трябваше да спре по средата на изречението и любезно и търпеливо да изчака генерала и неговия секретар да довършат разговора си. Така се пилееше време, разбира се, и се удължаваше съвещанието.

Втората възможност — за която първоначално Нейлър смяташе, че е доста обещаваща — беше да се постави телефон на масата за конференции, който да има мигаща червена светлина вместо звънец. Тази идея се беше оказала провал, защото, когато червената светлина

започнеше да мига, онзи, който говореше, спираше, направил заключението, че вероятно телефонният разговор е по-важен от онова, което казва той.

Още от самото начало се беше оказало успешно да се използва лаптопът за съобщаване на телефонните обаждания. Нейлър винаги виждаше с крайчеца на окото си какво се появява на екрана на лаптопа. Обръщаше глава към него и прочиташе например:

МИСИС НЕЙЛЪР?????

Или:

СЕКРЕТАР БИДЪРМЪН???

Или:

ГЕНЕРАЛ ХАРДХЕД

Понякога той напечатваше в отговор:

ИВ.

Което означаваше: „Идвам веднага.“ Той ставаше, казваше: „Извинете ме за момент, господа“ и отиваше в малката стая, в която имаше стол, бюро и сигурен телефон, и разговаряше със съпругата си или със секретаря по отбраната. Или, в случая с генерал Хардхед например, той набираше:

НС 1Ч

Което означаваше: „Не сега. Кажу му да се обади отново след час.“

Или:

ОКСВ ССАМ

Което означаваше: „Открий за какво става въпрос и се справи сам, ако можеш.“

Генерал Нейлър откри, че може да получава и предава съобщения по този начин, без да прекъсва хода на съвещанията и конференциите. После, като се започна с мисис Нейлър, той започна да получава съобщения директно от хората от вътрешния си кръг — от тези, които имаха достъп до електронната му поща. Чуваше се приглушен звук, той свеждаше поглед към екрана и виждаше, че мисис Нейлър пита:

ЩЕ МОЖЕШ ЛИ ДА ВЗЕМЕШ ДВЕ ДУЗИНИ
ЯЙЦА И РЪЖЕН ХЛЯБ, ПРЕДИ ДА СЕ ПРИБЕРЕШ?

На което, без да прекъсва хода на конференцията, той отговаряше:

РАЗБИРА СЕ

Следващото, което му хрумна, че след като и без това е свързан с интернет, може да преглежда и личната си поща по всяко време.

Целта на конференциите беше да се уверят, че всеки знае какво мислят останалите, какво са направили или какво планират да направят. Много често генерал Нейлър знаеше какво ще кажат тези, които са се изправили да говорят. Мислеше, че е загуба на време да слуша нещо, което вече знае. И това време можеше да прекара по-ползотворно, например да прочете какво мислят синовете му. Така щеше да прекара и по-интересно времето си.

И двамата му синове бяха в армията и в момента бяха в Ирак. По-големият беше подполковник и вървеше по стъпките на баща си и дядо си. По-малкият беше капитан и командваше подразделение от *Специалните части*. Задачата им беше да залавят привържениците на Саддам Хюсеин.

И двамата — и той много се гордееше с тях — му изпращаха редовно информация, която нямаше как да получи по друг начин, макар да командваше всички военни сили в Ирак, и с която много държеше да разполага. Информацията, която те изпращаха, отговаряше на два критерия — не беше минала никаква цензура и не отразяваше и най-малкия намек за критика на който и да било офицер.

Имаше много моменти по време на много конференции, когато Нейлър намираще за по-интересно и по-ползотворно да чете информацията, изпращана от синовете му, отколкото да слуша полковник или генерал да обясняват нещо за пети път на полковник или генерал, които като че ли просто не можеха да разберат какво им се говори.

Присъстващите на конференцията нямаха представа какво пише генералът на адската си черна кутия. Знаеха само, че вниманието му е посветено на нея, а не на хода на конференцията.

Ето, че на екрана отново светна:

ИМАТЕ НОВО ЕЛЕКТРОННО СЪОБЩЕНИЕ ОТ ЧАРЛИ КАСТИЛО

Чарли Кастило имаше уникална връзка на няколко нива с генерал Алън Б. Нейлър и всеки аспект на тяхното познанство му даваше достъп до частната електронна поща на генерала.

Онова, което генерал Нейлър често смяташе за най-важно, беше, че и той, и съпругата му Елейн го смятаха за свой трети син, макар между тях да нямаше кръвна връзка. Познаваха го от дванайсетгодишен, когато Чарли беше останал сирак.

Той беше също така, официално, един от служителите на Нейлър. В списъка на служителите му от СО — „Специален отдел“ — стоеше и името на Чарли Кастило. „Специален отдел“ провеждаше специални операции. Хората му трябваше да се справят с неща,

известни на много малко други лица. Някои от тях биваха използвани и от други негови колеги и фигурираха и в други списъци.

Генерал Нейлър нямаше нищо общо с назначението на Кастило в отдела, известен на лаиците като „Пети отдел“, макар много хора — включително, както той подозираше, неговата съпруга и синовете му — да подозираха, че има. Кастило беше прикрепен към този отдел при завръщането си от Афганистан и назначението му напълно отговаряше на ранга и опита му.

Генерал Нейлър обаче имаше много общо със присъствието на Кастило в списъка на неговите служители.

Генерал Нейлър се познаваше лично със секретаря на агенция *Вътрешна сигурност* Мат Хол. Бяха се срещнали във Виетнам, когато Нейлър беше само капитан, а Хол — сержант. Бяха запазили познанството си и през годините бяха станали много близки приятели. Нейлър се беше издигнал във военната йерархия, а Хол беше станал първо конгресмен, а после и губернатор на Северна Каролина и накрая — секретар на въпросната агенция.

Хол, на чаша бира в бара на военноморския клуб, беше запитал Нейлър:

— Алън, не познаваш ли случайно някой много добър лингвист, който да отговаря, също така, на всички мерки за сигурност?

— Какво разбираш под „добър“, Мат?

— За предпочитане от мъжки пол и неженен. Имам нужда от човек, който непрекъснато да е край мен, а това е доста неудобно, ако става въпрос за жена или за семеен човек, независимо от кой пол е.

Майор Чарли Кастило беше прикрепен още на следващия ден към секретаря на агенция *Вътрешна сигурност*. Секретарят и генералът се бяха разбрали, че ако Кастило не е човекът, от когото има нужда Хол, или ако двамата не се разбират, Кастило ще бъде върнат на „Макдил“.

След две седмици Кастило беше заминал за Вашингтон и Хол беше телефонира на Нейлър.

— Как се справя Кастило? — беше запитал Нейлър.

— Допреди час мислех, че няма по-подходящ човек от него — отговори Хол.

— И какво се случи преди час?

— Открих, че живее в „Мейфлауър“. Как може да си го позволи с майорската си заплата?

— Нима не съм ти споменал? Не му се налага да живее с майорската заплата.

— Не, не си ми споменал — каза Хол. — И защо не му се налага?

— Не мисля, че това е важно. Важно ли е?

— Да. Жилищата във Вашингтон са скъпи. Сега поне няма да се тревожа, че ще трябва да моли за държавна квартира, за да може да свърже двата края. Мога ли да го задържа, Алън?

— Докато имаш нужда от него.

— Ще възразиш ли, ако повечето време ходи цивилен и му дам длъжност изпълнителен помощник или нещо подобно?

— Ще върши и нещо повече от превод?

— Аха. Има ли проблеми?

— Той е твой, Мат. Радвам се, че нещата са потръгнали.

Генерал Нейлър натисна бутона за четене, без дори да се замисли. Екранът на лаптопа се запълни почти мигновено.

ТОКУ-ЩО ПОЛУЧИХМЕ ТОВА ОТ ЛЕНГЛИ
КАКВО МИСЛИШ?

ПОЛУЧЕНО ОТ ЛУАНДА НА 23 МАЙ 2005 В 11:33
ИЗПРАЩАМЕ ГО НА ВАШЕТО ВНИМАНИЕ
ПОВЕРИТЕЛНО
ЗА РЕГИОНАЛНИЯ ДИРЕКТОР ЗА ЮЖНА
АФРИКА

„БОИНГ 727“, РЕГИСТРИРАН В „ЛИЙЗ ЕЪР“ КАТО
„ЛА-9021“, ИЗЛЕТЯ БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ ОТ
МЕЖДУНАРОДНОТО ЛЕТИЩЕ В 14:25 МЕСТНО
ВРЕМЕ НА 23 МАЙ 2005 И СЕ СКРИ ОТ РАДАРИТЕ
МАЛКО СЛЕД ТОВА. АНГОЛСКИТЕ ВЛАСТИ МИСЛЯТ,
ЧЕ Е БИЛ ОТКРАДНАТ. СЛЕДВА ПОВЕЧЕ
ИНФОРМАЦИЯ.

ЛУАНДА

В съобщението на Чарли имаше някои неща, които накараха Нейлър да смръщи замислено вежди и следователно поне половин дузина от седналите около масата за конференции да се запитат какво се е появило на екрана на адската черна кутия, че предизвиква такава реакция у генерала.

„Не знам дали тази информация е на Чарли или на Хол. Чарли казва «току що получихме». Дали това «ние» се отнася за отдел Вътрешна сигурност, дали се отнася до Чарли и Мат, или просто Чарли използва кралското «ние»? Или — какво? Дали Мат е бил там, когато се е получило съобщението, и е казал: «Защо да не запитаме Нейлър?» Или нещо друго, което е имало същия ефект. Или просто Чарли ме пита какво мисля, и то от чисто любопитство? Или пък иска да знае какво мисля, в случай че Мат го запита по-късно? По дяволите!“

Той почука с молива си по чашата с вода и така привлече вниманието на всички.

— Господа — каза той, — по няколко причини и защото сме уморени, след като сме заседавали толкова дълго, прекратявам конференцията. Ще продължим утре сутринта, като мястото и времето ще ви бъдат съобщени от старши сержант Сагинс. Втората причина е, че току-що ме информираха, че е откраднат лайнер от летището на Луанда, Ангола. Искам да разбера какво се знае по този въпрос тук.

Той погледна мистър Лорънс П. Фримонт още докато говореше. Мистър Фримонт беше връзката между Централното командване и ЦРУ. Беше очевидно, че мистър Фримонт няма абсолютно никаква представа за какво говори Нейлър. Нито имаха представа, ако се съдеше по изразенията на лицата им, вицеадмиралът Луис Дж. Уорли, служител на ЦРУ, генерал-лейтенант Джордж Х. Потър от специалния отдел на Централното командване, мистър Брайън Уилис, който представляваше ФБР на конференцията.

„Не очаквам абсолютно всички да бъдат информирани навреме, но нито един от тях? Исусе Христе!“

— Бих искал мистър Фримонт, адмирал Уорли, мистър Уилис и генерал Потър да останат за миг, моля. Останалите от вас, господа, са

свободни и ви благодаря за вниманието по време на това дълго и уморително съвещание — каза генерал Нейлър.

Всички, с изключение на четиримата споменати, излязоха от залата за конференции. Нейлър погледна четиримата мъже, застанали до масата.

— Ако ви е удобно, господа, искам да видя и четирима ви в офиса си след двацет минути. През това време, вижте какво можете да откриете относно... — Той сведе поглед към екрана на лаптопа си и прочете: — отвлечения от международното летище в Луанда самолет. — После погледна Потър и добави: — Лари, виж дали можеш да откриеш кой е човекът на ЦРУ в Луанда. Искам да знам кой е изпратил това съобщение.

— Мисля, че знам, сър — каза генерал Потър.

Нейлър го погледна. Генерал Потър, който знаеше, че според генерал Нейлър липсата на информация е нещо по-добро от грешната информация, каза:

— Не съм сигурен, сър, ще проверя.

— Да — каза генерал Нейлър.

Той хвърли поглед към вратата и видя старши сержант Сагинс.

— Сагинс, ще помолиш ли генерал Макфадън, ако е свободен, да дойде в офиса ми след двацет минути?

Генерал Албърт Макфадън от американските Военновъздушни сили беше помощник-командир в Централното командване.

— Да, сър.

После генерал Нейлър посвети вниманието си на своята адска черна кутия, натисна бутона ОТГОВОР и написа:

РАБОТИМ ПО ВЪПРОСА. ЩЕ СЕ СВЪРЖА С ТЕБ.
УВАЖЕНИЯ.

НЕЙЛЪР

Когато вдигна поглед, видя, че генерал Потър стои до вратата.

Потър беше висок, слаб и аскетичен на вид мъж, който не приличаше на онова, което обикновено ни идва наум, когато думите *Специални части* бъдат произнесени. Нейлър знаеше, че по негово

време той е бил истинска легенда. И че е всичко друго, но не и аскет. Беше много добър готвач, особено добре приготвяше морска храна.

— Разполагаш ли с нещо? — запита Нейлър.

— Да, сър. Генерале, аз знам кой е човекът на ЦРУ в Ангола. Той е един от нас — каза Потър.

— Един от нас?

— Той е специален агент, генерале — каза Потър и отново се усмихна. — Беше лошо ранен в Афганистан, където служеше в част 160, и когато излезе от болницата, започна работа в агенцията. Мислех, че ще им помага да решават основните си проблеми с обучението на нови кадри, но те го изпратиха в Ангола.

Част 160 бяха специалните авиационни части.

— Знаеш ли името му?

— Милър. Х. Ричард Милър. Майор.

— Добър човек — каза Нейлър.

— Познавате ли го?

— Познавам не само него, но и баща му, и дядо му — каза Нейлър. — Не познавам працядо му, или може би това беше пра-працядо му. Но през Испано-Американската война той бил главен сержант в Десета кавалерия, когато Теди Рузвелт повел войниците си нагоре по хълма Сан Хуан. Чух, че бил ранен... — „Чарли ми каза...“ — в Афганистан. Свалили хеликоптера му.

— Да. И нещо се забило в коляното му.

— Имаме ли обратна връзка с него, Джордж?

— Да. Поддържахме непрекъсната връзка с него. Разполагаме с доста канали.

— А аз получих съобщението случайно, извън каквото и да било канал — каза с горчивина Нейлър. — Но предполагам, че Централното командване ще научи това и официално. Наистина съм вбесен и уморен от Ленгли, откъдето винаги се бавят да ме информират за каквото и да било. — След секунда добави: — Това не си го чул.

Потър се усмихна и направи жест, с който искаше да каже: „Не знам за какво говориш.“

— Позволи ми да видя рапортите, които той е изпратил — нареди Нейлър.

— Да, сър.

(ТРИ)

Онова, което отначало беше описано евфемистично като „създаване на наистина първокласна връзка“ между ЦРУ, ФБР и Централното командване, беше непосредствен резултат от събитията, които бяха общоизвестни като „11/9“, връзването на два въздушни лайнера в кулите-близнаци на Световния търговски център и нападението над Пентагона, както и пропускането на целта в столицата и падането на самолет в Пенсилвания.

Никой не каза нищо на глас, но Централното командване беше най-важният щаб в армията. То беше отговорно за „онези райони от света, за които не отговаря нито една друга агенция“.

Обучението на войниците се извършваше в щаба, зад дебели каменни стени, във Фортрис Монро във Вирджиния. Южното командване, чийто щаб беше в Панама от много години, сега се водеше на адрес 3511 NW на Деветдесет и първо авеню в Маями, Флорида 33172–1217. Те отговаряха за Централна и Южна Америка. Никой не се страхуваше от внезапна война с, да кажем, Уругвай, Чили или Аржентина, или дори Венецуела, или Колумбия, макар да се следяха отблизо действията на последните две държави и, разбира се, на Куба.

Командването за Далечния изток отговаряше за района на Тихия океан. В този район напоследък нямаше много войници, защото никой не очакваше война да избухне там например утре следобед. Европейското командване, както подсказваше името му, носеше отговорност за Европа. От близо половин век съществуваше истинска загриженост, че Червената армия ще успее да направи цяла Европа подвластна на игото на комунизма. Тази заплаха вече не съществуваше.

Някои хора се питаха каква роля оставаше за североамериканската организация, чиито военни сили се оглавяваха от американски генерал, сега, когато съветската заплаха беше сведена до минимум, ако въобще съществуваше, а НАТО приемаше в своите редици държави, срещу които някога беше готово да воюва.

Аляското командване отговаряше за Аляска. Съществуваше съвсем малка заплаха руската армия да пресече Беринговия проток от

Сибир с намерението да окупира Феърбанкс или Ноум.

Това оставяше на Централното командване отговорността за останалия свят, за повечето очаквани или вече водещи се войни. Ирак беше негова отговорност, Централното командване вече беше ръководило една война там и беше готово да води и друга.

Но причината генерал Алън Нейлър да вярва, че оглавява най-важния щаб в армията, беше, че това не беше просто щаб, а наистина комбинирано командване, което означаваше, че Нейлър по-често има, отколкото не, под свое командване военновъздушните сили, флота и армията.

Оперативната дума беше „командване“. Той беше оторизиран да издава заповеди, да отправя молби и да прави предложения на другите служби. И за това той беше благодарен на един от своите лични герои, генерал Дон А. Стари, вече пенсиониран. Стари, като Нейлър, беше млад полковник във Виетнам, беше болезнено ранен в лицето, раната беше превързана, той беше пренесен до танка си и нападението беше подновено. Един от неговите майори, който беше излязъл от танка, за да помогне на командира си, беше също лошо ранен и изгуби крака си.

Много хора в армията бяха приятно изненадани, когато Стари беше удостоен с първата си генералска звезда. Офицерите, които казваха какво мислят, често откриваха, че тона пречи на повишението им, а Стари не само казваше, каквото мислеше, но беше известен с това, че не позволява на чувството за такт да попречи на изясняването на гледната му точка. И следователно хората бяха повече от изненадани, когато той беше удостоен с втора звезда и по командването на Форт Нокс, после получи третата звезда и командването на Пети корпус във Франкфурт, Германия, и натоварен с отговорността да попречи на Червената армия да нахлуе в Западна Европа, а после получи и четвъртата си звезда.

Армията реши, че четиризвездният генерал Стари е повече от подходящ да заеме главния пост в така нареченото „винаги в бойна готовност командване“ във въздушната база „Макдил“ във Флорида. Генерал Стари обаче каза: „Не, благодаря. Мисля да се пенсионирам. Не искам хората да ме запомнят като книжен плъх.“

Отказът на Стари да поеме командването беше сведен до вниманието на президента Рейгън, който го извика в Белия дом за обяснение. Стари каза на Рейгън, че мисли това командване за напълно

излишно такава, каквото е в момента. Предполагало се, че то трябва да отговори незабавно на всяка заплаха, но когато получело заповед да отиде в някоя точка на света, командващият генерал трябвало да помоли Военновъздушните сили за самолети — които те винаги можело да използват по-добре за други цели или другаде по света, — да помоли флота за корабите му — а те също можели да ги използват по-добре — и накрая да помоли, например европейското командване, за две дивизии, което, на свой ред, също можело да откаже. Говореше се, че за да опише това командване на президента Рейгън, Стари беше използвал думите „шега“ и „цирк“. Никой обаче не знаеше със сигурност, защото се бяха срещнали насаме. Знаеше се още, че когато излязъл от Овалния кабинет, Стари бил поел командването, а президентът му бил обещал, че ще му даде всички искани правомощия.

Президентът винаги спазваше дадената дума. Стари реорганизира онова, което по-късно щеше да се превърне в Централно командване, за да може то да функционира, когато възникне нужда, а после се пенсионира. Когато Саддам Хюсеин нахлу в Кувейт и президентът Буш-Старши нареди на Централното командване да отговори, тогавашният му командир, генерал Х. Норман Шварцкопф, се впусна във войната, като използва правомощията, дадени от Рейгън на Стари.

Главен командир на Шварцкопф в пустинната война беше генерал Фред Франкс. Франкс беше първият еднокрак генерал. Беше загубил крака си поради лошо раняване във Виетнам, когато се беше втурнал да помогне на ранения си полковник, Дон Стари.

Структурата на Централното командване беше дала добри резултати в първата пустинна война, както и в новата. И генерал Алън Нейлър беше твърдо решен, че тя ще остане все така функционална. Понякога мислеше, че тази битка е също толкова трудна, колкото и войните в Ирак и Афганистан.

Един от начините да подобри работата на Централното командване беше поведението му след 11/9, когато ФБР и ЦРУ — както и някои други агенции — бяха изпратили свои „служители за свръзка“, а той им беше казал, че ще приеме само офицери, които се смятат за истински членове на неговия тим, а останалите ще връща като „незадоволителни“. Щеше да приеме съвместна работа с другите

агенции само ако те признаеха неговата ръководна роля и наистина бяха способни да работят в екип. Това, разбира се, не го беше направило популярен сред директорите на ФБР и ЦРУ, но накрая той беше успял да се наложи.

— Не ги карам да бягат по пет мили преди закуска — беше казал той на мисис Нейлър. — Още не. Но те не бива да мислят, че са дошли тук, за да пишат рапорти или за да казват коя моя преценка смятат за погрешна още преди да са се потопили изцяло в работата.

За Нейлър нямаше съмнение, че ФБР и ЦРУ бяха изгубили ръководната си роля поради това, че не бяха предвидими какво ще се случи на 11/9. Както и Агенцията за вътрешна сигурност. Той не знаеше подробности и не направи никакво усилие да се сдобие с повече информация. Но без да задава въпроси, дочу неща, които доказваха правотата му.

Също така разбра, че президентът е с вързани ръце. Той не можеше да уволни шефовете на ЦРУ и ФБР веднага след 11/9, независимо колко очаквано и закономерно е това. Уплашените американци имаха нужда да бъдат успокоени, а не да научат, че шефовете на ФБР и ЦРУ са некомпетентни и затова са уволнени.

Друг пряк резултат от 11/9 беше създаването на допълнителен отдел *Вътрешна сигурност* и назначаването на Мат Хол за негов шеф. Нейлър мислеше, че идеята за създаването му е отлична не само защото той щеше да има свое ухо на срещите на кабинета. Новият отдел нямаше „служител за свързка“ с Централното командване. Такъв не беше необходим. Секретарят на отдела и командващият генерал разговаряха всеки ден по сигурна телефонна линия.

„И, разбира се, Чарли е с Мат.“

Генерал Нейлър отново погледна съобщението на Чарли и отново се зачуди на намекването за „ние“ в неговото начало.

„Исусе Христе, Чарли! Ние? Ти си просто един въшлив майор!“

Но се усмихваше с любов, не беше смръщил вежди.

— Генерале?

Нейлър погледна към вратата на залата за конференции. Старши сержант Сагинс стоеше на прага.

— Сър, генерал Потър ви чака в офиса ви.

Това беше неизречен въпрос — „Какво да правя с него?“ — както и обикновено съобщение.

— Идвам веднага — каза генерал Нейлър, затвори капака на адската черна кутия, издърпа щепсела от контакта, после занесе лаптопа в офиса си, остави го на бюрото и отново го включи в контакта.

(ЧЕТИРИ)

Генерал Джордж Потър наливаше на себе си и на генерал Нейлър по още една чашка кафе, когато мистър Лорънс П. Фримонт, служителят на ЦРУ за свръзка с Централното командване, застава на вратата на офиса на генерал Нейлър.

— Горят ли ти ушите, Лари? — каза Нейлър и му направи знак да влезе и да си сипе кафе.

— Не, благодаря — каза Фримонт, после добави: — Мен ли обсъждате?

— Агенцията, в която работиш — каза Нейлър. — Джордж ми каза, че познава вашия човек в Луанда. И се питахме защо са изпратили специален агент в Ангола.

— И какво е твоето предположение, Джордж?

— Ами, той е чернокож, вероятно говори португалски и е специален агент. В Ленгли вероятно са решили, че там той е в по-малка опасност.

— В по-малка опасност, Джордж?

— В смисъл, че той ще има много по-малка възможност да предизвика някакво объркване, няма да привлече вниманието върху себе си — каза Потър без никакво съмнение, че е прав. — Казах също, че вероятно защото е чернокож и говори португалски.

— Не съм съгласен с първото — каза Фримонт и се усмихна, — но съм съгласен с всичко останало. Трудно е за белите да не изпъкват в черните тълпи на Африка, но освен това нашият човек, изглежда, знае какво прави.

Той подаде две компютърни разпечатки на Нейлър.

— Първата беше на бюрото ми — каза Фримонт. — Ти също я имаш, предполагам. Второто съобщение току-що пристигна.

— Да — каза Нейлър, като погледна първото съобщение. Получих го.

Подаде го на Потър, после прочете второто съобщение и подаде и него на Потър.

СЕКРЕТНО
02 ЛУАНДА 23 МАЙ 2005
ЗА РЕГИОНАЛНИЯ ДИРЕКТОР ЗА ЮЖНА
АФРИКА

1. ИЗТОЧНИК ОТ МЕЖДУНАРОДНОТО ЛЕТИЩЕ ТВЪРДИ, ЧЕ ПО ЛА-90021 СА БИЛИ ПРОВЕДЕНИ РЕМОНТНИ РАБОТИ ПРЕЗ ПОСЛЕДНАТА СЕДМИЦА ПОД НАДЗОРА НА КАПИТАН МАКЪЛХЪНИ ОТ „ЛИЙЗ ЕЪР“.

2. ПРОВЕРКА В ХОТЕЛ „ДЕЛ КУАТРО ДЕ ФЕВЕРЕЙРО“ В ЛУАНДА ПОКАЗА, ЧЕ КАПИТАН МАКЪЛХЪНИ, АМЕРИКАНСКИ ГРАЖДаниН, СЕ Е РЕГИСТРИРАЛ ТАМ НА 16 МАЙ 2005. ОГЛЕДЪТ НА СТАЯТА МУ ПОКАЗА, ЧЕ МАКЪЛХЪНИ НЕ СЕ Е ГОТВЕЛ ДА НАПУСНЕ. ВСИЧКИТЕ МУ ДРЕХИ, ЛИЧНИ ВЕЩИ И ДРУГИ ДРЕБОЛИИ СА ВСЕ ОЩЕ ПО МЕСТАТА СИ, СЛЕДОВАТЕЛНО СЪЩЕСТВУВА ВЕРОЯТНОСТТА МАКЪЛХЪНИ ДА Е БИЛ ПРИНУДЕН ДА ПИЛОТИРА САМОЛЕТА.

ЩЕ ПОСЛЕДВА ОЩЕ ИНФОРМАЦИЯ.

ЛУАНДА

— Джордж, докато чакаме останалите, можеш ли да провериш дали сме получили съобщение от някого другиго? — нареди Нейлър. — Искам да съм сигурен, че ще го получат всички, които имат отношение.

— Да, сър — каза генерал Потър и излезе от офиса.

Нейлър забеляза любопитното изражение на Фримонт.

— Ти не би искал да знаеш, Лари — каза Нейлър. — Ако знаеше, може би щеше да се почувстваш длъжен да кажеш на някого в Ленгли какво мисля: че можем да научаваме нещата по-бързо, отколкото те ни ги изпращат, и техните чувства може би сериозно са наранени.

Фримонт вдигна и двете си ръце в жест, който означаваше: „Не съм питал и следователно не знам.“

Нейлър се усмихна. Фримонт току-що отново беше доказал, че мисли за себе си като за част от тима.

Вицеадмирал Луис Дж. Уорли от Военноморските сили на САЩ и офицер за свръзка се доближи до вратата на офиса миг по-късно. Той също държеше две компютърни разпечатки в ръце. Нейлър му направи знак да влезе.

— Мисля, че имам съобщението, за което говорите — каза Уорли. — А току-що се получи и второ.

Подаде ги на Нейлър, който ги погледна и му ги върна.

— Точно за това ще говорим — каза Нейлър.

Генерал Албърт Макфадън от Военновъздушните сили, помощник-командир в Централното командване, влезе в офиса на Нейлър, без да иска разрешение.

— Някой е откраднал „Боинг 727“? — запита той.

— Можеш да прочетеш всичко, което знаем по въпроса — каза Нейлър и направи знак на адмирал Уорли да даде разпечатките на генерал Макфадън.

Макфадън ги прочете и добави:

— Самолета и екипажа очевидно. Чудя се за какво, по дяволите, е всичко това?

Никой не му отговори.

Последен пристигна мистър Брайън Уилис от ФБР. Той също държеше разпечатка в ръка.

— Бюрото току-що ми изпрати това, генерале — каза той. — Всъщност пристигнало, докато сме били на конференцията. За това ли говорехте?

Нейлър хвърли поглед. Беше първото съобщение на Милър.

— Да, за това, но вече се получи и второ — каза Нейлър.

— Ето — каза генерал Макфадън и му го подаде.

Нейлър изчака Уилис да го прочете, после каза:

— Брайън, можеш ли да се свържеш с ФБР във Филаделфия и да видиш с какви данни разполагат за компанията „Лийз Еър“, както и за пилота? Мисля, че трябва да разполагаме с тази информация.

— И аз мисля така — съгласи се Уилис, като помисли малко, а после като че ли започна да се чуди къде по-точно да седне.

— Какво ще кажеш да направим това сега, Брайън? — запита Нейлър, като се надяваше, че гласът не разкрива раздразнението му. —

Докато чакаме генерал Потър? Можеш да използваш телефона, ако искаш.

Той посочи към тясното, подобно на стъклена будка, пространство, където имаше стол, бюро и сигурен телефон. Уилис кимна и каза:

— О, разбира се, добре.

Той беше все още на телефона, когато генерал Потър се върна.

— Уведомих когото трябваше, шефе — каза той.

— Добре. — Нейлър огледа събралите се в стаята. — Всички са тук и всички са прочели двете съобщения от Ангола, нали така?

Всички кимнаха.

— Добре — продължи Нейлър, — тогава да започваме.

Той седна, вдигна капака на лаптопа и го включи.

— Да направим две неща — каза той, когато всички, освен Уилис, бяха седнали. — Да разработим най-лошия сценарий, като започнем, според военната йерархия, от най-нисшия чин.

Когато станеше въпрос за йерархия сред офицерите за свръзка с другите агенции, Нейлър използваше идеята на Джордж Оруел за старшинство: *Всички прасета са равни, но някои прасета са по-равни от другите*. Според него йерархията сред офицерите за свръзка се определяше единствено от дължината на периода, в който бяха прикрепени към Централното командване.

Това правеше Брайън Уилис от ФБР най-младшия сред тях. Той беше четвъртият офицер за свръзка на Бюрото. Нейлър беше върнал първите трима като неподходящи. Фримонт имаше само един предшественик.

Уилис се настани на един стол до масата за съвещания.

— Говорих със старшия летец във Филадельфия — каза той. — Получил е първото съобщение от Бюрото, но не и второто.

— Вероятно ще го получат след около две минути — каза Нейлър. — Ще открият ли каквото могат за пилота и компанията? Как се казваше тя — „Лийз Еър“?

— Те вече знаеха нещо за тях, генерале — каза Уилис. — Джери Лоуел, старшият летец, каза, че Макълхъни най-вероятно е завършил „Хартфорд“.

— Страхувам се, че не разбирам много добре — каза Нейлър.

— Застраховката, генерале — каза Уилис с лукава усмивка. — Компанията от дълго време стояла на ръба на банкрута. Техният самолет е, цитирам, откраднат, и те ще получат парите.

— Каза ли му, че според човека на ЦРУ пилотът не се е канел да напуска стаята си в хотела? — запита Нейлър.

— На това му казват „инсценировка“, генерале — обясни Уилис търпеливо. — Трябвало е да изглежда така, като че ли не се е канел да тръгне. И ние решихме, че е бил принуден да пилотира самолета. Той ще се появи в Южна Африка или някъде другаде и ще каже: „Да, ето какво се случи.“

— От наша гледна точка, ако самолетът е бил откраднат, за да получат застраховката... — каза Нейлър.

— Той ще включи автопилота и ще му даде курс някъде над океана — прекъсна го Уилис, — а после ще излезе през задната врата. Онзи самолет най-вероятно вече е на дъното на океана.

— Както казвах — каза Нейлър малко остро, — от наша гледна точка това е най-добрият сценарий. Самолетът няма да бъде използван за какъвто и да било терористичен акт.

— Знам, че не е мой ред да говоря, Алън... — каза генерал Макфадън.

„Да, така е. Затвори си устата и си изчакай реда. И не ме наричай на първо име в присъствието на нашите подчинени.“

— Имаш думата, генерале — каза Нейлър.

— Най-лошият възможен сценарий ми хрумна веднага, щом дойдох — каза генерал Макфадън. — Искам да кажа, замислете се само. Изчезнал е стар самолет, който няма такъв обхват, че да причини досадна неприятност където и да е по света. С едно изключение. Помислете за това: Онези разбойници искат всички разбойници да се съюзят против нас, нали? А досега не успяват особено в тези си намерения, нали така? И какво наистина ще вбеси всички разбойници на света? Американски самолет, който се разбие в онова черно нещо — каквото и да е то — в Мека...

— Наричат го „кааба“, генерал Макфадън — прекъсна го генерал Потър. — Мюсюлманите вярват, че е било построено от Адам, после построено отново от Ибрахим и неговия син Исмаил. То е тухлена постройка и има десетка в скалата на свещените места, докато Ватиканът има само петица...

— ... където — каза генерал Макфадън, като взе отново думата — всички онези разбойници ходят на поклонение.

Той спря, за да изгледа гневно Потър за това, че го беше прекъснал. Потър, несмутен, му се усмихна.

— А разбойниците ще повярват ли, че това е дело на друг разбойник? По дяволите, не, няма да повярват — продължи Макфадън. — Особено ако самолетът може да бъде проследен до нас и тялото на американския пилот е намерено сред останките?

— Джордж? — запита Нейлър.

— Малко прибързваме, сър — каза генерал Потър. — Но може да бъде направено и съм съгласен с генерал Макфадън, че така мюсюлманите ще ни обичат още по-малко.

— Всички мюсюлмани, Потър — каза Макфадън. — Всеки един проклет мюсюлманин!

С крайчеца на окото си Нейлър забеляза раздвижване на екрана на лаптопа и сведе поглед към него.

ТОКУ-ЩО СЕ ПОЛУЧИ ПО ОБРАТНИЯ КАНАЛ ЗА
ГЕНЕРАЛ ПОТЪР.

САГИНС

СЕКРЕТНО
СВЕТКАВИЦА 03 ЛУАНДА 23 МАЙ 2005
ЗА РЕГИОНАЛНИЯ ДИРЕКТОР ЗА ЮЖНА
АФРИКА

НАШ ИЗТОЧНИК В ПОЛИЦИЯТА В ЛУАНДА
ПОТВЪРДИ, ЧЕ СЕРГЕЙ НОСТРОВ (РУСКИ
ГРАЖДАНИН И ВЪВ ВРЪЗКА С ВАСИЛИЙ РЕСПИН,
ПРЕДПОЛАГАЕМ ТРАФИКАНТ НА ОРЪЖИЕ) И ПАУЛО
УАЛИ (АНГОЛЕЦ, ЗАПОДОЗРЯН В РАЗЛИЧНИ
КРИМИНАЛНИ ДЕЯНИЯ) СА БИЛИ В ЛУАНДА ПРЕЗ
ПОСЛЕДНАТА СЕДМИЦА. В МОМЕНТА НЕ СЕ ЗНАЕ
КЪДЕ Е НИТО ЕДИН ОТ ДВАМАТА.

СЪЩЕСТВУВА ВЕРОЯТНОСТ ДВАМАТА ДА СА ЗАМЕСЕНИ В ИЗЧЕЗВАНЕТО НА „ЛА-9021“, ДОКЛАДВАХА НИ, ЧЕ РЕСПИН ПРИТЕЖАВА ПОНЕ ТРИ САМОЛЕТА „БОИНГ 727“. ВЪЗМОЖНО Е „ЛА-9021“ ДА Е ОТЛЕТЯЛ ЗА ШАРДЖАХ В ОБЕДИНЕНИТЕ АРАБСКИ ЕМИРСТВА, КЪДЕТО РЕСПИН КОНТРОЛИРА ТРИ ИЛИ ПОВЕЧЕ ВЪЗДУШНИ ЛАЙНЕРА, КОИТО ИЗПОЛЗВА ПОД ЧУЖДА САМОЛИЧНОСТ. ВЪЗМОЖНО Е САМОЛЕТЪТ ДА Е БИЛ РАЗГЛОБЕН ЗА РЕЗЕРВНИ ЧАСТИ.

ПРЕПОРЪЧВАМЕ НЕЗАБАВНО И ШИРОКО ИЗПОЛЗВАНЕ НА САТЕЛИТНА ВРЪЗКА И ВСЯКАКВИ ДРУГИ ВЪЗМОЖНОСТИ МЕЖДУ ЛУАНДА И ШАРДЖАХ, КАКТО И С ДРУГИ ТОЧКИ В СРЕДНИЯ ИЗТОК.

СЛЕДВА ОЩЕ.

ЛУАНДА

Нейлър прочете съобщението два пъти. Звучеше по-малко скърпено и прибързано от най-лошия сценарий на генерал Макфадън.

„Всичко е възможно. Да се надяваме, че е само това. Исусе! Надявам се Макфадън да не е прав!“

Нейлър постави длани на клавиатурата и набра:

КОПИЯ ЗА ВСИЧКИ. ВЕДНАГА.

Нейлър съзнаваше, че всички, с изключение на Макфадън — който ентузиазирано се придържаше към първоначалната си теория — го гледат.

— Изникна друга теория — каза той. — Сагинс ще направи копия за всички ви. А докато ги чакаме, ще продължите ли, моля, генерал Макфадън?

(ПЕТ)

Офисът на съветника по националната сигурност
Белият дом
1600 Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
20:05, 23 май 2005

— Натали Кохън — каза в телефонната слушалка съветникът по националната сигурност. Тя беше дребна и крехка, със светла кожа и късо подстригана, като на момче, коса.

— Аз съм, Натали — каза онзи, който се обаждаше. Не можеше да се сбърка силният акцент на щата Каролина.

— Да, господин президент?

— Току-що приключих четенето на доклада от седем часа.

— Да, господин президент?

— Натали, последната точка е изчезването на самолет от летище в Ангола. За какво става въпрос?

— Не знаем много, господин президент, но проверих във Военновъздушните сили. Те не мислят, че самолетът представлява заплаха за Съединените щати. Поне що се отнася до това дали може да послужи като летяща бомба. Прекалено е малък и не може да долети дотук. Съществуваше слабо подозрение, че можеше да се разбие в нашето посолство там или в Южна Африка, но времето за това — ако са се канели да го направят веднага след отвличането — измина. В момента просто не знаем какво се е случило с него.

— Ние ли, Натали? Да не би да искаш да кажеш, че те не знаят?

— Сър?

— Нашите огромни и скъпоструващи разузнавателни агенции — каза президентът. — Ние, Натали, ти и аз, трябва да получим докладите на разузнавателните служби. Те трябва да знаят нещо по въпроса, нали така?

— Да, господин президент, така трябва да работят нещата.

— А те не се справят много добре напоследък, нали?

— Господин президент...

— Не се справят и ние и двамата го знаем — каза президентът.

Тя не отговори.

— Съжалявам, не искам да си го изкарвам на теб — каза президентът.

— Няма нищо, господин президент. Разбирам вашето разочарование. Аз самата също често съм разочарована.

— Искан ми се да измисля някакъв начин да ги разтърся — каза президентът. — Някакви идеи?

— Страхувам се, че не, господин президент.

— Мат Хол и съпругата му ще дойдат на вечеря. Ти интересува ли се?

— Аз съм на ваше разположение, господин президент, но вече имам планове за вечерта.

— Е, ще видя какво има да ми каже Мат, а после, утре сутринта, ти ще можеш да ми кажеш какво мислиш. Ще се видим утре сутринта, Натали. Приятна вечер.

— Благодаря ви, господин президент.

— А когато утре сутринта дойдеш на работа, надявам се да ми кажеш, че сме открили този проклет изчезнал самолет.

— Аз също се надявам, господин президент.

— Току-що разбрах, че не се шегувам, Натали. Може би Мат наистина ще има някакви идеи.

— Сигурна съм, че ще има, господин президент.

— Лека нощ, Натали.

— Лека нощ, господин президент.

Тя прекъсна връзката с показалеца си, но не остави слушалката. Натисна бутон, който автоматично я свързваше с друг човек от вътрешната, сигурна, мрежа.

— Хол — каза мъжки глас след миг.

— Знам къде ще отидеш тази вечер, Мат. Той иска да обсъди с теб, както се изрази, „нашите огромни и скъпоструващи разузнавателни агенции“.

— О, по дяволите! Благодаря ти, Натали. Дължа ти услуга.

— Да — съгласи се тя.

— Какво е запалило огъня този път? Знаеш ли?

— Някой е откраднал самолет в Ангола. Това е привлякло вниманието му.

— Моето — също. Отново ти благодаря, Натали.

— Забавлявай се, Мат — каза тя със смях и затвори.

III.

(ЕДНО)

Овалният кабинет
Белият дом
1600 Пенсилвания авеню NW
Вашингтон, окръг Колумбия
08:45, 24 май 2005

— Натали, Мат — каза президентът на Съединените щати, — ще останете ли минутка, моля?

Доктор Натали Кохън, съветникът по националната сигурност, и Мат Хол, секретар на агенция *Вътрешна сигурност*, които седяха един до друг на дивана и тъкмо започваха да се изправят, се отпуснаха отново на възглавничките. Хол се наведе напред и взе недовършената си чашка кафе от масичката.

Президентът изчака другите да излязат, после направи знак на агента от *Тайните служби*, който стоеше до вратата, да я затвори.

Кохън и Хол погледнаха президента, който сякаш събираше мислите си. Накрая той се усмихна и проговори:

— Може би току-що пропуснах нещо — каза президентът. — Но не чух някой да казва, че знае за изчезналия в Ангола самолет нещо повече от вчера.

Кохън и Хол си размениха погледи, но нито един от двамата не проговори.

— И си мисля, а може и да греша, че разузнавателните ни служби са толкова много и така огромни, че понякога не помня кои агенции са част от тях, че при нас бяха всички, които би трябвало да знаят нещо по въпроса. Може би не всички трябва да знаят, но поне един от тях да знаеше нещо...

— Господин президент — каза доктор Кохън, — проверих в ЦРУ и във Военновъздушните сили отново тази сутрин. Те са съгласни, че на практика няма никаква възможност самолетът да стигне дотук, както и до Европа, без да бъде засечен.

— Това наистина е добра новина, Натали. И тази ли е причината никой да не споменава изчезналия самолет? Или може би — разбирам, че думите ми звучат малко скептично, — защото ще забележа, че нямат никаква представа какво, по дяволите, става с този самолет?

— Господин президент — каза Хол, — сигурен съм, че те — а това означава всички разузнавателни служби, сър — работят по въпроса.

— Хайде, Мат — каза президентът. — Това го знам. — Той направи пауза, после погледна доктор Кохън. — Спомняш ли си за какво говорихме снощи, Натали? Казах ти, че ще говоря с Мат, когато дойде на вечеря.

— Да, помня, господин президент — каза тя и погледна Хол.

— Казах още, че ми се иска да измисля начин да разтърся разузнавателните ни служби — продължи президентът.

— Да, сър — каза тя.

Доктор Кохън напълно съзнаваше, че мъжът, който седеше от другата страна на бюрото, е най-могъщият човек в света. И че тя работи за него. А това означаваше, че тя трябва да прави каквото каже той, освен ако не е абсолютно убедена, че идеята е напълно погрешна. В такъв случай нейно задължение беше да спори с него.

В този случай тя не беше абсолютно сигурна, че е прав, но също така не беше сигурна и че греша.

— Щом не си вършат работата — каза президентът, — заслужават да бъдат поразтърсени.

„Това — помисли си доктор Кохън — е предлаганата от него политика. И не мисля, че подлежи на обсъждане.“

— А нима това изчезване на самолет не ни дава възможност да се уверим дали си вършат работата, или не? — каза президентът.

— Много е вероятно да е така, сър — каза тя.

— На мен, както и на Мат, случаят ни се струва добра възможност да проведем „вътрешно разследване“ — продължи президентът. — Без да пречим на нищо важно, разбира се. И няма нужда никой да знае за това, освен ако не сварим някого по долни гащи, както се казва. — После, като че ли чу собствените си думи, добави: — Съжалявам, Натали. Изплъзна ми се от устата. Но нима ти не си съгласна с Мат?

„Значи Мат също е решил, че ще е безрезултатно да спори с него по този въпрос.“

— Каква е твоята идея, Мат? — запита тя.

— Както разбирам, това, което иска президентът — каза Хол, — е някой да провери кой, какво и кога е узнал. И да сравни данните.

— Това не е ли много работа за един човек? — запита тя.

— Да, работата е много за един човек, но мисля, че ако използваме повече хора, ще възникне въпросът кой от тях да носи главната отговорност и да поеме водещата роля. Те вероятно ще си подлагат крак един на друг, за да изпъкват повече, а колкото повече хора са замесени, толкова по-голям е рискът някой да заподозре нещо.

— Да, точно това е идеята ми, Натали — каза президентът. — Какво мислиш?

„Мисля, че Мат вече се е съгласил с идеята ти за това, как го нарече, вътрешно разследване, и иска да го проведе по възможност в тайна от всички.“

— Разполагаш ли с човека, който да го извърши? — запита тя.

— Снощи го помолих да си помисли по въпроса — каза президентът.

— Мисля, че имам човека, сър — каза Хол.

— Кой? — запита президентът.

— Моят изпълнителен помощник — каза Хол.

— Онзи млад мъж с приятна външност, който говори унгарски? — запита Кохън.

Хол кимна.

— Ти го познаваш, Натали? — запита президентът.

— Не го познавам, но съм го виждала да превежда за Мат в унгарското посолство — каза тя.

— Защо имаш нужда от човек, който говори унгарски, Мат? — запита президентът с усмивка.

— Унгарския получих с всичко останало в пакет — каза Хол. — Той говори седем и дори може би повече езика и унгарският е един от тях.

— Той е лингвист? — запита президентът.

Хол разбра скрития въпрос: „Как един лингвист ще се справи със задачата, която мислим да му възложим?“

— Това също, сър. Но той, също така, е „зелена барета“.

— „Зелена барета“? — запита президентът и тонът му издаде, че е засегната чувствителна струна.

— Да, сър — отговори Хол. — Той е майор от *Специалните части*. Отидох при генерал Нейлър и го запитах дали не разполага с човек, който да притежава и други умения, освен лингвистичните. И той ми изпрати Чарли. Той е добър човек, господин президент. Може да се справи.

— Да, нещата звучат така — каза Кохън. — Мат мисли, че той е умен, което е достатъчно за мен. А и никой няма да заподозре, че майор от *Специалните части* е получил такава задача.

— Искам да се срещна с този човек — каза президентът.

— Добре, от какво друго имаме нужда, за да започнем?

— Ще имаме нужда от всички файлове на разузнавателните служби — каза Хол. — Предполагам, че Натали може да намери почти всички или поне тяхното резюме.

— По-често получавам точно резюметата — каза Кохън. — Ще трябва да помоля за оригиналните файлове и дори да поискам да погледна суровите данни.

Президентът се замисли за миг.

— Все пак, не знаем със сигурност, че някой няма да се опита да удари този самолет в Белия дом или моста Голдън Гейт...

Хол отвори уста да каже нещо, но президентът вдигна ръка в жест, който казваше, че не иска да бъде прекъсван.

— ... и следователно мисля, че този изчезнал самолет е нещо, от което би трябвало да се заинтересува и *Вътрешна сигурност*.

Хол и Кохън кимнаха.

— И така, Натали, защо не изпратиш бележки на всички да изпратят разузнавателните си файлове на Мат?

— И необработените данни, господин президент? — запита Хол.

Президентът кимна.

— Да, разузнавателни файлове и необработените данни на всички — нареди президентът.

— Да, сър — каза доктор Кохън.

— Добре, да започваме, тогава — каза президентът.

(ДВЕ)

Армейско летище „Хънтър“
Савана, Джорджия
13:15, 27 май 2005

Самолетът „Чесна“ привлече малко внимание, когато се приземи гладко в началото на пистата, вероятно защото един от най-известните в света самолети се движеше величествено по паралелната писта.

Вторият пилот на „Чесната“ погледна огромния самолет, когато минаха покрай него, и се обърна към пилота в мига, в който той докладва:

— Шест-нула-едно на земята.

— Двайсет и девет — каза вторият пилот.

Пилотът кимна.

— Шест-нула-едно, поемете по четвърта дясна към паралелната — наредиха от наземния контрол на „Хънтър“ на по-малкия самолет. И имайте предвид, че има един „747“ на паралелната. Завийте вляво, и когато излезете на нея, спрете в началото.

— Разбрано — отговори пилотът. — Благодаря, че ни информирахте за трафика на летището. Можеше и да не видя онзи самолет.

— Винаги на вашите услуги, шест-нула-едно — отговориха от наземния контрол, а тонът подсказваше, че се усмихват.

— И, между другото, „Хънтър“ — каза пилотът, — мисля, че това е „VC-25A“, а не „747“.

— О, много ти благодаря, шест-нула-едно — отговориха от контролата.

— „Хънтър“, тук две-девет-три нули, забелязах онзи хубавичък малък самолет и ще се опитам да не го прегазя.

— Две-девет-три нули — каза пилотът на „Чесната“, — не е честно да си правите шеги за сметка на по-малките самолети.

— Кой е това? — запита вторият пилот на „Чесната“. — Джери?

— Звучи като него — каза пилотът.

И двамата — и пилотът, и вторият пилот на „Чесната“ — познаваха този самолет на Военновъздушните сили — „VC-25A“ с номер на опашката 29000 — много добре. И двамата имаха поне хиляда летателни часа с него, както и с неговия близък, чийто номер на опашката беше 28000. Летяха с тези специално пригодени „Боинг“, които сменяха името и номера си, когато на тях летеше президентът, точно преди да се пенсионира.

И двамата знаеха, че в момента „двайсет и девет“ се пилотира от полковник Джеръми Т. Макандлиш от Военновъздушните сили на САЩ, на когото преди две години бяха дали след изтощителни тестове и изпити квалификацията да лети като главнокомандващ.

Доказателството — в добавка към идентификацията на гласа му — беше, че той позна номера на опашката на „Чесната“ и беше сигурен кой лети с нея.

Номерът на опашката на „Чесната“ беше NC-3055 и беше запазен за секретаря на отдел *Вътрешна сигурност*, макар нищо във външността на самолета да не навеждаше на тази мисъл. Той трябваше да изглежда и изглеждаше като повечето други самолети „Чесна“. И, с изключение на специалната авиационна електроника, която беше невъзможно да се намери на цивилния пазар, той беше като всеки друг „Чесна“ във въздушното пространство на САЩ.

— Липсва ли ти това, Джак? — запита пилотът, когато 29000 докосна земята зад тях.

— Разбира се — каза вторият пилот. — А на теб?

— Въпросът е: „Ще се върна ли там утре?“ И отговорът е отрицателен. Пилотирането на този самолет е също толкова забавно, но свързано с много по-малко...

— Отговорност?

— Щях да кажа това, но... Работа. Много по-малко работа.

— Съгласен съм.

Когато беше дошло времето да ги сменят като пилоти на президентския самолет — преди шест месеца, — им предложиха, не без причина, всяко друго назначение, подходящо за полковници и авиационни командири. Имаше проблеми с думата „подходящо“. Беше им дадено да разберат, че макар полковниците да командват групи, за

тях няма да е подходящо да командват например някоя от групите на *Специалните части* от Военновъздушните сили. Защото тази работа е свързана с много летателни часове, освен това беше факт, че те бяха прекарвали много малко време в кабината на „С-130“, военни самолети, известни преди всичко със страхотните си оръдия, а всъщност знаеха много малко за специалните операции.

Същото важеше и за поемането на управлението на изстребител или бомбардировач. Макар някога и двамата да бяха пилотирали изстребител и бомбардировачи, то беше в самото начало на тяхната кариера, преди десетилетия, а сега почти бяха навлезли в петдесетте си години.

Онова, което беше подходящо за тях, беше да командват един от отделите за обучение на кадри в Деветнайсета военновъздушна база. Имаха опит в обучението и помнейки, че самите те са били обучавани някога — имаха желание да правят това.

По същите причини за тях беше подходящо да станат преподаватели в академията на Военновъздушните сили. Също така можеха да станат военновъздушни аташета в голямо американско посолство някъде по света, тъй като със сигурност имаха богат опит с дипломатите — както американски, така и чужди. Но тези назначения не включваха летене, а те и двамата искаха да летят.

Другата възможност беше да се пенсионираат и да летят на граждански самолети. Проблемът там обаче бяха силните сдружения на пилотите, които искаха да са абсолютно сигурни, че всеки нов пилот е започнал от дъното. Независимо колко летателни часа има някой на „747“ или „VC-25A“, работа според пилотските синдикати можеха да получат само пилоти, които са започнали от дъното на йерархичната стълбица.

Добрата страна на пенсионирането беше, че на пенсионираните военни летци се плащаше добре, а можеха да прибавят и онова, което щяха да изкарат, седейки на мястото на втори пилот на някой въздушен лайнер. И двамата се канеха да изберат пенсионирането, когато арабите разрушиха двете кули на Световния търговски център. Отдел *Вътрешна сигурност* трябваше да вземе мерки и едно от решенията беше да се осигури частен самолет за секретаря на отдела. Той, разбира се, нямаше нужда от „VC-25A“, нито от някой друг голям

самолет. Имаше нужда от малък, но бърз самолет, за да стига бързо до мястото, където присъствието му е необходимо.

„Чесната“, която можеше да превози осем пътника на 3 300 мили — например от Сан Франциско до Вашингтон — за по-малко от четири часа, беше точно онова, от което секретарят по вътрешната сигурност имаше нужда. Винаги се намира ниша в бюджета на Тайните служби, която да покрие непредвидените разходи, и сега тези пари бяха използвани за наемането на този самолет.

Тайните служби разполагаха с пилоти, но се нуждаеха от още четирима за новия самолет. Имаше доста молби, естествено. Те бяха разгледани внимателно и безпристрастно, но никой не беше изненадан, когато бяха избрани двамата готови да се пенсионират полковници, летели толкова дълго с президента. Те имаха най-добрата квалификация да запълнят две от новите четири места.

— „Чесна“ 3055, уведомяваме, че два други самолета се движат към старта — казаха от наземния контрол на летището точно когато „Чесната“ зави вляво по паралелната писта.

— Разбрано, освен това ги виждаме — каза вторият пилот.

През предното стъкло те виждаха два армейски хеликоптера „УН-1Н“ бавно да се приближават към пистата на около двайсет фута от земята. Пилотът натисна бутона СЪОБЩЕНИЕ.

— Господин секретар, виждаме хеликоптерите.

— Аз също, Франк. Благодаря ти — каза секретарят Хол.

Имаше четирима пътници в „Чесната“ в онзи ден: секретарят Хол, Джоуел Исаксън, агент от Тайните служби, който се грижеше за сигурността на Хол, Том Макгайър, бодигард, отново от Тайните служби, и майорът от армията, в онзи ден в цивилно облекло, чието кодово име в *Тайните служби* беше *Дон Жуан*.

Кодовото име на секретаря беше *Голямото момче*, което най-вероятно се отнасяше до ръста и външния му вид.

Защо майорът беше *Дон Жуан*, не беше известно със сигурност. Можеше да има нещо общо с това, че името му звучеше като италианско или испанско — Кастило. Франк и Джак се шегуваха,

когато бяха насаме, че кодовото име може да има нещо общо с онова, което *Тайните служби* знаят за него. На трийсет и шест, той беше доста едър — малко по-едър от секретаря — привлекателен, с гъста коса, сини очи, без брачна халка и като се имаше предвид прякорът му, сигурно лягаше с много жени.

Нямаха представа каква е неговата функция в отдела и дали въобще е член на отдела. И, разбира се, не задаваха никакви въпроси. Ако за тях беше важно да знаят повече от името му, то информацията щеше да им бъде дадена.

Той придружаваше секретаря достатъчно често, за да има свое собствено кодово име. Когато беше облечен в униформа, имаше не само всички отличителни знаци и множество значки, но и пръстен, който показваше, че е завършил Военната академия в Уест Пойнт. Те намираха за интересно това, че когато той съблечеше униформата си, също така сваляше и този важен пръстен. Това предлагаше интересната вероятност да не е войник и да облича униформата — и да слага пръстена — като дегизировка, когато е необходимо.

Те предполагаха, обаче, че той е офицер, и то най-вероятно офицер за свръзка, вероятно между отдела и армията или Отдела по отбраната.

Двата хеликоптера се приземиха на тревата до края на действащата писта, а „Чесната“ постепенно спря.

Агентите от *Тайните служби* станаха, спуснаха стълбата и слязоха. Излезе и пилотът на близкия хеликоптер. Тя беше дребна и хубавка, с къса руса коса. Държеше пилотския си шлем под мишница. Тръгна към „Чесната“.

Пръв слезе секретарят с куфарче в ръка, а последен слезе *Дон Жуан*.

— Добър ден, господин секретар — каза пилотът и отдаде чест.

— Добър ден, подполковник — каза секретарят.

— Сър, аз съм подполковник Месинджър — каза пилотът. — Ще ви откарам до острова. Знам, че познавате превозното средство, но трябва да помоля този господин...

— Той също познава превозното средство, подполковник — каза секретарят. — Мисля, че вие двамата сте завършили едно и също авиационно училище.

— Вие можете да пилотирате „Хюи“, сър?

— Да, мадам. Мога — каза *Дон Жуан*. — Но вие имате по-висок чин, подполковник.

— Подполковник — каза секретарят, видимо развеселен от размяната на думи, — това е майор Чарли Кастило.

— Как сте, майоре? — запита подполковник Месинджър и подаде ръка. Ръкостискането ѝ беше твърдо. — Времето е прекрасно, а пътуването е кратко — около трийсет и пет мили. Вече имам разрешение да навляза в район Р-49 и можем да тръгнем в минутата, в която секретарят е готов.

Тя направи жест към хеликоптерите. Джоуел Исаксън и Том Макгайър влязоха в по-далечния от тях.

Майор Кастило знаеше, че хеликоптерът с тайните агенти ще изчака излитането на този със секретаря и ще го следва, докато стигнат до мястото. После хеликоптерът с тайните агенти щеше да кацне пръв, за да се увери, че няма никакви проблеми, и да се обади по радиото на втория, че също може да се приземи. Той мислеше, че това е малко глупаво. Отиваха в Белия дом в Калифорния и ако там имаше някакъв проблем, със сигурност щяха да са чули за него.

„Но това е стандартна процедура, нещо свещено в армията.“

Полковник Месинджър провери дали сержант Дилейни, който щеше да лети с тях, е закопчал добре коланите на секретаря и майора, усмихна се на двамата и седна на дясната седалка.

След миг хеликоптерът се вдигна във въздуха и хладен въздух започна да нахлува през вратите, които бяха оставени отворени като противодействие на горещината в Джорджия.

Майор Кастило разкопча колана си и започна да се изправя.

— Сър! — понечи да протестира сержант Дилейни.

Майор Кастило постави показалец на устните си, за да му покаже, че иска тишина. Сержант Дилейни, видимо разтревожен, погледна секретаря за помощ. Секретарят направи знак на сержанта, че ако майорът иска да стои прав, той няма нищо против.

Здраво хванал се за дръжката над главата си, майор Кастило стоя до вратата около две минути и гледа надолу, за да види каквото може от Форт Стюарт.

После бързо се върна на мястото си и отново закопча колана си.

— Веднъж прекарах тук едно лято, сержант — каза той и се усмихна на Дилейни. — Предимно миех калта на Джорджия от

колелата на джипа. Не съм бил тук оттогава.

— Да, сър — каза сержант Дилейни.

— Сержант — каза секретарят и се усмихна, — ако не кажете на подполковника, и ние няма да й кажем.

— Да, сър.

— От друга страна, Чарли — каза секретарят, — виждал съм хора да падат от хеликоптер, при рязка промяна на курса.

— Сър — каза Кастило, — моето чувство за самосъхранение е силно развито. Не се тревожете.

— Да, така и бях надлежно информиран — каза секретарят. — Мисля, че подполковникът те харесва, Чарли. Тя се забави повече при завързването на твоя колан, отколкото на моя.

— Заради одеколона ми, сър — каза Кастило. — „Харли-Дейвидсън“. Изглежда се харесва на жените.

Секретарят се засмя. Сержант Дилейни също се засмя, но с известно неудобство.

„Исусе, — помисли си Дилейни — какво щеше да стане, ако беше паднал?“

(ТРИ)

Белият дом в Каролина
Остров Хилтън хед, южна Каролина
13:55, 27 май 2005

Президентът на Съединените щати седеше на един от люлеещите се столове на верандата на осемгодишната къща, която беше внимателно конструирана и построена така, че повечето хора я мислеха за сграда отпреди Гражданската война и се чудеха защо е разположена с лице към Атлантическия океан.

Президентът, облечен в поизбеляла жълта риза с висока яка, силно намачкани и очевидно не нови панталони в цвят каки и добре излъскани обувки, пиеше „Хайнекен“ направо от бутилката. До него имаше кофичка с лед, в която имаше още бутилки.

Президентът стана от стола и остави бирата на масичката, когато бял „ГМС Юкон“ със силно затъмнени, почти черни стъкла спря пред сградата.

Шофьорът слезе бързо и тичешком заобиколи автомобила в напразен опит да отвори вратата, преди секретарят да е успял да го стори сам.

— Хей, Мат! — извика президентът за поздрав. Акцентът му беше съвсем на място тук, в щата Каролина.

Секретарят се изкачи на верандата и му подаде ръка.

— Добър ден, господин президент — каза той.

— За мен винаги е удоволствие да те видя, Мат — каза президентът с усмивка.

Майор Карлос Гуилермо Кастило стоеше до „Юкона“ и чакаше някой да му подсказе какво трябва да направи. Президентът го погледна и му се усмихна, а после се обърна с гръб към „Юкона“.

— Това ли е твоят лингвист от смесен произход? — запита президентът.

— Да, това е той, господин президент — каза секретарят.

— И името му е *Гуилермо Кастило*?

— Карлос Гуилермо Кастило — каза секретарят и се усмихна. — Да, господин президент.

Президентът се засмя приглушено. После се усмихна дружелюбно и направи знак на Кастило да се качи на верандата.

— Добре дошли на острова, майоре — каза президентът и му подаде ръка.

— Благодаря, господин президент.

— Откъде сте, майоре? — запита президентът.

— От Сан Антонио, сър — каза Кастило.

— Имам два въпроса към вас, майоре — каза президентът. — Първият е: Мога ли да ви предложа бира?

— Да, сър. Много ви благодаря — каза Кастило.

Президентът извади две бутилки бира от кофичката и подаде едната на Кастило, а другата — на секретаря Хол. После извади отнякъде и отварачка.

— Всеки път, когато се опитам да отворя бутилка без отварачка, се порязвам лошо — каза президентът. Направи знак на Кастило и Хол да седнат, после сам седна.

— Майка ми би казала, че такъв въпрос не е особено уместен, майоре, но аз трябва да го задам. Вие не сте онова, което очаквах. Как е възможно човек с толкова бяла кожа и сини очи да носи името Карлос Гуилермо Кастило?

— Семейството на баща ми, сър, е от тексаско-мексикански произход. Майка ми е германка.

— Не исках да ви засегна — каза президентът.

— Често ми задават този въпрос, сър — каза Кастило. — Обикновено следва: „Осиновен ли сте?“, на което отговарям: „Не, това е въпрос на гени.“

Президентът се засмя, после отново стана сериозен.

— Вярвам, секретарят ви е казал за какво става въпрос — каза той.

— Да, сър.

— И какво по-точно ви каза? — запита президентът.

Лявата вежда на Кастило се стрелна бързо нагоре — той очевидно събираше мислите си.

— Както разбрах от секретаря, господин президент — поде Кастило, — „Боинг 727“ е отвлечен от летището в Луанда, Ангола.

Стоял там в продължение на четиринайсет месеца, а изведнъж излетял без разрешение на 23 май. И оттогава никой не го е виждал. Въпросът се разследва от всичките ни разузнавателни агенции, но нито една не е излязла с теория къде се намира самолетът в момента и как би могъл да бъде използван. Секретарят, сър, ме остави с впечатлението, че иска аз да проведа разследване...

— Аз искам да проведете разследване — прекъсна го президентът.

— Да, сър. Целта на моето разследване е да се провери разследването на агенциите...

— Онова, което бих искал да знам — каза президентът със суха усмивка на лицето, — е какво знаят и кога са го узнали.

Секретар Хол се засмя тихо.

— Не предполагам — каза президентът, — че някоя от агенциите не е направила онова, което трябва, нито, че е направила нещо, което не трябва. И не подозирам никакви нарушения и за в бъдеще. Трябва да запомните това от самото начало. Не сме и не бива да сме предубедени.

— Да, сър.

— От друга страна — продължи президентът, — не мога да подмина факта, че един от най-висшите ни офицери в една от агенциите, на когото Русия плаща от години, дори не подозираше, че е станало нещо — въпреки че поддържа стандарт на живот, който не би могъл да му бъде осигурен от заплатата на ЦРУ — докато, под натиска на бюрокрацията на агенцията, не започна разследване. Запознат ли сте с историята?

— Да, сър.

— И тогава — както стана ясно, но вече доста късно — ФБР разкри един от своите офицери, който служеше в контраразузнаването и беше приел милиони долари от руснаците в замяна на информация, довела до смъртта на хора, които работеха за нас в Москва и на други места.

— Да, сър. Знам и тази история.

— Това агенцията нарича най-лошият възможен сценарий — продължи президентът. — Но има и друг сценарий — или дори сценарии — недостигът на „къртици“ може да нанесе също толкова

голяма вреда, колкото и всяка „къртица“, която получава пари от друга държава. Следите ли мисълта ми, майоре?

— Надявам се, че да, сър.

— Разузнаването — както вероятно знаете — често е оцветено или може би разводнено или отровено, както научих, от три фактора. Не знам кое е най-лошото. Съперничеството също вреди — хората се стараят тяхната агенция да изглежда добра, а съперническата — лоша и неефективна. Друга злина е да се изпращат такива рапорти, каквито началството иска, или обратното — да не се изпращат сведенията, които не биха се харесали на висшестоящите. Друг недостатък е нежеланието да се признае провалът. Сигурен съм, че разбирате. Вие самият сигурно сте виждали примери за това.

— Да, сър, виждал съм.

— Мат... Секретар Хол и аз — каза президентът — сме съгласни, че сред разузнавателните агенции има тенденция да се разчита на онова, което имат да кажат съперниците. Искам да кажа, в отсъствието на нещо важно, ЦРУ ще излезе с това, което ФБР са им казали или някоя друга агенция е „изровила“. Продължавате ли да следите мисълта ми?

— Да, сър.

— Част от това, изглежда, има нещо с финансирането. Агенциите чувстват, че ако някоя друга агенция дава по-добри резултати в дадена насока, няма смисъл да се полагат усилия в същата насока, което означава да се харчат излишни пари. Човешката природа просто е такава.

— Да, сър, разбирам.

— И тогава на секретар Хол му хрумна идеята, че един от начините да видим какво наистина става, е да разгледаме внимателно и тихо случай, в който е замесена повече от една агенция. Този изчезнал самолет е случай, в който са замесени не само две или три агенции. Няма смисъл да се впускам в по-подробни обяснения, нали, майоре? Ясна ви е ревността между агенциите?

— Не, сър. Запознат съм с мисията си.

— Добре — каза президентът. — В случая с изчезналия „Боинг 727“ агенцията има водеща отговорност. Но на Държавния департамент също е казано да открие каквото може. Както и на Агенцията по разузнаването в рамките на Отдела по отбраната. Както

и на отдел *Вътрешна сигурност*, защото единият от сценариите е, че самолетът може да бъде използван като летяща бомба, за да бъде ударена цел в нашата страна. В тази история няма голяма доза вероятност и правдоподобност, но факт е, че ние просто нищо не знаем. Това, което знаем, е, че не можем да позволим такъв акт на тероризъм да се случи отново. И със сигурност не и в резултат на война между агенциите... или защото някоя от агенциите е решила, че не иска да харчи пари защото: първо, това ще бъде дублиране на усилията, и второ, може да бъде по-добра печалба парите да бъдат похарчени за други цели. И това дава на секретар Хол причина да изпрати някого да открие каквото може. Защото агенцията, както и други агенции, са замесени и той ще има достъп — поне на теория — до данните, които те са успели да получат. От него не се очаква да изпрати екип, а само да проследи действията им с помощта на някой младши служител, който може да бъде освободен от друга дейност. Следите ли, майоре?

— Да, сър. Така мисля.

— И тогава възникна въпросът на кого секретар Хол може да възложи тази мисия. Той каза, че разполага с необходимия човек, и мисли, че и аз ще го харесам, защото той просто е като Върнън Уолтърс. Знаете, разбира се, кой е генерал Уолтърс?

— Да, сър, знам.

— Е, вие като Върнън Уолтърс ли сте, майоре? Говорите свободно няколко езика?

— Да, сър.

— Руски?

— Да, сър.

— Унгарски?

— Да, сър.

— Колко общо?

— Седем или осем, сър — каза Кастило. — Зависи дали испанският и тексаско-мексиканският се смятат за един или два езика.

Президентът се засмя тихо.

— И как така се случи, че говорите руски? — запита той.

— Като бях още дете, майка ми реши, че знанието на руския език ще е полезно, ако руснаците спечелят. Ние живеехме на границата между Източна и Западна Германия, сър.

— А унгарският? — запита президентът.

— Една възрастна леля, която беше унгарка, живееше с нас, сър. Научих го от нея.

— Генерал Уолтърс... — поде президентът, после направи пауза. — Предполагам, протоколът диктува да говоря за него като за посланик Уолтърс, но мисля, че на него му харесваше повече да бъде генерал, отколкото посланик. Както и да е, той ми каза, че езиците просто естествено му се удават и че не се налага да учи кой знае колко. Така ли е и при вас, майоре?

— Да, сър. Аз също не уча много по учебници.

Президентът замислено изучава Кастило около секунда, после запита:

— Мислите ли, че ще се справите с онова, което се иска от вас, майоре?

— Да, сър — каза уверено майор Карлос Гуилермо Кастило.

— Добре. Значи уговорихме се — каза президентът. — Канех се да ви кажа: „Късмет и ви благодаря, че дойдохте, един от хеликоптерите ще ви откара обратно до Форт Стюарт, където можете да изчакате Мат... секретаря.“

— Няма причина той да остава във Форт Стюарт, господин президент — каза Хол. — Всъщност обещах му свободен уикенд, ако свършим тук бързо.

Президентът кимна, после запита Кастило:

— Е, свършихме. Някакви планове?

— Да, сър. Обещах на баба си да отида да я видя.

— Къде е тя?

— Живее в покрайнините на Сан Антонио, сър.

— Хеликоптерът, който лети за Атланта, ще ви спести ли част от пътя, майоре?

— Да, сър. Но нямам нужда от нищо повече, освен да бъда върнат във Форт Стюарт, сър.

— Как така?

— Сър, ще се срещна с един свой братовчед в Савана. Ще отидем заедно до Тексас.

Президентът повиши глас:

— Натан!

Много едър и много черен мъж се появи веднага от вътрешността на къщата. На ухото му имаше слушалка, а под ръката му — огромна издутина, която предполагаше наличието на оръжие и дори „Узи“. По петите му вървеше един от бодигардовете на секретаря на Тайните служби.

— Да, господин президент?

— Погрижи се един от хеликоптерите да откара майор Кастило до Форт Стюарт — нареди президентът.

— Да, господин президент.

Президентът подаде ръка на Кастило, а другата си длан постави на рамото му.

— Ще се видим отново — каза президентът. — Благодаря ви.

— Ще направя всичко, каквото мога, господин президент.

— Сигурен съм — каза президентът.

Секретар Хол също стисна ръката на Кастило и каза:

— Ще се видим в офиса ми на обяд във вторник.

„Юкон“ на Тайните служби се появи само след миг. Президентът и секретар Хол гледаха как Кастило сядна на предната седалка. Махнаха му с ръце, когато автомобилът потегли.

— Интересно момче, Мат — каза президентът.

— В *Тайните служби* го наричат *Дон Жуан* — каза секретарят.
— Никога не съм ги питал защо.

Президентът се засмя.

— Откъде го имаш, Мат?

— От генерал Нейлър — каза секретарят. — Паднах на колене и му казах, че наистина имам нужда от Кастило повече от него.

— Точно така — каза президентът. — Ти и Нейлър се познавате отдавна, нали?

— От Виетнам — каза секретарят. — Той беше току-що излюпен капитан тогава, а аз — току-що излюпен и силно уплашен сержант.

— А Нейлър откъде го има? — запита президентът.

— Всъщност той и Чарли също се познават отдавна — каза секретарят.

— *Чарли*? — повтори президентът.

— Той никак не изглежда като Карлос, нали? — каза секретарят.
— Да, аз го наричам Чарли.

— И откъде го има Нейлър? Откъде въобще е Чарли?

— Това е дълга история, господин президент — каза секретарят.
Президентът погледна часовника си.

— Ако не бързаш да се върнеш — каза президентът и посочи двата люлеещи се стола, до които беше кофичката с изстудена бира, — аз имам малко време.

IV.
ЗИМАТА НА 1981

(ЕДНО)

Близо до Бад Херсфелд
Крайс Херсфелд-Ротенбург
Хесе, Западна Германия
11:45, 7 март 1981

— Това трябва да е, Нети — каза мисис Елейн Нейлър.

Тя беше трийсет и четири годишна, червенокоса и със старателно поддържан външен вид. Името Нети се отнасяше за Натали Лустръс, чернокоса дама на четирийсет и четири години, също със старателно поддържан външен вид. Мисис Елейн Нейлър посочи с показалеца си.

— Това тук е на точното разстояние от параклиса.

— Да — каза Нети Лустръс и намали скоростта на почти новия „Мерцедес Бенц 380SEL“, след което зави по криволичещия тесен провинциален път.

Минаха през една отворена голяма порта, вградена в стоманена ограда, висока десет фута, и излязоха на още по-тесен път. На около петдесет ярда по-нататък по пътя, в средата, стоеше мъж с тежко телосложение. Беше облечен в сако, кепе и високи ботуши. На рамото му, с дулото надолу, висеше ловна карабина.

Неги спря автомобила и мъжът отиде при тях.

— *Guten tag* — каза мъжът.

— Това ли е пътят към Къщата в гората? — запита на немски Нети.

— *Frau Lustrous?* — запита мъжът.

— *Ja*.

— *Willkommen* — каза мъжът, отстъпи назад и величествено им махна да продължат надолу по пътя.

Неги му се усмихна.

— *Danke schoen* — отговори тя и отново запали двигателя. Потеглиха.

— Не знаех, че сега е сезонът — каза Елейн. Думите ѝ очевидно се отнасяха до ловната карабина, която мъжът носеше.

— Не мисля, че сезонът е започнал — засмя се Нети. — Само че пазачите носят оръжие по всяко време, в случай, че се натъкнат на опасни диви животни в гората.

— Или на американци, които идват без покана? — запита Елейн.

— Няма да се изненадам. Фред ми каза, че броят на хората от охраната е завишен и че те следят дали всичко в района е нормално.

Пътят се виеше нагоре в продължение на около километър — което и двете жени, като съпруги на офицери от армията, наричаха „възвишение“ — през гъста борова гора. А после, сякаш изведнъж, вече нямаше дървета и видяха онова, което трябваше да е *das Haus im Wald*^[1].

Къщата беше огромна, но семпла. Нети си помисли, че изглежда някак не на място сред този пейзаж. Като градска къща, която по някакъв начин е преместена в гората.

На половината разстояние между гората и къщата стоеше друг пазач с карабина, праметната през рамо. Той не излезе на пътя, а застана отстрани и свали кепето си в знак на уважение, когато мерцедесът мина покрай него.

Лявата половина на двойната врата на къщата се отвори и се появи слаба и стройна жена в черна рокля. Русата ѝ коса беше прибрана в кок на тила. Тя застана на малката каменна веранда и се заметна с вълнен шал.

— Това тя ли е? — запита Елейн.

— Не знам — каза Нети. — Никога не съм я срещала и не мисля, че съм виждала нейна снимка. Фред я познава. Или поне я е виждал. Познаваше много добре баща ѝ.

Фред беше полковник Фредерик Дж. Лустръс от американската армия, за когото Нети беше омъжена повече от половината си живот.

Неги спря автомобила до другия мерцедес който разпозна като онзи, собственост на Ерик Липц от Фулда. Русата жена, загърнатата в шала, слезе от верандата и се приближи към тях.

— Това е автомобилът на семейство Липц, нали? — запита Елейн. — Което означава, че Инге е тук?

— Надявам се да е така — каза Нети. — Да, това наистина е тяхната кола.

Тя разкопча колана си, отвори вратата на колата и слезе.

— Мисис Лустръс? — запита на английски стройната русокоса жена.

— Нети Лустръс — каза Нети.

— Добре дошли в Къщата сред гората — каза русокосата жена и ѝ подаде ръка. — Аз съм Ерика Госингер.

„Английският ѝ е без акцент — помисли си Нети. — Но тя не е нито британка, нито американка. И не каза Ерика фон Госингер. Интересно. Дали беше нарочно? Това немско фон показва доколко са обсебени от идеята за висшата класа. Означава, че някога членовете на семейството са били богати земевладелци. Нима Ерика също мисли, че това са глупости? Или просто се опитва да бъде демократична? Или просто е изтървала тази частица заради удобство?“

— Благодаря, че ни приехте — каза Нети.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Ерика.

Елейн заобиколи автомобила и застана отпред.

— Това е моята добра приятелка фрау Елейн Нейлър — каза Нети.

В поканата, написана на немски, се казваше, че фрау Ерика фон унд зу Госингер ще бъде доволна да приеме на обяд в Къщата в гората фрау Натали Лустръс и някоя нейна добра приятелка. В плика имаше още карта, която показваше как да се стигне до собствеността, която беше на няколко възвишения от Бад Херсфелд.

Жените се здрависаха.

— Нашата приятелка Инге вече е тук — каза Ерика. — Както и пастор Данберг. Защо не влезем?

— Благодаря — каза Нети.

Инге Липц, русокоса и привлекателна дама в началото на трийсетте, беше в библиотеката в компанията на дребен и почти напълно плешив мъж в одежди на свещеник, пастор Хайнрих Данберг, който беше пръв в йерархията на евангелисткото общество в района. Инге пиеше шампанско. Остави чашата си, отиде при Нети и Елейн и целуна всяка една по двете бузи.

— Виждам, че всички сме в униформи — каза тя.

На социално събиране преди около година тя с усмивка беше отбелязала, че тя самата, Нети и Елейн се обличат почти еднакво — в черни рокли и огърлица от перли. Нети беше отговорила: „Не знам за теб, Инге, но за Елейн и мен това е единственото подходящо облекло за подобни случаи.“ Инге, чийто съпруг беше обербугермайстер на Фулда, не беше чувала нищо подобно преди и се беше засмяла весело.

— Познавате пастор Данберг, разбира се? — запита Ерика.

— Да, разбира се — каза Нети. — Приятно е да ви видим отново, пастор Данберг.

Той пое ръката ѝ, престори се, че я целува, после тракна с пети и каза:

— Фрау Лустръс.

След което повтори процедурата с Елейн.

Влезе камериерка, която донесе шампанско и още чаши на сребърна табла.

— Отново добре дошли в Къщата в гората — каза Ерика и вдигна чашата си. — Не мисля, че сте идвали тук преди, нали?

— Не, аз не съм.

— Съпругът ви е идвал много пъти през годините — каза Ерика. — Той и баща ми са повалили много глигани заедно.

— Да, разказвал ми е — каза Нети.

— Срегнах съпруга ви за първи път — каза пастор Данберг, — когато беше още лейтенант. Той и неговият полковник дойдоха в училището „Сейнт Йохан“ с камион, в който беше току-що поваленият от тях глиган. Училището е съвсем наблизко всъщност. Дадоха ни глигана, за да нахраним учениците си.

— Не знаех — каза Нети.

— О, да. Често правеха така. За нас това беше огромна услуга. В горите имаше много глигани, защото никой не ходеше на лов през последните години на войната. Имахме нужда от месото, разбира се, освен това глиганите нанасяха сериозни щети на полетата с царевица. Оттогава смятам съпруга ви за свой приятел, както и за добър християнин.

— Много мило, че го казвате, пастор Данберг — каза Нети.

„Така е. Защо, тогава, се чувствам така, сякаш ми устройват сцена?“

— Баща ми също мислеше за полковник Лустръс като за стар и добър приятел — каза Ерика.

„Ето, отново се започва.“

— Съпругът ми, фрау Госингер, беше много натъжен от...

— Това, че баща ми причини собствената си смърт, както и смъртта на брат ми, защото шофирал пиан и прекалено бързо по магистралата? — каза с горчивина Ерика.

— Ерика! — каза пастор Данберг, като изрази едновременно предупреждение и съчувствие.

— Вярно е — каза Ерика. — А в Библията е казано, че истината ще ни освободи.

— Там също е казано да не съдиш, за да не бъдеш съден — каза пастор Данберг.

— Не исках да обидя никого — каза Ерика.

— И никой не е приел думите ви като обида — каза Нети.

Ерика направи знак на камериерката да донесе още една бутилка шампанско.

— Наистина исках да ви кажа две неща — каза Ерика, след като отпи щедра глътка от шампанското. — Първото, че днес имаме печен глиган, в памет на онези глигани, които съпругът ви и баща ми са застреляли заедно през годините.

— Каква прекрасна мисъл! — каза Нети. И си помисли: „Ето отново. Какво ли искат?“

— И второто: Въпреки че вие, аз и фрау Нейлър се срещаме наистина за първи път, това е събиране на приятели. Знам, че вие двете и Инге сте много близки. Пасторът ми е много добър приятел в добри, както и в лоши времена, още откакто бях малко момиченце. А ви каза какви са чувствата му към полковник Лустръс, който беше също така много добър приятел на баща ми и брат ми. Онова, което искам да кажа, е, че ще бъда неимоверно поласкана, ако мога да се обръщам към вас на кръщелните ви имена.

— О, нямаме нищо против, наистина — каза Нети.

— Добре дошли в дома ми, Натали — каза Ерика.

— Моля ви, приятелите ми ме наричат Нети.

Ерика се усмихна.

— Добре дошли в дома ми, приятелки Нети и Елейн — каза тя и ги целуна по бузите. А после Инге Липц целуна и трите по двете бузи.

„Защо ми се струва, че Инге е готова да избухне в сълзи? Какво, по дяволите, става тук?“

Камериерката обяви, че обядът е сервиран.

Трапезарията беше на третия етаж. Храната се носеше от кухнята на първия етаж на масичка с колелца. Едната страна на трапезарията беше покрита с голяма и тежка завеса. Ерика натисна някакъв бутон и завесите се разделиха. Нети и Елейн видяха, че огромен прозорец разкрива гледка към обширни полета. Виждаше се и границата между Източна и Западна Германия.

Нети знаеше доста неща за тази граница. Беше прекарала по-голямата част от живота си омъжена за човек, който пазеше граници. Първо, той беше служил като младши лейтенант в джип и военна кола, а сега беше командир на полк, отговорен за цели мили граница.

Границата беше маркирана с висока трийсет фута стоманена ограда, на върха на която имаше бодлива тел. На местата, където беше необходимо, бяха издигнати наблюдателни кули и така оградата и земята наоколо не само да бъдат държани непрекъснато под око, но също така да бъдат подложени на непрекъснат обстрел. Имаше и устройства, при чието задействане, стрелбата започваше автоматично.

Забранената зона, широка неколкостотин ярда^[2] беше изчистена от дървета и минирана. Имаше два пътя, по един от всяка страна на оградата — един за охраната на Източна Германия и друг за охраната на Западна Германия, както и за превозните средства на Единайсети брониран кавалерийски полк.

— Земята, която виждате, принадлежи на семейство Госингер — каза Ерика. — Чак докъдето стига погледът. Сигурно забелязахте, че не казах „някога е принадлежала“. Някой ден семейството ще си я получи обратно.

Нети каза онова, което ѝ дойде наум.

— Тази ограда е истинско светотатство.

— Да, така е — съгласи се Ерика простиичко.

„Какво прави тя? Седи си тук и гледа онова, което семейството е загубило? Или това е друга част от сцената, която съм сигурна, че се канят да ни изиграят?“

— Е, защо не се настаним и насладим на обяда? — каза Ерика.

Пастор Данберг каза кратка молитва, след това две камериерки сервираха печено глиганско, печени картофи, спанак и *sauerkraut*^[3]. Чашите им бяха напълнени с вино. Нети отпиваше от своята много бавно и учтиво закри пълната наполовина чаша с ръка, когато една от камериерките се опита да я напълни отново.

Десертът беше хлебен пудинг. Беше предложен коняк, но всички отказаха, с изключение на Ерика, която поддържа чашата си в ръка много кратко, преди да отпие щедра глътка.

— Елейн — каза Ерика фон Госингер, — надявам се няма да приемеш това като намек, че Инге обича да клюкарства, но тя ми каза, че ти и Нети не само сте приятелки, но и съпрузите ви са приятели.

„Предполагам, че това е само началото.“

— Алън — каза Нети, — съпругът на Елейн, спаси живота на моя съпруг във Виетнам. Те са много близки.

— Причината да повдигна този въпрос — каза Ерика — е, че се каня да говоря за нещо, което искам наистина да си остане между приятели.

— Аз ще се радвам да се поразходя... — каза Елейн.

— Предпочитам да останеш — каза Нети.

Фрау Ерика кимна.

— Нети — каза тя, — страхувам се, че натрапвам приятелството си както на вас, така и на съпруга ви, но въпросът наистина е деликатен.

— Не мога да си представя, че бихте могли да се натрапите — каза Нети.

„О, да, мога.“

— И съм сигурна, че съпругът ми — продължи Нети — ще се радва да направи онова, което искате от него.

— Благодаря — каза Ерика. — Преди малко повече от дванайсет години, на тринайсети февруари, дете, момче, беше родено извън брачното ложе от осемнайсетгодишно момиче.

— Това винаги е тъжно — каза Нети.

„Готова съм да се обзаложа, че бащата е американец.“

— Бащата беше американец — каза Ерика. — Пилот на хеликоптер.

„Няма шега? Колко често някой от нашите войници ляга с германско момиче, а после се сбoguва с него?“

Пастор Данберг плъзна един плик по масата към Нети.

— Това е момчето — каза той. — Хубаво момче. Много умно.

Неги отвори плика и извади снимката на слабичко русокосо момче на около, както предположи, дванайсет години. То беше облечено в къси панталони, три-четвърти бели чорапи, синьо сако с някакъв избродиран знак на джобчето, вратовръзка и шапка, която много приличаше на бейзболна шапка, на която беше избродиран същия знак като на джобчето на сакото.

„Това е униформата на училището «Сейнт Йохан», както много добре знам. Добре. Значи това е бедното дете, не бедно, а нещастно, защото «Сейнт Йохан» е всичко друго, но не и евтино. Което пък обяснява защо пастор Данберг е замесен.“

— Красиво дете — каза Нети и подаде снимката на Елейн.

— Възникна необходимост майката да се свърже с бащата — каза Ерика.

— Заради издръжката? — запита Нети. — Сигурна съм, че съпругът ми ще направи каквото е необходимо...

— Не, не става въпрос за издръжката.

— Бащата я изплаща на момчето?

„Проклетата да съм. Кой ли баща се грижи за това?“

— Не мисля... Не знам... Той дори не знае, че момчето съществува — каза Ерика. — Не е правен опит да се свържат с него.

„Мили Боже, и защо не?“

— Може ли да запитам защо? — каза Нети.

— Майката на момчето е много болна — каза Ерика. — И за него няма друго семейство.

— О, колко тъжно! — каза Нети.

„И какво ще се случи, ако Фреди не може да издири бащата или ако той отрече бащинството и се закълне с ръка върху Библията, че въобще не е лягал с момиче, докато е бил тук, и каже, че със сигурност няма намерение да се грижи за нечие чуждо копеле? По дяволите. Мъжете трябва да бъдат кастрирани още при раждането им.“

Неги обмисли внимателно думите си, после продължи:

— Сигурна съм, че разбирате... Както и вие, пастор Данберг... Срамувам се, че трябва да го кажа, но това дете не е първото, изоставено от американски войник. Разполагате ли с името на бащата?

— Джордж Кастило — каза Ерика. — Пилот на хеликоптер от Тексас.

— Може ли да говоря направо? — запита Нети, след като дълго мисли.

— Разбира се.

— Мисля че вероятно съпругът ми може да намери този мъж — името е доста необичайно — но също така мисля, че е възможно, дори много вероятно, този мъж никак да не иска да признае дете, за чието съществуване, както казахте, дори не знае.

— Ние също мислихме за това, разбира се — каза пастор Данберг.

— И, макар и много далечна — добави Ерика, — съществува възможността да е доволен да научи, че има син и да приеме с готовност родителските си задължения.

„Хм, за тези дванайсет години, ако вече не е женен... Той вероятно вече има и съпруга, и деца и последното, което би желал, е съпругата му да узнае, че е изоставил копелето си в Германия и че сега от него се очаква да го приеме в щастливия си дом.“

— Моля ви, повярвайте ми, когато казвам, че се опитвам да помогна — каза Нети. — Но има въпроси, които просто няма как да не задам.

— Разбирам.

— Майката има ли други деца?

— Не. Не се е омъжила.

„Е, това отговаря на въпроса ми: Какво ще каже съпругът ѝ за това?“

— Отгледала е момчето съвсем сама? И никога не се е омъжила?

— Не се е омъжила и е отгледала момчето съвсем сама — каза Ерика.

— Въпросът е съвсем неделикатен — каза Нети. — Простете ми, че го задавам. Но се налага. Откъде знае, че този мъж е бащата?

— Знае. Не съществува друга възможност. Бил е първият ѝ и единствен любовник. Били са... заедно... три пъти.

— Но как можем да сме сигурни?

— Можете, защото аз ви казвам — каза Ерика.

— Но, Ерика, ти откъде *знаеш*? — настоя Нети.

— Знам, защото говорим за сина ми — каза Ерика фон Госингер.

-
- [1] Къща в гората. (нем.) — Бел. Dave ↑
- [2] Ярд — мярка за дължина, равна на 0,9144 м. — Б.ред. ↑
- [3] Кисело зеле (нем.) — Бел. Dave ↑

(ДВЕ)

Щабът

Единайсети брониран кавалерийски полк

„Долните казарми“

Фулда, Хесе, Западна Германия

15:45, 7 март 1981

Старши сержантът от единайсети брониран кавалерийски полк, едрият трийсет и девет годишен мъж от Алтуна, Пенсилвания, Рупърт Дитер, подаде обръснатата си глава през вратата на офиса на полковника.

— Имате ли време за дамата си, полковник? — запита Дитер.

Полковник Фредерик Дж. Лустръс, висок и мускулист, четирийсет и пет годишен, беше видимо изненадан от въпроса, защото Нети почти никога не идваше в офиса му. Обаче се изправи веднага.

— Съмнявате ли се, старши сержант?

— Тя ми каза да ви запитам, полковник — каза старши сержант Дитер.

— Информирай дамата, че за мен ще е голямо удоволствие да се видя с нея — каза Лустръс.

Щабът на единайсети брониран кавалерийски полк представляваше триетажна зидана страда, построена, като повечето сгради, подслонили американската армия, в годините преди Втората световна война. Конюшните, построени за конете във Вермахта, сега служеха като помещения за поддръжката на танковете и други машини, използвани за патрулиране по границата между Източна и Западна Германия.

Историята на Фулда можеше да бъде проследена до манастира, построен през 744 година след Христа. Той лежеше в горната част на долината на реката Фулда, между планинските вериги Вогелсберг и Роен.

От началото на Студената война той беше убежище на вярата — с което лично полковник Лустръс, макар и да не споделяше мнението

си с никого, не беше съгласен — на европейското командване, че когато Съветската армия реши да нахлуе в Западна Германия, тя ще го направи през „вратата на Фулда“.

Мисията на войниците беше да охраняват границата, сега маркирана от бодлива тел и наблюдателни кули, от минни полета и от всичко онова, което биха могли да измислят Западна Германия и техните съветски колеги, за да запазят Източногерманците от загубата на облагите, предлагани от марксизма-ленинизма, и да им попречат да потърсят по-добър живот в Западна Германия.

Лично полковник Лустръс вярваше — той беше ученик на съветската тактика общо и на бойната тактика на Червената армия в частност, — че ако Червената армия мине през „вратата на Фулда“, ще го направи в такава численост, че ще се вреже във войските тук, които, все пак, се състояха само от три ескадрона, разположени по доста голяма дължина на границата, като горещ нож в масло.

Задачата на войските по-скоро би била, ако съветските танкове въобще дойдеха, да намалят скоростта на нахлуването им. Лустръс беше уверен, че хората на „Блекхорс“ бързо ще отстъпят, ако той все пак греши и руснаците пристигнат. Което обаче не означаваше, че ще побегнат веднага, щом зърнат руските войници.

Много — може би дори повечето — от неговите хора щяха да загинат. А мъртвите щяха да са по-добре от онези, които щяха да останат живи и да попаднат в съветски плен. Лустръс знаеше как Червената армия се отнася със затворниците си. Той искрено вярваше, че „да познаваш врага“, е военен принцип, който е толкова полезен и железен, колкото „да не пиеш по време на дежурство“.

В момента той беше на третата си обиколка по границата между Източна и Западна Германия. Беше току-що излязъл от „Уест Пойнт“ като младши лейтенант, прикрепен към Четиринайсети жандармерийски ескадрон в Бад Херсфелд през 1948. Четиринайсети жандармерийски полк беше току-що отделен от Четиринайсети брониран кавалерийски полк, когато капитан Лустръс се върна на границата след участието си в Корейската война. А когато полковник Лустръс се върна от Виетнам, той откри, че „полкът“ му сега е Единнайсети „Блекхорс“ брониран кавалерийски полк, а знамето на Четиринайсети е прибрано, причините за което така и не разбра.

Бюрото, зад което полковник Лустръс сега седеше, беше абсолютно същото в абсолютно същата стая на абсолютно същата сграда в помещенията, наричани сега „Долните казарми“, зад което някога беше седял лейтенант Лустръс. В онова време полковникът, на когото той беше подчинен, му беше казал многократно, че е истински позор за полка си, за кавалерията и за армията на Съединените щати.

Полковник Лустръс наистина не помнеше в какво беше сбъркал тогава, а само това, че щом полковникът се беше ядосал толкова много и беше употребил толкова силни изрази, значи е било нещо наистина много лошо и вероятно е било свързано с алкохола, защото Нети, за която се беше оженил в деня след дипломирането си в „Уест Пойнт“, още не се беше присъединила към него, за да го държи под контрол.

Беше служил под командването на същия полковник в Пентагона, когато имаше по две звезди на всеки от пагоните, и в ума на Лустръс не съществуваха съмнение, че в момента той е бригаден командир на „Блекхорс“, защото полковникът — сега с по четири звезди на всеки пагон — е казал на някого, че „да се даде «Блекхорс» на Фреди Лустръс може да се окаже добра идея“.

Лустръс, който носеше доста износени, но колосани изгладени работни дрехи и стари танкистки ботуши, се изправи, когато съпругата му влезе в офиса.

Помисли си, както често правеше, че Нети е наистина много красива жена. Тя не беше на двайсет, както по времето, когато се ожениха, но трите деца и времето, прекарано като съпруга на офицер от армията, не се беше, по негова преценка, отразило много на външния ѝ вид.

— И на какво дължа тази голяма, макар и неочаквана, чест? — запита Лустръс. — Надявам се, не идваш да ми кажеш, че не е твоя вината, но че щетите, нанесени на „Инвестицията“, са огромни.

Той говореше за мерцедеса. Автомобилът беше прекалено скъпо удоволствие за един полковник. Но Лустръс беше открил, че след като не притежаваше семеен „Буик“ при назначението си в Германия, можеше да си купи „Мерцедес“ със сериозна отстъпка от цената, предложена му от хората на „Даймлер-Бенц“. След това, когато срокът на назначението му изтечеше, можеше да нареди луксозният автомобил да бъде натоварен на кораб и транспортиран до дома му. А после можеше да го продаде в Щатите за повече пари, отколкото беше

платил в Германия. И затова Лустръс наричаше автомобила „инвестиция“.

На Нети никак не ѝ беше забавно.

„Дали ѝ е дошло до гуша? Или е ядосана? Или и двете?“

— Трябва да говоря с теб, Фреди — каза тя. — Радвам се, че си тук.

— Искаш ли кафе? — запита той, седна и ѝ направи знак да седне и тя.

— Не — каза тя, но после промени решението си. — Да, благодаря ти.

Той се завъртя в стола си, за да се обърне към масата, която се намираще зад бюрото му и на която беше поставен стоманен термос без нито едно петънце и половин дузина чашки за кафе от бял китайски порцелан, на които беше отпечатан знакът на полка му.

Наля във всяка чашка по два пръста кафе. Така пиеха те кафето си — без сметана, без захар, и само два пръста. Така то оставаше горещо и човек наистина усещаше вкуса му.

Той се изправи, приближи се до нея и ѝ подаде едната чашка.

— Как мина обядът? — запита той.

— Не мисля, че някога ще го забравя — каза Нети.

Полковникът отпи от кафето си и си помисли: „Което ми подсказва, че онова, което я тревожи, се е случило по време на обяда.“

— Кой беше там? — запита Лустръс, когато се върна зад бюрото си.

— Ами, фрау Липц, разбира се — каза Нети. — И пастор Данберг от училището „Сейнт Йохан“. И фрау Ерика фон унд зу Госингер.

Лустръс знаеше, че Инге Липц е съпругата на майора на Фулда. Пастор Данберг не беше едър човек, но ръководеше с желязна ръка не само училището „Сейнт Йохан“, но също така църквата и протестантската общност в района. Фрау Ерика беше единствена дъщеря на семейство Госингер, която притежаваше, сред всичко друго, три вестника, пивоварната Госингер и голяма част от обработваемата земя.

Лустръс беше изненадан, когато Нети прие поканата да отиде в Къщата в гората. Макар той и нейният старец да бяха приятели, преди той да загине на магистралата, дотогава покана за Нети да посети

къщата не беше пристигала. Съпругата на стареца беше починала, единственият им син така и не се ожени, а дъщерята, макар да организираше обществени събития, до този момент не беше включила в тях американците.

— Това е изненада — каза Лустръс. — За какво беше поканата?

Нети не отговори.

— Бяхте само петимата? — запитва той.

— Да, Фред — каза Нети. — Бяхме Инге, пасторът и фрау Ерика, Елейн и аз.

— Е, и какво е мнението ти за Къщата в гората? — запитва той.

— Опитвам се да осмисля мнението си, Фред — каза Нети малко нетърпеливо.

— Съжалявам.

— Обядът беше прекрасен — каза Нети. — Печен глиган. Трапезарията гледа към границата. Докато се хранехме, минаха два от твоите патрули. Фрау Ерика ми показва онова, което някога е било тяхна собственост от другата страна на оградата.

— Бил съм там. За последен път миналата година, с баща й. Тогава свързахме радиото.

— Помня — каза Нети, пак така малко нетърпеливо. — Добре, ще ти кажа за какво стана въпрос.

Тя отиде до дамската си чанта, извади снимката на момчето и я подаде на съпруга си.

— Какво гледам? — запитва Фред Лустръс.

— Едно от нашите любими деца — каза Нети с горчивина.

— Наистина ли? — запитва той.

„Както казваше генерал Джордж Патън — помисли си полковник Лустръс — войник, който не ляга с жени, не се бие. И това вероятно е вярно. Но защо тези безотговорни кучи синове не използват презервативи?“

— Според фрау Ерика — каза Нети, — бащата е пилот на хеликоптер, който е бил тук преди около дванайсет години и е останал достатъчно дълго, за да посее семето си.

— Тя откъде знае?

— Това е Карл Вилхелм фон унд зу Госингер — каза Нети. — Единственото дете на фрау Ерика.

— Нека се уверим, че съм разбрал добре — каза Лустръс. — Това е детето на фрау Ерика, а бащата е американец?

— Да, правилно си разбрал — каза тя. — И тя иска да го открием.

— О, Исусе!

— Колкото е възможно по-бързо — каза Нети. — И, разбира се, възможно най-тихо и дискретно.

— Защо? След всичкото това време?

— Фрау Ерика няма много време. Остават й, както каза, между два и четири месеца. Рак на панкреаса, невъзможно е да се оперира. Тя вече взема лекарства за болката.

— Цялата тази работа звучи... невероятно — каза Лустръс.

— Такава беше и моята първа реакция — каза Нети. — Но пастор Данберг очевидно знае истината за момчето от... Откакто майката е забременяла. Истина е, Фред.

— И този пилот на хеликоптер не е пожелал да се ожени за нея?

— Тя каза, че е сигурна, че той не знае за момчето — каза Нети. — Това не беше казано, но за мен изглежда очевидно: Семейството е пожелало тя да отгледа детето сама... Била е на осемнайсет и детето е било извънбрачно, но така е било по-добре, отколкото да замърсяват кръвта на семейството с този брак.

— Какво искаш да кажеш с тази дума — „замърсяват“? С американска кръв, искаш да кажеш?

— Не само американска. Според нея, бащата на това русокосо момче е Джордж Алехандро Кастило. От Тексас.

— О, Господи! — каза полковник Лустръс.

— Да, Фреди, точно така: „О, Господи!“ — каза Нети.

— Ще видим какво мога да направя — каза той. После му хрумна нещо и той запита на глас: — Момчето знае ли?

— Не знам — каза Нети. — Ще й се наложи да му каже, ако вече не го е направила.

— Ще видим какво ще открия — каза Лустръс.

Неги срещна погледа му, кимна и се изправи.

— Ще се прибереш ли навреме за вечеря? — запита тя.

Той кимна.

— Ще имаме печен глиган — каза Нети. — Тъкмо когато се качвахме в „Инвестицията“, за да поемем обратно, една от

камериерките ни подаде огромна кошница с храна, завита в алуминиево фолио. Каза, че фрау Ерика настоява да я приемем.

— Обичам печен глиган — каза той.

— Знам — каза тя. — Когато беше лейтенант, ти и полковникът редовно ходехте на лов. Подарявахте месото на училището.

— Аз съм ти разказвал тази история, нали?

— Бях тук, скъпи — каза тя. — Млада булка, която все още се изчервяваше. И почти те изоставих, когато ти се прибра у дома, залитащ под тежестта на най-грозния глиган, който съм виждала, и каза, че ще трябва да го приготвя за вечеря.

Той се засмя.

— Може и да поканиш някого за вечеря, ако искаш. Месото ще е достатъчно — каза Нети.

— Семейство Нейлър? — запитва той.

— Защо не?

Тя отиде при него, целуна го и каза:

— Направи ми услуга, Фреди. Не го препичай, докато се опитваш да го стоплиш.

Той я изпрати до вратата, прегърнал я през раменете. Старши сержант Дитер вдигна поглед от бюрото си.

— Виж дали можеш да намериш майор Нейлър, моля — каза му полковник Лустръс.

(ТРИ)

Щабът

Единайсети брониран кавалерийски полк

„Долните казарми“

Фулда, Хесе, Западна Германия

07:40, 7 март 1981

— Как се справяме, старши сержант?

Това беше поздравът на полковник Фредерик Дж. Лустръс към старши сержант Рупърт Дитер, когато последният влезе в офиса му. Ала преди Дитер да е успял да отговори, Лустръс продължи:

— Но преди да продължим, може би ще пожелаеш да пошушнеш нещо в ухото на сержант Бейкър от първи ескадрон.

— Да, сър?

— Закусвах там.

— О!

— Аха. Схвана ли, старши сержант?

— Аз ще обядвам там, сър.

— Храната беше наистина лоша, Дитер — каза Лустръс. — А това е едно от нещата, които просто не можем да приемем.

— Аз ще се погрижа за това, сър.

— Ще оставя въпроса в твоите способни ръце, старши сержант — каза Лустръс и направи знак на другия мъж да го последва в офиса му.

Дитер взе един от безупречните стоманени термоси от масичката за кафе и последва Лустръс в офиса.

— Дай ми секунда, полковник — каза Дитер. — Онова, което искам да ти покажа, е на бюрото ми.

Лустръс кимна и каза:

— Разбира се.

Свали сакото си и го остави на закачалката, после се върна зад бюрото си и седна. Дитер влезе в офиса след миг, като носеше дебел двайсет сантиметра пакет вестници с ширина около трийсет и пет и

дължина около шейсет сантиметра. Листовете бяха прикрепени един към друг с голяма метална скоба. Носеше още и тънка книжка, подвързана с изкуствена кожа.

— Какво, по дяволите, е това? — запита Лустръс.

— Вестникът на полка, сър — каза Дитер. — И по-специално броевете от 1969 година.

— Открихте ли таткото там?

— Да, сър, така мисля.

Дитер остави купа стари вестници на масата за конференции на Лустръс и го отвори внимателно някъде по средата.

— Искате ли да погледнете, сър? — запита Дитер.

Лустръс стана от стола си и отиде до масата. Дитер посочи избеляла снимка на двама млади офицери в униформи на пилоти, застанали до хеликоптер. Под снимката пишеше:

Първи лейтенант Джеймс Бидън (вляво) от Итака, Ню Йорк, и Дж. А. Кастило от Сан Антонио, Тексас, от 322-ри авиационен корпус, застанали до техния хеликоптер, един от осемте, които участват в триседмичните тренировки по летене, организирани в „Блекхорс“.

— Снимката не е качествена — каза Лустръс. — Но тук той изглежда, на петнайсет години.

— Забелязах, сър — каза Дитер.

— Е, откри го — каза Лустръс. — Добра работа.

— По-добре изчакайте малко с похвалите, сър — каза Дитер. — Не само това открих.

Той вдигна книгата, подвързана с изкуствена кожа, и я подаде на Лустръс. Лустръс погледна заглавието.

— „Медалът за храброст“? — запита той, изпълнен с любопитство.

Дитер кимна.

— Пъгнах листче хартия в нея, сър — каза той.

Лустръс намери късчето хартия и отвори книгата на въпросната страница.

— Исусе Христе! — възкликна, когато разбра, че гледа друга снимка на офицер Джордж Алехандро Кастило, направена, както предположи, когато Кастило е завършил училището за летци. Кастило и на тази изглеждаше на петнайсет години.

— Не мисля, че има много пилоти на хеликоптери с това име — каза Дитер. — Мисля, че това е нашето момче, полковник.

Полковник Лустръс зачете надписа под снимката:

На четвърти и пети април 1971 година, докато пилотирал хеликоптера си в подкрепа на операцията „Ламсън 719“...

Спря да чете и погледна Дитер.

— Април 1971? Войната във Виетнам вече е била приключила.

— Не и за авиаторите — каза Дитер. — За Военновъздушните сили и армията. Оставили сме много пилоти там, плюс тежка артилерия, за да подкрепят Южен Виетнам. Прегледах всичко, което намерих за операция „Ламсън 719“.

— И?

— Южновьетнамците навлезли в Лаос, за да попречат на войските на Хо Ши Мин — каза Дитер. — Но били разпердушени. Както и нашите хеликоптери. Загубили сме повече от сто, а пет пъти по толкова хора са били застреляни.

Лустръс отново сведе поглед към книгата и продължи да чете:

... офицер Кастило е летял под изключително тежък обстрел, за да спаси екипажа на вече свалените американски хеликоптери. Самият той бил прострелян два пъти и страдал от силна болка, продължителна и изгаряща, но отказал да приеме болкоуспокояващи. Офицер Кастило бил на своята петдесет и втора спасителна мисия, в петия хеликоптер, който пилотирал в този период, когато попаднал под тежък обстрел и хеликоптерът му избухнал...

Лустръс погледна Дитер и повтори:

— *Петдесет и втора* спасителна мисия?

— Така пише, сър. Изгубили сме, казах ви, повече от сто хеликоптера. Броят е само на разрушените, сър, без да се броят тези, които са просто свалени. Наистина са ни разпердушили. Голяма част от екипажите на хеликоптерите трябвало да бъдат прибрани и изнесени на носилки, за да не попаднат в плен.

— Е, тук пише, че е получил медала посмъртно — каза Лустръс.

— Май няма да може да приеме и изпълни родителските си задължения.

— Погребан е в националното гробище във Форт Сам Хюстън, сър — каза Дитер. — Не транспортирали тялото му веднага.

— Кучи синове! — каза Лустръс. — Това вече не го очаквах.

— Не знаем със сигурност дали това е нашият човек, сър.

— О, хайде, Дитер.

— Не мислите ли, че е възможно, сър, фрау Еди-коя-си да знае за това?

— Не, съмнявам се — каза Лустръс автоматично, после добави:

— Защо, тогава, ще прави нещо такова?

— Жените, изпаднали в отчаяние, сър, правят отчаяни неща. Неща, в които няма много смисъл.

— Не ми се иска да се съглася с теб, но няма как — каза Лустръс.

— Ситуацията е такава, че аз не мога да се справя с нея.

— И какво ще правите, сър?

— Ще се опитам да се свържа с генерал Таусън и да го помоля да ми отдели няколко минути от заетия си график — каза Лустръс. — Опитайте се да се свържете с него по телефона, старши сержант.

— Да, сър — каза Дитер и вдигна слушалката на един от телефоните на бюрото на Лустръс, а те бяха два: един обикновен и един, свързан с мрежата на армията, и набра номера по памет.

— Хей, Тони — каза той след миг, — тук е Рупърт Дитер. Шефът ми иска да разговаря с твоя шеф. Възможно ли е?

Настъпи кратка пауза и Дитер каза:

— Благодаря, Тони. — И подаде слушалката на полковник Лустръс. — Командирът на Пети корпус ще говори с вас след миг, сър.

— Таусън.

— Добро утро, генерале. Лустръс.

— Какво мога да направя за теб, Фред?

— Сър, имам нужда от около десет минути от вашето време и съвет. Ако има свободен хеликоптер, ще се радвам да дойда при вас. Ако няма, ще дойда с автомобил.

— Очевидно не искаш да говориш за това по телефона.

— Предпочитам да не говоря по телефона, сър.

— Личен въпрос ли, Фред?

— Не, сър. Но има и личен елемент. Просто си мислех, че трябва да постъпим така, както е най-добре за службата.

— Добре. Ще отидем да обядваме заедно. Хеликоптерът ще бъде при теб след трийсет минути. И дори няма нужда да се преобличаш. О'кей?

— Много ви благодаря, генерале.

Генерал Таусън затвори, без да каже нищо друго.

— Добре — каза Лустръс. — Хеликоптерът ще дойде след трийсет минути. Ти, аз и майор Нейлър. Намери полковник Стивънс и му кажи, че искам да дойде, за да се погрижи за нещата тук в мое отсъствие.

Подполковник Чарлс Д. Стивънс беше изпълнителният офицер на „Блекхорс“.

— Да, сър — каза Дитер.

(ЧЕТИРИ)

Офисът на командващия Пети корпус
Франкфурт на Майн, Западна Германия
10:35, 7 март 1981

— Сър, полковник Лустръс е тук — каза старши сержант Антъни Дж. Сангуенети, едър и мургав, почти напълно плешив, четирийсет и пет годишен, в интеркома, поставен на бюрото му.

— Сам ли е?

— Не, сър, с него са майор Нейлър и някакъв изключително грозен старши сержант.

— Нека влязат всички и кажи на Лаунсдейл да не приема обаждания, докато не му кажа.

— Да, сър — каза Сангуенети и вдигна поглед към Лустръс. — Сър, командирът на корпуса ще ви приеме, както и майор Нейлър и онзи човек ей там.

Старши сержант Дитер, който неведнъж се беше заяждал по телефона със своя колега, показва вдигнат палец на старши сержант Сангуенети, когато мина покрай него на път към офиса на генерал Таусън.

Лустръс, Нейлър и Дитер поздравиха чинно. Таусън им отговори с почти небрежно махване с ръка.

— Когато Тони каза „грозен“ — каза той, като стана от стола си, за да подаде ръка на старши сержант Дитер, — разбрах, че трябва да си ти. Как си, Рупърт? Не сме се виждали много отдавна.

— Аз също се радвам да ви видя, сър.

— Изглеждаш направо кожа и кости — каза генерал Таусън. — Той те тормози, преуморява те?

— Да, сър, така е.

— Предполагам, тогава, че знаеш за какво става въпрос сега?

— Да, сър.

— Тогава, ти също би трябвало да знаеш, Тони — каза генерал Таусън. — Затвори вратата.

Таусън изчака да затворят вратата, след това погледна Лустръс.

— Едно изречение, Фред — каза той. — За доброто на службата?

— Сър, мисля, че е много вероятно малко преди да бъде изпратен във Виетнам, където посмъртно е заслужил Медал за храброст, един наш млад офицер да е виновен за забременяването на германско момиче, за което не се е оженил.

Таусън дълго го гледа.

— Това обобщение е наистина много за едно изречение, Фред — каза той. — Очаквах да чуя нещо друго.

Лустръс не отговори.

— Сигурен ли си във фактите? — запита Таусън.

— Не сър, но съм готов да се обзаложа на десет към едно за онова, което мислим.

— И защо въпросът изниква сега? Майката е разбрала, че бащата е герой?

— Не, сър. Майката току-що е открила, че умира — рак на панкреаса — и няма членове на семейството, които да се погрижат за момчето, което в момента е на дванайсет години.

— И защо мислиш, че тя казва истината?

— Бях приятел на баща ѝ, сър. Не преследват пари.

— Откъде знаеш?

— Защото тя има повече, отколкото са ѝ нужни. Тя е фрау Ерика фон унд зу Госингер, генерале. Притежава пивоварна, три вестника, както и друга собственост.

— Свързана ли е с хората, които намериха смъртта си на магистралата?

— Това бяха баща ѝ и брат ѝ, сър.

— И как беше привлечено вниманието ви върху този въпрос?

— Тя е казала на Нети, генерале. Вчера на обяд. Мисля, че казва истината, сър.

— Тя вероятно казва истината, но ние не можем да приемем никакви случайности — каза генерал Таусън. — Тони, свържи се по телефона със Сейнт Луис, кажи им да ни изпратят факс... Как беше името?

— Старшина Джордж Алехандро Кастило, сър — каза старши сержант Дитер.

— ... И виж с каква информация разполагат за него и да ни я изпратят възможно най-експедитивно. Ако кажат, че не могат да го направят днес, кажи им, че в такъв случай ще изпратя молбата си по редовния канал, през шефовете им. Ако запитат защо, ти не знаеш отговора. Разбра ли?

— Да, сър.

— Направи го веднага! — каза Таусън. — Рупърт може да ни запознае с подробностите, докато говориш по телефона.

— Да, сър — каза старши сержант Сангуенети и погледна старши сержант Дитер, който пишеше пълното име на Кастило на лист хартия. Когато Дитер му го подаде, Сангуенети излезе от офиса.

Таусън погледна Лустръс.

— Да получиш информация от Сейнт Луис, е като да извадиш зъб — каза той. — Преди две седмици ми се наложи да отида при шефа им. Надявам се, че го помнят. — Той се замисли за миг, после продължи: — Добре. Да кажем, че си прав, Фред... И щом Нети вярва на тази жена, ти вероятно си прав. И какво следва от това? Какво ще предприемем?

Полковник Лустръс беше служил под командването на генерал Таусън два пъти и правилно подозираше, че въпросът му е риторичен и Таусън не очаква отговор.

— Ако мистър Кастило беше женен — продължи Таусън, — ситуацията щеше да е друга. Съпругата му най-вероятно щеше да получава пенсия, както и момчето, ако бъдеше изпратено при нея. Ще трябва да говоря с адвокат и да изясня подробностите. Щом не е бил женен, ситуацията е съвсем друга. Добре. Не знаем достатъчно, за да вземем каквото и да било решение. Единственото, за което се сещам в момента, е да вземем кръвна проба. Малко е безсърдечно, а ако кръвните проби съвпадат, това нищо не доказва. Но ако не съвпадат, това доказва, че той не е бащата. И така, единственото, което мога да ти кажа да направиш, Фред, е да вземеш кръвна проба от момчето и да се погрижиш да можем да докажем, че от момента на вземането на кръвта тя е била непрекъснато под наше наблюдение.

— Да, сър — каза Лустръс и погледна майор Нейлър, който също каза:

— Да, сър.

— Какво е направил, че е заслужил Медал за храброст? — запита Таусън.

— Сър, запознат ли сте с операция „Ламсън 719“?

Таусън се замисли, после кимна.

— Мистър Кастило направил петдесет и една спасителни мисии, сър, спасил доста екипажи на свалени самолети, когато, по време на петдесет и втората си спасителна мисия, бил ударен и хеликоптерът експлодирал.

— Знам тази история — каза Таусън. — Изритал втория пилот и екипажа от хеликоптера си, казал им, че няма смисъл всички да загинат. Онзи младеж наистина е притежавал огромна доза храброст.

(ПЕТ)

Щабът

Единайсети брониран кавалерийски полк

„Долните казарми“

Фулда, Хесе, Западна Германия

16:40, 7 март 1981

— Сър, на телефона е фрау фон Госингер — каза старши сержант Дитер от външния офис.

— Фон унд зу, Дитер — каза Лустръс и направи знак на майор Нейлър да вдигне слушалката на телефона, който се намираше на масата за конференции, а после самият той вдигна слушалката на телефона, който се намираше на бюрото му.

— Тук е Фред Лустръс, фрау Ерика — каза Лустръс.

— Добър ден, полковник.

— Има известно развитие на ситуацията — каза Лустръс. — Наистина бих искал да го обсъдя с вас лично, а не по телефона. Ще бъде ли възможно?

— Разбира се.

— Кога ще ви бъде удобно?

— Когато е удобно за вас — каза тя. — Сега, ако искате.

— Мислех да взема Нети със себе си — каза Лустръс, — както и Елейн Нейлър и нейния съпруг, майор Нейлър, който ще ни помогне да се справим със ситуацията.

— Разбира се.

— Ще са ми необходими, да кажем, трийсет минути да отида до дома си, да взема дамите, да сменя униформата си, а после още четирийсет и пет минути да стигнем с колата до вас. Така ще пристигнем малко след шест и половина. Добре ли е за вас?

— Чудесно, полковник. И няма нужда да сменяте униформата си. Ако имате време, ще ви помоля да вечеряте с нас.

— Много мило от ваша страна — каза Лустръс. — Но не искаме да се натрапваме.

— Не ставайте глупав. Аз съм тази, която се натрапва и търси приятелството ви. Ще ви очаквам по някое време преди седем. И ви благодаря.

Чу се „клик“ и линията заглъхна. Лустръс погледна Нейлър.

— Покани ни на вечеря, полковник — каза Нейлър.

— Да, чух — каза Лустръс. После повиши глас: — Рупърт!

Старши сержант Дитер подаде глава през пролуката на вратата.

— Чух — каза той. — Искате аз да ви закарам?

— Не, мисля да отидем с мерцедеса — каза Лустръс. — Ще се постарая ли полковник Стивънс да узнае, че той трябва да се грижи за нещата тук?

— Да, сър — каза Дитер. — Сър, ако искате, аз мога да закарам дамите.

— Добра идея. Благодаря ти. Излъжи. Кажи им, че вече сме тръгнали. Първото, което ще направя сутринта, е да те информирам как са минали нещата.

— Сър, вие се обадете. Тъй като днес не можах да обядвам с Бейкър Труп, може би утре ще успея да закуся там.

— Направи го — нареди Лустръс. — Ще се видим, когато се върнеш тук.

(ШЕСТ)

Къщата в гората
Близо до Бад Херсфелд
Крайс Херсфелд-Ротенбург
Хесе, Западна Германия
18:45, 7 март 1981

Първия път, когато майор Алън Б. Нейлър видя Карлос Гуилермо Кастило, той стоеше до майка си на стъпалата на къщата, а двамата спряха пред тях мерцедеса на Лустръс. Момчето беше облечено в почти черен костюм с бяла риза и вратовръзка, а русата му коса беше грижливо вчесана.

Семейство Нейлър имаше двама синове — единият беше на четиринайсет, а другият — на десет години. Първото, което Алън Нейлър си помисли, беше: „В живота на това дете няма много забавления.“ И почти веднага последва друга мисъл: „По дяволите, а сега — и това!“

Полковник Лустръс беше послушал фрау Ерика фон унд зу Госингер. Той и Нейлър бяха все още в униформите си. Съпругите им обаче бяха облечени официално.

Майка и син изчакаха на стъпалата Лустръс и Нейлър да слязат от мерцедеса и да отидат при тях.

— Радвам се да ви видя отново, полковник Лустръс — каза Ерика и му подаде ръка. — Добре дошли.

— Благодаря — каза Лустръс. — Мога ли да ви представя моя добър приятел, майор Алън Нейлър?

— Разбира се, съпругът на Елейн. Как сте, майоре?

Нети отиде при Ерика и я целуна и по двете бузи, както направи и Елейн.

— А това е синът ми — каза фрау Ерика. — Карл Вилхелм.

Момчето подаде ръка първо на Нети, после на Елейн, след това на Лустръс и накрая на Нейлър. И всеки път казваше на английски:

— Как сте? Радвам се да се запозная с вас.

Английският му, макар и очевидно не и американският му вариант, беше без акцент, не беше и носовият британски вариант, преподаван от учителите в „Сейнт Йохан“, не беше и очакваният английски с немски акцент.

— Момчето ми учи в „Сейнт Йохан“ — каза Елейн. — Алън? Познаваш ли го?

— Не — каза момчето. — Но знам кой е.

— Защо не влезем в къщата да изпием по един коктейл? — запита фрау Ерика.

Камериерка в бяла престилка стоеше зад бара, импровизиран върху една маса в библиотеката. Имаше бира „Госингер“ в керамични бутилки с гумени запушалки, бутилки немски и френски бели и червени вина, бърбън и скоч, джин, коняк и подходящи чаши за всички напитки.

Лустръс, Нети и Алън Нейлър помолиха за скоч, Елейн Нейлър каза, че би могла да изпие чашка джин, а фрау Ерика си наля щедра доза коняк.

— Добре дошли, приятели, всички, в дома ми — каза фрау Ерика и вдигна чашата си. — Наздраве!

Всички забелязаха, че тя отпи голяма глътка от коняка си.

— Мога ли да те наричам Карл? — запита Лустръс момчето.

— Да, сър. Разбира се — каза то.

— Имаш ли нещо против, Карл, ако поговорим насаме с майка ти? — запита Лустръс.

— Разбира се, че не, сър.

— Фрау Ерика? — запита Лустръс.

— Разбира се — каза тя. — Карл, ще отидеш ли в кабинета на дядо си за малко?

На Карл това въобще не му хареса, но той кимна и отиде в далечния край на библиотеката. Лустръс видя, че малката съседна стая е трансформирана в кабинет. Имаше бюро, пишеща машина, кожено кресло и няколко масички, на които бяха подредени множество книги.

— Когато баща ми беше много ядосан на нещо — каза фрау Ерика, — отиваше там, за да напише уводната си статия. Казваше, че му е много трудно да запази гнева си там.

— Тогава трябва да предположа, че повечето уводни статии, които съм прочел, не са били написани там — каза Лустръс.

Фрау Ерика се усмихна.

— Той също така казваше, че е грях да изпитваш гняв — каза тя.

Лустръс се усмихна и се обърна към Нети.

— Може ли да ми дадеш снимката, скъпа? — запита той.

Неги бръкна в чантата си и извади ксерокопие на вестникарска снимка. Дитер беше прекарал няколко часа над нея, за да направи всичко, на което е способен. Нети я подаде на съпруга си, който, без да каже и дума, я подаде на Лустръс.

— Да, това е той! Сигурно е направена по онова време. Мили Боже, беше толкова млад! Само на деветнайсет!

— Страхувам се, че трябва да ви кажа, че е бил убит във Виетнам — каза Лустръс.

Ерика срещна погледа му за миг, после кимна.

— Някак си вече го знаех — каза тя. — Той каза... Каза, че вероятно дълго време няма да чуя и дума от него, защото не обича да пише писма. Но че ще се върне. Бях много млада. Повярвах му. Дори когато не дойде нито едно писмо. Продължих да вярвам. Лесно е да вярваш, когато си млад.

— Умрял е като герой — каза Лустръс.

— За мен това няма значение, но за Карл ще има — каза Ерика и повиши глас. — Карл ела тук, моля!

Гласът ѝ звучеше почти весело. Лустръс видя, че чашката ѝ с коняк е почти празна, после погледна Нети и видя болка в очите ѝ. Момчето се върна при тях.

— Да, майко?

— Полковник Лустръс е донесъл снимка на баща ти изрязана от вестник, — каза Ерика.

Момчето нищо не каза. Ерика му подаде снимката, чието качество не беше никак добро. То я погледна, после погледна майка си.

— Не се е върнал при нас, Карл, защото е бил убит — каза Ерика.

— Баща ти е загинал като герой, Карл — каза Лустръс.

— Мама каза, че той е мъртъв — каза момчето.

— Бил е убит, докато се е опитвал да спаси пилотите на другите хеликоптери — каза Нейлър.

— И ако мога да попитам, как ще се отрази това на нещата? — запита момчето.

— Моля? — каза Лустръс.

— Щом е мъртъв, не мога да отида при него, нали?

Нейлър си помисли: „Това, разбира се, означава, че то знае за майка си. Реакцията му е студенокръвна. Та нали в момента разбира, че няма никакво семейство.“

— Карл — каза тихо Нети, — помолихме да ни изпратят информация за него. Съществува надежда баща ти да е имал семейство...

— И аз да отида при тях? Не. Няма да го направя. Пастор Данберг каза, че мога да остана в „Сейнт Йохан“...

— Но ако за теб има семейство — каза Нети, — те ще те обичат...

— И защо ще ме обичат? Мама казва, че те дори не знаят за съществуването ми.

„Това е вярно! — помисли си Нейлър. — И момчето усеща или дори се досеща, че няма да е лесно да се премести от Къщата в гората в Тексас, дори да не знае, че с име като Кастило ще живее като човек от мексикански произход, а не като човек от висшата немска класа.“

Нейлър беше развил своя собствена теория за това как деветнайсетгодишният Джордж Алехандро Кастило е успял да пилотира хеликоптер от такъв тип първо в Германия, а после и във Виетнам.

Имаше две причини седемнайсет и осемнайсетгодишни младежи да отидат на война във Виетнам. Това рядко имаше нещо общо с патриотизма или обожанието на американското знаме. По-скоро имаше нещо с икономическото им положение. Ако нямаха пари да отидат в колеж и да получат добро образование, те правеха неизбежното.

Джордж Алехандро Кастило е бил достатъчно умен да се запише в програмата за кандидат-офицери, което означаваше, че със сигурност е бил достатъчно умен да отиде да учи в колеж. А това предполагаше, че е нямал пари да го направи. Нейлър знаеше, че армията набираше хората си предимно сред завършващите училище, като дори обикаляше училищата, за да ги наеме. И се записваха младежи, които нямаха пари

за колеж. Привличаха ги не само със заплатата, но и с това, че ако се запишеха веднага след училище, вместо да изчакаят набора си, можеха да се запишат да учат избраната от тях специалност. Кое то обикновено означаваше, че се попълваха специалностите електроника, автомобилна механика. Но това също означаваше, че ще им бъде дадена карабина и те ще убиват хора.

Предложението беше валидно. Обучението беше обещано. Цената беше тригодишна служба. А онези, които се учеха добре, служеха две години. Но армията отново хитруваше — обучението на кандидата траеше от пет до осем месеца, а после той трябваше да служи две години по своята специалност. От гледна точка на детето, то получаваше обучение и ако не объркаше нещо с обучението, не отиваше в пехотата.

Когато детето отидеше в центъра за прием в армията, му даваха тест за класификация, който беше комбинация между тест за интелигентност и тест за установяване на способностите. Средно интелигентните получаваха между 90 и 100 точки. Ако кандидатът събереше повече от 110 точки, беше подходящ за офицерското училище и за по-дългото обучение за техническите специалности. Когато детето получеше 120 или повече точки, то привличаше вниманието на много хора, които имаха нужда от наистина умни младежи. Детето можеше да стане, например, пилот на хеликоптер.

Като знаеше всичко това, Нейлър предполагаше, че Джордж Алехандро Кастило е влязъл в армията, за да получи образование по електроника, а не да служи като редови войник в пехотата. Беше получил наистина висок сбор точки и беше влязъл в офицерското училище. Не беше трудно да накараш едно момче да промени решението си да учи за радиотехник например и да стане пилот, защото заплатата на летец и статутът на старшина идваха с това обучение.

Нейлър си спомни надписа, който беше видял в офицерския клуб „Анекс“ във Форт Райкър, центъра на авиаторите в Алабама. На него пишеше:

СТАРШИННИТЕ-ПИЛОТИ, КОИТО ИСКАТ ДА
ПИЯТ БИРА, ТРЯБВА ДА ИМАТ ПИСМЕНО

РАЗРЕШЕНИЕ ОТ МАЙКИТЕ СИ.

Това беше шега, но имаше много такива момчета, които току-що се бяха върнали от Виетнам, но нямаха право да пият алкохол, защото бяха прекалено млади за това.

Джордж Алехандро Кастило не беше единственият пилот на хеликоптер, който изглеждаше на петнайсет години.

А онова, за което Нейлър мислеше в момента, беше, че е много възможно Карл Вилхелм фон унд зу Госингер да се озове от Къщата в гората в домакинство с оскъдни доходи в Тексас и дори в такава, в което английският да е втори език.

— Те ще те обичат, Карл, защото ще са твоето семейство — каза фрау Ерика.

— Мамо, това са глупости и ти го знаеш — каза момчето. — Няма да отида. И никой не може да ме накара.

То излезе гневно от библиотеката.

— Аз ще говоря с него — каза фрау Ерика.

— За него сигурно е трудно — каза Елейн Нейлър.

— За него не съществуват други възможности — каза фрау Ерика.

— Ерика — каза полковник Лустръс, — има и нещо друго.

Тя го погледна.

— За да се докаже, че Карл наистина е син на Кастило, ще трябва да вземем кръвна проба от момчето.

— Наистина ли? — запита тя с леден глас.

— Колкото е възможно по-тихо и по-дискретно — каза Лустръс.

— Предполагам, било е наивно да мисля, че ще ми повярвате.

— Аз ви вярвам — каза Лустръс.

— Наистина ли?

— Да — каза Лустръс безизразно.

— Всички ти вярваме, Ерика — каза Нети.

— Много добре, вземете кръвна проба — каза Ерика. После се усмихна: — Да минем ли в трапезарията?

Карл Вилхелм фон унд зу Госингер — нещо, с което изненада всички американци — изчака зад един от столовете всички да седнат. Нито той, нито майка му даваха някакъв признак, че са разгневени или разтревожени. Беше им предложено вино, което те приеха. Фрау Ерика постави ръка над чашата си с вино и каза:

— Мисля, че имам нужда от още малко коняк, моля. Донесете бутилката.

Когато бяха преполовили главното блюдо, фрау Ерика каза:

— Карл, ще е необходимо да ти вземат кръвна проба.

— Американците не вярват на думата ти? — запита той.

— Ще дадеш кръв — каза фрау Ерика. — Утре.

— Онова, което мисля да направя, Карл — каза Алън Нейлър, — е да дойда тук утре сутринта, да те закарам с колата до „Долните казарми“, а после и до училището „Сейнт Йохан“.

Момчето го гледа известно време.

— Няма ли да е по-разумно, майоре, мама да ме закара до училището, както обикновено, а вие да се срещнете с мен там? Това ще ви спести време.

— Да, всъщност така е, Карл — каза Нейлър.

— Значи е уредено. Ще се видим утре сутринта до вратата на училището.

— Дадено — каза Нейлър.

Останалата част от вечерята беше истинска катастрофа. Ерика — както Нейлър си помисли, изведнъж, — се напи, прекатури чашата си и се изправи.

— Ще трябва да ме извините — каза тя. — Изведнъж ми прилоша.

Нети и Елейн, като видяха, че тя се държи несигурно на краката си, скочиха, и ѝ помогнаха да излезе от трапезарията.

— Мама изпитва силни болки — каза Карл Вилхелм фон унд зу Госингер спокойно. — Конякът помага, но пък тя се напива от него.

— Всички много съжаляваме, че майка ти е болна, Карл — каза Нейлър.

— Да — каза Карл. — Ситуацията не е никак добра.

(СЕДЕМ)

Щаб № 1

Къщата „Пършинг“

Форт „Сам Хюстън“, Тексас

07:15, 12 март 1981

Командващият Пета армия беше в стаята за закуска на къщата, която носеше името на — и някога беше обитавана от него — генерал Джон Дж. „Блек Джек“ Пършинг, когато майор Алън Б. Нейлър се присъедини към него.

— Добро утро, сър — каза Нейлър.

— Отдавна не сме се виждали, Алън — каза генерал Еймъри Т. Стивънс и му подаде ръка. Той беше висок и много слаб мъж с остри черти.

— Да, сър — каза Нейлър. — Генерале, чувствам се като натрапник.

— Не ставай глупав. Нима бих могъл да направя по-малко за офицер, който някога, като малко момче, съм обичал и съм дундуркал на коленете си? Седни, пийни кафе и ми кажи за какво става въпрос.

— Не се ли храните?

— Не обичам да се храня сам. Марджъри е при майка си. А и не мислех, че ти ще се събудиш преди пладне. В колко часа се прибра?

— Малко след три, сър.

— Казах, че не обичам да се храня сам. Не казах, че не обичам да закусвам.

— Може ли да ви изпържа яйца, сър?

— Мислех, че никога няма да запиташ — каза генерал Стивънс.
— Дори ще дойда в кухнята, за да гледам.

Нейлър отвори хладилника и извади картон с яйца и малко бекон и ги остави на масата.

— Тези дни имам онова, което наричат „предписана помощ“ — каза генерал Стивънс. — Един прекрасен млад мъж. Но е дори по-лош

готвач от мен. Ето, тук има тиган. — Той посочи. — Не много рохки, ако обичаш. Мога да препичам хляб. Защото го прави машината.

Нейлър се засмя.

— Нося ви поздравите на полковник Лустръс — каза Нейлър, докато търсеше тигана.

— Тъй като няма да се върнеш там навреме, за да му кажеш и така да съсипеш изненадата, Фреди е вече бригаден генерал за моя, както и на много други хора, изненада.

— Е, това е добра новина. Той със сигурност го заслужава. Аз не съм изненадан.

— Фреди винаги е притежавал склонността да казва на началниците си, че грешат — каза Стивънс. — А в резултат на това обикновено не те повишават. Баща ти беше едно от редките изключения.

— И кога е станало това?

— Вчера. Бях във Вашингтон и го предложих за повишение. Не му казвай, че идеята е моя. Ще реши, че одобрявам голямата му уста.

— Което, разбира се, не е вярно?

— Има разлика, Алън, между възхищение и одобрение — каза генерал Стивънс. — Запиши си го.

— Ще имам нужда от бъркалка — каза Нейлър.

— В едно от онези чекмеджета — каза Стивънс и посочи. — Знам, че трябва да има и чинии тук някъде.

Нейлър откри бъркалката и я остави върху печката.

— И каква е тази мисия за „доброто на службата“, за която всички говорите? — После му хрумна нещо друго: — Не искаш ли престилка?

— Отлична идея — каза Нейлър.

Стивънс взе една престилка, закачена зад вратата, и му я подаде.

— Поне някои неща знам къде са — каза той. — И така, какво става?

— Преди дванайсет години един наш млад, много млад, пилот на хеликоптер изоставил едно германско момиче, за да отиде да воюва във Виетнам...

— О, по дяволите!

— ... Откъдето не се върнал — продължи Нейлър. — Майката е смъртноболна и отишла при полковник Лустръс — всъщност при Нети

— и помолила да ѝ помогнем да го открие.

— Мисля, ти каза, че не се е върнал от Виетнам?

— Да, така е. Сега полковник Лустръс се опитва да открие какво е семейството на момчето. Имам адрес и след закуска аз ще започна да търся.

— Сега има изобретение, което се казва телефон — каза генерал Стивънс. — Фреди трябва само да ми се обади. И ще накарам някой да свърши това вместо вас.

— Генерал Таусън „предложи“ на полковник Лустръс да ме изпрати там — каза Нейлър.

— Боб Таусън е казал да изпратят теб? — запита генерал Стивънс. — Сигурно пропускам нещо, Алън. Защо е всичкото това суетене? Срамувам се да го кажа, но много американски войници изоставят германски момичета. Хиляди момичета биват изоставени.

— Сър, предполагам, че съм пропуснал факта, че бащата е спечелил Медал за храброст.

— Да, май пропусна — каза Стивънс. — А това придава различен нюанс на нещата, нали?

— А полковник Лустръс и дядото на момчето, който загина на магистралата преди няколко месеца, бяха добри приятели.

— И каква е загрижеността на Фреди? Лична или официална?

— Мисля, сър, че е разтревожен, не, знам, че е така, че семейството на бащата няма да се зарадва да научи за незаконното дете, родено в Германия преди дванайсет години. А полковник Лустръс иска да предпази момчето и майката от неприятни новини и преживявания.

— И Боб Таусън е загрижен за заглавията, които е възможно да се появят във вестниците?

— Да, сър, сигурен съм, че това също е вярно.

— Е, не можем да обвиняваме майката, че иска детето да е нахранено и да получи подходящи грижи — каза Стивънс. — А, от друга страна, не можем да обвиним семейството, ако изпитва подозрения дали техният загинал син е бащата на детето.

— Да, сър, това също е вярно.

Нейлър се обърна към печката и сложи бекона в тигана. На вратата на кухнята се почука, тя се отвори и влезе добре избръснат сержант.

— Добро утро, сър — каза той.

— Обърни внимание на онова, което прави майорът, Уоли — каза генерал Стивънс. — Някой ден, ако възникне спешност, може да те накарам отново да ми приготвиш закуска.

— Да, сър — каза сержантът с усмивка.

— Майор Нейлър, сержант Уоли Уолъс — каза Стивънс. — Как сте, сержанте?

— Как сте, сър?

— Закусвал ли си, Уоли? — запитва генерал Стивънс.

— Да, сър. Благодаря ви.

— Онова, което ще чуеш, Уоли, трябва да си остане между нас, о'кей?

— Да, сър, разбира се.

— Каза, че имаш име, Алън? — запитва генерал Стивънс.

— Да, сър. Следващите по роднинска линия са родителите на пилота, мистър и мисис Хуан Фернандо Кастило.

— Повтори, моля?

— Името на следващите по линия роднини е Кастило, мистър и мисис Хуан Фернандо.

— Става все по-добре и по-добре. Или по-зле и по-зле. Вече се страхувам от следващия интересен факт, който може да излезе от устата ти — каза генерал Стивънс.

— Сър?

— Уоли, донеси телефонния указател на мисис Стивънс. Розовия. На бюрото в кабинета е.

— Да, сър — каза сержант Уоли.

— Познавате ли тези хора, сър? — запитва Нейлър.

— А бащата на детето е Джордж Алехандро Кастило, прав ли съм?

— Да, сър.

— Да, Алън, познавам ги — каза генерал Стивънс. — Тяхна е по-голямата част от Сан Антонио. Плюс големи парчета земя извън града. Плюс огромно ранчо близо до Мидланд. И наистина не мисля, че дон Фернандо...

— Хуан Фернандо, сър — поправи го Нейлър.

— Виждам, че Фреди вече те е развалил, Алън. И ти си готов да поправяш висшестоящите си, когато мислиш, че грешат. В културата,

от която семейство Кастило са част, думата „дон“ се използва в знак на уважение — точно така, както англичаните казват „сър Джон“. Разбра ли?

— Да, сър. Съжалявам.

Сержант Уолъс се върна с розовия телефонен указател. Генерал Стивънс седна до масата и го прегледа. После вдигна ръка. Сержант Уолъс вдигна слушалката на телефона и я постави в ръката му. Генерал Стивънс набра номера.

— Добро утро — каза той. — Тук е генерал Стивънс от Форт Сам. Извинявам се, че се обаждам толкова късно. Възможно ли е да говоря с дон Фернандо? Въпросът е важен.

Отговориха му нещо, после генерал Стивънс продължи:

— Може би доня Алисия ще може да говори с мен? Наистина е важно.

Последва друг отговор и после генерал Стивънс отново продължи:

— Много ви благодаря, но няма да оставя съобщение. Ще се обадя отново. Благодаря.

Той прекъсна връзката с пръст, като задържа слушалката до ухото си. Сержант Уолъс я взе от него и я постави върху вилката.

— Дон Фернандо е „извън града“ — каза Стивънс. — Това може да означава, че е в ранчото, а може да означава още, че е в Далас, Ню Йорк или Тимбукту. Доня Алисия е в Аламо, обича да стига там рано.

— Аламо, сър?

— Чувал си за Аламо, нали, Алън? Джон Уейн е умрял там, докато е защитавал града от силите на мексиканския генерал Санта Анна.

— Да, сър.

— Да си генерал, Алън, както баща ти може би ти е казвал, е нещо като да си авиатор. Дълги дни и часове на абсолютна скука, разнообразявани с мигове на неподправен ужас. Сега съм принуден да взема решение дали да изчакам момента, в който ще мога да се срещна с дон Фернандо, или да отида до Аламо, преди той да се върне и да остави въпроса на доня Алисия. Независимо какво решение ще взема, много е вероятно то да бъде грешното.

Той направи пауза, после продължи:

— След като мислих цели две секунди, реших да се подчиня на предпазливостта и на страха и да отида при доня Алисия. Нейният нрав не е така ужасен като този на съпруга ѝ.

Нейлър, който не знаеше какво да каже, не каза нищо.

— Уоли, обади се в офиса и им кажи, че няма да отида там, но че имам да им предам съобщението на шефа на щаба, който каза, че руските бомбардировачи са над Сан Антоне.

— Да, сър — каза сержант Уолъс и отиде до телефона, прикрепен на стената.

— Моля те, Алън, кажи ми, че не си прегорил яйцата и бекона ми.

— Не съм ги прегорил, сър.

(ОСЕМ)

Площадът в Аламо
Сан Антонио, Тексас
08:35, 12 март 1981

— Доня Алисия е в библиотеката — каза генерал Стивънс и посочи сградата. — А преди да влезем там, мисля, че е добре да узнаеш нещо за историята на щата и града.

— Да, сър — каза майор Нейлър.

— Противно на онова, което мислят повечето хора, Аламо не се управлява и не е собственост на федералното правителство, нито на щата Тексас, а е собственост на „Дъщерите на Република Тексас“. Тази организация не е като Ордена на Синсинати, членството в който, сигурен съм, че знаеш, тъй като баща ти беше негов член, е ограничено до преките потомци на офицерите на Джордж Вашингтон. Членството в „Дъщерите на Републиката Тексас“ е ограничено до дами, които могат да потвърдят, че са преки потомци на мъже и жени, които са служили на Република Тексас, преди републиката да сключи сделка с Вашингтон и да се присъедини към Съюза. Ще ви помогне и това, ако прадедите ви са загинали в Аламо, но битката при Сан Хасинто също ще ви помогне, ако другите дами ви харесат. Следите ли мисълта ми?

— Да, сър.

— Доня Алисия Кастило е била избрана два пъти за президент на тази внушителна организация и се говори, което най-вероятно е вярно, че семейство Кастило през годините е предоставило много пари за разцвета на Аламо, както и за поддържането на много исторически паметници, така важни за Тексас. Схващаш ли общата картина?

— Да, сър.

— Наистина не знам как ще реагира тя на новината, че има незаконен внук в Германия. Подозирам, че няма да бъде много радостна.

— Разбирам, сър.

— Мисля, че най-добрият план на действие е аз да говоря, а ти да не казваш нищо повече от „Да, мадам“ или „Не, мадам“.

— Да, сър.

— При тези обстоятелства на мен ми се струва, тъй като Фреди и Нети Лустърс вярват, че майката...

— Елейн и аз също вярваме, сър — прекъсна го Нейлър. — А имаме и резултатите от кръвната проба.

Генерал Стивънс го изгледа смразяващо и продължи:

— ... смятам, че ние имаме задължение да се погрижим момчето да получи онова, което му се полага като син на офицер, получил Медал за храброст. Освен всичко друго, момчето ще бъде прието в „Уест Пойнт“, ако пожелае. Не можем да позволим Кастило да правят с него, каквото те пожелаят, дори това да означава, че така ще им причиним известно объркване и смущение.

— Разбирам, сър.

— Така че затваряй си устата, когато стигнем там, и ме остави аз да говоря.

— Да, сър.

Доня Алисия Кастило, елегантна жена в края на петдесетте, или поне на толкова изглеждаше, с черна коса, прибрана на кок и в която имаше проблясващи сребърни нишки, отиде до вратата на офиса си, когато секретарката ѝ каза по вътрешния телефон, че генерал Стивънс, който няма предварително уговорена среща, моли за няколко минути от нейното време.

— Какво неочаквано удоволствие, генерале! — каза тя, усмихна се и му подаде ръка. — Влезте, моля.

Тя се обърна и влезе в офиса си. Стивънс и Нейлър я последваха.

— Марджъри е добре, надявам се? — каза тя, като се настани зад бюрото си. — Видях я миналата седмица на обяда на Обединения фонд.

— Тя е добре, доня Алисия. На гости на майка си е.

— Предай ѝ, моля те, моите поздрави — каза доня Алисия, после добави: — Седнете, моля, и ми кажете какво мога да направя за вас.

— Доня Алисия — каза генерал Стивънс, — мога ли да ви представя моя кръщелник, майор Алън Нейлър? Баща му и аз бяхме

съквартиранти в „Уест Пойнт“.

— Е, много се радвам да се запозная с вас, майор Нейлър. Добре дошли в Аламо.

— Благодаря ви, мадам — каза Нейлър.

— Възникна един доста деликатен въпрос, доня Алисия — каза генерал Стивънс.

— Така ли?

— Алън, майор Нейлър, разполага с подробностите.

Доня Алисия се усмихна и погледна Нейлър с очакване.

„Исусе Христе, нали ми каза да си държа устата затворена и да оставя него да говори? А сега — какво?“

— Въпросът е в това, мадам... — поде колебливо Нейлър.

— Да?

— Имаме причина да вярваме, че мистър Кастило има син в Германия — каза Нейлър.

Тя го гледа миг, без да промени изражението на лицето си.

— Мисля, че говорите за покойния ми син Джордж — каза тя безизразно, — а не за съпруга ми.

„Исусе Христе — помисли си Нейлър — колко тромав и несръчен може да бъде един майор!“

— Да, мадам, говоря за сина ви.

— И как стигна това до вашето внимание? — запита тя.

— Мадам, аз всъщност живея временно в Германия. Във Фулда. Майката на момчето отишла при съпругата ми и при нейната приятелка, която е съпруга на моя командващ офицер...

— Майор Нейлър говори за полковник Фредерик Лустръс, доня Алисия — каза генерал Стивънс. — Аз го познавам добре. Той е чудесен човек, както и добър офицер.

— Разбирам — каза доня Алисия. — И казвахте, майоре?

— Фрау Госингер...

— Това майката на момчето ли е? — прекъсна го доня Алисия.

— Да, мадам. Жените са приятелки. Приятели бяха и полковник Лустръс и покойният баща на фрау Госингер...

— И следователно вие вярвате на тази... фрау Госингер?

— Да, мадам. Кръвната проба на момчето и на вашия покоен син съвпадна.

— Не мисля, че това е абсолютно доказателство за бащинство, нали?

— Не, мадам, не е — призна Нейлър.

— Това... трябва да се е случило преди повече от дванайсет години?

— Да, мадам. Момчето е дванайсетгодишно.

— Имате ли някаква представа защо тя повдига въпроса сега? Цели дванайсет години по-късно?

— Защото е смъртно болна, мисис Кастило — каза Нейлър.

— Не предполагам да имате снимка на момчето?

— Да, мадам, имаме — каза Нейлър и извади няколко снимки от джобчето на самото си.

— То се казва Карл — каза Нейлър. — И е наистина много умно дете.

Доня Алисия дълго гледа първата снимка, после я остави и втренчи поглед във втората, остави и нея и се загледа в третата.

— Русокосо е — каза тя. — И толкова слабичко.

— Да, мадам — каза Нейлър.

— Ще ме сметнете ли за груба, ако ви помоля да изчакате отвън няколко минути? — запита доня Алисия. — Грейс ще ви донесе кафе. Мисля, че трябва да говоря със съпруга си.

— Да, разбира се — казаха генерал Стивънс и майор Нейлър почти едновременно.

Излязоха от офиса и седнаха един до друг на дивана във външния офис. Генерал Стивънс погледна майор Нейлър и повдигна вежди.

— Не мисля, че мина много добре — каза Стивънс.

(ДЕВЕТ)

Стая 714

Хотел „Плаца“

Ню Йорк сити, Ню Йорк

09:55, 12 март 1981

— Кой, по дяволите, може да е? — запита почти гневно Хуан Фернандо Кастило, когато звънна телефонът, макар в стаята да нямаше никого друго.

Той беше висок мъж с едро и тежко телосложение, с гъста и все още черна коса. Беше по бели шорти и хавлиен халат. Не беше завързал колана на халата и се виждаха гърдите му, покрити с гъсти косми. Остави „Уол стрийт джърнъл“ на масичката, която използваша за доставка на храна по стайте, и се опита да бутне назад стола, който току-що беше придърпал до нея. Той се закачи за килима и се прекатури. Като го прекрачваше, се удари в масичката и преобърна чашата си с прясно изцеден гроздов сок, който, само Господ знаеше по каква причина, бяха сервирали в чаша с високо столче. Най-последно отиде до телефона.

— Какво има? — изръмжа в слушалката.

— Събудих ли те, Фернандо? Звучиш така, сякаш ставаш от сън.

— Всъщност тъкмо закусах — каза той. — Нещо не е наред ли, любов моя?

— Не, бих казала точно обратното.

— Тогава, защо се обаждаш в този час?

— Защото наистина исках да те хвана, преди да си излязъл от хотела.

— Какво има, Алисия?

— Току-що разбрах, че имаме внук. Че сме баба и дядо.

— Странно, като че ли си спомням, че имаме петима внуци — каза той.

После си помисли: „Четири внучки и един внук, деца на трите ни дъщери. Той носи моето кръщелно име, но фамилията му е Лопес.“

Фамилията Кастило ще умре с мен.“

— А сега стават шестима. Той е много красиво дванайсетгодишно момче.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Изглежда, че Джордж, или Хорхе, както го наричаме ние, е заченал дете в Германия.

„О, мили Боже!“

— Започни отначало, Алисия, моля те.

— Не звучиш особено очарован.

— Ще съм очарован, ако повярвам. Започни отначало, Алисия.

— Генерал Стивънс дойде в офиса ми преди малко — каза тя. — С него беше и един майор, който служи и временно живее в Германия. Генерал Стивънс каза, че майорът е негов кръщелник, че той и бащата на майора са били заедно в „Уест Пойнт“.

„Какво общо, по дяволите, има това с детето на Хорхе?“

— И?

— Майорът — името му е Нейлър — каза, че майката на момчето отишла при съпругата му и ѝ казала, както и на съпругата на полковника, двете са приятелки, за момчето.

„О, Иисусе, моля те, Алисия, нямам нужда от това!“

Когато Хорхе, техният единствен син, беше умрял, Хуан Фернандо Кастило трябваше сериозно да се замисли дали да не повери съпругата си на грижите на държавните институции. Не се беше стигнало чак дотам, но тя беше в депресия повече от година и все още имаше проблеми с психиката два пъти в годината — на рождения ден на Хорхе и на датата на смъртта му.

— Господи, любов моя, Хорхе... ни напусна... преди дванайсет години — каза той.

— Знам. Казах ти, момчето е на дванайсет.

— И какво иска да направим генерал Нейлър? Алисия, откъде знае той, че детето е на Хорхе?

— Фернандо, когато видях снимката на момчето, то се казва Карл, оттам ме погледнаха очите на Хорхе.

„Това едва ли е доказателство за бащинство. О, любов моя, толкова съжалявам. Как може този проклет генерал Стивънс да ти причинява това? За какво ли е мислил този кучи син?!“

— И какво иска да направим за детето генерал Стивънс?

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа, иска да му осигурим издръжка ли? Какво?

— Не е казал нищо за издръжка. Но ако детето е син на Хорхе и е наш внук, ние, разбира се, ще го издържаме. Какъв въпрос!

„О, по дяволите!“

— Любима, чуи ме. Ако това е вярно...

— Разбира се, че е вярно!

— Не знаем със сигурност, любима. Нашето желание не означава, че нещата стоят наистина така.

— Той има очите на Хорхе — каза тя.

„Очите му могат да вървят по дяволите!“

— Искам да те помоля, любима, да се успокоиш. Ще се върна у дома утре и тогава ще поговорим по въпроса. Ще говоря и с генерал Стивънс, за да получа всички факти...

— Казвам ти, Фернандо, това е детето на Хорхе.

— Ако е така, никой няма да е по-щастлив от мен. Но не го знаем със сигурност, любима. И трябва да сме много внимателни в ситуация като тази.

— Сега вече съжалявам, че ти се обадох — каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че съжалявам, че ти се обадох — каза тя. — Разваляш всичко, Фернандо. Понякога ми се струва, че имаш сърце от лед.

— Хайде, скъпа. Аз мисля за теб. Чуи ме. Може би по-късно днес ще успея да хвана самолет. Когато се прибера у дома, ще поговорим.

Тя не отговори.

— Скъпа, ще ми направиш ли услуга?

— Каква?

— Помоли генерал Стивънс да дойде, ако може, в офиса ми рано утре сутринта.

„Срещата в банката просто ще трябва да почака. Просто не мога да й позволя да потъне отново в депресия. Защо, по дяволите, не дойдох с проклетия «Лиър»? Защото, когато с него пътува един човек, е толкова разхищение на пари, все едно че ги хвърляш в тоалетната. Дали не мога да наема чартърен полет? Успокой се, за Бога! Никой

няма да умре. Ще се прибера по-късно днес, а това е достатъчно скоро.“

— Щом искаш — каза тя студено.

— Не знам кой полет ще успея да хвана, любов моя. Но ще бъда на първия самолет за Далас, който успея да хвана днес следобед. И ще изпратя нашия „Лиър“ в Далас, за да ме посрещне. Добре ли е?

— Прави, каквото искаш — каза Алисия.

— А, междувременно, моля те, не прави и не казвай нищо, за което по-късно можеш да съжаляваш.

Тя затвори, без да му отговори. Хуан Фернандо Кастило спокойно остави слушалката. После вдигна поглед към тавана, вдигна ръце над главата си и ги опъна.

— Исусе Христе! — извика той. — Не ми причинявай това! Тя страда достатъчно.

(ДЕСЕТ)

Фоайето за пътници
„Лав фийлд“
Далас, Тексас
20:05, 12 март 1981

— Какво искаш да кажеш, как така не е тук? — запита Хуан Фернандо Кастило служителя, който отговаряше за пътниците.

— Съжалявам, мистър Кастило, но самолетът просто не е тук.

Дон Фернандо извади мобилния си телефон и натисна няколко копчета, преди да осъзнае, че екранът е черен, което означаваше, че проклетата батерия е свършила.

— Може ли да използвам онзи телефон?

— Да, разбира се, сър.

Той набра номера по памет и миг по-късно чу:

— Авиация „Лиймс“.

— Кой е на телефона?

— Ралф Портър.

— Ралф, тук е Фернандо Кастило.

— С какво мога да ви помогна, дон Фернандо?

— Можеш да ми кажеш, къде, по дяволите, е моят „Лиър“. Аз съм на „Лав“, а той не е тук.

— Изчакайте секунда да проверя, сър.

„Провери, кучи сине! Като харча толкова пари за теб, трябваше не само да ми осигуриш самолета, щом го искам, но трябва да знаеш къде е и без да проверяваш.“

— Дон Фернандо?

— Да?

— Излетял е от Нюарк преди около час, сър. Което означава, че ще се приземи тук след около два часа.

— Случайно да знаеш какво е правил самолетът ми в Нюарк?

— Да, сър. Доня Алисия е пътувала с него дотам, сър. Казала, че трябва да хване полета на „Пан Американ“ за Франкфурт в шест часа и

няма друг начин да успее.

— Разбира се. Сигурно ми се е изплъзнало от ума. Много ти благодаря.

— Мога ли да направя нещо друго за вас, сър?

— Не, благодаря.

Той остави слушалката, после отново я вдигна и набра друг номер по памет.

— Жаклин, аз съм — каза той. — В този ред, обади се на генерал Стивънс във Форт Сам и го запитай къде в Германия трябва да отида. Той ще разбере.

— Германия? — запита Жаклин Санчес, която беше негова секретарка от двайсет години.

— Германия. После ми запази място на следващия самолет, който излита от „Далас-Форт Уърт“ в посоката, в която трябва да замина.

— Не знам какви директни полети има от „Далас-Форт Уърт“ за Германия — каза Жаклин. — Защо не вземете „Лиъра“ и не отлетите за Ню Йорк?

— Защото проклетият „Лиър“ е на път обратно от Ню Йорк и ще бъде в Сан Антонио чак след два часа.

— Усещам, че сте недоволен — каза тя. — Мога ли да направя нещо за вас?

— Само ми запази място на следващия проклет самолет за Германия, Джаки.

— Смятайте го за направено. Къде сте?

— Аз съм на проклетото летище „Лав“ и смятам да взема такси, за да се върна на проклетото „Далас-Форт Уърт“.

— Много е да се използва два пъти думата „проклет“ в едно изречение, сър. Сигурно сте много ядосан.

— Алисия е на път за Германия, за да види сина на Хорхе.

— О, мили Боже!

— Да, точно така!

— Обадете ми се, когато стигнете на „Далас-Форт Уърт“. Ще уредя всичко, докато стигнете там.

— Благодаря, Джаки.

— Хорхе е имал дете? — запита тя.

— О, Господи, Джаки, надявам се това дете наистина да е негово.

— Ще кажа една молитва — каза Жаклин и линията заглъхна.

(ЕДИНАЙСЕТ)

Къщата в гората
Близо до Бад Херсфелд
Крайс Херсфелд-Ротенбург
Хесе, Западна Германия
18:50, 13 март 1981

Портиерът не искаше да пусне мерцедеса на Лустръс да мине, защото нямаше разрешение от къщата. Когато то най-после дойде и стигнаха до къщата, Карл Вилхелм фон унд зу Госингер ги чакаше на каменната веранда.

— Добър вечер — каза той.

— Здравей, Карл — каза майор Нейлър.

— Съжалявам, но мама не приема днес — каза момчето.

— Ние наистина искаме да говорим с нея — каза Нейлър. —
Може ли да влезем?

— Разбира се.

То отвори вратата, после ги последва в къщата.

— Не вярвам да познавам дамата — каза то, когато влязоха в къщата.

— Карл — поде Нети, — това е твоята...

— Карл, аз съм баба ти — каза Алисия Кастило.

— О!

— Ако знаех за теб, щях да дойда много по-скоро — каза Алисия. — Може ли да те прегърна и да те целуна?

— Предпочитам да не го правиш — каза момчето.

— Исусе, Карл! — каза Нейлър.

— Всичко е наред — каза Алисия.

— Карл — каза Нети, — наистина бихме искали да видим майка ти за малко.

— Мама не се чувства добре — каза момчето.

— Разбираме, Карл — каза Елейн Нейлър.

— Наложил си е да пие не само хапчета, но и много алкохол — каза момчето.

— Карл — каза Алисия, — заведи ме при майка си.

Той я погледна, после каза:

— Щом настоявате.

В стаята, както си спомняше Алисия по-късно, миришеше на коняк. Ерика фон унд зу Госингер лежеше в леглото на една страна и вдигна глава, когато светлината от коридора влезе в затъмнената стая.

— Кой е? — запита тя на немски. — Излезте и ме оставете на спокойствие!

— Съжалявам — каза Алисия. — Не говоря немски.

— Коя сте вие? — запита фрау Ерика на английски, но крайно нелюбезно.

— Аз съм майката на Джордж, скъпа — каза Алисия. — Дойдох да се погрижа за теб и Карл.

Фрау Ерика, не без усилие, успя да седне в леглото и да запали нощната лампа.

— Вие сте майката на Джордж?

— Да. Казвам се Алисия.

Фрау Ерика ѝ подаде ръка и Алисия я пое.

— Съжалявам, че не съм знаела за теб и момчето — каза Алисия.

По бузите на фрау Ерика се стичаха сълзи, тя започна да плаче тихо. Алисия я прегърна.

V.
ПРОЛЕТТА НА 2005

(ЕДНО)

Над Атлантическия океан
Недалеч от брега над Савана, Джорджия
15:20, 29 май 2005

На пет минути от Белия дом в Каролина, малко след като бяха стигнали желаната географска ширина, сержант Дилейни взе чифт слушалки от кука зад вратата и ги подаде на майор Кастило, който този път седеше и дори беше закопчал колана. Кастило ги сложи на главата си и каза:

— Благодаря, сержант.

— Майор Кастило — каза женски глас, — говори пилотът ви.

— Да, мадам?

— Кастило, тъкмо си мислех — каза подполковник Месинджър, — че ще съм свободна от дежурство, когато стигнем Хънтър. Ще мога да ви закарам до Форт Стюърт, ако желаете, и да ви помогна да се ориентирате. Аз живея там.

През главата на майор Кастило мина една недотам приятна и скромна мисъл: За жените офицери беше много по-важно да запазват дискретност, когато са на сто мили от флагцока. За неомъжените жени офицери, а щом подполковник Месинджър живееше във Форт Стюърт, беше много вероятно да не е омъжена — беше дори още по-трудно да бъдат дискретни. И ако не изберяха целомъдрието, трябваше много да внимават. Кастило знаеше, че всеки брат — и сестра — офицер се питат, невинаги тайно, с кого си ляга Месинджър. Не беше добре, ако жена офицер си лягаше с женен офицер. Но да си лягаш с подчинен, с по-нисш ранг, беше още по-лошо. А най-лошо беше да си лягаш с женен подчинен.

Да помагаш на гостуващ авиатор, който не носи брачна халка, да се настани в дадените му помещения, след което, естествено, той ще ти предложи питие и вечеря, а после ще се приберете заедно, беше нещо друго.

Не можеше да получи повече от оценка 1 или 2 по скалата на чуждото мнение, за разлика от другите, по-страшни провинения, които получаваха от 7 до 10. Особено ако стенанията и виковете, които подсказват плътско удоволствие, не бъдат чути от другите офицери, настанени в съседните помещения.

— Много мило от твоя страна, подполковник — каза Кастило. — Но на летището в Савана ще ме чакат.

— Така ли? Значи онова, от което имаш нужда, е да те откараме дотам?

— Да, мадам. Но ще хвана такси или ще намеря друг транспорт.

— Аз ще те закарам до Савана. Няма проблем. В сектора за частни полети ли?

— Да, моля.

— Няма проблеми, майоре.

— Ще дойда насам отново, подполковник — каза Кастило. — Може ли да ми дадеш номера си?

— Включена съм в указателя на името Месинджър. Обади ми се.

— Благодаря, ще се обадя.

Докато бяха във въздуха, двамата не говориха повече. Но когато хеликоптерът кацна в сектора за частни полети на летището в Савана, майор Кастило отиде в кабината и ѝ подаде ръка.

— Благодаря, че ме докарахте, подполковник — каза Кастило.

— За мен беше удоволствие — каза тя. — Казвам се Ан.

— Чарли — каза Кастило.

Когато тя най-после пусна ръката му, той ѝ махна, обърна се и тръгна към фоайето за пътниците.

Когато отвори вратата на фоайето — огромно помещение, обзаведено с кресла и дивани от хром и пластмаса, с машини за кока-кола и бърза закуска, както и две кафе-машини — един мъж, който седеше в едно от креслата и пиеше кафе от пластмасова чаша, извика високо:

— Здравей, гринго!

Мъжът беше с доста едро телосложение — говореше се, че прилича на покойния дядо на майка си — беше с мургава, доста тъмна кожа, облечен в жълто поло, сини дънки и доста износени ботуши.

На Кастило бяха необходими няколко секунди, за да долови откъде идва гласът. После той се усмихна и тръгна бързо към мъжа, а

той стана от креслото изненадващо бързо за човек с неговото телосложение. Прегърнаха се. Фернандо Мануел Лопес без усилие вдигна Гуилермо Кастило от пода.

— Как си, по дяволите? — запита той. — И къде, по дяволите, беше?

— В Белия дом в щата Каролина — каза Кастило, когато най-после се освободи. — Президентът имаше нужда от съвета ми по въпроси от чуждестранната политика.

— Бих казал: „О, глупости!“, но никога не знам кога се шегуваш и кога — не.

— Шефът ми също беше там — каза Кастило. — Трябваше да нося куфарчето му и да подавам ордъоврите.

— Колко можеш да останеш? — запита Фернандо.

— Трябва да съм обратно във Вашингтон в понеделник по обяд.

— О, Исусе, нима никога нямаш свободно време?

— Разбира се, че имам, но...

— Знам — предпочиташ да го прекарваш в компанията на голи жени.

— Това е жестоко, Фернандо — каза Кастило. — Не мога да повярвам, че мислиш така за мен.

Фернандо се засмя тихо.

— Ако трябва да отидеш до тоалетната, гринго, отиди. Ще друсам доста, а не искам да напикаеш новата ми играчка.

— Каква нова играчка?

— Отиди да се изпикаеш и после ще ти я покажа. Дори може да те оставя да я управляваш минута или две.

— Хубав е — каза Кастило след няколко минути, когато Фернандо гордо му показва малък и елегантен, бял и бляскав реактивен самолет. — Каква марка е?

— „Лиърджет“.

— Това го виждам и сам.

— Бомбардировач „Лиърджет 45XR“, ако искаме да сме точни.

— И каза, че е твой?

— Наш — каза Фернандо.

— Най-накрая си накарал баба да се отърве от стария „Лиър“?

— Баба много го обичаше — каза Фернандо. — Макар да не искаше да го признае, разбира се. Докато накрая не я уморих от непрекъснати натяквания, че самолетът вече е прекалено стар.

— Колко струва?

— Не питай — каза Фернандо. — Но мястото на „Лиъра“ на баба е в музей.

— Знам — каза Кастило. — Но и знам как се чувства тя. Не е лесно да изгубиш поредната връзка с миналото си.

(ДВЕ)

Хасиендата „Сан Хорхе“
Близо до Увалде, Тексас
17:40, 27 май 2005

Самолетът прелетя директно над основната сграда на хасиендата, после се вдигна отново на 1 000 фута, преди да се спусне плавно над павираната, дълга 3 500 фута, писта, която се намираше на половин миля от къщата.

Вътре в Голямата къща доня Алисия Кастило, като разпозна правилно шума, който чу, вдигна очи към тавана, прекръсти се, остави романа, който четеше, и излезе тихо на верандата.

Тя обичаше всичките си деца и внуци, разбира се, и се опитваше да ги обича еднакво силно. Но знаеше, че в самолета, който тъкмо беше избучал над главата ѝ, са двамата души, които обича най-много на света — внукът ѝ Фернандо, син на дъщеря ѝ Патриция, и неговият братовчед Карлос.

Тя не харесваше това, че те непрекъснато летят, и особено не ѝ харесваше да се намират в един и същи самолет, защото Фернандо можеше да бъде изкушен да покаже на какво е способен, а сигурно беше способен на много неща, щом летеше толкова ниско над къщата.

Тя излезе на верандата навреме, за да види как самолетът каца плавно на пистата.

„Ако остана на верандата, ще им се стори, че отчаяно искам да ги видя и че ги чакам. Което, разбира се, е истина.“

Тя седна на люлеещия се стол, на който имаше и две кожени възглавнички.

След пет минути те се появиха в стария ръждясал джип, в който Хуан Фернандо, Господ да даде мир на душата му, ги беше учил да шофират, когато бяха на около тринайсет години. Патриция и Франсиско, съпругът ѝ, бяха побеснели от гняв, когато бяха разбрали,

но Хуан Фернандо им беше казал, че момчетата така и така ще се научат да шофират, затова е по-добре той да им покаже, вместо да ги остави да се избият сами.

Хуан Фернандо беше използвал същия аргумент две години по-късно, когато момчетата поискаха да се научат да летят. Този път той каза, че Карлос ще пилотира, тъй като баща му е бил пилот дори още преди да отиде в армията.

Двамата бяха наистина като близнаци, помисли си доня Алисия, а не като братовчеди. Не си приличаха, но бяха на една и съща възраст, с разлика само няколко месеца, и бяха неразделни от мига, в който Хуан Фернандо беше довел Карлос от Германия.

Доня Алисия си помисли сега, че и двамата са наследили доста гени от дядо си. Карлос ѝ беше показал снимка на бащата на майка си, който бил подполковник от немската армия и воювал при Сталинград. Карлос приличаше на него, с изключение на очите, които бяха очите на Хорхе.

Карлос слезе от джипа и се качи на верандата.

— Как е любимото ми момиче? — запита той, прегърна и целуна баба си.

— Любимото ти момиче щеше да е много по-щастливо, ако не бяхте прелетели толкова ниско над къщата — каза тя.

Карлос посочи Фернандо.

— Не бях аз, бабо — каза Фернандо. — Гринго беше.

— Лъже, бабо — каза Карлос.

Доня Алисия погледна Фернандо.

— Колко хиляди пъти трябва да те помоля да не правиш така?

Фернандо като че ли се замисли за миг, после сви рамене.

— Може би пет хиляди пъти — отговори невинно той.

Фернандо винаги беше наричал Карлос „гринго“, макар всеки друг, който да се опиташе да го нарече така, да биваше наложен хубаво. Тя и Фернандо се бяха тревожили в самолета от Франкфурт как дванайсетгодишното момче ще се справи в новата ситуация. Дали Фернандо нямаше да намрази новия си братовчед? Фернандо не беше много по-голям от Карлос, но също беше наследил нрава на дядо си.

— Говориш забавно, знаеш ли? — беше го предизвикал Фернандо пет минути след първата им среща.

— Ти също, ако езикът, който използваш, въобще е английски — беше отговорил Карлос.

Фернандо, който не беше свикнал да го предизвикват, дълго го беше гледал и накрая беше казал:

— Мисля, че ще ми харесаш, макар да си гринго. Можеш ли да яздиш?

— Разбира се.

— Хайде, ще те разведа наоколо.

И оттогава бяха неразделни.

— Тъй като реших, че ти няма да се сетиш — каза доня Алисия, — се обадох на Мария и тя ще доведе децата на обяд.

— Бабо — запита Фернандо, — как ще се напием двамата с гринго, ако дойдат жена ми и децата?

— Няма да се напиете... Фернандо, престани! Ядосваш ме!

— Да, мадам — каза той примирено.

Доня Алисия положи много усилия, за да скрие усмивката си.

— Е, ако мислите, че трябва да пийнете нещо — каза тя, — влезте в къщата и изпийте по един коктейл. А аз мога да пийна чаша вино.

— Оставих куфарите си в самолета, бабо — каза Карлос. — Имам ли някакви дрехи в стаята?

— Разбира се — каза тя. — Знаеш го. Забравил си куфара си в самолета? Как, въобще, е възможно това?

— Кажу ми на баба в чий самолет и къде си бил, Карлос Гуилермо — каза Фернандо, когато влязоха във всекидневната.

Тя го погледна с очакване.

— Бях в самолета на шефа си, секретаря Хол. Президентът го повика и аз отидох с него — каза Карлос.

— Видя ли президента? — запита тя.

— Отдалеч — каза Карлос, който не обичаше да лъже, но знаеше, че лъжата е част от работата му.

— Дядо ти познаваше баща му — каза доня Алисия. — Имаха някаква обща работа в Алабама. Нещо, свързано с дървета или

дървообработване, мисля.

— Наистина ли?

„Това не беше споменато. Нима не са направили връзката? И дали това познанство има нещо общо с двеминутната среща с президента? Досега просто мислех, че президентът има доверие на Хол. А може би са знаели и са искали да видят дали аз ще отворя дума.“

— Обикновено се срещаме в Кентъки Дерби — каза доня Алисия. — С бащата на президента. И съпругата му. Наистина много хубава жена. Дядо ти наистина много обичаше конете.

— Бабо — запита Фернандо, застанал до бара, — мисля, че каза вино?

— Да — каза тя. — Има малко аржентинско „Каберне совиньон“ в някое от шкафчетата.

(ТРИ)

Международно летище Балтимор-Вашингтон
Балтимор, Мериленд
09:05, 31 май 2005

— „Лиър 5075“ се приземява с пет минути закъснение — каза в микрофона Кастило, който пилотираше.

— Не беше зле, гринго. Ще трябва да докладваме за твърдо приземяване, но не беше зле.

— Върви по дяволите, Фернандо — каза Кастило.

— Викаме наземен контрол — каза в микрофона Фернандо. — Искаме инструкции за придвижване из летището и достъп до помещенията за зареждане с гориво.

— Поправка — каза Кастило. — Наземен контрол, искаме да отидем до Центъра за управление на полетите.

Видимо изненадан, Фернандо не каза нищо, докато от наземния контрол им даваха указания.

— Центърът за управление на полетите? — запита той.

— Да — каза Кастило. — Точно там отивам аз.

— И мога ли да запитам защо?

— Да, но ако обещаеш да си държиш устата затворена... Имам предвид наистина затворена, Фернандо... Тогава можеш да дойдеш с мен.

— Центърът за управление на полетите? — повтори, все така учуден, Фернандо.

Въоръжен човек от охраната ги чакаше уморено, когато отвориха вратата на самолета.

— Мога ли да ви помогна, господа? — запита той.

— Добро утро — каза Кастило, извади малък кожен калъф от джоба на сакото си и го подаде на човека от охраната.

Той прегледа внимателно акредитивните му писма, после му го върна.

— Да, сър — каза той. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Можеш да ни насочиш към Центъра за управление на полетите — каза Кастило.

— Приземният етаж, втората врата на онази сграда — каза мъжът и посочи с ръка.

— Благодаря — каза Кастило. — Мисля, че е по-добре да дойдеш с мен, Лопес.

— Да, сър — каза Фернандо.

На половината път до двуетажната бетонна сграда Фернандо запита:

— Какво му показва?

— Снимка на децата ти, която Мария ми даде вчера — каза Карлос.

Мъж в бяла риза с отворена яка, със знаците на капитан от авиацията на раменете, влезе през втората врата, когато влязоха и те. Той се усмихна.

— Минали сте край охраната, така че, предполагам, не сте дошли, за да взривите нещо. С какво мога да ви помогна?

Кастило отново извади от калъфката една служебна карта, после и втора. Подаде първата на мъжа в бялата риза, а втората — на Фернандо.

— По-добре е да имаш една и ти, Лопес — каза той.

— Благодаря, сър — каза Фернандо учтиво и я погледна.

Картата носеше печата на Отдела по вътрешна сигурност с адрес във Вашингтон, бяха записани още два телефонни номера, адрес за електронна поща и името на Карлос Гуилермо Кастило, изпълнителен помощник на секретаря.

— С какво мога да ви помогна, мистър Кастило? — запита капитанът. Подаде ръка. — Аз съм Джери Уидърингтън, шефът на станцията тук.

— Имам нужда от услуга — каза Кастило. — Трябва да говоря с някого, който познава „Боинг 727“, и ако има такъв човек, бих искал да ме разведе.

— Аз самият имам доста летателни часове с такъв самолет — каза капитанът. — Това има ли нещо общо с онзи самолет, който е

изчезнал в Африка и не могат да го открият?

— Чули сте за това, така ли? — запита Кастило.

— Оттогава се опитвам да си представя как някой може да изгуби „Боинг 727“ — каза капитан Уидърингтън.

— Не знам — каза Кастило. — Но предполагам, че всички онези от ФБР, ЦРУ и другите агенции, които се опитват да намерят отговор, накрая ще получат някакъв.

— Значи не се интересувате от това?

— О, не — каза Кастило. — Служили ли сте някога, капитан Уидърингтън?

— Нима не сме служили всички? Военновъздушните сили. Седем години.

— Добре. Аз бях в армията. Значи знаете какво е адютант, така ли?

— Разбира се.

— Единствената разлика в това да си изпълнителен помощник на секретаря и да си адютант на някой генерал е, че от моето рамо не виси златно въже.

Уидърингтън се усмихна.

— Сред многото неща, които трябва да правя, като например да нося куфарчето му, е да се опитвам да намеря отговор на някой въпрос, преди репортерите да са го задали на секретаря. А някой репортер скоро ще го запита: „Какво знаете за изчезналия «Боинг 727»?“ А тъй като не знае почти нищо по въпроса, мисля, че е по-добре да намеря човек, който е експерт и има поне някои отговори.

— И сте дошли тук, за да направите това?

— Лопес и аз бяхме в Тексас — каза Кастило. — И така, аз се запитах къде мога да намеря такъв експерт и дори може би такъв самолет, за да мога да го разгледам. Отговорът беше ясен.

— Вие сте пилот, така ли?

— Пилотирах предимно хеликоптери, когато бях в армията — каза Кастило. — Не знам нищо за реактивните самолети.

— Но сте летели на „Лиър“, нали?

— Секретарят силно вярва, че ръцете, които не работят, са инструмент на дявола — каза Кастило. — И каза на Лопес: „Вместо да оставиш Кастило да хърка, защо не го научиш как да пилотира самолета? Може да му е от полза някой ден.“

Уидърингтън отново се засмя.

— Добре се приземихте, между другото.

— Наричат това „късмета на новите“ — каза Фернандо.

— Причината, поради която ви зададох въпроса, мистър Кастило...

— Мисля, че можете да ме наричате Чарли, защо не?

— Добре, Чарли — каза Уидърингтън. — А аз съм Джери. — Той погледна Фернандо.

— Повечето хора ме наричат просто Лопес — каза Фернандо. — Трудно е да се измисли прякор или съкращение, когато първото ти име е Фернандо.

— Добре, Лопес е достатъчно добре — каза Уидърингтън и му стисна ръката. — Причината, поради която ви зададох въпроса, беше да добия представа откъде да започна лекцията — каза Уидърингтън. — И да се опитам да си представя какви въпроси биха могли да бъдат зададени на шефа ви.

— Е, очевидният е: „Мислите ли, че е бил откраднат от терористи, които искат да взривят някоя сграда?“

— Това е първото, което си помислих, когато чух, че е изчезнал самолет — каза Уидърингтън.

— И какво мислиш?

— Не мисля, че е възможно — каза капитанът.

— Защо?

— Хей, не искам да бъда цитиран, а после някой да разбие този самолет в Белия дом — каза Уидърингтън.

— Никой нищо не записва — каза Кастило. — И никой в офиса дори не знае, че съм тук. Така че защо не?

— Ще е по-лесно да се направи със „767“ — каза Уидърингтън. — Ако се замислите, ударът по двата небостъргача в Търговския център е бил внимателно обмислен и планиран. Самолетите бяха големи — един „767“ е дълъг 156 фута и няколко инча, а един „727“ е само 108 фута...

— Не знаех, че разликата е чак толкова голяма — каза Кастило.

— „767“ има обхват от 6 100 морски мили, резервоарите на „767“ могат да съберат почти 24 000 галона^[1] гориво.

— Исусе, това е много гориво! — каза Кастило.

— Да, така е — каза Уидърингтън. — И затова са успели да съборят небостъргачите. Когато се е запалило всичкото това гориво, то е размекнало дори стоманата и сградите са паднали.

— И казвате, че няма вероятност това да се случи със „727“?

— Наистина не искам да звуча като всезнайко, но...

— Хей, това ще си остане между нас. Благодарен съм ви, че ми давате информация и мнението си на експерт.

— Само не ме цитирайте, нали?

— Имате думата ми — каза Кастило.

— Максималният обхват на „727“ е не повече от 2 500 мили — каза Уидърингтън. — Но повечето са конструирани така, че не могат да изминат повече от 1 500. Това означава, че е необходимо по-малко гориво и по-малки резервоари. Никога не съм чувал на „727“, а съм летял на много от тях, да има резервоари, които могат да съберат повече от 9 800 галона. Повечето събират около 8 000.

— Една трета от онова, което събират резервоарите на „767“ — каза Кастило.

— Точно така — каза Уидърингтън. — И така, казвам, че ако искам да взривя себе си и някоя сграда, мисля, че ще отвлека „767“ а не да отида чак до Африка, за да отвлека „727“, който няма да нанесе чак такива сериозни щети, а и ще е трудно да стигне до място, където би могъл да причини щети. Те все още продължават да следят и да търсят, както, предполагам, знаете, много внимателно.

— Да, и аз така чух — каза Кастило.

— Един от нашите току-що долетя от Рио на „747“ — каза Уидърингтън. — Предполагаше, че ще спре в Каракас, но не го е направил, защото времето не позволявало, та се отправил направо за Маями. Но забравил да отрази промяната в плановете си. Двайсет минути след времето, когато се предполагало, че трябва да кацне в Каракас, получил обаждане от развълнувания служител от наземния контрол, който го запитал къде е и какво прави. Той му отговорил, а десет минути, преди да стигне до Санто Доминго, погледнал през прозореца и видял, че го следи реактивен изстребител.

— И какво мислите, се е случило с онзи „727“? — запитва Кастило.

— Мисля, че вероятно са прелетели двеста мили, а може би дори по-малко, а после са започнали да го „канибализират“. Има пазар за

всяка една част в тази част на света, която наричаме „развиващите се нации“.

— Не съм мислил за това — каза Кастило. — Има смисъл. Наистина ми помогнахте.

— За мен беше удоволствие. Ще се върна веднага.

Когато Уидърингтън се отдалечи на такова разстояние, че да не може да ги чуе, Кастило каза:

— След като разгледаме, за което няма да ни е необходимо много време, ще закусим, а после можеш да си отидеш у дома.

— Надявах се да кажеш: „Фернандо, тъй като и без това ще преспиш тук, защо не останеш с мен? Можем да вечеряме или нещо подобно.“

— Ти ще преспиш тук?

— Ще трябва да преговарям с нашите вашингтонски адвокати.

— За какво?

— Единствената причина, поради която мога да оправдая пътуването със самолета до Вашингтон, е да кажа, че е трябвало да преговарям с вашингтонските ни адвокати. Да докажа, че не използвам самолета за лични цели.

— А как успя да ме вземеш от летището в Савана?

— Онова беше рутинен полет.

— Ти си истински дявол, Фернандо.

— Въобще не мога да се сравнявам с теб, гринго.

Кастило тъкмо се канеше да го запита какво, по дяволите, би трябвало да означава това, когато Уидърингтън отново се появи иззад ъгъла на бетонната сграда, като буташе пред себе си количка за голф, и се оказа, че двамата нямат време.

[1] Галон (американски) — мярка за вместимост, равна на 3,785 л. т.е. в случая става въпрос за 90 800 л. — Б.ред. ↑

(ЧЕТИРИ)

Старата административна сграда
Ъгълът на Седемнайсета улица и Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
11:55, 31 май 2005

Майор Карлос Гуилермо Кастило беше облечен в тъмен костюм и вратовръзка и не се различаваше по нищо от множеството цивилни, които наперено вървяха по коридорите. Той спря пред една тежка дървена врата, по която нямаше никакви отличителни знаци, и пъкна ключа в ключалката.

Стаята беше малка и в нея нямаше нищо, освен раздърпан и износен килим и почти незабележими телевизионни камери, които се намираха над втора врата. Кастило почука по един от панелите, след миг се чу бучене, той постави длан на вратата и тя се отвори.

Това беше частният вход към офиса на секретаря на Отдела по вътрешна сигурност Матю Хол, който се намираше в старата сграда срещу Белия дом, в която някога се помещаваха Държавният, Военният и Морският отдел на федералното правителство.

Секретарят беше видял кой е и натисна копче под бюрото си, за да се отвори вратата.

— Казах дванайсет часа, а ето те тук пет минути по-рано — каза Хол. — Защо ли не съм изненадан?

— Точността е добродетел, сър — каза Кастило. — Мисля, че вече съм ви го казвал. И тъй като е моята единствена добродетел, работя упорито по въпроса.

Хол се засмя.

— Чувал съм, че скромността и умереността не са сред твоите добродетели — каза той. — Какво има, Чарли?

— Отидох до Балтимор и ги помолих да ми покажат един от техните „Боинг 727“. Техният човек не мисли, че самолетът може да бъде използван като летяща бомба.

— Надявам се да е прав — каза Хол.

— А после дойдох тук, преди около четирийсет и пет минути, и прехвърлих може би една трета от работата, с която ни е затрупала доктор Кохън.

— И?

— След втора страница и като имам предвид спешността и настоятелността на разговора с президента, реших, че трябва да отида там, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

Хол веднага обмисли казаното. След дискусиите, които бяха проведени между него, президента и доктор Кохън в Овалния кабинет, нямаше съмнение, че президентът е ядосан и че Кастило наистина има свободата да проведе операцията, както пожелае.

— Добре — каза той. — Нека направят необходимото.

— Вече го направих, сър. Ще летя с полет на „Луфтханза“ довечера.

— Трябва ли да направиш смяна във Франкфурт?

— Искам да дам на шефа си в „Тагес Цайтунг“ нещо, което да го накара да ме изпрати в Луанда — каза Чарли. — После ще пътувам от Лондон до Ангола с „Бритиш Еървейз“.

— Мислиш ли, че това е необходимо? Да отидеш като... Всъщност какво е името?

— Карл Вилхелм фон унд зу Госингер — каза Кастило.

— Господи, колко е дълго! Нищо чудно, че не мога да го запомня.

— Сър, мисля, че наистина искате от мен да съм мухата върху стената, що се касае до тази работа. Това е най-добрият начин да я свърша, сър — като се представя за немски журналист.

— Колкото по-малко хора знаят с какво се занимаваш, Чарли, толкова по-добре. Няма смисъл да се знае, че президентът е наредил това.

— Да, сър, разбирам.

— Нещо, което мога да направя за теб, преди да тръгнеш? — запита Хол, после му хрумна нещо. — Как ще получиш виза за Ангола за толкова кратко време?

— Следващото място, където ще отида, сър, ще е анголското посолство.

Хол се изправи и му подаде ръка.

— Ако отиваше като мой помощник, щях да се обадя на анголския посланик, защото го познавам. Но ще задава въпроси, ако го

помоля за услуга за Вилхелм Еди-кой-си, немски журналист.

— Няма нужда името да е точно Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, сър — каза Кастило. — Но има повече смисъл.

— Така мисля и аз — каза Хол. — Приятен полет, Чарли. Знаеш как да се свържеш с мен. Дръж ме в течение. И късмет.

— Благодаря ви, сър.

(ПЕТ)

Посолството на Република Ангола
2100–2108 Шестнайсета улица
Вашингтон, окръг Колумбия
15:20, 31 май 2005

— Много мило от ваша страна, че ме приехте, сър, и то при такова кратко предизвестие — каза Кастило на високия и много черен мъж в консулския отдел.

Той говореше на, както се надяваше, достатъчно добър португалски, за да го разберат. Неговият испански — всъщност комбинация между испански и жаргона на тексаските мексиканци — му беше свършил отлична работа в Сау Паулу, Бразилия, но този мъж беше от държава в Африка, където се говореше португалски, а това беше нещо различно.

Чернокожият се усмихна и го запита на английски:

— Как може анголското посолство да помогне на немски журналист, който говори испански?

— Страхувах се, че липсата ми на опит с вашия език ще бъде прекалено очевидна, сър — каза Кастило.

— С какво мога да ви помогна?

— Вестникът ми иска да отида в Луанда и да напиша история за самолета, който, изглежда, никой не може да открие — каза Кастило. — И имам нужда от виза. Имам всички необходими документи.

Той започна да оставя документите на бюрото. Те включваха немския му паспорт и три негови фотокопия, две молби-образец, старателно попълнени, компютърна разпечатка на електронна поща, която самият той беше изпратил от Тексас, уж от „Тагес Цайтунг“, които му поръчваха да отиде в Луанда колкото е възможно по-бързо, тъй като хер Шнайдер е болен и не може да отиде, автобиографията му, в която пишеше, че има докторска степен от университета „Филипс“ и е нает от вестника като чуждестранен кореспондент преди девет години, както и журналистическите му документи и препоръки.

И стодоларова банкнота, почти скрита от всичко друго, поставено върху нея.

Веднага щом остави документите си, той намери за необходимо да си издуха носа и учтиво се обърна с гръб към консула, за да го направи. Когато отново се обърна с лице към него, след около двайсет секунди, консулт внимателно разглеждаше документите му. Стодоларовата банкнота не се виждаше.

— Липсват някои документи, мистър Госингер — каза учтиво консулт. — Доказателство, че имате право да пребивавате в Съединените щати, например.

— С всичките ми уважения, сър — каза Кастило, — мислех, че журналистическите ми документи от Белия дом удовлетворяват това изискване. Наистина, нямаше да ме пуснат да вляза в Белия дом, ако не бях законно в Съединените щати. И ще забележите, сър, надявам се, че в паспорта ми има многобройни входни визи за Съединените щати.

Консулт внимателно разгледа немския му паспорт.

— Да, така е — съгласи се той. — Може би това ще удовлетвори изискването. Но има и други. — Той направи пауза. — Ще ме извините ли за момент, сър?

Той излезе от офиса. Кастило извади друга стодоларова банкнота от джоба си и я остави в паспорта си, който я скри почти цялата. Остави паспорта отново на масата, като почти напълно го скри под другите документи. Виждаха се обаче числата 100.

След минута консулт се върна в офиса. Кастило отново изпита нужда да си издуха носа. Когато след трийсет секунди отново се обърна с лице към масата, паспортът лежеше отворен върху купа други документи, но стодоларовата банкнота никъде не се виждаше.

— Е, имате повечето необходими документи — каза консулт. — С изключение, разбира се, на билет за връщане и писмените ви потвърждения, че разбирате, че трябва да се подчинявате на законите на Република Ангола, както и, разбира се, превод на португалски на автобиографията ви, на електронната поща от вестника ви и на журналистическите ви акредитиви от Белия дом, защото те доказват, че сте били законно в страната.

— В този момент, сър, трябва да се обърна към вас за разбиране и помощ — каза Кастило.

— Как да ви разбирам?

— Самолетните ми билети не са у мен — каза Кастило. — Те са електронни билети и ще ги взема, когато стигна до летище „Хийтроу“.

— И кога ще стане това?

— Вдругиден, сър.

— Толкова скоро?

— Толкова скоро. Историята е важна и от вестника искат да стигна там възможно най-бързо.

— Но това е прекалено скоро.

Кастило извади три стодоларови банкноти от джоба си и му ги подаде.

— Знам, че искам прекалено много от вас, сър, но вие можете да се погрижите тези документи да бъдат преведени на португалски, което вероятно ще струва скъпо, а може би и да бъдете така добър да се обадите на „Бритиш Еървейз“, за да се уверите, че имам билет за връщане. — Той остави трите банкноти на бюрото му. — Това, мисля, ще е достатъчно за превода.

След трийсет секунди консултът взе немския паспорт, отвори го на празна страница, извади гумен печат от бюрото си и го подпечата, а после сложи и собствения си подпис на визата.

— Опитваме се да бъдем възможно най-услужливи, когато става въпрос за пресата — каза той и подаде паспорта на Кастило. — Визата е за няколко влизания в Република Ангола. Приятен полет, мистър Госингер.

— Не мога да ви благодаря достатъчно за учтивостта и услужливостта, сър — каза Кастило и му подаде ръка.

„Освен че изхарчих петстотин долара от собствените си пари, което никога няма да мога да удостоверя като служебни разходи, наруших поне три закона и предложих подкуп на официално лице. От друга страна, вече съм на път за Луанда, Ангола“.

(ШЕСТ)

Хотел „Мейфлауър“
1127 Кънектикът авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
16:50, 31 май 2005

Фернандо Лопес седеше на маса до прозореца в бара, когато Кастило влезе. Той се настани на стола срещу него.

— Бих ти предложил сладолед с шамфъстък — каза Фернандо и посочи купата, — но май съм го изял всичкия.

— Отегчен ли си? Съжалявам, но ме забавиха.

— Никога не се чувствам отегчен, когато наоколо има красиви жени. Сега знам защо живееш тук.

— Във Вашингтон, или поне така се предполага, има повече жени, отколкото мъже — каза Кастило. — Но не съм сигурен, че е вярно.

Появи се келнер.

— Какво пиеш? — запита Кастило.

— Освен ако наистина нямаш нужда от нещо, което да те ободри — каза Фернандо, — бих предпочел да се качим направо в стаята ти.

— Разбира се, мога да почакам — каза Кастило и после се обърна към келнера: — Сметката, моля.

— Да не би да разполагаш с много пари?

— Ако платиш ти, Мария ще види сметката и ще разбере, че си се забавлявал в големия град.

— Не, няма. Сметките ми отиват право в компанията.

— Тогава Жаклин ще узнае.

— Но няма да каже на Мария — каза Фернандо. — Дядо вярваше безрезервно в нейната дискретност и аз съм научил, че също мога да ѝ вярвам.

— Аз не бих бил прекалено сигурен — каза Кастило. — Винаги съм мислил, че тя има специални чувства към дядо. Не съм много сигурен какви са чувствата ѝ към теб.

— Наистина ли мислиш, че Джаки е била влюбена в дон Фернандо? — запита Фернандо с усмивка.

На въпроса така и не беше отговорено. Появи се келнерът, Кастило се подписа на чека, двамата излязоха от бара и отидоха във фойейето.

— Какво ще направим по въпроса за вечерята? — запита Фернандо, когато излезе от банята в апартамента на Кастило.

— Първо, преди да взема важно решение като това, ще трябва да пийна нещо. И дори ще поръчам нещо за пиене за теб, ако обещаеш да останеш трезвен в следващия час.

— И защо да го правя?

— Защото трябва да говоря с теб.

— За какво? Да не би да имаш някакъв проблем?

— Да, предполагам, може и така да се каже. Трябва да говоря с теб, Фернандо.

— Ти всъщност не говориш с мен, а ми казваш половинчати лъжи или полуистини.

— Помислих, че може би си забелязал. Какво искаш да пиеш?

— Пиех скоч, но щом имаш проблем, може би е по-добре да не пием.

— Не е от този вид проблеми. Все още очаквам да чуя дали в Ню Йорк не е умрял някой заек, но като се изключи това...

— Ти, кучи сине! — каза Фернандо и се засмя.

Кастило му подаде питието и седна във фотьойла срещу него, от другата страна на масичката за кафе. Двамата вдигнаха чаши и погледите им се срещнаха за миг, после отпиха от чашите си.

— Разказваше ми за онази дама, която те съблазнила в Ню Йорк — каза Фернандо. — Или може би те беше изнасилила?

— Иска ми се да беше толкова просто — каза Кастило.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Преди известно време разбрах, че стигам до точката, в която вече не знам кой съм бил. И дори кой съм сега. Не знам как да го кажа. Казах ти, не е толкова просто.

— Опитай. Не съм толкова глупав, колкото е Мария, че да ти повярвам.

— Онази карта за самоличност, която показах на охраната на летище Балтимор-Вашингтон?

— И какво за нея? Тя впечатли охраната.

Кастило бръкна в джоба си, извади кожения калъф и го хвърли на Фернандо, който не успя да го хване и се наложи да го вдигне. Отвори го и погледна внимателно вътре.

— Впечатлен съм — каза той. — Отдел „Вътрешна сигурност“. „Тайни служби на Съединените американски щати“. „Контролен специален агент“. Мислех, че си още в армията.

— В армията съм. И не съм в *Тайните служби* — каза Кастило. Взех тези документи, защото това беше най-лесният начин да нося пистолет — или нещо друго — на самолет. А тези документи не привличат вниманието върху мен, когато съм въоръжен.

— И често ли го правиш? Често ли носиш пистолет?

— Не съм въоръжен често, но обикновено имам пистолет подръка. На документа пише: „Контролен специален агент“, в случай, че попадна на истински специален агент на Тайните служби, а те са добри и могат да различат хората, които са с фалшиви документи. Така съм предпазен, защото вероятно няма да задават въпроси на контролен агент, но ако го направят, има специален код — ако се обадят на някой регионален отдел и ги запитат дали имат контролен агент на име Кастило и дадат кода, ще им кажат, че съм законен и в момента съм на мисия. Случвало се е два пъти.

— Значи, не си това, което пише в личната ти карта: „Изпълнителен помощник на директора на отдел Вътрешна сигурност“?

— Да, аз съм и това.

— Но нали току-що каза, че все още си в армията.

— Това също е вярно. Схващаш ли картината, Фернандо? Че аз самият започвам да се обърквам кой съм?

— Аз самият съм доста объркан, гринго.

— Опитай се да го преживееш — каза Кастило. — Добре, да започнем с армията. Аз съм майор, току-що предложен за повишение, което означава, че съм в дъното на списъка. Когато някой подполковник от *Специалните части* се пенсионира, умре или бива повишен, повишават онзи, който е начело на списъка. Най-накрая ще стигна до началото на списъка и ще стана подполковник Кастило.

— Полагат ли се поздравления?

— За това може да е необходимо известно време. Ще ти кажа, когато стане, тогава ще можеш да ме поздравяваш и да ме почерпиш едно питие.

— Ти току-що каза *Специалните части*. Мислех, че си в авиацията.

— Бях зачислен към авиацията, когато завърших „Уест Пойнт“...

— И аз бях там, помниш ли? Бях още кадет и исках онзи долар, който ми се полагаше за това, че съм те поздравил първи. Сложих го в рамка. В офиса ми е.

— Бях зачислен в авиацията заради баща си. Къде другаде бих могъл да служа?

— Има смисъл.

— Генерал Нейлър не беше сигурен в това — каза Кастило. — Той мислеше, че имам потенциал да бъда офицер от танковите войски.

— Хей, гринго, аз също. Помня нашето първо пътуване до Форт Нокс. Той мисли, че е твой втори баща, а това ме прави негов племенник.

— Както и да е, като ми беше писнало от „Уест Пойнт“ и Табаско, аз се впуснах в онова, което мислех, ще е моята кариера на авиатор от армията. По-голямата част от времето прекарвах в учене за изпити, помниш ли?

— Помня. Не разбирах много-много защо искаш да имаш степен в гражданската авиация, щом ще летиш в армията...

— Исках да съм подготвен. По-късно ми хрумна, че точно в онзи момент започнах да нарушавам всички правила.

— Какво искаш да кажеш?

— Току-що излюпен младши лейтенант не отива направо в авиационното училище. Той прекарва поне две години в учене как да управлява артилерийски взвод или да стреля с оръдие. Или да кара танк. Не мисля, че генерал Нейлър има нещо общо с моето изпращане във Форт Нокс...

— Това сигурно е защото знаеш, че той не те харесва, нали? — засмя се Фернандо. — Исусе, той дойде при мен и направо ми нареди да отида в танковите войски. Даде ми ясно да разбере, че ако нашите уплашени прадеди са имали само два танка при Аламо, наистина ще

сме щели да разбием „Санта Анна“ и да го накараме да избяга чак в Мексико сити.

— Значи си отишъл в танковите войски веднага след колежа и си научил всичко за „Абрамс“, така ли?

— Точно така. И приключих с това точно навреме, за да качат задника ми на кораба за операция „Пустинна буря“.

— И аз трябваше да съм там и да правя същите неща, но не бях там, нали?

— Намериха ти свободно място в авиационното училище във Форт Райкър, доколкото си спомням.

— Всъщност *освободиха* едно. Заглавието на училището изглеждаше много добре във вестниците. Снимаха ме с главния в деня след пристигането ми. Нямаше да мога да завърша авиационното училище, ако бях съсипал всички самолети на армейското летище.

— Е, и какво? Можеше да летиш и преди да те запишат в училището.

— Би трябвало да забравиш всичко това и да започнеш с: „Това е крило. Тъй като налягането от горната му страна е по-малко, то има склонност да се вдига нагоре и да дърпа със себе си всичко, което е закрепено за него.“

Фернандо се засмя.

— „А това е хеликоптер“ — продължи Кастило. — „Различен е от самолет, защото крилата му...“

Фернандо отново се засмя, после му се усмихна с любов и поклати глава.

— Бях там около три седмици, предполагам, и веднъж заспах в час. Май беше по време на основните радиопроцедури. Бях навън и се веселих в компания през по-голямата част от нощта. С една Бети-Сю или нещо подобно. Нощта не беше успешна, доколкото си спомням. Бети-Сю искаше на всяка цена да се омъжи. Както и да е, инструкторът, лейтенант, стана и ми каза: „Скучно ли е в клас, лейтенант?“ Скучно ми беше, но нямаше как да му го кажа. И се замислих какво бих могъл да му отговоря. „Зададох ви въпрос, лейтенант!“, настоя той. И така, аз му казах: „Сър, с уважение, сър, но да, малко ми е скучно.“ В онези времена наистина вярвах, че когато всичко друго се провали, ти остава само истината. Искане ми се още да вярвам в това. Както и да е, той ме запита защо. И аз му отговорих, че

имам степен в гражданската авиация и знам как да работя с радиото. Не мисля, че ми повярва. Изгони ме от клас. На следващата сутрин бях извикан при полковника. Не можех да разбирам хората толкова добре, колкото сега, но дори тогава познах, че е нервен. Все пак имаше работа със син на човек, заслужил орден за храброст, младеж, завършил „Хъдзън“, който беше излъгал. Запита ме дали съм казал на лейтенанта, че мога да пилотирам цивилни самолети и знам как да работя с радиото. „Да, сър, така му казах“, казах аз и му показах свидетелството си. Видя се, че изпита облекчение. Каза: „Хиляда и сто часа? Лейтенант, защо досега не сте ни показали това?“ — „Никой не ме е питал, сър.“

Фернандо се засмя и отпи от питието си.

— Да съкратя историята — на следващия ден ме качиха на военен хеликоптер и аз им казах, че преди това не съм пилотирал нищо, което да има един двигател...

— А хеликоптерите с два двигателя бяха използвани от авиацията в Корпус Кристи — прекъсна го Фернандо и отново се засмя. — Исусе, сигурно много са те харесали!

— Малко след това открих, че вече нося нашивки на военен летец — продължи Кастило. — И съм записан за четвъртата фаза, което означаваше прехвърляне на „Апач“. Самият генерал ме гледа как летя на изпита и ми стисна ръката, докато камерите снимаха...

— Баба купи дващест и пет броя на „Експрес Нюз“, от които, от първа страница се усмихваше ти и изпрати един на мен — каза Фернандо. — Тогава живеех в палатка на сто мили от столицата на Кувейт.

— Наистина се мислех за голяма работа — каза Кастило. — Младши лейтенантите обикновено се мислят за голяма работа.

— Говори за себе си, гинго. Аз бях олицетворение на скромността. Или, да го кажем по друг начин, питах се какво правя в пустинята, след като няхах абсолютно никаква представа как да командвам взвод, когато, на всичкото отгоре, се сблъскахме с войските на Ирак.

— Ти се справи добре, доколкото си спомням. Сребърна звезда.

— Те така щедро раздаваха медали, че човек просто трябваше да е там, за да получи Бронзова звезда. А получаваше Сребърна звезда, ако не е прегазил някой, който е много важен за операцията.

— Това го разправяй на някой друг, Фернандо — каза Кастило, после продължи: — И така, на седемнайсети януари аз се оказах на мястото на втория пилот на „Апач“. Не можех да разбера защо първият пилот никак не е очарован от това, че ще получи моите услуги. По-късно прелетяхме над помещенията на иракските войски, които вие бяхте разгромили, и започнахме да търсим иракски радари.

— Ти си бил там по време на първия удар?

— Да. И дори ни удариха. Нещо влезе през страничния прозорец и свали шлема на пилота, а после мина през командното табло и предния прозорец. В очите на пилота имаше парчета пластмаса и метал. И той ми каза: „Изведи ни отгук и ни заведи у дома.“ И тъй като не се сетих за друга възможност, направих точно това.

— Никога преди не съм чувал тази история — каза Фернандо.

— За което получих Кръста на летците и Пурпурното сърце — продължи Кастило.

— За това също не съм чувал — каза Фернандо. — Ти също ли беше ударен?

— Имах две ожулвания на ръката — каза Кастило. — Някакви парчета бяха успели да разкъсат ръкавицата ми. Бяха толкова сериозни, колкото е и ужилване от оса.

— Имал си късмет — каза Фернандо.

— Късметът не е нещо, заради което дават медал — каза Кастило и продължи: — Както и да е, докладът за новия герой стигна до щаба на Шварцкопф. Нейлър — по онова време той вече имаше втора звезда — беше там. Той беше нещо като буфер между Шварцкопф и Франкс.

— Фреди Франкс, генералът, който някога беше легенда?

Кастило кимна.

— Първият от Гражданската война насам. Командваше сухопътните войски. Не се обичаха много един друг. Както и да е, когато Нейлър научи за моите два медала, за първи път чу, че съм някъде близо до Арабския свят. И побесня...

ЗИМАТА НА 1991 (СЕДЕМ)

Офисът на помощник главнокомандващия J-3
Американското централно командване, Министерство на
отбраната и военновъздушните бази
Рияд, Саудитска Арабия
07:20, 16 януари 1991

Генерал-майор Алън Нейлър страдаше от пристъпи на истеричен смях. И мислеше, че знае защо — беше спал около шест часа, и то на пресекулки, не по-дълги от деветдесет минути, през последните четирийсет и осем часа. А в четирийсет и осемте часа преди това беше спал не повече от осем или десет часа, и то на пресекулки, не по-дълги от час.

Имаше, разбира се, хапчета, които можеха да се справят с този проблем, но Нейлър се страхуваше да вземе две от розовите таблетки и философски се противопоставяше на идеята. Пиеше огромни количества кафе, което отначало му помагаше. Но само отначало.

Беше изтощен. Въздушната фаза от войната срещу Саддам Хюсеин беше започнала преди четири часа. Беше решено, че радарите на Ирак трябва да бъдат унищожени, преди да започнат масирано бомбардиране. Беше решено още, че ще бъдат унищожени, като бъдат използвани бойни хеликоптери „Боинг АН-64В“.

Идеята беше, че иракските радарни станции ще следят за бомбардировачи на Военновъздушните сили и морската пехота, за бомбардировачи и други летателни средства и че американските „Апач“, които летят ниско — само на няколко фута от земята, „под радара“ — могат да се прокраднат и да унищожат радарните станции, преди силите на Ирак дори да разберат, че са там.

За първи път — освен нахлуването в Гренада, което беше истинска катастрофа — имаше близка координация между трите сили: Военновъздушните сили, флота и армията. И този път нямаше да бъдат допуснати провали.

Командващият Военновъздушните сили генерал Чък Хорнър, беше отговорен за мисията, но щеше да използва „Апачи“ на армията. А Нейлър щеше, така да се каже, да приема заповеди от него. Нещата бяха тръгнали добре. Нейлър харесваше бившия пилот на самолет много повече от някои други по-старши офицери от Военновъздушните сили, които познаваше, и двамата бяха работили добре заедно.

Шестте часа и половина, които предшестваха 02:38 по местното време, бяха период на усилена активност в двуетажния център, разположен под земята, и Нейлър беше в центъра на тази активност, което означаваше не само, че отговаря за последните приготовления, но също така, че беше в прекалена близост с генерал Х. Норман Шварцкопф, който командваше цялата операция.

Буреносния Норман имаше легендарен нрав и той беше избухнал поне половин дузина пъти. В редицата задължения на Нейлър влизаше и това да го успокоява и да утешава егото на всички старши офицери, които са били цел на тирадите му.

Нейлър и генерал Хорнър, който се подчиняваше единствено на Шварцкопф, вече бяха разговаряли — косвено, вярно — за абсолютната необходимост да държат далеч един от друг генерал Фреди Франкс, който щеше да командва сухопътната операция, когато тя започнеше, и Шварцкопф. Фреди беше човек с благ нрав, който дори не псуваше, но пък не можеше да приеме — нито по-късно да прости — обидите, които *Буреносния Норман* нанасяше, без да се замисли, когато беше недоволен.

И за двамата, за Чък Хорнър и Алън Нейлър, изглеждаше неизбежно това, че Фреди, рано или късно, ще направи нещо, от което *Буреносния Норман* няма да е доволен. И все пак, по мнението и на двамата, операция „Пустинна буря“ имаше нужда и от Фреди Франкс, и от Норман Шварцкопф.

Пристъпите на истеричен смях, с които Нейлър беше неспособен да се справи, имаха нещо общо с генерал Шварцкопф, както и с един злочест, току-що пристигнал, весел и лекомислен полковник, прикрепен към разузнаването. В сейфа имаше някои поверителни документи и безгрижният полковник се нуждаеше от достъп до тях. Достъпът до тях обаче беше силно ограничен и самият Шварцкопф трябваше да подпише разрешението.

Казаха на полковника каква е процедурата. Той беше запознат и с други подобни процедури, които съществуваха в други щабове. Той беше седнал пред компютъра и напечатал документа, на който Шварцкопф да сложи подписа си, а после се беше наредил на опашката от хора, които се нуждаеха от минути от времето на генерала.

Редът му най-после беше дошъл. Той беше влязъл наперено в офиса на Шварцкопф, беше отдал чест, беше се представил и беше казал, че има нужда от подписа на генерала за достъп до документите, след което му беше подал листа.

Генералът го беше погледнал, беше изгледал гневно полковника и беше заявил:

— Ще ти кажа това само веднъж, полковник. Аз не съм нормален.

— Сър?

— По дяволите, глух ли сте? Не съм нормален.

После беше захвърлил искането за достъп до документите в лицето му, полковникът се беше смутил и дори започнал да трепери, беше вдигнал листовите от пода и беше побягнал.

Само след няколко минути, когато полковникът беше докладвал за инцидента, беше разбрал, че е направил печатна грешка. Беше изписал на мястото, където трябваше да бъде подписът: „Х. Норман Шварцкопф, командващ генерал от американската армия.“

Нейлър се кискаше неудържимо, откакто беше чул историята, което беше лошо по три причини: Смееше се на поведението на прекия си началник. Смееше се на неволната грешка на офицера, което беше още по-лошо. А това означаваше, че напрега физическите си клетки до краен предел, което беше най-лошо от всичко. Щеше да има нужда, ако възникнеше нещо — а това неизбежно щеше да се случи — не само от всички мозъчни клетки, дадени му от Господ, но също от това мозъкът му да работи в пълен порядък.

Като имаше това предвид, той се прибра в малкия си, но удобен офис и каза на старши сержант Джак Дънам, неговия най-старши подофицер, да се погрижи никой да не го безпокои, освен ако наистина не е нещо важно. Затвори вратата и легна на малкия диван. И започна да се киска.

Беше в офиса си от около десет минути и сериозно спореше със себе си за ползата от вземането на медицинска помощ под формата на

таблетки, когато вратата се отвори.

Влезе полковник Дж. Брустър Уолъс от „Връзки с обществеността“. Генерал Нейлър не обичаше служителите на този отдел и особено не харесваше полковник Дж. Брустър Уолъс.

— Съжалявам, че ви безпокоя, генерале — поде полковник Уолъс.

„Щом съжаляваш, кучи сине такъв, защо си минал покрай сержанта ми? За това са били необходими известни усилия.“

— Няма проблем. Какво има, полковник?

— Препоръка за „бърза“ награда.

„Бърза“ награда означаваше, че войникът трябва да бъде награден веднага за нещо, което е извършил, а не да се спазва бюрократичната процедура, която можеше да отнеме седмици и дори месеци. Действията на индивида и ситуацията трябва да са били такива, че въобще да няма съмнение, че той се е изложил на голяма опасност, и то такава, надхвърляща дълга му.

— Защо ми показвате това? — запита Нейлър в мига, в който протегна ръка към компютърната разпечатка.

— Реших, че можете да поискате да я покажете на генерал Шварцкопф — каза полковник Уолъс. — Това ще излезе във всички вестници. Пилот на „Апач“, завършил „Уест Пойнт“, чийто баща е получил Орден за храброст във Виетнам.

Нейлър прочете компютърната разпечатка.

ВАЖНО

СЕКРЕТНО

07:05 16 ЯНУАРИ 1991

ОТ КОМАНДВАЩИЯ ОФИЦЕР НА
АВИАЦИОНЕН БАТАЛЪОН 403RD
ИНФОРМАЦИЯ: ОБЩЕСТВЕНИ ВРЪЗКИ

1. ПОДПИСАНИЯТ СТРОГО ПРЕПОРЪЧВА
НЕЗАБАВНОТО НАГРАЖДАВАНЕ С ПИЛОТСКИЯ
КРЪСТ И ПУРПУРНОТО СЪРЦЕ МЛАДШИ
ЛЕЙТЕНАНТ КАРЛОС ГУИЛЕРМО КАСТИЛО, НОМЕР

245220136, АВИАЦИЯТА, СТО ПЕТДЕСЕТ И ПЕТИ БОЕН ХЕЛИКОПТЕР, ЗА СЛЕДНОТО:

2. МЛАДШИ ЛЕЙТЕНАНТ КАСТИЛО ЛЕТЕШЕ КАТО ВТОРИ ПИЛОТ НА БОЕН ХЕЛИКОПТЕР АН-64В В НАЧАЛНИТЕ ЧАСОВЕ НА ОПЕРАЦИЯ „ПУСТИННА БУРЯ“. СЛЕД УСПЕШНОТО УНИЩОЖАВАНЕ НА НЯКОЛКО ИРАКСКИ РАДАРА И ДРУГИ ЦЕЛИ, ЛЕТАТЕЛНОТО СРЕДСТВО БЕШЕ УДАРЕНО И СЕРИОЗНО ПОВРЕДЕНО ОТ ИРАКСКИ ОГЪН. ПИЛОТЪТ БЕШЕ ЗАСЛЕПЕН, ЛЕЙТЕНАНТ КАСТИЛО — РАНЕН И ПРЕДНОТО СЪЖКЛО — РАЗРУШЕНО. ЛЕЙТЕНАНТ КАСТИЛО ПОЕ УПРАВЛЕНИЕТО НА ХЕЛИКОПТЕРА И ВЪПРЕКИ БОЛЕЗНЕНИТЕ СИ РАНИ И ЗАГУБАТА НА ВАЖНО КОМУНИКАЦИОННО И НАВИГАЦИОННО ОБОРУДВАНЕ, УСПЯ ДА ПРЕЛЕТИ С ПОВРЕДЕНИЯ ХЕЛИКОПТЕР НАД СТО МИЛИ ОБРАТНО ДО БАЗАТА.

3. ЗАВЪРШИЛ Е ВОЕННАТА АКАДЕМИЯ, А НАЙ-БЛИЗКИТЕ МУ РОДНИНИ СА ДЯДО МУ И БАБА МУ, МИСТЪР И МИСИС ХУАН ФЕРНАНДО КАСТИЛО, КУТИЯ 19, ШОСЕ 7, УВАЛДЕ, ТЕКСАС, БАЩА МУ ДЖОРДЖ АЛЕХАНДРО КАСТИЛО Е ПОСМЪРТНО НАГРАДЕН С ОРДЕН ЗА ХРАБРОСТ, КАТО ПИЛОТ НА ХЕЛИКОПТЕР ВЪВ ВИЕТНАМ. МАЙКА МУ СЪЩО Е ПОКОЙНИЦА.

СНИМКА НА ВЪПРОСНИЯ ОФИЦЕР И НА ПОСТРАДАЛИЯ В БИТКАТА ХЕЛИКОПТЕР ЩЕ БЪДЕ ИЗПРАТЕНА ВЕДНАГА, ЩОМ Е ВЪЗМОЖНО.

МАРТИН СТЮАРТ
ПОДПОЛКОВНИК ОТ АВИАЦИЯТА

Генерал-майор Нейлър погледна полковник Уолъс и каза:

— Колко зле е бил ранен офицерът? Знае ли се?

— Не може да е много зле ранен, генерале, щом е прелетял сто мили с повредения хеликоптер. Мисля, че щяха да кажат нещо, ако

беше зле ранен.

Нейлър изсумтя.

— Разбирате ли какво имам предвид, сър? — запита полковник Уолъс. — Историята е страхотна! Син на офицер, заслужил Орден за храброст, и мисля, че е от тексаско-мексикански произход с всички предполагаеми от това последици. Ще бъде на първа страница на всички вестници в страната утре.

— Не, няма — каза генерал Нейлър.

— Сър?

— Чуй ме внимателно, полковник. Поставям ембарго върху тази история. За нея не бива да се пише, да се говори каквото и да е, освен ако генерал Шварцкопф не отмени решението ми. Ясно ли е?

— Ясно, сър, но не разбирам...

— Добре. Разбрахме се. Това е всичко, полковник. Благодаря ви.

Офисът на генерал-майор Осуалд Л. Янг от Централното командване в командния бункер беше почти идентичен с този на генерал-майор Нейлър. Двата бяха стари приятели.

— Имаш ли минутка за мен, Оз? — запита Нейлър.

— По всяко време, Алън. Тъкмо мислех за теб и по-специално за Фреди Лустръс и за това, как ми се иска да имах неговите способности да се справя с разни задници. Спомням си какъв урок ни даде той веднъж във Виетнам. Направих всичко възможно, но просто не съм от същата класа.

— Аз самият мисля да развия такава — каза Нейлър. — За какво става въпрос?

— Имаше залагане тук. Двайсет долара. Победителят взема всичко. Победител щеше да бъде този, който изтегли номера, най-близък до броя на жертвите, които сме претърпели през последните двама и четири часа.

— Исусе!

— Всъщност имаше няколко такива залагания. За изгубени KIA, WIA, MIA. Плюс залога за изгубени изстребители и „Апач“. По дяволите, не разбирам хората, които могат да правят това. Не бяха сбирщина стари сержанти. Имаше и двама полковници. Какво ги кара да кривват от правия път? А теб какво те води насам?

— Авиаторите. Исусе Христе, те са по-лоши от проклетниците от флота! Готови са да публикуват във вестниците, да дадат гласност на всичко, което ще ги накара да изглеждат добре.

— Като говорим за това, току-що получих предложение за „бърза“ награда на пилот на „Апач“, който се справил наистина добре.

— Който обаче въобще не е трябвало да бъде близо до мястото, където е бил. Тези проклетни кучи синове!

— Мислех, че съм единственият наоколо, който изпуска нервите си — каза глас откъм вратата.

Беше я отворил, без първо да почука, генерал Х. Норман Шварцкопф. Нито генерал Нейлър, нито генерал-майор Янг казаха нещо, но генерал Янг се изправи на крака.

— Радвам се, че си тук, Алън — каза Шварцкопф. — Защото след това щях да се отбия при теб. След като ви кажа защо съм ядосан, можете да ми кажете за какви кучи синове говорехте и какво са направили те. Или не са направили.

— Да, сър — казаха генералите Нейлър и Янг почти едновременно.

— Чувал ли е някой от вас за залагания на офицери наоколо?

— Сър, аз се справих със ситуацията — каза генерал Янг.

— А ти, Алън?

— Аз не знаех нищо за случилото се допреди минутка, сър — каза Нейлър. Погледна Янг. — Бяха ли замесени някои от моите хора?

Янг кимна.

— Сър, веднага ще се заема със ситуацията — каза Нейлър.

— Добре. Значи не сте говорили за това. Кой ви ядоса?

Нейлър не отговори веднага.

— Не бързай, Алън — каза Шварцкопф. — Нямам никаква друга работа, освен да стоя тук и да те чакам да си развържеш езика.

— Сър... Оз, ти получи ли съобщение от 403-ти?

— Ето го тук — каза генерал Нейлър, взе листа от купа поща и го подаде на Нейлър, който го подаде на Шварцкопф и последният го прочете.

— Какво нередно има в това? Искате да кажете, че не вярвате?

— О, аз вярвам, сър — каза Нейлър. — Вярвам, че на този пилот му се струва, че славата чука на вратата му.

— Когато бях млад, Алън, и бях младши лейтенант, и на мен ми се струваше, че славата чука на вратата ми. Не е ли така с всички ни?

— Сър, той завърши „Уест Пойнт“ през юни.

— Видях. И какво?

— Сър, не можеш да се научиш да пилотираш „Апач“ само за шест месеца.

— Уф! — изсумтя генерал Шварцкопф. — Познаваш ли това дете, Алън?

— Да, сър. Аз го уговорих да отиде в „Уест Пойнт“.

— Искаш да кажеш, че е бил предмет на специално отношение?

— Казвам... това, което казах и преди, генерале. Авиацията е поле и от флотата, когато става въпрос за обществено достойнство на подвизите им.

— Мислиш, че са принудили младежа да завърши по-бързо заради баща му и са го изпратили тук?

— Той не е бил достатъчно подготвен, според мен. И е малко припрян.

— Но се е справил добре — каза Шварцкопф.

— Той е малко припрян по природа, сър — настоя генерал Нейлър.

— И не мислиш, че заслужава наградата?

— Мисля, че я заслужава, сър. А е бил и ранен. Онова, което искам да направя, е да го изведе оттам, преди да е причинил собствената си смърт, като се опитва да направи нещо, на което никой друг не е способен.

— Господи, Алън. Хората непрекъснато умират — каза генерал Янг.

— И някои дори са склонни да залагат на броя на умрелите — каза Шварцкопф. — Мисля, че знам какво мисли Алън. Клас 50, нали?

— Да, точно това ми е на ума, сър. Брат ми беше в клас 50.

— И не се върна от Корея? — запита Шварцкопф.

— Том беше офицер едва от шест месеца, когато го убиха, сър.

— И синът ти е тук, нали, при Фреди Франкс?

— Синът на Алън е в класа на 88, сър. Той има още две години и половина, за да се научи да управлява танков взвод.

— Разбирам. Винаги съм мислил, че беше пълно безумие изпращането на клас 50 в Корея, за да бъде почти напълно изстребен —

каза Шварцкопф. — Не можеш да ядеш семената. Ако го направиш, няма да пожънеш реколта. — Той направи пауза. — Добре, Алън, ще те оставя да се справиш, както намериш за добре.

— Благодаря ви, сър. Казах на полковник Уолъс да не се публикува историята, докато вие не разрешите, сър.

— Мислиш, че е важно?

— Да, сър, така мисля.

— Добре. Ще има и други „бързи“ награди. Досега, да чукнем на дърво, фаза I върви наистина добре.

— Благодаря ви, сър.

— И не искам повече нито дума за залагания върху броя на жертвите. Разбрано?

— Да, сър — казаха генералите Нейлър и Янг почти в синхрон.

Генерал Шварцкопф срещна за части от секундата погледа на всеки един от тях и излезе от стаята.

— И какво ще правим с този млад офицер? — запита генерал Янг.

— Ти си офицер от „Личен състав“, Оз. Ти ми кажи.

— Добре. Няма много избор. Или поне добри възможности — каза генерал Янг. — Щом е завършил „Уест Пойнт“ преди шест месеца и е пилот на „Апач“, можем да заключим две неща: първо, че може да пилотира хеликоптери...

— Ако паметта не ме лъже, необходими са повече от шест месеца, за да получиш квалификация за „Апач“, след като летиш безкрайно много пъти, безкрайно много години, на хеликоптер „UH-1 Хюи“.

— Мисля, че си прав. Може ли да продължа?

— Съжалявам.

— Можем да заключим, че той може да пилотира хеликоптери и вероятно няма друга квалификация, като например да управлява пехотен взвод.

— Добре.

— И ако остане в авиацията и всички онези ужасни неща, които мислиш, че е преживял там, наистина са верни, а мисля, че вероятно си

прав, и е пилот на „Апач“, те ще продължат да го пращат в така наречените „горещи точки“...

— Където ще го убият и вероятно и други хора ще загинат с него — прекъсна го Нейлър.

— Алън, гневът ти вече трябва да е утихнал — каза генерал Янг. — Проблемът е поставен. И остава да намерим разрешението.

— Съжалявам, Оз.

— Шварцкопф ти даде „празен чек“ — тоест, можеш да правиш каквото пожелаеш. Една от възможностите е да кажеш, че този способен младеж е приземен по заповед на самия „Х. Нормал“.

Този път, като чу думата „нормал“, Алън въобще не я намери за забавна.

— Но не мисля, че искаме да направим точно това — продължи генерал Янг. — По ред причини, които трябва да са очевидни. И така, какво остава? Трябва да го отстраним от авиацията, но къде бихме могли да го изпратим? Имам предложение, за което може би вече се досещаш. Ти го основа.

— Какво съм основал?

— 2303-та гражданска правителствена част — каза Янг. — Командвана от полковник Брус Дж. Макнаб. Наш съученик. С когото можем да разговаряме. Ти, аз или и двамата.

— Казах ти още когато я основавах, че не я харесвам, защото тя единствено дава възможност на Макнаб да играе ролята на Джеймс Бонд. Лично Колин Пауъл заповяда на Шварцкопф да я създаде, а той прехвърли това на мен, като ми каза при това да не задавам повече въпроси, отколкото е необходимо. Знаем обаче, че всичко, в което е замесен Скоти Макнаб, няма почти нищо общо с гражданските или правителството.

— Ние не *мислим*, че има нещо общо с правителството или гражданските — каза Янг. — Освен ако ти не знаеш нещо, което аз не знам. Е?

Нейлър поклати глава, после каза:

— Какво ще прави Кастило там?

— Има шест, може би осем, „Хюи“ при Макнаб — каза Янг. — Би могъл да пилотира един от тях.

— Доколкото знам, Скот планира полет до Багдад с някой от тези хеликоптери, за да отвлече или да убие Саддам Хюсеин.

— Честно, няма да съм изненадан. Но повтарям, ти, аз или и двамата можем да разговаряме с него и да го накараме да разбере, че този млад офицер не може да бъде подлаган на каквито и да било опасности.

— Ако Макнаб прави нещо тайно... — каза Нейлър замислено. — Някога казах, че тази работа по отношение на Хюсеин е умна, но сега, като се замисля по-сериозно, не съм толкова сигурен — той вероятно е натоварен с тайна операция и трябва да предприеме нещо, за да я прикрие. Напълно законна военна операция, която вероятно също така има нещо общо с гражданските и правителството.

— Вероятно — съгласи се Янг.

— Към която той може да зачисли толкова хора, отколкото има нужда, за да проведе каквато иска, незаконна операция без да привлече нищо внимание.

Янг кимна, за да изрази съгласието си.

— Оз, какво ще кажеш да прехвърлиш Кастило в 2303-та гражданска правителствена част, а аз да се свържа по телефона с полковник Скоти Макнаб и да му кажа, че каквото и да прави с Кастило, то не трябва да бъде дори далечно свързано с тайните му операции?

— Смятай го за направено — каза Янг. — Но мисля, че е по-добре аз да говоря със Скоти, не ти.

— Защо?

— Защото можеш да се разстроиш и да кажеш нещо излишно — каза Янг. — През годините, Алън, си ми говорил за лейтенант Кастило. Често.

— Така ли?

— Да. И имам чувството, че си истински привързан към него.

— Виновен.

— Като получих предложението за „бърза“ награда, забелязах, че младежът пилотира „Апач“ само шест месеца след завършването на „Уест Пойнт“, направих същите заключения като теб, отидох при „Х. Нормал“ и получих разрешение да оправя нещата, което и имам намерение да направя.

— Длъжник съм ти, Оз — каза Нейлър.

— Не се тревожи. Ще си поискам услугата — каза генерал Янг.

(ОСЕМ)

Офисът на помощник командващия J-3
Централно командване на САЩ
Министерство на отбраната и базата на Военновъздушните сили
Рияд, Саудитска Арабия
15:30, 1 март 1991

— Сър — каза старши сержант Джак Дънам със странен израз на лицето, — там, навън, има офицер... — той посочи затворената врата, — който казва, цитирам, сър: „Бъдете добър, сержант, предайте поздравите на полковник Брус Макнаб на генерала и го запитайте дали може да ми отдели малко от ценното си време.“

Генерал-майор Алън Нейлър отговори:

— Защо имам чувството, Джак, че мислиш, че полковник Макнаб не може да се смеси незабележимо с група от, да кажем, дузина други полковници?

— Имам двацет и четири години служба, генерале, и никога не съм видял...

Нейлър се засмя.

— Предайте моите поздравии на полковник Макнаб, сержант, и го информирайте, че ще бъда очарован да го видя, когато му е удобно.

— Да, сър — каза Дънам, отиде до вратата, отвори я и каза: — Генерал Нейлър ще ви приеме, полковник.

— Чудесно шоу! — Изгърмя глас, който говореше с английски акцент, и влезе нисък, мускулест и червендалест мъж с рижави мустаци. Носеше авиаторски очила. Гърдите му, гъсто обрасли с червеникави косми, се виждаха, защото якето му не беше добре закопчано, ръкавите му също бяха навити. Генерал Нейлър беше сигурен, че якето, по-подходящо за сафари в Африка, не е минало през гардеробите на армията, както и панталоните в цвят каки, които бяха допълнени от ловджийски ботуши.

На главата на Макнаб имаше по арабски маниер две златни ленти, което, както Нейлър напоследък беше научил, показваше, че

човекът е арабски благородник. „Шапката“ наподобяваше кепе, от което надолу висеше бял плат до раменете му. В центъра ѝ, едва видим между двете златни ленти, се виждаше сребърният орел на полковника. Деветмилиметрово „Узи“ висеше през рамото му на кожен ремък. Резервният му пълнител се подаваше от горния джоб на якето му, а двата му долни джоба бяха издути от нещо, което силно напомняше гранати.

Той отдаде чест.

— Много ви благодаря, генерале, че ми отделихте от ценното си време.

Нейлър отговори на поздрава.

— Затворете вратата, моля, полковник — каза Нейлър.

— Да, разбира се, сър. Извинете — каза полковник Макнаб, отиде и затвори вратата. После се обърна и се усмихна на Нейлър. — Надявах се, че няма да сте прекалено зает, за да ме видите. Но заради добрите стари времена можете да ме целунете. Братски, разбира се.

Въпреки нежеланието си, Нейлър се разсмя.

— Радвам се да те видя, Скоти — каза той, заобиколи бюрото и му подаде ръка. Макнаб я обхвана с двете си длани и после го притисна в мечешка прегръдка.

— Как, по дяволите, успя да влезеш в сградата, облечен така?

— Лесно. Бях в списъка на онези, поканени в „тронната зала“ на Шварцкопф. Друга причина, може би също толкова важна: на кого, мислиш, са предани преди всичко бодигардовете на „Нормал“?

— Чудех се откъде се вземат те — призна Нейлър.

— Намират се благодарение на моите способности. Забелязал си, сигурен съм, че той все още върви свободно наоколо? Въпреки многото хора — повечето от които от неговия състав — които искат да го убият?

— Какво иска генерал Шварцкопф? Някой казал ли му е за твоята униформа? Думата е свободно употребена и не отговаря на облеклото ти.

— За да отговоря, трябва да преодолея вродената си скромност — каза Макнаб. — Получих още един медал и генерал Шварцкопф иска да ми каже сам, че с ужасно закъснение факторите, които признават моя потенциал, искат да бъда произведен в бригаден генерал.

— Малко са закъснели, Скоти — каза Нейлър.

— Те са от онези, Алън, които биха се били в гърдите и стискали зъби, докато викат „че това е крайна несправедливост“. Неверниците не бива да бъдат допускани в рая.

Нейлър си помисли: „Прав е. Много полковници, които нищо не са направили по време на цялата си служба, ще завиждат, когато научат, че Макнаб е получил звезда.“

— Когато получиш звездата — каза Нейлър, — ще откриеш, че това далеч не е раят.

— Казах на Пауъл, че с голямо желание бих останал на предишния си пост. А той ми отговори, че трябва да си платя цената за това, че отново съм се оказал прав.

„Иска да каже, че съм в компанията на единствения американски полковник, който би се осмелил да каже на шефовете си, че не иска да бъде генерал.“

— Прав относно какво?

— Кой мислиш, спечели тази война — Фреди Франкс и неговите танкове? Чък Хорнър и неговите самолети?

— Мисля, че и двамата имат много общо с това.

— Аз съм заклет почитател на генералите Франкс и Хорнър, както знаеш, но специалните операции спечелиха тази война. Унищожихме радарите и комуникациите на Ирак. Единствените самолети — с две изключения — които Чък Хорнър загуби, дължаха това на пилотски грешки или на повреди и той го признава. Най-големите загуби бяха причинени от онзи „Скъд“, който не унищожихме и който удари казармите в Саудитска Арабия. Още преди Фреди да се появи на сцената, иракските сили нямаха комуникации, което означаваше, че нямат командване и контрол.

— Какъв медал ще получиш?

Макнаб бръкна в джоба на самото си, онзи, който беше съседен на този с пълнителя, извади медал за особени заслуги и го залюля напред-назад за миг.

„Не мога да си представя Шварцкопф да е закачил медала на това сако в цвят каки, но очевидно точно това се е случило.“

— Заключение, че церемонията по награждаването далеч не е била официална — каза Нейлър, после запита: — Имаш ли някаква причина да си облечен така?

— Друга, освен че ми харесва, искаш да кажеш?

Нейлър кимна.

— Искаш ли кафе, Скоти?

— Имам няколко бутилки алкохол навън, в „Бъгито“ си — каза Макнаб. — Кое то преди е било собственост на американското посолство в град Кувейт. Мислех, че можеш да искаш да пийнеш.

— Против правилата е.

— Не си се променил, нали?

— Ако пия, други хора ще помислят, че и те могат да го направят.

— Не се налага те да знаят. Няма нужда да заставаш на вратата си и да викаш: „Хей, всички, арабите да вървят по дяволите, а аз ще си подремна.“

— Ти също не си се променил, както виждам — каза Нейлър.

— Нямах да ме харесваш, Алън, ако се бях променил — каза Макнаб.

— Не бих те харесвал, независимо какво ще направиш — каза Нейлър.

— Май искаш да ме видиш да плача — каза Макнаб.

— Не, просто ми хрумна — каза Нейлър.

Макнаб се усмихна.

— Знаеш ли къде ще отидеш, когато получиш звездата? — запита Нейлър.

— Браг. Помощник-командир или нещо подобно в специалния военен център. Ще трябва да запиша всичко, което сме правили по време на тази война, за да можем да го повторим съвсем точно, когато се наложи.

— Мислиш, че ще се наложи отново да го направим?

— Разбира се. Макартър беше прав, когато каза: „Няма заместител на победата.“ Също и онзи, който е казал: „Хората, които не четат история, са обречени да я повторят.“

— Мисля, президентът се тревожеше да не се наложи дълга обсада, последвана от партизанска война — каза Нейлър.

— Фреди Франкс ми каза: че първо би могъл да стигне с танковете си до Багдад за по-малко от четирийсет и осем часа и второ, наистина се тревожи да не се наложи дълга окупация и партизанска война. Имах чувството, че изпитва огромно облекчение, че не се налага той да вземе решението.

— Наистина ли мислиш, че ще ни се наложи да направим това отново?

— Единственият въпрос е кога — каза Макнаб. — Следващата година. След две години. След десет. Но ще бъдем тук отново. Саддам Хюсеин е предан последовател на Сталин. Истински кучи син. Ще трябва да го убием рано или късно. Господ ми е свидетел, че ако успея да го намеря, аз самият ще го убия.

— Надявам се да грешиш — каза Нейлър.

— Кръстът, който толкова тежи на мъжките ми рамене през всичките тези години, сигурно означава, че ми е даден, защото греша — каза Макнаб.

— Исусе Христе, невъзможен си! — каза Нейлър със смях.

— Трудно е да си скромен, когато си велик — каза Макнаб. — Казал го е Франк Лойд Райт.

— Ще се опитам да го запомня — каза Нейлър. — Има ли нещо, което мога да направя за теб, Скоти? Или това е просто посещение?

— Мислех, че никога няма да попиташ — каза Макнаб. — Първо, искам да ти благодаря, че ми изпрати лейтенант Кастило. Което току-що направих. Той почти възстанови уважението ми към „Хъдсън Хай“.

— Дай да го чуя отново?

— Не си чул речта ми? Какво не е наред с „Уест Пойнт“?

— Имам копие от речта на Дони Стари. Онази, която произнася пред дипломиращите се. Онази, която започва така: „Имам своите спомени от четирите години като обучаем в тази институция и нито един от тях не е приятен!“

— А, да. Но генерал Стари никога не е искал да произнесе нещо, което съдържа дори намек за обида към някого. Моята не беше толкова учтива.

— Не мога да си представя, че си бил нещо друго, освен учтив, Скоти. Но не това те питах. „Току-що си чул“, че съм ти изпратил Кастило?

— Отидох при Оз Янг и му казах с най-добрите си маниери: „Благодаря ти, че ми изпрати Кастило. Искам да го задържа.“ И Оз каза: „Не мога да го направя. Отиди и се виж с Алън Нейлър. Той ти изпрати Кастило.“

— Оз каза това, така ли?

— Той ме накара да повярвам, че ти си учител и закрилник на този млад офицер, или нещо като негов втори баща, при това баща, който обича детето си.

— Познавам го още от дванайсетгодишен — каза Нейлър. — На която възраст той остана сирак. И аз го държа под око.

— Той каза само, че се познавате, не каза, че са намесени и лични чувства. Каза, че ако настъпи подходящ момент, би искал да изрази уважението си.

— Той е тук?

— В момента той е мой пилот. Нямам доверие на всекиго, че ще може да се справи с моето пустинно „Бъги“.

— Тук си с твоето пустинно „Бъги“? Закачено под хеликоптер?

— Лейтенант Кастило в момента се грижи то да бъде натоварено на борда на „С-5 Галакси“, който ще ме закара до земята на Чичо Сам по-късно днес.

— Ще вземеш твоето „Бъги“ в Щатите с теб?

— Казах им, че ще отиде в музея в Браг.

— Мили Боже! — каза Нейлър и после, без да помисли, добави: — Искам да го видя.

— Казах му, че има свободно време до 16:00. Сигурен съм, че ще дойде тук да се види с теб. — Макнаб направи пауза. — Искам да го задържа, Алън.

— За какво?

— За да го взема със себе си — каза Макнаб. — Докато пиша за онова, което е извършил тук, ще му дам и обучението, което се полага на членовете на *Специалните части*.

— Мислех, че човек трябва да е служил пет години, за да може дори да кандидатства за такова обучение.

— Точно така — каза Макнаб. — И още, човек има нужда от три години и не знам колко стотици часове като пилот, преди да може да кандидатства за програмата „Апач“. Оз ми каза и за това.

— Това вероятно ще те ядоса, Скоти, но не ми харесва идеята той да бъде в *Специалните части*.

— Защото, като всеки друг в армията, и ти не обичаш *Специалните части*? Защото не играем по правилата? Само Господ знае какво ще направят след това онези луди копелета?

— Не съм казал това — каза Нейлър.

— Но това имаше предвид — каза Макнаб. — Алън, просто ще трябва да свикнеш с идеята, че специалните операции са онова, което армията ще развива все повече. Може ли да кажа нещо, което ще те ядоса?

— Изненадан съм, че въобще първо попита. Давай.

— Ти се държиш като онзи член на кавалерията, който казал на И. Д. Уайт, че прави сериозна грешка, като зарязва кариерата си в кавалерията, когато той зарязал конете си при форт Райли през 1941 и отишъл във форт Нокс да си играе с танкове.

— Възможно е — каза Нейлър, ясно осъзнаващ гнева си.

— И като онзи, който казал същото на Алън Бърдет, Джак Толсън и другите, когато престанали да скачат от самолетите при Бенинг и Браг и отишли в лагера Райкър в ранните петдесет години, за да се учат да летят. Това трябвало, или така се предполагало, да сложи край на техните шансове да получат звезда.

— Добре.

— Уайт получил четири звезди, Бърдет и Толсън — по три. Не сложили край на кариерите си, защото можели да предвидят бъдещето. Не моля това дете да направи онова, което направих аз...

— Какво искаш да кажеш?

— Когато влязох в *Специалните части*, самият Бил Саймън ми каза, че иска да е сигурен, че разбирам какъв късмет имам и че шансовете ми да получа звезда са точно тук, както и шансовете тялото ми да се озове в рая.

— Разбрах.

— Чарли Кастило е просто създаден за *Специалните части* — каза Макнаб.

— Защото може да завърже „Бъгито“ ти под хеликоптер?

— Не, искам да кажа, че има усещане за нещата.

— Не мисля, че те разбирам — каза Нейлър. — Какво те кара да мислиш така?

— Не знам колко си чувал за руснаците, които сме заловили?

— Не много — призна Нейлър.

Говореше се за инцидента, но не много, защото беше от онази информация, която се смяташе за строго секретна, а и той не желаше чак толкова много да узнае нещо по въпроса.

— Добре. Ще те запозная набързо. След започването на въздушната война, след като на Чък Хорнър беше даден приоритет, ние получихме повече свобода на действие с хеликоптерите. Военновъздушните сили наистина искаха „Скъд“ и ме запитаха дали не мога да намеря един отнякъде. Проверих и се оказа, че има около осемдесет в пустинята. Готвеха се да стрелят там, на място. Както и да е, организирах мисия — два „Апач“ и четири „Блекхоук“. Четирийсет, четирийсет и пет минути, пет минути да съберем екипажа си, петнайсет минути на земята, за да видим как ще вдигнем проклетото...

— Не знаехте ли, че ще трябва да го преместите?

— Мислехме, че ще се наложи да импровизираме на място — каза Макнаб с известен сарказъм. — И че четирийсет и пет минути ще ни стигнат. Всичко трябваше да се развие според плана, но когато момчетата ми се озоваха на земята, откриха, че не всички други момчета с вдигнати ръце са иракчани. Там имаше двама генерали от иракските сили, един руски полковник и поне половин дузина момчета, които не бяха иракчани. Генералите просто правеха обход, другите бяха там, за да се уверят, че „Скъд“ стреля точно в целта. Те наистина много искаха да вдигнат мястото във въздуха или нещо такова. Не бяхме на земята от достатъчно дълго време, за да разберем със сигурност как стоят нещата, но Чарли...

— Говориш за Кастило? Той участва в тази операция?

— Опитах се, Алън, наистина се опитах да го запазя жив. Не беше в списъка на хората за операцията. Седяхме в един хеликоптер „Хюи“ на около трийсет минути от мястото, където беше „Скъд“, наскред пустошта. Трябваше да се приближим достатъчно, за да можем да разговаряме с пилотите на хеликоптери.

Нейлър кимна, че разбира.

— И така, те ни извикаха, казаха ни за руснаците и какво се предполагаше, че трябва да правим с тях. Е, трябваше да отида до мястото, разбира се. И така, двамата отидохме там. Трябваша ни не повече от десет минути, но това прибави десет минути към времето за операцията. Иракчаните щяха да се досетят, че не всичко е наред. И трябваше да реша какво да правя с руснаците, но зависеше от това, кои са руснаците, а и трябваше да свършим всичко много бързо. Като слязох от хеликоптера, измърморих нещо като: „Как ми се иска да говорех по-добре руски.“ И Чарли каза: „Сър, аз говоря руски.“ И аз го

взех със себе си. И открих, че говори руски като руснак. И немски. И така, пет минути след като се озовахме на земята, благодарение на Чарли, знаех кои от хората ще дойдат с нас и кои ще оставим там. Взехме един иракски генерал, един руски генерал, един руски полковник и трима от техниците, които вероятно бяха от бившата Източна Германия и бяха емигрирали в Русия. Не останахме там достатъчно дълго, за да разберем това.

— И „Скъд“, разбира се — каза Нейлър.

— Да, и „Скъд“. Единият „Блекхоук“ просто го вдигна и полетя с него.

— Е, един „Блекхоук“ може да носи сто и пет милиметрова гаубица, екипажа ѝ и трийсет снаряда — каза Нейлър, направи кратка пауза и добави: — Историята, която се разказваше тук, беше, че половин дузина иракски хеликоптери са дезертирали.

— Това се случи, защото ние бяхме там заради затворниците, които взехме, заради това, че не бяхме там, където се предполагаше, че трябва да бъдем, и за това, че бяхме засечени от радара. И някой с голяма уста тук позволил на пресата да знае, че шест хеликоптера приближават границата, но по тях не бива да се стреля. Трябваше да дадем някакво обяснение.

— Ако не можеш да ми кажеш, недей. Но какво се случи със затворниците?

— Предадохме иракчаните на саудитците, а после откарахме офицерите и техниците до Виена с „Ройъл Еър Арабия“, където ги качихме на самолет за Москва. А те все още бяха с дрехите, с които ги взехме. И с копия на снимките, които им направихме на онова място...

— Макнаб се усмихна. — Включително онези, на които моите хора ги бяха прегърнали през раменете, очевидно забавлявайки се.

— И за какво беше всичко това? Защо ги изпратихте в Москва?

— Заповедта дойде или от агенцията, или от Държавния департамент. Не мисля, поне никога не чух, че нещо е направено официално, че е изпратено оплакване до Обединените нации или нещо подобно, задето руснаците са обслужвали „Скъд“. Но не можеха да отрекат всичко. Имахме снимки, но те някак си изгубиха документите си за самоличност, само че ние ги открихме.

— Интересна история — каза Нейлър.

— Която ще отрека да съм ти разказал, разбира се, ако някой запита. А ти я разказвам, за да ти обясня защо, преди да се върнем тук, можех да видя стотици места и стотици начина, където и по които Чарли можеше да е полезен с това, че говори много езици. А после, като заведохме руснаците във Виена и го видях как работи с тях, реших, че го искам. Че трябва да го имам.

— Сега, когато тази война приключи, неговото място е в транспортната авиация — каза Нейлър. — И ти, и аз, бяхме там, когато бяхме младши лейтенанти, и неговото място е там.

— Аз мислех, че това е чиста загуба на време — каза Макнаб. — Знаех, че няма да прекарам трийсет години от живота си, като пропускам артилерийски снаряди покрай ушите си. А ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че ако Чарли се върне в авиацията, отново ще го подложат на глупости от подобен род — „какъвто бащата, такъв и синът“. Ще прекарва времето си в изнасяне на речи пред „Ротари клуб“ и ти го знаеш. А аз не се шегувам, когато казвам, че имам нужда от него. Ако мога да назова двете най-важни умения, необходими на генерал от *Специалните части*, това са: да може да пилотира хеликоптер и да говори възможно най-голям брой чужди езици.

— И какво, ако кажа „не“, Скоти? Ако кажа: „Този млад офицер е направил прекалено много необичайни неща в кратката си кариера и е време да се заеме с по-нормални неща.“

— Надявам се да не го направиш, Алън. Не бих искал да си спомням тази наша среща, която досега върви добре, с гняв.

Като че ли го повикаха в този момент, сержант Дънам подаде глава през вратата.

— Сър, младши лейтенант Кастило се пита дали можете да му отделите момент?

Нейлър направи знак с ръка, който означаваше, че Кастило може да влезе.

С изключение на това, че не носеше арабска „шапка“, Кастило беше облечен почти като полковник Макнаб. Якето му, подходящо за африканско сафари, беше закопчано, но той също носеше къси панталони и чорапи с височина до коляното. На рамото му беше праметната CAR-16, версия на карабината M-16. Нейлър не видя очертания на гранати. Но видя достатъчно, за да разбере, че младият

лейтенант е попаднал под магията на Скоти Макнаб и няма начин да не е щастлив, от това, което би трябвало да прави.

Кастило отдаде чест, после видя полковник Макнаб.

— Не очаквах да ви видя тук, сър.

— Можеш да прегърнеш този грозен старец, Чарли — каза Макнаб. — Аз вече го направих.

— Господи, радвам се да те видя, Чарли — каза Нейлър и разтвори прегръдки.

— И аз се радвам да ви видя, сър.

Прегърнаха се.

— Тъкмо казах на полковник Макнаб, че се чувствам като баща, който продава дъщеря си на съдържател на бордей, но че ако ти си достатъчно луд да искаш да се забъркаш със *Специалните части*, аз ще ти дам благословията си.

— Наистина бих искал да служа в *Специалните части*.

— Добре, тогава — каза Нейлър. — Полковник Макнаб, защо не убиеш, да кажем, трийсет минути — като прережеш нечие гърло или вдигнеш нещо във въздуха — и не оставиш мен и Чарли насаме известно време?

VI.
ПРОЛЕТТА НА 2005

(ЕДНО)

Хотел „Мейфлауър“
1127 Кънектикът авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
16:55, 31 май 2005

— И значи ти се превърна в преданото момче на полковника — зелена барета? — запита Фернандо.

Кастило кимна. Запита, с повдигната вежда, дали Фернандо иска още едно питие. Фернандо му подаде празната си чаша.

— „Предано момче“ не описва съвсем точно онова, което бях — каза Кастило. — Но работех пряко за него.

— И той уреди прехвърлянето ти просто така?

— „С-5“ ни остави на земята, както и „Бъгито“ на Макнаб, в базата на Военновъздушните сили в Доувър, Делауеър — каза Кастило. — Макнаб ми каза да закарам „Бъгито“ във Военния център във Форт Браг и че когато го направя, ще мога да си взема десет свободни дни, след което трябва да му докладвам в Браг. Запитах го как се предполага, че трябва да излетя с „Бъгито“ от въздушната база и да се приземя в Браг. Той каза, че е сигурен, че ще измисля нещо, и ме остави там, застанал до „Бъгито“, в късите ми панталони, екипа за сафари и чорапите ми с дължина до коляното.

— Къси панталони? И екип за сафари? И какво още?

— И чорапи с дължина до коляното — каза Кастило. — Това въобще не мога да го забравя.

Изражението на Фернандо подсказваше, че му е необходимо обяснение.

— Научих историята от другите момчета — каза Кастило. — Той ги строил в редица, казал, че е разгледал предишните военни действия в областта и е научил, че британската униформа е къси панталони, яке като за сафари и чорапи с дължина до коленете. И поръчал същата униформа в Найроби на един търговец, който осигурявал ловно

облекло. Тази униформа била много „по-смислена“, както казал той, от тази на американската армия.

— А другите неща?

— Те дошли по-късно — каза Кастило с усмивка. — Според историята, която чух, той казал, че Лорънс Арабски, който бил незаконен воин в областта, но жънел успех след успех, винаги носел *ghutra an iqal*, стандартно арабско покривало за глава. — Той направи кръгово движение около главата си.

Фернандо кимна с глава, за да покаже, че е схванал картината.

— Всъщност има два варианта. Единият е с червен, а другият — с бял плат. Червеният вариант се казва *shumagh*, а белият — *ghutra*. Лорънс знаел, че това е част от военното облекло на арабите, и това било достатъчно за Макнаб. В тази „шапка“ очевидно също имало повече смисъл, отколкото във военен шлем, тъй като слънцето в пустинята е много силно. „Шапките“ Макнаб поръчал от Рияд.

— И вие всички всъщност носите тези неща?

— Признавам, доста глави се обърнаха в нашата посока, когато се появихме в Рияд — каза Кастило и се засмя.

— И така, как закара „Бъгито“ до Форт Браг?

— Знаех, че доникъде няма да стигна, ако отида да се обърна с проблема си към Военновъздушните сили. Особено облечен по въпросния начин. Затова отидох в Доувър, наех камион тон и половина, натоварих „Бъгито“ и го закарах до Браг. Благодаря на Бога за кредитната си карта „Американ експрес“. После си отидох у дома и прекарах десет дни с баба и дядо, след което се върнах в Браг.

— Докато аз съм бил в пустинята — каза Фернандо, — пиел съм бутилирана вода и съм ял пакетирана храна.

— Признавам, започвах да се чувствам нещо специално — каза Кастило. — Обаче тази идея ми беше избита от главата, когато стигнах до Браг. Дотогава Макнаб беше вече бригаден генерал. Очаквах благодарности или поздравления за това, че съм закарал „Бъгито“ в Браг. А вместо това той ме сдъвка и ме изплю за това, че не съм опазил скоча и коняка...

— Какво?

— Преди да бъде освободен град Кувейт, момчетата от специалния отряд са били там. Включително Макнаб. Първата им спирка била американското посолство, където той избил вратата на

една от стаите и напълнил в „Бъгито“ всичкия алкохол, който дипломатите заключили, преди да излязат. А аз бях забравил, че той е все още в „Бъгито“. Макнаб каза, че ако искам да съм в *Специалните части*, ще ми се наложи да разбера, че на хората от *Специалните части* може да се има доверие за всичко, с изключение на чуждото уиски, и че мога да смятам, че съм имал късмет, щом никога не е помислил, че съм достатъчно глупав да го оставя в „Бъгито“ за това, че алкохолът все още е бил там, когато той е прибрал „Бъгито“.

Фернандо се засмя.

— После каза, че ще се наложи отново да тръгне на училище...

— Какво?

— Аз също не знаех какво означава това — отговори Кастило. — Оказа се, че събират току-що произведените бригадни генерали във форт Лийвънуърт, където е училището за генерали и членове на Централното командване.

— Чувал съм за Лийвънуърт — каза Фернандо.

— И там ги учили как да се държат наистина като генерали и висши офицери. Макнаб каза, че истинската причина е да се уверят, че новите генерали не са прекалено едри за новите панталони с лампази...

— Точно така — каза Фернандо. — Генералите имат по един солиден лампаз, следващ шева на панталоните, нали? Бях забравил това.

— ... и, с всичко това наум, аз бях на полет 44 от Файетвил за Кълъмбъс, Джорджия, през Атланта, където на следващата сутрин щях да започна курс на обучение в правоспособност за парашутист. „Не обръщай никакво внимание на техните глупости, Чарли“, каза ми Макнаб. „Просто си дръж устата затворена, изкарай курса, после се върни тук и ще ти дам подходящо образование и тренировка.“ И така, след по-малко от двайсет и четири часа, след като бях пристигнал в Браг, току-що награден и ранен герой, участвал в две интересни операции, открих, че лежа в калта на Бенинг, а един сержант, произхождащ от планините на Юга и с широки като платна гърди, на име Дъдли Джонсън, и никога няма да забравя това, тениска, на която пишеше „Въздушнодесантен“, се беше изправил над мен и крещеше — не можех да направя четирийсет лицеви опори — че не може да разбере как един шибан педераст — много ми хареса тази част — като

мен е могъл да се запише в армията, камо ли да завърши училището за парашутисти и скокове и че е по-добре да си стегна задника или той ще ме върне там, откъдето съм дошъл, толкова бързо, че задникът ми няма да може да ме настигне и след шест месеца.

— Знам го този нежен и загрижен сержант, за когото говориш — каза Фернандо със смях. После обаче му хрумна нещо и запитва: — Той не знаеше ли, че ти си лейтенант? Че си участвал в операция „Пустинна буря“? И че си завършил „Уест Пойнт“?

— Че съм лейтенант? Да, разбира се. Но в училището за парашутисти рангът няма значение. А и бях още едва младши лейтенант. Вероятно беше решил, че току-що съм завършил Корпуса за подготовка на запасни офицери. Не би и помислил, че съм участвал в „Пустинна буря“, а вече бях научил, че да носиш пръстена на „Уест Пойнт“, означава...

— Какво?

— Хората да те наблюдават внимателно, за да видят дали наистина си съвършен, и са абсолютно очаровани, когато се издъниш или те прецакат. И затова пръстенът ми беше, заедно с нашивките ми, в тоалетната ми чантичка. Може и да съм бил глупав, но не мислех да отида в училището за парашутисти с нашивките си на пилот на раменете.

— Но си го изкарал някак си? — запитва Фернандо.

— Можех да правя петдесет лицеви опори, когато го завърших.

— А не се ли изкуши на церемонията по завършването да се появиш с пилотските нашивки и пръстена от „Уест Пойнт“?

— Да, но не го направих. Бях работил за Макнаб достатъчно дълго, за да знам, че щом е казал да си държа устата затворена, това означава наистина да си държа устата затворена. А и сержант Дъдли Джонсън само си вършеше работата и се опитваше хората да са още живи, когато завършат училището за парашутисти. Видях го, мисля, около година или година и половина по-късно. Беше подал молба да бъде приет в *Специалните части* и трябваше да мине през курса на обучение. Беше ред на Макнаб да произнесе приветствената реч, а зад него, в униформа клас А, стоеше онзи така добре познат му лейтенант, пилот.

Фернандо се засмя.

— Проверих как се справя той — каза Кастило. — Не успя да мине през лагера Макол. Отхвърлиха го като „неподходящ“.

— Какво означава това?

— Може да означава какво ли не, но обикновено оценката е такава, когато, след като са огледали и другите му квалификации, преценяващите са решили, че или ще е слабото звено в А-екип, или няма да може да носи своята част от товара. *Специалните части* изискват повече ум, отколкото мускули. Не можеш да разчиташ на броя на повдигания на тялото, които можеш да направиш.

— Тогава, как, ако се изисква ум, си се справил ти?

Кастило го гледа замислено един доста дълъг миг.

— Фернандо, не се опитвам да се изкарам нещо като Джон Уейн, но когато реших да си побъбря с теб, реших да ги кажа всичко, което мога.

— О'кей, гринго, разбирам.

— Вече бях минал истинския тест, бях участвал в операции и бях носил своята част от тежестта и отговорността. Инструкторите в Макол знаеха това, знаеха също, че трябва само да ми дадат уменията, които нямам, и да доведат до съвършенство онези, които вече имам. На мен всъщност ми харесваше в Макол. Инструкторите познаваха материята, която преподаваха, и искаха да научат другите на нещо. Не мога да си спомня някой от тях да ми е крещял, дори да съм постъпвал наистина глупаво понякога.

— Интересно — каза Фернандо.

— Уикендите ми бяха свободни — продължи Кастило. — Генерал Макнаб пишеше книга за летенето в пустинята, а аз я редактирах през свободното си време. И продължавах да служа като негов пилот.

— И как се отразяваше това на социалния ти живот?

— Ако питаш кога намирах време за жени, нямах такава.

— Бедният гринго.

— Както и да е, най-сетне завърших курса и отново започнах да му помагам.

— Да разнасяш ордьоврите и да му лъскаш обувките?

— Не, всъщност шофьорът му ме взе и ме откара на военното летище „Симънс“, където вторият пилот на Макнаб беше проверил прогнозата за времето и беше подготвил хеликоптера за полет. Но в

девет от десет случая той всъщност не правеше това, затова аз също проверих прогнозата за времето и състоянието на хеликоптера, после го закарах до хълма Смоук Бомб. След това се прибрах, приготвих кафе и проверих пощата, която се беше получила през нощта. По това време шофьорът му вече го беше взел и го беше закарал в щаба. След това тримата направихме няколко обиколки бегом на хълма Смоук Бомб, за да раздвижим кръвта си. След което се върнахме в офиса, където прекарах част от деня във водене на бележки за различни срещи, в които генералът беше взел участие, а другата част — като го закарах с хеликоптера там, където той смяташе, че трябва да се появи без предизвестие. В лагера Макол, в затвора...

— В затвора?

— „Делта Форс“ са разположени в сграда, която някога е била затвор. В това има смисъл. Тя вече е била оградена с високи зидове и жици.

— Ти си се забърквал и с „Делта Форс“?

— Ти вече си чувал всичко, което бих могъл да ти разкажа за „Делта Форс“ — каза Кастило, после продължи: — и други места, които той чувстваше, че трябва да държи под око. Понякога дори обядвахме. Денят се смяташе за наистина прекрасен, ако се случеше да прелетим край форт Браг или „Гън клуб“ и генералът решише, че иска един от фантастичните им сандвичи.

— Като говорим за храна...

— Огладня ли?

— Изял съм само два сладоледа с шамфъстък — каза Фернандо.

— И аз, както току-що осъзнах. От другата страна на улицата има заведение на „Моргънс Чикаго“.

— Не е ли малко прекалено изискано?

— Имат огромни омари. И вкусни пържоли. Предполагам, че няма да стигна там, закъдето съм тръгнал.

— И къде е това?

— Луанда, Ангола.

— И къде, по-точно, е това?

— На западното крайбрежие на Африка.

— За да търсиш изчезналия самолет?

— Да. Ще проверя кога е полетът ми, и после ще отидем да хапнем. Аз дори ще платя сметката — каза Кастило. Извади тефтерче

от джоба си, намери желаня номер и набра. — *Guten abend, heir is von und zu Gossinger, Karl* — започна той, после запита какъв е статутът на резервацията му за първа класа. Затвори и погледна Фернандо. — Ще пътувам с „Луфтханза“ — каза той. — Полетът е в един и трийсет сутринта.

— Като Карл фон унд зу Госингер? — запита Фернандо.

— Той е вашингтонският кореспондент на „Тагес Цайтунг“ от град Фулда — каза Кастило. — Акредитиран към Белия дом и всичко останало. Очарователен човек. Хората казват, че дори има добър подход към дамите.

Той отново бръкна в джоба на сакото си и подаде немския паспорт на Фернандо, който го разгледа.

— Да, това име е записано и тук, гринго. Ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

— Паспортът е съвсем законен. Тъй като съм роден в Германия, аз съм немски гражданин. Никой не обича журналистите...

— Този вестник е твоя територия и ти признаваш такава нещца?

Кастило се засмя.

— И всяка седмица аз пиша по нещо за вестниците. Обикновено крада информацията от списанието „Американ Кънсървътив“. Така, ако някой реши да провери Карл, там има негова снимка, както и последната история, която той е изпратил от Вашингтон. А ако погледнат по-внимателно, ще видят, че вестникът е основан от Херман фон унд зу Госингер през 1817. Както казах, никой не обича журналистите, но от тях се очаква да задават въпроси. Когато офицер от американската армия задава въпроси, хората обикновено мислят, че работи в някоя от разузнавателните агенции.

— Гринго, защо така изведнъж ми разказваш това? През последните... Исусе, не знам... десет години, мълчиш като риба за това, което правиш.

— Няма да ти кажа нищо, което не трябва да знаеш.

— Защо въобще ми разказваш каквото и да било?

— Откровен отговор ли искаш?

Фернандо кимна.

— Защото понякога не съм сигурен кой съм. Обикновено се разтоварвах за сметка на генерал Макнаб, но това... не е възможно

напоследък. А остават само четирима души, на които наистина мога да имам доверие.

— Само четирима? Това е тъжно, гринго.

— Баба, генерал Нейлър, Ото и ти — каза Кастило. — Очевидно не мога да кажа на баба с какво се занимавам, Ото, сигурен съм, се досеща, но с него също не мога да говоря по различни, но също толкова очевидни, причини...

— Той не знае? — прекъсна го Фернандо. — Чудех се за това.

— Сигурен съм, че се досеща, но никога не сме говорили за това — отговори Кастило, после продължи: — Генерал Нейлър знае, но ако му кажа, че понякога съм объркан, той ще ме порицае и ще ме върне обратно в армията. И така, оставаш ти. А ти, слава Богу, можеш да си държиш устата затворена.

— Исусе, какво лошо има в това да се върнеш в армията? Нали каза, че се канят да те повишат.

— Защото съм много добър в това, което правя — каза Кастило. — А ако се върна в армията, какво ще правя там?

— Ще бъдеш полковник. Ще присъстваш на паради. Ще смъряш остро лейтенантите. Ще пилотираш самолети.

— Няма да стане. По ред причини.

— Върни се у дома в Тексас. Ожени се за някоя от многото жени, които те искат и които държиш в харема си. Отгледай деца.

Кастило като че ли понечи да отговори на това, но не го направи.

— Да отидем да хапнем — каза той.

(ДВЕ)

Международно летище „Дълес“ — Вашингтон
Стърлинг, Вирджиния
01:15, 1 юни 2005

Стюардесата, красива и червенокоса, поведе Кастило към отделението първа класа на „Боинг 767–300ER“ и с усмивка му показва мястото.

— *Ich danke innen vielmals* — каза той.

— *Keine Ursache, Herr von und zu Gossinger* — отговори тя, усмихна му се лъчезарно и изключително сърдечно и продължи нататък по пътеката.

Някога Кастило беше познавал друга червенокоса стюардеса, която работеше за „Делта“. Беше изгубил това кратко, но изключително интересно познанство, защото не можеше да запомни, че тя е „член на екипажа на каютата“ и че „лети“ за „Делта“. За нея — името ѝ беше Дороти — разликата беше съществена и всеки, който не можеше да проумее това, очевидно беше шовинист и не можеше да бъде допуснат в леглото ѝ.

Зает с мисли за Дороти и за тази друга червенокоса стюардеса, която имаше наистина хубав задник, както и с това да постави лаптопа в кошничката над главата си, Кастило не забеляза кой ще му прави компания на съседната седалка, докато не седна отново.

— *Guten abend* — каза той на привлекателната, дългокрака блондинка, която заемаше мястото до прозореца, после превключи на английски. — А дали да не бъде *good morning*?

— Мисля, че можете да говорите на който език пожелаете — каза тя с усмивка на английски.

— Не мисля, че мястото ми е тук, в първа класа. Мисля, че „Луфтханза“ просто се смелиха над мен — каза той.

— Аз мисля същото за себе си — отговори тя.

Появи се стюард, който носеше табла с чаши с ниско столче.

— Ще пиете ли шампанско, мадам? — запита той на немски.

Дългокраката блондинка отговори на не лош немски:

— Да, благодаря.

Стюардът предложи таблата на нея и на Кастило, който се запита: „Защо думата «стюард» да е достатъчно добра, а «стюардеса» да е нещо като обида?“, а после каза на немски:

— Ще отидете в рая, защото току-що спасихте живота ми.

Дългокраката блондинка се усмихна. Той вдигна чашата си към нея за на здравица.

— За приятен полет — каза той.

— За приятен полет — повтори тя и двамата се чукнаха.

— Защо мислите, че „Луфтханза“ са се смелили над вас? — запита той.

„Дяволски жалко, че ще бъда в Германия само толкова време, колкото е необходимо да сменя полетите.“

— Журналистка съм — каза тя.

„О, по дяволите!“

— Наистина ли?

— Работя за „Форбс“. Получавам доста преференции, когато хората разберат, че работя за „Форбс“.

— Знам — каза той. — Същото е и с мен.

— Вие сте журналист? За кого работите?

— За „Тагес Цайтунг“ от Фулда — каза Кастило. — Малък вестник в Хесе. Пиша предимно за американския бизнес.

— Там или тук? Не мога да не забележа, че английският ви е перфектен.

— От известно време живея във Вашингтон — каза той.

— И си отивате вкъщи във ваканция?

— Ваканция имам всеки път, когато намеря за какво да пиша във Флорида — каза той. — Не, този път ме повикаха. От време на време ме викат в родината, за да се уверят, че декадентска Америка не ме е развалила.

„Господи, колко ще е хубаво някой ден, като срещна хубава жена, да мога да ѝ кажа истината за себе си и за това, с какво се занимавам. Но за да стане това, трябва да имам работа, за която да мога да говоря. Е, дистрибутор съм на пералните машини «Пуул», нали ги знаете? Ха!“

— Не изглеждате така, сякаш лесно се поддавате на корупция и развала — каза тя.

— О, грешите — каза Кастило. — Мога само да се надявам, че няма да се възползвате от мен.

Тя се засмя и показа хубави бели зъби и здрави розови венци.

— Без обещания — каза тя и му подаде ръка. — Патриша Уилсън. Пат.

Ръката ѝ беше топла и мека.

— Казвам се Карл, но се опитвам да накарам хората да ме наричат Чарли — каза той.

— Радвам се да се запозная с теб, Чарли.

Пилотът им нареди да се приготвят за полета.

Когато включиха осветлението в помещението на следващата сутрин, Кастило отвори очи и видя, че Патриша Уилсън още спи до него. Беше свалила седалката изцяло назад — тя беше от новите, които заемаха почти хоризонтално положение. Малката въздушна възглавничка беше подложена под врата ѝ. Изглеждаше добре. Много жени, помисли си той, не изглеждат добре рано сутринта, особено след като са прекарвали по-голямата част от нощта в полет над океана. Някои спяха с отворена уста. Някои дори хъркаха, което той намираше за забавно, макар и не за особено привлекателно.

Той разкопча колана си и внимателно се изправи, за да не я обезпокои, взе лаптопа си от кошничката над главата си и отиде в тоалетната. Пусна една вода, свали капака на тоалетната и остави куфарчето с лаптопа върху него. Бързо направи сутрешния си тоалет, което означаваше да напръска лицето си с малко одеколон, да измие зъбите си и да се огледа в огледалото.

Като свърши с това, той отвори куфарчето с лаптопа и извади една от подложките, които заемаха свободното пространство около компютъра и го омекотяваха. Приличаше на обикновена черна подложка, но не беше. Той я раздели на две. После подреди всички документи, които го идентифицираха като Карлос Гуилермо Кастило, вътре. „Подложката“ беше изработена от специална пластмаса, която щеше едновременно да запази документите и да попречи да се виждат

от апаратите с рентгенови лъчи. Затвори внимателно „подложката“, остави я обратно в куфарчето, закопча го и се върна на мястото си.

Патриша Уилсън не само беше будна, но седеше и пиеше чаша доматиен сок. Имаше още една чаша доматиен сок на малката табличка между двете седалки. Посочи му я.

— Не ми приличаш на човек, който би пил портокалов сок или сок от грозде — каза тя. — Добре ли е?

— Можеш да четеш мисли — каза той. — Което вероятно ще ми докара беди.

Тя се усмихна, но не отговори директно.

— Позволи ми да стана, за да отида там, където беше ти — каза тя. — А после можеш да седнеш. Ако искаш, заеми моето място.

(ТРИ)

Международно летище Франкфурт
Франкфурт на Майн, Западна Германия
09:00, 2 юни 2005

Когато „Луфтханза 767“ се приземи на международното летище във Франкфурт — за което той винаги мислеше като за „Райн-Майн“, както то беше известно сред американския военен персонал, — Кастило си спомни, малко болезнено, първия път, когато беше дошъл тук преди двайсет и четири години, когато беше едва дванайсетгодишен.

Беше се сбогувал с майка си три часа преди това. Беше разбрал, че тя е много близо до смъртта и не иска той да види последните ѝ дни. Но му беше наистина трудно да я остави — и двамата знаеха, че си казват последно сбогом.

Ото Гьорнер го беше взел, заедно с баба му и дядо му, от Бад Херсфелд с мерцедеса на майка му. Майор Нейлър, съпругата му, полковник Лустръс и неговата съпруга ги бяха посрещнали във фойето за VIP-пътници на „Пан Американ“. С тях беше и човек от американското консулство, за да се увери, че нещата ще протекат гладко. Това беше първото доказателство за онова, което майка му беше казала за дядо му. Той наистина беше „човек с влияние“.

Семействата Нейлър и Лустръс му казаха, че ще се видят с него в Америка. Не им беше повярвал. Ото го беше накарал да обещае, че ще пише и че може да се обади по телефона всеки път, когато има нужда да поговори с някого. Мисис Нейлър и мисис Лустръс го бяха целунали. Майор Нейлър го беше прегърнал здраво през раменете. Ото му беше стиснал ръката. А после той, баба му и дядо му се бяха качили на автобуса, който щеше да ги закара до отделението първа класа на самолета. Този самолет беше не само най-големият, който Карл беше виждал, но и първият, в който се качи.

Беше втренчил поглед през прозореца, бореше се със сълзите, докато самолетът се придвижваше към пистата, а после гладко излетя.

Беше изненадан за колко кратко време Германия изчезна под тях.

Пат Уилсън отиде с Кастило, за да наеме кола. Тя трябваше да пристигне в Берлин, така му беше казала. И това беше наистина най-краткият маршрут за нея — дори това да означаваше да чака два часа във Франкфурт, за да смени самолетите, щеше да стигне в Берлин по-бързо, отколкото ако беше чакала директен полет Далас — Берлин или Ню Йорк — Берлин.

Бяха си разменили телефонните номера и си бяха обещали да се чуят, когато някой от двамата посети града на другия — „Форбс“ се публикуваше в Ню Йорк. Той имаше намерение да ѝ се обади следващия път, когато му остане малко свободно време в Манхатън, но номерът, който ѝ даде, беше на телефонния секретар в апартамента му в „Мейфлауър“. Никога не отговаряше, винаги изчакваше включването на секретаря. А той съобщаваше, на немски и английски, че хер Карл фон унд зу Госингер е извън града, но ще върне обаждането веднага щом може, ако обажданият се остави име и телефонен номер след сигнала.

Не искаше да се види с нея във Вашингтон. Тя беше журналист, а в живота му имаше прекалено много неща, които можеха да възбудят любопитството ѝ.

Да я види в Ню Йорк, беше нещо различно. Или на всяко друго място с изключение на Вашингтон. Може би той случайно щеше да се озове на някое място, където я зовеше журналистическият дълг.

Докато потегляше в наетия „Опел Капитан“, Кастило с изненада осъзна, че наистина иска да види отново Патриша Уилсън.

(ЧЕТИРИ)

Изпълнителните офиси на „Тагес Цайтунг“
Фулда, Хесе, Западна Германия
10:45, 2 юни 2005

Кастило пое по магистрала А66 към Шултхайм, където зави и пое по магистрала 40, продължи по нея, докато стигна до главно шосе А7, което водеше към Фулда. Щом излезе от натовареното движение във Франкфурт, пътуването се оказа приятно за него. Стрелката непрекъснато показваше малко над 120 км/час, което беше едновременно достатъчно бързо и безопасно, тъй като по магистралата нямаше много завои. Той поддържаше тази скорост, а край него минаваше непрекъснато поток от автомобили, предимно марка „Фолксваген“, макар понякога да преминаваха и автомобили „Ауди“, „Порше“ или „Мерцедес“.

Каза на едрия бодигард, който най-вероятно беше бивше ченге и охраняваше входа на „Тагес Цайтунг“, че името му е Госингер и че има уговорена среща с хер Гьорнер, което не беше съвсем вярно, но му осигури достъп до паркинга.

Докато влезе в сградата, която беше построена в края на деветнайсети век, разрушена по време на Втората световна война, а после построена наново, и се изкачи по огромното стълбище, което водеше към офиса на Ото, той вече стоеше на стълбите и го чакаше.

Ото Гьорнер беше от Хесен, но изглеждаше като жител на Бавария, и то така, както ги изобразяват на пощенските картички. Едър и дебел, с червени бузи, излъчващ *gemutlichkeit*. Беше облечен в тъмносив костюм с жилетка, най-вероятно ушит в Берлин, но щеше да изглежда също толкова на място и в кожени панталони, зелена шапка и бира в ръка.

— *Ach, der verlorene Sohn*^[1] — каза Ото. — Трябваше да ме уведомиш, че идваш. Щях да изпратя някой да те посрещне.

„Искаш да кажеш, че сам щеше да дойдеш да ме посрещнеш.“

— Наех кола, няма проблем — каза Кастило.

Ото го прегърна през раменете, когато Кастило застана на върха на стълбите, а той го прегърна кратко, след което двамата влязоха в офиса.

Двете жени и мъжът във външния офис се изправиха при влизането им. Кастило им се усмихна и се здрависа с всеки от тях. Те знаеха кой е и мислеха, че знаят с какво се занимава. Той беше собственикът и вашингтонският кореспондент на вестниците на семейство Госингер. Кое то за тях означаваше, че той е обикновен плейбой.

Ото го последва в офиса и му махна с ръка да седне на един от кожените фотьойли, обърнати към бюрото му.

— Всъщност тъкмо мислех за теб — каза Ото.

— Поласкан съм.

— Току-що получих месечната ти сметка от „Мейфлауър“ — каза Ото. — Трябва да дойда да те видя и да разбера за какво харчиш всичките тези пари.

— От друга страна, ти не ми плащаш заплата — каза Кастило. — Не бива да го забравяме. Особено след като ме изпращаш на целия този път до Африка.

— Там ли те изпращам?

— Аха.

— И каква е тази история? — запита Ото, после сам си отговори: — Изчезналият самолет?

Кастило кимна.

— Всъщност следя дългите и заплетени репортажи на „Ройтерс“ — каза Ото. — И мисля, че дори публикувахме кратко и сбито резюме в неделното издание.

— Историята изглежда интересна — каза Кастило.

— Смяя ли да се надявам, че ще изпратиш нещо, което бихме могли да използваме?

— Освен ако не ме изяде някой лъв или канибал, мисля да изпращам репортажи всекидневно.

— Кога искаш да заминеш?

— Имам запазено място за самолета на „Бритиш Еървейз“, който излита от „Хийтроу“ в седем и трийсет утре вечер и ще пристигне в Луанда в четири и десет на следващата сутрин.

— И ще те изпратим с първа класа, нали?

— Полетът е дълъг, Ото.

— А знаеш ли, че ще имаш нужда от виза?

— Получих такава в Щатите. Един от служителите в консулството просто не можеше да направи повече за мен.

Ото изсумтя.

— И не можеш ли да останеш тук поне два дни? — запита той.

— Бих искал, Ото, но...

Ото сви рамене. Нито дума, нито дори една дума не беше произнесена между тях за онова, с което се занимаваше Кастило. Но това не означаваше, че Ото не знае. Той беше много интелигентен и изключително способен журналист. Знаеше, но никога не задаваше въпроси.

— Това е в Луанда, Ангола, нали така? — запита Ото.

Кастило кимна.

— Искаш ли да уведомя нашето посолство за отиването ти там?

— Може да ми бъде от полза.

— Имаш ли билет до Лондон?

— Не. Нямам и резервация за хотел в Луанда.

Ото вдигна слушалката на един от телефоните на бюрото си и каза на фрау Шрьодер да се погрижи хер Госингер да стигне до „Хийтроу“ навреме за полета си до Луанда в 7:35 следващата сутрин и да му намери и място за отсядане, а когато свърши с това, да изпрати съобщение до немското посолство в Луанда, Ангола, за да ги уведоми, че хер Госингер ще пристигне в страната и че трябва да му се отдаде дължимото уважение. И да отмени всичките му ангажименти за останалата част от деня, защото той и хер Госингер ще отидат до Бад Херсфелд, и че тя може да се свърже с него в колата му или в Къщата в гората.

— Ще отидем до Бад Херсфелд, нали? — запита Кастило, когато Ото затвори.

— Искам да видиш кръщелника си, както и другите деца.

— Добре — каза Кастило и се усмихна. — Трябва да ти предам поздравите на Фернандо.

Това не беше вярно, разбира се. Но ако беше казал на Фернандо къде ще отиде, Фернандо щеше да каже: „Предай поздравите ми на Ото.“

— Аз съм също кръстник на едно от децата на Фернандо. Казва се Хорхе.

— Как е Фернандо?

— Е, мисля, че все още израства — каза Кастило. — Добре е. Работи много.

— Искаш ли да хапнеш нещо, преди да тръгнеш? — запита Ото.

— Закусих обилно в самолета, благодаря.

— А как е баба ти?

— Много добре, благодаря. Прекарва по-голямата част от времето в хасиендата, но не са много нещата, които ѝ убягват. Видях я само преди два дни.

— Ще ѝ предадеш ли сърдечните ми поздравии, Карл?

— Разбира се.

Когато на излизане минаха през външния офис, Ото се обърна към Кастило и каза:

— Дай ми ключовете за наетата кола, Карл.

— Защо?

— За да може някой да я закара до агенцията. Няма смисъл да плащаш за нея, щом няма да я използваш. — Той направи пауза, хрумна му нещо и добави: — Освен ако няма някаква причина, поради която да не мога да те откарам до летището?

„Бих предпочел да не го правиш. Но как бих могъл да ти откажа?“

— Пътуването до Франкфурт и обратно е дълго.

— Добре. Така ще можем по-дълго да сме заедно.

— Оставих багажа си в колата — каза Кастило.

— Фрау Шрьодер, ще оставим ключовете на взетата от Госингер кола под наем на охраната — нареди Ото. — Нека някой се погрижи за нея.

Колата на Ото беше черен „Мерцедес S600“, голяма, с двигател V-12. Кастило знаеше, че тя е собственост на една от компаниите. Тя осигуряваше превоз на служителите и разноските минаваха за служебни, не бяха част от облагаемия доход на Ото.

През шестте дни, в които Фернандо Кастило беше в Германия, за да се запознае с внука си и да го отведе у дома, той беше опознал достатъчно Ото Гьорнер, който управляваше компанията, откакто Херман Вилхелм фон унд зу Госингер и синът му Вилхелм — дядо и чичо на Кастило — бяха загинали на магистралата, беше преценил правилно способностите му и беше стигнал до извода, че той може да остане начело и за по-нататък.

Дядото каза на Карлос години по-късно — когато се беше прибрал у дома в навечерието на Коледа през последната си година в „Уест Пойнт“ и оставаше малко време до навършването на двайсет и първата му година, — че е накарал да разследват Ото възможно най-бързо. Дядо му беше казал, че не може да вярва само на очите си и не може да прецени правилно характерите, ако няма факти, които да го подкрепят.

Ото очевидно беше устоял на внимателното разследване, защото оттогава управляваше всичко.

Въпросът с имението беше по-сложен. Херман фон унд зу Госингер имаше намерение да остави Къщата в гората и двайсет и пет процента от другата си собственост на дъщеря си. Останалата част от имението трябваше да остане на сина му.

Но, по воля на съдбата, Вилхелм беше умрял първи в онзи черен „Мерцедес“, а съдът още не беше взел окончателно решение, когато умря и Ерика фон унд зу Госингер.

— Типичната абсурдност на немците, Карлос — беше му казал дядо му. — Всички знаят, че цялата собственост трябва да остане за теб, защото си единственият жив наследник. Чичо ти нямаше нито съпруга, нито деца. Това означава, че собствеността му трябва да премине върху най-близките му живи роднини — дядо ти и майка ти. Нейното завещание оставя всичко на теб. Ако дядо ти беше умрял първи в онази катастрофа, имението щеше да бъде разделено според указанията в завещанието му. Но тъй като чичо ти вече беше мъртъв, неговото наследство трябваше да отиде при майка ти. Но ако чичо ти беше умрял първи, неговото наследство щеше да бъде разделено между най-близките му роднини — баща му и майка ти. Но тъй като баща му беше мъртъв, то трябваше да отиде при майка ти, която вече те е посочила за свой единствен наследник. Бяха необходими петдесет адвокати, пет години и Господ знае колко съдии, както и много пари, за

да бъде разплетен този случай, макар да нямаше никакво значение кой съд какво е решил. Естествено е ти да получиш всичко, когато навършиш двайсет и една. А това ще се случи на тринайсети февруари.

— И какво ще правя с наследството? — беше запитал Карлос.

— Ако си умен, ще продължиш онова, на което сложих основите заедно с Ото Гьорнер. Той получава добра заплата, доста облаги, включително ползването на къщата в Бад Херсфелд, кола и разплащателна сметка в „Американ IRS“, която няма да му позволи да открадне и да се измъкне, плюс процент от печалбата. Той работи много и упорито, честен е и много умен. Ще продължавам да държа нещата под око вместо теб, ако искаш.

И той го беше правил, докато беше жив.

Сега семейната адвокатска къща държеше под око нещата в Германия и Фернандо, който беше получил адвокатска степен след операция „Пустинна буря“ по съвет на дядо си, също внимаваше как се развиват нещата.

Фрау Хелена Гьорнер беше русокоса жителка на Бавария, но не носеше косата си сплетена на плитки. Косата ѝ имаше цвят, който караше Кастило да мисли за Патриша Уилсън, и беше облечена в дрехи на Наймън Маркърс или може би на Бонуит Телър.

Като влезе във фоайето на Къщата в гората, тя го целуна — или поне издаде такъв звук в близост до бузите му. Миришеше на скъп парфюм. Той нямаше представа какво всъщност мисли тя за него, дали е доволна или недоволна, дали въобще за нея означава нещо фактът, че той е кръстник на втория им син, Херман Вилхелм, който беше кръстен едновременно на дядо му и чичо му.

Тя беше десет, а може би дори повече, години по-млада от Ото. Бяха се оженили, когато Кастило беше в първата си година в гимназията и Ото, бизнесмен до мозъка на костите, беше съчетал медения им месец с пътуване до Щатите, за да присъства на бизнес конференция с Фернандо Кастило в Сан Антонио. Баба му беше харесала фрау Гьорнер и беше приела с радост идеята той и Фернандо да прекарат лятната ваканция в Германия. Беше му казала, когато той и Фернандо се качваха на самолета за Германия, че Хелена ѝ е споделила как Ото е предложил (той го бил казал) няколко пъти брак на Ерика

фон унд зу Госингер, но тя отказала. И това, че Ото винаги бил гледал на Карл като на свой син.

— Ако знаехме, че ще дойдеш, Карл — каза Хелена, — щях да приготвя нещо. Щяхме да поканим и някои от старите ти приятели от „Сейнт Йохан“.

„Още една причина, поради която не казах на Ото за пристигането си.“

— Може би следващия път — каза Кастило. — Но ти благодаря все пак, Хелена.

— Карл е дошъл просто за да ни види — нас и децата — каза Ото.

— Как са Фернандо и Мария? — запита Хелена. — И баба ти?

— Всички са добре, благодаря, Хелена. Изпращат ти поздравите си.

— Е, да отидем отзад, времето е прекрасно, може би пролетта най-после дойде, и да изпием по чаша вино преди обяд — каза Хелена. — Или вие, двамата, като ви познавам, ще искате нещо по-силно? Децата си идват у дома обикновено към четири, но понякога излизат с приятели. Ще им се обадя, за да съм сигурна, че ще се приберат у дома.

„По дяволите, не нося подаръци за тях. Освен многото други неща аз съм лош кръстник и чичо. Ще им дам пари.“

Той и Ото тъкмо се бяха чукнали с чашите скоч, когато един от слугите му подаде безжичен телефон.

— Фрау Шрьодер, хер Госингер — каза му в слушалката. — Запазих място за „Бритиш Еървейз“...

— Минутка, фрау Шрьодер, бих искал да си запиша.

Направи знак на Ото да му подаде нещо за писане и той му подаде подвързан с кожа бележник и химикал.

— Журналист, който няма бележник? — запита Ото.

— Диктувайте, моля, фрау Шрьодер — каза Кастило.

— Хер Госингер, не можах да ви запазя билет първа класа до Лондон...

— А с какво разполагаме?

— Билет бизнес класа за полет 907 на „Бритиш Еървейз“, който тръгва от Франкфурт утре следобед в четири и трийсет и пристига в Лондон в пет и петнайсет.

— Чудесно — каза Кастило.

— Предполагам, че имате билет за Луанда?

— Да, имам.

— В такъв случай, хер Госингер, от „Бритиш Еървейз“ във Франкфурт ще прехвърлят багажа ви за Луанда, ако искате.

— Чудесно.

Направих резервация за вас в хотел „Президент“, малък апартамент, в Луанда. Хотелът е от веригата „Меридиен“. Ще изпратят кола да ви посрещне на летището и ще ни изпратят сметката директно.

— Фрау Шрьодер, вие сте чудесна. Много ви благодаря.

— За мен е удоволствие, хер Госингер. Билетите ще бъдат на гишето на „Бритиш Еървейз“ във Франкфурт, а сега, след като одобрихте пътуването, ще уведомя немското посолство в Луанда за отиването ви там.

— Отново ви благодаря, фрау Шрьодер.

— За мен е удоволствие. Приятно пътуване, хер Госингер.

[1] Ах, блудният син. (нем.) — Бел. Dave ↑

(ПЕТ)

Летище „Хийтроу“
Лондон, Англия
19:15, 3 юни 2005

Фоайето за първа класа на летище „Хийтроу“ осигуряваше достъп до интернет в кабинки, които предлагаха известно уединение, но Кастило реши да не уведомява шефа си по електронната поща къде е и къде отива. Защото секретар Хол знаеше къде отива и не очакваше доклад за всяка крачка. Вместо това Кастило изпи едно питие и гледа новините по ВВС, докато при него не дойде красива служителка на „Бритиш Еървейз“, за да го вземе, както и една двойка високи африканци, облечени в костюми, които вероятно бяха от Нигерия, смееха се през цялото време и явно се забавляваха.

Помисли си също така, може би нелюбезно, докато вървяха през терминала към изхода, че британците все още запазват разликата между класите не само в обслужването, но и в обществото. От службата за пътниците го бяха извикали по име — включително *фон* и *зу* — на немски. Към африканците се бяха обърнали на френски като към *мосю* и *мадам Le Ministre*, което означаваше две неща — че не бяха от Ангола, където се говореше португалски, и че той е държавен служител, което обясняваше какво правят в първа класа. Тримата очевидно щяха да бъдат единствените пътници в първа класа.

Пътниците за бизнес класата се бяха строили на опашка под грижата на друга служителка на авиокомпанията и приличаха на ученици, които се готвят да влязат в училищната библиотека. Той предположи, че са около двайсет-двайсет и пет на брой, беше им необходимо известно време, за да минат през крайната проверка, която, разбира се, не се спазваше стриктно за пътниците от първа класа. Най-ниската класа вече бяха заели местата си в самолета, тяхното помещение заемаше по-голямата задна част на „Боинг 777“.

Щом веднъж мина през вратата и се качи на самолета, три стюардеси под ръководството на един стюард ги въведоха, широко

усмихнати, в отделението за първа класа, което беше в челната част на самолета.

Той нямаше намерение да поглежда вдясно — към отделението за бизнес класа, защото обикновено виждаше нечие лице, на което е изписано разочарование, че притежателят му не е филмова звезда, петролен магнат или арабски принц в компанията на русокоша красавица.

Но погледна. И видя Патриша Уилсън.

„Исусе, това е последното, от което имам нужда! Наистина ли беше тя? Много добре знаеш, че беше тя. Дали ме позна? Готов съм да се обзаложа, че да. На очарователното ѝ лице беше изписано любопитство, но и изненада. Какво, по дяволите, бих могъл да направя по въпроса?“

Стюардесата му подаде чаша шампанско. Преди да е изпил половината, пилотът им нареди да се приготвят за полета.

Ревът на двигателите му подсказа, че са престанали да се издигат и летят по трасето, въпреки че надписът „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“ още светеше. Това беше обяснено, когато се отвори вратата към помещението за екипажа и капитанът, мъж на средна възраст с кралски мустаци, излезе и бързо се скри в тоалетната.

„Е, предполагам, че е забравил правило 13. Изпикай се, преди да се качиш в самолета.“

Кастило разкопча колана си и отиде до вратата на тоалетната. Когато капитанът излезе, Кастило му подаде бизнес визитната си картичка.

— Имам малък проблем, който можете да разрешите за около десет секунди, капитане.

На капитана не се хареса това, че го спират, но човек не може да не обърне внимание, камо ли да се скара, на пътник от първа класа.

— С какво мога да ви помогна? — запита той.

— Има пътничка в бизнес класата, журналистка, много красива журналистка, мис Патриша Уилсън, която работи за списание „Форбс“. Много бих искал да прекарам полета в нейната компания. Или преместете мен там или нея — при мен.

Капитанът огледа помещението за първа класа. Само три от осемнайсетте места бяха заети. Извика стюарда.

— Стюардът ще се погрижи за вашия малък проблем, сър — каза капитанът, когато стюардът се приближи достатъчно, за да ги чуе.

— Много ви благодаря, капитане, за любезността ви.

— Няма нищо — каза капитанът. — Радвам се, че можах да ви помогна.

— Помислих си, че си ти — каза Патриша Уилсън три минути след като надписът „ЗАТЕГНЕТЕ КОЛАНИТЕ“ угасна. — В Луанда ли отиваш?

— Там ли отива самолетът?

— Заради историята с изчезналия „Боинг 727“? — запитва тя.

Той кимна.

— Аз също — каза тя.

„Ти ми каза, красиво същество, че отиваш в Берлин. Следователно излъга. Или лъжеш сега. Или и двата пъти. Какво, по дяволите, става тук? Освен това изчезналият самолет е гореща новина. «Форбс» излиза всяка седмица. Те не публикуват горещи новини.“

Като че ли прочела мислите му, Патриша Уилсън каза:

— Редакторът ми иска задълбочен репортаж за немарливостта във въздушния контрол в Африка и аз си помислих: „Е, защо да не започнем с това, как така са изгубили самолет?“

„Добър опит, Патриша, но това са глупости.“

— Добра идея — каза Кастило.

(ШЕСТ)

Хотел „Президент“
„Ларго де Феверейро“
Луанда, Ангола
06:05, 4 юни 2005

Имаше дузина чернокожи мъже в делови костюми и шофьорски кепета, които държаха картички с изписани върху тях имена, които чакаха пътниците да излязат от митницата на летището. На една от картичките пишеше:

ПАТРИША УИЛСЪН

— Предполагам, че от хотела са изпратили кола и за мен — каза тя. — Какво ще правим?

— Предполагам, че така или иначе, ще трябва да платиш за нея — каза Кастило. — Предполагам още, че и двете коли ще са малки.

— И вероятно френски? — запита тя.

— Ако твоята се повреди, а това вероятно ще стане, аз ще те спася — каза Кастило.

— Ще ми се обадиш ли по-късно? Трябва да се погрижа за външния си вид.

— Добре — каза той.

Той я настани в колата ѝ, „Ситроен“, после последва шофьора си до „Мерцедеса“. Запита се дали това е случайно, или хотелите от веригата „Меридиен“ имат определена политика: немците получават „Мерцедес“, американците — „Ситроен“.

Разочарова се, когато не я видя във фоайето на хотела. Предположи, че движението на малкия „Ситроен“ през сутрешния трафик е било по-бързо и по-лесно и че тя вероятно е вече под душа. Това предизвика моментален визуален образ.

„Няма съмнение в това. В този ранен час хормоните ми препускат. А знаеш, усещаш, че тази жена е опасна и че трябва да се въздържиш.“

Изпробва своя португалски на помощник-управителя, който стоеше зад рецепцията, но френският хотелиер отговори на едва разбираем немски — поздравя го с добре дошъл в хотела и каза, че трябва да задържи паспорта му. Хотелите правеха това, за да са сигурни, че ще им бъде платено — което не беше валидно извинение тук, защото щеше да им бъде платено директно от „Тегес Цайтунг“ — или за да може полицията да ги разгледа.

„Малкият“ апартамент се състоеше от хол, спалня и ниша с бюро и стол, която не беше достатъчно голяма, за да се нарече стая. На бюрото имаше кабел за високоскоростен интернет.

Прозорците и на хола, и на спалнята гледаха към залива, който беше петнайсет етажа по-надолу. Имаше кошничка плодове и бутилка вино на масичката за кафе, а на двойното легло лежеше праметнат хавлиен халат.

Кастило се питаше дали в стаята има подслушвателни устройства, но тази мисъл беше автоматична, свойствена за него. Така, както винаги предполагаше, че оръжието, което взема, е заредено, така винаги предполагаше, че хотелските стаи се подслушват. Познаваше много хора, които наистина би трябвало да внимават повече, а не да се опитват да стрелят с незаредено оръжие или да допускат мисли от рода на: „Няма начин това място да се подслушва и наблюдава.“

Извади лаптопа от куфарчето и го включи в контакта и към интернет. Достъпът наистина беше високоскоростен. Имаше три съобщения за него на tageszeitung.wash@aol.com. Едното беше от компания, която обещавахе да върне цялата сума, ако техният продукт не успее да увеличи размера на половия му член. След като помисли малко, доволен от себе си, той препрати съобщението на fernandolopez@castillo.com.

Второто предлагаше „Виагра“, която можеше да се получи без рецепта, а третото му съобщаваше, че е дошло време да рефинансира ипотеката си. Изтри и двете.

Имаше само едно съобщение на другия му адрес, от shake.n.bake@yahoo.com.

ЧИЧО АЛЪН СЕ ТРЕВОЖИ, ЧЕ КОЛАТА ТИ Е ПОВРЕДЕНА. ДА КАЖЕМ ЛИ НА ЧИЧО БИЛ, ЧЕ ЩЕ ДОЙДЕШ?

С ОБИЧ, МАМА

Майор Кастило отдели две минути, за да обмисли отговора си към секретаря на отдел *Вътрешна сигурност*, после бързо го написа.

ЧИЧО АЛЪН НЕПРЕКЪСНАТО СЕ ТРЕВОЖИ. КОЛАТА ВЪРВИ ЧУДЕСНО. ЩЕ СЕ ОБАДЯ НА ЧИЧО БИЛ, АКО ИМАМ ВРЕМЕ ДА ОТИДА.

С ЛЮБОВ, ЧАРЛИ

Щеше да е загуба на време да отиде до американското посолство тук, а и със сигурност щеше да привлече вниманието към себе си. Още повече, вече беше прочел във Вашингтон обобщенията. Онова, което военният аташе беше изпратил на разузнавателните служби на отбраната, онова, изпратено от ЦРУ до Ленгли, и изпратеното от посланика до Държавния департамент. Ако имаше някакви съществени разкрития или напредък по въпроса с изчезналия самолет, докато той пътуваше към Ангола, секретарят щеше да посочи това в съобщението си или поне щеше да му нареди да се обади у дома.

Работата му тук не беше да намери самолета, а по-скоро, както беше посочил президентът, да открие кой какво знае и кога го е научил.

Немското посолство беше нещо друго. От немски журналист не само се очакваше да се обади там, но Ото им беше изпратил съобщение за пристигането му. Беше още по-важно това, че те може би знаеха нещо или поне имаха мнение по въпроса, което, повече от сигурно, нямаше да споделят с американците.

Кастило разопакова и подреди багажа си, взе душ и се обръсна. Спусна щорите, за да не влиза ранното утринно слънце, и легна да спи.

Имаше намерение да спи до около девет. Когато се събуди, беше 09:05. Облече се, изми зъбите си и слезе във фойето, изпи чаша кафе и изяде един кроасан, после излезе навън и хвана такси.

Портиерът, който го настани в таксито, го запитва на португалски къде иска да отиде, и Кастило му отговори на език, който поне се надявате, че звучи като португалски. Портиерът като че ли го разбра.

(СЕДЕМ)

Шефът на немското посолство, чието име беше Дитер Хаснер, беше на възрастта на Кастило. Беше слаб, почти плешив, добре облечен. Офисът му гледаше към вътрешна градина. Интериорът беше безличен. Единствената картина на стената изобразяваше Бранденбургската врата в Берлин, мебелите бяха модерни, с изчистени линии, съмнително удобни. Кастило не беше изненадан, че столът от хром и кожа, на който седеше Хаснер, изглежда неудобен както за седене, така и за ставане от него.

Хаснер му каза, че посланикът съжالياва, че не може да приеме хер фон унд зу Госингер лично, защото дългът го зове, но се надява, че докато фон унд зу Госингер е в Ангола, ще има възможност да го покани на вечеря.

— Това наистина ще бъде много мило — каза Кастило.

— Знаете ли, макар сега да се смятам за жител на Берлин, аз съм от Хесе — каза Хаснер. — Вецлар.

— О, да.

— И съм член на „Алте Марбург“.

Това се отнасяше до университета „Филипс“ в Марбург ан дер Лан, недалеч от Фулда. Кастило беше казал, че е завършил този университет. Знаеше достатъчно за учебното заведение, за да издържи проверка, включително факта, че университетът обикновено е глух за запитванията относно възпитаниците си, освен ако не идват от друг университет. Очевидно не можеше да се впусне в играта „А знаеш ли, спомняш ли си?“ тук, с Хаснер.

— Чичо ми Вилхелм също е завършил този университет — каза Кастило.

— Но не и вие? Вие къде сте завършили?

„Разпитват ме. Защо? Защото посланикът иска да ме провери, преди да ме покани на вечеря? Дали този Дитер тук е от разузнаването на посолството? Дали пък разузнаването не е нещо, което прави в добавка към другите си задължения?“

Доколкото знам, никога не съм направил каквото и да е, за да предизвикам интереса на немското разузнаване, но това не означава, че те нямат досие на Карл Вилхелм фон унд зу Госингер.

Дали Хаснер не е направил рутинна проверка още когато е получил съобщението на Ото за пристигането ми? Или е предположил, че щом от «Тагес Цайтунг» ме изпращат, аз наистина съм този, за когото се представям? И дали той, ако предизвикам любопитството му, няма да поиска да ме проверят веднага, щом изляза оттук?»

— От „Сейнт Йохан“ във Фулда отидох направо във Вашингтон — каза Кастило. — Дядо ми твърдо вярваше, че чужд език се учи в съответната езикова среда.

— И така ли е?

— Говоря съвсем свободно американски — каза Кастило. — И поносим английски.

Хаснер се засмя.

— И прекарвате голяма част от годината във Вашингтон?

— Или там, или във Фулда — каза Кастило.

— Разбирам. Фулда предлага почти толкова добър живот, колкото и Вецлар.

— Когато бях дете, ходех в училището на завод „Лайц“ — каза Кастило. Фотоапаратите „Лейка“ се произвеждаха от завод „Лайц“ във Вецлар. — Имах навика да пия по нещо в гостилницата до моста.

— „Зум Адлер“ — каза Хаснер. — Аз също. И така, какво ви води в Луанда?

— Изчезналият самолет...

— Аха — каза Хаснер.

— Човекът, който обикновено отразява тези истории, не можеше да дойде. Аз говоря и малко испански, който малко прилича на португалския.

— Разбирам.

— Какво, мислите, се е случило със самолета?

— А вие колко знаете по въпроса?

— Само онова, което съм прочел във вестниците. „Боинг 727“, който бил тук, на летището, в продължение на година, неочаквано излязъл без разрешение и оттогава никой не го е виждал.

— И аз знам почти толкова — каза Хаснер.

— А защо е бил тук цяла година? Как би могъл да се скрие самолет с такива размери? Откраднат ли е бил? И какво би могъл да прави човек с откраднат самолет?

— Може например да го удари в някой небостъргач в Ню Йорк — каза Хаснер. — Но не мисля, че точно това са имали предвид крадците.

— Така ли?

— Щеше да им е много по-лесно да откраднат самолет в Щатите или, да кажем, в Лондон. Освен това, тук сме далечна точка на света и няма да им е лесно да стигнат до мястото, където искат да причинят проблем.

— Това е вярно — съгласи се Кастило.

„Вероятно е вярно, но, по някаква причина аз все още не съм убеден.“

— Имам теория, но моля ви, хер фон унд зу Госингер, наистина не искам да бъда цитиран.

— Не дори и като „висш служител, който пожела да остане анонимен“?

— Не. Въобще не.

„Харесаха му думите «висш служител».“

— Добре, имате думата ми.

— Нека го кажем така — каза Хаснер. — Няма да съм никак изненадан, ако след две или три седмици, или дори днес следобед, самолетът бъде открит на не повече от двеста мили оттук, а може би дори по-наблизо, на някое изоставено летище или сред полето. Всъщност вероятно ще бъде открит само корпусът, а всичко, което би могло да бъде снето, ще бъде снето — двигатели, прибори и апарати, дори колелата и гумите.

— За да бъдат продадени на черния пазар?

— Да. Из цяла Африка има пазар за самолетни части.

— Това оставя отворена възможността собствениците на самолета... Не знаете ли защо е стоял тук цяла година?

— Може да е имал нужда от някои резервни части. Вие знаете ли чия собственост е?

— На малък самолетен превозвач от Филадельфия — каза Кастило. — Самолетът вероятно е бил застрахован и сега ще бъдат

обявени претенции към застрахователната компания. Ако те бъдат заподозрени в отвличането на самолета и разпродажбата му на части...

— Точно така — каза Хаснер.

— Бих искал да видя мястото, където е стоял през всичкото това време самолетът — каза Кастило след секунда. — Трудно ли ще бъде?

— Няма много какво да се види — каза Хаснер. — Бетонна площадка в далечния край на летището. Бил съм там. Познавам охраната на летището. Ще им се обадя да им кажа, че ще отидете.

Хаснер отвори чекмеджето на бюрото си и извади две визитни картички от една кутия. Написа някакво име на едната от тях и ги подаде на Кастило.

— Малък подарък за неговата любима благотворителна организация може да се окаже добра идея — каза Хаснер с усмивка.

— Мисля да отида там още сега — каза Кастило. — Преди да е станало много горещо.

— Ще изпратя една от нашите коли да ви закара дотам — каза Хаснер. — А когато свършите, можете да вземете такси до хотела.

— Много мило от ваша страна — каза Кастило.

— Няма нищо — каза Хаснер. Изправи се и подаде ръка.

(ОСЕМ)

Хаснер беше прав. Нямахме какво да се види на летището, макар „малкият подарък“, който Кастило даде на мениджъра на охраната на летището, да му осигури нужното внимание — закараха го до въпросната бетонна площадка с техния пикап, „Ситроен“.

Имахме четири такива бетонни площадки до северния праг на главната писта. Нито една от тях не се използваше. Онази, на която е стоял изчезналият „Боинг 727“, беше идентична с останалите — в пукнатините ѝ растеше трева, беше изцапана с петна от масла и керосин.

От контролната кула, която се намираще в другия край на летището, са виждали самолета всеки път, когато са погледнели към северния край на пистата.

Лесно е било да се излети без разрешение. Пилотът е трябвало само — и почти сигурно точно така е станало — да се обади на наземния контрол за разрешение да отиде до онази част на летището, където свършват самолетните писти и се намират хангарите. Когато това разрешение им е било дадено, пилотът е трябвало само да направи десен завой, за да излезе на старта, после отново десен завой и самолетът е бил вече на пистата. Бил е във въздуха още преди някой, освен най-бдителните хора от наземния контрол, да са забелязали, че не е на някоя от рульожките, които водят до пистите за излитане.

Кастило изброи възможностите наум.

Ако пилотът е летял близо до земята, е изчезнал от погледите само за минута или две, а от радарите се е скрил за не повече от три или четири минути. Ако е летял със скорост от триста възла — а със сигурност това е била минималната му скорост — е изминавал по пет мили на минута. След двайсет минути той е бил на стотици мили от летището. След половин час е бил на поне 150 мили от летището и дори тогава вече да се е изкачил на по-голяма височина, за да пести гориво, е бил само неидентифицирана точка на екрана на радара.

В таксито „Пежо“ на път към хотел „Президент“ Кастило реши, че в Луанда няма да научи нищо повече от онова, което вече знае. В докладите на ЦРУ, ФБР и Държавния департамент сигурно са включени подробности за това, кой е заподозрян, че е пилотирал самолета, кой се е грижел за поддръжката му и е направил излитането му възможно и така нататък. Нямаше никакъв смисъл да си губи времето за нещо, за което вече са положени достатъчно усилия. Когато събере и прочете докладите на всички, щеше да разбере коя от агенциите е взела същото решение — да остави друга агенция да открие нещо и да развие теория, до която би трябвало да стигнат и те. Президентът беше казал, че това е едно от нещата, които иска да знае.

Самолетът щеше да се покаже все някъде. Когато това станеше, той вероятно щеше да може да реши кой е свършил най-добрата работа — кой е научил какво е станало и, което беше още по-важно, кой не е научил нещо, което би трябвало да знае. Плюс, разбира се, кой се е досетил най-бързо и най-точно какво ще се случи.

Президентът беше дал ясно да се разбере, че иска да разбере кой, кога, какво е знаел. И кой е направил или не е направил нещо, което другите са направили.

Кастило реши, че ще отиде в стаята си и ще напише репортаж за „Тагес Цайтунг“. Щеше да го изпрати като електронна поща и до Германия, и до Хол. Секретарят щеше да разбере, че той не е научил нищо, за което вече да не е докладвано.

След това щеше да прекара остатъка от следобед в бара на хотела. Разговорите с непознати често даваха удивително количество информация. Ако нещо ново — и дори само предположение за нещо ново — изникнеше, той щеше да го открие. Ако не, щеше да се върне в Германия, а от Германия — у дома. Докато самолетът не се появеше някъде, той наистина нямаше какво друго да направи, а самолетът можеше да не се появи и след седмици. Освен ако, помисли си той с горчивина, самолетът не се появи, докато той е над Атлантика.

И като резултат на тези свои разсъждения Кастило реши да стои далеч от мис Патриша Уилсън. По една причина — тя не беше тази, за която се представяше, и флиртуването с нея, дори да не беше опасно, щеше поне да създаде неловки ситуации. Втората причина беше, че той не мислеше, за нея като за жена, която би могла да бъде примамена в леглото му за краткото време, което му оставаше.

(ДЕВЕТ)

Не светна примигваща зелена светлина в механизма на вратата на хотелската стая, когато Кастило пъкна пластмасовия „ключ“ в ключалката.

Той се опита да го пъкне по всички възможни начини, като в същото време работеше с дръжката. Тъкмо беше успял да го пъкне, както си мислеше, на обратно, когато вратата беше отворена отвътре. По рефлекс, той отскочи назад и залепи гръб за стената на коридора.

Не последва експлозия, нито пък в коридора излязоха един или повече хора с оръжие.

Вместо това пълно, усмихнато и много черно лице надникна в коридора. Той веднага го разпозна. То принадлежеше на майор Х. Ричард Милър от американската армия, който някога беше съученик на Кастило. Майорът беше облечен в черен костюм, който не му беше точно по мярка, бяла риза и нещо като черна вратовръзка.

„Изглежда като онези шофьори на летището — помисли си Кастило. — И това вероятно е предназначено. Какво, по дяволите, прави той тук?“

— Ще трябва да престанем да се срещаме по този начин, Чарли — каза Милър тихо. — Хората ще започнат да говорят.

— Ти, кучи сине! — каза Кастило. — Изплаши ме!

Той бързо влезе и затвори вратата. Двамата се гледаха един дълъг миг.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — запитва Кастило.

— Точно това се канех да те питам и аз — отговори Милър, който беше с около петдесет паунда по-тежък и с около четири инча по-висок от Кастило. — Освен това, кой, по дяволите, си ти?

— О, по дяволите! — каза Кастило и двамата се прегърнаха братски. За последно се бяха видели при недотам приятни обстоятелства преди осемнайсет месеца в Афганистан.

— Съжалявам за вратата — каза Милър, когато прекъснаха прегръдката.

— Какво, по дяволите, си й направил?

Милър извади от джоба си черна алуминиева кутия без никакви отличителни белези с размера на мобилен телефон.

— Давам на това нещо десет секунди да открие онова, което търси, после натискам бутона „СПЕШНО“. Така се отваря ключалката, но понякога се прецаква механизмът. Което очевидно се случи в настоящия случай.

Кастило поклати глава.

— Предполагам, че ключалката на минибара е повредена по същия начин?

— Не. Тя е механична. Отворих я с шперц. Всичкото вино е френско, което, разбира се, като патриот, аз не пия. Но има, или по-скоро имаше, бутилка „Джак Даниълс“ и няколко вида скоч.

— Откога си тук? — запита Кастило и отвори минибара.

— От около час. Което е достатъчно да претърся стаята. Чиста е.

Кастило кимна, после извади две миниатюрни бутилки уиски — едната скоч, а другата — „Джак Даниълс“. Милър посочи бърбъна и Кастило му го подаде. Отвори скоча и си наля, а Милър си наля бърбън в наполовина пълната си чаша. Чукнаха се.

— Добре е, че те виждам, Дик — каза Кастило.

— Да, аз също, Чарли — каза Милър. — Никога не съм имал възможност да кажа: „Благодаря, че ме докара.“

Кастило направи неодобрителен жест.

— И така, какво правиш тук?

— Нали знаеш, че ме изпратиха на работа в агенцията, когато излязох от болницата?

— Чух, че обучаваш млади хора за шпиони.

— Това не трая дълго. Силно подозирам, че шефът ми положи огромни усилия да ме преместят. Където и да е.

— И са те изпратили тук? Да правиш какво?

— На хартия, аз съм помощник военен аташе.

— Но всъщност ти си местният шпионин — нещо, за което не можеш да говориш.

Милър кимна.

„Исусе, как ми се иска да го знаех. Щеше да ми спести пътуването дотук.“

— Всъщност работата на шпионина тук е истинска досада — каза Милър.

— Защо?

— Срещнал си я — каза Милър. — Моята шефка.

— Извини ме?

— Тя ме изпрати да открия кой си всъщност. Дамата подозира, че около теб има нещо подозрително, скъпи мой германски журналист.

— Говориш за русокосата дама от самолета?

Милър кимна.

— Коя е тя? — запита Кастило.

— Казва се Уилсън. *Мисис* Патриша Дейвис Уилсън...

— Не носи брачна халка — прекъсна го Кастило.

— А, значи си все така наблюдателен — каза Милър. — На летището не бях много сигурен в това.

— Което ще рече?

— Направих всичко, Чарли, освен да те целуна — каза Милър.

— Не съм те виждал — призна Кастило. — И коя е тази... омъжена... жена?

— Регионалният директор на компанията за Югозападна Африка — каза Милър. — Всичко от Нигерия — всъщност Камерун, не Нигерия — до Южна Африка, но с изключение на тази държава. И половината континент. Нито една от важните държави. Тя шпионира онова, което, в едно политически неправилно общество, някои смятат за африканската „кофа с мед“.

Кастило се усмихна. На военен език варелите, които събираха по петдесет и пет галона, разрязани наполовина и поставени в контейнери в „тоалетните на летището“ — някога известни като „отходни места“ — са известни като „кофи с мед“.

— Тя ми каза, че работи за списание „Форбс“ — каза Кастило.

— Това се нарича прикритие, Чарли — каза сухо Милър.

— А кой е мистър Уилсън?

— Служител от средна величина в Ленгли, може би двацет години по-възрастен от нея. Една от клюките е, че той е богат педераст с независим доход и се е оженил за дамата, за да сложи край на приказките. Не съм го срещал. Но съм склонен да вярвам на тази nelаскава и неприятна клюка.

— А какъв е нейният произход?

— Беше аналитик по селското стопанство в Ленгли, преди да я уцели стрелата на Купидон. Малко след женитбата си успя да се

издигне в йерархията, преквалифицира се и получи ранг старши офицер. Оттогава досега се е издигнала още и сега заема тази длъжност. Но тя и на нея гледа като на трамплин, което я прави наистина досадна, да се върнем на темата.

— Как така?

— Подчинените й са виновни за всички грешки, а когато нещо е свършено както трябва — което се случва наистина рядко — тя обира всички овации. Аз лично познавам три млади и прекрасни момчета, които напуснаха, защото не можеха да понесат повече глупостите й.

— И тя мисли, че аз съм подозрителен?

— Или това, или иска да се увери, че наистина си този, за когото се представяш, преди да те допусне в леглото си.

— Тя и такава репутация ли има?

— Чарли, тя със сигурност не получава това, от което очевидно има нужда, у дома си — каза Милър. — Говори се, макар и много тихо.

— Звучи ми като момичето на моите мечти — каза Кастило.

— И как искаш да се справя с това, Чарли?

— Не й казвай, че се познаваме, а продължавай да ме разследваш — каза Кастило. — Искам да знам какво може да бъде „изровено“ за Госингер.

— Както казах, дамата е истинска кучка — каза Милър. — Какво ще стане, когато, рано или късно, тя разбере, че се познаваме?

— С това мога да се справя — каза Кастило. — Наредено ти е да не издаваш, че се познаваме.

— Ти имаш ли такива правомощия, Чарли?

— Дик, на тази „екскурзия“ ме изпрати — но ти е наредено да не издаваш и това — човек, който живее през част от годината в имение в стил „Отнесени от вихъра“, което гледа към Атлантическия океан в Савана.

— Не се шегуваш?

Кастило кимна.

— И за какво е тази „екскурзия“? Можеш ли да ми кажеш?

— Човекът, за когото говоря, иска да знае, цитирам: „Кой какво знае — и кога го е узнал — за изчезналия «Боинг 727»?“

— Мисля, че това се нарича „вътрешно разследване“ — каза Милър.

— Тъкмо се канех да изпратя на шефа си електронна поща. Ще му кажа, че съм попаднал на теб и съм ти наредил да си държиш устата затворена.

— Ти изпращаш електронна поща директно на президента?

— Не. Аз работя за Мат Хол. Секретарят на отдел *Вътрешна сигурност*. Знаеш ли кой е?

Лицето на Милър показва, че много добре знае кой е Мат Хол и че е изненадан от това, че Чарли е сметнал за необходимо да попита.

— Той е добър човек — продължи Кастило. — Бил е сержант във Виетнам. С президента са стари и добри приятели. Няма да имаш проблеми, Дик.

Милър направи жест, който показваше, че има доверие на Кастило.

— И какво научи за изчезналия самолет? — запита Милър.

— Някои, може би повечето, хора мислят, че е някъде и са го разглобили за резервни части. Много малко хора — че е разбит в небостъргач някъде по света. Има също теория, че пилотът е включил автопилота и е излязъл през задната врата, за да може да прибере застраховката.

— И колко хора са съгласни с моята теория за случилото се?

— Не те разбирам, Дик.

— Че го е отвлякъл Васили Респин.

— Васили кой?

— Руският търговец на оръжие. Не знаеш ли за него?

Кастило поклати глава.

— И не видях името му или нещо, което да наведе на мисълта за руски търговец на оръжие, в докладите нито на ЦРУ, нито на ФБР, нито на някоя друга агенция — каза Кастило. — Запозна ли някого с теорията си?

Милър кимна.

— Сигурен ли си, че си видял всички файлове? — запита той.

— Видях всичко, с което разполагаше Хол, а доктор Кохън се погрижи Хол да разполага с всичко — каза Кастило. — Което предлага какви ли не интересни възможности.

Кастило си помисли, но не каза на глас: „Хей, може би за това е цялата тази история. Както мислят всички, които са близки до Овалния кабинет, три неща не са наред, когато става въпрос за доктор Натали

Кохън — в намаляващ ред на важност, първо, че тя е жена, второ, че е прекалено умна, и, трето, че е близка приятелка на президента.

Ако някой се е опитал да забие нож в гърба ѝ, той би се досетил, че тя ще отиде при президента с новината и че той ще възложи на Хол разследването. По две причини. Хол е също така абсолютно предан личен приятел на президента и, за разлика от другите кабинетни служители, не разполага със собствена разузнавателна агенция.

Да се помоли някоя от «тежките» разузнавателни агенции да разследва онова, което тревожи доктор Кохън, щеше да доведе до следното — или ЦРУ да посочи ФБР с пръст, или обратното: ФБР да посочи ЦРУ с пръст. Всички биха търсили навсякъде, но не и в собствената си агенция.

Може би за това е цялата тази история? Може би не изцяло, но този също, със сигурност, присъства.

Ако президентът — и вероятно също и Хол — мислят, че някой мами доктор Кохън, те биха искали да знаят кой е, и фактите на многобройните агенции за изчезналия самолет ще ги насочат в правилната посока.“

— Като например? — запита Милър.

— Дик, това може да е много по-важно, отколкото предполагаш — каза Кастило. — Нека се уверя, че съм разбрал правилно. Ти имаш теория, че руски търговец на оръжие...

— Васили Респин — потвърди Милър.

— ... или е откраднал, или е отговорен за кражбата на „Боинг 727“?

— Не мисля, че е бил на самото място, Чарли, но имам ясно изразено чувство, че е замесен в това. Видях и някои от хората му тук.

— Разкажи ми за него. Защо мислиш така?

— Никога ли не си чувал за него? Изненадан съм. Би трябвало да има много данни за него. Много файлове.

— Кой е той? С какво се занимава?

— Да кажем накратко, Чарли, че през 1992, когато Васили бил на двайсет и пет, той купил три товарни самолета „Антонов“ от руските военни. Платил сто и петдесет хиляди общо или поне така чух. Както и да е, руският черен пазар тъкмо започвал да придобива все по-големи размери и значение. Руснаците имали злато, а датчаните имали разни неща — основни неща, които обаче били лукс в Москва — които

искали да продадат и да им бъде платено в злато. Респин направил много пари, и то бързо, и след година вече бил основал въздушна линия в Шарджах, в Обединените арабски емирства. Пристанището в Дубай е свободно от мито. Респин, който дотогава вече бил разширил флотилията си, внасял всичко — от химикали до автомобили — в майка Русия. Направил цяло състояние. После се сприятелил с Мобуту в Конго и с това привлякъл вниманието на Ленгли към себе си. Започнали да го наблюдават и малко след това отделът на ЦРУ в Киншаса изпратил снимки на Респин, застанал до „Илюшин“ на летището в Конголезе, докато войниците на Мобуту разтоварвали сандъци с АК-47 и някои други по-сложни оръжия.

— Добре — прекъсна го Кастило. — Знам за кого говориш. Но мислех, че се казва Александър Певснер.

— Това е едно от имената, които той използва — каза Милър, погледна Кастило и безучастно каза: — Учудващо е колко много хора напоследък имат по няколко имена.

— От онова, което чух, Певснер има доста самолети. За какво му е този?

— Да започнем с очевидното. Той има може би около половин дузина „Боинг 727“, а те имат нужда от части. О'кей? Напълно е възможно този да отиде директно в Шарджах...

— Ако е така, наложило се е да зареди гориво — прекъсна го Кастило.

— Вероятно два пъти — съгласи се бързо Милър. — Няма проблем, но е необходимо малко планиране. Приятелското небе над Африка е отворено, Чарли. И има вероятно около трийсет изоставени по-големи или по-малки летища в Конго и Судан, където „Боинг 727“ може да стои незабелязан и да бъде зареден с гориво. Респин е трябвало само да закара гориво до въпросното изоставено летище, а дори и това може би не се е наложило. Който е пилотирал самолета, е могъл да спре в Кисангани в Конго или в Хартум в Судан и да вземе гориво — и на двете места не биха му задали никакви въпроси — а после да продължи до Шарджах.

— Сателитите не са го засекли — нито някакъв друг неидентифициран „Боинг 727“ — на нито едно летище. Където и да е по света — заспори Кастило.

— Какво означава „неидентифициран «Боинг 727»“? — запита Милър. — Трябвало е само да приземят откраднатия „727“ някъде и бързо да боядисат табелите с номерата, а после да изпишат номерата на някои от самолетите „Боинг“ на Певснер, прибран удобно в някой хангар в Шарджах. Биха имали предостатъчно време да го направят, преди от Ленгли да включат някоя сателитна камера.

Той направи пауза, постави ръка на хълбок и имитира фотоаналитик от Ленгли, който разглежда сателитни снимки: „Е, това е «727» наистина, Брус, но не е онзи, който търсим. Този принадлежи на онзи търговец на оръжие. Познавам номера, който е на опашката му.“

— Схващам — каза Кастило и се засмя тихо.

— Може би Певснер сам е използвал самолета, но по-вероятно ще продаде частите на някого другиго... На китайците или някоя организация на Свещената война...

— Каква част от този очарователен сценарий си изложил във файловете си, Дик? — прекъсна го Кастило.

— Изпратих телеграма до Ленгли — третата, мисля — в която изложих този сценарий. Получих потвърждението почти веднага, което означава, че е била на бюрото на регионалния директор за Югозападна Африка, когато е отишла на работа на следващата сутрин. Започнах да пиша пълен доклад, но получих нареждане да не изпращам нищо, докато не ми го поискат.

— Нека да видим дали съм разбрал правилно. Пригответе си повече от телеграма?

— Доклад от шест страници — каза Милър. — Дори го прочетох много внимателно, за да се уверя, че не съм допуснал някоя правописна грешка на по-дългите думи.

— Не съм видял нищо такова. Кога го изпрати?

— Въобще не го изпратих — каза Милър. — Не ми поискаха повече нищо.

— Защо не го изпрати? След като и без това си го написал?

— Казах ти, защото не получих никакъв отговор и нареждане от центъра. Тя не се интересуваше от моето мнение.

— Не се е интересувала? И защо не? Решил си, че просто е отхвърлила идеята ти като нищо неструваща? Защо би направила това?

— Ако въобще някой от Ленгли е отхвърлил идеята ми, много вероятно е да е била тя, макар че не мога да съм сигурен.

— Онова, което трябваше да получим, Дик, беше навременни доклади, както и сурови, още непреценени данни — каза Кастило. — Дори в Ленгли да не са имали време да ги преценят, Хол трябваше да получи докладите. А аз прочетох всичко, което беше получил. Нямаше копие на твоите кратки доклади и въобще нищо, където да се споменава името на руски търговец на оръжие.

Милър кимна.

— *Предполагам* търговец на оръжие — каза Милър. — Възможно е да е това, Чарли. Нали искаше да знаеш какво ми подсказва интуицията — както и фактът, че, както може би се досещаш, не харесвам дамата.

— Да.

— Певснер е дяволски умен и за мен не съществува съмнение, макар да няма и доказателство, че агенцията е използвала неговите услуги. Той не задава въпроси какво има в сандъците, които се товарят в неговите самолети. Интересува се само от парите в брой.

— И къде ще отидеш с тази теория, Дик? На кого ще я кажеш? — запита Кастило.

— Щом подозирам, че агенцията е ползвала услугите на Певснер, мисис Уилсън вероятно *знае*, че е така. О'кей. Ако беше предала доклада ми по-нагоре, можеше да се случат две неща. Първо, подозирам, че от африканската секция щяха да й наредят да ми поиска подробен доклад, както и последващи сведения. Но тя е мислела, че ако продължа да разследвам въпроса, има два възможни резултата. Да изровя нещо, което или ще е конфузно за нея и което ще потвърди, че някои от подчинените ѝ са некомпетентни, или ще отвори кутията с червеи на Певснер и ще подразни силно момчетата, които работят под прикритие. Кое от двете да се беше случило, то щеше да бъде пречка по пътя на издигането ѝ.

— Нямах копие от файла си, нали? — запита Кастило. — На онзи, който така и не си изпратил.

— Разбира се, че не, Чарли — каза Милър. — Да се пазят лични копия от поверителни документи е сериозно нарушение на мерките за сигурност. Всеки, който го прави, не само рискува да бъде незабавно уволнен от ЦРУ, но също така да стане предмет на съдебно преследване. Ти би трябвало да го знаеш добре. — Милър направи

пауза, погледна безстрастно Кастило, после запита: — Искаш ли да го видиш?

— Ако отида при шефа си с това, значи трябва да имам потвърждение — каза Кастило.

Милър вдигна замислено дясната си вежда, която остана в това положение около трийсет секунди. После извади визитна картичка от портмонето си, написа нещо на нея и я подаде на Кастило.

— Щом рискувам да пратя по дяволите прекрасната си кариера — каза той, — без да споменаваме жестоката критика, на която ще бъда подложен, значи мога да стигна докрай и да използвам електронна поща. Дай ми адреса си, Чарли, и ще ти го изпратя, като се прибера у дома. Записан е на лаптопа ми. Ще бъде кодиран. Това е кодът.

Кастило погледна картичката. На нея Милър беше написал „глупости“.

— Гринго Кастило дот-ком — каза той. — Искаш ли да си го запишеш?

Милър поклати глава.

— Дик, щом ми го изпратиш, можеш да помислиш дали да не се отървеш от него.

Милър обмисли предложението десет кратки секунди, преди да отговори:

— Ще помисля сериозно по въпроса, Чарли.

Изправи се и му подаде ръка.

— Благодаря за питието, Чарли — каза той. — Защо не ми дадеш три минути да стигна до служебния асансьор и да изляза, преди да откриеш, че нещо не е наред с ключалката ти?

Кастило кимна.

— Добре — каза той. После: — Дик, моето прикритие е повече от добро и надеждно. Но ти наистина рискуваш...

— Знам — прекъсна го Милър. Докосна Кастило по рамото и тръгна към вратата.

Кастило погледна часовника си и натисна бутона за времето. Точно три минути по-късно излезе в коридора, затвори вратата и отново се опита да я отключи. Когато това не стана, той отиде по-надолу по коридора до мястото, където беше видял вътрешен телефон. Портиерът каза, че веднага ще изпрати някого.

(ДЕСЕТ)

На служителя на хотела бяха необходими пет минути да стигне до петнайсетия етаж и още пет минути да се увери, че нещо не е наред с ключалката на вратата на апартамент 1522, след което той също отиде до вътрешния телефон и докладва за това на някого.

След още пет минути от асансьора на петнайсетия етаж слязоха помощник-управителят и началникът на помощния персонал. На тях им бяха необходими още пет минути, за да се уверят, че нещо не е наред с ключалката на апартамент 1522. След това началникът на помощния персонал отиде да се обади за допълнителна помощ, докато помощник-управителят остана, за да увери хер Госингер, че такива неща почти никога не се случват и че веднага ще се погрижат за проблема.

След още пет минути дойде инженерът на хотела с подходящ инструмент. А след още пет минути те успяха да накарат ключалката да функционира поне отчасти. С други думи, тя позволи вратата да бъде отворена, но щом беше затворена, ключът отново беше безполезен.

Инженерът и помощник-управителят се посъветваха нещо шепнешком, след което помощник-управителят каза на хер Госингер, че наистина не би искал да го тревожи, но според инженера някой се е опитвал да влезе в стаята му. И че когато инженерът отново отвори вратата, може би ще е добре хер Госингер да погледне дали нещо не липсва. Освен това, трябвало да се подмени цялата ключалка, което щяло да им отнеме известно време, и ако Хер Госингер нямал възражения, вероятно било най-добре да го преместят в друга стая.

Хер Госингер нямаше възражения.

Помощник-управителят отиде до телефона, говори с човека от рецепцията по въпроса за свободните стаи, после каза да изпратят някого в стаята на хер Госингер.

— 1534 е свободна, хер Госингер — каза той. — Хубав апартамент, недалеч оттук. Може би ще пожелаете да проверите вещите си, за да се уверите, че всичко е тук?

Докато Кастило преглеждаше багажа си, помощник-управителят го следеше отблизо. Кастило се питаше дали това е просто проява на професионален интерес и загриженост за гостите, или той има друга причина за поведението си.

Кастило каза, че всичко е на мястото си.

По това време вече трима портиери кръжаха до вратата. Помощник-управителят щракна с пръсти и посочи. Портиерите изнесоха вещите на Кастило вън от апартамента и ги понесоха по коридора към стая 1534, която беше идентична с 1522. Те оставиха нещата точно на мястото, където бяха в предишната стая.

Помощник-управителят още веднъж се извини за неудобството, което беше причинено на хер Госингер, и предположи, почти шепнешком, че ако ключалката беше немско производство, това вероятно нямаше да се случи.

Кастило най-после се отърва от него, включи лаптопа си и получи високоскоростен достъп до интернет.

Имаше две съобщения в кутията castillo.com. Едното беше от Фернандо, който очевидно беше получил рекламата за средството, което увеличава размера на мъжкия полов член, и беше изпратил отговор.

НА МЕН НЕ ИЗПРАЩАТ ТАКИВА РЕКЛАМИ,
ЗАЩОТО ЦЕЛИЯТ СВЯТ ЗНАЕ, ЧЕ НЯМАМ НУЖДА
ОТ ТАКОВА НЕЩО. МОЖЕ БИ ТВОЯТ ЩЕ ДОСТИГНЕ
НОРМАЛНИ РАЗМЕРИ, АКО НЕ ГО ТОРМОЗИШ
ТОЛКОВА МНОГО.

Второто съобщение нямаше подател и имаше обем 203 килобайта. Кастило го прехвърли на диска си и се зае с декодирането. Кодът беше съвсем прост. Трябваше само да набере „глупости“ и да натисне бутона за стартиране.

Появи се краткият доклад на Милър, а под него и анализът, който беше приготвил, но не беше изпратил.

СЕКРЕТНО

СВЕТКАВИЦА 03 ЛУАНДА 23 МАЙ 2005
ЗА РЕГИОНАЛНИЯ ДИРЕКТОР НА
ЮГОЗАПАДНА АФРИКА

ИЗТОЧНИЦИ В НАЦИОНАЛНАТА ПОЛИЦИЯ В ЛУАНДА ПОТВЪРЖДАВАТ, ЧЕ СЕРГЕЙ НОСТРОВ (РУСКИ ГРАЖДаниН И ИЗВЕСТЕН КАТО СЪДРУЖНИК НА ВАСИЛИ И РЕСПИН, ПРЕДПОЛАГАЕМ ТЪРГОВЕЦ НА ОРЪЖИЕ) И ПАОЛО УАЛИ (АНГОЛЕЦ ЗАПОДОЗРЯН В РЕДИЦА КРИМИНАЛНИ ДЕЯНИЯ) СА БИЛИ В ЛУАНДА ПРЕЗ ПОСЛЕДНАТА СЕДМИЦА. НЕ СЕ ЗНАЕ КЪДЕ Е В МОМЕНТА НИТО ЕДИН ОТ ДВАМАТА.

СЪЩЕСТВУВА ВЕРОЯТНОСТТА ДВАМАТА ДА СА ЗАМЕСЕНИ В ИЗЧЕЗВАНЕТО НА „ЛА –9021“. ЗА РЕСПИН СЕ ЗНАЕ, ЧЕ ПРИТЕЖАВА ПОНЕ ТРИ САМОЛЕТА „БОИНГ 727“, ВЪЗМОЖНО Е „ЛА–9021“ ДА ЛЕТИ ЗА ШАРДЖАХ, ОБЕДИНЕНИТЕ АРАБСКИ ЕМИРСТВА, КЪДЕТО РЕСПИН КОНТРОЛИРА ТРИ И ДОРИ ВЪЗМОЖНО ПОВЕЧЕ ВЪЗДУШНИ ЛИНИИ. ВЕРОЯТНО Е САМОЛЕТЪТ ДА БЪДЕ ИЗПОЛЗВАН ЗА РЕЗЕРВНИ ЧАСТИ.

СИЛНО ПРЕПОРЪЧВАМЕ НЕЗАБАВНО И ШИРОКО ИЗПОЛЗВАНЕ НА САТЕЛИТНА И ВСЯКАКВИ ДРУГИ ВЪЗМОЖНИ ВРЪЗКИ МЕЖДУ ЛУАНДА И ШАРДЖАХ, КАКТО И ДРУГИ ТОЧКИ В СРЕДНИЯ ИЗТОК.

ЩЕ ПОСЛЕДВА ОЩЕ ИНФОРМАЦИЯ.

ЛУАНДА.

„Това е трябвало да бъде достатъчно — помисли си Кастило. — И със сигурност е трябвало да бъде изпратено на секретаря Хол.“

А после прочете шестте страници, които Милър беше написал, но не беше изпратил.

„Не знам дали в тази теория има истина, няма доказателство, но, по дяволите, трябвало е да бъде сведена до вниманието на всички, които биха могли да я проверят. Какво, по дяволите, става тук?“

Прочете страниците отново, после вмъкна написаното от Милър в средата на дългата статия, която той беше написал предимно перифраза на „Американ Кънсървътив“ — за „Тагес Цайтунг“ преди седмица, след което закодира всичко. Изтри файла на Милър и го „повреди“ така, че да не може да бъде възстановен от твърдия диск.

После се изправи и отиде до прозореца, загледа се надолу към пристанището и се запита каква да бъде следващата му стъпка.

Отиде до куфара си, извади пура и докато извърши ритуала по развиването, подрязването и запалването ѝ, вече беше взел решение.

„Казах на Ото Гърнер, че ще изпратя история за изчезналия самолет, и ще го направя. Ще включа и слухове за това, че вероятно е замесен руски търговец на оръжие — Васили Респин или Александър Певснер, или както там се казва. Ще изпратя копие на историята до Хол. Той ще трябва да направи превод от немски, но ще разбере, че не бих постъпил така без причина. И като стигне до онази част, касаеща Васили Респин, ще се сети защо съм така изненадан, че не е получил нещо, което е трябвало да получи. И тогава ще се опита да разбере кой е Дик Милър, и когато го направи, всичко ще придобие смисъл за него. Надявам се.“

Отиде до лаптопа, включи програмата Word и започна да пише. Бяха му необходими около трийсет минути да напише около седемстотин думи. Прочете написаното за последен път, после го изпрати на електронната поща на „Тагес Цайтунг“ и на частната електронна поща на секретаря Хол.

А после изпрати и втора електронна поща на секретаря Хол, за да е сигурен, че ще успее да прикрие опашката на Дик Милър и също така да е сигурен, че Хол ще разбере какво става.

ПОПАДНАХ НА СТАР ПРИЯТЕЛ, ДИК МИЛЪР,
КОЙТО РАБОТИ ЗА ЧИЧО ЧАРЛИ, КАЗАХ МУ ДА НЕ
СПОМЕНАВА НА ЧИЧО ЧАРЛИ, ЧЕ СМЕ СЕ СРЕЩАЛИ
И ЧЕ СЕ ПОЗНАВАМЕ, ЗАЩОТО НЯМА ДА ИМАМ
ВРЕМЕ ДА СЕ СРЕЩНА С ЧИЧО ЧАРЛИ, А НЕ ИСКАМ

ДА НАРАНЯВАМ ЧУВСТВОТА МУ. ДИК МИ ДАДЕ НЕЩО, КОЕТО, СИГУРЕН СЪМ, ЩЕ БЪДЕШ ИСТИНСКИ ИЗНЕНАДАН, ЧЕ ВСЕ ОЩЕ НЯМАШ. ЩЕ ГО ДОНЕСА У ДОМА С МЕН. ЩЕ СЕ ВИДИМ МНОГО СКОРО.

ЧАРЛИ

Прочете го, реши, че ще свърши работа, и натисна бутона за изпращане. После вдигна телефонната слушалка и каза на оператора на хотела да го свърже с „Бритиш Еървейз“.

Представителят на „Бритиш Еървейз“ му каза, че следващият полет до Лондон тръгва от Луанда на следващия ден, в 23:05. И че ако мистър Госингер наистина трябва да стигне до Лондон, а после и до Франкфурт възможно най-бързо, има, разбира се, и други начини, които за съжаление изискват смяна на самолета поне веднъж.

Представителят на „Бритиш Еървейз“ пожертва петнайсет минути, за да му обясни в подробности другите възможности за пътуване. Най-добрият от тези други маршрути включваше полет до Нджамена, който тръгваше от Луанда в пет часа на следващата сутрин. След шестчасов престой — който, освен ако нямаше виза, а той нямаше, щеше да се наложи да прекара във фоайето на летището — можеше да хване полет 4044 на Египетските въздушни линии за Кайро, където би могъл да избира между различни полети за Лондон или за крайната цел на пътуването си — Франкфурт. Ако имаше свободно място за тях. Да се направи резервация в Луанда за полети, тръгващи от Нджамена или Кайро, понякога беше много трудно.

— Погрижете се само да имам място за полета до Лондон утре вечер, моля — каза Кастило.

— За нас ще бъде удоволствие, хер Госингер.

Кастило реши, че е време да изпие една бира, независимо от това какво показваше часовникът, и отиде до минибара, който се намираще под телевизора. Ключът беше в ключалката, което го изненада, но само докато отвори вратичката и видя, че минибарът е празен.

„Ще трябва да приема риска да се срещна с мисис Патриша Уилсън в бара на хотела, макар че ще заема възможно най-

отдалечената маса. Не само съм жаден, но къркоренето на стомаха ми ми напомня, че нищо не съм хапвал.“

(ЕДИНАЙСЕТ)

Щандът с вестници във фоайето предлагаше международното издание на „Хералд Трибюн“, което излизаше в Париж. Вестникът беше излязъл преди четири дни. Предлагаха се още „Льо Матен“ и „Пари Мач“, които също излизаха в Париж. Носеха дата отпреди два дни. Той се запита дали това е съвпадение, или пък дали не са скрили броя на „Хералд Трибюн“, излязъл преди два дни, за да се ускори продажбата на другите два вестника.

После видя, полускрит зад купа броеве на местния вестник, който излизаше на португалски, „Die Frankfurter Rundschau“. Беше вчерашното издание. Купи го и го взе със себе си в бара, където намери маса, която беше не само далечна, но и добре скрита зад дебела колона. Той не можеше да вижда какво става във фоайето и следователно никой от фоайето не би могъл да го види.

До масата бързо се приближи келнер и остави пред него чиния с пържени картофи и купичка кашу. Кастило помоли за бутилка от местната бира и менюто. Келнерът каза, че съжалява, но в бара не само не се сервира храна след четири часа — в момента беше четири и пет минути — но също така нямат от местната бира. Имаше три вида френска бира и два вида немска, холандска и английска, но нито един вид американска.

— В колко часа отваря ресторантът?

— В пет и половина, сър.

Изпи три бутилки немска бира и изяде с всяка една бутилка по една купичка кашу, прочете броя на вестника, в който беше изказано почти саркастично мнение за социалдемократите, усети движение зад себе си и свали вестника надолу точно навреме, за да види мисис Патриша Уилсън да заема свободното място до него.

„Това не е случайна среща, любима моя, не си ме видяла случайно, докато си минавала през фоайето. Ти си ме търсила.“

— Здравей — каза тя и отново му показва белите си зъби.

„Наистина съм забравил колко добре изглеждаш. Внимавай, Чарли!“

— Здравей и ти — отговори той.
— Как мина денят ти? — запита тя.
— Не зле. А твоят?
— Бях на летището — каза тя.
— И аз — каза той.
— Искаш ли да разменим информацията си?
— Не съм научил нищо, което вече да не е било написано — каза той. — Няма да спечелиш от размяната на информация.
— Много или нищо? — запита тя.
Не се налагаше да отговори. Появи се келнерът с нова купичка кашу и чиния пържени картофи.
— Не мога да пия бира — каза Патриша и посочи почти празната чаша. — Вие ми се свят от нея.
„Значи аз трябва да ѝ поръчам нещо за пиене.“
— Но някак си не ми приличаш на човек, който пие нещо, което се сервира с хартиено чадърче и резен ананас — каза той.
Тя се засмя. В смеха ѝ имаше нещо привлекателно.
— Какво ще кажеш за по едно мартини като награда в края на дългия работен ден? — запита тя.
— Ако те познавах по-добре, щях да ти кажа какво казва моят шеф за мартинито.
Тя отново се засмя тихо и поклати глава, както правят жените, когато се прави недотам почтен намек, с което му показва, че знае шегата.
— Две мартинита, моля — каза тя на келнера. — О'кей?
„Не мисля, че в момента имам нужда от мартини. Но да видим какво цели тя.“
— Чудесно — каза той.
Тя отново се усмихна.
— Пропуснах обяда — каза Кастило. — А закъснях с пет минути и не ми сервираха нищо в бара. Ресторантът отваря в пет и трийсет.
— Аз се опитах да получа нещо за ядене на летището — каза тя, — но не успях. Искях сандвич с пилешко, но месото никак не приличаше на пилешко.
— Веднага щом отвори ресторантът, ще си опитам късмета там — каза той. — Ще дойдеш ли с мен?

— Надявах се да ме поканиш. Наистина съм гладна. — Тя направи пауза. — Канеше се да ми разкажеш какво си открил.

— Не, не се канех — каза той. — Вярвам, че всеки журналист трябва сам да издирва информацията си.

Докато говореше, той си мислеше: „Това ще запали любопитството ѝ. Сега наистина ще иска да разбере какво съм открил. И какво, ако ѝ покажа историята си? По някаква причина тя не иска да се разбере за връзката с руснаците. Може би ще се разтревожи, ако разбере, че се каня да я направя достояние на широката публика. Или пък дали не говорят хормоните ми? Ела в стаята ми, скъпа, и ще ти покажа историята си.“

— Всъщност ние не сме си конкуренция, Карл — каза Патриша. — Не се опитвам да те победя, да изляза с по-интересна история. Аз работя за „Форбс“, помниш ли?

— Обзалагам се, че така казваш на всички други журналисти — каза той с усмивка.

— А ти какво казваш на другите журналистки? — каза в отговор тя.

— Че съм самотен и че съпругата ми не ме разбира — каза Кастило.

— Ти си женен? — запита тя, като звучеше силно изненадана.

Той се усмихна и поклати глава.

— Странно, но не всички започват веднага да мислят за брак — каза той. — Много жени на моята възраст, неомъжени жени, гледат на неженен мъж на моята възраст като на предизвикателство, което трябва да бъде преодоляно.

— Ти си копеле, нали? — запита тя със смях.

— Абсолютно — съгласи се той. — И ако не повярват, че съм женен, имам снимки на децата на братовчед ми, които им показвам.

Тя се засмя, после каза:

— Аз съм.

— Ти си — какво?

— Омъжена.

— Не носиш брачна халка — каза той.

— Забелязал си — каза тя, което беше просто твърдение, не въпрос.

Той кимна.

— Тогава защо... ми призна, че не си женен?

— Професионална любезност — каза той. — Точно тя кара журналистите и адвокатите да се чувстват в безопасност във водите, пълни с акули.

Тя отново се засмя. Келнерът донесе две огромни мартинита. Тя докосна с ръба на чашата си неговата.

— Да прием за теб, макар че не искаш да ми разкажеш какво си открил и мислиш, че съм акула.

— Не съм казал, че си акула — каза той.

— Такъв беше намекът — каза тя.

— Не съм искал да намекна нищо подобно — каза Кастило.

— Не вярвам! — каза тя.

— Знам, че ще ти е трудно да повярваш, но в повече от един случай жени, красиви като теб, са ми отмъквали историята. Научил съм се, че когато жена, красива жена, ми хвърли око, съм в ръцете ѝ.

— Ти си направо скандален! — засмя се тя. — Не мога да повярвам, че някога жена се е възползвала от теб, Карл.

— Очаквах, че ще кажеш нещо такова — каза той. — Но си ми хвърлила око. Дори не мигаш, като ме гледаш.

— Не съм — запротестира тя.

— Ако не си, мога само да се надявам, че няма и да го направиш — каза той. — Не съм сигурен, че бих могъл да устоя.

Тя поклати глава.

— И така, какво, мислиш, се е случило с онзи „Боинг 727“?

— Бил е откраднат от неизвестни лица с неизвестни цели — каза той. — Поне така се предполага.

— Няма да ми кажеш какво си открил, нали?

Той поклати глава.

— Разкажи ми за мистър Уилсън — каза той, за да смени темата. — Къде е той в момента? У дома, с децата?

— Нямаме деца — каза тя. — Приличам ли на жена, която е предимно майка?

— Нека помисля — каза той.

— Не съм от този тип жени.

— И мистър Уилсън ли не е от типа мъже, които умират да бъдат бащи?

— Не, не е — каза тя. — Той е доста по-възрастен от мен. За нас беше прекалено късно, когато се оженихме.

— Доста по-възрастен? Колко всъщност?

— Това не е твоя работа!

— С какво се занимава той? Не му ли е неприятно това, че непрекъснато пътуваш до четирите краища на света, и случая — до тъмната Африка, в преследване на горещи истории?

— Не, ни най-малко — каза тя. — Той си има своя професионален живот, аз — моя. А моят изисква от време на време да пътувам. Той проявява разбиране.

— Звучи така, сякаш наистина се разбирате.

— Това какво би трябвало да означава?

— Нищо. Това, че наистина се разбирате.

— Някак си не прозвуча по този начин. Прозвуча саркастично.

— Мисля, че ще разбереш, когато реша да проявя сарказма си — каза той, после добави: — В момента само се опитвам да те отклоня от темата за репортажите.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Да, обаче и това не върши работа — каза тя. — Само ставам по-любопитна.

— Ще ти кажа какво ще направя — каза той. — Мисля, че в същия часови пояс като Германия...

— Да, така е — каза тя.

— Сутрешният брой на „Тагес Цайтунг“ е готов в един часа след полунощ. Ако тогава сме все още будни, ще ти покажа историята си. Ако не, ще ти я покажа на закуска.

— Изглеждаш прекалено сигурен, че ще пожелаеш да закуся с теб.

— Не знам какво мислиш ти, но аз мислех, че двамата може би ще сме още тук, в бара, но няма да прием мартини, а кафе, в един часа след полунощ или че можем да се срещнем в ресторанта в девет и половина утре сутринта.

— Не, не си мислел това — каза тя.

Той я гледа секунда-две.

— Добре де, не мислех това — каза той. — Човек трябва да знае истината, а истината трябва да го направи свободен. Но в твоя случай

ще те ядоса. И какво ще стане? Ще излезеш от бара ядосана? А дали ще запратиш останалата част от мартинито си в лицето ми?

Тя срещна погледа му за секунда.

— Нали ме разбра правилно, когато преди малко казах, че съпругът ми проявява разбиране?

— Не знам дали съм разбрал правилно или не.

— Той е двайсет и три години по-стар от мен — каза тя.

— И способен да проявява разбиране.

— Да, напълно е способен на това.

— Да, мисля, че те разбрах — каза той. — Искаш ли още едно мартини?

— Да — каза тя. — Мислиш ли, че ще ни донесат по едно от рум-сървиса?

— Сигурен съм, че ще ни донесат, но защо да искаме от тях?

— Защото по някое време ще трябва да отидем в стаята ти, за да ми покажеш историята. Тогава защо не сега?

— Казах ти, няма да ти я покажа, докато не отпечатаат броя на „Тагес Цайтунг“ — каза той.

— Мисля, че ще стигнем до компромисно решение, Карл — каза тя. — Какво ще кажеш първо да свършим някоя друга работа?

— Мисля, че условията на сделката са тежки поне за едната страна — каза Кастило. — Но пък, какво, по дяволите, и без това нямаме кой знае каква работа.

VII.

(ЕДНО)

Офисът на директора
ЦРУ
Ленгли, Вирджиния
17:25, 6 юни 2005

— Секретар Хол е на втора сигурна линия, шефе.

Директорът на ЦРУ не реагира особено радостно на съобщението. Имаше главоболие, а и беше обещал на съпругата си, че *наистина* ще се опита поне веднъж да се прибере у дома навреме. Двамата щяха да вечерят в Белия дом.

Но се усмихна и благодари на изпълнителния си помощник, вдигна слушалката на телефона си и натисна втория или четвъртия червен бутон.

— Желая ти наистина много добър ден, господин секретар — каза той. — С какво ЦРУ би могло да ви помогне?

— Радвам се, че те хванах, Джон.

— Аз буквално се канех да стана и да си тръгна. Какво има?

— Има нещо, което би могло да се превърне в проблем — каза секретарят на отдел *Вътрешна сигурност*.

— Звучиш сериозно, Мат.

— За нещастие, изключително сериозен съм.

— Линията сигурна ли е?

— Да.

— Кажи ми, тогава.

— Ще отидеш ли в Белия дом довечера?

— Не мисля, че въпросът ти е породен от празно любопитство, Мат. Нали съм прав?

— Мисля, че двамата трябва да поговорим за това, преди да отидем там и да започнат да ни задават въпроси.

— Да поговорим? Искаш да дойдеш тук? Добре, ще те чакам.

— Всъщност искам ти да дойдеш до „Мейфлауър“. Апартамент 404.

— Искаш да кажеш — веднага?

— Веднага, Джон. Нямах да те помоля да го направиш, ако не мислех, че е наистина важно.

Директорът не отговори известно време. После каза:

— Мат, не ми се иска да пресека моста, за да дойда дотам само за да се върна обратно, да се преоблека и отново да пресека моста. Ще уцеля пиковия час. Това не може ли да почака, докато се прибера у дома и си сложа черна вратовръзка? Така ще мога да взема и Елеонор с мен, а и ще сме близо до Белия дом.

— А ще се чувства ли добре Елеонор, ако се наложи да изпие едно питие в бара на „Мейфлауър“ в компанията на някой от бодигардовете ти, докато ние разговаряме?

— Няма да ѝ хареса, но щом трябва, ще го направи.

— Добре, Джон, благодаря ти. Ще те чакам.

— Ще дойда веднага, щом мога, Мат. Четиристотин и четири, нали?

— Да — каза Хол.

— Добре — каза директорът на ЦРУ и затвори.

После се обади на съпругата си и ѝ каза, че след секунда тръгва към къщи, но когато се прибере, ще трябва набързо да вземе душ, да си облече костюма за вечеря и веднага пак да излезе. Каза ѝ, че тя има избор — може да тръгне с него и да изпие едно питие в бара на „Мейфлауър“ или да тръгне по-късно сама и да се срещнат пред хотела, за да отидат заедно в Белия дом. Тя трябвало само да каже как предпочита.

Елеонор каза, че много ѝ се искало той да се прибере у дома, както бил обещал, и двамата да отидат заедно в Белия дом, но тъй като това очевидно не било възможно, тя щяла да постъпи така, както е най-добре за него.

— Добре, тогава на път за къщи ще си помисля как е най-добре — каза той.

— Да, Джон — каза тя, — помисли си.

После затвори.

(ДВЕ)

Хотел „Мейфлауър“
1127 Кънектикът авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
19:25, 6 юни 2005

Директорът на ЦРУ отиде сам — по свой избор — от дома си до хотел „Мейфлауър“ в тъмносиния си „ГМС Юкон“. Прозорците на бронирания автомобил бяха много тъмни. На покрива му имаше три късовълнови антени. Директорът обаче вярваше, че превозното средство няма да привлече много внимание. В този район имаше вероятно около триста почти идентични превозни средства и без съмнение всички бяха собственост на правителството. Той подозираше, че половината от тях принадлежат на, да кажем, бюрократи от средна величина, като например на Отдела на селското стопанство, които са ги купили, за да впечатлят съседите, както, да речем, някой банков мениджър от средна величина в Сейнт Луис, Мисури, би си купил по същите причини „Ягуар“ или „Кадилак“, които не би могъл да си позволи.

Във Вашингтон престижът идваше по-скоро с властта, отколкото с парите. Във Вашингтон и околностите му начинът да впечатлиш съседите беше да изглеждаш така, сякаш си достатъчно важен да се движиш в брониран „Юкон“ с тъмни прозорци и антени на покрива.

Както автомобилът, така и директорът на ЦРУ привлякоха малко внимание, когато спряха пред „Мейфлауър“. Той бързо слезе и също така бързо прекоси фоайето, за да отиде до асансьорите. Пред него и зад него вървяха хората от охраната му.

Слязоха на четвъртия етаж. Един от мъжете от охраната излезе първи от асансьора и кимна с глава в посоката, в която се намираще апартамент 404. Той изчака директорът да излезе от асансьора, после ги поведе към стаята. Когато стигнаха до нея, почука три пъти на вратата.

Отвори им млад мъж във вечерен костюм. Човекът от охраната бързо го огледа и прецени. Не беше от онзи тип политици, които имат малки очички и приличат на лакеи и които той беше срещал с дузини в града. Този тук показваше увереност и самоконтрол.

— Кой си ти? — запита го не много учтиво мъжът от охраната.

Младият човек погледна надолу по коридора, видя директора на ЦРУ да се приближава и отговори спокойно и равно:

— Ако търсите секретаря Хол, значи сте на правилното място.

И отвори по-широко вратата. Директорът на ЦРУ стигна до прага.

— Влез, Джон! — извика секретарят на отдел *Вътрешна сигурност*.

Директорът на ЦРУ влезе в апартамента. Холът изглеждаше така, сякаш някой наистина живее в него, помисли си той, а не като „изпълнителен офис“, заеман от някой бизнесмен — не държавен служител, защото парите, полагащи се на държавен служител, не биха могли да платят за това място — за няколко дни.

Младият мъж във вечерното сако понечи да затвори вратата в лицето на мъжа от охраната, но той я задържа, като пъкна крак в процепа и погледна директора на ЦРУ за указания.

— Всичко е наред — каза директорът на ЦРУ, мъжът пусна вратата и тя се затвори пред лицето му.

— Джон, това е моят изпълнителен помощник, Чарли Кастило — каза секретарят.

Директорът на ЦРУ се усмихна и подаде ръка, но нищо не каза.

— Как сте, сър? — запита учтиво Кастило, като стисна ръката му.

— Елеонор долу ли е? — запита секретарят.

— Не. Ще дойде по-късно. Казах ѝ да се обади на мобилния ми телефон, когато наближи — каза директорът на ЦРУ.

— Е, може би ще приключим, преди да е стигнала тук — каза секретарят. — Ще пиеш ли нещо, Джон?

— Не, благодаря. За какво е всичко това, Мат?

Секретарят взе една папка от масичката за кафе — директорът забеляза, че тя не носи знаци за секретност от какъвто и да било вид — и му я подаде. Документът вътре, състоящ се от шест страници, също не носеше знаци за секретност от какъвто и да било вид. Но само след

две изречения на директора на ЦРУ стана ясно, че четете разузнавателен доклад.

Ясно се изразяваше възможност изчезналият от Луанда, Ангола, „Боинг 727“ да е откраднат от руски търговец на оръжие на име Васили Респин, който би могъл да го използва за резервни части или би могъл да го препродаде.

— Тази теория звучи доста по-правдоподобно от всички, които съм чул досега — каза директорът на ЦРУ. — Откъде се е взела? И затова ли ме помоли да дойда тук?

— Помолих те да дойдеш тук, защото реших, че можем да се справим с нещо, възникнало между нас — каза Хол. — Бих предпочел, ако е възможно, разговорът ни да остане в тайна, Джон.

Директорът на ЦРУ кимна и зачака Хол да продължи.

— Джон, видя ли молбата на Натали Кохън аз да получа всичко, включително необработените данни, във връзка с изчезналия „Боинг 727“? — запита Хол.

— Видях я, зачудих се малко и наредих да бъде изпълнена — каза директорът на ЦРУ.

— Би ли казал, че този материал отговаря на критериите и би трябвало да съм го получил?

— Очевидно.

— Но не съм го получил, Джон. В това е проблемът — каза секретарят.

— Очевидно си го получил от някого, Мат. Не разбирам.

— Проблемът е в това, че трябваше да го получа от теб, а това не стана. Краткият доклад е бил изпратен до Ленгли от твоя човек в Луанда — каза Хол.

— А обобщението?

— Докладът бил спрян или изгубен, или кой знае какво, в Ленгли. Така и не го получих от теб.

— А обобщението? — повтори директорът на ЦРУ нетърпеливо.

— То не било изпратено, защото нямало отговор на краткия доклад.

— Не мога да повярвам! — каза директорът на ЦРУ.

— Е, но точно това се е случило, Джон — каза Хол.

— Тогава ти откъде ги имаш? И краткия доклад, и обобщението?

— Чарли ми ги донесе малко преди да ти се обадя — каза секретарят, после добави: — Когато се върна от Луанда.

Директорът погледна Кастило. „Мисля, той каза, че този млад мъж е неговият изпълнителен помощник. Тогава какво е правил той в Луанда? И защо си е завирал носа в нещо, което очевидно не е работа на отдел Вътрешна сигурност? Как така е сложил ръце върху доклада и обобщението? Откъде знае, че докладът е бил изпратен до Ленгли? И че нещо се е случило с него там?“

— Ще ми кажеш ли какво става тук, Мат?

— Страхувам се, че няма да ти хареса.

— Няма да знаем това, докато не ми кажеш, нали? Какво ще кажеш да започнем с това — какво е правил мистър Кастило в Луанда и как тези неща са стигнали до него? — Директорът посочи папката.

— Той беше в Луанда, защото президентът му нареди да разбере какво знаят всички за изчезналия самолет и кога са го научили — каза Хол.

— Какво означава това „всички“?

— ЦРУ, ФБР, Държавният департамент, морското разузнаване... всички — каза Хол.

— На мен нищо не ми е било казано — каза директорът на ЦРУ малко студено.

— На никого нищо не беше казано — каза Хол.

— С изключение на теб — каза Пауъл, доста по-студено отпреди.

— Така искаше президентът, Джон.

— И Натали ли е замесена в това?

— Да, тя знае за това — отговори Хол. — Президентът ѝ нареди да каже на всички да ми изпратят всичко, каквото имат.

— Проклет да съм! — каза Пауъл, силно преbledнял.

— След като разгледа всички материали, изпратени по молба на Натали, Чарли помисли, че търсенето очевидно трябва да започне от Луанда. Аз се съгласих и той замина.

— Казваш ми, освен ако не съм разбрал нещо погрешно, че президентът те е упълномощил да душиш наоколо, включително в работите на моята агенция — каза директорът на ЦРУ.

— Точно така. Както и в работите на всички други агенции — каза Хол.

— Питам се чия е била идеята — каза, почти на себе си, директорът на ЦРУ.

— Всъщност няма значение, нали? Президентът нареди да бъде направено.

Директорът на ЦРУ се обърна към Кастило.

— Вие сте Кастило, нали така?

— Да, сър.

— Как се сдобихте с това? — запита директорът на ЦРУ. — И откъде знаете, че е било изпратено до Ленгли?

Кастило погледна Хол, който му кимна.

— Даде ми го служителят, който го е написал — каза Кастило.

— И кой е този служител?

Кастило отново погледна Хол и Хол отново кимна.

— Х. Ричард Милър, сър.

— И той е?

— Той е шефът на отдела на ЦРУ в Луанда, сър — каза Кастило. — Прикритието му е заеманият от него пост на помощник военен аташе в посолството.

— И защо той ще прави нещо от гореспоменатото? — запита директорът на ЦРУ с леденостуден тон.

— Спокойно, Джон — каза секретарят.

— ... Защо ще разкрива връзките си с ЦРУ? — продължи доста гневно директорът. — Защо да издава прикритието си? Защо да позволи достъп до строго секретна информация?

Кастило не отговори.

— Отговори на въпроса, мистър Кастило — каза директорът на ЦРУ. Тонът му никак не беше приятен.

— Това прозвуча като заповед, Джон — каза секретарят. — Мисля, трябва да помниш, че Кастило не работи за теб...

Директорът хвърли гневен поглед на секретаря.

— ... И че единствената по-висша инстанция, към която можем да се обърнем аз и ти, е президентът — продължи секретарят. — Като се има предвид това, мисля, че наистина трябва да положим усилие да уредим въпроса помежду си.

Директорът на ЦРУ изгледа секретаря, но нищо не каза.

— Отговори на въпроса на директора, Чарли, моля те — каза секретарят. — Кажи му онова, което каза на мен.

— Да, сър — каза Кастило. — Сър, аз информирах Милър, че изпълнявам директна заповед на президента — каза Кастило. — Мисля, той реши, че заповедите на президента имат по-голяма тежест от тези на неговите шефове.

— Да се разкрие секретна информация на неупълномощени лица е нарушение на правилника — каза директорът на ЦРУ — Както и получаването на такава информация от неупълномощени лица.

— Ключовата дума тук е „неупълномощени“ — каза секретарят. — Чарли беше упълномощен да разследва първо от молбата на доктор Кохън и, второ, или може би — първо, от заповедта на президента. Не е станало разкриване на секретна информация на неупълномощено лице. Нека изясним поне това помежду си. Не искам Милър да има проблеми заради това.

— Милър не работи за теб, Мат — каза директорът на ЦРУ. — Аз ще реша кое е приемливо и кое е проява на престъпна небрежност от негова страна.

Хол го гледа дълго, после каза:

— Щом е така, не мисля, че има за какво повече да говорим, Джон.

Звънна телефонът, поставен на масичката встрани от дивана. Кастило погледна секретаря за указания.

— Отговори, Чарли — нареди Хол.

Кастило отиде до телефона и вдигна слушалката. Каза „Ало“, после веднага заговори на немски. Разговорът продължи не повече от минута, после той затвори.

— Това беше много интересно, сър — каза той на Хол.

— Е, веднага щом директорът си тръгне, ще можеш да ми кажеш за какво е станало въпрос — каза секретарят. — Вие се канехте да тръгнете, нали, господин директор?

Измина кратка секунда, преди директорът да отговори.

— Не бих искал да се разделим така, Мат. Какво точно искаш от мен?

— Надявах се, което вероятно е било наивно от моя страна, че ще приемеш ситуацията като проблем и за двама ни. А вместо това... — Той направи пауза в очевидно търсене на подходящата дума.

— Продължавай, Мат.

— Вместо това, ти се държиш като типичния бюрократ, който защитава територията си.

— Така ли мислиш?

— Честно, Джон, ти като че ли си по-загрижен, че някой е открил нередности в ЦРУ и че президентът ще научи за това, отколкото за уреждането на проблема.

— Така ли?

— Аз се надявах след нашия приятелски разговор да мога да кажа на президента, че сме открили бариера за достигането на информацията до Ленгли, че съм ти казал за това и че ти си ме уверил, че лично ще разследваш случая и ще ми докладваш.

Директорът на ЦРУ го погледна.

— Президентът ще узнае за доклада и за неизпратеното обобщение тази вечер, Джон, и ще иска да чуе как съм се сдобил с тях — продължи Хол. — И ще трябва да изразя загрижеността на Чарли, че Милър вероятно — как да се изразя? — е застрашен, защото е сметнал за свой дълг да се подчини първо на държавния глава.

Директорът на ЦРУ като че ли понечи да каже нещо, но се отказа.

— А сега, ако ме извиниш, Джон — каза Хол, — трябва да си отида у дома и да си облека смокинга.

— А ако те уверя, че лично ще разследвам тази — как я нарече ти? — „бариера“ за потока информация към Ленгли и ти докладвам за разкритията си?

— Тогава това ще чуе и президентът — отговори Хол. — Също така бих искал да му кажа, че няма да превърнеш Милър в жертвено агне.

— Честно, още не съм взел решение относно мистър Милър.

— Предлагам да го направиш, Джон. Защото ще трябва да кажем нещо на президента.

Пауъл не отговори направо.

— Каза, че ще дадеш това, с което разполагаш, на президента? — запита той.

— Ще му дам краткия доклад и ще му кажа за неизпратеното обобщение. Не мисля, че ще има време да четеш обобщението, но ако запита за него, разбира се, ще му го дам. Ще му кажа какво има в него

и също така ще се погрижа Чарли да има възможност лично да отговори на въпросите на президента, ако има такива.

— О'кей. Дадено — каза директорът на ЦРУ. — Ще приема думата ти, че Кастило е бил упълномощен да получи подобен род информация. И щом е така, Милър не е направил никакво нарушение на закона. И ще му се размине.

Пауъл отиде при Хол, върна му папката и му подаде ръка. Хол я стисна и каза:

— Нямах намерение и ти го знаеш, Джон, да отида при президента с намерението да „очерня“ теб и ЦРУ.

— Знам, Мат — каза директорът на ЦРУ, но не звучеше много убеден.

После директорът погледна Кастило внимателно, кимна му, но не му каза нито дума, нито му подаде ръка. След това прекоси стаята, отиде до вратата и излезе. Механизмът, който затваряше автоматично вратата, не работеше, затова Кастило отиде до нея и я затвори.

— Приятелката ти се обади в доста неподходящ момент, Чарли — каза секретарят. — Никак не ми се искаше Пауъл да си тръгне оттук, готов да вдигне подчинените си на война.

— Не беше приятелката ми, сър — каза Кастило. — Беше шефът ми.

— Моля?

— Моят редактор, Ото Гьорнер — поправи се Кастило.

Хол повдигна вежди, с което показва интереса си.

— И какво искаше той? Каза, че било интересно.

— Много интересно — каза Кастило. — Каза, че е разговарял с Респин/Певснер или каквото там е името му.

— Разговарял е с него? — запита Хол, който като че ли въобще не повярва.

— С някого, който говорил от негово име — каза Кастило. — Ото каза, че няколко пъти помолил за интервю с Респин/Певснер и този път е първият път, когато въобще му отговорили.

— И какъв бил отговорът?

— Че ще дадат интервю на мен, Карл Госингер, във Виена.

— Специално на теб?

— Да, сър. Ото ме запита какво да прави.

— Какво знае твоят редактор, как му беше името?

— Ото Гьорнер.

— И какво знае Ото Гьорнер за това, с което всъщност се занимаваш?

— Труден въпрос, сър. Той е талантлив журналист и е много интелигентен. Специално този въпрос никога не е възниквал между нас, но това не означава, че той няма представа с какво се занимавам.

— И защо да не проговори? Защото си собственик на вестника?

— Това е само част от нещата, разбира се. Ото ми е като чичо. Беше много близък с майка ми.

— Отношения, подобни на тези, които имаш с Алън и Елейн Нейлър?

— Нещо подобно, сър. Познавам Ото още от раждането си, през целия си живот. Познавах го дори преди да срещна семейство Нейлър.

— А истинското ти семейство? — запита Хол. — Те с какво мислят, че се занимаваш? С какво, според тях, изкарваш прехраната си?

— Братовчед ми Фернандо спечелил, между другото, Сребърна звезда като командир на танков полк през първата война в Ирак, има доста добра представа. Нищо определено, но знае къде работя например и знае, че съм бил в Белия дом в Каролина. Но той знае да държи устата си затворена. Не съм близък с нито един от другите си роднини в Тексас и никой от тях няма никаква представа с какво се занимавам. Нито пък се интересува.

Хол се замисли за минута, после кимна.

— Как мислиш, защо руският търговец на оръжие изведнъж е променил решението си за интервюто? — запита той.

— Вероятно това има нещо общо с репортажа, който написах за „Тагес Цайтунг“, сър. Ото е посочил името на автора.

Хол изсумтя и каза:

— Предполагам, че едва сега разбирам за отпечатването на подобен репортаж. Мислех, че само на мен ще кажеш какво си открил там.

— Репортажът беше публикуван в „Тагес Цайтунг“ на пети юни, сър — каза Кастило. — Още преди тръгването ми от Луанда. Доста немски вестници публикуваха резюмета, от него се заинтересува и „Асошиейтед прес“. Логично е да предположим, че Респин/Певснер го е видял. Хей, той дори може да разполага с хора, които да следят

пресата. Човекът му се е обадил на Ото малко преди Ото да се обади на мен.

— И какво, мислиш, мога да направя с тази особено интересна информация? Да я предам на ЦРУ и да видим какво могат да открият те за Респин?

— Надявах се да ми кажете да хвана самолета за Виена.

— Мили Боже, Чарли, тези хора са опасни! Някой — всъщност полицейският комисар от Филадельфия — ми каза, че руската емигрантска мафия тук кара италианската мафия да бледнее и от всичко, което съм чул досега, не само от докладите на този Милър, Респин или както там още се нарича този човек...

— Певснер, но вероятно има и други имена — уведоми го Чарли, засмя се и запита: — „Споменатият Певснер“, сър?

Това беше въпрос относно правилото, наложено при писане на разузнавателни доклади, което разрешаваше, например, името на арабския учен шейх Ибн Тагри Бирди да бъде съкратено с добавянето на фразата „споменатият Бирди“. Хол се усмихна.

— Да, споменатият Певснер — каза той. — Той е шефът на гангстерите. Ако не му харесва това, че е видял името си във вестниците, напълно е способен да нареди да те убият. Защото си написал репортажа или защото си обезкуражил другите.

— Не мисля, че той ще ни уведоми за действията и намеренията си, сър. Той просто ще изпрати някого във Фулда да ме елиминира. Мисля, че трябва да разберем какво иска.

— И какво би могъл да иска?

— Не знам, но не мисля, че ще ми даде интервюто като първа стъпка към шоуто на Лари Кинг. Иска нещо.

Хол отново се усмихна.

— Но какво би могъл да иска, Чарли?

— Никога няма да узнаем, сър, освен ако не ми наредите да се кача на самолета до Виена.

— Не знам — каза със съмнение Хол.

— Сър, моите уважения, но предполагам, че е добра идеята да не съм в града през следващите няколко дни.

— Заради току-що приключилата среща с директора на ЦРУ? — запита Хол.

Кастило кимна, после каза:

— Имам чувството, че той мисли убиването на вестителя за подходящо разрешение на подобен род проблеми.

— Не мисля, че ще стигне толкова далеч, Чарли, но пък и не изглеждаше особено податлив на чара и добрия ти външен вид, нали?

— Не, сър, не мисля.

Хол погледна замислено Кастило и каза:

— О'кей, Чарли. Но искам да ми донесеш торта „Сахер“. Наистина да ми донесеш, а не да бъде изпратена тук с тялото ти.

— Да, сър. С бял или черен шоколад?

Хол го докосна по рамото — жест на привързаност и обич — и излезе от апартамента.

(ТРИ)

Хотел „Мейфлауър“
1127 Кънектикът авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
19:25, 6 юни 2005

Мъжът от охраната, който вървеше пред директора на ЦРУ, погледна през стъклото на вратата, която водеше към фоайето на „Мейфлауър“, видя, че „Юконът“ е на мястото си и че няма нищо подозрително на улицата, и отвори вратата. После се обърна и откри, че директорът на ЦРУ никъде не се вижда! *Исусе Христе!* Забърза обратно към фоайето. Мъжът от охраната, който следваше директора на ЦРУ, стоеше със скръстени ръце близо до рецепцията. Той посочи нещо като начало на коридор в далечния край на рецепцията и се усмихна на колегата си.

„Този кучи син май мисли, че това е много смешно!“

Реши да тръгне по онова, което помисли за коридор. Но не беше коридор, а ниша, в която имаше четири вътрешни телефона и два външни, които работеха с монети. Директорът на ЦРУ използваше един от външните телефони. Той се отдръпна от нишата и застана срещу другия мъж от охраната, който му се усмихна и каза:

— Бдителност, Пит. Непрекъсната бдителност!

Другият си помисли: „Майната ти!“

Директорът говореше вече около дваайсет минути. Проведе разговори с регионалния директор на ЦРУ за Африка и с помощник-директора, отговарящ за служителите. И двамата си бяха у дома.

Регионалният директор за Африка му каза, че не е видял нито кратък доклад, нито обобщение, в което да се споменава нещо за руски търговец на оръжие и за теорията той да е откраднал изчезналия от Луанда самолет.

— Обади се веднага на човека, който отговаря пряко за Ангола...

— Това вероятно е регионалният директор за Югозападна Африка, господин директор.

— Който и да е той. И разбери какво знае той за това. Ще ти се обадя пак след десет минути. Искам да ми дадеш телефонен номер, на който да мога да го намеря.

— Директорът е жена. Мисис Патриша Уилсън.

— Добре, искам да ми дадеш телефонен номер, на който да мога да я намеря.

— Тя е там, господин директор.

— В Луанда?

— Да, сър. Всъщност, сър, тя пътува обратно. Мисля, че в момента е вероятно в Лондон или Париж.

— Разбери — каза директорът на ЦРУ. — Ако имаме време да се свържем с нея в Лондон или Париж, предай ѝ от самолета да дойде направо в офиса ми и да не говори с никого за това, освен с теб и с мен.

— Възникнало ли е нещо, господин директор?

— Това е просто очевидно, нали? Ако успееш да се свържеш с нея, преди самолетът ѝ да е кацнал, нека някой, по възможност ти, да я посрещне на летището и да я доведе направо в офиса ми.

— Не знам кога ще пристигне самолетът ѝ, господин директор.

— Добре, научи!

— Къде да се свържа с вас, господин директор, ако се наложи? У дома си ли ще бъдете?

— Ще бъда в Белия дом. Не искам да ми се обаждате там по този въпрос. Аз ще се свържа с вас по-късно.

— Както желаете, господин директор.

Когато на помощник-директора, отговарящ за служителите, беше зададен въпросът: „Кой е този Милър, който е наш човек в Луанда?“, се оказа, че и той не знае, и се наложи да се обади в Ленгли за информация. След това докладва, че Милър работи в Луанда под прикритието на помощник военен аташе.

— Откъде е той? Откога работи за нас? Какво знаем за него?

Бяха необходими още десет минути, за да получи отговорите. Ричард Милър е постъпил в агенцията след уволняването си от

армията, бил е майор в армията, работил е временно за агенцията в продължение на седемнайсет месеца, пет месеца е бил инструктор по обучение на кадри във „Фермата“, а след това е бил изпратен в Луанда. За времето, което е прекарал в Луанда, е получил две писма, съдържащи упреци от регионалния директор за Югозападна Африка — едното, че превишава правомощията си, и другото — че превишава средствата, определени за целта.

— Искам да напусне Ангола в срок от двайсет и четири часа или по-малко — каза директорът на ЦРУ. — Искам някой да замине за Ангола, за да го смени, но да е някой добър, човек, когото обикновено не бихме изпратили там.

— Грегъри Лийз е в Йоханесбург, господин директор.

— Не мисля, че го познавам.

— Добър е, сър. Беше в Каракас доскоро. Свърши наистина добра работа там.

— Добре, щом казваш. Изпрати го. Кажу му, че аз съм наредил и че ще се свържа с него.

— Да, сър. Мога ли да запитам защо е всичко това?

— Не точно сега.

— Да накарам ли този Милър да докладва в Ленгли, господин директор? И ако да, на кого? Ако пита защо трябва да освободи поста, какво да му кажа?

— Ти не знаеш нищо, това първо. Не, не искам той да отиде в Ленгли, преди да съм имал възможност да говоря с мисис Уилсън.

— Да, сър?

— Ако е на временна служба при нас, значи са го изпратили отнякъде. Откъде ни изпращат военни?

— Обикновено или от Пентагона, господин директор, или от Централното командване. В този случай, но ще трябва да проверя, мисля, че е изпратен от Централното командване. Майор Милър е от *Специалните части*.

„Защо ли не съм изненадан да го чуя?“

— Е, научи откъде са ни го изпратили и им го върни обратно. Кажу, че в момента го разследваме.

— Да, сър. Разследваме го във връзка с какво?

— Не казвай.

— Да, сър. Нещо друго, господин директор?

— Секретар Хол от отдел *Вътрешна сигурност* има помощник на име Кастило. Искам да знам за него. Ако не разполагаме с нищо за него, направи запитване — много дискретно запитване — в Комисията за държавни служители. Те сигурно имат резултатите от първоначалното проучване. Ако това не даде резултат, задай въпросите на някого, когото познаваме и на когото можем да се доверим във ФБР.

— Как е първото име на този човек, господин директор?

„Хол го наричаше «Чарли».“

— Вероятно „Чарлз“.

— Ще се заема с това веднага, господин директор.

— Благодаря ти — каза директорът на ЦРУ и затвори.

После подаде глава извън прозрачната пластмаса, която ограждаше кабинката, и погледна към фойето. Хората от охраната го чакаха. Директорът посочи изхода, който водеше към „Кънектикът авеню“, и мъжът, който винаги вървеше пред него, тръгна натам.

(ЧЕТИРИ)

Апартамент 6-Б
„Руа Мадре Диос“ 128
Луанда, Ангола
05:15, 7 юни 2005

Странното дрънчане на телефона в този апартамент разбуди доста бързо майор Х. Ричард Милър, защото той го възприемаше по-скоро като непознат звук, отколкото като звън на телефон. Рядко използваше този апарат, произведен във Франция. Системата на клетъчните телефони беше доста по-ефикасна.

Сложи на главата си нещото, подобно на шлем, което се състоеше от слушалка на ухото му и микрофон пред устата му.

„Готов съм да се обзаложа на десет срещу едно, че са сбъркали номера.“

— Ало — каза той.

— Майор Милър? — запита мъжки глас с американски акцент.

— На телефона.

— Майоре, тук е подполковник Портър.

„Какво, по дяволите, иска той в този час?“

— Да, сър?

— На пет минути от апартамента ви съм, майоре — каза, някак сковано, подполковник Джеймс Р. Портър, аташето по отбраната в американското посолство в Луанда. — Моля, пригответе се да ме приемете.

— Идвате тук? — запита Милър, наистина изненадан. Добави със закъснение: — Сър?

— Да, идвам при вас. Моля, бъдете готов да ме приемете.

— Да, сър — каза Милър.

Чу се „клик“ и връзката прекъсна. Милър намери в тъмното ключа за осветлението, остави старото устройство, подобно на шлем, върху вилката, спусна крака на пода и трепна от болката в коляното.

— По дяволите! — каза на глас и отиде в банята, където на задната страна на вратата висеше хавлиен халат.

„Щом Портър ще е тук след пет минути, няма да имам време да взема душ, преди да се облека.“

Загърна се в халата, после реши, че ще е по-добре да си обуе поне гащета. Върна се в банята и изми зъбите си.

„Какво, по дяволите, иска той?“

Домофонът звънна след три минути. Милър отиде в кухнята и натисна бутона, който позволяваше провеждане на разговор.

— Да?

— Тук е подполковник Портър, майор Милър. — Гласът на Портър звучеше някак метално по жицата.

— Готов съм, сър — каза Милър.

Милър отвори вратата на апартамента малко преди да се отворят вратите на асансьора. Подполковник Портър, в униформа, излезе от асансьора, следван от един бодигард от посолството. Милър познаваше този едър и мускулест мъж с обръсната глава много по-добре, отколкото се предполагаше. Хората от посолството не общуваха много с останалите, но Милър и този мъж имаха доста общи неща, освен това, че и двамата бяха черни и не се бяха възстановили напълно от ударите, понесени в Афганистан. Тази не беше първата визита на този мъж в апартамента на Милър. Но този път сержант от артилерията Роско Фортно очевидно идваше, призован от служебния дълг. Носеше деветмилиметров „Смит & Уесън“ 357 в кобур на бедрото си.

Роско му беше казал, че Държавният департамент е настоял хората от морската охрана да бъдат въоръжени с револвери „Смит & Уесън“, а не със стандартните деветмилиметрови полуавтоматични „Берета“. Дори полицаите бяха започнали да използват полуавтоматично оръжие.

— Добро утро, сър — каза Милър на подполковник Портър. — Как си, артилеристе?

— Добро утро, сър — каза Фортно.

— След вас, сър — каза Милър и покани Портър в апартамента.

Портър направи шест крачки, стигна до вратата на апартамента и се обърна, като че ли за да се увери, че Милър ще го последва вътре. Милър направи жест, с който искаше да му каже да влезе по-навътре в

помещението. Портър се обърна и влезе в хола, после отново се обърна и зачака Милър.

— Майор Милър — каза съвсем официално подполковник Портър, — освободен сте. И се смятайте арестуван.

„О, по дяволите! Чарли не е успял да ме прикрие!“

— Да, сър — каза Милър. — Сър, от какво съм освободен?

— От длъжността в ЦРУ и, разбира се, от поста помощник военен аташе. Нямаме право да получавате секретна информация, предстои разследване.

— Разследване на какво, сър?

— Ще ви информират — каза Портър.

— Сър, с всичките ми възможни уважения, не вярвам вие да имате властта да ме освободите от длъжността ми в ЦРУ — каза Милър.

— Съобщение от Вашингтон, от ЦРУ във Вашингтон, е наредило освобождаването ви. Посланикът нареди на мен да го изпълня.

— Може ли да видя съобщението, сър?

— Не правете нещата още по-трудни, отколкото са, Милър — каза Портър.

— Сър...

Портър го прекъсна.

— Също така трябва да ми предадете всички секретни материали, с които разполагате.

— Сър, не притежавам каквито и да било секретни материали.

Портър го погледна внимателно, като очевидно се мъчеше да прецени дали да му вярва или не.

— Ще останете под арест в казармата, докато не ви бъде уреден транспорт, с който да напуснете Ангола. А това ще стане през следващите няколко часа.

— Да, сър. Сър, имам два въпроса.

След кратък миг, Портър кимна.

— Сър, къде ще ме закара уреденият транспорт?

Портър понечи да отговори, но се спря и извади малък бележник от джоба на ризата си. Прелисти страниците, после каза:

— Ще докладвате на отдел „Специални дейности“ към Централното командване във въздушната база „Мақдил“ в Тампа, Флорида.

— Да, сър. Благодаря ви, сър. И, с всичките ми уважения, сър, пак ви питам какви са обвиненията срещу мен.

— Ще ви информират, когато дойде време.

— Да, сър. С уважение, сър, при тези обстоятелства не мога да се смятам под арест, след като няма обвинения срещу мен.

Портър изгуби търпение.

— Вие сте под арест в казармата, защото аз казвам така! Това достатъчно ясно ли е, майор Милър?

— Сър, ако подполковникът се консултира с военните закони, а аз имам изданието от 1948, ще види, че ако някой трябва да бъде арестуван, той първо трябва да бъде информиран за естеството на обвиненията срещу него.

— Вие сте също и адвокатът на караулното, така ли, Милър?

— Сър, аз просто ви информирам за положението си в тази ситуация.

Портър издиша, после, все така бавно, вдиша.

— Много добре, майор Милър, аз ви информирам, че в съвсем близко бъдеще ще ви кажат закъде и защо ще пътувате. И като се има предвид това, ви нареждам да останете в жилището си, докато това стане. Това задоволява ли ви?

— Да, сър. Щом и двамата сме съгласни, че не мога да бъда държан под арест в казармата.

— Предлагам да започнете да си опаковате нещата, майор Милър.

— Да, сър.

— Сержант Фортно, вие ще стоите пред вратата на майор Милър и ще ми докладвате веднага по телефона, ако майорът излезе от апартамента.

— Да, сър.

— Може ли да предложа, сър — каза Милър, — сержантът да остане в апартамента ми, за да ме държи по-добре под око. Защото, ако съседите ми видят въоръжена охрана пред вратата, ще започнат да говорят.

Портър го изглежда гневно.

— Много добре — каза той накрая, тръгна към вратата, спря се и се обърна. — Ще се свържа с вас след съвсем кратко време, майор Милър — веднага, щом ви бъде уреден транспорт.

— Да, сър.

Портър излезе в коридора и след малко чуха вратата да се затваря. Милър надникна в коридора, за да види дали Портър наистина си е отишъл, после се обърна към сержант Фортно.

— Отпусни се, Роско — каза Милър. — Разбирам проблема ти.

— И какъв е той?

— Когато изпълняваш дълга си, ти нямаш приятели.

— Да, наистина е трудно — каза Фортно. — Какво, по дяволите, си направил?

— Ще направя кафе. Искаш ли?

Фортно кимна. Отидоха в кухнята. Милър извади пакета с кафето от шкафа, после посочи кафе-машината.

— Ако мислиш, че можеш да се справиш, ще отида да взема душ.

— Добре — каза Фортно.

Фортно, с двете чашки кафе, влезе в спалнята на Милър, който се обличаше. Милър взе едната и кимна с глава — жест, с който благодари.

— Както казах, какво, по дяволите, си направил? — запита Фортно.

— Не би искал да знаеш.

— Нещо общо с онази кучка от ЦРУ?

— Хей, Роско! Не бихме могли да се обиждаме, когато ни наричат негри, ако ние ще ги наричаме курви!

— Да, бе! — каза Фортно. — Има ли нещо общо с онази бяла кучка от ЦРУ?

Милър кимна.

— Но наистина не би искал да знаеш нещо повече от това.

— Много ли си загазил?

— Имам приятел, който каза, че ще се погрижи за мен — каза Милър. — Докато не науча със сигурност обратното, ще вярвам на това.

— А твоят приятел има ли власт?

Милър отново кимна.

— И ти му имаш доверие?

— Изкарвал ме е и от по-трудни положения преди — каза Милър. — Когато ме простреляха в Афганистан, *знаех*, че наистина *много* съм загазил. Кървях като заклано прасе и не можех да измина и петдесет крачки. А времето беше лошо и бях сигурен, че няма да изпратят хеликоптер. И тогава, ей така изведнъж, се появи един „Блекхоук“. Пилотираше го Чарли, преоблечен като афганистанец. Беше откраднал хеликоптера, за да дойде да ме спаси.

— Разказвал си ми тази история. Пропуснал си само факта, че е бил дегазиран като афганистанец. Той също ли е шпионин?

— Да. Зелена барета. Познаваме се още от „Уест Пойнт“. Имам му доверие.

— Добре, тогава. Ще си опаковаш ли нещата? Портър не се шегуваше, когато казваше, че бързо ще те измъкнат оттук. Ще си скъсат задниците в посолството, за да ти запазят място за следващия полет от Луанда.

— Предполагам, че тогава ще е по-добре да се приготвя — каза Милър.

(ПЕТ)

Стая 426
Хотел „Бристол“
„Картнер ринг“ 1
Виена, Австрия
08:40, 7 юни 2005

Кастило дръпна тежките завеси на прозореца до леглото и погледна навън. Виждаше се задната страна на сградата на Виенската опера и червените тенти на кафе-бара, разположен на тротоара до хотел „Сахер“ на „Филхармоникштрасе“.

Докато едно от момчетата го водеше по коридора, той подозираше, че стаята ще разкрива такава гледка, но не беше сигурен. Подаде глава навън, за да види каква част от предната страна на сградата се разкрива. Неголяма. Нямаше значение. Просто беше любопитен.

Веднъж, когато беше отседнал в „Бристол“ като дете — старият Госингер много обичаше операта и идваха поне веднъж в годината, — дядо му дръпна завесите на прозореца и му направи знак да се приближи. Сочеше улицата пред операта.

— Виждаш ли, Карл? — го запита. — Това е Австрия.

— Моля?

— Виждаш ли онези трима мъже, които сменят павета?

— Да, сър.

— В Хесе, когато паве има нужда от смяна, изпращат един човек да го направи. Само един човек е необходим. В Австрия изпращат трима. Един свършва работата. Вторият пие бира и яде вурст. А третият наглежда и двамата.

— Татко! — оплака се майка му, което обаче само увеличи желанието на дядо му внукът му да разбере по-добре австрийците.

— Зад тяхното *gemutlichkeit*, Карл, се крият наистина жестоки хора.

— Татко! Спри!

— Нали знаеш, че са имали империя тук, Карл?

— Да, сър.

— И имперско семейство?

— Да, сър.

— Нека ти кажа какво са правили, когато умираше някой от имперското семейство, Карл. Разрязвали и отваряли тялото, изваждали сърцето и червата. После заравяли сърцето на едно място, червата — на друго, а изкормения труп — в катедралата „Сейнт Стефан“. Ако това не е жестокост, какво е тогава?

— И защо са правили това? — запита Карл.

— За да са сигурни, че човекът е мъртъв, предполагам — отвърна дядо му. — Ще ти кажа и нещо друго, Карл.

— Достатъчно, татко! — запротестира майка му.

— Нали знаеш какво е SS, Карл? Най-лошите от нацистите, знаеш, нали?

— Да, сър.

— Повечето от техните офицери, тези копелета, са били австрийци, не немци.

В този момент майка му го изведе от стаята и отидоха в сладкарница „Демел“. Над чаша течен шоколад, почти скрит под купа бита сметана, тя му каза че дядо му има много лош спомен от армията, лоши преживявания, свързани със SS и австрийците.

— Какви лоши преживявания?

— В Русия е видял всички ужаси, извършени от SS, а в състава си е имал офицер на SS, който докладвал всичко, което дядо ти правел. Но, *meine hartz*, не всички австрийци са такива, а ти не трябва да обръщаш много внимание на приказките на дядо.

Разказът за изкормените трупове на кралското семейство се беше запечатал в паметта на десетгодишното момче и десетилетия по-късно сержант Карлос Гуилермо Кастило беше открил в библиотеката на американската военна академия в Уест Пойнт потвърждение и на този техен интересен обичай, и на това, което дядо му каза за офицерите от SS — седемдесет до осемдесет процента от тях бяха австрийци.

Беше запитал един от професорите за това. Полковник Шнайдер му отговори, че това вероятно е нещо като шегата за хората, приели римокатолицизма и опитващи се да бъдат по-добри католици и от папата.

— Един от начините да не бъдеш третиран като немец втора класа, ако не си бил роден в Германия, Кастило, бил да приемеш и истински да вярваш в националсоциализма и Адолф Хитлер и ако можеш, да станеш член на SS.

Кастило остави завесите да паднат отново на мястото си и разопакова багажа си. После взе душ, постави мръсните си дрехи в торбичка, за да бъдат изпрани — нямаше представа колко дълго ще остане във Виена, — излезе от малкия апартамент и слезе във фойето.

Спря се, преди да влезе, и мислено си представи хората, които седят във фойето и които можеха да видят всеки, който излиза от асансьора. Прекоси фойето и в последния момент реши да не вземе брой на „Хералд Трибюн“, вестник, който хотелът предлагаше на гостите си и за тяхно удобство държеше на купове по масите във фойето.

Американците — и някои англичани — четяха „Хералд Трибюн“. Репортер на „Тагес Цайтунг“ вероятно не би чел този вестник.

Мина през въртящите се врати, отклони предложението за такси, отиде до ъгъла на улицата и остана там за миг, за да попие с очи гледката и да запомни другите хора, които стоят в такава позиция, че да виждат кой влиза и кой излиза от хотел „Бристол“.

После измина по цялата ѝ дължина „Картнерщрасе“ и излезе на „Филхармоникщрасе“, зави наляво, мина край разположения на тротоара кафе-бар на хотел „Сахер“ и отново запомни хората, които седяха около масите.

Барът вътре в хотела — едва видим от улицата — беше мястото, където той трябваше да бъде всеки следобед в пет, докато Певснер осъществи контакт с него.

Той отиде в „Демел“ и закуси кроасан с бял шоколад и горещ шоколад с много бита сметана. Замисли се за майка си.

Помисли също така: „Ако бях Майкъл Кейн или Джейн Хекман, или каквото там беше името му, последният агент 007, и правех това, което правя в момента, щях да имам оръжие. Няколко пистолета поне. И като стрелям от позицията на бедрото, щях да мога да уцеля лошото момче на петдесет ярда и да го пратя на оня свят завинаги. Но случаят

с мен не е такъв. Каня се да се срещна с едно наистина лошо момче, а нямам нищо, с което да се защитя. Бих могъл да сложа нож в куфара си и така да избегна вниманието на моите колеги от Вътрешна сигурност на летището. Но не и оръжие. Единственият законен начин да се сдобия с оръжие тук е да го получа от ЦРУ, а те няма да ми дадат такова без правомощия, които ще е изключително трудно да получа, тъй като те не знаят защо съм тук, а Хол в никакъв случай няма да каже на Пауъл.

Довечера вероятно ще мога да си купя пистолет. Това ще означава първо да намеря проститутка и, чрез нея, нейния сводник, а чрез него — незаконен търговец на оръжие, за да мога поне някак да се противопоставя на Певснер, който търгува с оръжие. Търговецът ще трябва да ми осигури приличен пистолет, а цените сигурно ще са безбожни. И нито цент няма да ми бъде възстановен от правителството.

Но това няма да стане до късно вечерта, а е възможно, като отида в бара, Певснер да изпрати някого, който да ме заведе на мястото на срещата. И ще бъда истински глупак, ако отида без каквото и да е оръжие.

А ще бъда глупак и ако отида е всичките оръжия, използвани от агентите 007 във филмите.

Отговорът е нож. Ножове.

Въпреки опитите на най-добрите учители в занаята да ме научат как да използвам острието, архиепископът от Кентърбъри вероятно върти ножа по-добре от мен и има по-големи шансове да спечели боя.

Но, както се казва, в решителни мигове са необходими решителни, дори отчаяни, мерки.“

В един спортен магазин на „Цингерщрасе“, недалеч от катедралата „Сейнт Стефан“, Кастило купи два ножа, като каза на продавача, че иска нещо подходящо за колене на глиган, който се надява да хване на лов в Унгария.

— Мислех, че има глигани и в Хесе — каза продавачът повече за да покаже, че правилно е доловил и преценил хесенския акцент на Кастило, отколкото с каквато и да било друга цел.

— Ловът в Унгария излиза много по-евтино — отговори Кастило, което беше истина.

Той купи ловен нож с рогова дръжка и осеминчово острие, сгъваем нож с шестинчово острие, брус и масло и занесе всичко това в хотел „Бристол“.

Нито едно от лицата навън, на тротоара, и във фоайето на местата, откъдето се виждаха вратите на асансьора, не му изглеждаше познато. Което означаваше, че или Певснер не е изпратил човек, който да го държи под око, или че човекът, който го наблюдава, е сменен.

Той отиде в стаята си, поръча си голяма чаша кафе и когато му го донесоха, постави хавлия на малкото бюро и започна да точи остриетата и на двата ножа. Когато свърши, поработи върху механизма на сгъваемия нож, докато стана възможно той да се отваря само с едно леко движение на китката му.

После легна на леглото, включи телевизора и избра филма „Пакетът“ с Джийн Хекман в главната роля.

VIII.

(ЕДНО)

Абеше, ЧАД
13:25, 7 юни 2005

На летище „Абеше“ няма хангари, само заслон, открит от едната страна, който служи като крайна сграда за единствения „полет по разписание“ от Нджамена всяка седмица. А и този полет по-често бива анулиран, отколкото осъществяван.

Няма и много възможности за пътуване до Абеше, град с около 40 000 жители на 470 мили от Нджамена, столицата на Чад. Повечето хора пътуват с камиони, за което са необходими три дни, ако имат причина да отидат в този доста живописен град с тесни улички, полусрутени сгради, пазари и джамии.

Но има летище, на което, с изключение на дъждовния сезон, може да кацне самолет „Боинг 727“. Ако целта на тези, които го пилотират, е да олющят боята, да махнат регистрационните табели и да го боядисат отново, то Абеше е идеалното място за това. Работната ръка тук е в изобилие. Хората дори са благодарни, когато получат някаква работа, дори заплащането да е минимално. Дори тежката работа да лющиш боя, заслонен от слънцето само с платнище над главата, е по-добра от никаква.

А заслон, направен от няколко платнища, на летище, категоризирано в повечето официални издания като „мръсна ивица, без радио и навигационни уреди“, не би привлякъл ничие внимание. То няма да бъде заснето и от сателитите, които щяха да търсят изчезнал „Боинг 727“.

Бяха необходими три дни на работниците, които кръжаха около крилата и корпуса на самолета като мухи край маса, отрупана със сладки, да махнат всички отличителни знаци на компанията „Лийз Еър“ от крилата, корпуса и опашката.

Беше необходимо значително по-дълго време, за да се боядиса отново самолетът и да му се сложат регистрационни номера и отличителни знаци на „Еър Суринам“. Генераторът, осигуряващ

електричество за въздушния компресор на пистолетите за пръскане на боята, които предвидливо бяха доставени с помощта на камиони, се беше повредил, а нямаше начин да се поправи тук, в Абеше.

И се наложи, следователно, боята да се положи ръчно — двамата мъже, които отговаряха за самолета, бяха съгласни, че пребоядисването е особено важно за изпълнението на плана им.

Бяха също така съгласни, като наблюдаваха как върви работата, че още три — или четири — дни ще изминат, преди работата да бъде довършена. Бяха се надявали тя отдавна да е приключила, но по въпроса не можеше нищо да се направи.

Такава беше волята на Аллах.

(ДВЕ)

Хотел „Бристол“
„Картнер ринг“ 1
Виена, Австрия
16:50, 7 юни 2005

Карл Госингер от „Тагес Цайтунг“ във Фулда слезе от асансьора и огледа фоайето за познати лица. Не видя такива.

Излезе на улицата през въртящите се врати и зави вдясно, като отново търсеше познати лица. После тръгна по „Картнерщрасе“ към катедралата „Сейнт Стефан“.

Вървенето беше по-лесно, отколкото беше мислил, че ще бъде. След като беше експериментирал, Кастило беше решил, че е най-добре да залепи с лента ловджийския нож от вътрешната страна на прасеца си. Нямахше да е лесно да го стигне там, но пък вероятно никой нямаше да го забележи. Сгъваемият нож беше в джоба на ризата му, което означаваше, че самото му трябваше винаги да е закопчано.

Усещаше тежестта на ловджийския нож, но не мислеше, че той го кара да върви по смешен или странен начин. Другият нож му създаваше повече проблеми — трябваше да помни, че не бива да се навежда.

Зави наляво и пое по „Филхармоникщрасе“ и мина покрай хотел „Сахер“ на ъгъла, преди да се обърне, да се върне и да влезе в бара.

В бара имаше шестима души — четирима мъже и две жени. Нито един от тях не изглеждаше като човек, който би могъл да е свързан с голям руски търговец на оръжие като Александър Певснер.

Кастило седна пред бара и след като разгледа редицата бирени бутилки под огледалото зад бара, си поръча чешка бира. Подадоха му я заедно с купичка фъстъци и чиния пържени картофи, което той смяташе за приятен обичай, докато не стана време барманът да му представи сметката. Кастило я завъртя в ръцете си и я огледа от всички страни, защото му беше трудно да приеме, че бирата струва единайсет американски долара.

Кастило разглеждаше, колкото можеше по-дискретно, другите посетители на бара в огледалото. И държеше ушите си отворени. Двойката в края на бара говореше на английски с американски акцент, което му позволи да посвети вниманието си на останалите.

Всички останали говореха на немски с виенски акцент. Втората двойка бяха вероятно съпрузи, защото носеха брачни халки, а и той чу жената да казва: „Никога не си харесвал майка ми.“

Останалите двама мъже бяха сами и освен че поръчваха питиета, не казваха нищо. И никой не показва интерес към него, освен бегъл поглед при влизането му в бара.

Той изпи три чешки бири във времето между пет и петнайсет и шест, когато реши, че ако Александър Певснер ще изпрати някого да се срещне с него — защото изглеждаше крайно невероятно той да дойде сам, — то няма да бъде тази вечер.

Плати сметката с кредитната си карта „Американ Експрес“, на която беше изписано не само неговото име, но и това на „Тагес Цайтунг“, и излезе от бара. По пътя обратно към „Бристол“ не видя никого, който да му изглежда познат или да прояви някакъв интерес към него.

Изпи още една бира, но не чешка, защото в хотела нямаше такава. Тук я сервираха само с чиния пържени картофи.

Барът беше препълнен. И отново никой не показваше интерес към него. Подписа сметката, като забеляза, че и тази бира е толкова скъпа, колкото и чешката, после прекоси фойето и влезе в ресторанта. И във фойето никой не прояви интерес към него.

Поръча си — „Какво пък, по дяволите, нали съм във Виена?“ — виенски шницел и беше много щастлив от избора си. Агнешкото месо беше нарязано много тънко, заемаше доста голяма чиния и беше наистина превъзходно. За десерт поръча, със същата мисъл, ябълков щрудел, след което се качи в стаята си.

Съблече се само по гащета и свали ножа, като трепна, когато лентата дръпна космите му при разлепянето. След това включи лаптопа си и изпрати на Ото, с копие до Хол, кратко съобщение:

ОЩЕ НЕ СЕ Е ПОЯВИЛ, НО ПЪК ИЗПИХ ТРИ
ПРЕВЪЗХОДНИ БИРИ И ЯДОХ НАЙ-ВКУСНИЯ

После легна и изгледа още един филм, стар и черно-бял, със заглавие „Третият мъж“ с Джоузеф Котън, Тревър Хауърд и Орсън Уелс в главните роли. Сюжетът се развиваше във Виена, веднага след Втората световна война, и имаше доста снимки на виенския увеселителен парк „Пратер“, както и на недотам синия Дунав. Орсън Уелс беше престъпник, който продаваше пеницилин на черно.

Кастило реши, че утре ще убие времето, като отиде с такси дотам. Спомняше си първото си отиване там и качването си на влакчето. Дядо му го беше завел, когато беше на шест или седем години.

„Да, ще се повеселя като дете, после ще изям един от онези огромни хамбургери с много горчица, може би ще похапна и печени кестени и ще изпия една бира за обяд. Какво, по дяволите, нали съм във Виена!“

С тази приятна мисъл Кастило изгаси осветлението и намести възглавницата под главата си.

И тогава в главата му изникнаха образи от двата приятни часа, които беше прекарал в стаята си в хотел „Президент“ с мисис Патриша Уилсън.

(ТРИ)

Офисът на директора
ЦРУ
Ленгли, Вирджиния
09:15, 8 юни 2005

— Добро утро, господин директор — каза мисис Патриша Дейвис Уилсън, когато я поканиха в офиса на директора Пауъл.

Пауъл учтиво стана.

— Разбирам, че пристигате директно от Дълес — каза Пауъл. — Искате ли чашка кафе?

— О, да, много ви благодаря.

Той ѝ направи знак с ръка да седне на един от двата тапицирани стола, които гледаха към бюрото, и вдигна телефонната слушалка, за да поръча кафе.

— Как мина полетът? — запита Пауъл. — И по-важно, как са нещата в Ангола?

— Под контрол, господин директор — каза тя. — Надявам се.

Беше очевидно, че тя има предвид: „Освен ако няма нещо, за което да не знам.“ Пауъл се усмихна, с което показа, че разбира.

— Нещо изникна всъщност — каза той, но спря да говори, когато влезе секретарката с таблата с кафе.

Мълчаха, докато секретарката наля кафето в чашите и излезе.

— Наистина, много ви благодаря — каза Патриша Уилсън. — Честно, през последния час на полета си мислех само за гореща вана и галон кафе.

Пауъл отново се усмихна.

— Както казвах, възникна нещо — каза той. — И исках да говоря с вас възможно най-скоро.

— Разбирам, господин директор.

— Знаете ли за съобщение, мисис Уилсън, от Луанда, което излага предположението, че руски търговец на оръжие на име

Александър Певснер има нещо общо с изчезването на онзи „Боинг 727“?

— Господин директор, получихме съобщение от Милър... той ли беше човекът ни там?

Пауъл кимна, за да ѝ подсказе, че знае за какво говори.

— ... в което се казваше, че е възможно подобно нещо.

— И?

— Не мислех, че е вероятно, господин директор — каза тя. — На мен ми се струва, че самолетът е изчезнал заради получаването на застраховката. И всичко, което успях да видя и разбера в Ангола, подкрепя това предположение.

— И какво направихте със съобщението на Милър?

— Нищо, господин директор. Не му обърнах повече внимание.

— Не сте поискали по-нататъшна информация?

— Не, сър. Не съм. Но разследвах възможностите, когато бях в Луанда, както казах преди малко.

— И просто сте се отървали от съобщението, така да се каже?

— Да, сър. Може би, ако го беше изпратил някой друг...

Пауъл ѝ направи жест с пръсти да продължи.

— Мога ли да говоря откровенно, господин директор? — запита тя.

— Доколкото знам, офиса ми не се подслушва — каза той с усмивка.

— Господин директор, работата е там, че... След като вземех горещата си вана и изпиех галон кафе, третото нещо, което се канех да направя, беше да дойда тук и да помоля — почти да заповядам — Милър да бъде освободен и заменен.

— Мислите, че той не отговаря на изискванията?

— Да, сър. Съжалявам, че трябва да го кажа. Господин директор, аз не съм имала възможността да подпиша назначението на Милър. Ако ме бяха попитали, нямаше да се съглася с това назначение.

— И защо не?

— Да кажем, господин директор, че разбирам проблема, който имаме с разминаването броя на служителите и броя на свободните места. За това място просто не можеше да се намери квалифициран човек. Просто няма достатъчно офицери афроамериканци. А още по-малко са тези, които говорят португалски. И ние, агенцията,

изпитвахме отчаяна нужда от човек за това място. Беше свободно от месеци. Трябваше да се търси много надалеч и надълбоко, ако може така да се каже, това и направихме и открихме Милър, който обаче просто не беше достатъчно квалифициран за естеството на работата.

— Интересно — каза Пауъл.

— Доста отдавна трябваше да помоля той да бъде освободен...

— И защо не го направихте?

— Защото постът в Луанда не е един от най-важните. Докато не изчезна този самолет, сър, нищо не се беше случило там в продължение на година, дори осемнайсет месеца. И като знаех за проблема с намирането на хора, реших, че ще оставя нещата така и ще се надявам на най-доброто. Сега разбирам колко погрешно съм преценила.

Пауъл изсумтя.

— Означаваше ли нещо за вас името Чарлз Кастило, мисис Уилсън?

Тя се замисли, преди да отговори.

— Не, господин директор. Не мога да кажа, че познавам такъв човек. Може ли да запитам кой е той?

— В момента аз самият не знам много за него — призна Пауъл. Направи кратка пауза, после продължи: — Казахте, че се каните да дойдете тук и да помолите за освобождението на Милър. Защо сега?

— Е, бях истински ядосана, или по-скоро, разочарована, или и двете, че най-добрата теория, с която Милър излезе, беше абсурдната идея за руски търговец на оръжие и...

Той изчака петнайсет секунди и когато тя не продължи, запиташе:

— И?

— Не ми се иска да навлизам в този въпрос, господин директор.

— Ще се наложи.

— Милър... нали знаете, той е от армията, всъщност не е един от нас?

Пауъл кимна.

— Може би пиете прекалено много, сър.

— О?

— Вечеряхме, сър — каза тя, като скромно избягваше погледа му. — И след две мартинита и бутилка вино Милър ми даде ясно да разбере, че ще... Да кажем, че искаше отношенията ни да преминат от служебно на лично равнище.

— Направил ви е неприлично предложение? — запита Пауъл.

— Да, господин директор — каза Патриша Уилсън. — Сър, аз съм напълно способна да се справя с подобна ситуация. Но това е показателно за неговото поведение...

— Разбирам ви правилно, мисис Уилсън — каза Пауъл.

— Не можем да си позволим да имаме хора, които губят контрол, сър.

— Не, не можем. А сте права, че този Милър понякога губи контрол.

— Сър?

— Очевидно, като е очаквал изискването от ваша страна на по-нататъшна информация, Милър е подготвил обобщение от шест страници.

— Наистина ли?

— А после, като му е станало ясно, че няма да поискате по-нататъшна информация, вместо да унищожи файла, той го е дал на мистър Чарлз Кастило, който работи за секретаря на отдел *Вътрешна сигурност*.

— Но това е нарушение...

— Да — съгласи се Пауъл.

— Да, така е! — Патриша Уилсън с право беше възмутена. — Господин директор, такова поведение просто не може да бъде толерирано!

— И няма да бъде — каза Пауъл. — Няма нужда вие да молите за освобождаването на Милър, мисис Уилсън. Аз вече го освободих.

Тя срещна погледа му.

— И какво ще стане с него? — запита тя.

— Ще се върне в армията, разбира се. Те ще трябва да решат какво да правят с него.

— Разбирам — каза тя.

— Отначало исках да му бъде наложено дисциплинарно наказание, но като размислих, реших, че забраната да получава секретна информация е достатъчна и че армията ще реши какво да прави по-нататък.

— Вероятно не бива да казвам това, господин директор, но винаги се чувствам зле, когато се налага нещо такова.

— Аз също — каза Пауъл.

Той си помисли: „Особено когато ще се наложи да обясня причините за тази дяволска каша на президента.“

(ЧЕТИРИ)

Отдел „Специални дейности“ J-5
Централното командване на САЩ
Въздушна база „Макдил“
Тампа, Флорида
11:10, 8 юни 2005

Сержант Омар Перес от *Специалните части* на американската армия, подофицерът, който отговаряше за тази секция на отдел „Специални дейности“, погледна офицера, който стоеше пред бюрото му, и стана в знак на уважение. Перес, който мразеше сегашната си длъжност, защото мразеше да седи зад бюро, философски беше решил, че тази работа е мръсна, но трябва да се върши и че той е избран от съдбата за това. Той обикновено не ставаше, когато влизаше посетител, но този път го направи, защото този човек очевидно не беше някой захаросан задник.

Този имаше две „Сребърни звезди“, три „Бронзови звезди“ и две „Пурпурни сърца“, както и отличителни знаци на майстор-парашутист и старши пилот. И, разбира се, държеше зелена барета в ръце.

— Добро утро, сър — каза Перес. — С какво мога да ви помогна, сър?

— О, сержант — каза майор Х. Ричард Милър и се усмихна, — не знам какво можете да направите вие, но е по-добре да се видя с някой офицер, поне полковник. Има ли такъв тук? Моето име е Милър.

— Предполагам, че майорът не иска да обсъди с мен това, което би искал да обсъди с някой по-старши офицер?

— Майорът наистина не иска да направи това — каза Милър. — Кой е най-старшият тук?

— Полковник Питър Дж. Грашър, сър.

— А сержантът има ли някаква представа в какво настроение е в момента полковник Грашър?

— Бих казал, сър, че полковникът е в обичайното за него очарователно настроение.

— Страхувах се от това — каза Милър. — Както и да е...

— Ще видя дали ще мога да намеря полковник Грашър, сър — каза Перес.

Перес излезе и затвори вратата. След дваайсет секунди тя отново се отвори. Полковник Питър Дж. Грашър, едър и почти напълно плешив четирийсетгодишен мъж, изпълни рамката.

— Знаех си, че нещо лошо ще се случи днес — каза той. — Домъкни задника си тук, Дик.

— Добро утро, сър.

Когато Милър се изравни с полковник Грашър, той го прегърна през раменете.

— Надявах се канибалите да те изядат — каза той. — Какво те води обратно тук?

— Освободиха ме от длъжност, сър.

Грашър срещна погледа му.

„Милър е уплашен, унижен или и двете. Какво, по дяволите, става?“

— Исусе Христе! — каза Грашър. После посочи и каза: — Кафе, стол.

— Благодаря, сър.

— Половин чашка с половин лъжичка захар — нареди Грашър. — Много ти благодаря.

Милър наля кафето, подаде едната чашка на полковник Грашър, после седна.

— Някакъв задник от Държавния департамент е открил, че изпращаш информация и по обратния канал?

— Не, сър. Мисля, че това ми се размина — каза Милър.

— Тогава, какво не ти се е разминало?

— Няма специални обвинения, сър — каза Милър. — Попитах военния аташе, а той каза, че ще ме информират по-късно.

„Това наистина не ми харесва.“

— От каква длъжност те освободиха? От длъжността помощник-военен аташе или от агенцията?

— И от двете, сър. И анулираха правото ми да получавам секретна информация. Той каза, че му е било наредено да постъпи така с мен от посланика, който очевидно също така му казал да ме отпрати колкото е възможно по-бързо от страната. Което и направиха. Излетях

от летището с полет на „Саут Африкън Еървейз“ три часа, след като подполковник Портър дойде в апартамента ми, за да ми съобщи, че съм освободен.

— С турбовитлов самолет?

Милър кимна.

— Да, сър. Това беше първият самолет, който излетя. От Луанда за Киншаса, откъдето взех полет на „Еър Франс“ до Брюксел, след това до Лондон, а после — до Орландо с полет на „Върджин Еърлайнс 747“. Самолетът беше пълен с туристи, отпратили се към света на Дисни. В Орландо наех кола и шофирах дотук, намерих стая в мотел, взех душ и се обръснах, облякох си униформата и дойдох тук.

„Опитва се да бъде остроумен. Но по-скоро за да увери себе си, че е твърд и решителен, че не се страхува, отколкото за да забавлява мен. Но, Исусе! Те наистина са го измъкнали веднага оттам! И без никакви обяснения, каквито обикновено трябва да се дадат, когато освобождаваш американец от служба в друга страна. А може би това е просто друга рутинна процедура на онези от ЦРУ. Какво, по дяволите, е направил Милър?“

Полковник Грашър вдигна ръка с дланта навън, което беше сигнал за Милър да не казва нищо повече в момента. После вдигна слушалката на един от телефоните на бюрото си.

— Омар, имаме ли нещо относно майор Милър?

Изслуша отговора, после каза:

— Ако постъпи нещо, изпратете ми го веднага.

Остави слушалката на мястото ѝ.

— Прояви въображение, Милър — каза той. — Измисли някаква причина, поради която си направил недоволни някои хора в ЦРУ, Държавния департамент и разузнаването към Отдела по отбраната.

— Сър, значи не ме съветвате да си наема законен защитник? И онова, което ще ви кажа, няма да се появи под формата на обвинение?

„Нямаше да каже това, ако не мислеше, че наистина и дълбоко е загазил.“

— Исусе, толкова ли е зле, а? О'кей. Това, което ще ми кажеш, ще бъде забравено в същия миг.

— Когато онзи самолет... чухте нали, „Боинг 727“?

Грашър кимна.

— ... изчезна, изпратих кратко съобщение, в което предположих, че руски търговец на оръжие на име Александър Певснер може би има нещо общо с това...

— Видях го. Шефът ми го показва — каза Грашър. — Видях съобщението, а преди него и онова по обратния канал.

— Сър, очаквах да получа искане за още информация, така че, когато ми остана време, написах и по-обширен доклад — от шест страници. Но искане за допълнителна информация така и не дойде.

— И?

— Така че, предполагам, трябваше да унищожа файла. Но не го направих.

„Предполагал си? Господи, много добре знаеш, че е трябвало да унищожиш файла.“

— И защо не го направи?

— Сър, мислех, че съм прав и че ще ми поискат информацията по-късно. Искането обаче така и не дойде.

„И са открили файла, който би трябвало да е унищожен, в компютъра ти? За това ли е всичко?“

— И някой е открил, че файлът не е бил унищожен?

„Това, което ще последва, е важно. Той се опитва да измисли най-добрия начин да го каже.“

— Сър, дадох файла на майор Кастило.

„Исусе Христе! Вероятно има предвид не «дадох», а «изпратих». За Кастило последно чух, че подава ордъври във Вашингтон.“

— Чарли Кастило?

— Да, сър.

— Искаш да кажеш, че си му го изпратил?

— Той беше в Луанда, сър. Под прикритие. Като немски журналист.

„Знаех си, че Кастило сигурно прави и нещо друго, освен да подава ордъври“.

— Той ли дойде при теб?

— Не, сър. Пътувал е в същия самолет, в който е пътувала и мисис Уилсън...

— Която е?

— Сър, мисис Патриша Д. Уилсън е регионалният директор на компанията за Югозападна Африка. Моят директен шеф в ЦРУ.

— Добре.

— Сър, тя надушила нещо нередно по отношение на Кастило — че той не е този, за когото се представя, а именно Карл Госингер или нещо подобно — и ми каза да го проверя. И аз го направих. Отидох в хотела и открих, че става въпрос за Чарли... майор Кастило.

— И си дал файла на майор Кастило?

— Да, сър.

— Защото си вярвал, че имаш ценна информация, на която никой не обръща внимание, и че трябва да я предадеш в подходящи ръце, дори това да означава да нарушиш законите за сигурност?

„Благородна мисъл, но нещо, което не бива да се прави. Мили Боже, Милър, ти си възпитаник на «Уест Пойнт» и би трябвало да преценяваш нещата по-добре.“

— Да, сър, това също — каза Милър.

„Какво, по дяволите, трябва да означава «това също»?“

— „Това също“, Милър?

— Сър, майор Кастило ми каза, че всъщност е изпратен от „човек, който през част от годината живее в имение в стил «Отнесени от вихъра» на Хилтън Хед Айлънд...“

„Двеста и шест човека живеят в имения на Хилтън Хед!“

— И ти си подразбрал, че има предвид президента?

— Да, сър — каза Милър. — И, сър, той ми заповяда да не разкривам това.

— И каза ли ти майор Кастило какво прави той за президента в Ангола?

— Да, сър. Каза, че е изпратен, за да разследва как стоят нещата с изчезналия самолет.

„Исусе Христе, това не може да е истина. Всяка разузнавателна агенция под слънцето търси този самолет, а Милър ми казва, че президентът е изпратил лично майора да го намери? Толкова е нереално, че започвам да вярвам.“

Полковник Грашър натисна бутона на интеркома.

— Омар, ще провериш ли дали генерал Потър може да ми отдели пет минути?

— Да, сър. Веднага, сър. Полковник, имам... ъъ... съобщение относно майор Милър.

— Донеси го — нареди Грашър.

— Да, сър.

Сержант Перес се появи почти мигновено, отиде до бюрото на полковник Грашър и остави на него листа със съобщението. При влизането си в офиса сержант Перес избягна погледа на майор Милър. Полковник Грашър взе съобщението и го прочете.

СЕКРЕТНО

ВАЖНО

10:05 8 ЮНИ 2005

ОТ КОМАНДВАЩИЯ ГЕНЕРАЛ
РАЗУЗНАВАТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ НА ОТБРАНАТА
ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ
ДО КОМАНДВАЩИЯ ГЕНЕРАЛ НА
ЦЕНТРАЛНОТО КОМАНДВАНЕ
ВЪЗДУШНА БАЗА „МАКДИЛ“

ВНИМАНИЕ: ОТДЕЛ „СПЕЦИАЛНИ ДЕЙНОСТИ“

J-5

ПО ПОВОД: МИЛЪР, Х.РИЧАРД, МАЙОР,
ОСВОБОДЕН ОТ ДЛЪЖНОСТ

1. ОТНЕМА МУ СЕ ПРАВОТО ДА ПОЛУЧАВА СЕКРЕТНА ИНФОРМАЦИЯ И, НАРЕЖДАМ, ДА БЪДЕ ВЪРНАТ ПОД КОНТРОЛА НА АМЕРИКАНСКАТА АРМИЯ.

2. КАТО СЕ ИМА ПРЕДВИД ГОРНОТО, МИЛЪР Е ОСВОБОДЕН ОТ ПОСТА ПОМОЩНИК ВОЕНЕН АТАШЕ ОТ ПОСОЛСТВОТО В ЛУАНДА, АНГОЛА, И Е НАРЕДЕНО ДА БЪДЕ ВЪРНАТ ТАМ, ОТКЪДЕТО Е ИЗПРАТЕН, А ИМЕННО ОТДЕЛ „СПЕЦИАЛНИ ДЕЙНОСТИ“ J-5 НА ЦЕНТРАЛНОТО КОМАНДВАНЕ.

3. ОБВИНЕНИЯТА, ПОВДИГНАТИ СРЕЩУ ГОРЕСПОМЕНАТИЯ ОФИЦЕР, ВКЛЮЧВАТ СЕРИОЗНИ НАРУШЕНИЯ НА МЕРКИТЕ ЗА СИГУРНОСТ, НЕПОДЧИНЕНИЕ И ПРЕВИШАВАНЕ НА ЗАКОННИТЕ

МУ ПРАВОМОЩИЯ, ПОВЕДЕНИЕ НЕПОДХОДЯЩО ЗА
ОФИЦЕР И ДЖЕНТЪЛМЕН. ДОКЛАДЪТ ОТ
РАЗСЛЕДВАНЕТО, КОЙТО ЩЕ ПОСЛЕДВА
НЕЗАБАВНО, ЩЕ ВИ БЪДЕ ИЗПРАТЕН ВЕДНАГА.

РОБЪРТ Б. СТАМЪЛ
ПОЛКОВНИК ОТ ВОЕННОТО РАЗУЗНАВАНЕ
РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА НА ОТДЕЛА ПО
ОТБРАНАТА
СЕКРЕТНО

Грашър остави съобщението на бюрото и погледна Милър.

— В Ангола не са много загрижени за теб, нали? — запита той.

— Сър — дойде гласът на сержант Перес по интеркома, — генерал Потър е на конференция заедно с генерал Нейлър. Тя ще продължи поне още четирийсет и пет минути. Да ви уредя ли среща за тогава?

— Не. Обади се в офиса на генерал Нейлър, Омар, и кажи на сержант Еди-кой-си, че трябва да видя генерал Нейлър и генерал Потър веднага и че аз и майор Милър сме тръгнали към тях. Разбрано?

— Да, сър.

(ПЕТ)

— Хей, Алън. Какво има? — запита секретар Хол по мобилния телефон в офиса си генерала от Централното командване, който седеше до масата за конференции и също използваше мобилния си телефон.

— Един въпрос, Мат.

— Давай.

— Президентът ли изпрати Чарли в Луанда, Ангола?

— По дяволите! — каза Хол, после запита: — От кого си чул?

— От майор Х. Ричард Милър, който доскоро е работил за разузнаването в Луанда.

— „Доскоро работил“?

— Бил е освободен от длъжност и изпратен обратно.

— Той е в Тампа?

— Да, той е в Тампа. Освободен, а причините са многобройни — от нарушение мерките за сигурност до неподходящо поведение.

— Този кучи син! — каза Хол.

— Това не се отнася за майор Милър, нали? — запита сприваво Нейлър.

— Не, естествено, че не — каза Хол. — Майор Милър е едно много добро момче, Алън.

— Наистина съм щастлив да чуя това — каза Нейлър. — Ще ми кажеш ли какво става?

— Не точно сега — каза Хол след моментно колебание. — Казаха ли ти какво трябва да правите с него?

— Никой не може да ми каже какво — или защо — да правя. Казват само, че ще ми изпратят резултатите от разследването, което ще започне веднага. Имам чувството, че те ще бъдат разочаровани, ако не го разпъна на кръст — каза Нейлър.

— Нищо такова няма да се случи — каза твърдо Хол. — Бих искал да го изпратиш тук, Алън. Има ли причина това да не може да стане?

— Не че това има значение, но — официално или неофициално?

— Както е по-лесно за теб.
— И къде да му кажа да отиде?
— Не можеш ли да му дадеш мобилен телефон? И дали вече не разполага с такъв?
— Ако няма, ще се погрижа да получи един.
— Дай ми номера. А на него дай личния ми номер, но да го използва само ако наистина мисли, че има причина.
— Добре.
— И му кажи, че ключът за апартамента на Чарли ще го чака на рецепцията в „Мейфлауър“. Кажи му да стои в апартамента, а аз ще се свържа с него, когато и ако възникне нужда.
— Добре.
— Това вероятно няма да стане, докато Чарли не се върне.
— Да се върне откъде?
— Казах му да ми донесе торта от „Сахер“ — каза Хол.
На Нейлър му беше необходим миг, за да разбере какво означава това.
— Какво прави Чарли във Виена?
— Има среща с руски търговец на оръжие на име Александър Певснер — каза Хол.
— Исусе Христе!
— Алън, мисля, че ще е по-добре Милър да е облечен в цивилни дрехи. Но нека, все пак, да носи и униформа със себе си.
— Добре.
— Ще ти обясня всичко това веднага, щом мога, Алън.
— Много бих искал, Мат. Не обичам да се препъвам в мрака.
— Веднага, щом мога, Алън.
— Добре — каза Нейлър. — И благодаря, Мат.
— Ще държим връзка — каза Хол и прекъсна връзката.

(ШЕСТ)

Хотел „Сахер Вейн“
„Филхармоникщрасе“ 4
Виена, Австрия
16:50, 8 юни 2005

Нямаше познати лица във фоайето на хотел „Бристол“, нито на тротоара отвън, нито по двете улици, по които трябваше да отиде до бара на хотел „Сахер“.

Нямаше никой и в бара, когато той влезе. Барманът си го спомни.
— *Ein anderes Dzban, meine herr?* — запита той.
— *Ja. Bitte* — каза Кастило.

Беше изпил половината бира, когато влезе двойката американци, които беше видял и предишната вечер. Мъжът очевидно също си го спомни. Кимна му и го дари с кратка усмивка, когато мина покрай него, за да седне на същото място, където седеше и предната вечер.

Кастило тъкмо беше направил знак на бармана да му даде още една чешка бира „Дзбан“, когато влязоха двама мъже. Не си спомняше да ги е виждал преди. Бяха около четирийсетте, а кройката на костюмите им подсказваше, че са от някоя от източните страни. Чехословакия или Унгария. Или може би Полша.

Това предизвика интереса му.

Но нито един от двамата не обърна никакво внимание на Кастило. Единият извади куп документи от оръфаното куфарче, което носеше, и започна внимателно да ги изучава. Двамата говореха много тихо, почти шепнешком, като че ли се страхуваха, че някой може да подслуша разговора им.

Когато изпи много бавно и втората бутилка бира, Кастило направи знак да му донесат трета и отиде до тоалетната.

Тъкмо беше започнал да се облекчава, когато чу вратата да се отваря рязко, и се обърна, като осъзнаваше, че сърцето му е започнало да бие по-бързо.

Беше американецът от бара. Той му се усмихна.

— Бирата въобще не може да се задържи в мен — каза той.

Кастило кимна и се обърна отново към писоара, малко смутен от реакцията на сърцето си.

И тогава... *О, по дяволите!*

Някой свали сакото му надолу, с което успешно обездвижи ръцете му.

— Внимателно — каза американецът, — защото не искаш да опикаеш цялата стена, която е тапицирана с червен брокат, нали?

Американецът го потупа по цялата дължина на тялото му и намери и двата ножа. Взе сгъваемия нож и го отвори с бързо движение на китката.

— Хубав е — каза той. — Предполагам, че всеки журналист има нужда от нещо подобно, за да си подостря моливите, нали така?

После затвори ножа и го остави обратно в джоба на ризата на Кастило.

— Всъщност аз търсех подслушвателно устройство — каза американецът, после премина на руски и каза: — Оправи сакото на господин Госингер, Сергей.

Онзи, който беше зад него, намести отново сакото на раменете му. Кастило имаше известни затруднения с насочването на струята урина към писоара, но се справи успешно, като се имаха предвид обстоятелствата. Американецът отиде до съседния писоар и свали ципа си. Погледна Кастило.

— Бирата наистина ме кара да пикая често — каза той.

Кастило не каза нищо. Когато най-после изпразни пикочния си мехур, вдигна ципа на панталона си и се запита какво ли да направи след това. Забеляза, че стената на мъжката тоалетна наистина е тапицирана с червен брокат.

„Ако искаха да ме наранят или убият, със сигурност имаха възможност да го направят. Какво ли ще стане оттук нататък?“

Американецът свърши своята работа и въздъхна от облекчение. Кастило го чу да дърпа ципа си. После американецът отиде до мивката и започна да мие ръцете си. Каза му през рамо:

— Когато свършиш, господин Госингер, господин Певснер се надява да се присъединиш към него в Кобенцъл.

— Мога ли да се обърна? — запита Кастило.

— Разбира се.

Кастило се обърна. Един от източноевропейците — по-едрият — стоеше на три крачки от него с ръце, кръстосани пред слабините. Американецът все още миеше ръцете си. По-скоро за да има какво да прави, отколкото от гледна точка на хигиената, Кастило направи двете крачки, които го деляха от редицата мивки, и започна да мие ръцете си. А американецът вече грижливо ги подсушаваше.

— Е? — запита той.

— Е, какво?

— Ще се присъединиш ли към господин Певснер?

— Имам ли избор?

— Разбира се, че имаш.

— Защо точно Кобенцъл?

— Ти знаеш за него?

Кастило кимна. Той беше разположен на върха на хълма в началото на, както смяташе Кастило, горите край Виена. Улицата, която водеше до него — спомняше си дори името й: „Кобенцгасе“ — беше обточена със заведения, където продаваха неотлежало вино, което, както Кастило помнеше, причиняваше забележителен махмурлук.

— Господин Певснер обича да гледа как слънцето залязва над Виена по това време на годината — каза американецът. — Помисли, че гледката може да се хареса и на теб.

— Ще отида — каза Кастило.

— Господин Певснер ще бъде изключително доволен — каза американецът.

„Този тук ме мисли за задник и иска да го знам. За нещастие, прав е. Хванаха ме точно както биха хванали някой идиот.“

Кастило подсуши ръцете си.

— Колата е отвън — каза американецът. — Аз се погрижих за сметката ти.

— Благодаря — каза Кастило, а наум добави: „Каза задникът учтиво.“

Колата, спряна до тротоара, беше нов „Мерцедес 220“, със силно затъмнени стъкла и табела с чешки номер. Другият източноевропейец стоеше до колата и държеше задната врата отворена. По-едрият

източноевропейец седна на предната седалка, американецът направи знак на Кастило да се настани на задната.

— Ще бъде доста тясно тук, страхувам се. Кажете „здравей“ на Ингрид.

Жената, която Кастило смяташе за съпруга на американеца, вече беше в колата. Усмихна му се.

— *Guten abend, herr Gossinger* — каза Ингрид и му подаде ръка.

— *Guten abend* — отговори Кастило.

Сега успя да забележи, че жената е изключително привлекателна с пищна и красива червена коса.

„Много по-красива е, отколкото си я спомням. Просто не съм ѝ обърнал достатъчно внимание преди. Дали ужасът не е убил сексуалното ми желание, или пък тази част от мозъка ми е абсолютно запълнена с неприличните образи на Патриша Уилсън?“

Американецът също седна на задната седалка и наистина стана малко тясно — той усещаше бедрото на Инге до своето — но вратата успя да се затвори.

— Инге работи в пражкия ни офис — каза американецът. — Освен всичко друго, което прави, тя ни осигурява колите, които използваме. Изпраща ни ги от Прага.

„Какво, по дяволите, прави той? Казва ми, че Инге е на мое разположение? Или дори, че ако съм добро момче, ще ми дадат Инге за награда? Или просто се опитва да води учтив разговор?“

— Познавате ли Прага, хер Госингер? — запита го Инге, когато колата потегли.

— Да — отговори учтиво Кастило.

(СЕДЕМ)

Другата кола също беше черен „Мерцедес“, също нов, но по-голям, като този на Ото Гьорнер, 600, с двигател V-12. Стъклата му също бяха тъмни и също беше с табела с пражки номер. Беше паркиран странично и заемаше мястото на три автомобила, на равната чакълеста алея пред Кобенцъл, която беше оградена със стоманена, висока до кръста стена, която трябваше да предпази хората от падане надолу по хълма. Нямаше други автомобили, макар да имаше място за поне още седем или осем.

Висок и тъмнокож мъж, добре облечен, се беше облегал на металните предпазни перила и пушеше дълга кафява пура. Друг едър и мускулест източноевропеец се беше подпрял на предната броня на „Мерцедеса“. До него имаше малка сгъваема масичка, подобна на маса за игра на карти, но по-малка. На нея имаше бутилка коняк, две чашки и малка дървена кутия. Високият мъж, който изглеждаше към края на трийсетте, се обърна и хвърли поглед към малкия „Мерцедес“. Американецът слезе от него и Кастило го последва. Американецът се върна в колата.

— Хер Госингер? — запита високият мъж на немски.

Кастило отиде при него и му подаде ръка.

— Аз съм Госингер — каза той. — А вие сте хер Певснер?

— Защо не? Какво значение има името? — каза Певснер с топла усмивка.

Певснер говореше свободно немски с берлински акцент. Следващото, което Кастило забеляза, бяха очите му. Бяха големи, сини и необикновено ярки.

„Питам се дали не взема нещо.“

Ръкостискането на Певснер беше твърдо, без да бъде агресивно. Кастило забеляза, че зъбите му са не само здрави, но и изключително чисти. Невинаги беше така при руснаците.

„Е, предполагам, че когато прави цяло състояние от търговия с оръжия, човек може да си позволи добър зъболекар.“

— Кажете ми, хер Госингер — запита Певснер, — пушите ли случайно пури?

— Да.

Певснер взе дървената кутия, която всъщност беше кутия за пури с овлажнител, и я подаде на Кастило.

— Опитайте една от тези. Те са от добрите „Апмен“ — каза той.

— Моля? — запита Кастило и взе една.

— От завода на Канарските острови — каза Певснер. — Не мисля, че съществува някакво съмнение, че са много по-добри от „Кастро“, които се произвеждат в Куба в завода, които са отнели от „Апмен“ в името на народа.

— Чух за това — каза Кастило. — Благодаря ви.

„Изглежда, един търговец на оръжие може да си позволи наистина хубави цигари. И голям черен мерцедес.“

Певснер му подаде сребърна ножичка и Кастило подряза пурата си. След това Певснер му подаде запалка „Дънхил“ и Кастило внимателно запали пурата си, вдъхна два пъти дълбоко и каза:

— Много са добри, наистина. Благодаря, хер Певснер.

— За мен е удоволствие, хер Госингер — каза Певснер. — Сега, друг въпрос. Обичате ли френски коняк?

— Да.

Певснер взе бутилката и напълни три четвърти в една от чашките, а в другата добави повече за себе си.

„Чашките не са малки, в онази има доста алкохол.“

Кастило взе чашката си и започна да затопля дъното ѝ в ръката си.

— Сега вече имаме всичко, за да наблюдаваме как мракът пада над Виена — каза Певснер. — Но както е известно на авиаторите, мракът не пада, той изгрява. Не е ли така?

— Така съм чувал и аз — каза Кастило.

— Кажете ми какво мислите за коняка? — запита Певснер.

Кастило вдигна показалец, за да покаже, че има нужда от малко време, после в продължение на около двайсет секунди разклаща коняка в чашката си. Сетне отпи.

— Много е добър — каза той.

„Търговците на оръжие пият първокачествен коняк. Кой казва, че не си струва да се извършват престъпления?“

— Доволен съм — каза Певснер и му се усмихна. — Вие изглеждате приятен човек — продължи Певснер. — Наистина съм доволен, че не е необходимо да ви украсявам със знака, който индийките носят за красота.

— Извинете ме?

С внезапно и рязко движение — толкова бързо, че Кастило нямаше време да извърне глава — Певснер докосна Кастило в центъра на челото с показалеца си.

„За какво, по дяволите, е всичко това? Знакът, който индийките носят за красота? Исусе Христе! Той говори за дупка от куршум в центъра на челото ми!“

Певснер взе чашката си с коняк и я занесе до предпазната ограда. Остави много внимателно чашката върху нея, запали нова пура и се облегна на оградата, като отпусна тежестта на тялото си върху дланите. След миг хвърли поглед през рамо, после махна с лявата си ръка — знак за Кастило да се присъедини към него. Кастило се подчини. Певснер посочи към Виена.

— Ето я — каза той. — Лежи пред нас. Както е лежала и пред император Франц Йозеф, а преди него и пред Наполеон. И сме тук тъкмо навреме. След малко ще започнем да виждаме мрака, който, както знаете, ще *изгрее* и постепенно ще замаскира Виена.

— Предполагам, че ще го видим — каза Чарли.

— Да, а ние пием приличен коняк и пушим наистина добри, според мен, пури и когато мракът престане да се издига от земята, ще видим море от светлини под себе си. Надявам се, че ще бъдете мой гост за вечеря.

— Много мило от ваша страна — каза Кастило.

„Два последователни безсъдържателни отговора. Браво, Чарли! Очаровай този човек с бързия си ум и остроумието си.“

— При тези обстоятелства няма ли да е по-добре да сме честни един с друг? Защото това може да бъде началото на — както и се надявам, че ще бъде — дълго и полезно за двамата ни познанство.

„Какво е намислил? Дали не се кани да ми плати, за да не споменавам името му в печата?“

— Ще бъде чудесно, хер Певснер — каза Кастило.

— Искрено се надявам, че говорите, каквото мислите, майор Кастило — каза Певснер на английски.

„Исусе Христе!“

— Моля ви, не се дръжте така, все едно нямате представа какво искам да кажа — каза Певснер.

— Как, по дяволите, открихте? — запита Кастило след дълга пауза.

— Всъщност няма значение, нали? Но мога да разбера любопитството ви. — Певснер наклони глава към по-малкия мерцедес. — Преди да започне работа за мен, Хауърд работи в продължение на двайсет години за ФБР.

— Това първото име ли е или фамилията?

— Хауърд Кенеди — каза Певснер. — През годините нашите отношения се промениха и от чисто делови станаха приятелски. Наричам го на първото му име.

На мрака му беше необходимо изненадващо кратко време да се издигне над земята. И Виена се превърна в море от светлини.

Певснер не каза нищо повече. Отпиваше от коняка си и вдишваше с наслада от пурата си. Тя загасна веднъж и той я запали отново със златната запалка „Дънхил“, след което любезно я предложи на Кастило.

— Моята още гори, благодаря — каза Кастило.

Накрая Певснер каза:

— Е, няма какво повече да се види. Освен ако не останем тук до изгрева на слънцето. Да тръгваме ли?

— Чудесно — каза Кастило.

Певснер тръгна към големия „Мерцедес“. Светлината беше достатъчна, за да може Кастило да види как единият източноевропейец побърза да отвори задната врата. Певснер направи знак на Кастило да влезе преди него. Като влезе, той видя, че Хауърд Кенеди се е настанил на предната седалка.

„Предполагам, че Инге не пътува с шефа.“

Кенеди се обърна и му подаде ръка над облегалката.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, Кастило. В определени кръгове имате страхотна репутация.

Кастило прие ръкостискането, но не каза нищо.

— Съжалявам за станалото в тоалетната — продължи Кенеди. — Но господин Певснер, по очевидни причини, не обича разговорите му да се записват.

Кастило кимна. През прозореца видя източноевропейецът първо да премества чашките от коняка, след това — бутилката и накрая — кутията за пури, в багажника на мерцедеса, след което сгъна масичката и също я постави в него. След това седна зад кормилото и потеглиха.

Последваха другия, по-малкия мерцедес надолу по „Кобенцгасе“ към Виена, където се вляха в ранното вечерно движение към центъра на града. Завиха и накрая се озоваха на „Картнерщрасе“.

— Знаете ли заведението „Хусаря“, майор Кастило?

— Да.

— Как предпочитате да ви наричам? Карлос? Или Чарли? Или може би Карл?

— Приятелите ми обикновено ме наричат Чарли.

— Така си помисли и Хауърд — каза Певснер. — Ти наистина си удивителен, Хауърд.

— Благодаря — засмя се приглушено Хауърд.

Певснер докосна Кастило по ръката.

— В такъв случай, тъй като искрено се надявам да станем приятели, мога ли да ви наричам Чарли?

— Разбира се.

— Моето кръщелно име е Александър — каза Певснер. — Хауърд ме нарича Алекс. На вас ще ви бъде ли удобно да ме наричате Алекс, Чарли?

В последната част от секундата Кастило се спря да не каже: „Да, сър“.

— Да, ще ми бъде удобно. Благодаря.

„Това е лъжа. Никак няма да се чувствам удобно да те наричам Алекс. Въобще не се чувствам удобно и точка. Не мога да си спомня кога за последен път съм се чувствал толкова безпомощен, толкова оставен на милостта на ситуация, която не разбирам и над която нямам абсолютно никакъв контрол.“

— А ще ви бъде ли приятно да вечеряме в „Хусаря“? Ако имате друго...?

— Не, „Хусаря“ е достатъчно добър за мен — каза Кастило в мига, в който мерцедесът спря пред входа на ресторанта.

„А какво ли щеше да стане, ако бях казал: «Като се замисля, знам едно много приятно местенце на „Гампендорфщрасе“?»“

Портиерът на ресторанта им отвори вратата. Кенеди и Певснер слязоха, Кастило се плъзна по седалката и се присъедини към тях на тротоара.

Главният келнер стоеше вътре до входа, поздрави ги възторжено и ги поведе надолу по стълбите към главната зала, която прекосиха, за да влязат в по-малката, частна трапезария. На маса, която събираше осем човека, бяха поставени три прибора.

„Предполагам, че Инге също така и не вечеря с шефа.“

Донесоха чаши и келнерът наля бяла течност в тях. Певснер каза на немски:

— Тъй като си бил тук и преди, Карл, знаеш за сливовата ракия. Управителите на ресторанта знаят, че колкото повече сливова ракия успеят да наляят в чашите, толкова по-малка е вероятността клиентите да се оплачат от обслужването или от размера на порциите, от качеството и, което е по-важно, от размера на сметката.

Кастило знаеше за сливовата ракия — най-добрата се доставяше от Молдова — и подозираше, че думите на Певснер отговарят на истината. Засмя се.

— Хер Берщайн — каза главният келнер, — това, което казвате за нас, е ужасно!

Кастило се присъедини към хер Берщайн.

— Но е истина. А истината е важна, нали, Карл?

— Много важна — каза Кастило и вдигна чашата си, наклони я към келнера и каза: — *Prosit*. — След което отпи.

Певснер се засмя.

— Карл, едно от блюдата, които тук приготвят наистина прилично, е *sauerbraten*. Приготвят го от еленово месо. Мога ли да ти предложа да направиш избора си?

— Да, звучи чудесно — каза Кастило.

— За всички ни — поръча Певснер. — И като съзнавам, че поемам огромен риск, ще те оставя ти да поръчаш червеното вино.

— *Jawohl, herr Barstein* — каза главният келнер.

След като той излезе, Кенеди отиде до вратата и се увери, че е затворена.

— Хауърд — каза Певснер, — Чарли е любопитен как си научил, че той не е непрекъснато Карл Вилхелм фон унд зу Госингер.

Кенеди се засмя, отпи от ракията си, наля още малко в чашата на Кастило и на Певснер и каза:

— Знаем, че не бива да пия това, но ми харесва.

Певснер и Чарли се засмяха. Кенеди погледна Кастило.

— Е, когато излезе репортажът във вестника и господин Певснер реши, че трябва да поговорим с теб, изпратихме наши хора във Фулда...

„За да сложат на челото ми точка като онази, носена от индийките?“

— ... И когато те ни докладваха, че Госингер е във Вашингтон, господин Певснер ме помоли лично да се заема с въпроса. Прекарвах доста време във Вашингтон, докато работех за Бюрото.

„Това означава ли, че ти лично щеше да ме застреляш?“

— Както и да е, не беше трудно да открия, че Госингер дели апартамент 404 в хотел „Мейфлауър“ с човек на име Карлос Кастило. Известно време мислехме, че Кастило е момчето-играчка на Госингер, красив кубинец или тексасец от мексикански произход, което също така обясняваше защо Госингер не е женен. А и той можеше да ни е от полза...

Отпи глътка вода, после продължи:

— ... А после открихме, че Госингер и Кастило са един и същи човек. И започнахме да задаваме въпроси относно сеньор Кастило. Първото, което помислих в онзи момент, беше, че работиш за Агенцията, но после открих първо, че си офицер от армията, завършил „Уест Пойнт“, зелена барета и пилот, а после, че си специален помощник на Мат Хол. И в този момент господин Певснер реши, че трябва да поговори с теб...

„Разговор, вместо направо да ме застреляте?“

— ... И така, ние се обадохме на хер Гьорнер и му казахме, че господин Певснер би искал да даде интервю на хер Госингер тук, във Виена.

— Първоначалната ми цел, Чарли — каза Певснер, — беше и все още е да пазя гърба си от американското правителство. И, разбира се, да пазя името ми да не излиза във вестниците. Нямам нищо общо с

кражбата на онзи стар самолет в Ангола. Откъде ти хрумна това все пак?

— Нямах нищо общо с кражбата на онзи „Боинг 727“?

— Абсолютно нищо. Имам достатъчно самолети. Само миналата седмица купих още един — почти нов „767“ от компания, която фалира в Аржентина. И нямам нужда от стар „727“. И особено нямам нужда да крада самолет, което ще привлече вниманието на американското правителство и на много други хора — внимание, от което имам още по-малка нужда.

„Проклет да бъда! Вярвам му. Но дали това не е, защото изпих две бири в «Сахер», две щедри чашки коняк и две сливови ракии тук?“

— Откъде ти хрумна идеята, че може би аз имам нещо общо? — запита Певснер.

— Двама от хората ти са били видени в Луанда малко преди изчезването на самолета — каза Кастило.

— Дали случайно не помниш имената им? — запита уж така между другото Кенеди.

„Ако ги знаех, щях да ти кажа.“

— Не — отговори простичко Кастило. — Не ги помня.

— Хауърд? — каза Певснер.

— Ще разследвам въпроса — каза той.

„Исусе Христе, какво направих току-що? Причиних на двама души, които никога не съм срещал и не познавам, проблем. Дали няма да получат куршум в средата на челото?“

Разговорът беше прекъснат от двама келнери, които донесоха гъста супа от месо и зеленчуци и две бутилки червено вино.

— Това вино, хер Берщайн — каза келнерът, като наля глътни и чашата на Певснер, — е унгарско. Другото е от Северна Италия. Определено не е „Кианти“. Изберете онова, което ви харесва. Ще бъде подарък от „Хусаря“.

Певснер вдигна чашата към носа си и направи знак с пръсти келнерът да налее от виното и на Кастило и Кенеди, за да го опитат и те. Келнерът наля по малко вино и в техните чаши. Певснер го опита и кимна одобрително.

— Много е хубаво — каза той. — А сега да опитаме другото.

Ритуалът беше повторен от всички, което изискваше да им бъдат дадени други чаши от шкафа до стената.

— Решения, решения — каза Певснер. — Ти какво мислиш, Карл?

— Аз харесвам унгарското — каза Кастило.

— И аз — каза Певснер.

— А аз харесвам италианското — каза Кенеди. — Унгарското е прекалено сладко за мен.

„Е, Кенеди очевидно не се чувства длъжен да се съгласява с шефа си за всичко.“

— В такъв случай — каза Певснер, — ще приемем и двете като щедър подарък от „Хусаря“. Много сме ви благодарни.

— За нас е огромно удоволствие, хер Берщайн.

Келнерите напълниха чашите им и излязоха. Супата беше толкова вкусна, колкото изглеждаше. Като протегна ръка към чашата си с вино, Кастило си помисли: „Внимателно с алкохола, Чарли. И без това вече си почти пиан.“

Отпи много малка глътка и когато остави чашата, усети погледа на Певснер върху себе си.

— Щом ти не си откраднал онзи „Боинг 727“, кой, мислиш, го е направил? — запита Кастило.

— Не съм абсолютно сигурен в това, но мисля, че е бил отвлечен от група сомалийски лунатици...

— Група от Сомалия? — прекъсна го изненадан Кастило.

— ... които се наричат „Свещеният легион на Мохамед“ — продължи Певснер. Направи пауза и добави: — И които мислят да го разбият в Камбаната на свободата във Филадельфия, Пенсилвания.

— Това е лудост — каза Чарли.

— Звучи наистина налудничаво, нали? — съгласи се Кенеди. — Но засега разполагаме само с тази информация.

— Използвах думата „лунатици“ — каза Певснер. — Лудите обикновено имат склонността да правят ирационални неща. Точно затова са толкова опасни.

— Камбаната на свободата? — започна да спори Кастило. — Не Статуята на свободата? Белият дом? Мостът Голдън Гейт? Защо биха искали да разрушат Камбаната на свободата?

— Ние мислим, по две причини — каза Кенеди. — Може би три. От единайсети септември Белият дом, Статуята на Свободата и повечето важни за страната мостове, както и други важни обекти, са

пазени много добре. А никой не дава и пет пари за Филадельфия, така че имат по-големи шансове за успех там. Второ, тези воители на свещената война — по дяволите, почти сигурно — смятат Камбаната на свободата за по-важен символ, отколкото е.

— Но тя е само атракция за туристите, и то от трета величина — изказа мислите си на глас Кастило.

— Изненадан съм от тази забележка, и то направена от човек като теб — каза Певснер. — Това се нарича „огледално мислене“ — гледаш в огледалото и работиш на базата на предположението, че другите мислят в съответствие с това, което виждаш в огледалото. Но не е така, те виждат различно и мислят различно, особено ако са от типа хора, които членуват в „Свещения легион на Мохамед“.

„По дяволите, прав е. Алкохолът, изглежда, замъглява разсъдъка ми.“

— Прав си — каза Кастило. — Би трябвало да знам по-добре.

— И, трето, а тук ще се наложи да призная, че не знам за какво говоря — каза Кенеди, — имам чувството, че те имат връзка във Филадельфия.

— Връзка във Филадельфия? — запитва Кастило.

— Ако тези воители на свещената война искат да разрушат Камбаната на свободата, някой им е подхвърлил идеята. Никога не биха се сетили сами. А това предполага идеята да им е подхвърлена от човек от Филадельфия.

— Кой?

— Някой, приел исляма. Някой, роден Джон Джеймс Смит и прекръстил се на Идн бин Еди-кой-си.

Кастило изсумтя.

— Замислял ли си се някога сериозно защо толкова много чернокожи американци приемат исляма? — запитва Кенеди.

— Не — призна Кастило.

— А може би трябва — каза Кенеди.

— Ти ми кажи.

— Защото мразят белите толкова силно, колкото мюсюлманите мразят неверниците — каза Кенеди. — И то по същата причина: изостават и това не им харесва.

— Точно това е причината за тази война, Чарли — каза Певснер. — Светът на мюсюлманите изоставя. Помисли за това.

Той направи пауза и напълни лъжицата си догоре със супа.

— Ако се изключат запасите им петрол, какво им остава? — продължи Певснер. — Някога са доминирали над света. Сега, с изключение на нефта, те нямат никакво значение — или, което е по-важно, власт — в съвременния свят. Те просто нямат уменията и културата да се състезават с другите в него. Те са дали на света математиката и част от най-прекрасната архитектура — ако може да се нарече архитектура това да поставяш един камък върху друг. Всички небостъргачи в арабския свят са проектирани и построени от неверници. Самолетите им също са конструирани и построени от неверници, както и телефонните им системи... дори техните канали. И имат нужда от неверниците, за да функционира всичко това. А Мохамед не е казал, че нещата трябва да стоят така. Той им е обещал в Корана, че те ще контролират света. И всички го знаят, защото повисоко образование в арабския свят получават само мъжете, а те всички четат и наизустяват Корана. И тъй като нищо не е по тяхна вина, значи е по вина на някого другиго — неверниците.

— Така нещата изглеждат доста прости — каза Кастило и незабавно си помисли: „Внимателно, Чарли, не искаш да ядосаш Певснер, нали?“

— Само защото отговорът е прост, това не означава, че е грешен — каза Певснер.

Гребна още една лъжица от супата си, а после отпи също така щедра глътка от унгарското вино.

— Светът на мюсюлманите изостава с четиристотин и дори може би петстотин години от западния свят — продължи Певснер. — А в добавка към този проблем е и тяхната религиозна йерархия, на която й харесва нещата да стоят така. Хората, които са на власт, никога не са искали промяна в системата, защото това ще сложи край на властта им. Това се отнася и за западния свят, разбира се. Римокатолическата и ортодоксалната йерархия са толкова виновни в това отношение, колкото и мюсюлманската. Разликата е в това, че тяхната власт в обществото е намаляла с течение на времето, а влиянието на мюсюлманската религия се е увеличило. Те имат — а примери за това виждаме всеки ден — може би стотици хиляди вярващи, които са готови да жертват живота си, защото свещениците им казват, че така ще угодят на Аллах. И че това е начинът да отидат направо в рая,

където ще получат вниманието на благодарните курви. Това, ще трябва да се съгласиш, е особено опасна ситуация за западното общество.

Той спря да говори и отпи още една щедра глътка от унгарското вино.

— Извини ме — каза Певснер. — Всъщност нямах намерение да ти изнасям лекция.

— Имаш интересна гледна точка — каза Кастило.

— Говорехме за намерението на „Свещения легион на Мохамед“ да разбие самолета в Камбаната на свободата, нали така?

— Да.

— Хауърд? — каза Певснер.

— Открихме, че самолетът е кацнал в Чад — каза Кенеди. — Но не знаем точно къде, а Чад е обширна държава. Има много отдалечени места, където може да се скрие „Боинг 727“. А и не знаем дали е още там. Може и да са свършили работа по него.

— Искаш да кажеш, да го преобоядисат и да му сложат нови регистрационни табели?

— Мисля, че ще направят повече от това. Единственият начин, по който могат да се надяват да се приближат до Съединените щати — Филадельфия, — е да маскират самолета така, че да прилича на самолета на някоя компания. Въпросът е — на коя?

— Когато се сдобием с повече информация, ще ти я предадем — каза Певснер.

— И защо ми даваш тази информация? — запита Кастило.

— Защото американското правителство е по-способно от мен да се справи със „Свещения легион на Мохамед“ — каза Певснер. — Ако можех сам да се справя с тези хора, щях да го направя. Не искам плановете на тези лунатици да успеят.

— И защо това те интересува толкова много? — запита Кастило.

За първи път усети гневът да се надига в Певснер. Главата му се обърна рязко към Чарли, погледът му беше студен.

— Защото в тази война съм на същата страна, на която сте и вие — каза Певснер. — Мисля, че това вече го изяснихме.

„И ако открием самолета, ще свалим напрежението от теб? Не бих казал. Той вече е много ядосан. Понякога в пристъп на гняв хората казват неща, които, е по-добре да не изричат.“

— И също така защото, ако открием този „Боинг 727“, ще се свали напрежението и подозрението от теб? — запита Кастило, като срещна невъзмутимо погледа му.

Певснер не отговори веднага. После спокойно, безизразно, запита:

— Женен ли си, Чарли?

Кастило поклати глава.

— И предпочиташ жените пред мъжете?

— Да — каза Кастило, после: — Исусе Христе!

— Хауърд ми каза, че имаш известна репутация в това отношение — каза Певснер. — Но исках да видя каква ще е реакцията ти на подобен въпрос.

„Е, майната ти, Алекс!“

— Има известни размисли по отношение на моята — каква думата използват сега? — ориентация — каза Певснер. — Може би защото много малко се знае за личния ми живот. Истината е...

„Исусе Христе, нима сега ще ми каже, че е извратен?“

— ... че имам съпруга, която обожавам, и имаме три прекрасни деца. Две момчета и едно момиче.

Певснер бръкна в джоба на самото си, извади портмоне от кожа на алигатор с размера на паспорт, от него извади цветна снимка и я подаде на Кастило.

— Моето семейство, Чарли — каза той.

На снимката се виждаха Певснер и русокоса, красива жена, седнали на столове. Чарли си помисли, че жената много прилича на Хелена, съпругата на Ото. Стройно русокосо момиче на около тринайсет години стоеше от лявата им страна, русокосо момче на около десет години — от дясната и шестгодишно момченце, облечено в бяло, седеше на коленете на баща си и се усмихваше дяволито пред фотоапарата.

— Семейството ти наистина е прекрасно — каза Кастило и му върна снимката. Помисли си, че много лесно би могла да е фалшива, да показва семейство, което не съществува, освен в случаите, когато това е удобно на търговеца на оръжие. Кастило се запита дали ще е много трудно да открие истината. В досието на Певснер, което беше прочел, не се споменаваше нищо за семейство.

— Да — съгласи се Певснер. — Те са много важни за мен, Чарли. Не искам някой да ги взриви или да ги отрови, или да ги застреля някой лунатик от култура, която е изостанала с петстотин години и който вярва, че така ще угоди на Аллах.

Чарли кимна, за да покаже, че разбира.

— Както казах и преди — каза Певснер, — в тази война съм на същата страна, на която си и ти. Има и други причини, но единствената, от която имам нужда, е моето семейство. Разбираш ли?

— Естествено.

— Вярвам, че мога с нещо да допринеса за тази война — каза Певснер. — Имам, или поне така смятам, добра разузнавателна служба, както и многобройни връзки.

— Сигурен съм, че е така — изказа гласно мисълта си Кастило.

— Онова, което искам, е да мога да предавам информацията, с която разполагам, на някого от американското правителство. И той да е в състояние да предприеме нещо. — Направи пауза, за да могат думите му да попият в съзнанието на Кастило, и продължи: — В момента ЦРУ и в по-малка степен другите разузнавателни агенции се колебаят в мненията си за мен, но нито едно от тези мнения не е ласкателно. Едното мнение е, че съм търговец на оръжие и трябва, колкото се може по-скоро, да ме извадят от бизнеса и за предпочитане да ме тикнат в затвора, защото така светът ще бъде по-добро и по-безопасно място. Второто мнение е, че съм полезен, когато нещата и хората трябва да се раздвижат или когато операционните звена искат да прикрият някого или нещо. Според това мнение те ме „ръководят“, манипулират. Имам „ръководител“.

„Кара думата «ръководител» да звучи като светотатство.“

— А операционните звена, Чарли — каза Кенеди, — няма да кажат на ФБР, нито на някого друго, че господин Певснер им предава информация или че когато имат нужда да осигурят оръжие на някоя групировка, често се обръщат към господин Певснер, който знае почти винаги откъде могат да купят тайно оръжието.

Вратата отново се отвори и двама келнери започнаха да вдигат купите от супа и да ги заменят със сребърни подноси с месо, от което се вдигаше пара, и гъст червеникавокафяв сос. В единия край на подносите имаше и печени картофи. Донесоха още две бутилки вино.

Когато келнерът започна да пълни чашата на Кастило, той постави длан над нея и каза:

— Пих достатъчно, благодаря.

Певснер направи същото.

— Като теб, Чарли — каза Певснер, — не пия много. Виното развързва езика ми. И казвам неща, които не би трябвало.

„Това порицание ли е, или просто констатиране на фактите?“

— А аз имам склонността да правя неща, които не би трябвало — чу се да казва Кастило.

— Но, Чарли, ти си ерген. Ти имаш свобода — каза Певснер. — Господи, ястието мирише превъзходно!

Той направи знак на келнерите да излязат и сам сервира еленовото месо.

— Мисля, че вече казахме всичко, което трябваше да бъде казано — каза Певснер. — Не си ли съгласен?

— Не съм сигурен, че те разбирам — каза Кастило.

— Господин Певснер се надява, че ще отидеш при Мат Хол и ще му кажеш...

— Че нямам нищо общо с отвличането на самолета „Боинг 727“ от Луанда — прекъсна го Певснер.

— ... И че ще направим всичко възможно, за да ви помогнем да спрете „Свещения легион на Мохамед“ да нападне Камбаната на свободата — продължи Кенеди, без ни най-малко да се смути от прекъсването.

— И че ще помогнем, с каквото още можем, във войната между съвременния западен свят и света на Исляма — прекъсна го отново Певснер.

— В замяна на което, господин Певснер се надява, че Хол също ще направи, каквото може...

— И че очаквам от него да направи нещо конкретно — отново го прекъсна Певснер.

— ... за да го предпази от нежелано внимание — завърши Кенеди.

— Разбра ли, Чарли? „Нежелано внимание“? — запита Певснер, после добави: — Това обяснява и какво се каня да направя и защо го правя, нали?

— Трябва да разберете, че аз само работя за Хол — каза Кастило.
— Приемам заповеди, изпълнявам поръчки, това е всичко.

— Не това чух — каза Кенеди.

— Е, значи си чул погрешно.

— Но нали ще говориш със секретаря Хол, Чарли? — запита Певснер.

И отново точно навреме Кастило се спря да не отговори: „Да, сър“.

— Да, ще говоря. Разбира се, че ще го направя.

— Добре, тогава, да се насладим на храната — каза Певснер.

Никой нямаше място за десерт, но пиха още коняк и изпушиха по една пура с кафето. Кастило знаеше, че не бива да пие коняк, но реши, че няма начин да откаже. Когато Кенеди плъзна бутилката коняк по масата към Певснер, който беше изпил бързо първата си чаша, Певснер вдигна ръка.

— Трябва да тръгваме, Хауърд — каза той и се изправи.

Подаде ръка на Кастило, който я пое и тромаво се изправи.

— За мен беше удоволствие, Чарли. Ще очаквам с нетърпение следващата ни среща. Ще държа връзка с теб.

— Нямам представа как Мат... секретар Хол ще реагира на това — каза Кастило.

— Ако не рискуваш, нищо не печелиш. Нима не е вярно? — каза Певснер. — Другата кола ще те откара до хотел „Бристол“. Лека нощ, Чарли.

— Лека нощ, Алекс — каза Кастило.

— Пази си гърба, Чарли — каза Кенеди. — Защото не искаш да опикаеш тапицираната с червен брокат стена, нали?

Той докосна Кастило по рамото, после последва Певснер във от стаята.

— Исусе Христе! — каза на глас Кастило, когато си отидоха.

Малкият мерцедес го чакаше до тротоара, когато излезе от ресторанта. Колата на Певснер не се виждаше никъде. Почти очакваше да намери Инге на задната седалка. Но тя не беше там.

Отиде в стаята си в „Бристол“ и реши, че първото, от което има нужда, е студен душ и кафе. Силно кафе в големи количества. Обади се на рум-сървиса и поръча кафе, а после застана под душа, като пусна струята толкова студена, колкото можеше да понесе, и се опита да мисли.

Най-накрая стигна до заключението, че е в състояние да вземе всякакви решения, освен важни.

Когато, треперещ, се подсуши и се загърна в хавлиения халат, който беше закачен от вътрешната страна на вратата на банята, взе следните три решения:

Първо, че повече няма да се види с Певснер във Виена. Певснер му беше казал всичко, което възнамеряваше. И вероятно беше отишъл от ресторанта направо на летището, където почти със сигурност го чакаше частен реактивен самолет.

Второ, че няма да се опитва да пише нищо на компютъра и че няма да изпрати съобщение. Че може би ще направи това утре сутринта.

Трето, че ще отиде във Вашингтон възможно най-бързо.

Обади се на портиера и му каза, че трябва възможно най-бързо да стигне до Вашингтон, дори това да означава да поеме по заобиколен маршрут. Портиерът каза, че ще направи каквото може и ще му се обади.

На вратата се почука, докато той още говореше по телефона с портиера. Донесоха кафето му.

Когато келнерът си отиде, Чарли осъзна, че кафето предлага още един проблем: „Кое е по-умно? Да изпия кафето и да видя дали мисленето ми ще се проясни, или просто да си легна и да заспя?“

А после, по-малко от две минути след това, на вратата отново се почука.

„Какво ли е станало? Дали не съм забравил да подпиша сметката?“

Отвори вратата и видя Инге, застанала на прага. Тя се наведе, мина под ръката му и влезе в стаята. Видя, че в ръцете си държи бутилка коняк.

— Здравей, Чарли — каза Инге. — Реших, че може би имаш нужда от компания.

— Ти ли помисли, или Александър Певснер?

Тя се засмя гърлено и се приближи до него.

— Има ли значение? — запита.

И той почувства ръката ѝ върху члена си под хавлиения халат. Миг по-късно тя отново се засмя гърлено.

— А Хауърд се питаше дали репутацията ти е заслужена — каза тя.

„Защо не, по дяволите? Може би така ще избия Патриша Уилсън от главата си.“

IX.

(ЕДНО)

Международно летище Балтимор — Вашингтон
Балтимор, Мериленд
14:40, 8 юни 2005

Ловджийското куче се спусна към куфара на майор Карлос Кастило с доволен лай и повлече господарката си, висока и здрава жена на средна възраст, червенокоса, облечена в прекалено тесни панталони, въоръжена с мобилен телефон и деветмилиметров револвер „Смит & Уесън“.

Другите пътници, които бяха пътували от Мюнхен на борда на „Луфтханза 5255“ и чакаха багажа си, бяха очаровани.

— Извинете, сър — каза жената на Кастило, — какво имате в тази чанта?

— Само лични вещи — каза Кастило. — И няколко подаръка.

— Да не би случайно да имате пресни тестени изделия вътре?

— Мисля, че идеята да извикате шефа си е добра — каза Кастило.

— Първо, бих искала да видя какво има в куфара ви, сър — каза червенокосата.

Извади мобилния си телефон от колана, говори по него и много скоро след това се появи униформена и въоръжена жена-офицер, този път чернокожа и с длани, които изглеждаха прекалено едри за револвера.

— Сър, моля ви, сложете багажа си на тази количка и елате с мен — каза чернокожата.

— Имам още една чанта — каза Кастило. — Какво да правя с нея?

Втората чанта на Кастило се появи на контейнера едва след десет минути. Той я взе и я сложи на количката до куфара.

— Оттук, сър — каза чернокожата жена и посочи врата с табела, на която пишеше:

САМО ЗА ПЕРСОНАЛА

Кастило устоя на изкушението да махне с ръка за сбогуване, с което да зарадва допълнително другите пътници. В стаята имаше нисък тезгях.

— Оставете куфара си на тезгяха, моля, сър — каза чернокожката.

— Може ли да ви помоля да извикате шефа си?

— Сър, нарушение на федералните закони е да се внасят пресни тестени изделия, месо, плодове и зеленчуци в Съединените щати. Ако имате такива продукти в багажа си и ги декларирате сега, ще бъдат конфискувани. Ако не подпишете декларация и аз бъда принудена да претърся багажа ви...

— Моля ви, извикайте шефа си — каза Кастило.

Чернокожката извади мобилния си телефон от колана си и деветдесет секунди по-късно се появи огромен, униформен и въоръжен чернокож капитан.

— Вероятно тестени изделия — каза чернокожката.

— Сър — каза капитанът, — ще отворите ли, моля, багажа си?

— Куфарът — посочи чернокожката.

— Куфарът — повтори като папагал капитанът.

Кастило набра комбинацията и отвори куфара. Беше почти скрита под хавлиите, но все пак беше там — кутия, дълбока девет инча. Беше завита в бяла хартия и запечатана със сребриста лента, със златист етикет, на който пишеше „Демел“.

— Какво е това, сър? — запита капитанът.

— Торта. От онази, която наричат торта „Сахер“ — каза Кастило.

— Шефът ми ме помоли да му донеса една от Виена.

— Шефът ви би трябвало да знае, че това е нарушение — каза капитанът доста нелюбезно. — А вие не е трябвало въобще да я вземате със себе си в самолета. И, второ, трябвало е да я декларирате. Щеше да бъде конфискувана, а стойността ѝ щеше да ви бъде изплатена, а сега...

— Разбирам — каза Кастило.

— Може ли да видя паспорта ви, сър?

Вместо паспорт, Кастило му подаде документите си от Тайните служби. В кожения калъф беше бизнес визитната му картичка, която го идентифицираше като изпълнителен помощник на секретаря от отдел *Вътрешна сигурност*. Капитанът върна и двете на Кастило, погледна го безизразно и нищо не каза.

— Ще му кажа, а той винаги пита, че мерките за сигурност на летището се спазват — каза Кастило.

Капитанът дълго го гледа.

— Чувал съм, че той е много добър човек — каза най-накрая капитанът.

— Какво ти показва? — запита чернокожата.

Капитанът протегна масивната си длан, за да я накара да замълчи.

— Той наистина е добър човек — каза Кастило.

— Аз ще се заема с това — каза капитанът. — Вие можете да си вървите.

Чернокожата се поколеба, но капитанът нетърпеливо ѝ посочи вратата. Когато жените излязоха, капитанът каза:

— Затворете куфара си, сър.

— Благодаря — каза Кастило.

— Чух, че бил сержант във Виетнам — каза капитанът.

— Да, така е — каза Кастило и затвори куфара си.

Капитанът взе чантата и поведе Кастило през задния вход обратно към залата за пристигащи пътници на летището.

— Кажи му, че друг сержант от Виетнам се надява тортата да му хареса — каза капитанът.

— Ще му кажа — каза Кастило и понесе куфарите си към изхода и чакащите таксита.

(ДВЕ)

Хотел „Мейфлауър“
1127 Кънектикът авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
16:25, 8 юни 2005

Пиколо, дърпащ една наистина силно украсена количка за багаж, последва Кастило в апартамента му.

— Просто оставете багажа в спалнята, моля — каза Кастило и му подаде бакшиша.

— Казвам ти, Чарли, че трябва да престанем да се срещаме по този начин — в разни хотелски стаи — каза майор Х. Ричард Милър. — Хората ще започнат да говорят.

Чарли се стресна и се огледа. Милър се беше изтегнал в един от фотьойлите. Яката на ризата му беше разтворена, вратовръзката — разхлабена. На масичката до него имаше бутилка „Хайнекен“.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — запита Чарли.

— Един стар приятел ми каза да не се тревожа, защото щял да ме покрие. Оказа се, че не може. Аз съм унижен и освободен от длъжност.

— О, по дяволите! — каза Кастило. — Освободен от длъжност?

— Направиха всичко, освен да изрежат копчетата на униформата ми и да ме избутат през изхода на летището в Луанда, докато оркестърът свири някакъв марш.

— Откъде знаеш, че можеш да ме откриеш тук?

— Генерал Нейлър знаеше къде си или поне знаеше за този апартамент. Каза ми, че ключът ще ме чака на рецепцията и че трябва да се правя на невидим, докато не се случи онова, което трябва да се случи.

— Проклет да бъда! — каза Чарли.

— Хубаво местенце, Чарли. Заплатата сигурно се изчислява по друга таблица, различна от моята.

— Тук е близо до мястото, където работя — каза Чарли. — Шефът иска винаги да съм му под ръка.

— Да — каза Милър, но беше явно, че не вярва, после добави: — Имам мобилен телефон с номера на твоя шеф, но с нареждането да го използвам само ако е необходимо.

— Какво означава това?

Милър сви рамене.

— Генерал Нейлър ми го даде. Предположих, че ако тук се появи някой с кръст, на който иска да ме разпъне, шефът ти би искал да знае.

— Е, да видим какво става — каза Кастило и извади своя мобилен телефон.

— Къде, по дяволите, беше? — запита Милър.

Кастило протегна длан, за да му подсказе, че трябва да почака.

— Сър, тук е вашият личен куриер — поде той. — Нося ви обещаната торта...

— Да, сър, тъкмо влизам в апартамента...

— Да, сър. Тук е. Ако имам двамадесет минути да взема душ и да се обръсна, ще дойда веднага...

— Сър, мога да дойда там...

— Да, сър. Ще ви чакам.

Той затвори и се обърна към Милър.

— Смъкни задника си от стола и се опитай да проявиш уважение, защото шефът ми идва насам. А аз имам нужда от душ, преди да е стигнал дотук.

— Искаш да остана? — запита Милър.

— Мисля, че той ще иска да те види — каза Чарли след едва доловимо колебание.

Кастило, гладко избръснат, обул грижливо изгладени панталони и чиста риза, отвори вратата на секретар Хол.

— Добър ден, сър.

— Опитах се да ти се обадя във Виена — каза Хол. — Хрумнаха ми какви ли не възможни сценарии относно теб и Певснер. Но от хотел „Бристол“ ми казаха, че си тръгнал рано тази сутрин. Бях започнал наистина да се тревожа, Чарли.

Хол видя Милър.

— Аз съм Мат Хол, майор Милър — каза той и подаде ръка.

— Как сте, сър?

— Сега, когато нашият приятел се върна, цял и невредим, се чувствам много по-добре от преди половин час, например. Той каза ли ви къде беше и какво се опитваше да направи?

— Не, сър — каза Милър. — Но чух да се споменава Виена.

Чарли влезе в спалнята и се върна с тортата.

— Ето ви обещаното, сър — каза той. — Има четиринайсет пласта малини.

— Но аз се шегувах, Чарли!

— На мен молбата ви ми прозвуча съвсем сериозно, сър. И е прясна. Купих я на път за летището тази сутрин.

Хол взе кутията и поклати глава.

— И как я внесе в страната?

— Един от капитаните, които служат на митницата, е ваш почитател. Той ми каза да ви кажа, че някога е бил сержант във Виетнам и се надява, че тортата ще ви хареса.

— Казал си му, че работиш за мен?

— Или трябваше да му кажа, или да отида в затвора. До мен стояха две въоръжени жени и служебно куче. Кучето подуши тортата.

Хол поклати глава, но все пак се засмя тихичко.

— Мили Боже, Чарли! — каза той. — Но ти благодаря. Какво ти дължа?

— За мен е удоволствие, сър. Бях щастлив, че мога да ви угодя.

— Ще спорим за това по-късно — каза Хол. — Сега мога само да кажа, че се радвам, но имаше известни опасения по срещата ти с Певснер.

— Сър?

— Той е наистина опасен, Чарли. Запитах Джоуел Исаксън дали знае нещо за него, и той ми изнесе цяла лекция, която продължи пет минути. Чух само страшни неща.

— Да, той е човек, който плаши — съгласи се Чарли.

— Поисках досието му от ФБР — продължи Хол, а после помисли на глас: — Което досега трябваше да съм получил. Радвам се, че не си се срещнал с него.

— Но аз се срещнах с Певснер, сър.

— Срещнал си се с него?

— Да, сър. Мога дълго да ви разказвам за него, но вие можете да откриете, че ще ви е трудно да ми повярвате. Аз самият не съм

сигурен, че му вярвам.

— Е, да чуем, Чарли.

— Сър — запита Милър, — искате ли да остана?

Хол го погледна.

— Останете. Все пак идеята беше ваша и с това започна цялата тази история. — Той направи пауза. — А имам чувството, че единият от вас трябва да знае всичко, което знае другият. Така че останете, майор Милър.

Той погледна Чарли.

— Основното — каза Чарли — са думите му, че не той е отвлякъл самолета...

— Което е точно онова, което се очакваше да каже — вметна Хол.

— ... И че ще ни помогне да го открием — каза Чарли. — В замяна на което иска да използвате вашето влияние в правителството, за да... намалите вниманието, което му се оказва.

Телефонът звънна и Кастило погледна Хол за указания.

— Отговори — каза Хол.

Чарли отиде до телефона, вдигна слушалката и каза:

— Ало.

Мълча известно време, после отговори:

— Да, това е...

— „Хусаря“...

— Не, чакайте.

Той се потупа по гърдите, не намери химикала си и направи знак на Милър да му даде нещо за писане. Хол го направи вместо Милър.

— Добре — каза Чарли. — А сега имам нужда и от хартия.

Милър взе броя на „Уошингтън Поуст“ от дивана и го подаде на Кастило.

— Добре, готов съм — каза Кастило в слушалката. — Можете да диктувате.

Той написа бележките си върху вестника, после каза:

— Да се уверим, че съм разбрал правилно. По букви: А-Б-Е-Ш-Е. Така ли? Ало? Ало? По дяволите.

Остави обратно слушалката върху вилката.

— Затвори.

— Хайде, Чарли — каза Хол и направи знак да ги запознае с подробностите.

— Беше мъж. Говореше с американски акцент. Запита дали аз съм майор Кастило. Отговорих утвърдително. Той каза, че ще ми предаде съобщение от Алекс, ако му кажа къде сме вечеряли снощи. Казах му. И той каза, че самолетът се е приземил в Абеше, Чад.

— Алекс сигурно е Певснер? — запита Хол.

— Да, сър.

— Защо той ще те търси под името майор Кастило?

— Той е знаел кой съм още преди да се обади на Ото Гьорнер — каза Чарли. — Затова се е съгласил да ми даде интервю. Преди да разбере кой съм, се е канел просто да отстрани Госингер.

— И ти е казал това? — запита Хол.

— Да — каза Чарли. — Каза, че се е канил да направи малка червена точка в средата на челото на Госингер.

— Исусе! — възкликна Хол. — И говореше сериозно, нали?

— Повярвах му — отвърна Чарли.

— Не трябваше да ти позволявам да отидеш там. Поне не сам.

— Нямах да се срещне с мен, ако не бях сам.

— Може ли да кажа нещо, сър? — тихо попита Милър.

Хол го изглежда малко странно, но каза:

— Да.

— Две неща — каза Милър. — Не мисля, че беше съвпадение това, че телефонното обаждане дойде петнайсет минути след влизането на Чарли тук. Телефонът звъни за първи път, откакто съм тук. Което означава, че имат свой човек тук или че плащат на някое от момчетата носачи или на някой портиер.

— Да — каза, или по-скоро, изсумтя, Кастило.

— Второ — продължи Милър, — Певснер сигурно знае къде е самолетът, защото той го е приземил там.

— Не мисля, че той го е откраднал — каза Чарли. — Каза ми, че притежава достатъчно самолети. Че съвсем наскоро е купил съвсем нов „Боинг 767“ от Аржентина.

— Чарли, мисля, че трябва да започнеш от самото начало — каза Хол.

— Да, сър.

— А вие, Милър, ако имате някакви въпроси, докато слушате разказа му, можете да ги задавате своевременно.

— Да, сър — каза Милър.

— Сър, изпратих съобщение първата вечер, в което казвах, че не се е появил на срещата — започна Чарли. — Така че отидох на уговореното място и на следващата вечер и...

— И как се справи с жената, която се е натрапила в стаята ти? — запита Хол с усмивка. — Каза само, че се е появила на прага ти с бутилка коняк в ръка и че те е закарала на летището на следващата сутрин.

— Надявах се, че няма да попитате, сър — каза Чарли.

— Ах, ти, Чарли, можеш и да мълчиш, а? — каза Милър.

— Да — каза Чарли. — А и бях почти пиан, сър, и това трябва да се има предвид.

— Мислиш, че Певснер нарочно и целенасочено е искал да те напие? — запита Хол.

— Всички пихме много — каза Чарли. — Дали мисля, че са положили усилия да ме напият? Не. Той пиеше коняк, когато се срещнахме, и предложи и на мен. Не мисля, че трябваше да му откажа. И двамата — и той, и Кенеди — пиха колкото мен, ако не и повече.

— И колко достоверна, мислиш, е тази информация — че самолетът е в Чад или че поне снощи е бил там?

— Мисля, че Певснер смята това за истина — каза Чарли. — Не мисля, че той би оставил нещо на случайността, че ще ми даде информация, която подлежи на съмнение, защото той се надява, че нашето сътрудничество ще е „дълго и ползотворно“. Със сигурност не би ме излъгал.

— Добре. Това означава, че трябва да кажем на Пауъл — каза Хол.

Извади мобилния си телефон от джоба на сакото си и натисна един от записаните номера.

— Мат Хол търси директора, моля — каза той.

— Джон, обаждам се от мобилния, защото исках да узнаеш това възможно най-скоро. Онова, което търсим, е, според информацията, която смятам за достатъчно надеждна, на място, наречено Абеше в

република Чад. Или поне е било там снощи в пет часа... Не, няма да говоря повече по мобилния. Ще ти кажа повече в залата за конференции довечера. Давам ти информация, която наистина смятам за достоверна, за да продължиш да разследваш... Добре. Отново, по букви: А-Б-Е-Ш-Е. Записа ли? Ще се видим скоро.

Остави мобилния в дланта си и набра друг номер.

— Мат Хол търси директор Шмит, моля...

— Добре съм, Марк. Благодаря, а ти? Марк, до този момент още не съм получил досието на Александър Певснер, за което помолих. Да не би нещо да го задържа? Как така не съм сигурен, че още го искам?

Тонът на Хол се промени и двамата — и Кастило, и Милър — го погледнаха. Изражението на лицето му показваше, че никак не му харесва онова, което чува.

— Е, Марк, първо, директорът на ФБР не е намерил време да ми каже, че „не смята за измислица тази история с Певснер, както и човекът в Луанда, който я е измислил“, но пък и това няма нищо общо с моето желание, нали?

— Да, разбира се, още го искам... И то възможно най-скоро. Изпратете ми го по човек веднага!

— Да, разбира се, знам, че е поверително.

— Тогава, ще изпратя един от собствените си тайни агенти...

— Смятате, че съм ядосан? Не мога да си представя защо бихте смятали така...

— Всъщност не съм в офиса си. Аз съм в стая 404 на хотел „Мейфлауър“. Но ако това ще ви причини някакви проблеми, мога да изпратя някой от агентите си в офиса ви след пет минути...

— Добре. Чудесно. Ще го очаквам. И докато съм се свързал с теб, Марк, има още нещо, от което имам нужда възможно най-бързо. Искам досието на един от вашите специални агенти, може би е бивш специален агент. Мъж на име Хауърд Кенеди...

— Точно така. Хауърд Кенеди...

— Е, ако имате на работа половин дузина мъже с това име, изпратете ми досиетата на всички...

— Не искам да звучи така, сякаш съм готов само на конфронтация, Марк, и съжалявам, че се чувстваш по този начин. И за миг не съм подозирал, че ти и директорът на ФБР решавате заедно

какво да ми изпратите в резултат на молбата на доктор Кохън, но ставам малко любопитен защо това се превръща в проблем...

— А ти как ще го наречеш, Марк? Колко време ще ти е необходимо, за да ми изпратиш досиетата на всички бивши агенти с името Хауърд Кенеди?

— Честно, не мисля, че трябва да чакам чак толкова много. Ако има някаква причина да не мога да имам досието на бюрото си до утре в девет сутринта, защо не ми изпратите писмен доклад за това, та да мога да го покажа на доктор Кохън?

— Да, мисля, че си прав. Изглежда, наистина имаме проблем с комуникацията — трудно ни е да се разберем. Ще чакам досието на Певснер. Беше ми приятно да разговарям с теб, Марк.

Той натисна бутона за край на разговора и постави телефона в джоба си.

— Войната за територия започна — каза той. — Страхувах се, че това ще се случи. — Обърна се към майор Милър и каза: — Надявам се, разбирате, че трябва да ви задам този въпрос.

— Сър?

— Направили ли сте нещо, което мисис Уилсън би могла да сметне за неприлично предложение?

— Не, сър, не съм.

— Колко алкохол изпихте по време на вечерята си с нея?

— Никога не съм вечерял с мисис Уилсън, сър.

— А пили ли сте някога с нея?

— Не, сър.

— А аз изпих по едно питие с нея — каза Чарли.

— *Tu?* — запита Хол, а когато Чарли кимна, зададе нов въпрос: — А ти направи ли й неприлично предложение?

— Тя ми направи нещо повече от неприлично предложение — каза Чарли.

— И?

— Бях в настроение да приема — каза Чарли.

— Исусе Христе! — каза Милър. — Нали ти казах, че тя е опасна!

— Също така ми каза, че тя не получава у дома си онова, което й е нужно. А и тя е много привлекателна жена. Освен това, предполагаше се, че трябва да повярвам на думите й, че е репортер за

„Форбс“, а тя мислеше, че аз съм колега журналист, чието име е Госингер.

— Но ти си знаел коя е, нали? — настоя Хол.

— Да, сър. Дик ми каза коя е всъщност.

— И че не получава онова, което ѝ е необходимо, у дома. И какво точно сте имали предвид с тези думи, Милър?

— Сър, мисис Уилсън е с двацет и дори може би повече години по-млада от съпруга си. Ключките твърдят, че тя предпочита млади мъже.

Хол дълго го гледа, но нищо не каза. Вместо това се обърна към Кастило.

— Каж ми, Чарли, и истината, моля те. Защо заведе мисис Уилсън в леглото?

— Сега това изглежда безотговорно, сър. Но случилото се всъщност беше резултат от нейното настояване да види репортажа ми за „Тагес Цайтунг“...

— Защо?

— Вероятно за да се увери, че наистина разполагам с репортаж и че съм журналист. Беше надушила нещо и беше изпратила Дик да ме провери. И искаше да знае дали съм готов с репортажа и какво съм научил за изчезналия „Боинг 727“.

— И какво общо има това с факта, че сте се озовали в леглото?

— Казах ѝ, че може да види репортажа веднага щом „Тагес Цайтунг“ бъде отпечатан — на жаргона на журналистите изразът е „положен в леглото“. А тя отговори: „Защо не когато ние се озовем в леглото?“

— И в този момент вероятно си престанал да разсъждаваш с мозъка си — каза Милър.

— Би могло и така да се каже, предполагам — каза Чарли.

— Да, това наистина е един много сбит доклад, Чарли — каза Хол и поклати глава. — Малко грубичък, но право в целта. Надявам се, че тя си е струвала. Защото това малко... похождение може да ни струва скъпо.

Той хвърли поглед на часовника, който носеше на китката си.

— Не знам след колко време ще се появят хората на ФБР, но не мисля, че мога да рискувам да се върна обратно в офиса. Много се

съмнявам, че ще предадат досието на Певснер на теб. Може ли да си вземем кафе и нещо за хапване, как мислиш?

— Кафе, както и огромни чинии с ордъоври, вече пристигат — каза Чарли и тръгна към телефона.

— Сър, мога ли да направя предложение? — запита Милър.

Хол се замисли малко, после отговори:

— Разбира се, защо не?

— Става въпрос за думите на Певснер или на някой от хората му, че съществува връзка във Филадельфия...

Хол кимна в знак, че разбира.

— Сър, може би бих могъл да съм полезен в това.

— Как?

— Баща ми и полицейският комисар са приятели, сър. Комисар Келог, говори ли ви нещо?

— Милър, ще предам на ФБР онова, което Чарли е чул във Виена. Те със сигурност ще разследват въпроса и ще запитат полицията дали разполага с нещо.

— Сър, понякога взаимодействието между ФБР и полицията не е такова, каквото би трябвало да бъде.

— По-точно?

— Сигурен съм, че ченгетата ще отговорят на всички точно зададени въпроси от страна на ФБР. Но вероятно няма да го направят достатъчно бързо. И със сигурност няма доброволно да им дадат информация, която не им е поискана изрично или, ако имат човек, който под прикритие е свързан с мюсюлманите, неговото име. Или...

— И мислиш, че ще се доверят на теб?

— Ще ми се доверят повече, отколкото биха се доверили на ФБР — каза Милър. — Особено ако комисар Келог разбере, че задавам въпросите от ваше име.

Хол издиша бавно и поклати глава.

— Чарли, чу ли това? — запита той.

— Да, сър.

— Всъщност не точно това беше въпросът, Чарли, и ти го знаеш. Какво мислиш?

— Мислех си, сър, че ако президентът... Мога ли да говоря за това?

Хол изучава известно време Милър, после се обърна към Кастило.

— Той знае, че работиш по заповед на президента, нали?

— Мисля, че вече се е досетил, сър.

— И тъй като вече сме изтървали кравата от обора... — каза Хол и направи знак на Кастило да продължи да говори.

— Сър, щом президентът иска да знае кой какво е узнал и кога го е узнал, и ако ченгетата във Филадельфия знаят нещо, той ще иска да знае и кога ФБР са открили това, нали така?

Хол дълго го гледа. Чарли си помисли: „Той мисли, но не за това, дали Милър да отиде във Филадельфия.“

— Току-що ми хрумна мисъл, характерна за бюрократите от Вашингтон, и малко се срамувам от нея — призна Хол. — Мислех си: „Мили Боже, ако открием самолета преди всички други, доста хора ще загазят и ще ни се ядосат истински. И можем да разчитаме, че ще се опитат да се разплатят с нас.“

— Значи Милър няма да отиде във Филадельфия? — запита Чарли.

— Зависи — каза Хол. Отново извади мобилния телефон от джоба си и набра един от записаните в него номера.

— Мат Хол за генерал Нейлър... Трябва да говоря с него, и то веднага.

Обърна се отново към Кастило и Милър.

— Главнокомандващият Централно командване е отишъл да бяга за здраве по плажа — каза им с усмивка.

Обаче главнокомандващият Централно командване е винаги на разположение — бяха необходими по-малко от деветдесет секунди, за да дадат телефон на генерал Нейлър.

— Като че ли си малко запъхтян, Алън — каза Хол. — А какво ще кажеш за бруленето на вятъра и силните слънчеви лъчи? На твоята възраст...

Това очевидно не развесели генерала. Хол се усмихна.

— Самообладание, самообладание, Алън. Не, това не може да почака. Важно е, но и двамата говорим по мобилни телефони, така че просто ще трябва да ми се довериш. Става дума за този последния човек, който ми изпрати. Бих искал да го използвам по същия начин, по който използвах и използвам първия. Имаш ли нещо против? И,

което е още по-важно, ако това ще го накара да си навлече беда, така да се каже...

— Той, разбира се, би се съгласил доброволно.

Хол подаде телефона на Милър.

— Да, сър?

— Да, сър, разбирам. Благодаря ви, сър. Да, сър.

После подаде телефона на Кастило.

— Да, сър?

— Да, сър, добре съм...

— Да, сър, ще бъде направено.

Кастило подаде мобилния телефон на Хол.

— Благодаря ти, Алън. Ще се свържа с теб, когато ще можем да разговаряме свободно. Приятно тичане.

Хол остави телефона обратно в джоба си.

— Какво каза на теб, Милър?

— Сър, той каза УЗКГ, да се поставя на вашите заповеди. Писмените заповеди на Централното командване ще бъдат отдадени утре.

— УЗКГ? — запитва Хол.

— Устни заповеди на командващия генерал, сър — поясни Милър.

— О'кей. Забравил съм тази фраза. Ако въобще някога съм я знаел. Когато бях в армията, не можах да видя отблизо нито един генерал.

— Казва се НПЗ, сър — каза Чарли. — Когато няма време да получиш набор от писмени заповеди.

Хол кимна.

— Чух, че са ви забранили достъпа до секретна информация — каза той на Милър. — А аз ви подновявам това право в този момент. Чарли, обади се в офиса и издиктувай нашите бележки и заповеди, за да бъдат записани.

— Да, сър. И какво ще му дадете?

— Всичко, което му е било отнето — каза Хол. — В добавка, упълномощавам те да му кажеш всичко, което трябва да знае за заповедите на президента.

— Да, сър.

— Това също го издиктувай в офиса — нареди Хол.

— Да, сър — каза Кастило и натисна бутона на мобилния си телефон.

— Да, сър — каза и Милър.

— Благодаря ви, комисар — каза Хол. — Когато отидете в офиса в осем, майор Милър и моят изпълнителен помощник Кастило ще ви чакат. Въпросът наистина е важен и съм благодарен за вашето разбиране.

Усети погледа на Кастило върху себе си, докато слагаше край на разговора.

— Да, и ти ще отидеш. По няколко причини. Очевидно нямаш време да дадеш на Милър нужната идентификация, това първо. Второ, искам и двамата да сте извън града известно време.

— Да, сър. А ако се получи друго съобщение от Певснер?

— Мислех, ако си съгласен, да кажем на Джоуел Исаксън да изпрати друг човек тук, в апартамента. Той ще знае само това, което трябва да знае. Че ако се получи обаждане за теб, ти си извън града, но могат да се свържат с теб на мобилния ти телефон и да дадат номера ти на човека, който го поиска.

— Това ще свърши работа, сър, поне що се отнася до Певснер. Но ако тайни агенти дойдат, те ще разберат, че живея тук. Това няма ли да причини проблеми?

— Те вече знаят къде живееш. И вероятно знаят за теб доста повече, отколкото ти мислиш. Защо, мислиш, кодовото ти наименование е „Дон Жуан“?

— Наистина ли? — засмя се тихо Милър.

— И не мислиш за това, че Исаксън и Макгайър знаят, че съм тук в момента, нали?

— Чудех се за това, сър. Но щом тук влязат тайни агенти...

— Говориш за невъзможността да плащаш за това място със заплатата си от армията?

— Такива неща пораждаат клюки, сър.

— И защо би трябвало да е така? Предполага се, че одобрявам, щом знам за това.

— Да, сър.

— Не мисля, че ще ми се наложи да кажа на Джоуел да нареди да си държат устите затворени, но все пак ще го направя.

— Кога искате да отидем, сър?

— Искам да видите с какво разполага ФБР за вашия приятел Певснер, но това може да почака, докато се върнете. Искам да сте въвн от града, когато отида в Белия дом.

Кастило погледна часовника си.

— Току-що сме изтървали влака — каза той. — Има друг след час.

— И това е добре — каза Хол.

Кастило отиде до телефона.

— На кого се обаждаш? — запитва Милър.

— На портиера — отговори Кастило, след това заговори в слушалката: — Тук е мистър Кастило. Имам нужда от два билета първа класа за влака до Ню Йорк, пишете ги към сметката ми за стаята. И поръчайте такси, което да ме чака след половин час, за да ме закара до гара „Юниън“.

— Ти каза „два билета до Ню Йорк“ — каза Милър, когато Кастило затвори.

— Да, знам. Мисля, че си прав в предположението си, че времето на обаждането от Певснер не е случайно. Мислех си, че ако искам информация за някой, който живее в хотел, ще трябва да дам доста пари на портиера. Мисля, че вероятно той е „злодеят“. Почти сто процента съм сигурен, че по този начин Кенеди е открил, че Карлос Кастило не е гаджето на Карл Госингер. И няма да...

— Той си е помислил това? — запитва Милър развеселен.

— Да, така си е помислил. И няма да съм изненадан, ако някой от ФБР също започне да му задава въпроси за човека от стая 404. Пауъл също изглежда доста любопитен относно мен.

— И наистина мислиш, че той ще поръча нещо такова? — запитва Хол.

Кастило кимна.

— Или му дават пари, или се обръщат към патриотичните му чувства, за да го накарат да ме държи под око. Може би греша — много ми се иска да греша — но ако съм прав, много ще се радвам, ако и двамата — и Пауъл, и Певснер — трескаво ме търсят сред хората, които слизат на гара „Пен“ в Ню Йорк.

— Какво имаш срещу директора Пауъл? — запита Хол.

— Не ми харесва отношението му към Дик — отговори Кастило.
— Каза ти, че няма нищо да му се случи, а после го освободи от длъжност. А много добре знае, че ако нещо такова се случи на офицер от армията, той може съвсем спокойно да се пенсионира.

— Аз ще се справя с това — каза Хол. — Аз съм...

На вратата се почука. Донесоха им кафето и огромна табла с ордъоври.

Петнайсет минути по-късно на вратата отново се почука. Кастило отвори. Бяха двама мъже в делови костюми. Единият от тях носеше дипломатическо куфарче. Чарли огледа коридора и видя Джоуел Исаксън да идва към стаята му от едната страна, а Том Макгайър — от другата.

„Сигурно нещо в тези двамата им се е видяло подозрително.“

— Да? — каза Кастило.

— Търсим секретар Хол — каза по-възрастният от двамата.

— А вие кои сте?

Мъжът, който беше проговорил, извади кожен калъф от джоба си и го разтвори.

— О, мили Боже, ФБР! — каза Кастило по-високо, отколкото беше необходимо.

Исаксън се усмихна, преди да спре пред съседната врата и да пъхне ключа в ключалката.

— Влезте, моля — каза Кастило. — Секретарят ви очаква.

— Добър ден, господин секретар — каза мъжът от ФБР. — Аз съм инспектор Дохърти от офиса на директор Шмит.

Хол се усмихна и му подаде ръка.

— Господин секретар, имаме досие за вас — каза инспектор Дохърти. — Но е от личните файлове на директора и той го иска обратно, ако е възможно, веднага и да го върнем лично, след като сте го прочели.

Подаде на Хол кожена папка. Хол погледна първо папката, а после — Дохърти. Изражението на лицето му показваше, че искането на директор Шмит не му се нрави.

— Директор Шмит ще направи ксерокопие за вас, сър — предложи Дохърти.

— В такъв случай, Чарли — каза Хол и подаде папката на Кастило, — мисля, че ти и Милър трябва да хвърлите по един поглед на досието, преди да тръгнете.

Изражението на лицето на Дохърти показва, че въобще не харесва това, което чува.

— С уважение, сър, тези господа имат ли нужното разрешение за достъп до секретна информация?

Хол не отговори. Изражението на лицето му беше достатъчен отговор.

— Разбирате, сър, че трябваше да попитам.

В кожената папка беше досието — дебело, листовете хартия бяха закрепени с огромна алуминиева скоба.

— Има кафе, мистър Дохърти — каза секретарят.

— Благодаря, сър, но не.

Кастило отиде до дивана, остави досието на масичката за кафе и започна да прелиства страниците. След минута и Милър седна до него.

— Надявам се, че вие, господин секретар, както и тези двама господа, разбирате, че някои от данните в това досие не са потвърдени — каза Дохърти.

Кастило затвори досието.

— Сър, имаме нужда от повече време, отколкото разполагаме с Милър — каза той.

— Добре — каза Хол. — Тогава е по-добре да тръгнете. Ще прочетете ксерокопието, когато се върнете.

Кастило взе досието и понечи да го върне в папката.

— Просто го остави там, моля те — каза Хол. — Ще прочета толкова, колкото успея, преди да отида в Белия дом.

— Да, сър — каза Кастило.

Той и Милър отидоха в спалнята. След пет минути излязоха с куфари. Кастило беше облечен официално — със сако и вратовръзка. Хол вдигна поглед от досието.

— Дръжте ме в течение — нареди той.

(ТРИ)

Белият дом
1600 Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
17:25, 8 юни 2005

Секретар Хол беше чул, и то не без това да му достави удоволствие, че пътниците на само три превозни средства са били освободени от внимателно проучване, преди да бъдат допуснати в района на Белия дом — лимузината на президента, лимузината на вицепрезидента и неговия личен автомобил.

Мислеше за това, докато неговият „Юкон“ приближаваше портата, и беше доволен да осъзнае, че той се наслаждава на тази привилегия, докато тя е отказана на Джон Пауъл и Марк Шмит. В момента не беше особено благоразположен към нито един от двамата.

И беше следователно изненадан и малко разочарован, когато униформеният служител на *Тайните служби* махна с ръка на „Юкона“ да спре.

Джоуел Исаксън свали прозореца на вратата на шофьора.

— Добър вечер, господин секретар — каза охраната. — Сър, президентът помоли да отидете първо в стаята му, а не в залата.

Натали Кохън седеше на дивана с крака, свити под тялото, в стаята на президента. Вдигна ръка за неофициален поздрав, когато Хол влезе. Президентът седеше с приведени рамене в един от фотьойлите и държеше чаша с бърбън, обичайното за него питие.

— Искаш ли и ти, Мат? — запита той и посочи чашата. — Да ти даде смелост да раболепничиш пред Пауъл?

— Няма да раболепнича пред Пауъл. — Изстреля думите Хол, после се сети да добави: — Господин президент. Нали?

— Нека ти кажа къде нашата малка риболовна експедиция се удари в скалите — каза президентът.

Той посочи редицата бутилки на страничната масичка. Хол отиде до нея, каза си, че май е в беда и ще има нужда от всичкия си ум и не бива да пие, а после си наля два пръста бърбън и отпи. След това се облегна на масичката и погледна президента.

— ФБР са научили, че „Лийз Еър“ са предявили правото си върху изчезналия самолет, който, вероятността е седемдесет процента, сигурно вече е на дъното на Атлантическия океан.

— Но нима това не се очакваше, сър?

Президентът вдигна ръка в знак да не го прекъсва.

— Директорът на ЦРУ ми докладва, че е сметнал за необходимо да освободи от длъжност техния човек в Луанда, защото е предал на твоя майор секретна информация, която вече била подложена на преценка и отхвърлена от Ленгли. А човекът предал информацията на твоя майор, защото той казал, че работи за мен — това трябваше да е тайна операция, помниш ли? — и, второ, защото онзи, по време на вечеря... направил неприлично предложение на шефката си.

Президентът отпи от питието си и погледна Хол, за да види каква е реакцията му. Секретарят мисли точно три секунди и стигна до дълбоко философското решение, което беше научил още във Виетнам, където животът, ако не друго, беше подложен на риск: „Избирай хора, на които имаш доверие, и се доверявай на хората, които си избрал.“

— Според мен, господин президент — каза Хол, — има почти стопроцентова вероятност изчезналият самолет да не е на дъното на Атлантическия океан.

— Това е интересно — каза доктор Кохън.

— Но не знаеш къде е всъщност, нали, Мат? — запита много тихо президентът.

— Господин президент, съществува вероятност от почти осемдесет процента вчера следобед в пет часа самолетът да е бил на изоставено летище в Чад. Селището се нарича Абеше. Предадох информацията и на Пауъл.

— А какъв е източникът на информацията, Мат? — запита, много тихо, доктор Кохън.

— Руският търговец на оръжие Александър Певснер.

— И какво каза в отговор на информацията директорът Пауъл? — запита президентът, а после, без да даде време на Хол да отговори,

зададе нов въпрос: — И каза ли ти господин Певснер какво прави самолетът в Чад?

— Накратко, сър, самолетът бива подготвян да се вреже в Камбаната на свободата във Филадельфия. Планът е на група от Сомалия, която нарича себе си „Свещения легион на Мохамед“.

— И си казал това на Пауъл? — запита президентът.

— Не, сър. Само че имам надеждна информация, че самолетът се намира в Абеше.

— И той не запита какъв е източникът на информацията?

— Напротив, сър, запита. Но му казах, че говоря по телефон, който не е сигурен.

— Това име, Певснер, е изниквало и преди — каза президентът. — Според Пауъл, той е руски мафиот, глава на мафията. Ти знаеше ли за това?

— Дали директорът Пауъл ви е казал, също така, сър, че агенцията използва самолетите на Певснер, за да пренася тайно разни неща с тях? И че го използва като източник на оръжие от всякакъв вид?

— Не — каза замислено президентът. — Не се е случвало да споменава това.

— Как се свърза с Певснер? — запита доктор Кохън.

— Майор Кастило се срещна с него — каза Хол. — Искате ли всички подробности?

— Всяка, дори най-малката подробност, господин секретар — каза президентът. — Всяка проклета незначителна подробност!

Отне им около десет минути.

— Добре, доктор Кохън — каза президентът. — Чу тази очарователна история. Ти си моят сигурен съветник, така че — посъветвай ме.

— С всичко ли разполагам, Мат? — запита доктор Кохън.

— Има още едно-две неща, но не се отнася до мястото на самолета, нито до намеренията на терористите.

— По дяволите, казах, че искам всяка една подробност, Мат!

— Да, сър. Майор Милър не е направил неприлично предложение на мисис Уилсън.

— Той твърди така, нали?

— Мисис Уилсън е направила такова предложение на майор Кастило, защото решила, че той наистина е немски журналист. И той го е приел.

— Интересно — каза доктор Кохън.

— И...

— Искам да чуя това от самия майор Кастило — каза президентът. — Искам да чуя цялата тази проклета, дива и невероятна история отново, от него.

— Сър, в момента той пътува към Филадельфия. Мога да му се обадя и да му наредя да се върне, но ще са необходими няколко часа...

— Отишъл е да провери вероятната връзка на мюсюлманите във Филадельфия? — запита доктор Кохън и когато Хол кимна, продължи: — Господин президент, няма да имате време сам да проверите историята на Кастило. Трябва веднага да вземете решение.

— Знам, че трябва да взема решение, Натали — каза президентът. Звучеше по-скоро уморено, отколкото саркастично. — От теб искам да ме посъветваш какво трябва да бъде това решение.

Тя не отговори веднага.

— Хайде, Натали. Нали затова печелиш толкова много пари — каза президентът.

— Сър, моят съвет... Съпругата ви е в Чикаго, нали така?

Президентът кимна.

— Сър, мисля, че трябва да се обадите във флотата да ви дадат хеликоптер и да отидете до Кемп Дейвид. И да вземете и мистър Хол с вас. Без да дадете обяснение на никого.

— И какво да правя с Пауъл?

— Аз ще отида в залата и ще му кажа, както и на мистър Шмит, че тъкмо преди да тръгнете за Кемп Дейвид, сте ми казали, че искате да знаете дали изчезналият самолет е наистина в Чад или не...

— Абеше — подсказа Хол.

— Благодаря ти — каза тя. — И че трябва да ме информира веднага, щом узнае нещо.

— Защо Мат и аз трябва да отидем в Кемп Дейвид? — запита президентът.

— Защото, ако искате да помолите Мат за оставката му, ще го заведете там — каза доктор Кохън.

— Искам до утре сутринта да знаят дали самолетът е в Абеше или не — изказа на глас мисълта си президентът.

— Мога ли да предложа, господин президент, да се върнете тук утре вечер по това време? — каза доктор Кохън.

— О'кей — каза президентът, след като помисли кратък миг. — Да последваме съвета ти.

Натали Кохън вдигна слушалката на телефона, който беше на масичката за кафе.

— Тук е доктор Кохън — каза. — Президентът иска хеликоптер за полет до Кемп Дейвид незабавно. Без никакво забавяне и ми докладвайте веднага.

Остави обратно слушалката.

— Благодаря ти, Натали — каза президентът. После погледна Мат Хол. — Исусе Христе, Мат! Те наистина искат да разбият онзи самолет в Камбаната на свободата!

(ЧЕТИРИ)

На борда на хеликоптер №1
Белият дом
1600 Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
18:10, 8 юни 2005

Пилотът на хеликоптера каза:

— Хеликоптер №1 се вдига във въздуха.

Президентският хеликоптер „Сикорски“ VH-3D „Sea King“ се вдигна плавно от моравата пред Белия дом, после направи все така плавен завой, набра височина и се понесе към Кемп Дейвид. Президентът на Съединените щати каза:

— Чувствам се като Никсън, който бяга от разярената тълпа пред Белия дом с доста неискрена усмивка на уста.

— Господин президент — каза секретарят на отдел *Вътрешна сигурност* Матю Хол, но не продължи, спря неочаквано.

— Какво, Мат?

— Канех се да кажа, че съжалявам, и то заради проблемите, които се създават и сякаш непрекъснато нарастват, но всъщност искам да ви благодаря за това, че ми имате доверие.

Президентът махна с дясната си ръка, с което искаше да каже, че това не е необходимо. И каза:

— Знам, че вярваш в онова, което ми каза. И изглежда очевидно, че не мога да пропусна нито една възможност, независимо колко невероятна изглежда. Длъжен съм да обръщам внимание на всичко.

Хол не каза нищо.

— Също така ще можем да видим колко ефективна е всъщност цялата тази технология, нали? В този момент Натали казва на Пауъл, че искам да знам какво става или какво е ставало на онова летище в Чад, така че скоро ще влязат в действие сензорите на сателитите.

— Господин президент, напълно съзнавам, че отново се бъркам в работата на директор Пауъл, но може да се направи още нещо.

— Какво?

— Сър, досега не съм привлякъл вниманието на генерал Нейлър върху това.

— Нейлър? И защо да го безпокоим?

— Той може би разполага с начини да открие какво става в Абеше и е възможно да го направи дори преди ФБР, а и всеки, когото Нейлър помоли да се справи със задачата, би го направил.

— И мислиш, че Пауъл не би го направил? Исусе, ти май наистина не го харесваш, нали така?

— Това са два въпроса, сър. Не, аз наистина не го харесвам. И не, не мисля, че той ще потърси помощта на генерал Нейлър, освен ако не е притиснат до стената, а трябва да го направи. В момента той е загрижен единствено как изглежда агенцията му във вашите и във всички други чужди очи.

— Това е доста сериозно обвинение, Мат.

— Да, сър, напълно го осъзнавам. Но вътрешната сигурност е моята отговорност и охотно признавам, че имам нужда от всяка помощ, която мога да получа.

— Още два въпроса. Първо, как, мислиш, може да помогне Нейлър? И, второ, какво точно е предизвикало този проблем между теб и Пауъл? До вчера мислех, че двамата се разбирате достатъчно добре.

— Той ме излъга — каза Хол. — Обеща ми, че няма да предприеме наказателни действия срещу майор Милър, а после направи точно това.

— И какво е направил?

— Освободи го от длъжност, като напълно съзнава, че ако освободиш от длъжност офицер, кариерата му отива по дяволите.

— Избрал е да повярва на мисис Уилсън. Мисля, че това се нарича „доверие в колегите“ — каза президентът. — И, от моя гледна точка, ти правиш същото за майор Кастило... и за майор Милър, който дори не ти е колега.

— Вече е мой служител. Генерал Нейлър ми го предостави временно. И, сър, не знам с какво може да помогне генерал Нейлър. Но може би разполага с нещо — дори това да е само идея — и мисля, че трябва да го помолим за помощ.

— Нека да помисля — каза президентът.

Докато стоеше на изхода и чакаше при тях да стигне една от количките за голф, които превозваха хората до хижите на Кемп Дейвид, президентът се обърна и срещна погледа на Хол.

— Струва ми се, че майор Милър е невинна жертва. Това не ми харесва. Какво мога да направя, за да му помогна?

Въпросът изненада Хол. Дори не беше помислил, че президентът ще предложи да помогне на Милър.

— Сър, мисля, че ако похвалите писмено Милър за службата му, за делата му, които са изключителни за човек с неговия ранг и опит, и го изпратите до него чрез разузнавателната служба на Отдела по отбраната, защото те са тези, които искат да го разпънат на кръст...

— Ти го напиши, а аз ще го подпиша — прекъсна го президентът. — Но първо се обади на генерал Нейлър и без да се впускаш в твоите проблеми с ЦРУ, му кажи, че ако може да помогне с нещо за откриването на онзи самолет в Чад, трябва да го направи.

— Да, сър. Благодаря ви, господин президент.

(ПЕТ)

Хотел „Уоруик“
1701 „Лоукъс стрийт“
Филадельфия, Пенсилвания
20:30, 8 юни 2005

— Наистина бих искал да дойдеш до дома с мен, Чарли — каза майор Х. Ричард Милър, когато таксито спря пред хотела.

— Мисля, че ще успееш да накараш баща си да разбере какво се е случило, но във времето между твоето съобщение, че си освободен от длъжност заради това, което стори за мен, и неговото осъзнаване на факта, което може да бъде трийсет секунди или трийсет минути, аз наистина бих предпочел да не съм около майор Милър, благодаря.

— Страхливец — каза Милър, засмя се и се отказа от темата. — Ще те взема сутринта в седем и половина — каза той. — Искам да си на тротоара, обръснат, трезвен и пълен с енергия, защото си дал на пениса си свободна нощ.

Кастило вдигна палец и слезе от таксито. Първото му впечатление за хотел „Уоруик“ беше, че е приятно местенце. Приятно фоайе с наистина впечатляващо изобилие от цветя, истински — той провери, като минаваше от там — върху масите. Вдясно беше входът на ресторанта и барът, които, доколкото можеше да види, също бяха първокласни.

В бара седеше сама млада жена. Не приличаше на проститутка, но понякога на човек му е трудно да прецени. Реши, че може да удостои и брюнетката, и хотела с привилегията на съмнението. „Уоруик“ не приличаше на хотел, който ще позволи на дамите на нощта да упражняват професията си в него. А и брюнетката наистина не приличаше на проститутка.

Беше доволен и от стаята си. Беше голяма, с висок таван, с голямо, „кралско“, легло, а лавицата в банята беше пълна с малки шишенца шампоан с високо качество, скъп сапун, паста за зъби и тоалетна вода за уста. Той обичаше да прибира тези неща при

тръгването си, защото не се знаеше дали следващият хотел, където щеше да попадне, е загрижен за хигиената на гостите си.

„Не че в момента имам нужда да се изкъпя или да си измия устата. Имам нужда от питие, а после от сън. Дик каза да съм отвън, на тротоара, в седем и половина. Исусе, за последно спях във Виена. А всичко това, включително Певснер и Инге, беше едва снощи. Едно питие, нещо за хапване и сън. Но не в ресторанта. Не искам пълен набор от блюда, а и мразя да се храня сам на маса в ресторант. Може би ще мога да получа сандвич в бара. Това решение се основава само на желанието ми да хапна нещо простичко, не отивам там заради брюнетката. А и тя вероятно ще си е отишла, докато аз сляза долу. Хубаво момиче, а не трябва да седи на места, където мъже, побеснели от хормони, могат да решат, че е на тяхно разположение.“

Брюнетката беше все така сама в бара. Майор Кастило си каза, че вероятно трябваше да отиде направо в ресторанта, но после видя четирима мъже да седят около една от масите в бара и да хапват сандвичи.

Влезе в бара, като се стараяше да не поглежда към брюнетката, и зае стол, който беше само през един стол от нейния. Барманът отиде при него и в същия миг телефонът му звънна.

— Имате ли местна бира? — запита Кастило.

Барманът му каза марка, която никога преди не беше чувал.

— Една, моля — каза Кастило. — И менюто.

Мобилният му телефон звънна за трети път и той прие обаждането.

— Ало?

— Да, сър?

— Току-що се регистрирах в хотел, сър. „Уоруик“. Каня се да вечерям...

— Е, това със сигурност е много мило от страна на... от негова страна, сър. И ви благодаря, че ми казахте. Ще предам на Дик, сър...

— Той ще ме вземе отгук утре сутринта в седем и половина, сър...

— Отново ви благодаря, сър. Лека нощ, сър.

Остави телефона обратно в джоба си и в този момент барманът дойде при него с бирата и менюто.

— Какво ядат онези джентълмени? — запита Кастило, като кимна леко с глава по посока на четиримата, седнали около масата в ъгъла.

— Един сандвич със сирене, един с кюфте и един със салам и пипер — каза барманът.

— Италиански салам и пипер? — запита Кастило. Барманът кимна. — Донесете един и на мен, моля.

— Да не би случайно да сте военнослужещ? — запита брюнетката и се премести на стола до неговия.

„Отново сгреши, Чарли, не си никакъв майстор на анализа.“

— Какво породя тази идея?

— „Да, сър...“ „Не, сър...“ „Благодаря ви, сър...“ — каза брюнетката.

— В Тексас говорим така.

— Звучеше така, сякаш този, с когото разговаряш, е най-малко генерал.

— Всъщност, той е член на кабинета на президента и се обади да ми каже, че президентът току-що е направил нещо много мило за един мой приятел, който имаше малък проблем.

Тя се засмя тихо, почти на глас.

„Хубава усмивка.“

— А с какво се занимаваш всъщност?

„Проклет да бъда! Тя наистина не прилича на проститутка.“

— Всъщност работя за компанията „Риг сървис инкорпорейтид“, която се намира близо до Корпус Кристи.

— И с какво се занимавате?

— Нефтени платформи и тяхната поддръжка и обслужване. Нефтените платформи се намират в Мексиканския залив.

— И как ги обслужвате и поддържате?

— Аз нося храна на работниците — каза Кастило. — А също така събирам прането. Наричат го „лични нужди“.

— Може ли да те запитам нещо?

„Дали не ми се иска нещо? Дали съм женен? Дали не съм гей?“

— Защо не?

— Може ли да продължиш да ми говориш известно време?

— Разбира се. Ще съм щастлив.

— Имам малък проблем — каза брюнетката.

„Моята бедна майка има спешна нужда от мозъчна хирургия. Нямам необходимите пари и съм готова да направя всичко — всичко! — за да ги осигуря.“

— Трябваше да се срещна тук с приятеля си преди половин час, не, преди четирийсет и пет минути — каза брюнетката.

— И мислиш, че те е изиграл?

— Не — каза тя категорично. — Той ще дойде. И не се мъча да ви накарам да ми купите питие или нещо такова. Но седя тук сама и... Виждаш ли мъжете на онази маса?

Кастило кимна.

— Непрекъснато ме гледат. Като че ли съм... проститутка.

— Е, на мен пък не ми заприлича на проститутка.

— Благодаря. Е, ще го направиш ли?

— Да направя какво?

— Това, което Франки непрекъснато забравя да направи, е да зареди батерията на телефона си. И аз не мога да му се обадя. В момента той е някъде на шосе I-95, знам. Идва с кола от Вашингтон, а вече е трудно да се намерят обществени платени телефони, камо ли такива, които да работят между два щата...

— Ще съм щастлив да разговарям с теб, докато Франки се сети да зареди батерията си или се появи, което се случи първо. И ще съм още по-щастлив, ако ми позволиш да ти купя питие по твой избор.

— Не мога да ти позволя да направиш това — каза брюнетката. — Но нека аз те погледея.

Тя махна с ръка на бармана.

— Дайте на този джентълмен още една бира — каза тя. — Аз ще платя.

— Сър? — запита барманът.

„Исусе, той също я мисли за проститутка. По дяволите, аз пък не мисля, че е.“

— Ще изпия още една бира, но я пишете на моята сметка.

— Не, настоявам — каза твърдо брюнетката.

Чарли погледна бармана, който сви рамене.

— О'кей. Благодаря ви.

Петнайсет минути по-късно Кастило довършваше сандвича с италиански колбас и пипер, а в бара влезе и отиде право при тях огромен млад мъж, облечен в яке и с доста сърдито изражение на лицето. Но веднага щом Бети обясни на Франки какво се е случило и колко любезен е бил мистър Кастило, сърдитото изражение изчезна от лицето му.

Бети и Франки тръгнаха. Бети каза, че може би ще се срещнат някъде случайно, което не се хареса особено на Франки. Но когато Кастило помоли за сметката, барманът каза:

— Гаджето с широките плещи се погрижи за нея.

Чарли даде бакшиш на бармана и се качи в стаята си. След като поръча да го събудят в седем без петнайсет, заспа, като последната му мисъл беше, какво ли щеше да бъде, ако наистина работеше в „Риг сървис инкорпорейтид“, подразделение на „Кастило Петролиум“, и срещне хубаво и приятно момиче — а Бети беше такава — случайно в някой бар.

X.

(ЕДНО)

Офисът на командващия генерал
Централно командване на САЩ
Въздушна база „Мақдил“
Тампа, Флорида
21:05, 8 юни 2005

Когато генерал Албърт Макфадън, помощник-командващ в Централното командване, се появи в офиса на генерал Нейлър в отговор на неговото: „Веднага, моля!“, генерал-лейтенант Джордж Х. Потър вече беше там.

— Какво има, Алън? — запита Макфадън.

Генерал Макфадън беше облечен в лимоненожълта риза за голф и сини панталони. Генерал Потър беше облечен в прозрачна риза във филипински стил над бели къси панталони. Генерал Нейлър пък носеше панталони в цвят каки и сива тениска. Само старши сержант Уесли Сагинс беше в униформа.

— Затвори вратата, моля те, Уес — нареди генерал Нейлър. — Не искам да ни прекъсват.

— Да, сър — каза Сагинс.

— Току-що ми се обади секретарят на отдел *Вътрешна сигурност* — каза Нейлър. — В средата на разговора се намеси, явно взел телефона от Хол, президентът, главно за да ми стане ясно, че Хол действа по негова заповед.

Нейлър направи пауза от две секунди, за да стигнат думите му до съзнанието на другите, после продължи:

— Има причини да вярваме, че изчезналият „Боинг 727“ се намира на отдалечено летище в Чад. До селище, което се нарича Абеше.

Той посочи картата, поставена на масата за конференции. Макфадън и Потър станаха от столовете си и отидоха да разгледат картата.

— Оттам лесно биха могли да стигнат до Мека — каза генерал Макфадън.

— Секретар Хол има информация, според която самолетът е отвлечен от сомалийска групировка, която нарича себе си „Свещения легион на Мохамед“, и има намерение да го разбие в Камбаната на свободата във Филадельфия — каза Нейлър.

— Исусе Христе! — каза генерал Макфадън. — Откъде има тази информация?

Генерал Потър изви очи нагоре, но не каза нищо.

— Точността на информацията, с която Хол разполага, зависи до голяма степен от това, дали самолетът е в Абеше, или не. С други думи, ако е там или ако е бил там, останалата част от сценария става по-вероятна...

— Камбаната на свободата!? Във Филадельфия?! Защо, по дяволите, биха искали да направят това? — запита генерал Макфадън, на когото очевидно му беше трудно да повярва.

— ... А ако самолетът не е в Абеше или не е бил в Абеше — продължи Нейлър с лека нотка на нетърпение в тона, — тогава, вероятно, информацията е неточна. Но в отсъствието на каквато и да било друга информация, секретарят — и президентът — очевидно са решили да проверят тази. На Централното командване е наредено да открие, и то колкото се може по-бързо...

— С какво разполага ЦРУ по въпроса? — прекъсна го генерал Макфадън.

— Моля те, остави ме да довърша, Макфадън — каза Нейлър с леденостуден глас.

— Съжалявам, сър — каза Макфадън, но не звучеше така, сякаш се извинява.

— Аз съм сигурен, че ЦРУ вече работят по въпроса — каза Нейлър. — Те вероятно разполагат с информация от сателитите и от хора, ако имат такива в онзи район. Ние не бива да споделяме намеренията си с ЦРУ, трябва отделно да проверим дали самолетът е, или е бил, в Абеше. Предложения?

— Не знам къде се намира най-близкият „МН-53J“^[1] — каза генерал Макфадън. — Но мога да разбера само за две минути. Можем да го изпратим под радарите, макар че не мога да си представя, дали разполагат с такива неща в Чад.

„По дяволите — помисли си Нейлър — ето, отново бързаш. Нима Военновъздушните сили не учат офицерите си, че първи трябва да говорят по-нисшите по ранг, за да кажат, каквото наистина мислят, а не каквото, искат да чуят началниците им?“

— За целта вероятно ще е необходимо повече време от онова, с което разполагаме — каза Нейлър. — Мисля, че президентът иска отговор възможно най-бързо. Говорим за часове.

— „Делта“, сър — каза генерал Потър. — Може би... Вероятно... „Грей Фокс“.

„Делта Форс“ бяха елитът на *Специалните части*. Бяха толкова известни, че за тях дори се правеха филми, които бяха почти невероятно неточни. Нямаше нито един филм за „Грей Фокс“, който пък беше елитът вътре в „Делта“, защото много малко хора въобще бяха чували за тях.

„Знаех, че ще получа този отговор. И знаех още, че няма да ми хареса.“

— Нека видим какво има да каже генерал Макнаб, с какво може да допринесе той за вземането на правилното решение — каза Нейлър. — Моля те, Уес, свържи ме с него по телефона.

— Да, сър — каза старши сержант Сагинс и отиде до телефона.

След петнайсет секунди Сагинс извика:

— Сър, генерал Макнаб е вече на линията.

— Донеси ми телефона, Уес.

Старши сержант Сагинс влезе в офиса със сигурния телефон в ръка, като влачеше след себе си дебелия свързочен кабел. Постави го на масата между Нейлър, Потър и Макфадън. После натисна бутона, който позволяваше да се чува и говори от разстояние.

„Защо си знаех, че е грешка да го карам да прави това.“

Отговорът дойде незабавно.

— Добър вечер, сър — каза гласът на генерал Брус Дж. Макнаб гръмогласно. — Забавих се малко, защото имах по-неотложни нужди, нужди на природата, така да се каже. Моите извинения, сър.

— Благодаря, че споделихте това с мен, генерале — каза Нейлър, а раздразнението се усещаше в гласа му.

— Винаги на ваше разположение, сър — каза весело Макнаб.

— По дяволите, Скоти, трябва ли винаги да си такъв задник? — каза гневно Нейлър.

И веднага съжали. И се смути.

— Ако генералът е обидил по някакъв начин генерала, сър — каза Макнаб, като звучеше като някой плебей от „Уест Пойнт“, който разговаря с офицер от висшата класа, — то генералът съжалява. Сър.

Нейлър погледна другите — старши сержант Сагинс изучаваше тавана, генерал Макфадън гледаше в пода, а генерал Потър — часовника на китката си.

„Кучи син!“

— Скоти, знаеш ли къде в Чад се намира Абеше? — запита Нейлър.

— Един момент, сър — каза Макнаб.

Всички чуха звука, който много приличаше на щракане с пръсти. След няколко секунди генерал Макнаб продължи:

— Сър, Абеше, Чад, се намира в отдалечен район на страната. Координатите са 13.50.49 северна ширина...

— Знам къде е, Скоти — прекъсна го Нейлър. — Въпросът беше дали ти знаеш. Едно кратко „Да, сър“ щеше да е достатъчно.

— Да, сър.

— Съществува вероятност изчезналият от Луанда, Ангола, самолет да е там.

— Там има писта с дължина 9 200 фута, което е повече от достатъчно за „Боинг 727“. Какъв е твоят източник?

Нейлър не отговори на въпроса. Вместо това запита:

— Колко бързо можеш да изпратиш там човек, за да разбере със сигурност, Скоти?

— Сър, чернокож или с каквото разполагам?

— При дадените обстоятелства, генерале, не мисля, че имаме време да влизаме в дипломатически преговори с когото и да било — каза Нейлър.

Всички чуха, слабо, но ясно, генерал Макнаб да издава заповед:

— Томи, оседлай конете за „Грей Фокс“.

После, по-ясно, чуха генерал Макнаб да казва:

— Разбирам, сър. Сър, каква подкрепа мога да очаквам?

— От какво имаш нужда, Скоти?

— Имам нужда от нещо, което да подкрепи „С-22“.

„С-22“ е обозначението на Военновъздушните сили за „Боинг 727-100“. Привидно всички те са предназначени за Националната

гвардия. Един от тях обаче, специално оборудван, се държи във внимателно охраняван хангар във въздушната база „Поуп“, съседна на Форт Браг.

— Имаш намерение да летиш до Абеше? — запита направо Нейлър.

— Не, сър. Онова, което имам предвид, е над Абеше, на височина 35 000 фута, да прелети „Ройъл Еър Марок“ — каза Макнаб с тон, сякаш говореше на бавноразвиващо се дете. — „Ройъл Еър Марок“, както знаете, има разрешение да лети над тези неприятелски нам страни между Мароко и Саудитска Арабия.

Онова, което той не каза, но което всички около масата разбраха, беше, че Макнаб има намерение да пусне рейнджъри с парашути на летището в Абеше.

— И мислиш, че това ще свърши работа, Скоти?

— Да, сър. Ще свърши работа. И какво трябва да правя със самолета, ако е там?

— За момента трябва само да открием дали е там.

— Да, сър.

— Комуникацията ще бъде ли проблем?

— Не, сър.

— Защото имам намерение да държа връзка с теб, както и с момчетата, които ще отидат там.

— Тъй като аз също ще държа връзка с тях, няма да е проблем да се свържем и с теб.

— Защо искаш подкрепа за твоя самолет?

— Искам подкрепа за хората си, сър. И оборудване за комуникация. Някои от тези неща струват доста пари.

— Колко тихо и незабележимо можеш да свършиш това, Скоти?

— Съмнявам се, че някой дори ще заподозре, че сме там, сър. Освен ако, разбира се, самолетът не е там и не ми кажете да го взривя. Един взривен самолет кара хората да мислят, че нещата не се развиват точно според техните желания.

— Това е сценарият за най-лошия възможен случай, Скоти. А ако нещо се обърка и те разбере, че сме там?

— Точно затова искам малко подкрепа. Един „С-17 III“ например ще е добре.

Този вид „Боинг“ („Глоубмастър“) са товарни самолети и могат да използват дори изоставени или недовършени летища. Двигателите му са мощни и той може да развие три четвърти от скоростта на звука и да лети на височина 45 000 фута с товар от 600 000 паунда. Може да бъде презареден във въздуха и практически да достигне всяка точка върху земното кълбо.

Нейлър погледна Макфадън, който кимна, което означаваше, че веднага ще бъде намерен и предаден на Макнаб исканият „С-17“.

„И вероятно повече от един, ако Макфадън не успее да се справи бързо.“

— Как мислите да го използвате?

— Аз съм оптимист. Те няма да разберат, че сме там. Абеше не може да се нарече оживено летище. Томи току-що ми предаде данни, че там каца веднъж седмично самолет от Нджамена, а и този полет е нередовен. Групата, която ще се спусне на земята, ще се състои вероятно от четирима или петима души. Ще открият дали самолетът е там. Не ми е наредено нито да го изведа от страната, нито да го взривя. Ще се скрият някъде в края на пистата. А самолетът ще кацне някъде другаде. Не мисля, че ще може да кацне дискретно в Абеше. Ще отиде до края на пистата, ще се отвори вратата, хората ми ще скочат на земята, а самолетът отново ще излети. Сценарият ще е в известна степен същият, ако ми наредите да взривя самолета, но тогава хората ми ще се скрият в храстите на най-близката равна повърхност, където самолетът би могъл да кацне. В най-лошия случай хората ми ще бъдат забелязани от властите на Чад. Но в самолета ще има дващест души, както и взривни материали. А самолетът, преди да излети обратно за Съединените щати, ще изчака всички те да се качат на борда.

— Не искам да сложиш началото на Трета световна война, Скоти — помисли на глас Нейлър.

— Странно, аз мислех, че Третата световна война вече е започнала — отговори Макнаб.

— Мисля, че ме разбра, генерале — каза студено Нейлър.

— Разбрах, сър.

— Къде искаш да ти доставим „С-17“? — запита Нейлър.

— Тук и възможно най-скоро. Може да ни следва до Менара.

— Менара? — запита генерал Макфадън.

— Менара, Мароко — отговори Макнаб. — Кой беше това?

— Генерал Макфадън — каза Нейлър.

— Добър вечер, сър — каза Макнаб.

— Добър вечер, генерал Макнаб — каза Макфадън. — Помислихте ли добре, когато решихте да използвате „С-17“?

— Да, сър. И разстоянието, и времето позволяват да го използваме.

— Как си, Скоти? — каза Потър.

— Познавам този неприятен носов глас. Как си, Джордж? И, което е по-важно, колко още души подслушват нашия очарователен разговор?

— Само ние, Скоти — отговори Нейлър. — Генералите Макфадън и Потър, аз и Уес Сагинс.

— Добре. Аз съм предан привърженик на теорията, че колкото повече хора знаят тайната, толкова по-скоро тя вече няма да бъде тайна.

— По този въпрос, генерале — каза Нейлър, — ЦРУ не трябва да узнае за тази операция.

— Исусе, сигурно съм направил нещо както трябва! Благодаря, че споделихте това с мен, генерале.

Генерал Нейлър погледна старши сержант Сагинс и генерал Потър, които се опитваха, но не успяваха, да потиснат усмивките си.

— Кога най-скоро можеш да започнеш, Скоти? — запита Нейлър.

— След час.

— О'кей — каза Нейлър. — Дай ход на операцията, генерал Макнаб.

— Да, сър.

[1] „Сикорски“ МН-53J „Пейв Лоу III“ е многоцелеви хеликоптер на Специалните части на САЩ. Технологически е един от най-съвършените в света. Има радар за следене на релефа на местността, доплеров радар, инерциална навигационна система (идентична с използваната от космическите совалки), инфрачервени сензори и прибори за нощно виждане. На екран пред пилота се изобразява движеща се карта на местността. Оборудването му позволява дълбоко проникване в неприятелска територия и кацане на труднодостъпен терен, без да бъде забелязан от наземните средства за откриване, при всякакви метеорологични условия, денем и нощем.

Кабината на екипажа е бронирана. ВЪоръжен е с две 7,62-мм картечници от двете страни на предната част на фюзелажа с боекомплект по 6 000 патрона и 12,7-мм картечница на задната спускаща се рампа с боекомплект 450 патрона. В различните варианти на използване може да превозва или 55 пътника, или 38 десантника с оборудването им, или 24 носилки, или 16 300 кг товар на външно окачване на разстояние до 1 300 км (с използване на допълнителни външни горивни резервоари). — Бел.прев. ↑

(ДВЕ)

Въздушна база „Ройъл“
Менара, Мароко
09:30, 9 юни 2005

Освен другите подобрения, „С-22“ имаше резервоари, които можеха да бъдат подменени. Когато това станеше, самолетът можеше да осъществи трансатлантически полет. Когато самолетът се приземи след полет от шест часа и десет минути от въздушната база „Поуп“ в Менара, която се намира на 120 мили от Казабланка, в главния му резервоар имаше гориво за още два часа и четирийсет минути. Достатъчно например, за да може да лети до която и да е американска въздушна база в Европа от Испания до Германия, ако се наложи. В 08:05 местно време — на час от мароканското крайбрежие — наземният контрол на Казабланка разреши на американския самолет да презареди в Менара.

Той се приземи гладко в 09:25 и пет минути по-късно се беше скрил в хангар, чиито врати се затвориха плътно след него. Задната врата под опашката се отвори и двама мъже слязоха бързо по стълбичката. И двамата бяха облечени в панталони цвят каки и бели тениски.

Дребен мъж в светлокафяв пилотски костюм стоеше в подножието на стълбичката. Значката на гърдите му го идентифицираше като полковник и пилот от въздушната база „Ройъл“. Зад него стоеше друг пилот, също полковник и също в пилотски костюм. Той беше по-стар, много по-едър и имаше мустаци в британски стил. И двамата отдадоха чест, когато двамата американци се обърнаха към тях.

— Добро утро, генерале — каза дребният мъж на английски с лек акцент.

— Добро утро — отговори генерал Брус Дж. Макнаб и също отдаде чест. — За мен е голяма чест, че Ваше кралско височество сте намерили време за мен.

— Винаги имам време за вас, генерале — каза полковникът. — И не само защото съм привързан към вас.

— Нека отгатна — каза Макнаб. — Член на вашето семейство има въпроси.

— Имам нужда от услуга, генерале, което е много дори между приятели.

— Помните ли полковник Томас, Ваше кралско височество?

— Разбира се — каза полковникът. — Радвам се да ви видя отново, Томи.

— А как сте вие, полковник? — запита Макнаб.

— Много добре, генерале — каза мъжът с мустаците.

Дребният мъж направи жест с ръка и Макнаб го последва. Стигнаха и застанаха до шасито.

— Американски „Боинг 727“ беше откраднат преди две седмици от Луанда — каза Макнаб.

— Видях това.

— Имаме причини да вярваме, че е, или е бил, приземен в Абеше, Чад. И аз трябва да откроя дали тази информация отговаря на истината.

— И да го върнеш обратно? Или да го унищожим?

— За момента имам заповед да видя дали самолетът е там — каза Макнаб.

— Заповедите понякога се променят, нали?

— Не мисля, че в този случай ще има промяна. Щяха да ми кажат, ако искаха да го върна, защото щеше да ми е нужен екипаж. А и щеше да е по-евтино да изпратят непилотирано от човек превозно средство, за да го измъкнат. — Той посочи към „С-22“.

Дребният мъж не каза нищо доста дълго време. Мислеше.

— И това е всичко, генерале?

— Да, това е всичко, с което аз разполагам, Ваше кралско височество.

— А основният план?

— Да пуснем петима души в Абеше. От „Ройъл Еър Марок“, който ще продължи да лети към Джида. И те да открият каквото могат.

— И как ще ги измъкнете после?

— На около два часа след мен лети „С-17“. Ще използваме него.

— Значи всичко, което искате, е полет до Джида?

— И обратно дотук.

Дребният мъж отново се замисли над думите му.

— Това ви се струва обезпокоително по някакъв начин? — запита Макнаб.

— Защо е бил откраднат самолетът? Знаете ли? Можете ли да ми кажете?

— Мога да ви кажа какво мислим — че е бил откраднат от сомалийска групировка, която нарича себе си „Свещения легион на Мохамед“.

— Никога не съм чувал за тях — каза по-дребният мъж. — Сомалийци?

— И ние не бяхме чували за тях, Ваше кралско височество — каза Макнаб. — Има два възможни сценария, но нито един от тях не е подкрепен с достатъчно факти. Първият е, че се канят да разбият самолета в кааба в Мека...

— Това е абсурд!

— Звучи абсурдно, Ваше кралско височество, но, от друга страна, ако е в Абеше, самолетът може да стигне до Мека.

— „Свещеният легион на Мохамед“? — повтори по-дребният мъж, после повиши глас и извика: — Сату!

Полковникът с брадата отиде бързо при него.

— Ваше височество?

— Един момент — каза по-дребният мъж. — А другият сценарий, генерале?

— Че имат намерение да го разбият в Камбаната на свободата във Филадельфия — каза Макнаб.

— Не знам какво означава това.

— Във Филадельфия, където нашите Бащи на Нацията са подписали Декларацията за независимост, се намира и сградата на общината, където е подписана конституцията...

— Знам я тази сграда — каза по-дребният мъж. — Всъщност бил съм там. Но какво общо има това с някаква камбана?

— Тя се намира в съседство със сградата, Ваше кралско височество. И има определено емоционално и историческо значение за американците. Като самата сграда.

— Чудя се защо „Свещеният легион на Мохамед“ би се интересувал от нея — каза мъжът. — Чудя се даже как и откъде са

чули за нея? Какво знаем за тези хора, Сату?

— Кои хора, Ваше височество?

— „Свещеният легион на Мохамед“ — каза нетърпеливо по-дребният и по-строен мъж. — Групировка от Сомалия.

— Никога не съм чувал за тях, Ваше височество.

— Да отговоря на въпроса ви, генерале — каза мъжът. — Да, намирам това за обезпокоително. Ще трябва да запитам определени членове на моето семейство как трябва да се процедира. Но, междувременно, мисля, че трябва да помолите Томи да започне процеса по прикриването.

— Благодаря ви, сър.

— Вие и аз ще отидем в офицерската столова да закусим — каза мъжът. — Полковник Бен-Сату ще остане тук достатъчно дълго, за да се увери, че Томи ще разполага с всичко, което му е необходимо. После ще открие, каквото може, за въпросната групировка и ще ни донесе информацията в столовата.

— Да, Ваше височество.

— Томи! — повиши глас по-дребният мъж.

— Идвам, сър! — каза подполковник Томас и тръгна към тях.

— Да, сър?

— Колко души имате с вас?

— Като включим хората и от Военновъздушните сили, Ваше височество...

— Да, на всяка цена трябва да включим и хората от Военновъздушните сили — каза мъжът.

— Петнайсет, сър. В това число сме включени генералът и аз.

— Добре. Нека броим и вас двамата — каза мъжът. — Ще изпратя закуска за тринайсет души тук. Когато решите, че сте провели успешно операция „Хамелеон“, можете да се присъедините към мен и генерал Макнаб в столовата. Ще изпратя кола да ви вземе.

— Да, сър. Благодаря ви, сър.

— Томи, моля те, погрижи се никой от хората ти да не напуска хангара под какъвто и да било предлог.

— Да, сър.

— Полковник Бен-Сату ще се погрижи да имате всичко необходимо.

— Да, сър. Благодаря, ваше височество.

— Да тръгваме ли, Скоти? — запита по-дребният мъж.

Имаше три съвсем еднакви „Мерцедес 320L“ пред хангара. Единият от тях закара генерала и дребния мъж до офицерската столова — дълга сграда, боядисана в пясъчен цвят, в близост до самолетната писта.

В трапезарията имаше дващест и един офицери и те станаха като един, когато видяха по-дребния мъж, който придружаваше генерал Макнаб. Той им махна с ръка да седнат отново по местата си. И заведе Макнаб до една маса в ъгъла.

— Поръчай яйца на очи, картофи, препечен хляб и кафе за мен, моля те — каза той. — Трябва да проведе два телефонни разговора.

И излезе от трапезарията.

След десет минути се върна. Всички офицери — този път включително Макнаб и Томи — веднага се изправиха, а той отново им махна с ръка да седнат.

— Справихте се бързо със задачата, Томи — каза той, като зае мястото си край масата.

— Нямаха нужда от мен, за да подготвят самолета, сър — каза Томас. — Аз само им се пречках.

Келнер донесе три чинии яйца на очи, картофи и препечен хляб.

— Онзи човек, за когото говорихме по-рано, Скоти? — каза мъжът.

— Да, сър?

— Той също не вярва на нито един от вашите два сценария, но мисли, че е добра идеята да бъдат проверени.

— Благодаря, Ваше кралско височество.

— И, разбира се, той е доволен, че може да послужи на стар приятел. Помоли ме да ви кажа точно това.

— Поласкан съм, че мисли за мен като за стар приятел — каза Макнаб.

— Сигурен съм, че е така, но мисля, че той говореше по-скоро за страните ни — каза по-дребният мъж. — Знаеше ли, Томи, че Мароко е първата нация, която е признала Съединените щати? Още дори преди да се превърнат в САЩ през 1777.

— Не, Ваше височество. Не знаех — призна подполковник Томас.

— Моята собствена история е малко неясна. Но мисля, че резиденцията на тогавашното ви правителство е била във Филадельфия.

— И аз мисля така — каза Макнаб.

— А по онова време Камбаната на свободата съществувала ли е във Филадельфия? И ако е така, каква е била връзката ѝ с правителството?

— Ваше височество, срамувам се да кажа, че нямам представа — призна генерал Макнаб. — Вероятно е била там, но аз просто не знам.

По-дребният мъж се закани с пръст на генерал Макнаб.

— Но това е ужасно! — каза той.

(ТРИ)

Кралската въздушна база
Менара, Мароко
12:20, 9 юни 2005

След три часа от хангара беше изтеглен самолетът, който беше влязъл там като „С-22“ на Американските военновъздушни сили с номер 6404 на опашката. Онова, което по-дребният мъж беше нарекъл операция „Хамелеон“, беше завършено преди двацет минути.

От двете страни на корпуса сега имаше по цялата дължина, от носа до опашката, зелени и червени линии, които образуваха райе. Надписът гласеше: „Ройъл Еър Марок“. От двете страни на вертикалния стабилизатор имаше червени звезди. Под тях, с възможно най-големи букви, бяха изписани инициалите Р Е М. По корпуса бяха залепени с толкова лепило, че да издържи кратко време, лепенки. Те бяха боядисани с много скъпа и бързосъхнеща боя. Тестовите бяха показали, че боята ще издържи петдесет часа бърз полет, трийсет и шест часа на слънцето при температура 120 градуса по Фаренхайт и четирийсет и осем часа при температура 20 градуса по Фаренхайт. Хората обаче не вярваха, че на боята ще се наложи да издържи толкова дълго. Надяваха се, че най-много до трийсет и шест часа, самолетът, който сега се казваше „Рабат“, ще се върне в хангара в Менара, където щеше да бъде напръскан с разтворител, дори по-скъп от боята. Разтворителят само за минути щеше да атакува химически боята и щеше да позволи и тя, и лепенките, да бъдат отстранени за съвсем кратко време.

Двигателите заработиха, „Рабат“ се насочи към пистата и тъй като получи разрешение, излезе на нея, без да спира, и излетя.

Наземният контрол на кралската въздушна база уведоми контролния пункт в Казабланка, че е излетял „РЕМ-905“, чието направление е Джида, Саудитска Арабия.

Точно в този момент майор Карлос Г. Кастило излезе през въртящите се врати на хотел „Уоруик“ във Филадельфия и направи

няколко крачки по „Лоукъс стрийт“.

(ЧЕТИРИ)

Хотел „Уоруик“
1701 „Лоукъс стрийт“
Филадельфия, Пенсилвания
07:25, 9 юни 2005

Кастило се огледа нагоре и надолу по „Лоукъс стрийт“ и погледът му попадна на статуя с размерите на човек с чадър, издигната почти точно от другата страна на улицата. После чу две бибиפקания на клаксон и като обърна глава по посока на звука, видя Милър да му маха от предната седалка на тъмосин „Буик“, паркиран на петдесет крачки от входа на хотела.

Отиде бързо при него и Милър отвори задната врата.

Шофьорът беше дребен и жилав светлокож мъж с грижливо поддържани мустаци.

— Добро утро, генерале — каза учтиво Кастило.

Генерал-майор Х. Ричард Милър, вече пенсиониран, се обърна назад и заплаши Кастило с пръст.

— Още първия път, когато те видях, Кастило — по онова време беше още курсант, така да се каже — разбрах, че носиш беди.

— Сър, ако генералът има предвид това, че Дик... се върна... от Африка... За това се погрижихме вече, сър.

— Погрижили сте се? И какво, по дяволите, означава това? Мили Боже, та Милър е освободен от длъжност!

— Как, Чарли? — запита майор Х. Ричард Милър.

— Президентът ще ти изпрати похвално писмо, което ще мине през разузнавателната служба на отбраната — каза Кастило. — Секретар Хол се обади снощи, за да ми каже.

— И с какво ще помогне това? — запита, без да е ни най-малко умилостивен, генерал Милър. — Ако се заговори, че Милър е върнат на служба заради „политическо влияние“, това звучи почти толкова лошо, колкото и „освободен от длъжност“.

Генерал Милър отдели гневния си поглед от Кастило за толкова време, че да се ориентира в пътното движение и да потегли.

Майор Милър се обърна назад и чрез комбинация от изражения на лицето, свиване на рамене и други елементи на езика на тялото, успя да предаде на Кастило, че съжалява за нападките на баща си, но, от друга страна, да изрази становището си, че Чарли познава стареца и трябва да приеме реакцията му.

Чарли използва комбинация от жестове да изрази разбирането си за ситуацията, а също и това, че няма нищо против.

Кастило си помисли: „Исусе Христе, слава Богу, че снощи не отидох с Дик до дома му. Ако го бях направил, не бих могъл по никакъв начин да спра гнева на генерал Милър. На това ще бъде сложен край веднага щом стигнем до полицейското управление и, не, благодаря ти, Дик, няма да дойда до дома ти с теб по-късно, за да кажа «здравей» на майка ти.“

На път за полицейското управление минаха край градската община. Кастило се сети, че може би Камбаната на свободата и сградата, в която е била подписана конституцията, са някъде наблизо, но не беше сигурен.

„Исусе, ето ме мен, опитвам се да попреча на група терористи да я разрушат, а дори не знам къде се намира!“

Полицейското управление се оказа извита сграда само на два квартала от „Маркет стрийт“. Паркингът, в който влезе „Буикът“, беше обозначен само за полицейски превозни средства. Генерал Милър спря колата на място, на което имаше знак:

САМО ЗА ГЛАВНИ ИНСПЕКТОРИ

Изключи двигателя и отвори вратата.

След това пъкна обратно глава във вратата и каза:

— Да вървим, Кастило! Не искаме комисарят да ни чака, нали?

„Господи, той ще дойде с нас!“

— Сър, ще дойдете с нас ли?

Отговорът на генерал Милър беше леко поклащане на главата, което трябваше да покаже отвращението му от глупавия въпрос,

последвано от нетърпелив жест, който означаваше: „Да вървим! Да вървим!“

„Не мога да направя абсолютно нищо по въпроса. Какво е намислил, по дяволите!“

До тях се приближи полицаи.

— Сър, не можете да паркирате тук, това място е запазено за инспекторите.

— Аз съм генерал Милър и съм тук, за да се видя с комисаря — отговори генералът. — Той ме посъветва да паркирам тук. Изненадан съм, че вие не сте уведомен. Ако има проблем, предлагам да му се обадите.

Полицаят изгледа генерал Милър внимателно, после кимна и се отдалечи.

Вътре в сградата, зад стъклена врата, имаше четири колони с височина до кръста, през които полицаи и цивилни минаваха само ако пъхнат идентификационната си карта в устройството за четене. Вдясно от колоните имаше бюро за посетителите, с които трябваше да се справи униформен служител.

— Генерал Милър и още двама души за комисар Келог — каза гръмогласно генерал Милър.

— Сър, аз останах с впечатлението, че комисарят ще ни очаква в осем — каза Кастило. — Сега е само седем и четирийсет.

— Тогава информацията ти не е точна — каза генерал Милър.

Очевидно ги очакваха, защото полицаят веднага извади три значки за посетители и натисна бутона, който освобождаваше бариерата.

Качиха се в асансьора, който беше стар като сградата и тръгнаха нагоре. Когато вратите на асансьора се отвориха, един детектив, полицаи в обикновени дрехи, ги чакаше.

— Добро утро, генерале — каза той. — Комисарят ви очаква.

Отговорът на генерал Милър беше подчертано кимване с глава.

Последваха полицейския служител — Кастило не виждаше никаква значка, но на колана му имаше кобур за „Глок 9 мм“ — по

коридора до друго бюро, където ги очакваше друг полицаи в цивилни дрехи. Там трябваше да се подпишат в регистъра за посетители и им позволиха да минат първо през външен офис, след което влязоха в онова, което очевидно беше офиса на комисаря.

Много едър чернокож мъж в изключително добре прилягащ му тъмносин костюм се изправи иззад бюрото и им се усмихна.

— Добро утро, Ричард — каза той, като му подаде ръка, след което подаде ръка и на майор Милър. — Радвам се да те видя, Дик. Мина известно време, откакто се видяхме за последен път.

— Добро утро, сър.

— А това е?

— Това, комисарю — каза генерал Милър, — е майор Карлос Гуилермо Кастило и съм тук, за да ви кажа нещо относно него.

— Очаквах специалния помощник на секретаря на отдел *Вътрешна сигурност* — каза комисар Келог. — Но как сте, майоре?

— Как сте, сър? — каза Чарли.

— Онова, което имате да ми кажете за майор Кастило, може ли да почака, докато изпием по едно кафе? — запита комисарят и им махна с ръка да се настанят на столовете.

— Ще прием кафе по късно, благодаря — каза генерал Милър. — Зная, че времето ви е ценно, и ще се постарая да не ви отнемам много от него.

Комисарят седна на стола и направи жест с двете ръце, който ги подканяше да говорят.

— Познавам майор Кастило, откак двамата с Дик учеха в „Уест Пойнт“ — каза генерал Милър. — И тогава бяха, и сега са, като газова бутилка и кибрит. Единият драсва клечката и другият гръмва.

— Така ли? — запита с усмивка комисарят.

— Още повече че майор Кастило, вместо да се придържа към неписаните закони на „Уест Пойнт“ за дълг към страната и чест, често се впуска да следва йезуитската философия, която твърди, че целта оправдава средствата.

— Значи отправяш обвинения към неговия характер, така ли, Ричард? — запита комисарят. Усмихваше се, но беше напрегнат.

— При един такъв случай — продължи генерал Милър, — трима доста по-старши от него офицери неохотно заключиха, че времето, както и безброй други фактори, пречат да се проведе медицинска или

спасителна акция, но той открадна хеликоптер и въпреки пясъчната буря спаси живота на екипажа на свален хеликоптер в Афганистан. Когато представили решението си на командващия генерал, старшите офицери твърдели, че са взели решението с ясното съзнание, че така обричат на смърт другарите си или поне двама от тях, които били тежко ранени, и на смърт или плен останалите членове на екипажа, общо пет на брой. Основното било, че не било оправдано изпращането на спасителен хеликоптер, който, заради лошото време сигурно също щял да бъде свален. Командващият генерал твърде неохотно, признавам, и това може да се разбере само от друг командир, длъжен да вземе такова важно решение, приел решението на офицерите и забранил спасителен полет. Майор Кастило, който по онова време служил в този щаб, ако мога да се изразя евфемистично като „неясно свързан с него“, бил запознат с взетото решение. Но като го чул, той отишъл право при редицата хеликоптери, в явно неподчинение откраднал един „Блекхоук“ и като го пилотирал абсолютно сам, а се изискват поне двама пилоти, отишъл до сваления хеликоптер и спасил всички.

— Исусе! — каза комисарят и погледна Кастило.

— Единият от двамата сериозно ранени бил Дик — каза генерал Милър.

— С всичките ми уважения, сър — каза Кастило, — висшестоящите бяха сгрешили. Знаех, че мога да го направя. Не беше дори наполовина толкова трудно, колкото го изкарвате.

— Майоре, вие сте завършили „Уест Пойнт“ — каза спокойно и безизразно генерал Милър, като мереше всяка своя дума. — Напълно осъзнавате какво е значението на клетвата, която ви задължава да се подчинявате на заповедите на висшестоящите. Тя не означава да се подчинявате само на заповедите, с които сте съгласни, но и на тези, с които не сте съгласни.

Кастило не каза нищо.

— От друга страна — продължи генерал Милър, като се стараеше, но не можеше да попречи на гласа си да не трепери, — аз осъзнавам, че съм ви дълбоко задължен за това, че спасихте живота на сина ми. Тъй като досега не съм имал възможност, позволете ми да ви благодаря. Аз и съпругата ми, както и братът и сестрите на Дик, сме ви много задължени, майор Кастило.

Генерал Милър се изправи.

— Благодаря ви, комисарю, че ми предоставихте възможност в офиса си, във ваше присъствие, да изразя благодарността си.

— Сър — каза Кастило тихо, — Дик щеше да направи същото за мен.

— Да, вероятно. А това ни връща на думите ми, че вие двамата сте газова бутилка и кибрит.

Той тръгна към вратата, после се обърна.

— Мисис Милър ще бъде изключително доволна, ако вашият график ви позволява да вечеряте с нас — каза той и излезе.

Комисарят поклати глава.

— Баща ти винаги умее да приковава вниманието, нали?

— Сър, нямах представа, че се кани да дойде тук с нас — каза Милър.

— А аз го подозирах — каза комисарят. — Може ли да ви задам един въпрос, майор Милър?

— Разбира се, сър.

— Какво искаше да каже баща ви с това „неясно свързан с него“? Кастило се поколеба.

— Съжалявам, че попитах — каза комисарят.

„Не мога да го оставя с впечатлението, че не му казвам всичко“, помисли си Кастило, после каза, без да бърза:

— Сър, бях със силите на „Делта Форс“. Търсехме Осама бен Ладен.

— Ти командваше силите на „Делта Форс“, Чарли — поправи го Милър. — Има разлика.

Комисарят поклати удивено глава, после се усмихна.

— Странно, вие не изглеждате като Силвестър Сталоун — каза той. — О'кей, да приключим тази тема. Какво може да направи полицията от Филадельфия за отдел *Вътрешна сигурност*?

— Сър — поде Кастило, — на 23 май, от Луанда, Ангола, беше откраднат самолет „Боинг 727“, принадлежал на компанията „Лийз Еър“ от Филадельфия...

— Очевидно секретар Хол смята тази невероятна история за достатъчно вероятна, щом ви изпраща да ме предупредите — каза

комисарят. — Предполагам, че сте уведомили също така губернатора и кмета?

— Сър, не за това сме тук — каза Кастило. — Аз и Дик трябва да открием каквото можем за евентуална връзка между човек от Филадельфия и групировката, откраднала самолета.

— Казвате ми, че губернаторът и кметът не са уведомени? — запита, сякаш не вярваше, комисарят.

— Сър, ние не знаем нищо със сигурност. В момента се опитваме да разберем какво се е случило със самолета. Всяка агенция на федералното правителство работи упорито по въпроса.

— Но мислите, нали, че е отвлечен от терористи, независимо дали са сомалийци или от друга националност?

— Да, сър, но това е мое лично мнение. Нищо повече.

— И вие мислите, че е възможно да го разбият в Камбаната на свободата?

— Да, сър, така мисля. Но отново ви казвам, това е само моето лично мнение. Не разполагам с никакви доказателства за това, което Певснер ми каза във Виена. А за да узнаем дали самолетът е, или е бил, в Чад, ни е необходимо известно време.

— И как ще узнаете това?

— Не ми е известно, сър. Не знам с какви ресурси ЦРУ или някой друг... Сигурен съм, че сателитите вече са направили близки снимки на онова летище.

— Хм? Искате да кажете, че по това работят различни агенти? — прекъсна го комисарят.

— Да, сър. И е възможно и дори много вероятно, ако не разполагаме с хора в района, да изпратят екип и самолет на *Специалните части*. Те ще открият каквото могат. Могат да се справят за час, а може да са им необходими и двайсет и четири часа. Но дотогава разполагаме само с предположения.

— Питам се дали разбирате моя проблем, майор Кастило.

— Не съм сигурен, сър.

— Има двама души, които са отговорни за безопасността на жителите на Филадельфия. Единият е кметът, а другият съм аз. Не ме разбирайте погрешно. Кметът е вероятно най-добрият, който сме имали от Франк Ризо насам. Но не знае как да насочва и пренасочва

пътното движение, камо ли да се справи с проблемите, които ще възникнат в резултатът на самолетна катастрофа.

Комисарят видя изражението на Кастило.

— Сега вече виждате накъде бия, нали? — запита той. — И нищо от това не ви е хрумвало преди?

— Не, сър — призна Кастило.

— Ако съществува дори малка вероятност този сценарий да се разиграе наистина, ние трябва да вземем предпазни мерки, нали така? Да предупредим гражданите и така нататък, и така нататък.

— Да, сър.

— А има проблеми, свързани с това — каза комисарят. — Да започнем с паниката. А, от друга страна, ако вземем необходимите мерки, а нищо не се случи, не само ще изглеждаме като глупаци, но следващият път, когато това се случи, хората няма да ни обърнат никакво внимание. Повечето хора вече започват да мислят, че са видели падането на двете кули в Търговския център във филм, главните роли в който са изпълнявали Чарлтън Хестън и Пол Нюман. — Той направи пауза. — Следите ли мисълта ми?

— Да, сър. Или поне така мисля.

— Кметът, както казах, е добър лидер. За нещастие, той е, също така, политик. Аз имам абсолютно доверие в моите помощник-комисари. Но на практика нямам никакво доверие в екипа на кмета. И ужасно се страхувам, че ако предам ситуацията в ръцете на кмета, а очевидно е мой дълг да го направя, той ще я повери в ръцете на определени хора от своя екип и те, неволно или нарочно, ще предизвикат паника, защото да видиш по телевизията как кметът се справя с атака на терористи, е сигурен начин той да бъде преизбран. А ако се вземат мерки срещу тази атака и тя не се състои, страхувам се, че той може да бъде свален от длъжност, а аз не искам това да се случи.

— Исусе Христе! — каза тихо Милър.

— Баща ти току-що спомена, че сме длъжни да направим неприятния избор, ако дългът ни призовава — каза комисарят. — И аз ще направя нещо такова. Или ще се проваля и няма да направя онова, което знам, че е мой дълг да направя, или ще излъжа. Както и вие.

— Сър?

— Когато вие и Дик влязохте тук, майоре, не ми казахте нищо за този възможен сценарий. Визитата ви изглеждаше като визита, предизвикана от уважение и добри чувства. Секретар Хол имал нужда от моята помощ за вашето разследване на компанията „Лийз Еър“. И аз, естествено, ви отговорих, че съм щастлив да ви сътруднича.

— Да, сър — каза Кастило.

— Преди миг казахте, майоре, че вярвате, че до двайсет и четири часа ще разполагате с информация за местонахождението на самолета.

— Да, сър. Дори може би малко по-скоро.

Комисарят погледна часовника си.

— Сега е осем и тринайсет минути — каза той. — След трийсет и два часа вече ще е следобедът на четиринайсети. Тогава ще отида при кмета с тази новина. На него това ще му хареса, защото ще му даде време да изслуша новините в шест часа. Разбирате ли ме? Не искам да има никакви недоразумения в това. Подразбира се, без да бъде споменато, че очаквам от вас да ми дадете всяка по-нататъшна информация, с която разполагате.

— Разбирам, сър — каза Кастило.

— И, Дик — продължи комисарят, — не искам да кажеш на баща си каквото и да било при каквито и да било обстоятелства. Обичам го като брат, но той има, както каза и показва всъщност, философия, която се основава на „Уест Пойнт“, Дълга и Честта, и не искам той да направи нещо, което според него дългът и честта изискват. Тази ситуация изисква хора с философия като тази на майора, както я посочи баща ви, защото това да защитим Филадельфия оправдава всички средства.

— Разбирам, сър — каза Милър.

Комисарят се изправи зад бюрото си.

— Сега ще отидем до Отдела за борба с тероризма. Ще помоля главния офицер от Отдела за борба с организираната престъпност да се срещне с нас там, тъй като те се намират в същата сграда — каза той. — Не знам дали разполагат с нещо за някаква връзка между нашия град и тези афроамерикански терористи, но ако въобще някой има такава информация, това трябва да са те. Ще кажа на главен инспектор Крамер и на капитан О’Брайън, че трябва да ви дадат всичко, с което разполагат или с което могат да се сдобият. Ще повторя това два пъти на главен инспектор Крамер, защото той има

склонността да се подчинява само на тези заповеди, които смята за мъдри и разумни.

— Много сме ви благодарни, комисарю — каза Кастило.

— Трябва да ви предупредя, че нито един от нашите служители няма да ви даде доброволно информация, която не смята, че един армейски офицер и помощникът на секретаря на отдел *Вътрешна сигурност* трябва да притежават на всяка цена. Но ако някой от тях наистина не пожелае да ви сътрудничи, обадете ми се веднага и аз ще си поговоря с него.

— Сър, какви са чувствата на главен инспектор Крамер и капитан О'Брайън по отношение на Тайните служби?

— Тайните служби? Не знам. Знам, че Крамер мрази ФБР с истинска страст. Не мисля, че мнението и на капитана за ФБР е високо. Тайните служби? Не знам. Защо питате?

— Сър, имам акредитивни писма, които ме идентифицират като специален агент от *Тайните служби* — каза Кастило.

Комисарят дълго го гледа, после поклати глава.

— А какво ще им кажем за Дик? Или той е агент под прикритие?

— Мисля, че вероятно може да се мине и само с показването на моите документи — каза Кастило.

— О'кей. И това ще свърши работа.

Комисарят им направи знак да излязат от офиса преди него. Спря се до бюрото, зад което стоеше униформен сержант.

— Обадете се на главен инспектор Крамер и капитан О'Брайън — нареди той. — Кажете им, че ще се срещна с тях незабавно в офиса на Крамер.

— Да, сър.

— Осигурете кола без отличителни знаци, която да разполага с всички средства за комуникация и да чака пред входа на сградата. Това също трябва да стане незабавно. Ако няма такава на разположение, вземете от някой друг отдел.

— Да, сър.

— Сътрудниците на *Тайните служби* — това е всичко, което трябва да знаете.

— Да, сър.

— Хайде, Джак — каза комисарят на полицаия в цивилни дрехи, който ги чакаше до асансьора. — Ще се повозим малко.

— Да, сър.

— Джак, това е специален агент Кастило от *Тайните служби* и специален агент Милър. Господа, това е моят изпълнителен офицер, капитан Джак Ханрахан.

Мъжете си подадоха ръце и влязоха в асансьора.

(ПЕТ)

Индустриален комплекс „Франкфорд“
Филадельфия, Пенсилвания
08:25, 9 юни 2005

— Виждам съм това и преди — каза майор Х. Ричард Милър, малко след като капитан Джак Ханрахан зави и излезе от „Тайкони стрийт“ в североизточната част на Филадельфия и навлезе в нещо, което приличаше на стар индустриален комплекс, състоящ се предимно от стари тухлени складове. — Бил съм тук и преди. Кое е това място?

Комисарят се засмя.

— Някога това беше арсеналът „Франкфорд“ — каза той.

— Да — каза Милър, който в този момент си спомни. — Идвахме тук, когато бях още малко дете.

— Когато затвориха арсенала, градът се опита да го превърне в индустриален паркинг — каза комисарят. — Това не стана, така че позволиха на онези части от градското управление, които не са от голямо значение — полицията например да използва сградите.

Ханрахан спря пред малка двуетажна тухлена сграда, която беше на възраст поне един век. Мястото за паркиране беше обозначено като мястото на ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР КРАМЕР. Ханрахан взе микрофона от седалката и каза в него:

— С-1 пристигна точно навреме.

Кастило се огледа, за да види някаква табела или знак но сградата, но не видя нищо. Всички слязоха от колата и комисарят тръгна направо към сградата, като очевидно изненада двама униформени полицаи, които излизаха и които очевидно не очакваха да се сблъскат с комисаря. Останалите го последваха.

Озоваха се в малко фойе, а вдясно имаше врата, на която също нямаше никаква табела. На стената до нея имаше звънец. Комисарят го натисна. По малкия говорител, вграден в стената под звънеца, се чу не особено очарователен глас:

— Да?

— Отвори вратата — нареди комисарят.

— Кой е?

— Комисарят.

— Глупости!

— Какво трябва да направя — да разбия проклетата врата!

Чу се тих звук и когато комисарят бутна вратата, тя се отвори. Зад вратата имаше стълбище. Комисарят започна да се изкачва, като вземаше стъпалата по две наведнъж. В горния край на стълбището ги чакаше чернокож с кобур, праметнат през рамо, и със смутено и объркано изражение на лицето.

— Съжалявам, господин комисар. Аз не...

Комисарят махна с ръка, с което искаше да каже, че няма проблем.

— Главен инспектор Крамер? — запита комисарят.

— Просто не знам, сър. Ще се свържа с него. Капитан О'Брайън също го чака.

Той кимна по посока на офиса, чиито стени бяха всичките от стъкло.

— Той трябваше вече да е тук — каза комисарят.

— Ще разбере какво се е случило, сър — каза мъжът, за който Кастило и Милър предположиха, че е детектив.

Комисарят прекоси пълната с хора стая, за да стигне до стъкления офис, като направи знак на останалите да го следват. Когато се приближиха, униформен капитан стана от стола си. Комисарят му стисна ръката, но не представи другите, а вместо това каза:

— Ще изчакаме Фриц.

Седна до бюрото, на което имаше малка табела с име. Името беше: ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР Ф. У. КРАМЕР. Комисарят извади портмонето си и надникна вътре.

— Някой да има два долара? — запита той. — Крамер е много чувствителен по отношение на кафето си.

Милър смушка Кастило и с кимване на глава посочи към онова, което на пръв поглед му се стори като плакат на филма от 1968 „Зелените барети“ в главната роля с Джон Уейн, но като го погледна втори път, Кастило видя, че лицето на Уейн е закрито с боя. А върху него беше нарисувано лицето на усмихнат млад мъж, баретата указваше десета група на *Специалните части*.

Детективът подаде глава през вратата.

— Две минути, комисарю — каза той.

— Благодаря ти — каза комисарят.

Капитан Ханрахан се върна с табла с кафета трийсет секунди преди в офиса да влезе много висок и привлекателен, много упорит и издръжлив на вид мъж с къдрава и гъста коса, вече започваща да посивява. Беше облечен с риза, вратовръзка и сако от туид, излязло от магазина доста време преди това. На колана му беше закачен полуавтоматичен „Колт 45 АСР“.

— На какво дължа честта? — запита той, после каза: — Ханрахан, трябваше да нахраниш котето.

— Котето е нахранено, инспекторе — каза капитан Ханрахан.

— Господа, това е главен инспектор Крамер, който командва Отдела за борба с организираната престъпност и тероризма — каза комисарят. — С него се познаваме от доста дълго време. Почти от времето на Ноевия ковчег. Бяхме заедно сержанти в отдел „Углавни престъпления“. А това е капитан О’Брайън, който оглавява Бюрото по разузнаване в рамките на отдела. А това са специален агент Кастило от *Тайните служби* и специален агент Милър.

Крамер внимателно и дълго ги изучава с поглед, после кимна с глава. О’Брайън подаде ръка и на двамата.

— Слушайте ме внимателно и двамата — каза комисарят. — Ще им дадете не само това, за което ви помолят, но също и това, което решите, че може да им бъде от полза.

Капитан О’Брайън каза:

— Да, сър.

Главен инспектор Крамер не каза нищо.

— Чу ли ме, Фриц? — запита комисарят. — Разбра ли ме?

— Ще ми кажете ли за какво е всичко това? — запита той.

— Господин Кастило ще ви каже това, което трябва да знаете. Което няма да е всичко, което бихте искали да знаете. Разбрано?

Крамер едва доловимо кимна.

— И колкото по-малко хора знаят, че са тук, толкова по-добре. Разбрано?

Крамер отново кимна.

— Искам да назначите някого към тях — някой, който да знае какво става тук — през цялото време, докато това приключи. Наредих

да ви бъде изпратена кола без отличителни белези.

— А аз да взема ли друга кола? Това може да бъде важно — каза Крамер.

— Важно е, Фриц, повярвай ми. И не искам да чуя от господин Кастило, че някой от вас не му дава това, което иска. И съм му казал да ми се обади в минутата, в която заподозре това.

— Добре. Чух те — каза Крамер.

— Ще държим връзка — каза комисарят на Кастило и Милър, после, като махна с ръка на Ханрахан да го последва, излезе от офиса на Крамер.

Главен инспектор Крамер седна зад бюрото си, облегна се назад на стола си и постави и двете длани зад главата си.

— Добре, господин Кастило, задавайте въпроси. Какво искат да знаят Тайните служби?

— Онова, което бих искал да знам аз — каза Милър, като кимна към плаката с Джон Уейн, — е кой е този грозник, който носи емблемата на Десета група?

Крамер смръщи вежди толкова силно, че би уплашил един пострахлив човек. Лицето на капитан О'Брайън ясно показваше, че не е много умно да се обсъжда плакатът или да се каже нещо, което би могло да се приеме като критика по отношение на *Специалните части* на армията.

— Какво знаете вие за Десета група на *Специалните части*? — запита Крамер с леден тон.

— Той е бил в Десета група — каза Кастило. — А после открили, че може да чете и пише и е напълно с ума си, и го изпратили в пилотското училище.

— Два умни задника? — запита Крамер, но на устните му имаше намек за усмивка.

— Чарли е прекарал прекалено много време в укреплението в Браг — каза Милър. — Мозъкът му се е спаружил.

— „Делта Форс“? Без майтап? — запита О'Брайън.

— „Делта Форс“? Какво е „Делта Форс“? — отговори Кастило.

— Името Райзъл означава ли нещо за вас, господин Кастило?

— Ако вашият Райзъл е Джони и има съпруга на име Гленда, да, познавам го.

— И ако се обадя на полковника и го запитам за вас, какво ще ми каже?

— Вероятно ще ви каже, че никога не е чувал за „Делта“, и ще ви посъветва да си гледате вашата работа — каза Кастило.

— Да, това вероятно е точно онова, което ще каже Джони — каза Крамер.

Той стана от стола си и подаде ръка първо на Милър, а после — и на Кастило.

— Както казвах, господин Кастило, какво искат да знаят Тайните служби?

— Чухте ли за „Боинг 727“, който изчезна от летището в Луанда, Ангола?

И двамата кимнаха.

— Съществува вероятност да е отвлечен от сомалийска групировка, която има намерение да го разбие в Камбаната на свободата.

Лицето на О'Брайън показва явното му недоверие. Лицето на Крамер не се промени, но той се замисли.

— Нямахте да дойдете тук, ако не вярвахте, както и някои хора, които не могат да си намерят задника с една ръка в тъмното, че има истина в това — каза най-накрая Крамер.

— Далеч не сме сигурни сто процента, но за момента разполагаме единствено с това. Същият източник, който ни каза, че самолетът е отвлечен от сомалийска групировка и вероятно е на изоставено летище в Чад, което в момента се проверява, каза, че терористите вероятно имат връзка във Филаделфия. Ето, от това имаме нужда.

— Може би — каза Крамер. — Имаме няколко ААЛ, което ще рече „афроамерикански лунатици“ в града, които биха се радвали да видят нещо такова. Но засега се задоволяват само с това да плискат коктейлите си в патрулните ни коли, да стрелят по нас, но не са снайперисти, както полицаите разбират този термин. Но са много амбициозни. Ще видим какво ще излезе от всичко това.

— Инспекторе...

— Наричайте ме *Холандеца*, като другите — прекъсна го Крамер. — Заради този прякор ме наричат и „Специални части“.

— Аз съм Чарли — каза Кастило.

— Дик — каза Милър.

— Холандецо, имаме нужда от онова, което се е случило вчера.

— Задържах няколко души — каза Крамер. — Както и капитан О'Брайън, понякога действията на разузнаването и антитерористичния отдел се покриват. Има четири главни групи ААЛ и, но между нас да си остане, ние имаме по един, двама или трима души, внедрени във всяка група. Но те са дълбоко законспирирани, нали схващате? Не можем да им се обадим по телефона и да им кажем: „Джак, трябва ми информация по сомалийската връзка.“ Ще са ни необходими няколко часа най-малко, за да се свържем с всеки един от тях. И около час след това, за да се уреди среща.

— За ченгета ли говориш, или за информатори? — запита Кастило.

— За ченгета — каза Крамер. — Добри ченгета, които рискуват живота си по двайсет и четири часа на ден. Не искаме прикритието им да отиде по дяволите, не искаме и да ги убият. Разбрано?

Кастило кимна. Крамер каза:

— На бюрото ми не е дошло нищо...

— И на моето — прекъсна го О'Брайън.

— ... което може да означава, че не разполагат с нищо ново — продължи Крамер. — А може да означава, че се страхуват да кажат каквото и да било, защото ще прозвучи като родено от болен мозък.

— Разбирам — каза Кастило.

— ФБР бяха тук преди два дни...

— Какво? — запита Милър.

— Преди два дни тук бяха два задника от ФБР, които искаха да знаят с какво, ако въобще има такова, разполагаме за „Лийз Еър Инкорпорейшън“.

— И какво казахте на ФБР? — запита с усмивка Кастило.

— Истината. Не разполагаме с нищо за „Лийз Еър Инкорпорейшън“.

Сега четиримата мъже се усмихваха един на друг.

— Но може би трябва да отидете и да си поговорите с тях. Ще изпратя един от хората си с вас — каза Крамер.

— В това има смисъл — каза Милър. — Благодарим ви.

— Коя е тази млада жена? — запита Кастило.

О'Брайън и Милър проследиха движението на главата му. Привлекателна млада жена в къса пола и пуловер, които не скриваха добре пистолета „Глок“ на кръста ѝ, се беше навела над второто чекмедже на скрина с документите.

— Защо искаш да знаеш? — запита Крамер.

— Мисля, че я срещнах снощи — каза Кастило.

Видя изражението на Милър, което казваше: „Исусе Христе, Чарли! Извадихме късмет, че тези двамата имат симпатии към Специалните части, а сега ти и твоят непослушен penis ще прецакате цялата работа!“

— Не е каквото си мислиш, Дик — каза Кастило в отговор на изражението му и последва ново изкривяване на лицето на Милър, което този път казваше: „О, глупости!“

— Шнайдер! — изгърмя гласът на Крамер. — Ела тук, моля!

Брюнетката се приближи до вратата на офиса и спря. Изражението на лицето ѝ подсказа, че е изненадана от това, че вижда Кастило.

— Влез вътре, сержант! — нареди Крамер. — И затвори вратата!

— Да, сър — каза тя и се подчини.

— Разбирам, че си срещала този човек и преди — каза Крамер. — Но не ми се струва, че са ви представили един на друг както трябва. Сержант Бети Шнайдер, това е специален агент Кастило от Тайните служби. Сержант Шнайдер работи за капитан О'Брайън.

— Но той ми каза, че работи в петролния бизнес или както там се нарича.

— А ти какво му каза?

— Че чакам гаджето си — каза тя.

— Казала си му истината. Той има личната благословия на комисаря, както и моята.

— Тони Фриско и Кац Казаро хапваха сандвичи в бара на „Уоруик“ с двама типове от мафията на Кони Айлънд...

— Това е руската мафия, господин Кастило. Наистина, много приятни хора — обясни О'Брайън.

— Масата се подслушваше. Но те ме зяпаха, така че се наложи да си поприказвам с този господин.

— Научи ли нещо? — запита О'Брайън.

Тя поклати глава.

— Но се държаха достатъчно лошо, за да те притеснят, така ли?

— Да, сър.

— Което означава, че известно време О'Брайън няма да може да те използва на същото място — каза Крамер. — Нали така, Франк?

О'Брайън кимна.

— Което ще я постави на разположението на господин Кастило...

— Той каза, че се казва Касъл — каза тя.

— Имаш ли нещо против, Франк? — запитва Крамер.

— Не. Шнайдер, докато не получиш други заповеди, ще помагаш на тези двама господа.

— Да, сър — каза тя.

— Предполага се, че трябва да са ни изпратили коли без отличителни знаци. Заведи господин Кастило и специален агент Милър до компанията „Лийз Еър“ на летището и на други места, където те, или ти, мислите, че трябва да се отиде. Ще изпълняваш всичките им молби. И няма да казваш на никого каква е задачата ти.

— А мога ли да запитам за какво е всичко това?

— Господин Кастило ще ти каже каквото трябва да знаеш, сержант — каза Крамер, после запитва: — Имаш ли нещо против, Чарли?

— Не, всичко е наред, Холандецо. Много сме ти благодарни.

— И докато сте на летището, аз ще проуча как стои въпросът с другите хора, за които говорихме.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — каза Кастило.

— Знам — каза Крамер.

Кастило и Милър последваха Шнайдер във от офиса.

— Ще отида да проверя дали разполагаме с кола — каза тя и прекоси стаята.

Когато се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, Милър каза:

— Моля те, дръж пениса си в гащите, Чарли.

Капитан О'Брайън изгледа внимателно Кастило, но не направи никакъв коментар.

— Можете ли да се сетите за нещо, с което мога да ви помогна?

— Ще приемем с благодарност всяка информация, колкото и оскъдна да е тя — каза Милър.

XI.

(ЕДНО)

На Интърстейт 95
Филаделфия, Пенсилвания
09:15, 9 юни 2005

Колата без отличителни белези, която комисар Келог беше поръчал да им изпратят от Бюрото за борба с тероризма — доколкото Кастило можеше да прецени, тя беше същата като колата на комисаря — се движеше със скорост от десет мили в час над ограничението на скоростта по шосе I-95 по протежението на река Делауеър. Кастило беше на задната седалка. Милър го беше избутал с лакът и се беше настанил на предната.

— Наистина се надявам, че можеш да държиш устата си затворена, сержант Шнайдер — каза Кастило.

— Можеш да ме наричаш Бети, ако искаш — каза тя. — И, да, мога да държа устата си затворена.

— Ще бъда доволен, ако е така — каза Кастило. — Как мина срещата с гаджето ти снощи?

— Исусе Христе, Чарли! — каза Милър.

— Искам да стане ясно, че не желая да доверяваш нищо от това и на гаджето си — каза Кастило.

— Ще му кажа, че не мога да говоря за работата си — каза тя. — Той ще се я... Това няма да му хареса, но ще ме разбере. И той е ченге.

— Добре.

— Той е лейтенант в патрула по магистралата. И не ми е гадже, а брат — каза Бети.

— Снощи той много убедително изигра ролята на ревниво гадже — каза Кастило.

— Надявам се, че и онези типове от мафията са си помислили същото — каза Бети, после запита: — А сега ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

— Ще разбереш повече от достатъчно само като ме слушаш по телефона — каза Кастило.

— Ще му се обадиш от мобилния? — запита Милър.

— Освен ако не знаеш къде можем да намерим сигурен телефон — каза Кастило и доближи телефона до ухото си.

След миг каза:

— Трябва да говоря с него незабавно, мисис Келънхемп...

— Къде е?

— Какво прави в Кемп Дейвид?

— И как мога да се обадя в Кемп Дейвид? Може би ще е по-добре вие да му се обадите там и да го помолите да ми се обади на мобилния...

— Права сте. Ще е по-добре, ако се свържем чрез Белия дом...

— Ако се обади, моля ви, запитайте го дали е говорил с мен, и ако ви отговори, че не е, кажете му, моля ви, да ми се обади веднага. Важно е.

Отдалечи телефона от ухото си и набра друг номер.

— Името ми е Кастило. Аз съм изпълнителният помощник на секретар Хол. Можете да проверите самоличността ми, като се обадите на мисис Келънхемп или в офиса на Хол. Имате номера. Той е в Кемп Дейвид. Свържете ме с него, моля.

Отдалечи телефона от ухото си.

— Ще проверят — каза. — Чудя се какво ли става в Кемп Дейвид?

Отново доближи телефона до ухото си и заговори тихо:

— Да, сър. Сър, при обикновени обстоятелства не бих ви се обадил там, но възникна друг проблем...

— Сър, комисарят е повече от услужлив, но в четири и петнайсет утре следобед ще информира кмета за онова, което може да се случи с Камбаната на свободата...

— Сър, той не иска да предизвика паника. Но също така не иска и да вдига шум за нищо. Страхува се, че ако кметът — или екипът на кмета — чуе нещо за това, нещата ще стигнат и до пресата. Но пък и определено не може...

— Да, сър. Трябваше да се сетя за това. Не знам, защо, по дяволите, не съм се сетил...

— Да, сър. В четири и петнайсет утре следобед...

— В момента се каним да разговаряме със собствениците на „Лийз Еър“, сър. Дадоха ни сержант и кола. А главен инспектор

Крамер, който оглавява Отдела за организираната престъпност и Бюрото за борба с тероризма, ще се свърже с всички хора, които има внедрени в различните групи, които има вероятност да са чули нещо по въпроса, повдигнат от Певснер...

— Не знам колко време ще е необходимо, сър...

— Да, сър, в минутата, в която науча нещо...

— Да, сър. Сър, съжалявам, че трябва аз да съобщя лоши новини...

— Благодаря ви, сър. Кога ще научим нещо за Абеше?...

— Разбирам, сър.

Той отдалечи телефона от ухото си и шумно издиша.

— Казва, че ще трябва да каже на президента за крайния срок, поставен от комисаря — каза Кастило.

— Исусе! — възкликна Милър.

— Какво се кани да каже комисарят утре в 4:15 на кмета? — запита сержант Шнайдер.

Кастило хвърли поглед към предната част на колата и видя, че сержант Шнайдер е завъртяла огледалото за обратно виждане така, че да може да го вижда. Той срещна погледа ѝ в огледалото и си каза, че очите ѝ са едновременно привлекателни и интелигентни.

— Че съществува вероятност — само *вероятност* — терористична групировка от Сомалия, която се нарича „Свещеният легион на Мохамед“, да е откраднала онзи „Боинг 727“ от Луанда и да има намерението — повтарям, това е само вероятност — да го разбие в Камбаната на свободата.

— Мили Боже! Ти говориш сериозно!

— Страхувам се, че е така.

— Разбрах, че е важно, още когато комисарят ви даде колата без отличителни знаци — каза тя. — Но не си представях нищо такова. Камбаната на Свободата? Защо биха искали да направят това?

— Има две теории — каза Милър. — Едната, че я смятат за важен символ за САЩ. И втората — че някой от Филадельфия им е казал, че трябва да я разрушат.

— А ние се опитваме да открием дали съществува някаква връзка между „Лийз Еър“ и терористите или между някой друг от Филадельфия и терористите — продължи Кастило. — Ако успеем да открием това, може би ще успеем да открием точно какво планират и

кога смятат да го изпълнят. Затова отиваме на летището — за да разговаряме със служителите и собствениците на „Лийз Еър“.

„Фордът“ изведнъж набра скорост. Милър хвърли поглед към скоростомера.

— Не искаме да ни спрат заради превишена скорост, сержант — каза той.

— Има сини мигачи под решетката — каза тя. — Ако там има кола на патрула по магистралата, ще ги уловят.

— Или пък ще умрем млади в автомобилна катастрофа — каза Милър. — Движим се с почти деветдесет мили в час.

Тя се засмя.

— Отпусни се — каза тя. — Ти също можеш да ме наричаш Бети. Мисля, че ти казах.

Кастило видя в огледалото за обратно виждане, че тя го гледа.

— Главният инспектор Крамер каза, че си специален агент от *Тайните служби* — каза тя.

— Да, така е.

— И казахте на оператора в Белия дом, защото предполагам, че говорихте с него...

— Да.

— ... че сте изпълнителният помощник на секретар Хол.

— Да.

— Все повече куриози и куриози — каза тя и отново посвети вниманието си на пътя.

Офисите на „Лийз Еър Инкорпорейшън“ се намираха на втория етаж на невпечатляваща двуетажна сграда, пристроена в края на стар и доста порутен хангар в отдалечения ъгъл на международното летище на Филадельфия. На стоманената врата имаше знак, който изглеждаше като печатан на компютърен принтер, който гласеше:

НЕ РАБОТИМ. БОЛЕСТ В СЕМЕЙСТВОТО.

— А сега, какво? — запита Милър.

Сержант Шнайдер извади мобилен телефон от чантата си и набра номер.

— Джак, Бети е — каза след миг. — Имам нужда от услуга. Погледни в най-долното чекмедже на бюрото ми. Има папка, на която пише „Лийз Еър“. Трябва ми домашният адрес на Тери Халоран. И телефонният номер, ако има такъв.

— Кой е той? — запитва Кастило.

— Президентът на „Лийз Еър“, нали?

Бети кимна.

— И откъде разполагате с тази информация? — запитва Кастило сержант Шнайдер.

— ФБР идваха и питаха с какво разполагаме за тях — каза тя. — А ние дори не бяхме чували за тях. Но капитан О'Брайън нареди да ги разследвам, в случай че има нещо, което би трябвало да знаем.

— И какво откри? — запитва Кастило.

Тя вдигна ръка в знак да изчака, след което повтори адреса и телефонния номер, който ѝ даде Джак.

— Благодаря, Джак — каза тя и сложи край на разговора.

— Няма ли да ги запишеш? — запитва Милър.

Тя върна телефона в чантата си и извади записващо устройство.

— Това устройство записва разговорите, които водя по мобилния си телефон. Включвам го, когато е необходимо — каза тя.

Натисна няколко копчета и от устройството долетя гласът ѝ, който повтори името и адреса.

— Впечатлен съм — каза Кастило.

— Аз също — каза Милър.

— Е, ние не сме Тайните служби, но и ние сме цивилизовани. Говори се, че дори следващата година е възможно да влезем като водопроводчици в сграда 110.

Кастило и Милър се усмигнаха. Усмивката на Милър беше напрегната.

— Хей, не се обиждайте — каза тя. — Проблемът, който имам с федералните, се нарича ФБР.

— Той се тревожи, че ще започна да те свалям — каза Кастило.

— Исусе, Чарли! — каза Милър.

Бети спокойно запитва Кастило:

— А ще го направиш ли?

— От всичко, което видях досега, ще ме е страх да го направя — каза Кастило.

— Добре, да оставим нещата така.

— Ще ни разкажеш ли какво си открила за „Лийз Еър“? — запита Кастило.

— Разполагат със съвсем малък капитал, семейна компания. Президентът е Тери Халоран, а съпругата му е секретарка и касиерка. Брат ѝ, Алекс Макълхъни, е вицепрезидент и главен и единствен пилот. А също така и главен механик. Научил се е да пилотира във Военновъздушните сили, а когато службата му в армията приключила, започнал работа в цивилните въздушни линии, като сменил няколко. Непрекъснато бил принуждаван да излиза в неплатен отпуск, от това му писнало и започнал бизнес със зет си — купували и препродавали доста употребявани самолети. Няма нищо в живота му, освен че съпругата му го съдила за изнасилване, което не се е състояло. Разведени са. Докато не ми казахте за тези терористи, бях готова да вярвам на теорията на ФБР, че са скрили самолета, за да получат застраховката.

— Написала си домашното си — каза с възхищение Кастило.

— Сестрата и нейният съпруг, изглежда, се разбират и всичко е наред. Не разполагаме с нищо против тях. Не съм виждала пилота, но не мога да си представя нито сестрата, нито нейния съпруг, замесени с терористи, независимо колко отчаяно са се нуждаели от пари.

— Мисля, че не тази „болест в семейството“ е причина да затворят — каза Кастило, като кимна с глава по посока на знака. — Искам да разговарям с тях.

Тя отново извади мобилния телефон от чантата си.

— Ще им се обадя, за да проверя дали са у дома си.

Набра номера по памет, което също впечатли Кастило.

— Ако вдигнат, затвори — нареди той.

Тя моментално вдигна вежди, носле кимна.

— Няма отговор — каза тя накрая.

— Все пак, мисля, че трябва да отидем до дома им — каза Кастило.

— Домът им се намира на булевард „Рузвелт“ — каза Бети. — В другата част на града.

— Което означава, че отново ще пътуваме със смразяваща кръвта ми скорост? — запита Милър.

— Само ако си страхливец — каза Кастило.

— А може да пътуваш, ако искаш, на задната седалка — каза Бети. — Според статистиката, там е по-безопасно.

Кастило си помисли: „Не мисля, че в думите ѝ има някакъв подтекст.“

Като стигнаха до колата, той седна на задната седалка. Но когато тя се обърна, за да даде по-уверено на заден ход и да изкара колата от мястото, погледите им отново се срещнаха.

(ДВЕ)

2205 Тайсън авеню
Филаделфия, Пенсилвания
10:40, 9 юни 2005

Номер 2205 на „Тайсън авеню“ беше спретната тухлена триетажна къща, разположена почти в средата на квартала. Другите къщи, построени стена до стена, бяха очевидно еднакви, като се различаваха само по цвета на боята и стила на тентите и стъклените входни врати.

Никой не отговори на звънеца, който пееше мелодично. Когато сержант Шнайдер го натисна за трети път, Кастило забеляза, че една от нотите на мелодийката липсва.

— Не отварят или ги няма — каза Милър — нещо, от което едва ли имаше нужда. — И какво ще правим сега?

— Не знам какво правят в такива случаи *Тайните служби* — каза Бети Шнайдер, — но ние, обикновените ченгета, се ослушваме, за да видим дали няма да чуем някакви всекидневни шумове отвътре. Чух звука на телевизор или радио.

„А аз нищо не чух — помисли си Кастило — защото не слушах. Тя е добър полицаи!“

— Е, тогава, не искат да отворят — настоя Милър. — И какво ще правим? Ще натискаме звънеца, докато благоволят да ни отворят?

— Не — каза тя. — *Yahoo*.

— Какво? — запита Кастило.

— Нали знаеш — каза тя. — *Yahoo* по интернет. Началните букви за „*You always have other options*“ — „Ти винаги имаш друга възможност“.

Тя слезе по стъпалата, като махна с ръка на Кастило и Милър да я последват, и седна зад кормилото. Този път, Кастило седна на предната седалка. Бети повдигна вежди и погледите им се срещнаха за миг. Тя обаче не каза нищо. Милър подпря лакти на облегалката на предната седалка.

— Къде отиваме? — запита той. — Може ли да запитам?

— Харисбърг — каза тя.

— Харисбърг?

— Харисбърг — повтори тя. — Ако настъпя педала на газта, вероятно ще стигнем за малко по-малко от три часа.

Кастило, който усещаше, че с думите си дразни Милър, не каза нищо. Милър поклати глава, облегна се назад и закопча колана си. Тя отиде до края на квартала, направи ляв завой, а после, почти веднага, направи втори завой и влезе в тясна уличка, която разделяше квартала.

— Беше петата къща от далечния край на квартала — каза тя и Кастило я видя да сочи и да брои. След което спря колата. — А ето ги и тях, мистър Терънс Халоран и очарователната му съпруга Мери-Елизабет — каза тя, като посочи към задния двор на семейство Халоран.

Всяка от редицата еднакви къщи имаше малък заден двор с ограда, която го отделяше от тези на съседите. Задният двор на семейство Халоран имаше малка градинка с цветя и място, покрито с чакъл, на което бе разположена скарата им, кръгла метална маса, метални столове и две люлки.

Едър мъж, навлязъл в петдесетте, с гъста и рошава бяла коса, седеше на едната люлка, повдигнал крака на един от столовете. В ръка държеше бутилка бира, а до него имаше кофа с лед. Пълна жена с изненадващо червена коса седеше до масата и държеше в ръка чаша студен чай.

Сержант Шнайдер спря колата и слезе, а Кастило и Милър я последваха. Висока до кръста ограда отделяше двора от улицата.

— Добър ден! — извика Бети Шнайдер от портата в оградата. Извади документите си от чантата и ги показа. — Аз съм сержант Шнайдер.

— Какво, по дяволите, искат сега ченгетата? — каза, доста неприятно, Мери-Елизабет Халоран.

— Искаме да разговаряме с вас, моля — каза Бети.

— Махайте се, вървете по дяволите! — каза мисис Халоран.

„Е — помисли си Кастило — това обяснява нейните саркастични думи за «очарователната съпруга». Имала е работа с тази жена и преди.“

Терънс Халоран стана и отиде до оградата, като продължаваше да държи бирата в ръка. Дръпна вратата навътре и им направи знак да влязат.

— Какво има сега? — запита той.

— Тези господата искат да ви зададат няколко въпроса, мистър Халоран — каза Бети.

Той ги изгледа внимателно.

— Вие не сте ченгета, нали?

— Не, сър, не сме — каза Кастило.

— Вече говорих прекалено много с онези от ФБР — каза той.

— Ние не сме от ФБР — каза Кастило. — Ние сме от отдел *Вътрешна сигурност*.

Той подаде документите си на Халоран, който дълго ги изучава, а после им махна с ръка да го последват до масата, където подаде документите му и на съпругата си.

— Вътрешна сигурност — каза той.

— Говори с тях, още не си научил урока — каза тя. — Аз няма да си отворя устата.

— О'кей — каза Халоран. — Да приключим по-бързо. Доста съм зает.

Седна отново на люлката.

— Сър — каза Милър, — не мисля, че капитан Макълхъни е изчезнал доброволно със самолета.

— Онези от ФБР мислеха, че е включил на автопилот и е насочил самолета към океана, а после е скочил през задната врата — каза Халоран. — Исусе, Пресвета Дево и Йосифе!

— Аз не мисля, че е станало така, сър — каза Милър.

— Е, но те мислят така и това казаха и на проклетата застрахователна компания!

— Които ни казаха, че няма да ни платят, докато „нещата не се изяснят“ — каза мисис Халоран. — А после ни дадоха трийсет дни да открием — какво беше, Тери?

— „Друг превозвач“ — каза Халоран. — С други думи, те закриха фирмата ни.

— Съжالياвам да чуя това — каза Кастило.

— И защо ще съжالياвате? — запита, все така неприятно, мисис Халоран.

— Защото е нечестно — каза Кастило.

— Е, а вие какво ще направите по въпроса? — каза Халоран. — Те са проклетото ФБР, а аз съм само дребен предприемач. На кого ще повярва застрахователната компания?

— Казахте — каза мисис Халоран, като посочи с пръст на шест инча от носа на Милър, — какво казахте, по дяволите? Че не вярвате Алекс да е направил доброволно това?

— Мисля, че трябва да обмислите неприятната вероятност капитан Макълхъни да е бил принуден да излети от „Куатро де Феверейро“ — каза Милър.

— Откъде? — запита мисис Халоран.

— Така се казва летището в Луанда — каза Халоран, а после се обърна към Милър: — А вие откъде знаете?

— Името на летището, мисис Халоран — каза Милър, — означава „четвърти февруари“. А това е денят, когато Ангола е получила независимостта си от Португалия.

— И какво от това, по дяволите! — отговори тя.

— Аз бях там, мадам, когато самолетът излетя — каза Милър.

— Били сте там? — не повярва тя.

— Да, мадам — каза той и ѝ показа документите си. — Аз съм офицер от армията. Бях помощник военен аташе в Луанда.

— Мисля, казахте, че сте от *Вътрешна сигурност*?

— Исусе, Мери-Елизабет, престани да се караш! — сръза я Халоран. Взе документите на Милър от ръката на съпругата си, разгледа ги и ги върна на Милър.

— Майор, ха? И казвате, че сте били там, когато самолетът излетял?

— Да, бях на летището — каза Милър. — Видях го да излита. А после, когато ние, посолството имам предвид, разбрахме, че не се е подчинил на заповедите да се върне на летището, бях изпратен в хотела, за да разбера нещо за капитан Макълхъни. Управителят на хотела ми показва стаята му. Беше повече от ясно, че не е взел никакъв багаж със себе си. Дори нищо не беше опаковал...

— Което ви накара да повярвате какво? — прекъсна го Халоран.

— Мисля, че някой го е накарал да пилотира самолета — каза Милър.

— Като например кой?

— Като например някой, който е искал да го използва за части — каза Милър.

— Да — каза Халоран. — И така, какво правите тук, майоре?

— Аз съм временно прикрепен към *Вътрешна сигурност*, за да се постареем да открием какво всъщност се е случило със самолета. И с капитан Макълхъни.

— И каква е *вашата* теория, господин помощник-аташе или каквото там казахте, че сте? Какво се е случило с брат ми?

— Все още не знам нищо със сигурност, мадам — каза Милър.

— Накарали са го да откара самолета до желаното от тях място и после са го убили — каза Халоран.

— Как въобще можеш да си помислиш нещо такова? — запита го мисис Халоран.

— Само се съобразявам с фактите, нищо повече — каза Халоран.

— Просто не знаем нищо със сигурност — каза Милър.

— И се питаме дали има някаква връзка с Филадельфия — каза Кастило.

— Какво означава това? — запита мисис Халоран иззад носната кърпичка, в която кихаше.

— Означава, че самолетът беше там повече от година — каза Милър. — Може би някой отгук, дори някой, който работи за „Лийз Еър“, е знаел, че е готов за полет...

— Глупости — каза мисис Халоран. — Надявам се, че виждаш накъде клони той, Тери? Опитва се да ни накара да признаем, че сме казали на някого, че самолетът е готов да бъде отвлечен. И той ще го открадне, а ние ще вземем застраховката.

— Това просто не е вярно, мисис Халоран — каза Кастило.

Мисис Халоран изсумтя.

— Нямаме много служители — каза Халоран. — За всичко сключваме договори. Но е възможно, предполагам.

— Достатъчно е само някой да е подслушал някакъв разговор, може би думите на капитан Макълхъни, че се готви да замине за Африка или да казва кога очаква да се върне, нещо такова — каза Кастило.

— Горедолу по времето, когато той се готвеше да тръгне за Африка, имахме един „MD-10“ в хангара — каза Халоран. — Получихме го от „Делта“. И го почиствахме. Искам да кажа, че в

хангара имаше хора на „Ейвиейшън Клийнинг Сървисиз“. Но от фирмата бяха изпратили само чернокожи. Нали знаете, на тях се плащат минимални заплати. Не трябва да си учен, за да измиеш един самолет. Не мога да повярвам, че някой от тях е бил достатъчно умен да се забърка в нещо такова. Не се обиждайте, майоре.

— Разбрах ви правилно — каза Милър. — Но може би крадците — да се придържаме към идеята, че са крадци — са казали на работниците какво да търсят.

— Да — каза Халоран замислено.

— Имате ли списъка, по който са били изплащани заплатите на хората? — запита Бети.

— Не — отговори той. — Компанията по почистването се занимава с всичко това. Ние плащаме на час на човек. Фирмата се занимава и със сигурността и с докарването и откарването на хората до и от летището. Но имат списък с имената им.

— И къде са те? — запита Кастило.

— На летището — каза Халоран. — Два хангара през нашия. — Той погледна Кастило. — Искате ли да дойда с вас?

— Ще оценим усилията ви, мистър Халоран — каза Бети.

— Е, оставете ме да се преоблека и да се обръсна набързо — каза той. — Мога ли да ви предложа по една бира, докато чакате?

— Разбира се — каза Кастило.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Тери — каза мисис Халоран.

— Правя най-доброто, на което съм способен — каза той и се наведе над кофата с лед. Извади три кутийки „Будвайзер“ и им ги раздаде. — Тези хора поне не мислят, че се опитваме да ограбим застрахователната компания.

„Следващата стъпка — помисли си Кастило — ще бъде да сравним имената на работниците с имената, с които разполага полицията. Но ще срещнем известни затруднения. Ако има връзка с терористите, вероятно са използвали фалшиво име. А ако са използвали рожденото име, много вероятно е полицаите да не разполагат с него. Ще познават Джон Джеймс Смит като Абдула бин Еди-кой-си, неговото мюсюлманско име. А ако сигурността е такава, каквато се предполага, че трябва да бъде, пропуските за летището няма да бъдат дадени на полицията. Те няма да изберат човек, който да не

може да се справи със задачата, или човек, когото полицията наблюдава. А може нашият човек да е познавал някого, който е имал пропуск за летището, и да го е взел назаем. Няма начин да са разглеждали внимателно всеки от групата работници, които са идвали заедно на работа. Било е достатъчно, ако на врата им е висял пропуск. Ще трябва да проверим приятелите и роднините на всеки, които е работил в хангара на «Лийз Еър» по времето, когато Макълхъни се е готвел да замине за Луанда. А за това ще ни е необходимо време, много време. Може би сме тръгнали на лов за диви гъски. А ако изскочи нещо, може би то ще е от информацията на Крамер за неговите ААЛ. Но човек никога не знае. Лов на диви гъски или не, работата трябва да бъде свършена.“

— Няма да ми трябва много време — каза Халоран и тръгна към къщата.

Кастило му помогна да отвори предната врата на колата.

— Защо не седнете отпред при сержант Шнайдер, мистър Халоран?

Халоран обмисли предложението.

— Не — каза той. — Ще седна отзад при майора. Така съседите ми ще има за какво да говорят — „Видя ли как ченгетата отведоха Халоран?“

— Няма да си помислят така — каза Кастило.

— Вие не познавате проклетите ми съседи — каза Халоран и седна на задната седалка.

Кастило седна до сержант Шнайдер.

— Късметлия си — каза му тя много тихо.

— Лошите дела се наказват — каза Кастило.

Тя му се усмихна и погледите им отново се срещнаха, след което тя запали двигателя.

Кастило се запита дали главен инспектор Крамер е успял да се свърже с хората си под прикритие. Запита се още и колко ли време ще е необходимо на някого, вероятно човек, използващ сателит, да открие дали самолетът е, или е бил, в Абеше. Секретар Хол беше казал само, че се надяват скоро да получат информация.

Кастило погледна часовника си. Беше 11:05. Помисли си, че в Абеше е 17:05. Зачуди се в колко ли часа залязва слънцето там. Със сигурност не много след този час. Ако досега не са успели да насочат сателити над Абеше — или, да кажем, не успеят в следващия час — дневната светлина щеше да си отиде и щеше да им се наложи да разчитат на нощна техника, която не беше чак толкова добра.

(ТРИ)

На борда на „Ройъл Еър Марок 905“
Височина на полета — 35 000 фута
19.55 градуса северна ширина
22.47 градуса източна дължина
17:05, 9 юни 2005

— Около седем минути, полковник — чу се по микрофона гласът на „пилота“. — Започваме да намаляваме скоростта. Ще започнем разхерметизиране след около пет минути. Ще ви стискаме палци.

Подполковник Томас Дж. Девънпорт от *Специалните части* на американската армия, трийсет и девет годишен, погледна своите подчинени, които се подготвяха за скок, и кимна. Докосна копчето на малкия микрофон на гърдите си.

— Разбрано, седем минути — каза той. — Как ще ги отброите?
— Високо и ясно — отговори пилотът.

Устата и носът на подполковник Девънпорт бяха покрити с черна кислородна маска. Останалата част от лицето и врата му беше намазана с тъмнокафява, почти черна, мазна субстанция. Беше обут в нещо, което приличаше на черни найлонови панталони.

Девънпорт погледна часовника си. Той му показваше, че самият той, както и останалите, е приемал кислород през последния един час и единайсет минути. На едната стена имаше редица кислородни бутилки и разпределителна система, към която те всички бяха свързани с гумена тръба, която имаше разклонения и към костюмите за скока.

Онова, което приличаше на прилепнали черни панталони, беше всъщност костюм против измръзване. Няколко тънки слоя изолационен материал бяха преплетени с жица — като тостер — и осигуряваха топлина. Потокът топлина по жицата щеше да бъде активиран малко преди да започне разхерметизирането на задната част на самолета. Тук измерването на времето беше от жизненоважно значение, критична ситуация. Топлинната система беше много ефикасна. Ако я включеха прекалено скоро, когато температурата в задната част не е под нулата,

човекът, който се канеше да скочи, щеше да плувне в пот. На теория, топлината се контролираше от термостат. И той обикновено работеше. Обикновено.

Ако се предположеше, че системата работи и скачачът напусне самолета нито плувнал в пот, нито измръзнал, когато прережат връзката, батерия, прикачена към десния му крак, ще продължи да хранва жицата, осигуряваща топлина. По същия начин при прерязване на кислородната тръба кислородът ще продължи да бъде подаван от кислородната бутилка на гърба му.

На теория, около час приемане на кислород беше достатъчен да прогони въглеродния двуокис от кръвта на скачачите, така че да не страдат от прекалено голямата надморска височина, когато задната част на самолета бъде разхерметизирана, а после и когато падат надолу. Височина от 35 000 фута означава, че се намирате в тропосферата.

Теорията предполага, че всеки скачач не е дишал нищо друго, освен чист кислород през последния час и че не е свалил маската си дори за да поеме една глътка „нормален“ въздух. Поемането на дори една такава глътка връща този час до точката на нулата.

Задната част на самолета беше херметизирана, за да бъдат предпазени хората от температурата на тропосферата. Температурата извън самолета на такава височина е около четирийсет градуса под нулата.

Подполковник Девънпорт каза:

— Добре. В 18:05 ще започнем да разхерметизираме. Сложете маските и шлемовете сега. Внимателно. Внимателно.

Маската беше подобна на скиорска. Беше изплетена от вълна и покриваше цялата глава, с изключение на очите. Тя трябваше да предпазва от студа, но също така напълно скриваше чертите на лицето.

Като сдържаха дъха си, скачачите свалиха кислородните маски и бързо надянаха другите на лицето си, след което отново сложиха кислородните маски, а после бързо сложиха и шлемовете. Те имаха пластмасови предпазители за лицето.

— Справихте ли се всички? — запита подполковник Девънпорт.

Последва:

— Да, сър.

Капитан Роджър Ф. Стивънсън, също от *Специалните части* на американската армия, който беше с цяла глава по-висок от подполковник Девънпорт и чиято кожа не изискваше прикритие и явно издаваше, че е от негроидната раса, отиде при подполковника.

— Имам ли разрешение да говоря свободно, сър?

— В момента можеш да правиш каквото сърцето ти иска, Роджър. Какво ти се върти в ума?

— С всичките ми уважения, сър, вие не изглеждате като един от нас. Като свалите маската, ще изглеждате като Ал Джолсън.

— О, но аз *толкова* се постарях! — каза подполковникът и сложи ръка на бедрото си. — Ти току-що съсипа целия ми ден, Роджър. Стивънсън се усмихна, но продължи:

— Един поглед към вас, подполковник, и местните ще си кажат: „Кой ли е този мършав белокож, който си е намазал така лицето?“ Или други думи, но със същия ефект.

— Мисля, че се опитваш да ми кажеш нещо, Роджър.

— Сър, опитвам се да ви кажа, че бихме могли да се справим и без вас, така че вашето присъствие не е необходимо, защото, ако някой ви види...

— Но това вече би трябвало да е било обмислено от генерал Макнаб — каза Девънпорт. — Който ми нареди да тръгна на тази операция. И то не защото той или аз мислим, че вие не бихте могли да се справите и сами. Вече сте доста добре подготвени.

— А сподели ли генералът мислите си с вас, сър? И можете ли вие да ги споделите с мен?

— Каза, че ме иска тук, ако последва промяна на заповедите. Мисля, че може да ни бъде наредено да изведем самолета оттук, ако го намерим, разбира се.

— Аз също мога да го направя, сър.

— Знам, че можеш. Но мисля, че той искаше да каже, че бихме могли, ако преценим, да изведем самолета и без съответната заповед. И че иска аз да взема това решение. Ти не бива да се натоварваш с такава отговорност. Ако стане издънка, мен само ще ме пенсионират, служил съм вече двайсет години. А ти не си. И имат нужда от теб, Роджър. А аз вече ставам малко прекалено стар за такива неща.

— Ще поема риска, сър.

— Току-що доказа, капитане, разумността на генерал Макнаб — каза Девънпорт и сега в гласа му се усещаше остра нотка. — Помисли върху това, докато пътуваме безшумно в африканското небе. Хайде, отиди да видиш дали хората ти са готови.

За момент изглеждаше, че Стивънсън се кани да каже нещо, но накрая се чу само:

— Да, сър.

Стивънсън отиде до задната част на самолета, където още четирима мъже в черни прилепнали панталони проверяваха — отново, за четвърти или пети път — съоръженията и екипировката си. Трудно беше да се каже какви са, като бяха с шлемове и маски, но двама от тях бяха афроамериканци, един беше доста мургав латиноамериканец, а четвъртият беше от бялата раса.

„Когато последните двама свалят маските си, което неминуемо ще се случи в някоя фаза от операцията, те също ще изглеждат като Ал Джолсън“ — помисли си капитан Стивънсън.

Едно от подобренията на самолета беше инсталирането на въздухонепроницаема вътрешна врата почти на средата на отделението за пътниците. Това позволяваше задната част на самолета да бъде разхерметизирана на определена височина, докато предната част оставаше херметизирана. Седалките бяха извадени от задната част на самолета. В стените бяха вградени стелажи, на които бяха поставени оръжията, радиоапаратите, парашутите и друго оборудване, както и доста кислородни бутилки.

Задната стълба също беше вградена, и доста скъпо, модифицирана. Беше излязла от фабриката с фиксирани стъпала за обикновено качване и слизане на пътници. Тя щеше да бъде спусната при кацането на самолета, да стигне до земята, без да бъде местена повече. Работниците бяха прекарвали дълго време в работа над нея, за да подобрят стъпалата и техните отварящи механизми. Три четвърти от стъпалата — онези, които първоначално трябваше да опрат в земята — бяха преместени и закрепени отново, този път — още по-ниско, и снабдени с отварящ механизъм, който, когато бъдеше активиран, позволяваше стъпалата да се приберат в корпуса.

Оригиналният отварящ-затварящ механизъм беше пригоден да се справя със стъпалата на онази част от стълбата, която беше останала с фиксирани стъпала — само четири на брой след промяната.

Спускащият механизъм сега беше достатъчно мощен, за да отвори вратата дори при скорост на самолета от 170 или повече мили в час. Беше необходимо също така да се подсили самата врата, както и стъпалата.

Парашутите, които щяха да бъдат използвани, бяха спортни парашути, но също бяха претърпели подобрения. В отворено положение те приличаха повече на крилете на самолет, отколкото на чадър. А можеха и да „летят“. Вместо да падат вертикално надолу като обикновените парашути, те можеха, ако бъдат направлявани, да поддържат хоризонтален полет. Можеха да „прелетят“ около трийсет мили хоризонтално след напускане на самолета, преди да започнат да се спускат. Бяха и по-големи от обикновените спортни парашути, защото им се налагаше да носят по-голямо тегло. Скачачите щяха да носят на гърба си оборудване, включително оръжие, радиоапарати, вода, храна и дрехи, за които се надяваха, че са точно като тези, носени от обикновените жители на Чад.

Всеки един от скачачите щеше да носи със себе си и сателитен приемник, свързан с него със здраво найлоново въже. Координатите на летището в Абеше се знаеха с точност няколко фута. В устройството беше вкарана и запаметена позиция на сто ярда от северния край на пистата. Сателитният приемник имаше два режима на работа. Единият режим показваше картата на района и настоящата позиция на парашутиста по отношение на избраното направление. Вторият режим показваше със стрелка посоката на избраното направление и отдалечеността му в километри и метри. Вторият режим също така комбинираше позицията на самото устройство, надморската височина, на която то се намира, и топографска карта, която даваше на парашутиста забележително ясна картина на терена, където ще се спусне.

Всички тези данни щяха да се появят на лицевата част на техните шлемове, като изображението на екрана щеше много да прилича на това на екраните на реактивните изстребители и високотехнологичните хеликоптери.

Макар че на всеки един от войниците беше разрешено сами да изберат оръжието си за мисията — подполковник Девънпорт не смяташе за необходимо да налага мнението си за идеалното оръжие на мъже, които имаха почти също толкова добри умения и почти също

толкова богат опит като него в тежката задача да запазят живота си, — той забеляза, когато го прегледа, че те всички бяха направили почти еднакъв избор.

Всички имаха карабина „М-4“, 5.56 мм, която беше доста подобрената версия на стандартната „M16A2“, широко използвана в армията. Те бяха с вградени заглушители, които намаляваха значително звука от изстрела.

Всеки от тях беше взел от осем до дузина пълнители, които съдържаха по трийсет патрона. Всички бяха избрали да вземат от осем до дузина минигранати. Те не бяха така мощни като стандартните гранати, защото бяха с много малки размери. Но бяха достатъчно смъртоносни, а и вдигаха много шум. Можеха да убедят преследвачите да се движат доста по-бавно и по-внимателно, както и да ги объркат по отношение на посоката, в която трябва да вървят.

Сравнително новата, много малка и много лека, около два паунда, противопехотна мина също служеше главно като средство да обърка преследвача. Когато бъдеше активирана, мината изхвърляше много фина и трудно забележима жица в пет посоки. Детонацията идваше като голяма изненада за всеки, който закачи някоя от жиците. Войниците бяха взели общо двайсет и четири такива мини, а той самият щеше да вземе още четири. Той щеше да вземе, също така, пистолет двайсет и втори калибър със заглушител, в случай че се наложи да премахне някого много тихо. Девънпорт знаеше, че капитан Стивънсън ще бъде въоръжен почти по същия начин, и макар при инспекцията да не беше видял други такива пистолети, беше сигурен, че поне още един или двама войници ще бъдат въоръжени с тях.

Войниците щяха да закрепят ножове към ботушите си — тук разнообразието беше голямо. Някои щяха да носят ножове и в джобовете си. Лично подполковник Девънпорт не уважаваше много ножовете като смъртоносно оръжие. Беше известен със забележката си, че ако си достатъчно близо до някого, за да му прережеш гърлото, можеш, също така, да вкараш дулото на пистолета си в ухото му и да му пуснеш един куршум, а така и кървавата каша е доста по-малко.

В тази мисия те се надяваха да свършат възложената задача, без да им се наложи да извадят дори един нож, камо ли да използват някое от другите си оръжия.

— Подполковник — дойде по високоговорителя гласът на пилота, — ще отворим вратата след шейсет секунди.

— Готови сме, започвай да броиш — каза подполковник Девънпорт.

— Шейсет, петдесет и девет, петдесет и осем... — започна да брои пилотът.

Девънпорт и другите, с бързина, която беше резултат на дълга практика, провериха сигурността на оборудването си. А това се правеше най-добре с пръсти. Едва след като провериха всичко — кислородните маски, кислородните бутилки, радиоапаратите си и екраните на шлемовете си, сателитните приемници и батериите — те започнаха да надяват ръкавиците си, които също имаха електрически нагревателни жици.

— ... Пет, четири, три, две, едно. Започваме разхерметизация — каза пилотът.

— Проверка на радиото — нареди подполковник Девънпорт.

Един по един всички извършиха проверката.

— Компасите на всички работят ли? — запита подполковник Девънпорт.

Всички вдигнаха палци.

Девънпорт отиде до задната част на самолета и надяна парашута си, а после помогна на Стивънсън да направи същото.

— Височина на полета 35 000 фута — каза пилотът. — Скорост 300.

— Добре, това е. Помещението е напълно разхерметизирано — каза пилотът. — Веднага, щом успея да намаля скоростта, ще започна отварянето на вратата. В момента скоростта е 260.

— Добре, отваряй вратата. *Бавно*. Скоростта е 220.

Чу се воят на хидравликата, последван от първата струя студен въздух, а след това изключително студеният въздух започна стабилно и бързо да нахлува. Сега вратата действаше като въздушна спирачка и намаляваше скоростта на самолета.

— Скоростта се стабилизира на 170 мили в час — докладва пилотът.

Спуснаха стълбата. Девънпорт отиде до вратата и изчака Стивънсън да вдигне парашута си и после се закачи за него. После седна на пода и след като протегна ръка зад себе си и взе чантата, я постави на стъпалата пред себе си.

Един по един другите заеха местата си зад него. Предпоследният в редицата се свърза с парашута на Стивънсън и се нареди. Последен в редицата застана Стивънсън.

— Всички ли са готови? — запита подполковник Девънпорт.

Всички провериха готовността си.

— Пилот? — запита Девънпорт.

— Около две минути, подполковник.

— Две минути — отговори Девънпорт.

— Готови ли сте, подполковник? — запита пилотът.

— Готови сме.

— Петнайсет секунди, тринайсет, единайсет, девет, седем, пет, четири, три, две, едно.

Подполковникът слезе, доста тромаво, по стъпалата, а после се отпусна във въздуха. Потокът въздух улови тялото му и рязко го отдалечи от самолета.

Бяха му необходими пет секунди, а може би и малко повече, за да добие контрол над падането си и да заеме положение на тялото — с лице надолу, с разперени крака и ръце — което щеше да задържи, докато не станеше време да разтвори парашута си.

Главното беше да се излезе от смъртоносния студ на тропосферата, преди батерията да се е изтощила и бутилката да се е изпразнила. Ако не успееш, умираш.

Колкото можеха по-бързо, останалите също слязоха тромаво под тежестта на оборудването по стъпалата и се потопиха в нощта.

— Всички ли скочихте? — запита пилотът.

Отговор не последва и той повтори въпроса. Отново не последва отговор и той каза на втория пилот:

— Майкъл, свържи се с тях по радиото и им кажи „да пуснат писмо в кутията“ в 17:22.

След това натисна копчето за механизма, който щеше да върне стъпалата и вратата на мястото им. Когато светнаха зелените светлини, той натисна лоста, който щеше отново да херметизира задната част на самолета.

(ЧЕТИРИ)

Международно летище — Филадельфия
Филадельфия, Пенсилвания
13:45, 9 юни 2005

— Това е той — каза Терънс Халоран, като кимна с глава към мъжа в белия „Ягуар ХJh8“, който тъкмо спираше пред хангара.

— Най-после — каза тихо и с горчивина майор Х. Ричард Милър. Чакаха го от 11:45.

От колата слезе много едър афроамериканец в края на трийсетте. Не без трудности. Беше висок колкото Милър, но беше поне с петдесет паунда по-тежък. На Кастило му хрумна неприятната мисъл, че този мъж не влиза в колата, а я „облича“. Носеше зелена риза с поло яка, тъмносини панталони, обувки от кожа на алигатор, златен „Ролекс“ и златни верижки около врата и двете китки.

— Какво, по дяволите, е толкова важно, Халоран? — поздрави ги той.

— Тези хора трябва да говорят с теб, Ед — каза Халоран. — Мистър Кастило, това е Ед Торн, собственикът на „Ейвиейшън Клийнинг Сървисиз“.

— Аз съм от Тайните служби, мистър Торн — каза Кастило и му подаде документите си.

Торн ги разгледа, а след това посочи Милър и сержант Шнайдер.

— А тези двамата? — запита той.

— Аз съм сержант Шнайдер от полицейското управление във Филадельфия — каза Бети.

— А аз се казвам Милър, мистър Торн. Работа за мистър Кастило.

— И за какво става въпрос?

— Трябва да разгледаме някои от списъците на персонала ви, мистър Торн — каза Кастило. — И по-специално имаме нужда от имената и адресите на хората, които сте изпратили да работят за „Лийз Еър“ от първи до петнайсети май.

— Няма начин — каза Торн.
— Извинете? — каза Кастило.
— Казах, че няма начин — каза Торн.
— Мистър Торн, може би не разбирате — каза Кастило. —
Работя за Тайните служби. Молим за вашето сътрудничество в
разследването, което провеждаме...
— Какво разследване? Кого разследвате?
— Изчезването на самолета на „Лийз Еър“ в Африка — каза
Кастило.
— Да, така си и мислех. И какво се опитвате да направите, да ме
свържете по някакъв начин с това?
— Не, сър. Но искаме да проверим хората ви, които са работили
за „Лийз Еър“ в периода...
— Не сте мислили, че ще ви предоставя книгите на компанията
си просто така, нали? — каза мистър Торн и щракна с пръсти. — Какво
се опитвате да направите? Да ме дадете под съд?
— Мистър Торн... — подхвана Кастило.
— Имате ли заповед за обиск или нещо друго?
— Надявахме се, че няма да ни е необходима — каза Кастило. —
Надявахме се, че ще ни сътрудничите.
— Вземете заповед за обиск и я покажете на адвоката ми.
— За това ще е необходимо време, с което не разполагаме,
мистър Торн — каза Кастило.
— Не изглежда да сте глупави — каза Торн. — Точно какво не
разбирате? Коя част от изречението: „Няма начин!“
— Мистър Торн — каза Милър любезно, — може ли да ви кажа
нещо насаме?
Торн го изгледа с презрение.
— Моля ви? — запита Милър.
Торн сви масивните си рамене.
— Благодаря ви — каза Милър все така любезно. — Ей там,
може би? — запита той и посочи пространството между двата хангара.
Торн отново сви рамене.
— Да приключим с това бързо — каза той. — Имам работа.
— Ще се опитам — каза Милър с усмивка.
Торн направи няколко крачки и се обърна.
— Добре, братко — каза той. — Да побързаме, както казах.

След две секунди той откри, че лицето му е болезнено притиснато в бетонната стена на хангара. Ръката му беше извита, също болезнено, назад и нагоре.

— Какво, по дяволите...? — запротестира той, а после зави от болка.

— Майка ти не те ли е научила, че не трябва да се ругае в присъствието на дами? — запита го Милър с тон, който предполагаше воденето на весел и неангажиращ разговор.

— Вървете на майната си! — извика Торн. После отново зави и закрещя от болка.

— Очевидно си бавноразвиващ се, така че ще говоря бавно — каза Милър. — Да започнем с това, че не съм ти брат. Аз съм служител на федералното правителство, който провежда разследване. А ти не искаш да сътрудничиш. Това ме дразни, ядосва ме. А когато съм ядосан, обикновено причинявам болка на този, който ме е ядосал. Това поне разбра ли го?!

Торн отново извика от болка.

— Добре — каза Милър.

— Ще отидеш в шибания затвор за това — каза Торн.

И отново извика от болка.

— Ето, отново използваш неподходящи думи — каза Милър. — Наистина си бавноразвиващ се, нали?

Торн извика, защото ръката му беше извита още по-силно назад и нагоре.

— Кажете: „Да, сър!“ — каза Милър.

Не последва отговор, а Торн отново изрева от болка — този път почти патетично — след което каза:

— Да, сър. Исусе Христе, човече!

— Да поговорим за затвора — каза Милър. — Аз няма да отида в затвора. Ти ще отидеш. Ще бъдеш обвинен в обида и нападение на федерален служител, за което се полагат пет години затвор. По време на нападението рамото ти е било изместено. Ако още един път кажеш нещо неприлично, ще ти изместя и двете рамена. Поне толкова си умен, нали?

Торн отново изстена от болка, защото Милър му показва колко боли малко преди ръката да бъде извадена от ставата.

— Онзи белият мъж е специален агент от Тайните служби. На кого, мислиш, ще повярва съдията? На него или на дебел задник като теб, който носи златен „Ролекс“ и златни верижки и нарича всички афроамериканци братя и сестри, а също така плаща минимални заплати?

— Исусе Христе, човече!

— *Yahoo* — каза Милър. — Знаеш ли какво означава това?

Торн поклати глава и изстена.

— Означава: „Винаги имаш друга възможност“ — каза Милър.

— Разбираш ли? Кажи: „Да, сър.“

Торн високо и болезнено си пое дъх, после каза:

— Да, сър.

— Искаш ли да знаеш какви са другите ти възможности? Кажи: „Да, сър.“

— Да, сър — каза Торн и кимна с глава.

— Ще се върнем при останалите и ще кажа на мистър Кастило, че след като сме поговорили, си решил, че си разбрал грешката си и знаеш, че е твой граждански дълг да сътрудничиш на разследването и че ще отидем в офиса ти и ще ни покажеш книгите на компанията. Разбираш ли каква е другата ти възможност? Кажи: „Да, сър.“

— О'кей, о'кей. Исусе!

Той извика от болка, после каза:

— Да, сър.

— И коя възможност избираш? Ще сътрудничиш ли? Или ще отидеш в съда с две ръце, извадени от раменете?

— О'кей, ще сътруднича. Ще сътруднича.

— Добре.

— А сега ще ме пуснеш ли?

— Още нещо. Ако още веднъж кажеш нещо неприлично в присъствието на дамата, ще ти извадя ръката и ще я завра в задника ти. Разбра ли? Кажи: „Да, сър.“

— Да, сър — каза Торн.

— Мисля, че двамата можем да се разберем най-после. Няма да е трудно — каза Милър и го пусна.

(ПЕТ)

Полицейското управление
Бюрото за борба с тероризма
Индустриален комплекс „Франкфорд“, сграда 110
Филадельфия, Пенсилвания
15:05, 9 юни 2005

— Ще е необходимо известно време, за да проверим всички тези хора — каза главен инспектор Крамер, като барабанеше с пръсти по купа книги, в които бяха записани наетите на работа работници на „Ейвиейшън Клининг Сървисиз“, които им бяха дадени не особено доброволно. А после продължи да обяснява: — Искам да ги видят колкото е възможно повече хора, не само момчетата, които са под прикритие.

— Разбирам — каза Кастило. — Успяхте ли да се свържете с някои от момчетата под прикритие?

— Свързах се с всички — каза Крамер. — Но засега знаят само, че *искаме* среща. Проблемът е в уреждането на срещите. Трябва да се внимава много. И не може да стане през деня.

Той направи пауза и вдигна поглед към Кастило.

— Има ли още нещо, което бихте искали да разследвате, да видите?

Кастило се усмихна.

— Искате да кажете, че не само че не сме ви полезни, но и ви пречим?

— Вие го казахте, не аз — каза Крамер.

— Дик, кога за последен път си видял Камбаната на свободата?
— запита Кастило.

— Ако се изключат случаите, когато съм минавал с колата оттам, мисля, че когато бях в осми клас — отговори Милър.

— Мисля, че е време отново да я разгледаш — каза Кастило.

— Добра идея — каза Крамер и се усмихна. — Ако изникне нещо, ще ви се обадя.

— Сигурен съм, че видя знака, забраняващ спирането — каза Милър на Бети Шнайдер, когато тя първо намали скоростта, а после спря, обърна се назад и даде на заден ход.

Той седеше отпред, до нея.

— Не само мога да чета, но мога и сама да си завързвам обувките — каза тя. — Ние сме на работа, а сме и полицаи.

Видя, че Кастило се усмихна, и му се усмихна в отговор.

— Кажи му, сержанте — каза Кастило.

— Но това е знакът, отбелязващ Националния парк — започна да спори Милър и посочи: — А правилото за полицаите, които са на работа, важи ли за федералната собственост?

— „Маркет стрийт“ принадлежи на Филадельфия — каза тя. — Федералната собственост започва от другата страна на тротоара. — Тя посочи към отвореното пространство и към структурата, издигната над Камбаната на свободата и сградата на общината зад нея. — Понякога това се превръща в проблем на юрисдикцията.

— Наистина ли? И как така? — запита Кастило.

Тя тъкмо слизаше от колата и не отговори. Като слезе на тротоара, Кастило видя към тях бързо да се приближава полицейски служител. Той огледа внимателно колата, кимна, с полуусмивка на устни, и тръгна обратно по „Маркет стрийт“ към сградата на общината. Усети, че Бети го беше видяла да наблюдава полицаия.

— Как разбра, че си ченге? — запита Кастило. — И че си тук по работа?

— Мъжка интуиция. Мисля, че така се нарича — каза тя.

— Сразен съм — засмя се Кастило.

— Мисля, че и аз не съм идвала тук, откакто бях в осми клас — каза Бети, като тръгнаха по площада към Камбаната на свободата.

— Това не си го спомням — каза Милър.

— Колко пъти си ми казвал, че когато си бил ученик, си бил все в задните редици? — запита Кастило.

Бети се усмихна и поклати глава. Милър скри дясната си длан с лявата и показа на Кастило среден пръст.

— Имам предвид, не си спомням, че са допуснали грешка в думата „Пенсилвания“ — каза Милър.

Кастило погледна по-внимателно.

— Да, така е — каза той. — Предполагам, че са имали проблеми с осми клас.

— Пише, също така „Провинция Пенсилвания“ — каза Бети. — А винаги съм мислела, че са използвали думите „държава“, „република“ и „общност“.

Милър заобиколи камбаната. Кастило погледна през площада към „Маркет стрийт“.

— За какво мислиш? — запита Бети.

— Денят е прекрасен.

— Да, обаче не за това мислиш — каза тя.

— Не — призна той. — Мислех, че на десети септември вероятно е имало по-малко от петдесет души, които са смятали терористичния акт от следващия ден за възможност, макар и много отдалечена във времето.

— И мислиш, че атаката тук е вероятна, така ли?

— Искан ми се да не е така — каза той. — И се чувствам малко виновен, че не правя нещо повече по въпроса.

— Докато главен инспектор Крамер не покаже всичките онези имена на нашите хора, включително на онези, които работят под прикритие, какво можем да направим?

Той сви рамене.

— И аз това си повтарям.

Милър бързо се върна при тях.

— Сети ли се нещо? — запита го Кастило.

— Майка ми — каза Милър. — Обещах да ѝ се обадя, когато разбере дали ще имаме възможност да отидем за вечеря. Ще трябва да ѝ го кажа, по един или друг начин. Тя наистина иска да те види, Чарли.

Кастило погледна Бети.

— Имате ли връзка по радиото на разстояния като до Бала Синуид?

— Разбира се — отговори тя. — А нали имаме и мобилни телефони.

— Дик, обади се на майка си и ѝ кажи, че ченгетата ще те заведат до дома ти — каза Кастило.

Бети се подсмихна, после се усмихна открито на Кастило.

— Така ли? — каза Милър. — А Крамер?

— Ако се обади, ще отидем при него — каза Кастило. — Но, така или иначе, не сме му полезни.

— Тя настина иска да те види, Чарли — повтори Кастило.

Кастило посочи към „Маркет стрийт“ и всички тръгнаха към колата. Кастило погледна часовника си. Оставаха десет минути до четири часа.

„А това означава, че в Абеше е 21:50. Което означава, че вече е тъмно. Не знам колко време е необходимо, за да насочат сателити над Абеше, но вероятно няма да могат да го направят преди падането на нощта, което означава, че им се е наложило да използват инфрачервени лъчи и други екзотични технологии, които очевидно не са дали резултат. Секретар Хол щеше да ми се обади и да ми каже какво са открили. Което означава, че все още не знаем дали онзи проклет самолет е, или е бил, в Абеше. И няма да узнаем, докато не дойде новият ден, когато сателитите ще могат да направят вълшебните си снимки. А и това не винаги става успешно. Исусе, ако получа обаждане от Хол, това ще означава, че телефонът ми работи. Кога за последен път проверих дали батерията е заредена?“

Той извади телефона си и го погледна. Усети погледа на Бети върху себе си.

— Скоро ще трябва да заредя батерията — каза той.

— Имам зарядно в чантата си — каза Бети, докато разглеждаше входа за зареждане на телефона му. — Вероятно ще стане и на твоя телефон.

Като стигнаха до „Маркет стрийт“ и колата без отличителни знаци, Кастило седна отпред, до Бети. Тя извади зарядното от чантата си и му го подаде.

XII.
ПРОЛЕТТА НА 1991

(ЕДНО)

Офисът на помощник-командира
Специален военен център на американската армия
Форт Браг, Северна Каролина
09:30, 6 юни 1991

Младши лейтенант Карлос Гуилермо Кастило, който беше изпратен в помощ на бригадния генерал Дж. Макнаб, вдигна слушалката и каза, както се полагаше:

— Офисът на помощник-командира, на телефона младши лейтенант Кастило.

— Как се казва той? — запита онзи, който се обаждаше.

— Кой? — отговори Кастило, толкова изненадан от въпроса и начина, по който беше зададен, че почти забрави да добави: — Сър?

— Какво е името на помощник-командира? — запита онзи, който се обаждаше.

— Бригаден генерал Макнаб е помощник-командир, сър.

— Сенатор Франкенхаймер иска да говори с *генерал Макнаб*. Може ли да го повикате на телефона, или той също не е „на разположение в момента“?

— Мога ли да запитам за какво става въпрос, сър?

— Не, не можете. Ако той е там, младши лейтенант, дайте му слушалката.

— Един момент, моля, сър — каза Кастило.

Той отиде бърдо от бюрото си до вратата на офиса на Макнаб, почука с кокалчетата на пръстите си по касата на вратата и зачака генерал Макнаб да даде признаци за присъствието си, което той направи след трийсет секунди, като вдигна поглед от морето хартия пред себе си, за да погледне ядосано Кастило. Генерал Макнаб не обичаше да го прекъсват, когато мислеше. Беше се скрил в офиса си, като беше инструктирал Кастило, че може да го обезпокои само в един-единствен случай.

— Сър, мисля, че трябва да приемете това телефонно обаждане.

Генерал Макнаб обмисля това поне в продължение на две секунди, после посочи един от няколкото телефона на бюрото си. Това беше заповед за Кастило да вдигне слушалката, за да може да бъде част от разговора. Когато Кастило се подчини, Макнаб вдигна слушалката на другия телефон.

— Генерал Макнаб — каза той.

— Вие сте, както разбрах, помощник-командир на специалния военен център.

— Да.

— Казаха ми, че командващият не е на разположение в момента.

— Щом са ви казали така, значи това е истината.

— Изчакайте, моля, ще ви се обади сенатор Франкенхаймер — каза онзи, който се обаждаше.

Сенатор Джордж Дж. Франкенхаймер от Републиканската партия в щата Невада беше председател на Комитета по въоръжените сили в Сената. Генерал Макнаб и лейтенант Кастило чуха онзи, който се обаждаше, да казва тихо, като че ли беше закрил слушалката с ръка:

— Успях да се свържа само с помощник-командира, сенаторе.

Друг глас, също тихо, каза:

— По дяволите!

А после, след миг, вече по-високо, се чу:

— Добро утро, генерале. Тук е сенатор Франкенхаймер. Страхувам се, че не разбрах как е името ви.

— Макнаб, сенаторе.

— Как сте тази сутрин, генерале?

— Много добре, благодаря ви.

— Генерал Макнаб, запознат ли сте с корпорацията „АФК“?

— Името ми е познато, сенаторе.

— Те са, както обичат да казват, на върха на технологиите по прехвърляне на данни.

Макнаб не отговори.

— „АФК“ е съкращение от Алойзиъс Франсис Кейси — каза сенатор Франкенхаймер. — Основателят, който също така с председател на борда на директорите.

Макнаб отново нищо не каза.

— Чувате ли ме добре, генерале?

— Чувам ви чудесно, сенаторе.

— „АФК“ имат офиси навсякъде из страната, главно в Масачузетс, където са близо до Технологическия институт на щата и до Силиконовата долина в Калифорния. А основната си лаборатория са избрали да построят в Лас Вегас, където е и главната резиденция на мистър Кейси. Той беше много щедър към мен в предизборната ми кампания, както и към Републиканската партия.

Макнаб не каза нищо.

— Мистър Кейси иска да дойде в специалния военен център, генерал Макнаб, и ме помоли да ви се обадя, което, разбира се, направих с удоволствие.

— И какво ще прави той тук? — запита Макнаб.

— Това не е споделил с мен, генерале.

— И кога би искал да дойде? — запита Макнаб.

— Той ще дойде около единайсет часа.

— С военен хеликоптер?

— Със собствения си самолет.

— Сенаторе, знаете ли, че центърът е затворен за цивилни самолети?

— Мистър Кейси очевидно знае това, защото следващото, което ме помоли да направя, е да помоля секретаря на военния център да направи изключение за него. Той ще се приземи, както казах, в центъра около единайсет часа. Може ви да предложи, генерале, защото ще е в наш общ интерес, да направите така, че мистър Кейси да се почувства добре дошъл?

— Разбирам ви, генерале — каза Макнаб.

— Моля ви да опънете червената пътека, така да се каже.

— Точно така.

— Бях щастлив да разговарям с вас, генерале — каза сенатор Франкенхаймер и затвори.

Генерал Макнаб свали слушалката от ухото си, погледна я гневно и каза:

— Кучи син!

После погледна лейтенант Кастило.

— Чарли, този ирландски кучи син с политическите връзки е твой. Не знам дали е просто любопитен, или иска да ни продаде нещо, но съм готов да се обзаложа, че е по-скоро второто.

— Сър, и какво трябва да правя с него?

— Аз ще платя обяда на копелето, но това е всичко, което ще направя. Обядът ще е уреден в клуба за един часа. Заведи го до помещенията за високопоставени особи, ако иска да прекара тук нощта. Но го дръж далеч от мен, ако е възможно. Заведи го на разходка до хълма Смоук Бомб. Заведи го до музея. Заведи го на разходка с хеликоптера над живописния Форт Браг. Каквото и да е. Просто дръж този кучи син далеч от мен. Ясно ли е?

— Да, сър.

Пред сградата имаше две превозни средства, които бяха оставени на разположение на помощник-командира. Едното беше блестящ от чистота маслиненосив „Шевролет“, а другото — хеликоптер „Бел HU-1F“, боята на който беше такава, че да не отразява нищо.

Колата се караше предимно от сержант Том Фени, но в момента той разговаряше с втория пилот Робърт Килиън. Кастило си спомни името му в последната секунда, малко преди да се приближи до тях.

Сержант Фени отдаде чест, когато Кастило приближи. Килиън, беше с десет години по-възрастен от Кастило, а беше с по-нисък ранг, но това нито изненадваше, нито обиждаше Кастило.

— Трябва да вземем едно високопоставено лице от летището на центъра — каза Кастило.

— Искаш да отида дотам с колата? — запита Фени.

До този момент Кастило мислеше да посрещне мистър Кейси с колата за служещите в центъра.

„Не мисля, че генералът ще има нужда от хеликоптера. А дори и да има, Килиън не може да го пилотира сам. Ще трябва да занимавам мистър Кейси до обяд, а това прави почти два часа. Генералът каза да го заведа на разходка с хеликоптер. Може би това предложение няма да му се хареса. Да питам ли генерала дали да използвам хеликоптера? Но той ще ми се развика, каза в никакъв случай да не го безпокоя!“

— Да, Томи, закарай колата дотам — нареди лейтенант Кастило, после погледна Килиън. — Всичко наред ли е с хеликоптера, Килиън?

— Това високопоставено лице цивилен ли е?

— Да.

— Имаш нужда от писмено разрешение, младши лейтенант, за да возиш цивилни.

— Всяко правило има изключение.

Мястото пред сградата беше запазено за паркирането на превозните средства на полковниците и наземният контрол на центъра никак не беше щастлив, когато Кастило приземи хеликоптера там.

— Имаш ли разрешение?

— Ще взема едно високопоставено лице.

— Тогава можеш да използваш района, който е отреден за високопоставени лица.

В 11:02 на свободното място до хеликоптера се приземи частен реактивен самолет „Лиър“.

Кастило слезе от хеликоптера и тръгна към самолета, а от сградата на наземния контрол излязоха полковник и подполковник от Военновъздушните сили — последният носеше отличителните знаци на дежурния за деня — и също тръгнаха към самолета.

Кастило отдаде чест, но и двамата го изгледаха така, сякаш искаха да кажат: „Какво, по дяволите, искаш ти?“

Вратата на самолета се отвори и излезе много дребен мъж с бледо лице в костюм, който му беше доста широк. Полковникът от Военновъздушните сили залепи усмивка на лицето си и му подаде ръка.

— Мистър Кейси? Добре дошли във въздушната база „Поуп“.

Кейси кимна и пое протегнатата му ръка.

— Не знаем на какво дължим вашето посещение, но за нас е чест да сте наш гост.

— Тук съм, за да видя *Специалните части* — прекъсна го Кейси. Посочи Кастило. — Това вие ли сте?

— Да, сър — каза Кастило. — Аз съм помощникът на генерал Макнаб. Генералът съжалява, че не може да дойде лично...

— Генерал Макнаб шотландец ли е? — отново го прекъсна Кейси. — Горедолу, толкова висок? — Той повдигна ръка, за да определи с жест предполагаемия ръст. — Искам да кажа, той не е ли едно дребно копеле?

— Генералът е толкова висок, сър — каза Кастило и посочи.

— Кога ще го видя? Предполагаше се, че знае за идването ми?

— Сър, генералът се надява, че ще обядвате с него...

Кейси погледна часовника си.

— Сега е единайсет и две минути. Кога е обядът?

— Точно в един следобед, сър. В офицерския клуб.

— Дотогава има два часа. Какво, според него, ще правя през цялото това време?

— Сър, генералът реши, че може би ще искате да разгледате...

— С това? — запита Кейси и посочи хеликоптера.

— Да, сър. Запознат ли сте с този вид хеликоптери, сър?

— Имам два такива — каза Кейси и тръгна към хеликоптера.

Кастило даде знак на Килиън да запали двигателя, отдаде чест на офицерите от Военновъздушните сили и затича след мистър Алойзиус Франсис Кейси.

Докато го настигне, Кейси беше влязъл вътре и дори закопчаваше колана си. Кастило взе шлем със слушалки от стената и го подаде на слабия и жилав ирландец.

— Ако сложите това на главата си, сър, ще мога да ви давам информация за онова, което виждате.

— Като екскурзовод, така ли? А вляво... И вие ли ще летите с нас?

— Да, сър.

— Колко време сте летели в такъв хеликоптер?

— Малко над шестстотин часа, сър.

— Вие сте младши лейтенант — каза Кейси.

Това прозвуча като обвинение.

— Да, сър.

Кейси го гледа внимателно няколко секунди, сви рамене, взе шлема със слушалките и започна да го разглежда с явно презрение.

— О'кей — каза Кейси. — Да видим първо хълма Смоук Бомб, а после Макол. О'кей?

— Както желаете, сър.

Кейси постави шлема на главата си.

— Добре, да тръгваме. Може би Файетвил, също. Гарата, автогарата и летището.

В един без пет минути, след въздушно посещение на Форт Браг, Кемп Макол и Файетвил, Кастило приземи хеликоптера на определеното за това място пред офицерския клуб.

Кейси вече беше слязъл на земята, докато Кастило стигне до вратата.

— Мисля, че отново надхитрихме смъртта, така ли е? — запита Кейси.

— Да, сър, предполагам, че е така.

— Къде е полков... *генерал* Макнаб?

— Сигурен съм, че той ви чака вътре, сър.

Кейси тръгна към главния вход на офицерския клуб, а Кастило отново заподтичва след него. След като влязоха във фоайето, Кейси се обърна и изгледа Кастило с изражение на лицето, което питаше: „Добре, а сега — накъде?“

— Мисля, че генералът ще бъде в главната трапезария, сър — каза Кастило и посочи.

Бригаден генерал Брус Дж. Макнаб се изправи, когато видя дребния и жилав ирландец в широкия костюм да върви към масата му с Кастило по петите си.

— Мистър Кейси? — запита той и подаде ръка. — Моето име е Макнаб.

— Знам кой сте, генерале — каза Кейси.

— Мога ли да ви предложа коктейл, сър?

— Вие пиете?

— Сега сме в работно време, мистър Кейси. Аз...

— Ще взема „Шлиц“, моля — каза Кейси. — В самолета имаше всичко, с изключение на бира.

Макнаб направи знак на келнерката и поръча бутилка „Шлиц“, но след това промени решението си.

— Донесете три бутилки — каза той. — Мисля, че идеята да прием бира е много добра.

— Аз ще ви изчакам отвън, сър — каза Кастило.

— Останете — нареди Кейси.

Макнаб го погледна, но нищо не каза.

— Лейтенант Кастило... Какво е това име, италианско ли е?

— Име на тексаски мексиканци, сър.

— Не приличате на тексаски мексиканец — каза Кейси. — Лейтенант Кастило ми показва от въздуха главния пост, Макол и

Файетвил — обясни Кейси.

— Радвам се, че ви е било забавно.

— Може ли да задам един въпрос за него?

— Разбира се.

— Къде е получил отличията, които носи?

— В Ирак.

— Аз съм патрулирал по-дълго, отколкото трая тази война — каза Кейси. — Мислите ли, че ги е заслужил?

— Аз му ги дадох, мистър Кейси — каза Макнаб, като малко настръхна. — Заслужил ги е.

— Той е пилот, нали?

— Но заслужи отличията на земята, мистър Кейси — каза Макнаб, като избираше внимателно думите си и се опитваше да потисне назряващия си гняв.

— Сега, докато летяхме с хеликоптера, си мислех... — поде Кейси, поколеба се, после продължи: — Спомням си едно момче, авиатор, капитан Уокър от свързочните войски. Той се опитваше да ни измъкне в Лаос...

— Да разбирам ли, че сте били във Виетнам?

— Бях зелена барета във Виетнам, генерале — каза Кейси. — Нека ви разкажа историята. Хеликоптерът му попадна под автоматичен обстрел и беше свален на земята. Пилотът не беше пострадал, но хеликоптерът нямаше да може да излети оттам. Помощник-командирът изтича при Уокър и му каза: „Не се тревожи, ние сме зелени барети и ще те измъкнем оттук. Вероятно ще успеем да се върнем обратно за около седмица или десет дни.“ Уокър го погледна, той беше лейтенант и много приличаше на този тук, и реши, че, колкото и да опитва, той все пак не е Джон Уейн. „Лейтенант — каза той — нека ви кажа нещо за структурата на американската армия. Свързочните войски са едновременно свързочна и бойна единица. Аз съм най-старшият в бойната част, така че поемам командването.“ После огледа останалите от нас и запита: „Някой има ли проблеми с това?“ Беше едър и изглеждаше доста лукав, цялото му лице беше в белези и не се бръснеше често. В джоба му имаше две гранати, на кръста — пистолет 45-ти калибър и носеше карабина „Ремингтън 1100“. Естествено, никой нямаше проблеми — всички схванахме какво иска да каже. „Добре — продължи той. — Първо ще унищожим моята машина и

после ще се измъкнем оттук. Някои да има термична граната?“ Бяха ни необходими петнайсет дни да се измъкнем оттам. Когато полковникът разбра, че Уокър се е справил с това, той го награди с отличие. Чух, че бил единственият авиатор от свързочни войски, който е бил награден с отличие.

— Чувал съм тази история и преди — каза генерал Макнаб. В този момент дойде келнерката и донесе изстудената бира и три чаши. — Добре дошли у дома, мистър Кейси.

Мъжете мълчаливо гледаха как келнерката поставя чашите пред тях и налива бира във всяка, после тя каза:

— Ще се върна след малко, за да взема поръчката ви.

— Да — каза Кейси, след като тя се отдалечи. — Така и не изявих желание да вляза в *Специалните части*, генерале. Искам да кажа, да, подписах документите, но онзи, който ме нае, беше лъжлив кучи син. А аз бях само на осемнайсет и бях прекалено неопитен, за да разпознавам хората от пръв поглед. Бях радиолюбител още когато бях дете и преди да вляза в армията, положих изпит и добих свидетелство и лиценз „А“ за радиотелефония. Веднага ме изпратиха във Форт Монмът и ми възложиха работата на инструктор. Всички, с изключение на мен, бяха сержанти, така че прекарвах повече време пред радиото и на контролния пункт, отколкото в инструктажи. И тогава се появи онзи и ми каза, че ако подам молба за *Специалните части*, където наистина имат нужда от радиоспециалисти, ще ме повишат в чин сержант. И аз се записах. Това, което копелето не ми каза, беше, че ще ме произведат сержант, *след като* мина през училището за парашутисти в Бенинг и курс „Q“ в Макол.

— Това звучи ли ти познато, лейтенант Кастило? — запита генерал Макнаб, после обясни: — Самият лейтенант Кастило завърши съвсем скоро училището за парашутисти в Бенинг и курса „Q“.

Кейси погледна Кастило, но не отговори на забележката на Макнаб.

— И така, завърших курса — продължи той — и ме направиха сержант, дадох ми петдневен отпуск и изпратиха току-що навършилия ми деветнайсет години задник във Виетнам, което се оказа едно от най-неприятните преживявания в живота ми. Цялото време във Виетнам прекарах в тим „А“, в Лаос. Но успях да се опазя жив и невредим и ме изпратиха обратно у дома. Дългокос кучи син и гаджето

му, което не носеше сутиен, все още си спомням циците ѝ, ме заплюха на летището и ме нарекоха „убиец на бебета и малки деца“. По същия начин ме посрещнаха и на летището в Атланта, но този път жената, която ме заплю, приличаше на баба ми. А после дойдох тук и започна процесът по демобилизирането ми. Имаше и заключителна церемония. Единствената причина, поради която отидох, беше, защото мислех, че копелетата са напълно способни да ме изправят пред военния съд, защото съм се отлъчил самоволно. И така, строяват ни всички, призовават вниманието ни и ето, че марширува онзи полковник от зелените барети. „Извадете носните си кърпички, момичета“ — казва той. И наистина има това предвид. И така, след около минута всички стоим с носните си кърпички в ръка. „Добре, момичета — казва копелето. — Издухайте си носовете.“ Чудим се, какво, по дяволите, става, но чинът му е достатъчно висок, така че всички си издухваме носовете. „Добре — казва той. — Приберете кърпичките. Времето за сълзи мина. Знам, че се чувствате унижени от първия до последния човек. Но вие сте част от войнското братство. И никога няма да го изгубите. И е по-добре да разберете, че онова, през което сте преминали, ви прави специални. Можете да направите всичко, всичко, което решите, всичко, за което се сетите. Вие сте десет крачки пред всички други. Можете да бъдете всичко, което пожелаете. Аз не ви съжалявам. Горд съм, че служих с вас. Поздравявам ви.“ Поздрави ни, като отдаде чест и каза: „Освободете всички, старши сержант.“ И се отдалечи.

Погледите на Кейси и Макнаб се срещнаха. Кастило не се съмняваше, че онзи полковник е бил сегашният генерал Макнаб.

— И аз се върнах в Бостън и се опитах да изпия всичката бира на пристанището — продължи Кейси. — И тогава баща ми каза, че трябва да се опитам да помисля за бъдещето си и че може би трябва да се възползвам от предимствата си на ветеран във войната и да се запиша в градската пожарна команда като ченге или може би пощенски служител. Не исках да разнасям пощата, нито да бъда ченге или пожарникар. И се запитах каква част от речта на онова копеле е била истина и каква — не. Дали наистина можех да постигна всичко, което реша? Трябваша ми два дни, за да си събера ума и да реша какво искам да правя, но на следващия отидох в Масачузетския технологически институт, потърсих професора по електроинженерство и му казах, че

не съм завършил гимназия, но съм служил във Виетнам и затова зная повече от другите както за техниката, така и за хората, но че искам да науча още повече. В института нямаха много бедни ирландски деца, незавършили гимназия, но онази есен аз станах едно от тях. Първата година учех редовно, а вечерта посещавах вечерната гимназия, така взех диплома за гимназиално образование. Завърших като бакалавър след две години, а след още три взех магистърската си степен. Бях все още в института, когато получих Кръста на Военновъздушните сили.

— Онази прощална реч съм я произнасял поне петдесет пъти — каза Макнаб.

— Наистина вярвате в онова, което говорите, нали?

Макнаб кимна.

— И така, с риска да се повтори, добре дошли у дома, сержант Кейси — каза Макнаб и вдигна чашата си с бира, за да го поздрави.

— Благодаря — каза Кейси и вдигна бутилката си, за да се чукне с Макнаб и Кастило.

— И така, какво можем да направим за вас? — запита Макнаб.

— Време е за разчистване на сметките — каза Кейси.

— Моля?

— Време е да ви се отплатя — каза Кейси. — Освен ако не греша, което не се случва често, вашето комуникационно оборудване е изостанало поне с пет, ако не и с десет, години.

Макнаб помисли малко, преди да отговори.

— Разполагате с оборудване, което според вас армията може да купи?

— Да, разполагам с оборудване, с което според мен *Специалните части* трябва да разполагат — каза Кейси. — Но нямам намерение да се забърквам с армейската система за снабдяване във Форт Монмът.

— Не съм сигурен, че ви разбирам — каза Макнаб.

— Ще ви покажа с какво разполагам. Вземете каквото решите. Безплатно. Ще го отпиша като техника за проучване и развитие — каза Кейси. — Изпратете ми списък и аз ще ви набавя необходимото.

— Но вие говорите за голямо количество оборудване — каза Макнаб. — Сигурно го знаете.

— Знам. Аз съм богат, наистина страшно богат ирландец, което нямаше да стане, ако не бях повярвал истински във вашата реч и не бях се записал в Масачузетския технологически институт.

— Исусе Христе! — каза Макнаб.

— Никакво обвързване, генерале — каза Кейси. — Когато чух какво правят момчетата ви в Ирак, реших, че е крайно време да се погрижа за братята си от воинското братство. И ето ме тук.

— Преди да сте променили решението си, откъде и как да подхванем тази работа? — запитва Макнаб.

— Защо това момче да не дойде до Невада с мен в моя самолет? — каза Кейси. — Нека той да направи предварителния оглед.

— Искате да кажете, сега? — запитва Макнаб.

— Мисля, че първо ще изпия още една бира и ще хапна нещо.

— Стягай си багажа, Чарли — нареди Макнаб.

Кастило понечи да стане.

— След малко — каза Кейси и направи знак с ръката си, в която държеше бутилката бира, да седне. Погледна Макнаб. — Ако нямате нищо против, генерале. Отдавна не съм хапвал хляб с братята си.

ПРОЛЕТТА НА 2005 (ДВЕ)

303 „Конкорд съркъл“
Бала Синуид, Пенсилвания
16:55, 9 юни 2005

Мобилният телефон на Чарли Кастило звънна точно когато Бети Шнайдер завиваше и навлизаше в алеята пред тухлена къща в колониален стил, разположена зад половин акър безупречно поддържана морава.

— Ало?

Не последва отговор, но се чу звук — съскане — който предполагаше, че от другия край на линията има някой.

— Ало?

Отново не последва отговор. След миг съскането престана. Кастило погледна навън през прозореца и видя, че са близо до гаража, който можеше да подслони три автомобила. Над гаража имаше апартамент, в който беше живял през последната си година в „Уест Пойнт“, когато армията беше на учение във Филадельфия. Видя също така генерал-майор Х. Ричард Милър, вече пенсиониран, който пресичаше моравата. Когато стигна до пилоната със знамето, той спря и загледа автомобила им.

Бети спря и всички слязоха.

— Имам нужда от малко помощ тук! — извика генерал-майор Милър. Това беше заповед.

Майор Х. Ричард Милър затича към баща си и пилоната със знамето. Бети погледна Чарли и видя, че той е малко напрегнат. Когато майор Милър стигна до пилоната със знамето, генерал Милър започна да го спуска надолу. Майор Милър постави длан на сърцето си. Бети отново погледна Кастило и видя, че и неговата длан е на сърцето.

Майор Милър хвана края на знамето, когато то наближи земята, двамата го сгънаха, след което генерал Милър го сложи под мишницата си.

— О'кей — каза Кастило и тръгна към двамата Милър.

— Да, сър — каза Бети и го последва.

— Добър ден, сър — каза Кастило.

— Спуснахме знамето, вечер е — поправи го генерал Милър.

После погледна Бети Шнайдер.

— Генерале, това е сержант Бети Шнайдер от полицейското управление във Филадельфия — каза Кастило.

— Как сте, сержант? Добре дошли в нашия дом.

— Благодаря ви, сър — отговори Бети.

Спретнатата сивокоса жена със светлокафява кожа притича през моравата към тях и извика:

— Чарли! — Сграбчи двете ръце на Кастило, изправи се на пръсти, целуна го и каза: — Благодаря ти, Чарли! Господ да те благослови! — И накрая го прегърна здраво.

— Хелен — каза генерал Милър, — тази млада жена е сержант Шнайдер от полицейското управление във Филадельфия.

— Най-после Милър е свободен да остане в нашата компания, мисис и мистър Милър — каза Кастило. — Но трябва да го вържем на верига в задния двор.

Мисис Милър поклати глава, после подаде ръка на Бети.

— Много се радвам да се запозная с теб. Добре дошла!

— Благодаря ви — каза Бети.

Мобилният телефон на Кастило отново звънна.

— Ало?

— Здравей, Чарли! Как са нещата в Бала Синуид, Филадельфия?

Чарли позна гласа на Хауърд Кенеди, личния шпионин на Александър Певснер.

— Колко мило, че се обаждате, мистър Кенеди — каза Кастило.

Очите на майор Милър светнаха.

— Няма ли да ме запиташ откъде знам къде си?

— Имаш приятели от едно време, нали така?

Кастило забеляза любопитството на Бети, изписано на лицето ѝ, и неодобрението на генерал Милър.

— Не знам дали са „приятели“ — каза Кенеди. — Но съм сигурен, че парите говорят.

„Щом знае, че съм в Бела Синуид, а никой не знаеше, че ще дойдем тук, има човек в бизнеса с мобилни телефони. Те могат да

проследят обаждането до най-близката клетъчна антена. Затова е било първото обаждане, когато никой не проговори от другата страна на линията. Искал е първо да разбере къде съм, а после да говори с мен.“

— Така са ми казвали и на мен.

— Искаш ли да ми кажеш кой отговаряше на твоя телефон в хотел „Мейфлауър“?

„Какво пък, по дяволите! Недей да лъжеш, освен ако не се налага.“

— Един човек на Хол от Тайните служби. Негова инициатива. Шефът ми реши, че можете да се обадите, и не искаше да пропусна обаждането.

— Не е ли човек от ФБР, Чарли? Моля те, не ме лъжи, Чарли.

— Не. В интерес на истината, в момента отношенията на Хол с ФБР са доста напрегнати.

— Защото бях започнал да си мисля, че искаш да ми уредиш среща с някой от бившите колеги, Чарли. А това ще ме притесни почти толкова, колкото и Алекс.

— Нито ти, нито той, има защо да се тревожите за това, Хауърд.

— Добре. Когато е разтревожен, Алекс може да стане доста неприятен. В момента ще ти повярваме.

— Благодаря.

— Харесваш ми, Чарли. Уважавам те. Проверих те. У теб има повече, отколкото се предполага за човек, завършил „Уест Пойнт“. Мисля, че можем да станем приятели.

„Наистина ли има това предвид, или ме будалка?“

— Какво искаш да ми кажеш?

— Алекс иска да ти кажа, че самолетът вече не е там, където ти казахме — каза Кенеди.

— Вече не е или никога не е бил?

— Вече не е там. От снощи.

— Откъде знаеш?

— И нещо друго. Освен че са сменили регистрационните табели, свалили са всички седалки и са сложили допълнителни резервоари.

— А това откъде го знаеш?

— Е, познавам човек, който пък познава друг, който пък познава шофьора на камиона, който е закарал резервоарите до Абеше.

— И откъде този последният човек знае за твоите интереси?

— Да си остане само между нас, Чарли, наш общ приятел от товарните въздушни линии лети дотам от Могадишу, знаеш, че това е град в Сомалия, нали? И е трябвало да пренесе резервоарите.

— В „Уест Пойнт“ съм учил дори география — каза Кастило. — И закъде, казваш, са били отправени резервоарите?

— Нджамена. Това е в Чад, предполагам, че знаеш.

— И кога нашият общ приятел е превозвал резервоарите?

— Преди около три седмици. И като знаел, че се интересуваме от какво ли не, запитал за какво са им и му отговорили, че ще бъдат закарани с камион до Абеше.

— Питам се защо не са ги закарали направо със самолет до Абеше.

— Аз също си зададох този въпрос.

— И какво беше заключението ти?

— Обзалагам се, че същото като твоето — каза Кенеди. — Надявам се, разбираш, Чарли, че ако нашият приятел е имал някаква представа за Абеше, можело е да откаже полета. Както вече споменах, нашият приятел наистина не иска да привлича вниманието на обществеността върху себе си.

— Значи ето как си разбрал — всъщност мисля — че самолетът е бил в Абеше.

— Не. Затова разполагам с онова, което ФБР наричат очевиден.

— Предполагам, не знаеш къде е самолетът в момента? Или дори разполагаш с номерата на новите регистрационни табели?

— Не, не разполагам с тях. Знам само, че самолетът е преобядисан.

— Чудесно!

— Но се обзалагам, че не е в Сомалия...

— Защо да им носят резервоарите оттам, ако самолетът ще лети дотам, нали така?

— Великите умове работят почти по един и същи начин.

— А имаш ли предположение къде може да бъде?

— Не. Ни най-малка представа. Но работя по въпроса и по новата идентификация на самолета дори докато водим този разговор. Ако открием нещо, ти ще си първият, който ще узнае.

— Благодаря.

— Не предполагам да имаш нещо, което искаш да споделиш с мен?

— Не сега. Може би довечера.

Имаше кратка пауза, преди Кенеди да продължи:

— Чарли, наистина не искам случайно да попадна или да се сблъскам с някой от бившите си колеги.

— Разбирам.

— Надявам се да е наистина така. Ще държим връзка, Чарли.

Линията прекъсна.

„Питам се къде ли е той? Вероятно в Ню Йорк, защото е по-лесно да си невидим в голям град, отколкото в малък. Но може да е и във Вашингтон. По дяволите, би могъл да е навсякъде. А дори от ФБР да са успели да проследят обаждането, то повече от сигурно идваше от мобилен телефон, който би могъл да бъде захвърлен веднага след приключването на разговора. Питам се какво толкова е направил, та се страхува ФБР да не го намерят?“

Кастило осъзна, че всички го гледат. Първа наруши мълчанието мисис Милър.

— Ела в къщата, Чарли — каза тя. — Всички са дошли тук, за да ти благодарят.

— Трябва да се обадя по телефона — каза Чарли. — Наистина. Важно е.

— Тогава ще ти дадем минута — каза генерал Милър.

— Защо ти не дойдеш с нас, Бети? — предложи мисис Милър. — Да се срещнеш с останалите членове на семейството. Може би ще искаш да се освежиш?

— Благодаря.

Кастило изчака всички да влязат в къщата, после погледна Дик Милър.

— Кенеди — каза той.

— Чух.

— Самолетът не е вече там. Изхвърлили са седалките и са сложили допълнителни резервоари...

— Сложили? Или монтирали? Или натоварили?

— Не каза. Една от въздушните линии на Певснер е превозила резервоарите от Могадишу до Нджамена. А оттам са закарани с камион до Абеше.

— И ти му вярваш?

Кастило кимна.

— Той няма представа къде е самолетът в момента, и истински се тревожи, че може да замеся в тази работа и ФБР.

— Те търсят ли го?

Кастило сви рамене.

— Влез в къщата, Дик. Няма да ми трябва повече от минута.

Милър погледна къщата. По-големият му брат и леля му Бел бяха на входната врата и като че ли се канеха да излязат на моравата.

— Държат ме под око, нали така? — пошегува се Милър и отиде да попречи на Кенет Милър и леля Бел да излязат.

Кастило набра номера, който го свързваше с централата на Белия дом.

(ТРИ)

Кемп Дейвид
Планините Кейтъкин, Мериленд
17:00, 9 юни 2005

Президентът на Съединените щати се беше облегнал назад в удобното кресло и се опитваше да разбере за какво се отнася разговорът, който Хол водеше, от това, което чуваше само от едната страна. След малко се отказа от тези си опити и натисна малък бутон, който се намиреше под масата до стола му. След миг се появи стюард в бяло сако.

— Да, господин президент?

— Време е да пийнем нещо — каза президентът. — За мен малък „Мейкърс Марк“... — Направи пауза и запита: — Мат?

Хол го погледна и той направи жестове, които подсказаха на Мат, че става въпрос за пиене.

— Скоч, моля — каза секретарят на отдел *Вътрешна сигурност*.

— И скоч. Евтин скоч. В този момент секретарят не се радва на особеното благоразположение на президента.

Стюардът, чернокож и белокож мъж, който изглеждаше достатъчно достолепно, се усмихна.

— Един добър бърбън и един евтин скоч. Да, сър. Нещо за хапване, господин президент?

— Защо не?

Стюардът отново се усмихна и излезе.

— О'кей, Чарли — каза Мат Хол в телефонната слушалка. — Дръж ме в течение.

Той замислено остави слушалката на мястото ѝ, облегна се назад и погледна президента с вдигнати вежди.

— Да се върнем към играта — каза президентът и посочи дъската, разположена на масата между тях. — Шах и мат.

Секретарят погледна дъската.

— По дяволите!

— Винаги те бия — каза президентът. — Защо си изненадан?

— Надявах се, че умът ви може да е зает с други неща — каза Хол. — Беше майор Кастило.

— Нашият вече не толкова таен агент — каза президентът. — Поне това успях да разбера.

— Току-що отново му се е обадил Хауърд Кенеди, бившият служител на ФБР, който сега работи за руския търговец на оръжие.

— И?

— Кенеди му казал, че „727“ е бил в Абеше, но вече не е там. С нови, неизвестни регистрационни табели и пребоядисан в цветовете на някоя авиолиния. Коя авиолиния, само Господ знае. Мистър Кенеди също няма представа къде е в момента самолетът.

— Господи!

— Чарли Кастило каза и нещо друго. Кенеди е знаел къде е Кастило и дори нарочно е подчертал, че това му е известно. Чарли каза, че единственият начин Кенеди да узнае това, бил чрез хората, които работят в мрежата на мобилните телефони и които могат да проследят обаждането до най-близката клетъчна антена.

— С други думи, този Кенеди може да прави това, което служителите на ФБР не могат, без да са получили разрешение от съдия?

Хол кимна.

— Кастило също каза, че Кенеди изглеждал много загрижен, че ще подскажем на ФБР нещо за него. Кастило каза, че няма представа къде е Кенеди и че Кенеди добре знае това. Така че тревогите и страховете на Кенеди са малко необичайни.

— Този човек търсен ли е?

— Не знам. Казах ти, че ФБР... дори самият Марк Шмит беше... Шмит никак не искаше да ми предаде досието на Кенеди. Трябваше наистина да го притисна, за да го направи. — Той направи кратка пауза. — И, смутен съм да призная, но не съм проверил дали са занесли досието в офиса ми тази сутрин.

— О'кей. Да помислим. Марк Шмит, от ФБР знае, че този Кенеди е гнила ябълка. За тях той е нежелано усложнение. Те не искат да знаеш, както и някой друг да знае, колко високо положение е стигнала тази гнила ябълка в Бюрото или какви тревоги им е причинил.

— О'кей.

— Но това може би не оправдава Марк Шмит, че е пренебрегнал „молбата“ на Натали Кохън и не ти е предоставил исканите документи. Това е нещо различно и с това ще се заема аз.

— Да, сър.

— Но защо да вярвам на думите на този човек? Твоят човек...

— Чарли Кастило? Сега той е моят човек, така да се каже, нали?

— Не. Съжалявам. Лош избор на думи. Аз го забърках в това и Кастило е *моя* отговорност. Майор Кастило казва, че Кенеди ни помага, защото иска да престанем да го наблюдаваме внимателно. И със сигурност изглежда, че ни помага, когато ни казва къде е самолетът, но преди ние да сме успели да направим нещо, той ни казва, че самолетът вече не е в Чад. Защо да му вярваме, че въобще е бил там?

— Разполагам само с онова, господин президент, което ми казва Кастило. Той му вярва, а Чарли е много добър в това да отделя истината от лъжата.

Президентът изсумтя.

— И какво прави в момента *нашият* таен агент? Къде е той?

— Той е в къщата на бащата на Милър в покрайнините на Филадельфия. Отделът за борба с тероризма към полицейското управление във Филадельфия ще уреди среща на Кастило и Милър с някои от техните хора, които работят под прикритие в мюсюлманските групировки, които са два вида — араби-мюсюлмани и приели исляма, предимно афроамериканци, за да видят дали ще установят някаква връзка на терористите във Филадельфия.

Стюардът влезе в стаята с табла с две големи чаши уиски, купа лед и кана вода.

— Един много добър бърбън за президента — каза той. — И един наистина евтин скоч за секретаря.

— Много ти благодаря — каза Хол с усмивка.

— Причината да пиете евтин скоч, господин секретар, е, че никой не искаше да го купи. Можете ли да повярвате, че това питие е поставено в бъчва в Шотландия преди двайсет и четири години и едва сега са успели да го продадат?

— Сега, като се изясни въпросът за питието на секретаря, Джери — каза президентът, — знаем, че аз не съм единственият приятел,

който Мат Хол има тук, а и в целия свят.

Стюардът излезе.

— А сега — какво, господин президент? — запита Хол.

— Натали каза, че вече почти е време да се върна във Вашингтон. Може би с твоята оставка в джоба си. Ще изчакам генерал Нейлър да ни докладва, че самолетът не е в Чад и никога не е бил там.

— Господин президент, а искате ли да ви подготвя оставката си?

— Не. Накрая може би ще ми се наложи да я поискам, но не обичам да хвърлям хората на вълците заради собствените си грешки, особено когато те не са направили нищо, а само са се постарали да изпълнят по най-добрия възможен начин моите заповеди.

(ЧЕТИРИ)

Абеше, ЧАД
23:05, 9 юни 2005

Двама мъже, облечени в свободни памучни роби, каквито обикновено носят жителите на пустинята в Чад, седяха в малка светла палатка на триста ярда от края на пистата на летището в Абеше.

Единият беше сержант Фредерик Дъглас Луис, много висок и много слаб двацет и шест годишен младеж от Балтимор, в чийто дом на стената висеше негова снимка в пълна униформа. На нея той беше прегърнал през раменете африканец — много висок и много слаб уатуси — в роба, застанал на един крак, подпиращ се на дълга патерица. И двамата младежи се усмихваха широко в обектива на фотоапарата. Като се вгледаше отблизо, човек можеше да забележи, че двамата младежи имат едно и също лице. Луис, който беше изключително добър в работата с дигитални фотоапарати, беше наложил своето лице върху тялото на африканеца.

Също така беше наложил лицето на своята съпруга върху снимката на Джанет Джаксън в един доста разкриващ формите костюм. Мисис Луис, чийто баща беше пастор във Втората африканска методистка епископална църква в Балтимор, никак не се радваше на тези снимки.

Сержант Луис беше свързочник в екипа на „Грей Фокс“. Той седеше, стиснал между краката си оборудването за комуникации, и се опитваше да направи подобрения. Отнемаше му малко по-дълго време от обикновено, но накрая всички лампички светнаха в зелено.

— Готови сме, подполковник — каза сержант Луис.

Подполковник Томас Дж. Девънпорт, който командваше екипа на „Грей Фокс“ и който, необичайно за него, също така командваше операцията на поверения му екип, даде сигнал на сержант Луис с вдигнати палци, но не вдигна поглед от своето оборудване за комуникации, което лежеше на земята до краката му. То приличаше на малък лаптоп. Девънпорт прочете онова, което беше написал:

1. ВСИЧКО ВЪРВИ ДОБРЕ.
2. ПТИЦАТА Е БИЛА ТУК ДО ПАДАНЕТО НА МРАКА ВЧЕРА.
3. БИЛИ СА ИЗВЪРШЕНИ РЕМОНТНИ РАБОТИ:
 - A. РАЗПИТЪТ НА ПЕТНАЙСЕТ ОТ МЕСТНИТЕ, НА ОСЕМ ОТ КОИТО МОЖЕ ДА СЕ РАЗЧИТА.
 - I. „ТУК БЕШЕ ГОЛЯМ ПЪТНИЧЕСКИ САМОЛЕТ.“
 - II. БИЛИ СА МАХНАТИ ОТЛИЧИТЕЛНИТЕ ЗНАЦИ НА САМОЛЕТА И НАПРАВЕНИ НОВИ; НЕ РАЗПОЛАГАМЕ С ДАННИ ЗА НОВИТЕ ОТЛИЧИТЕЛНИ ЗНАЦИ.
 - III. ВСИЧКИ СЕДАЛКИ СА БИЛИ СВАЛЕНИ.
 - IV. НА БОРДА СА БИЛИ КАЧЕНИ ГОЛЕМИ „ГУМЕНИ ПАЛАТКИ“, ОПИСАНИЕТО НА МЕСТНИТЕ ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ РЕЗЕРВОАРИ ЗА ГОРИВО.
 - V. С ИЗКЛЮЧЕНИЕ НА ДВАМА ЧЛЕНОВЕ НА ЕКИПАЖА, КОИТО БИЛИ В „ПИЛОТСКИ УНИФОРМИ“ И ОТ НЕГРОИДНАТА РАСА, НЕ СА БИЛИ ВИДЕНИ БЕЛИ МЪЖЕ ИЛИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ЗАПАДНА ДЪРЖАВА.
 - Б. ДРУГИ ПОДРОБНОСТИ:
 - I. КУПЕНО Е ВЪЗДУШНО СРЕДСТВО, ПРЕВОЗВАЩО ТРИМА ДУШИ, ОТ ТЪРГОВЕЦ.
 - II. ОСТАНАЛА Е ПРИБЛИЗИТЕЛНО ПОЛОВИНАТА ОТ ОЛЮЩЕНАТА БОЯ И СТОМАНЕНОТО ПОКРИТИЕ, ПАДНАЛО С НЕЯ.
 - III. НАМЕРИХМЕ СЛЕДИ ОТ ГУМИ НА ГОЛЯМО ВЪЗДУШНО СРЕДСТВО.
 4. ОБОБЩЕНИЕ:
 - A. ТУК Е ИМАЛО ГОЛЯМ РЕАКТИВЕН САМОЛЕТ.
 - Б. МАРКИРОВКИТЕ СА БИЛИ СВАЛЕНИ И ПОДМЕНЕНИ, СЕДАЛКИТЕ СА БИЛИ СВАЛЕНИ, НА БОРДА СА КАЧЕНИ РЕЗЕРВОАРИ, КОИТО ВЕРОЯТНО НЕ СА МОНТИРАНИ.

В. САМОЛЕТЪТ Е ИЗЛЕТЯЛ В НЕИЗВЕСТНА ПОСОКА ВЧЕРА С ПАДАНЕТО НА МРАКА.

Първият параграф отразяваше добре свършената работа на шестима мъже с всичкото им оборудване, които бяха направили успешен парашутен десант и бяха провели мисията си, без да бъдат забелязани, което, естествено, означаваше, че никой не беше убит, ранен или изгубен.

Вторият параграф отразяваше с вероятност девет десети онова, което подполковник Девънпорт смяташе за истина. Останалото от съобщението отразяваше негови мисли и предположения.

Съобщението нямаше адрес и подпис. Както работеше системата в момента, съобщението щеше да бъде получено единствено от генерал Брус Дж. Макнаб и той щеше да знае от кого е изпратено.

Когато подполковникът натиснеше копчето за изпращане, съобщението щеше първо да бъде кодирано, а после изпратено до сателит, който обикаляше земята на височина от 27 000 мили. Сателитът, който беше програмиран да го направи, щеше да предаде съобщението на устройство, което друг човек на „Грей Фокс“ беше програмирал да изпрати на генерал Макнаб, като мине първо през кралската въздушна база в Медина, Мароко. После, когато генерал Макнаб напечаташе седемцифрения код за достъп, съобщението щеше първо да бъде декодирано, а после показано на екрана на обикновен лаптоп. Целият този процес щеше да отнеме от три до десет секунди, което щеше да зависи основно от бързината, с която генерал Макнаб щеше да набере кода за достъп.

Подполковник Девънпорт погледна сержант Луис, който се увери, че все още всичките лампи светят в зелено, а после даде знак на подполковника с вдигнат палец. Подполковник Девънпорт натисна копчето за изпращане на съобщението, изправи гръб и изпъна рамене.

По някаква причина, в моменти като този, подполковник Девънпорт винаги мислеше за онова сигнално устройство, което го беше очаровало, когато, още като млад лейтенант, го беше видял в Музея на армейското разузнаване във Форт Хуачуа, Аризона. Като сигналното устройство, което използваше сега, целта му беше да позволи комуникацията между войската и щаба. Устройството в Хуачуа

като че ли никога не е било използвано — изглеждаше така, сякаш беше произведено в завода в Уолтъм, Масачузетс, миналата седмица. То беше разположено на дървена тринога, краката на която можеха да бъдат нагласени според височината или според неравностите на терена. На върха му — където човек би могъл да очаква да види фотоапарат — имаше колекция от обикновени огледала, лост и устройство за наблюдение. Патрулите на кавалерията, които са гледали за враждебните индиански племена, са носели това устройство със себе си и докато наблюдавали за индианците, също така търсели възвишения, откъдето могат да виждат командния си пост и където да могат да разположат устройството.

Предаването на данни било много просто: слънчевите лъчи били отразявани от огледалата и препращани към командния пост. Като се работело с лоста, можело да се прекъсне отразяването на слънчевите лъчи. Ако се освободи много бързо преградата, се получавал къс сигнал, който отговарял на точка от Морзовата азбука. Да се задържи лостът малко по-дълго долу, означавало да се изпрати тире. Разбира се, изпращането на данни по този начин отнемало много време, но пак било много по-бързо от това да се изпрати човек на кон, за да каже къде са били видени враждебни индианци.

Според подполковник Девънпорт, кавалерията може би е използвала едно, две или повече такива устройства, поставени в редица. Сигналите били предавани от едното устройство на другото, докато стигнали лагера. Това изисквало съобщението да бъде записано от някоя от междинните станции и после предадено отново. За това било необходимо много време, разбира се, но все пак проблясването на слънчевата светлина било много по-бързо от способите на индианците за предаване на съобщение — използвало се парче еленова кожа, което регулирало пламъците на огъня и така дима, който предавал съобщението.

Следователно сержант Луис не беше изненадан, че светлините продължаваха да светят в зелено, нито когато дванайсет секунди след това проблеснаха две лампички, които му показаха, че съобщението е било предадено и че разкодирването му е било успешно.

Това устройство наистина беше много добро. Произведение на изкуството. Луис знаеше със сигурност, че армията не разполага с

такова, че *Специалните части*, макар и да са добри, не са така добри като „Делта“ и „Грей Фокс“, където отиват най-добрите им хора.

Трийсет секунди след като съобщението беше предадено, започна да мига жълта светлина. Сержант Луис натисна копчето, което позволяваше съобщението да бъде чуто, и след три секунди няколко пъти премигна синя лампичка, а после остана да свети стабилно.

— Ще получим гласово съобщение, подполковник — каза сержант Луис и сложи малките слушалки на ушите си.

Подполковник Девънпорт сложи на главата си подобни слушалки, после постави малък микрофон пред устните си.

— Чувате ли ме, едно-нула-едно? — стигна до тях гласът на генерал Макнаб.

— Чуваме ви, сър. Сила на звука пета степен.

Настъпи закъснение от около седем секунди, през което време думите на подполковник Девънпорт да бъдат закодирани с цифри, предадени, а след това разкодирани, за да стигнат до ухото на генерал Макнаб, после, по същия начин, дойде отговорът на генерала.

— Добро изпълнение, едно-нула-едно — каза гласът на генерал Макнаб в ухото на Девънпорт. — Предайте и на другите поздравите ми. Работя по въпроса и ще бъдете измъкнати оттам с първите утринни лъчи. И така...

Звукът рязко прекъсна.

Да се закодира и предава звуков сигнал, беше по-трудно, отколкото да се направи това с данни, а способностите на устройството явно си имаха граници.

След седем секунди, съобщението беше подновено.

— ... дотогава всички трябва да сте готови. Донесете ми сувенири. Следва още след час. Прието?

— Прието — каза в микрофона подполковник Девънпорт.

(ПЕТ)

Офисът на секретаря по отбраната
Пентагонът
Арлингтън, Вирджиния
17:10, 9 юни 2005

Мисис Тереза Слейтър, която беше на четирийсет и две и приятно закръглена, стилно облечена и работеше за уважаемия Фредерик К. Бидърмън, който пък беше секретар по отбраната вече половината си живот (Бидърмън я беше довел със себе си от компанията „Форд“ и тихо и незабележимо — и може би незаконно — лично уреди заплатата ѝ от правителството, така както беше уредил и заплащането ѝ от „Форд“) подаде глава през вратата на офиса му.

— Генерал Уидърс е тук, сър — каза тя.

— Колко мило! Ще помолиш ли генерала да влезе, моля? — отговори той достатъчно високо, за да го чуе всеки, който беше в чакалнята.

— Да, сър.

Тя му се усмихна. Знаеше какво е отношението на Бидърмън към Уидърс — той го смяташе за надуто копеле, което обаче е абсолютно необходимо, защото е много добро в онова, което върши. Същите думи те използваша и в Детройт, за да описват с тях различните изпълнителни лица.

Генерал-лейтенант Уилям У. Уидърс носеше малко кожено куфарче и влезе в офиса след миг, следван от един подполковник и един лейтенант. И двамата носеха тежки кожени куфарчета.

От своя страна генерал Уидърс гледаше на секретар Бидърмън като на човек, който страда от комплекс за превъзходство над другите и който отново е доказал, че може да бъде безмилостен кучи син. Но, от друга страна, Уидърс беше научил, че Бидърмън говори онова, което мисли, никога не казва нещо, в което не е сигурен, и думите му са ценни като златото — все качества, които генерал Уидърс рядко

откриваше в цивилните представители на правителството и със сигурност не откриваше в политиците.

— Добър ден, господин секретар — каза генерал Уидърс.

— Добър ден, господа — каза Бидърмън и посочи редицата столове, наредени пред бюрото му.

— Преди да започнем брифинга — каза Бидърмън и отвори отделението на бюрото, където държеше пурите си, за да извади три дълги доминикански пури, — питам от лично любопитство дали намериха изчезналия „Боинг“.

Пушенето беше забранено в Пентагона. Генерал Уидърс беше чул история, в която вярваше, че когато някой напомнил това на Бидърмън, отговорът на секретаря бил, че се интересува толкова от това, колкото отделът му — от хомосексуализма и че най-добрата политика в случая била: „Не задавай въпроси и няма да получаващ отговори, които те безпокоят.“

Генерал Уидърс изчака Бидърмън да завърши ритуала с подрязването и запалването на пурата.

— Господин секретар, всъщност това е първа точка от списъка ми.

Това привлече вниманието на Бидърмън.

— О! И какво става?

Генерал Уидърс махна с лявата си ръка. Лейтенантът и подполковникът мигновено се изправиха и излязоха от офиса.

— Какво, по дяволите, става, Уидърс? — запита Бидърмън. — Твоите хора няма нужда да знаят?

— Въпросът е малко деликатен, господин секретар — каза генерал Уидърс.

— За Бога, изплюй камъчето!

— Съжалявам, че не разполагам с цялата картина, господин секретар — каза генерал Уидърс.

— Исусе Христе! Да видим с какво разполагате!

— Господин секретар, запознат ли сте с операцията, която провежда в момента „Грей Фокс“?

— Не, не съм.

— Имам информация, че „Грей Фокс“ провеждат операция.

— Водена и поръчана от кого? И за какво?

— Имам информация, че първата спирка, ако може така да се нарече, е била Кралската въздушна база в Менара, Мароко.

— Въпросите ми бяха други.

— Не знам отговорите, сър.

— А запитайте ли някой, който знае?

— Не успях да се свържа с генерал Макнаб, господин секретар.

— А с помощника му?

— Помощникът му ме прехвърли към Централното командване, сър.

— И?

— Генерал Нейлър, но много трудно се свързах и с него, сър, накрая ми каза, че няма нужда аз да знам.

— Казал е, че се провежда операция и че вие няма нужда да знаете? Или че по принцип не ви се полага да знаете за операциите на „Грей Фокс“?

— Забележката на генерал Нейлър би могла да се интерпретира и по двата начина, сър.

Секретар Бидърмън вдигна слушалката на един от телефоните на бюрото си и каза:

— Тереза, дай ми Нейлър на една от сигурните линии и не им позволявай да ти откажат.

Генерал Уидърс отвори едно от отделенията на куфарчето си и извади един-единствен лист хартия.

— А го има и това, господин секретар.

Бидърмън го грабна от него.

— Какво, по дяволите, е това? — запитва той. — Някаква проклета похвала?

— Да, сър. Това беше първото нещо, което ми донесоха сутринта с хеликоптер, сър.

— Президентът е изпратил това с хеликоптер? — запитва Бидърмън, като че ли не вярваше на ушите си, после, без да даде на Уидърс възможност да отговори, продължи: — Кой, по дяволите, е майор Х. Ричард Милър? И какво, по дяволите, е направил в Луанда, Ангола? Тук пише „дело от скрит характер“. И още, че е „показал мъдрост, която обикновено се очаква само от офицери с по-висш ранг и с повече опит“. Какво, по дяволите, е това? И как президентът...

Той прекъсна по средата на изречението, защото лампичката на телефона му започна да свети. Грабна слушалката от вилката.

— Ти ли си, Нейлър? Тук при мен е генерал Уидърс и ми каза, че когато запитал за операцията на „Грей Фокс“, ти си му казал, че няма нужда той да знае. Вярно ли е?

— За Бога, той е командващ генерал на Разузнавателната агенция на отбраната и няма нужда да знае?

— Да се върнем на въпроса, генерале, каква е тази операция на „Грей Фокс“? И как така едва сега чувам за нея?

— Такива заповеди си получил? Заповеди от кого?

— Лично от президента? Или от човек, който е казал, че говори от името на президента?

— И кога беше това?

— И президентът подчерта, че аз не трябва да бъда информиран?

— Никой не е бил информиран? И предполагаш, че това включва и секретаря на отбраната?

— Такива били заповедите, ха? Исусе Христе, Нейлър!

Той тресна слушалката върху вилката, после веднага я вдигна отново.

— Тереза, виж дали ще можеш да се свържеш с президента — нареди той и отново тресна слушалката.

Погледна Уидърс.

— Онзи самолет е бил откраднат от Луанда, нали така? Има ли връзка между това и този майор?

— Очевидно, сър.

— И каква е тя?

— Не знам, сър.

— Не знаеш? — сръза го Бидърмън. — Този наш разговор започва да ми се струва нереален, генерале!

— Господин секретар, майор Милър беше помощник военен аташе в Луанда, когато беше отвлечен самолетът. Но той също така беше шеф на разузнаването там — каза Уидърс. — От които длъжности е бил освободен. Когато ме информираха за освобождаването му, аз наредих той да бъде върнат в Централното командване.

— Мисля, ти каза, че е работил и за нас там.

— Това са само административни работи, сър.

— Освободен от длъжност? И защо?

Уидърс извади друг лист хартия от куфарчето си и зачете.

— „Нарушение на мерките за сигурност, неподчинение, превишаване на правата, които са му дадени, поведение, неподходящо за офицер и джентълмен.“ Не знам повече подробности, господин секретар. Това получих от директора на регион Югозападна Африка...

— От самия директор? Или от някой от подчинените му?

— Съобщението беше подписано от директора, сър.

— За какво се отнася точката за поведението?

— Мисля, че майор Милър се е държал неприлично с прекия си началник в ситуация извън работното място, сър.

— Искаш да кажеш, че е гей?

— Прекият му началник е жена, сър.

— И той е спал с нея или се е опитал да го направи? Кое от двете?

Генерал Уидърс погледна смутено към вратата на офиса. Бидърмън проследи погледа му. Мисис Тереза Слейтър стоеше на прага с полуусмивка на лицето, повдигнала едната си вежда.

— Да не би да прекъсвам един от „мъжките“ ви разговори? — запита тя.

Бидърмън ѝ се усмихна.

— Отговорете на въпроса ми, генерале — каза той.

— Мисля, че второто, господин секретар — каза генерал Уидърс.

— Значи прекият му началник се опитва да се отърве от него, а президентът ви изпраща похвално писмо, при това — специална доставка с хеликоптер, за „проявена мъдрост, която обикновено се очаква само от офицери с по-висш ранг и повече опит“. Искане ми се да разбера за какво, по дяволите, става въпрос всъщност.

— Наредих да бъде разследвано поведението на майор Милър, сър. Преди да получа писмото на президента, аз...

— Мисля, че това може да почака малко, генерале — прекъсна го Бидърмън и погледна мисис Слейтър. — Тереза?

— Доктор Кохън е на телефона, шефе — каза тя. — Когато настоях да говоря с президента, ме прехвърлиха към нея.

Бидърмън грабна слушалката.

— Натали — започна рязко той, — какво става, по дяволите?

Секретар Бидърмън беше голям почитател на доктор Кохън и мислеше, че чувствата им са поне отчасти взаимни.

— Президентът не е на разположение в момента — каза доктор Кохън.

— Това ни връща веднага на въпроса, който зададох — каза Бидърмън.

— Това може ли да почака, да кажем, до шест или седем вечерта?

— Никога не отговаряй на въпроса с въпрос. Майка ти не ти ли е казвала, че е неучтиво?

— Майка ми въобще не е мислела, че ще заема подобна длъжност.

— Случайно да знаеш каква е последната операция на „Грей Фокс“? Тази, проведена съвсем наскоро?

— Не, не знам.

— Много забавно. Мисля, че имаше нареждане аз и ти да знаем за всички операции на „Грей Фокс“.

— А сигурен ли си, че е проведена операция?

— Според генерал Уидърс е така. Извърташ ли, Натали?

— Не — каза тя протичко и той веднага реши, че тя му казва истината.

— Къде е президентът?

Настъпи кратка, но ясно доловима пауза, преди тя да отговори.

— Той е в Кемп Дейвид с Мат Хол.

— А това пък за какво?

— Не мога да ти кажа. Нито пък на някого другото. Не биваше дори да ти казвам къде е.

— Да не би Мат да е загазил?

— И това не бива да ти казвам. Не може ли всичко това да почака до шест-седем вечерта?

— Не.

— Добре, Фред. Ще те свържем с Кемп Дейвид.

— Благодаря, но не. Но ти можеш да им се обадиш и да им кажеш, че съм тръгнал нататък.

— Не можеш да отидеш в Кемп Дейвид без разрешение, Фред.

— И какво ще направят? Ще свалят хеликоптера ми? Освен ако няма нещо друго, което никой не ми казва, аз все още съм секретар по отбраната. Благодаря, Натали.

Той остави слушалката на мястото ѝ.

— Поръчай ми хеликоптер, Тереза. А после вземи документите от генерал Уидърс. Ако има нещо важно, обади ми се на хеликоптера.

— Погледна генерал Уидърс. — Не ми казвай, че дори не подозираш, че Тереза чува всичко, което се казва в офиса.

— Да, сър — каза генерал Уидърс.

Секретар Бидърмън не отговори. Той вече излизаше от офиса.

(ШЕСТ)

Кемп Дейвид
Планините Кейтъкин, Мериленд
17:20, 9 юни 2005

— Е, това е интересно, Мат — каза президентът на Съединените щати, като погледна над ниската масичка секретаря на отдел *Вътрешна сигурност*. — Секретарят на отбраната е тръгнал насам.

— Във връзка с това? — запита Хол.

Президентът кимна.

— Опитал се да ми се обади в Белия дом. В момента Натали приема тези обаждания. Запитал я дали е запозната с проведената наскоро операция на „Грей Фокс“. Тя не знае нищо и така е казала. На което Бидърмън отговорил, че в офиса му е генерал Уидърс, който му е казал, че е проведена операция, която има връзка с някакво летище в Мароко.

— О, по дяволите!

— Натали и секретарят на отбраната, или поне така се предполага, трябва винаги да бъдат уведомявани за операциите на „Грей Фокс“.

— А аз не съм казал на нито един от тях — каза Хол.

— Малко недоглеждане, Мат? Или преднамерено действие?

— Просто не съм го направил, господин президент — каза Хол. — Предполагам, подсъзнателно не съм искал Бидърмън да... Не знам. А на Натали, предполагам, не съм казал, защото не съм искал да слушам ясните й аргументи, че е неправилно да се замесват в това „Грей Фокс“...

— В резултат на което в момента и Бидърмън, и Натали са доста настръхнали и враждебни. И имат основание за това, Мат. И за твоята грешка ще платя аз.

— С всичките ми уважения, сър, вие грешите — каза Хол. Той се изправи. — Натали и Бидърмън знаят, че с вас сме стари приятели. Те ще разберат защо сте ме довели тук — да ви обясня защо е трябвало да

бъде проведена такава операция. И няма да имат причина да ви бъдат ядосани. Аз съм виновен и аз ще понеса мъмрението.

Президентът срещна погледа му, но нищо не каза.

— Ако ме извините, господин президент, ще отида да намеря пишеща машина и ще ви подготвя оставката си. С ваше разрешение, сър, мисля, че ще е по-добре да съм си тръгнал, когато пристигне секретар Бидърмън.

След дълго мълчание президентът тихо каза:

— Наистина съжалявам, стари приятелю.

— Не съжалявайте и наполовина колкото мен, господин президент — каза Хол.

Беше прекосил стаята наполовина, когато светна лампичката на телефона. Президентът вдигна слушалката и каза:

— Ало?

— Кой се обажда?

— Тук е президентът, генерал Нейлър. Вдигнах телефона на линията на секретар Хол. В момента той не е тук. Мога ли да му предам съобщение?

Хол спря и запита с поглед дали да продължи, или да остане. Президентът му направи знак да се върне и да седне.

— Е, кажете, генерал Нейлър.

След трийсет секунди, президентът каза:

— Генерале, вероятно няма да разберете това, но този е един от онези моменти, когато лошите новини се оказват и добри новини. Моля ви, предайте поздравите и възхищението ми от работата им на генерал Макнаб и хората му...

— О, секретар Хол е тук, генерале. Може би ще пожелаете да му кажете това, което казахте на мен?

Той подаде слушалката на Хол. В слушалката на телефона в Тампа генерал Нейлър много слабо чу президентът да казва:

— Исусе Христe, Мат, ще можеш да казваш, че си бил спасен от звъна на телефона!

XIII.

(ЕДНО)

Кемп Дейвид
Планините Кейтъкин, Мериленд
17:30, 9 юни 2005

На всекидневната на президента дискретно се почука и после вратата бавно се отвори. Президентът, който седеше облегнат назад в креслото от другата страна на ниската масичка срещу секретар Хол, който говореше по телефона, махна с ръка на секретаря по отбраната Фредерик К. Бидърмън да влезе в стаята, а после му посочи дивана до масата.

Президентът вдигна палец — жест, който можеше да означава: „Почакай!“ или „Тихо, докато Хол говори по телефона“.

Бидърмън седна, доста сковано и напрегнато, в края на дивана. Президентът посочи стюарда и запита с повдигане на веждите дали Бидърмън иска нещо. Бидърмън поклати глава. Президентът направи знак на стюарда да напълни отново неговата чаша и тази на Хол.

Бидърмън гледаше ту президента, ту Хол. Президентът докосна ухото си, което според Бидърмън означаваше, че трябва да слуша какво казва Хол. Но той не чуваше много от думите.

— Секретарят по отбраната току-що влезе — казваше Хол. — Ще се свържа с теб по-късно, Чарли.

Докато оставяше слушалката на мястото ѝ, той погледна Бидърмън. Президентът се усмихна на Бидърмън.

— Какво неочаквано удоволствие, господин секретар — каза той. — Всъщност аз и Мат тъкмо говорехме за вас.

Секретар Бидърмън определено не се радваше да чуе това.

— Без коментар? — попита президентът.

— Господин президент, ще ми кажете ли какво става?

— Две много важни неща — каза президентът. — Първото, и информацията идва от източник, на който може да се вярна, е, че група терористи от Сомалия са отвлекли онзи „Боинг 727“ от Ангола, за да го разбият в Камбаната на свободата. Самолетът е кацнал в Абеше,

Чад, за да му бъде сменена маркировката и инсталирани допълнителни резервоари за гориво. Но в момента очевидно пътува за някое друго летище, откъдето може би ще излети за Филадельфия.

— Мога ли да запитам защо не съм бил информиран, господин президент? — запитва студено Бидърмън.

— Второто — продължи президентът, без да обърне внимание на въпроса му — е, че полицейският комисар във Филадельфия, на когото трябваше да кажем за тази възможност, има намерение да информира кмета на Филадельфия утре в 16:15. Последниците са очевидни: Това или ще бъде прието с безразличие от обществеността, която ще го сметне за празни приказки, или ще настъпи масова истерия. Мат и аз ви чакахме, за да проведем конференция по телефона отгук между нас и Натали Кохън, за да решим какво ще предприемем.

— Доколко може да се вярва на вашия източник? — запитва Бидърмън. — *Камбаната на свободата?* Исусе Христе, защо Камбаната на свободата?

— Всички реагират по този начин. Наистина не знаем защо са избрали тази цел. Мат току-що говори по телефона с майор Кастило, който е във Филадельфия, и се надяваме да имаме отговор по-късно тази нощ.

— Кой, по дяволите, е майор Кастило? — запитва рязко Бидърмън.

— Човекът, когото лично аз натоварих да разбере какво знаят — и кога са го узнали — разузнавателните агенции за изчезналия самолет — каза президентът. — Той е изпълнителният помощник на Мат.

— Не разбирам, господин президент.

— Знам, и вината за това, че не разбираш, е моя — каза президентът. — Сигурен съм, че имаш един-два въпроса...

Той се засмя тихо.

— Пропускам ли нещо? — запитва, все така рязко, Бидърмън. — Има ли нещо смешно, което аз не мога да доловя?

— Не, въобще нищо смешно няма в тази работа — каза президентът. — Но смехът често е реакция на хора, изпаднали в ужас. А аз съм ужасен, Фред.

Бидърмън го гледа внимателно и замислено един дълъг миг.

— Доколко може да се разчита на източника ви, господин президент? Доколко може да се вярва на това, че самолетът ще бъде

разбит в Камбаната на свободата?

— От една страна, източникът не е от онези, на които ЦРУ, ФБР и прочие агенции биха гласували доверие. Руски търговец на оръжие. Може би най-известният. Александър Певснер...

— Това име ми е познато — прекъсна го Бидърмън.

— Както казах, досега информацията, която ни е дал, отговаря на истината.

— И как ви е предал въпросната информация?

— Чрез майор Кастило.

— Наистина ми е много трудно да разбера това, господин президент — каза Бидърмън. — Защо е замесен Певснер? И защо да му вярваме?

— Мисля, че е по-добре да започнем от началото — каза президентът.

Бидърмън кимна.

— Пийни едно питие, Франк — каза Хол. — Вероятно ще имаш нужда от него и когато пишеш мемоарите си, не искам да си спомниш, че ние сме пили, а ти — не.

Бидърмън погледна Хол, после — президента. И накрая сви рамене.

— Защо не?

Президентът натисна бутона, чрез който викаше стюарда, после погледна Бидърмън.

— Когато се разгневих, че никой — нито една агенция, имай предвид — не може да каже къде е изчезналият самолет — започна президентът, — обадих се на Натали и Мат и...

(ДВЕ)

303 „Конкорд съркъл“
Бала Синуид, Пенсилвания
17:31, 9 юни 2005

Думите „Да, сър“, които майор Карлос Гуилермо Кастило произнасяше по мобилния си телефон, бяха по-скоро рефлексно действие, отколкото отговор на забележките на секретаря на отдел *Вътрешна сигурност* Мат Хол. Кастило чу звука за прекъсване на разговора секунда, след като Хол каза: „Ще се свържа с теб по-късно, Чарли.“

Остави телефона в джоба на ризата си и видя, че генерал-майор Х. Ричард Милър е излязъл в коридора, където Чарли беше отишъл да проведе телефонния разговор.

— Не се опитвах да подслушвам разговора, майоре — каза генералът. — Искам да разменя една-две думи с теб насаме.

„Майоре? Какво ли е станало сега, че се обръща така официално към мен?“

— Да, сър. Разбира се.

Генерал Милър отвори вратата и направи знак на Чарли да мине пред него. Влязоха в малък, много грижливо подреден кабинет, чиито стени бяха целите заети от лавици с книги. Имаше и поне дузина снимки в рамки. На едната се виждаше генерал Колин Пауъл, очевидно направена във Виетнам. Имаше три снимки на Дик Милър. На едната той беше в униформа заедно с баща си пред „Уест Пойнт“ и беше направена, Кастило го знаеше, защото той беше направил снимката, точно преди последния парад, след който следваше заря. На втората се виждаше Милър, който получаваше капитанските си пагони от генерал Милър. А на третата се виждаше генерал Милър, вече пенсиониран и в цивилни дрехи, да поставя майорските пагони на Дик.

— И тук можем да поговорим — каза генерал Милър и затвори вратата. — Моля те, чувствай се свободен да използваш кабинета ми, ако пак се наложи да говориш по телефона.

— Благодаря ви, сър.

— Разбирате, майоре, че не ви моля за секретна или поверителна информация.

— Да, сър?

— Искам да ви предложа помощта си в онова, с което се занимавате тук.

— Много мило от ваша страна, генерале, но не мога да се сетя с какво бихте могли да ни помогнете.

— Разбирам — каза генерал Милър. — Благодаря, че ми отделихте от времето си, майор Кастило.

Обърна се и понечи да отвори вратата.

„Всичко може да върви по дяволите, ако човек не може да се довери на генерал, завършил «Уест Пойнт», чийто дядо е бил на хълма Сан Хуан с Десета кавалерия...“

— Генерале, дайте ми минутка, моля ви — каза Кастило.

Генерал Милър се обърна.

— Онова, което ще ви кажа, сър, не може да бъде споделено с когото и да е без мое разрешение — каза Кастило. — Моето или на Дик.

— Тогава, може би ще е най-добре да не ми казвате нищо — каза генерал Милър. — Чувствата нямат място, когато става въпрос за сигурност и разузнаване.

„Лекция. Трябваше да се сетя, че ще последва това. Той все още ме мисли за кадета, който почти успя да спечели изгонването си, а и това на Дик, от «Уест Пойнт», а после не само че беше изпратен в Специалните части преждевременно, но който също така успя да отклони Дик от традицията в семейството да се служи в кавалерията и го взе при зелените барети със себе си. Общо взето, ако бях на мястото на генерал Милър, аз също нямаше да харесвам майор Кастило.“

— Току-що се обади секретар Хол, генерале...

— За него ли работите?

— Да, сър. Но условията още не са твърдо определени. Все още съм служещ офицер. Мога ли да продължа, сър?

— Разбира се. Извинете ме.

— Секретар Хол се обади, за да ми каже, че екипът на „Грей Фокс“, който направи десант на летището в Абеше, е потвърдил, че отвлеченият от Луанда „Боинг 727“ е бил в Абеше, където е бил

преобоядисан, били са му сложени нови маркировки и регистрационни номера и монтирани допълнителни резервоари.

— Мога ли да запитам защо той е сметнал, че вие трябва да знаете това?

„Майорите с по-нисък ранг, особено тези, които са повишени доста рано в кариерата, така да се каже, преди да им е дошло времето, дори не би трябвало да знаят за «Грей Фокс», нали така? А мен ме запознават дори с подробностите!“

— Защото аз му дадох първоначалната информация, сър, а тя твърдеше, че самолетът е в Абеше.

Генерал Милър дълго гледа Кастило, като очевидно решаваше дали да му вярва или не.

„Той не се пита дали лъжа. Наистина вярва, че възпитаниците на «Уест Пойнт» никога не лъжат, мамят или крадат. Нито толерират такива прояви. Но като генерал от американската армия той знае, че аз просто няма как да имам нужния опит и сигурно не зная за какво говоря.“

— Каква е връзката между изчезналия самолет и Филадельфия?
— запитва накрая генерал Милър. — Можеш ли да ми довериш това?

— Според информацията, група терористи от Сомалия, които се наричат „Свещеният легион на Мохамед“, се канят да го разбият в Камбаната на свободата тук.

— Мога ли да запитам откъде имате тази информация? Като се изключи това, че камбаната е символ за Америка, тя не изглежда да има стойност като цел на терористична атака.

— Това не мога да ви кажа, генерале, защото просто не знаем. Но екипът на „Грей Фокс“ потвърди, че, първо, самолетът е бил в Чад и са му били направени известни промени, и, второ, че е напуснал Чад снощи. А това потвърждава получената информация.

— И закъде е излязъл, майоре? Къде е самолетът сега?

— Не знаем, сър.

— Ще може ли да стигне дотук с допълнителните резервоари?

— Възможно е, сър. Но мисля, че целта на допълнителните резервоари е по-скоро да се вземе голямо количество гориво, което да действа като експлозив. Опитват се да подобрят ефикасността на „бомбите“, използвани на единайсети септември. А този „Боинг“, тъй като е по-малък и доста стар, лесно избягва радарите.

— И вярвате, че самолетът е тръгнал към Филадельфия?

— Да, сър.

— И затова сте тук?

— Нашият източник вярва, че вероятно съществува връзка между „Свещения легион на Мохамед“ и човек от Филадельфия. Комисар Келог се опитва да ни помогне да я открием, ако има такава.

— Келог знае ли за самолета? И възможността да бъде използван като бомба тук.

— Да, сър. А след 16:15 часа утре ще информира и кмета.

— Кметът не знае? — запита генерал Милър изненадан.

— Още не, сър.

— Но той е кметът!

„С други думи, проклетият генерал, нали така?“

— Решението да не се каже веднага на кмета беше на комисар Келог, сър.

— Кметът трябва да бъде информиран — каза генерал Милър.

„Исусе Христе, това да не би да е заявление, че той ще му каже?“

— Наистина вярвам, че решението на комисар Келог е правилното, сър.

Генерал Милър обмисли думите му и кимна.

— Да, така е — каза той. — А ролята на Дик във всичко това?

— Централното командване и по-точно генерал Нейлър го предостави на секретар Хол, сър. Работим заедно по този случай.

— А защо беше освободен от длъжност в Ангола?

— Защото изпълни дълга си, сър. А това доказва, че е бил освободен без причина. В Досието му няма да бъде записано нищо по въпроса в Ангола, освен че е получил похвално писмо от президента.

Генерал Милър обмисли това за миг, после запита:

— И мога ли да помогна с нещо?

— Не мога да се сетя за нищо, с което бихте могли да ни помогнете — каза Кастило. — Освен... Можете да кажете на комисар Келог, че съм ви казал онова, което трябва да знаете. Не знам какви са отношенията ви с него...

— Приятели сме от много дълго време.

— Може би ще успеете да помогнете на него.

— Да — каза генерал Милър замислено.

Канеше се да каже още нещо, когато на вратата се почука.

— Ало? Майор Кастило? — повика го тихо сержант Бети Шнайдер.

Генерал Милър отвори вратата.

— А, сержант Шнайдер — каза той.

Тя не му обърна внимание.

— Получихме обаждане. Трябва да се срещнем с хората, за които говорихме, след четирийсет и пет минути.

— Къде? — запита генерал Милър.

Бети Шнайдер погледна Кастило за знак дали да отговори.

— Тъкмо казах на генерала защо сме тук — каза Кастило.

— На две преки от северната гара във Филадельфия — каза тя. — Но ще трябва да сменим колата.

— Да сменим колата? Защо? — запита Кастило.

— Заради „Уест Селзър стрийт“, където ще е срещата. Там нов „Форд“ означава или полицейска кола без отличителни знаци, или глупак от Майн Лайн, който се опитва да търгува с наркотици — каза Бети. — А не трябва да привличаме вниманието, майоре.

— Мисля, че се съгласи да ме наричаш Чарли — каза Кастило.

— Сега сме на работа, о'кей? А и тук съм на собствена територия.

— Странно, сержант — каза генерал Милър, — и аз нито за миг не си помислих, че сте от Бюрото за посетители.

Присъствието на сержант Бети Шнайдер от полицейското управление беше обяснено с доста добре изфабрикувана и убедителна история, която донякъде се основаваше на фактите, но в никакъв случай не се споменаваха възможността самолет да бъде разбит в Камбаната на Свободата.

Кастило беше казал на мисис Милър и на останалите членове на семейството, че отдел *Вътрешна сигурност*, към който е бил прикрепен от известно време и към който майор Милър пък току-що е бил прикрепен, иска да установи близки отношения с полицейското управление във Филадельфия и особено с Бюрото за борба с тероризма и Бюрото за борба с организираната престъпност, както и с разузнаването към тези отдели. Комисар Келог, по-скоро от уважение към Мат Хол, отколкото към Кастило и Милър, бил уредил Бюрото за посетители — което се справя с гости филмови звезди и други такива

— да ги снабди с кола и шофьор, сержант Шнайдер, за да ги придружава и да отговаря на евентуалните им въпроси.

Кастило се усмихна на Бети Шнайдер.

— Можеш да му кажеш, сержант — каза той.

— Работя в Бюрото за борба с тероризма, генерале — каза тя.

— И извадихме късмет с шефа на въпросното бюро, генерале — обясни Кастило. — Служил е в *Специалните части*. Той помоли шефа на Бюрото по организираната престъпност да ни даде сержант Шнайдер.

— Има само още нещо, майоре — каза Бети. — Главен инспектор Крамер съветва майор Милър да проведе срещата, а не вие. И да се облече подходящо за случая.

— Заради мястото, на което отивате? — запита генерал Милър.

Тя кимна и каза:

— Белите мъже, също като нов „Форд Седан“, предизвикват съмнение на „Уест Селзър стрийт“ след падането на мрака...

— Да се облече подходящо? — запита генерал Милър.

— Работни дрехи, за предпочитане мръсни и скъсани — каза Бети.

— Мисля, че имаме такива в гаража — каза генерал Милър.

— Къде ще сменим колите? — запита Кастило.

— На отдел „Вътрешни работи“ е казано да ни дадат онова, от което имаме нужда — каза тя. — Те имат цял гараж, пълен с такива коли. Ще сменим колата на „Дангън роуд“. В центъра на града. Недалеч от мястото, където отиваме.

— Има ли оръжие, което Дик може да вземе, генерале? — запита Кастило.

— А ще има ли нужда от оръжие? — запита генерал Милър и погледна Бети Шнайдер.

— Човек никога няма нужда от оръжие, докато не възникне наистина такава, генерале — каза тя.

Генерал Милър дръпна централното чекмедже на бюрото си и извади полуавтоматичен пистолет, модел 1911A1 45 АСР. Увери се, че не е зареден, и го подаде на Бети.

— Произвеждаха ги в завода „Франкфорд“ — каза той. — Пълнителят е за пет, не за седем, патрона. Използваха ги всички офицери.

Тя внимателно го разгледа.

— Хубав е — каза и вдигна поглед към него. — Ще го прибера в чантата си и ще му го дам по-късно.

— Защо не му дадете и това? — запита той и ѝ подаде пълнителя с пет патрона, който също извади от чекмеджето.

— И като му го дадете, кажете му, че ако е възможно, искам да го получа в същото състояние, в което му го давам.

— Да, сър — каза тя, но очевидно беше смутена от забележката му.

— Което означава, че не бива да се стреля в пристъп на гняв или друг афект — каза генерал Милър.

(ТРИ)

Кемп Дейвид
Планините Кейтъкин, Мериленд
17:55, 9 юни 2005

— Мога ли да говоря свободно, господин президент? — запита Бидърмън след няколко минути.

Президентът вдигна и двете си ръце с дланите нагоре, с което искаше да каже, че се предава.

— Допреди около трийсет секунди — започна секретарят, — не приемах вашите аргументи, каквито и да бяха те, че сте оправдани в пропуска си да ме информирате за събитията. Аз съм секретар по отбраната. И имам право да знам какво става.

— И какво се случи преди трийсет секунди? — запита тихо президентът.

— Разбрах, че позволявам на своето деликатно емо да ми пречи да възприемам реалността — каза Бидърмън. — Двата набиващи се в очи факта — а може би фактът е само един — че вие сте президентът и главнокомандващ американските въоръжени сили. Според конституцията защитата на страната лежи на вашите плещи. Вие имате властта да правите каквото пожелаете. Щом веднъж осъзнах това, нямах проблеми с възприемането на факта, че вие имате право да изпратите някакъв си майор да провери как всичките генерали вършат работата си. В това има още по-голям смисъл, като се има предвид, че ако нещо не е наред, да се напише официален доклад за причините по каналния ред ще отнеме месеци. А след единайсети септември ние знаем, че не винаги разполагаме с толкова време. И като ви познавам добре, зная, че вашето нежелание да узнаете дали всичко е наред по каналния ред — тоест, да напишете молба и да поискате проучване — е свързано с това, че така няма да си създадете политически врагове.

— Истината, Фред — каза президентът — е, че идеята да направя това по каналния ред въобще не ми е хрумвала. Аз просто исках тихо и безшумно да узная кой какво е научил и кога го е научил.

Мислех, че така ще добия поне малко представа как работят разузнавателните ни агенции. А най-тихо и безшумно това щеше да стане, като използвам майор Кастило. Никой нямаше да обърне особено внимание на един майор. Това е всичко, така се случи.

— Така се случи, господин президент? — каза Бидърмън. — Не разбирам.

— Май попаднах право в гнездото на осите. Щом ти си научил за тази операция на „Грей Фокс“ и, както призна, си бил бесен, почакай, докато научи директорът на ФБР.

— Извинете, господин президент. И какво от това, с всичките ми уважения? Вие сте открили, всъщност майор Как-му-беше-името е открил...

— Кастило — прекъсна го секретар Хол. — Майор Карлос Гуилермо Кастило.

— ... между другите неща — продължи Бидърмън, — че директорът се кани да освободи от длъжност друг майор, който е свършил добре работата си в Ангола, и че директорът е далеч по-загрижен да пази задника си, отколкото да проучи връзката на руския търговец на оръжие със събитията.

Президентът го погледна с вдигнати вежди, но не каза нищо.

— А без Чарли, господин президент — прекъсна го Хол, — никога нямаше да открием нищо за Кенеди. Шмит, абсолютно съм сигурен, нямаше да ни даде доброволно тази информация.

— За Кенеди? — запита Бидърмън. — Кой е той?

— Бивш служител на ФБР, който сега работи за Певснер — каза президентът. — Не знаем каква длъжност е заемал във ФБР, преди да напусне, но като съдим по неохотата на Марк Шмит да даде досието му, не мисля, че е била незначителна фигура.

— Ако бях параноик — каза Хол, — а Господ ми е свидетел, че вече започвам да се чувствам по този начин, бих казал, че между Шмит и директора на ФБР има конспирация да кажат на нас, всъщност на президента, само това, което би искал да чуе.

— Това е изключително сериозно обвинение, Мат — каза президентът.

— А как по друг начин бихме могли да интерпретираме случилото се, господин президент? — отговори Хол.

— Господин президент — каза Бидърмън, — няма молбата или по-скоро заповедта на Натали Кохън не беше да се даде на Мат всичко, което поиска, и то веднага?

Президентът го гледа един дълъг миг.

— Разбрахме, Фред — каза той.

— И което е по-важно — продължи Бидърмън, — майор, как му беше името... Кастило е открил повече за липсващия самолет от всеки друг. А няма това не е техен приоритет? Нали те трябва да неутрализират този проклет самолет, преди онези лунатици да го разбият в Камбаната на свободата или да направят нещо друго, също толкова налудничаво, с него?

— Нима предлагаш, Фред, да не спъваме по никакъв начин майор Кастило? — запита президентът.

— Точно така. Канех се да предложа да го изпратите във Форт Браг, за да ръководи „Делта форс“ и „Грей Фокс“ в операцията по неутрализирането на самолета, но...

— Но какво?

— Познавате ли генерал Макнаб? — запита Бидърмън. — Искам да кажа, лично? Едно проклето копеле. Той няма да се вслуша в думите на един майор. Може би ще е по-добре да отида там лично или поне да се свържа по телефона с Макнаб.

— Чарли Кастило е бил пилот на хеликоптера на Макнаб в Ирак по време на първата пустинна война — каза Хол. — А след единайсети септември Чарли командвал една от операциите на Макнаб с „Делта Форс“ в Афганистан. Макнаб ще се вслуша в думите му.

— Особено — каза президентът — след като кажем на генерал Макнаб, че аз лично съм му наредил да отиде във Форт Браг.

(ЧЕТИРИ)

Овалният кабинет
Белият дом
1600 Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
19:10, 9 юни 2005

Петнайсет минути, след като Натали Кохън, съветникът на президента, се обади по телефона на Джон Пауъл, директора на ЦРУ, за да му каже, че „президентът би искал той да отиде в Белия дом веднага, когато може“, автомобилът на директора, марка „Юкон XL“, влезе в района на Белия дом.

Докато слизаше от колата пред страничния вход на Белия дом, чу познатия звук на хеликоптера на президента, който се канеше да кацне на южната морава.

Пауъл стигна пред външния офис на Овалния кабинет преди президента. Натали Кохън беше там.

— Натали — каза Пауъл и ѝ кимна. После запитва: — Къде е бил той?

— В Кемп Дейвид — каза тя.

— Какво става?

— Мисля, че и двамата ще разберем сега, Джон — каза тя.

Президентът влезе във външния офис след минута.

— Джон — каза той. — Добре, че си тук.

— Добър вечер, господин президент.

Бидърмън, Хол и Пауъл кимнаха, но не казаха нищо.

— Бих искал да прекарам минута насаме с Пауъл, преди да започнем — каза президентът. — И току-що си спомних, Натали. Обади ли се във Форт Браг?

— Не, сър. Мислех, че вие ще се обадите.

— Какво ще кажеш да се обадим сега? — запитва президентът, но това всъщност беше заповед.

Президентът направи знак на Пауъл да влезе преди него в Овалния кабинет, затвори вратата и му махна с ръка да седне на един от столовете, поставени пред бюрото. Президентът остана прав и загледа през прозореца към безупречно поддържаната морава, за да събере мислите си.

— Да, господин президент? — запита директорът Пауъл.

След миг президентът се обърна към него и заговори.

— Надявах се, че си готов да ми кажеш дали изчезналият самолет е в Чад или не. И ако не е, къде може да бъде.

— При първите слънчеви лъчи ще насочим сателити над Абеше, господин президент. Всъщност сателитите наблюдават мястото от известно време, но сензорите, които търсят топлина и метална маса, още не са предали данни, на които да можем да разчитаме. Утре...

— С други думи, не знаете? — прекъсна го президентът.

— Страхувам се, че нямам информация, господин президент.

— Аз не знам къде е самолетът, но знам, че не е в Абеше — каза президентът.

— Значи информацията на Мат Хол е била неточна, господин президент?

— Информацията на Мат Хол беше точна — отговори президентът и срещна погледа на Пауъл. — Имаме потвърждение, че самолетът е бил там, че седалките са били свалени, че на борда са били качени допълнителни резервоари, че са сложени нови регистрационни табели и самолетът е излетял в неизвестна посока.

Пауъл се размърда от неудобство и след миг каза:

— Трябва да запитам, господин президент, защо мислите, че информацията е достоверна?

— Защото екип на „Грей Фокс“ влезе в Чад и докладва това, което току-що казах. — Президентът остави тези думи да стигнат до съзнанието на Пауъл, после продължи: — Проблемът сега е да открием къде се намира самолетът в момента и нещо по-точно, освен че е на път към Филадельфия.

Пауъл вдигна вежди, но не отговори.

— Не бях сигурен дали да повдигна този въпрос сега, Джон, но мисля, че се налага. Ако не за друго, то поне ще изясним нещата помежду си, преди да влязат другите.

— Да, господин президент?

— Вие сте действали на базата на грешна информация и се наложи аз да поправа действията ви.

— Не мисля, че ви разбирам, господин президент. Какви действия съм предприел?

— Освободили сте от длъжност вашия човек в Луанда поради „сериозни нарушения на мерките за сигурност, превишаване на правата и...“ Исусе Христе! „Поведение, неподобаващо за джентълмен“. За какво ви е било последното? За да сте сигурни, че гвоздеите го приковават към кръста?

— Очевидно, сър, говорите за майор Милър.

— Да.

— Информацията ми дойде от прекия му началник, сър.

— Е, но да даде поверителна информация на моя личен представител не е нарушение на мерките за сигурност — каза президентът.

— Не, сър. Разбира се, че не. Очевидно са ме заблудили.

— Да, така е. Милър не е направил неприлично предложение на жената, но тя е направила такова на моя човек.

— Ако фактите са такива, сър, аз ще...

— Фактите са такива — прекъсна го президентът.

— ... предприема веднага нещо, за да поправа ситуацията.

— По отношение на майор Милър това няма да е необходимо — каза президентът. — Аз самият се погрижих. А колкото до останалото, винаги съм смятал, че е много полезно да имаш доверие на хората, които работят за теб.

Президентът срещна погледа на Пауъл за миг.

— Ще кажеш ли на другите да влязат, моля?

(ПЕТ)

Улиците „Уест Селзър“ и „Самърсет“
Филадельфия, Пенсилвания
19:25, 9 юни 2005

Кастило виждаше през тъмните прозорци на петгодишния раздрънкан и ръждясал седан „BMW“, който Бети Шнайдер беше избрала от редицата коли, наредени пред гаража на полицейския отдел, много по-добре, отколкото мислеше, че е възможно.

— Приятен квартал — каза той, като гледеше засипаните с боклук улици и тротоари, редиците полусрутени къщи, на много от които прозорците бяха запълнени с бетон.

Бети му беше казала, че са използвали този автомобил и преди, но не мисли, че някой му е обърнал особено внимание.

— Беше конфискуван — каза Бети. — Но от клиент, не от търговец на наркотици. Изглежда, че успелите търговци на наркотици не карат подобни автомобили.

— Какъв е сценарият? — запита Дик Милър.

Той седеше на задната седалка, облечен в скъсан и мръсен работен комбинезон, тънко яке и оръфани маратонки „Адидас“. Пистолетът беше в страничния джоб на якето му и той държеше ръката си в джоба, за да не се забелязват очертанията на пистолета. Нямаше къде другаде да го сложи. Мобилният му телефон беше в джоба на гърдите на якето.

— Ще минем през квартала отново — каза Бети. — Ще спра на ъгъла и ти ще слезеш. Бързо и без да затваряш силно вратата. И ще тръгнеш бързо в противоположната посока. Ще отидеш до ъгъла, ще спреш, ще се огледаш и после или ще се подпреш с гръб на сградата, или ще седнеш на стъпалата. Нашият човек трябва да е в някоя от сградите. Той ще изчака, за да се увери, че не си привлякъл нечие внимание.

— Той има ли име?

— Той знае, че ти се казваш Милър, и разполага с описанието ти. Нека той се приближи към теб. Няма да говориш с никого. О'кей?

— Схванах. А после — какво?

— Ще отидеш с него, където той те заведе — сигурно в някоя от тухлените сгради. Ще му кажеш какво искаш, но не се знае дали той ще може да ти помогне. Когато свършите, ще ни се обадиш. Той ще ти каже как да се върнеш обратно на ъгъла и ще си тръгне. Ще се подпреш отново на стената и когато мина, ще се качиш в колата.

— Добре.

— Ако нещо се обърка, тук някъде трябва да има и кола без отличителни белези на Отдела за борба с тероризма и човек, всъщност — брат ми. Колата вероятно е паркирана близо до Северната гара. И колата, и човекът, могат да дойдат тук до минута. Но целта не е да разрушим прикритието на нашия човек. Разбра ли?

— Разбрах.

— Като свършим тук, имаме уредена и друга среща, надявам се. В девет и половина на ъгъла на Северна дващест и пета улица и „Хънтингтън“. На около дващест пресечки от гарата. А може би и още една след това.

— Пази си гърба, Дик — каза Кастило, когато Бети намали скоростта и приближи пресечката на двете улици.

— А ти се дръж прилично, Казанова — каза Милър.

Бети спря колата. Милър слезе, затвори тихо вратата и се отдалечи. Бети зави наляво по „Уест Селзър“, после зави надясно и излезе на „Норт Броуд стрийт“.

— Ето го и брат ми — каза тя, като минаха покрай гарата. — И другата кола. Маскирана като кола за патрул по магистралите.

— Те не привличат ли вниманието?

— Колите, които патрулират по магистралите, са навсякъде. Не че той ще се разтревожи кой знае колко. Той се грижи изключително добре за по-малката си сестра.

— Видях това в бара на „Уоруик“. Наистина помислих, че е гаджето ти.

— А той ме запита дали не си ми досаждал — каза тя.

— Ако си спомняш, не съм.

— Спомням си, каза ми, че работиш в някаква компания по нефтените платформи. И аз ти повярвах. Ти си много добър лъжец. Би

могъл спокойно да работиш под прикритие.

— Ще го приема като комплимент.

— Приеми го като факт — каза Бети. — Мисля, това, че не ми направи предложение в бара, е изключение от общото ти правило.

— И защо мислиш така?

— Дик непрекъснато ме предупреждава по отношение на теб, а на теб все ти казва да се държиш прилично.

— Имай ми доверие, сержант — каза Чарли. — Добродетелността ти няма да бъде атакувана.

— Обзалагам се, че казваш това на всички момичета — каза Бети.

— Ще се чувстваш ли по-добре, ако се преместя на задната седалка?

— Не е необходимо. Мога да се грижа за себе си.

— Да сменим темата, къде отиваме сега?

— След малко ще завия вдясно, ще направим кръг и ще се върнем към района, където оставихме Дик.

Тя тъкмо беше завила, когато мобилният телефон на Кастило звънна.

— Ало...

— Да, сър.

— Току-що оставихме Дик на мястото на срещата. Ще се срещне с едно от ченгетата, които работят под прикритие...

— Сержант Бети Шнайдер от разузнаването към Отдела за борба с организираната престъпност.

— Ще отидем да го вземем, когато се обади. Ще имаме поне още една среща днес...

— Вероятно до късно през нощта, сър. Ще е трудно...

— Не. Главен инспектор Крамер беше категоричен, че Дик ще се справи по-добре от мен. Дик е черен.

— Не, сър. Май не съм особено необходим тук...

— Форт Браг? Защо?

— Да, сър. Не знам колко време ще ми е необходимо да стигна там. Ще ви се обадя...

— Кога ще стигне във Фили, сър?

— Толкова време ще ми е необходимо да си опаковам багажа и да стигна до летището, сър.

— Да, сър. Господин секретар, мога ли да остана, докато Дик си свърши работата? Може би ще научи нещо...

— Да, сър, разбирам. Ще ви се обадя, когато стигна там. Ако Дик научи нещо, докато летя...

— Да, сър. Разбирам.

Като остави мобилния си телефон в джоба, Кастило разбра, че Бети е спряла колата. Тя го гледаше.

— Сега вече и секретарят по отбраната знае какво става — каза Кастило. — И мисли, че трябва да отида във Форт Браг, за да се срещна с генерал Макнаб. И така, трябва веднага да тръгна за Форт Браг. Шефът ми ще изпрати самолета си, за да ме вземе.

— С Дик всичко ще е наред, Чарли — каза Бети. — Прикритието му е отлично. Рискът е за ченгетата, които работят под прикритие.

— Да — каза той.

— Ти наистина се тревожиш за него, нали? Бих помислила, че...

— Какво?

— О, не знам. Мъжки работи. От зелените барети може всичко да се очаква. Но ти наистина се тревожиш за него.

— С Дик се познаваме много отдавна. А той няма никакъв опит в подобни неща.

— И ти винаги си се грижил за него, така ли?

— Какво искаш да кажеш?

— Майка му ми каза какво си направил в Афганистан. Нищо чудно, че те всички те обичат толкова много.

Кастило срещна погледа ѝ за миг.

— Можеш ли да ме оставиш някъде, откъдето ще мога да взема такси?

— Мога да направя нещо повече от това — каза тя, извади телефона си и набра номер.

— Том, нашият гост трябва да бъде закаран първо в „Уоруик“, а после — на летището. Веднага.

Тя погледна Кастило.

— Моят по-голям брат — каза тя.

— Досетих се.

— О'кей — каза Бети в телефона. — От южната страна, след пет минути. Благодаря, Том.

Тя прекъсна връзката, остави телефона в чантата си и потегли.

— Том ще изпрати кола на патрула по магистралите до Северната гара. Те ще те откарат първо до хотела, а после и до летището.

— Благодаря.

Когато стигнаха до Северната гара, не се виждаше кола, която да прилича на такава от патрула по магистралите. Бети спря в неосветения район и изгаси фаровете. След миг две коли спряха в района до гарата.

— Ето я и твоята кола — каза тя. — Най-вероятно ще те кара Том.

Бети светна с фаровете веднъж.

— Аз ли да отида при тях, или те ще дойдат при мен?

— Ти тръгни, а когато те видят, те...

— Беше чудесна, Бети, много ти благодаря.

— Аз ще се погрижа за Дик — каза тя. — Не се тревожи.

И тя го целуна леко по устните, нейните бяха топли и меки.

„Тази целувка не е целомъдрена — помисли си Кастило. — Но със сигурност не е и страдна. Нещо средно. Нежна.“

— Исусе! — каза той.

— Да, Исусе — каза тихо Бети. — Аз наистина не исках това да се случи.

Кастило я докосна по бузата с върховете на пръстите си, но не направи опит да я целуне.

— Тръгвай, Чарли — каза Бети.

Той извърна бързо глава и я целуна. Тя отговори, но след малко обърна глава.

— Тръгвай, Чарли — каза. — Моля те.

Той излезе от колата и тръгна към гарата. Една от колите тръгна към него. Той спря и зачака. Колата мина покрай него. Втората кола също тръгна и спря пред него. Кастило влезе и затвори вратата. Между предните и задните седалки имаше преграда. Тапицерията на задните седалки беше от тежка материя. Колата тръгна и към него се обърна

един много едър и много черен полицейски служител, който носеше кепе, което изглеждаше прекалено малко за него.

— Първо в хотел „Уоруик“, а после — на летището. Така ли?

— Да, моля.

— Облегнете се и се насладете на пътуването — каза патрульът по магистралите и колата потегли по „Норт Брод стрийт“.

(ШЕСТ)

Полицейският служител — Кастило забеляза, че е само сержант — се беше облегнал на колата, когато Чарли излезе от хотела с багажа си. Той взе куфара от Чарли, отвори задната врата, хвърли куфара в багажника, изчака Чарли да влезе и затвори вратата. Портиерът на хотела очевидно се чудеше какво става.

Бяха изминали пет или шест пресечки и бяха спрели на светофара на „Саут Брод стрийт“, когато мобилният телефон на сержанта звънна.

— Изчакай малко, лейтенант — каза сержантът и се обърна назад. — За вас е, но връзката не е добра заради бариерата, която колата представлява.

Колата спря до тротоара, сержантът слезе, отвори задната врата и подаде телефона на Кастило.

— Ало?

— Тук е Том Шнайдер.

— Мисля, че сме се срещали и преди — каза Чарли. — Наистина оценявам...

— Да. И къде служите вие, във ФБР или някъде другаде?

— Някъде другаде.

— Е, чуйте ме добре. Видях какво правехте със сестра ми в колата.

— Наистина не знам какво да отговоря на това — каза Чарли. — Беше...

— Не отговаряйте. Просто слушайте. Ако продължавате да се занасяте със сестра ми, ще ви счупя и двата крака. Разбрахте ли ме?

— Чух ви съвсем ясно, лейтенант.

— По-добре не се връщайте във Филадельфия — каза лейтенант Шнайдер и сложи край на разговора.

Чарли върна телефона на сержанта, който очевидно беше чул разговора, защото каза:

— Той наистина ще го направи. По-добре е да обърнете внимание на думите му.

После затвори вратата, седна на предната седалка и колата се вля в движението по „Саут Броуд стрийт“.

— Коя авиолиния? — запита сержантът от патрулите по магистралите, когато приближиха международното летище във Филадельфия.

Не бяха обсъждали тази тема. Всъщност през цялото време умът на майор Карлос Гуилермо Кастило беше зает със спомена за очите на Бети Шнайдер — и с устните ѝ, — както и с думите на брат ѝ.

— Няма да пътувам с авиокомпания — каза той. — Ще изпратят самолет за мен.

— Кой са тези „те“?

— Отдел *Вътрешна сигурност* — каза Чарли. — Самолетът ще е на Тайните служби.

— Не се ли шегувате?

— Има ли общ терминал на това летище? — запита Чарли. — Или нещо подобно?

— Не знам — призна сержантът. — Ще видя дали мога да намеря някой служител на летището.

На половината разстояние между тях и изходите за различните линии сержантът видя друг полицай, който носеше бяла шапка, и натисна клаксона, за да привлече вниманието му. Когато това не помогна, той пусна сирената за миг и това даде желанния ефект. Един от служителите на летището изтича при тях за голямо удивление и наслада на повече от трийсет пътника.

— Вашето име Кастинго ли е? — запита служителят на летището, след като го бяха запитали къде ще кацне самолетът на Тайните служби.

— Кастило — каза Чарли.

— Както и да е — каза служителят и погледна сержанта. — Трябва да го закарате до участъка.

Участъкът се оказа малка сграда в края на паркингите. Сержантът отвори задната врата на патрулната кола за Чарли и след като Чарли взе багажа си от багажника, двамата влязоха в сградата.

Тя беше, както видя Чарли, малко полицейско управление. Имаше „бюро“ — издигната платформа — при което стояха един

сержант и един ефрейтор. А в едната част на помещението имаше две килии. „Решетките“ представляваха свързани една с друга метални вериги, но се виждаха добре от мястото, където стоеше сержантът, така че едва ли някой затворник би могъл да мине между тях незабелязан.

Джоуел Исаксън, тайният агент от охраната на секретаря Хол, се подпираше на импровизираното подвижно „бюро“. Чарли тръгна към него, следван по петите от сержанта от патрулите по магистралите. Като видя Чарли, Исаксън се усмихна, след което кимна леко с глава към микрофона, скрит под ревера му.

— Том — каза той. — Дон Жуан току-що влезе.

Кастило се запита как ли ще изглежда следното: сержантът от патрулите докладва, че успешно е закарал пътника на летището, и казва, че е бил посрещнат от федерален агент, вероятно човек на Тайните служби, който го е нарекъл *Дон Жуан*.

— Здравей, Чарли — каза Исаксън. — Идваш тъкмо навреме. Не съм те чакал повече от пет минути. Самолетът те чака.

— Не очаквах да видя точно теб, Джоуел — каза Кастило, докато се здрависаха.

— ФБР най-сетне изпратиха онова досие, за което шефът молеше — каза Исаксън. — Нали се сещаш, досието на новия ти приятел?

Кастило кимна.

— Шефът иска да го прочетеш по време на полета. Трябва да го върна обратно.

— Добре.

— И да знаеш, извади късмет. Спомняш ли си чантата, която остави в самолета последния път, когато пътува с него?

Чарли започна да търси в паметта си.

„Исусе! Оставих чантата си в самолета на секретаря в деня, в който се срещнах с президента и той ми възложи тази работа. Денят, в който Фернандо ме взе в новия си самолет и отидохме до Тексас да видим баба. Исусе, съвсем бях забравил за нея. Преди колко време беше това? Струва ми се, че е минала цяла година, но всъщност са минали само две седмици. Даже по-малко — тринайсет дни.“

— Все още е в самолета — каза Джоуел. — Никой не е надничал в нея.

— Благодаря.

— Можеше да е бомба, Чарли — каза Исаксън. — Добре, че никой не се е сетил да провери и да претършува багажа ти.

— Забравих да кажа, че оставих чантата си на борда — каза Чарли.

— Не ти се сърдя, *Дон Жуан*...

„Много ти благодаря, Джоуел. Защото сержантът тук може да не е чул обръщението *Дон Жуан* първия път.“

— Но не казвай на шефа, че не сме проверили багажа ти.

— Разбира се, няма.

— Готов ли си да тръгваме?

— Когато кажеш — каза Чарли. Обърна се към сержанта от патрулите. — Благодаря, че ме докарахте. Оценявам стореното.

— Няма проблеми — каза сержантът, след това погледна Исаксън. — Мога ли да запитам защо го наричате *Дон Жуан*?

Исаксън се усмихна, после започна, пресилено, да се оглежда из стаята.

— Не виждам дами, които могат да се обидят, така че, защо не? Погледнете го, сержант. Много привлекателен мъж. Млад. Неженен. Живее прекрасно. Среща много интересни жени. Бихте ли заподозрели, че ляга с много от тях?

Сержантът се засмя тихо.

— И аз реших, че вероятно е нещо такова — каза той.

(СЕДЕМ)

На борда на „Чесна Ситейшън Х НС 601“
Височина на полета 31 000 фута
Близо до Рейли, Северна Каролина
21:35, 9 юни 2005

— Ти прочете ли това? — запита Чарли Кастило, като вдигна поглед от досието на Хауърд Кенеди, на всяка страница от което имаше червен печат, който гласеше: СЕКРЕТНО.

Джоуел Исаксън и Том Макгайър бяха в задната кабина. И двамата лежаха почти хоризонтално в напълно свалените седалки. И двамата държаха бири в ръце. И двамата кимнаха.

— Реших, че трябва да знам — каза Макгайър, присмехулно сериозен.

Исаксън се усмихна.

— Нещо липсва — каза Кастило. — Или аз пропускам нещо.

Исаксън вдигна дясната си вежда, но отново нищо не каза.

— ФБР искат от нас, или поне от шефа, да им кажем къде е той. И той истински се тревожи, че аз ще го направя.

— Аха! — съгласи се Исаксън.

— Тук няма нищо, което, да обясни това — каза Чарли. — Тук няма нищо, което дори да намеква, че го търсят или че е обвинен в нещо. Нищо подобно. Поверително може би, но секретно?

— Говори се, че във ФБР дори вътрешният им телефонен указател е секретен — каза Том Макгайър. — Те много държат да пазят нещата си и информацията си само за себе си.

— Какво е правил той за ФБР? — запита Исаксън.

Кастило отново сведе поглед към досието.

— Бил е „помощник специален агент и е отговарял за Отдела по професионални стандарти“ — прочете Кастило. — Какво, по дяволите, е това?

— Онова, което ченгетата наричат „вътрешни работи“ — каза Макгайър. — Помисли малко, Чарли.

— Искаш да кажеш, че се е занимавал с мръсните агенти на ФБР?

— Няма такова нещо като мръсен федерален агент — каза Исаксън. — Изненадан съм, че ти, специален агент от Тайните служби, не знаеш това.

Макгайър се засмя. Кастило не мислеше, че те не одобряват документите му от Тайните служби, но понякога го закачаха по този повод. Кастило показа среден пръст на Исаксън.

— А какво ще кажеш за онзи техен човек, който всъщност беше руски агент?

— Този случай дори те не могат да отрекат — каза Макгайър. — Но трябва да мислиш за него като за изключение от правилото.

— Никога не съм казвал, и Том ми е свидетел, това, което ще кажа сега — каза Исаксън. — О'кей?

— О'кей — каза Кастило.

— Аз, разбира се, не знам за какво говоря. Но нека ви разиграя този сценарий — каза Исаксън. — Той вероятно датира още от времето на Едгар Хувър, но основната философия на ФБР е да защитава ФБР, близко следвана от правилото, че ФБР винаги трябва да има безупречен имидж и никога не трябва да се признава нещо, което ще накърни този имидж. *Esta claro, mi amigo?*

Кастило кимна с усмивка.

— Като имаш това предвид, ясно е защо техният Отдел по вътрешните работи не се нарича така. Да имат Отдел по вътрешните работи, би било признание, че съществува вероятност, колкото и далечна да е тя, от време на време един или двама, а може би и трима федерални агенти да не са стопроцентово чисти и перфектни. От друга страна, трябва да се признае, че от време на време има агенти, чието поведение не отговаря стопроцентово на професионалните стандарти на ФБР. И затова съществува този отдел — за да се справи тихо и ефективно с тях.

— И ти не харесваш особено ФБР, нали, Джоуел?

— Като всеки друг американец, който разсъждава правилно и е патриот, аз уважавам ФБР. Просто не мога да приема възможността някой федерален да има нисък морал или да не прави онова, което се изисква от него.

Том Макгайър отново се засмя тихо.

— О'кей, а ти какво мислиш, Том?

— Чети досието, Чарли. ФБР търсят твоя приятел Кенеди от мига, в който той е напуснал Куантико. Винаги го изпращали на някое важно място. Той никога не се озовавал на място като Корнхоул, Канзас. Винаги бил или в Ню Йорк, или в Лос Анджелис, или в Далас, често посещавал и Вашингтон. Бил добър в работата си. Можех да го кажа дори само заради телефона.

— Моля?

— Когато се обади в апартамента ти. Аз вдигнах слушалката и казах: „Ало.“ Той каза: „Чарли?“ Аз казах: „Кой се обажда, моля?“ И той затвори. Подушил е, че ченге и дори може би федерален агент отговарят на телефона ти. Обади се отново след пет минути — достатъчно време, за да не се обажда вече от този телефон, а от мобилен, който естествено не може да бъде проследен.

— О'кей — каза Чарли.

— И така, отново не знам за какво говоря, но съществува вероятност. Приятелят ти Кенеди е бил натоварен, като изключително умен, изключително лоялен, член на ФБР, да следи за спазването на професионалните стандарти. А тази позиция му е позволявала да знае кога и кого са залавяли. Защото не всички агенти, които били залавяни да бъркат в чекмеджето с парите или в гащите на нечия чужда съпруга, били обвинявани.

— И защо не?

— Колкото по-високо били в пирамидата на ФБР, толкова по-смущаващо било за ФБР да ги сложи зад решетките на справедливостта. Мога ли да продължа?

— Разбира се. Не знам на каква част от това да вярвам, но е интересно.

— Е, тогава върви на майната си, Чарли. Устните ми вече са запечатани.

— Не може да зарежеш работата по средата, Джоуел.

Исаксън го накара да чака достатъчно дълго, та да си помисли: „Проклет да съм, май няма да каже нищо повече.“ И едва тогава продължи:

— Оставяли ги във ФБР с ясното съзнание за онова, което са направили, и така заплахата висяла непрекъснато над главите им. Но положението се запазвало такова само докато те оставали във ФБР. А

твоят приятел вече не работи за Бюрото, нали така? Сега работи за едно лошо момче, руснак. Но все още може да използва същия лост, за да... Как да го кажа? *За да получи сътрудничеството* на много хора от Бюрото. Кое не е точно в интерес на ФБР.

— Добре, и какво от това? — запита Кастило. — Защо Кенеди толкова много се тревожи, че ще разберат къде е?

Макгайър имитира пистолет с ръката си и каза:

— Бум!

— О, хайде, Том! — каза Чарли.

— Стават и нещастни случаи — каза Исаксън. — Хората биват прегазени на пътя от неразумни или луди шофьори, някои падат от балконите на къщите си и така нататък.

„Исусе Христе, те наистина мислят това, което говорят!“

— Закопчейте коланите си! — чу се гласът на пилота. — Най-после получих разрешение да кацна на „Поуп“. Кацането няма да бъде гладко.

Носът на самолета мигновено се насочи надолу.

(ОСЕМ)

Въздушна база „Поуп“
Северна Каролина
21:55, 9 юни 2005

Вторият пилот скочи на земята веднага след приземяването и застана до вратата, готов да я отвори в мига, в който самолетът спре напълно. Пилотът очевидно искаше да излети колкото е възможно по-скоро. Защото, ако самолетът беше на разположение на Чарли, това означаваше, че не е на разположение на секретар Хол.

Самолетът спря на пистата пред основните сгради и вторият пилот веднага отвори вратата. Чарли слезе по стъпалата, като носеше куфарчето с лаптопа си и куфара, който беше донесъл със себе си от Филадельфия. Исаксън го последва, като носеше забравената в самолета от Чарли чантата, подаде му я, потупа го с обич по рамото и се качи обратно в самолета.

Чарли праметна презрамката на куфарчето през врата си, вдигна куфара и чантата и тръгна, като куфарчето го удряше при всяка крачка и му причиняваше голямо неудобство, към двойните стъклени врати на основната сграда. Още преди да е стигнал до сградата, самолетът наближи края на пистата и когато той бутна вратите с гърба си, за да влезе, видя, че самолетът набира скорост по пистата, готов да излети отново.

Чарли отново се запита защо ли идването му във Форт Браг е толкова важно, та Хол да му изпрати собствения си самолет. Единствената причина, за която се сети, беше, че жестът е бил направен предвид дългото разстояние и безкрайното чакане по летищата.

Зад бюрото в помещението стоеше изправен дежурният сержант.

— Трябва да бъда откаран до специалния военен център — каза Чарли.

— Вие слязохте току-що от самолета?

— Да.

— Военен ли сте?

„Добър въпрос. Кой съм аз? Специалният помощник на секретаря по вътрешната сигурност? Специален агент от Тайните служби? Майор Кастило от американската армия? Или агент от Бюрото за борба с наркотиците? Кое то и казах на брата на Бети, преди той да изкаже желанието си да счупи и двата ми крака.“

— Да — отговори Кастило на въпроса на сержанта.

— Ще трябва да видя документите ви, сър — каза сержантът. — И заповедите ви.

„Къде ли, по дяволите, са документите ми от армията? В капака на лаптопа, където ги сложих, когато тръгнах за Германия. И няма начин да ги извадя оттам сега, та да дам на сержанта интересна новина, която после да разказва на момчетата.“

— Не е възможно, сержант, съжалявам — каза Чарли. — Бихте ли се обадили на дежурния офицер в специалния военен център да му кажете, че майор Кастило има нужда от транспорт дотам? Очакват ме.

— Наистина трябва да видя документите ви, сър.

— Всъщност, това не беше предложение, сержант. Обадете се във военния център.

— Сър, тук е сержант Лефлър от основната сграда на „Поуп“. При мен е един джентълмен, който няма документи, но казва, че е майор Кастило и че вие го очаквате.

След петнайсет секунди, след като повтори името на Кастило, сержантът почти триумфално се обърна към Кастило и каза:

— Не са чували за вас, сър.

— Дайте аз да говоря с него, моля — каза Чарли.

Сержантът не отговори, вместо това набра номера по памет.

— Сър, не искам да ви безпокоя — каза той след миг, — но мисля, че е по-добре да дойдете тук. Може би имаме опит за нарушение на правилата. — След миг той добави: — Не, сър. Няма за какво да се тревожите. — После затвори.

— Сър, бихте ли седнали там? — каза той на Чарли, като посочи редицата столове, изработени от хром и пластмаса.

— Какво става, сержант?

— Сър, дежурният офицер е тръгнал насам. Той ще отговори на въпросите ви, ако имате такива. Моля ви, седнете, сър.

Сержантът постави длан на кобура на пистолета си.

„Какво, по дяволите, става тук? Не ме ли очакват?“

Чарли отиде до редицата столове и седна.

„По дяволите, ще трябва да му дам материал за приказки.“

— Сержант, може ли да отида там, за да отворя куфарчето си, моля?

— Останете на мястото си, моля, сър — отговори сержантът. — Ще говорите за куфарчето си с майора, когато той стигне тук, сър.

Телефонът на бюро то звънна. Без да откъсва поглед от Кастило, сержантът вдигна слушалката.

— Сър, дежурният офицер не е тук в момента...

— Ще бъде тук след две минути, сър. Ще се обадите ли тогава?

— Сър, един цивилен самолет вече беше тук. Току-що излетя...

— Да, сър. Наистина от него слезе един мъж. Няма документи, сър, той казва, че е майор...

— Не мисля, че е добре да правя това, сър, докато дежурният офицер не дойде тук. Той може да ви позволи да говорите с него...

— Не, сър, не знам с кого говоря. Вие не ми казахте името си.

Сержантът замръзна на мястото си, когато получи отговор. В този момент се появи майор от Военновъздушните сили, пилот, който носеше отличителните знаци на дежурен за деня.

— Какво става, сержант? — запита той.

— Сър, мисля, че е по-добре да вземете това — каза сержантът и му подаде телефона. — Обажда се помощник-командирът на Осемнайсети въздушен корпус.

Майорът взе телефона.

— Тук е майор Триуорд, сър. Дежурният офицер за деня. С какво мога да ви помогна, сър?

Майорът погледна Кастило.

— Извинете ме, сър, вие ли сте специалният помощник на секретаря по вътрешната сигурност?

Кастило кимна.

— Да, сър, той е тук — каза майорът и подаде слушалката на Кастило.

— Сър — каза сержант Лефлър, — на мен той каза, че е майор от армията.

— Тук е майор Кастило, сър — каза Чарли в телефонната слушалка.

— Ето, чувате ли, той отново го каза, сър — каза сержант Лефлър на дежурния офицер.

— Това пак съм аз, сър — каза Чарли в слушалката. — Прикрепен съм към отдел *Вътрешна сигурност*...

— Да, сър, току-що пристигнах с личния самолет на секретаря. Заповедите ми са да докладвам на генерал Макнаб.

— Той не ми показва и заповедите си, сър — каза сержант Лефлър. — Аз го помолих да го направи.

— Да, сър. Ще бъда тук — каза Чарли в слушалката. — Благодаря ви, сър.

Той подаде телефона на майора от Военновъздушните сили.

— Генералът ще дойде да ме вземе.

— Сър, мерките за сигурност повеляват никой да не напуска сградата, без да е показал документите си — каза отново сержант Лефлър.

Майорът го погледна, но не отговори.

— Онова, което искам да знам, е как така цивилен самолет е кацнал тук без разрешение и защо не ми е казано за това — каза майорът на сержанта.

— Пилотът обяви полета като план с първа степен на секретност на *Тайните служби* — предложи обяснение Чарли. — Това му дава право да кацне почти навсякъде, където пожелае.

— Вие да не би да сте и в Тайните служби? — запита майорът.

„Всъщност аз съм специален агент на Тайните служби. Искате ли да видите значката ми?“

Чарли се засмя тихо. Беше почти кикот.

— Нещо смешно ли казах?

— Не. Всъщност, майоре, аз също съм майор.

Генерал-майор Х. В. Гонзалес, висок пет фута и пет инча, доста мургав, с маслинен кожа и тежък не повече от 130 паунда, влезе наперено в сградата десет минути по-късно, следван от помощника си и един полковник, и двамата с ръст доста над шест фута. Всички носеха маскировъчни пустинни бойни униформи.

Помощник-командирът на Осемнайсети въздушен корпус се огледа и отиде право при Кастило. Чарли побърза да стане, когато той се приближи.

— Вие ли сте Кастило?

— Да, сър.

Генерал Гонзалес превключи на испански.

— Името Елейн Нейлър говори ли ви нещо?

— Да, сеньор.

— А как е първото име на съпруга й?

— Альн, сеньор.

— Но ние нямаме привилегията да го наричаме на първото му име, нали?

— Аз — не, сър.

— Генерал Нейлър ми каза, че вие сте по произход от тексаските мексиканци, че говорите прекрасно испански и работите за секретаря по вътрешната сигурност и че той няма ни най-малка представа защо доктор Натали Кохън се е обадила, за да каже, че идвате тук по заповед на президента. Това достатъчно обобщение ли е?

— Да, сеньор.

— Хари — каза генералът, като отново заговори на английски, — помогни на майор Кастило с багажа.

Пред основната сграда беше паркиран син „Плимът“.

— Вие ще седнете отпред, до мен — нареди генерал Гонзалес на испански, след като се настани зад кормилото.

— Да, сеньор — отговори Кастило.

— За какво беше цялата тази шумотевица в сградата? — запита Гонзалес.

— Моя грешка, сър. Помолих сержанта да се обади на дежурния офицер, за да ми осигури транспорт. А те никога не са чували за мен. А после не можах да намеря документите си от армията.

— А защо сте се обадили на дежурния офицер? Не знаете ли, че генерал Макнаб командва Осемнайсети въздушен корпус?

— Освен ако глупостта не е извинение, сър, нямам извинение. Бях помощник на генерал Макнаб, когато беше командващ дежурното. И се обадох там. Не беше умно от моя страна.

— О, значи познавате генерал Макнаб?

— Да, сър. Къде е той, сър?

— Не мисля, че трябва да знаете това.

— Сър, тъй като познавам много добре генерал Макнаб, мисля, че е толкова близо до провежданата операция на „Грей Фокс“ в Абеше, колкото въобще е възможно.

— Бих искал да знам откъде вие сте чували за Абеше — каза генерал Гонзалес. — Повечето от хората от Форт Браг, които знаят за това, са на задната седалка.

— Сър, операцията трябваше да провери дадена от мен информация.

— И?

— Информацията беше потвърдена, сър. Отвлеченият самолет е бил там, но в момента не е там.

— Добре. Щом знаете толкова много, значи не сте външен човек. Генерал Макнаб е в Менара, Мароко, с някои други хора и един „С-17“, с който да прибере хората, ако нещо се обърка с отвеждането им от Абеше, което ще стане с първите утринни лъчи. Веднага щом операцията приключи, той и хората ще се върнат тук с онзи „С-17“. Полетът трае пет часа.

— Благодаря ви, сър.

— Проблемът в момента е какво да правя с вас.

— Сър?

— Преди да говоря с генерал Нейлър преди двайсет минути, очаквах някакъв важен цивилен гост. И сме ви приготвили помещенията за ВИП посетители, майор Кастило.

— Защо не ме оставите при хълма Смоук Бомб, сър?

— Не. Последното, от което имаме нужда, е още вдигане на шум, когато отново не можете да намерите документите си. Ще ви заведем в стаите за ВИП посетители. Само не казвайте на никого, че сте майор.

— Да, сър.

Изминаха няколко минути, през които генералът шофира мълчаливо из Форт Браг. После каза:

— В армията има доста неприятна работа, но една от тези, начело в списъка, е да си помощник на генерал Скоти Макнаб. Това вероятно е дори по-лошо, отколкото да си негов помощник-командир.

— Аз мислех за това като за придобиване на ценен опит, сър.

Генерал Гонзалес се засмя.

— Хари, чу ли това?

— Да, сър.

— Запиши си го.

— Да, сър.

— Хари, искам да останеш с майор Кастило. Дай му едно питие, после го сложи да си легне. Изглежда уморен, а мисля, че през утрешния ден ще има възможност да придобие много „ценен опит“.

— Да, сър.

XIV.

(ЕДНО)

Форт Браг, Северна Каролина
22:50, 9 юни 2005

Апартаментът за ВИП посетители, в който настанаха Кастило, се състоеше от спалня, хол и малка трапезария, малък офис и кухненски бокс. Беше с размери около две трети от апартамента му в „Мейфлауър“. Към него беше прикрепен и млад сержант в добре изгладена камуфлажна униформа.

— Да накарам ли сержанта да ви приготви питие, сър? — запита помощникът на генерал Гонзалес.

Той беше капитан. Табелката на гърдите му казваше, че името му е Брустър. Над гърдите му имаше отличителните знаци на старши парашутист. А малко над лакътя беше пришита емблемата на Осемнайсети въздушен корпус. Но баретата му беше черна, както и баретата на самия генерал Гонзалес, спомни си Кастило. Така че нито генерал Гонзалес, нито капитан Брустър бяха от *Специалните части*. Зелените барети носеха зелени барети и неимоверно се гордееха с тях.

„Каква ли барета носи напоследък генерал Макнаб? Черна или зелена? Очевидно какъвто цвят му харесва.“

— Не — каза Кастило. — Можете да ми кажете къде е барът и да изпратите сержанта да си почива.

— Да, сър — каза помощникът, като не можа да скрие учудването си от резкия тон на Кастило.

Кастило забеляза това.

„Исусе Христе, какво ми става?“

— Сержант, имах много лош ден — каза Кастило. — Ще изпия едно питие и после ще си легна. Няма нужда да стоите заради мен.

— Да, сър — каза сержантът, а после запита: — Сър, а какви са плановете ви за закуска?

— Нищо повече от чаша кафе. Има ли кафе-машина в кухнята?

— Да, сър. Но за мен ще бъде удоволствие...

— Как да ви се обадя, ако имам нужда от вас?

— Номерът на офиса е залепен с лента за телефона, сър, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря ви, сержант — каза Кастило и му се усмихна със закъснение.

Когато сержантът си отиде, Кастило погледна капитан Брустър.

— Не исках да говоря така рязко на сержанта — каза Кастило.

— Сигурен съм, че няма проблем, сър — каза капитан Брустър.

— Мога и сам да си приготвя питие и да си легна, капитане — каза Кастило. — Няма нужда и вие да се навъртате край мен.

— Мога да се навъртам и навън, пред апартамента, ако така ще се чувствате по-удобно, сър, но...

— Но генерал Гонзалес е казал да останете при мен, така ли?

— Да, сър.

Кастило отиде в кухненския бокс, където беше видял редица бутилки на плота.

— Знам как е. Бил съм тук, правил съм това и така нататък — каза Кастило.

Капитан Брустър се усмихна.

— Искате ли и вие питие? — запита Кастило, като вдигна бутилка скоч.

— По-добре да не пия.

— Няма да кажа на генерала.

Тогава капитан Брустър каза:

— Добре. Защо не? Благодаря.

Кастило наля уискито в чаша и му го подаде.

— Колко време бяхте помощник на генерал Макнаб? — запита Брустър.

— Прекалено дълго — каза Чарли. — Двайсет и два месеца. Достатъчно дълго, за да знам, че когато разбере, че съм прекарал нощта в апартамента за VIP гости, ще каже нещо неприятно.

Брустър се засмя тихо.

— А вие?

— Предполага се, че ще съм помощник една година — каза Брустър. — Остават ми още два месеца.

— А после? — запита Кастило. — Искате ли лед? Сигурно има някъде. Или вода? Аз пия уискито чисто.

— Чисто е добре — каза Брустър и добави: — Подал съм молба за *Специалните части*. Може би ще извадя късмет.

Звънна мобилният телефон на Кастило.

— Ало?

Чу се шум, после „клик“. Кастило постави обратно телефона в джоба на гърдите си.

— Лоша връзка? — запита капитан Брустър.

„Не, беше вероятно онзи ренегат федералният агент, който работи за руския търговец на оръжие и който иска да знае къде съм, а после — да ме впечатли със способностите си.“

Кастило кимна и каза:

— Обзалагам се, че ще звънне отново след минута.

Той включи секундарника на часовника си и чукна чаши с Брустър. След това отново извади телефона от джоба си и набра един от записаните в него номера.

„Кенеди да върви по дяволите. Ако се обади, може да остави съобщение на гласовата ми поща. Но се обзалагам, че няма да иска да остави съобщение, дори за да разбере, че знае къде съм.“

— Да? — отговори женски глас.

— Това моят любим сержант ли е?

— Не сега. Обади се отново след десет минути — отговори рязко сержант Бети Шнайдер.

— Да не би нещо да се е объркало? — запита Кастило. Но още докато произнасяше думите, разбра, че тя е прекъснала връзката и той говори напразно.

„Какво, по дяволите?! Да не би нещо да се е объркало с Дик?“

— Любим сержант, който е жена? — запита капитан Хари Брустър и се усмихна многозначително.

Погледът на майор Кастило му подсказа, че прекосява опасна граница.

Кастило отпи от питието си.

„Последното, от което имам нужда, е алкохол. Умът ми и без това вече не работи както трябва. Обадих се на дежурния офицер, вместо в Осемнайсети въздушен корпус! От друга страна, май не бих могъл да заспя спокойно, без да се отпусна. Дори Дик да се пече на адски огън във Филадельфия, няма как да му помогна оттук, от Форт Браг.“

Отпи още една глътка и тъкмо беше отлепил чашата от устните си, когато телефонът му отново звънна. Той го извади почти гневно от джоба си.

— Да?

— Телефонът ти май не работи добре — каза Хауърд Кенеди.

— Няма ли да ми кажеш къде съм?

— Това ми подсказва, че вероятно вече не си във Филадельфия.

— Ти къде си?

— Някъде над Северна Каролина, предполагам. Използвам един от онези телефони, които са прикрепени към задната седалка и струват десет долара на минута. Ти няма ли да ми кажеш къде си?

— Какво правиш „някъде над Северна Каролина“? Пътуваш нанякъде?

— Всъщност отивам в Канкун — каза Кенеди. — О'кей. Сега е твой ред.

„Тъй като не знам дали истината е, че той е в самолет на път за Мексико и говори с мен по безжичен телефон, но знам, че вероятно се готви да ме провери, значи е настъпил моментът на истината.“

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че съм в апартамента за ВИП гости във Форд Браг, Северна Каролина, Хауърд?

— Разбира се. Тъй като сме се разбрали да сме съвсем искрени един с друг. И какво, по дяволите, правиш във Форт Браг? Има ли нещо, което би искал да споделиш с мен?

„Изненадата му изглежда неподправена. Или пък звучи така, защото е толкова добър лъжец, колкото съм и аз самият?“

— Отговорът на първия въпрос е, че съм тук, защото шефът ми ме изпрати тук. Той не ми е обяснил какви са причините. И не, нямам какво да споделя с теб. Милър е все още във Филадельфия, за да се срещне с ченгетата под прикритие. Не знам дали е открил нещо, но скоро ще науча. И ако науча нещо, как да ти предам информацията? Досега не съм се опитвал да се обадя на някого, който пътува със самолет.

— И аз не съм — каза Кенеди. — Но за да ти покажа вярата си в теб, нещо, което обикновено не обичам да правя, аз съм на „Мексикана 455“, полет от Нюарк за Мексико сити. Ако научиш нещо, опитай, Чарли. Сега е ерата на чудесата в сферата на комуникациите. Ако не се

получи — и не съм посрещнат в Мексико сити от представители на предишния си работодател — ще ти се обадя от летището.

— Ако те посрещне някой, не съм го изпратил аз.

— Честна скаутска?

— Ти бил ли си скаут?

— Разбира се. Нима ти не си бил?

— Бил съм. Честна скаутска — каза Кастило.

— Като отношение на един скаут към друг приемам честната ти дума — каза Кенеди.

— А това означава ли, че ще ми кажеш и защо отиваш в Канкун?

— Мислех, че никога няма да попиташ — каза Кенеди. — Знаеш ли къде е Хартум, Чарли?

— Град в Судан.

— А знаеш ли къде е международното летище „Муртала Мухаммад“?

— Този път ме хвана. Не знам — призна Чарли след миг.

— Лагос, Нигерия. Запиши си го.

— Тази викторина има ли някакъв скрит смисъл?

— „Боинг 727“ с боята и отличителните знаци на „Еър Суринам“... Знаеш ли къде е Суринам, Чарли?

— В горния десен ъгъл на Южна Америка?

— Не точно в горния десен ъгъл, малко по-надолу по крайбрежието. Но позна континента.

— Та, какво казваше?

— „Боинг 727“ на „Еър Суринам“ кацнал в Нджамена, Чад, след полет от Хартум, заредил гориво, много гориво, и отлетял за международното летище „Муртала Мухаммад“, за което сега знаеш, че обслужва Лагос, Нигерия. — Той направи пауза, за да стигнат думите му до съзнанието на Чарли, после продължи: — Но така и не стигнал до „Муртала Мухаммад“...

— О'кей, внимавам и следя мисълта ти. Но...

Кенеди не обърна внимание на прекъсването и продължи:

— По-интересното е, че нашите приятели от Хартум въобще не са отбелязали кацането на полет „Еър Суринам 1101“ на летището. Всъщност нямат отбелязан такъв полет за последните шест месеца.

Чарли започна да прави енергични знаци на капитан Брустър да му даде нещо за писане. Брустър бързо извади малко тефтерче и

химикал от джоба малко под рамото си и му ги подаде.

— И мислиш, че това е самолетът, който търсим? — запита Чарли и започна бързо да пише: „Еър Суринам 1101“.

— Мисля, че въпросът се нуждае от по-нататъшно разследване — каза саркастично Кенеди. — Ти не си ли съгласен?

— Абсолютно. Случайно да разполагаш с регистрационния номер?

— PZ 5059.

Кастило бързо го записа в тетрадката си.

— Ще предам информацията — каза той. — Благодаря.

— Ще им кажеш кой е източникът на информацията, нали?

— А ако грешиш?

— Поемам риска, Чарли.

„Той говори сериозно. И вярва в това, което ми казва — смята, че е истина. Или иска да повярвам, че говори сериозно.“

— Имаш ли някаква представа закъде е отлетял?

— Има доста летища по западното крайбрежие на Африка, някои от които са достатъчно цивилизовани и дори имат бетонни писти и навигационни уреди. Ако трябва да направя предположение, бих казал международното летище „Юндум“.

— „Юндум“? — повтори Кастило. — Къде, по дяволите, е това?

— Близо до Банджул. Сигурен съм, че знаеш къде се намира този очарователен град.

— Хайде, Хауърд.

— Какво ще кажеш за Гамбия? Сигурно знаеш къде е Гамбия, нали?

— Западното крайбрежие на Африка?

— В съседство със Сенегал — каза Кенеди. — Банджул е на може би сто мили надолу по крайбрежието от Дакар.

— И защо там?

— Летището е сравнително добро, а мястото е подходяща отправна точка, ако искаш да прекосиш океана.

— Да го прекосиш закъде? — запита Кастило.

Не последва отговор. На Кастило се стори, че долови промяна в основния шум по линията.

— Още ли си на линията, Хауърд?

Нищо, освен шум.

— По дяволите! — каза Чарли и натисна бутона за край на разговора.

Усети погледа на капитан Брустър върху себе си.

— Затвори или линията прекъсна — обясни Кастило, а после отново набра номера на Бети Шнайдер.

— Да? — Гласът ѝ звучеше съвсем спокойно.

— Всичко наред ли е? — запита Чарли.

Последва кратка пауза, после се чу гласът на Дик Милър.

— Има връзки — каза Милър.

— Ти добре ли си?

— Реших, че не искам да съм ченге под прикритие, но иначе съм добре.

— Сигурен ли си?

— Добре съм, Чарли.

— И каква е връзката?

— В момента знам само това. Канят се да посветят в работата и ченгето под прикритие. Не знам какво означава това, но очевидно е трудно да се постигне. Ако науча нещо конкретно, не бих желал да ти го кажа по мобилен телефон. Мисля, че е по-добре да дойдеш тук, Чарли.

— Бети каза ли ти къде съм?

— Да.

— *Наредиха* ми да дойда тук, Дик — каза Кастило. — Не съм сигурен, че ще мога да се върна там. Не и тази вечер. Исусе, дори не знам как бих могъл да стигна обратно. Ще ти се обадя пак. Ако е наистина нещо важно, обади се на секретар Хол.

— Ще изчакам да стане ясно дали наистина няма да се върнеш тук — каза Милър.

— Ще ти се обадя пак, Дик — каза Кастило и сложи край на разговора.

Набра номера на секретар Хол, после промени решението си, прекъсна набирането на номера и се обърна към капитан Брустър.

— Кога се очаква да се върне генерал Макнаб?

Брустър очевидно не желаше да отговори на този въпрос и каза:

— Наистина не знам, сър.

Очевидно беше, че лъже.

— Докато пътувахме насам — сряза го Чарли, — генерал Гонзалес каза, че всички в колата знаят за операцията на „Грей Фокс“ в Абеше, което означава, че и ти знаеш. Наистина нямам време за шикалкавене, Брустър. Или ми кажи кога се очаква да се върне генерал Макнаб, или ме свържи по телефона с генерал Гонзалес.

Брустър срещна погледа му за миг, после сви рамене:

— Генерал Макнаб и хората, които са резерва в тази операция, ще излетят от Мароко в полунощ по времето във Форт Браг. А това е 06:00 по времето в Абеше. Ще „извадят“ хората, провели операцията, от Абеше в 06:12, което ще рече дванайсет минути след полунощ по времето тук. Ако резултатите са задоволителни, ще се върнат направо тук. Ако нещо се обърка в Абеше...

— Ако нищо не се обърка?

— Тогава, ще се приземят тук в 06:15.

— Благодаря — каза Чарли и отново набра номера на секретар Хол.

— Чарли, сър. Съжалявам, че се обаждам толкова късно.

— Чух, че си в Браг. Някакви новини за генерал Макнаб?

— Вероятно ще се върне тук малко след шест сутринта, сър.

— Виж какво ще каже той и ми се обади веднага, когато можеш.

— Да, сър. Има две новини по развитието на нещата, сър.

— Да чуем.

— Чух се с моя приятел Кенеди. Мисли, че самолетът е на път към точка в Южна Америка, ако вече не е там. Бил е в Нджамена, Чад, заредил много гориво и излетял за международното летище „Муртала Мухаммад“ в Лагос, Нигерия. Но никога не се е приземявал там...

— А имал ли е достатъчно гориво да прекоси океана от Нджамена? — прекъсна го секретар Хол.

— Би могъл, след като са му монтирали онези резервоари за гориво — каза Чарли. — Но не знам нищо със сигурност. Кенеди мисли, че вероятно е кацнал на летище „Юндум“ в Гамбия.

— Къде?

— На западното крайбрежие на Африка, на около сто мили южно от Дакар, Сенегал.

— Каза ли защо там?

— Каза, че е удобно оттам да се прекоси океанът до Южна Америка, което, подозирам, означава, че той знае, вероятно от опит, че

там не задават много въпроси.

— Не знае или не искаше да ти каже закъде е излетял самолетът?

— Мисля, че ако знаеше, щеше да ми каже. Самолетът носел отличителните знаци на „Еър Суринам“, така че може да е тръгнал нататък, но съществената дума тук е „може“. Имам и новия му регистрационен номер.

— Изчакай, докато намеря нещо за писане.

Чарли покри микрофона на слушалката с длан и се обърна към капитан Брустър.

— Когато докладваш за този разговор на генерал Гонзалес, кажи му, че говоря с шефа си, Мат Хол, секретаря на отдел *Вътрешна сигурност*. Колко успя да чуеш?

Брустър доби доста смутен вид, но каза:

— По-голямата част.

— О'кей, Чарли — чу се слабо, но ясно, гласът на Мат Хол, — продиктувай ми номера. Каза „Еър Суринам“, нали така?

— Да, сър. Номерът е PZ 5059.

— Пет-нула-пет-девет?

— Да, сър.

— Веднага ще предам на ЦРУ и ФБР. Може би сега, след като имаме номера, сателитите ще успеят да го уловят.

— Сър, току-що говорих с Милър. Той каза, че съществуват връзки, множествено число, във Филадельфия.

— Каза ли какви, по-точно?

— Не разполагаме със сигурни телефони, сър. Мисли, че трябва лично да чуя информацията. Бих искал да се върна там.

— Трябва да знаем със сигурност какво е открил генерал Макнаб.

— Сър, мислех първо да говоря с генерал Макнаб, после да се върна във Филадельфия.

— Ще ти трябва цял един ден, за да отидеш и да се върнеш, Чарли. А аз съм съгласен със секретаря по отбраната, че трябва да бъдеш в Браг. Каквото и да се случи, ще бъдат намесени и „Грей Фокс“. Може би дори всичките сили на „Делта“. Трябва да си там, ако не по някаква друга причина, то за да си близо до центъра на събитията и да ми докладваш.

— Да, сър. Съгласен съм. И съм съгласен, че ако отида с някоя от авиокомпаниите, пътуването ще е прекалено дълго и че ние не разполагаме с толкова време, но...

— Да, не разполагаме с много време — прекъсна го секретар Хол. — Утре, в четири следобед, полицейският комисар ще каже на кмета каквото знае. И дори не искам да си помисля какво ще стане, когато това се случи.

— Да, сър. Но ако разполагах със самолет, бих могъл да отида до Филадельфия и да се върна за няколко часа.

— Имам нужда от самолета си тук — каза спокойно Хол, като с това отговори на въпроса, който очакваше да последва. — Затова и той не се забави в Браг, когато те остави.

— Мога да намеря самолет, сигурен съм, но имам нужда от разрешение той да кацне в „Поуп“.

— За какво говориш? Да не би да искаш да кажеш, че сам ще наемеш самолет?

— Не, сър. Моето семейство има самолет. Мога просто да го взема назаем, ако не е на ремонт, например.

— Мислиш, че е важно?

— Да, сър. Мисля. Мога също така да имам нужда от него, за да се срещна с Кенеди.

— Къде е той?

— Не знам, сър — каза Чарли и се чувстваше удобно, защото наистина не знаеше дали Кенеди му е казал истината, а не можеше да предава информация, в която не е сигурен. — Но очаквам да ми се обади пак всеки момент.

— Ще трябва да предам тази последна информация за самолета на ФБР, а когато го направя, те ще запитат къде е Кенеди.

— Радвам се, че наистина не знам, сър.

— О'кей, Чарли, ще се обадя на секретар Бидърмън и ще му кажа да получи разрешение за теб.

— Благодаря.

— Изчакай минутка, Чарли. Мисля, че има вероятност поне един, а може би и повече от онези „крале на армията“...

— „С-12“? — каза Чарли.

— ... във Форт Браг. Ще накарам Бидърмън да уреди да използваш един от тях. А мога да го накарам да ти уреди и реактивен

самолет на военновъздушните ни сили.

— Сър, това ще причини проблеми, които ще започнат с разпространението на различни слухове. Наистина бих искал да имам, както биха казали полицаите, самолет без отличителни белези.

— Но достатъчно бърз ли е самолетът на семейството ти? Времето тече.

— Да, сър. Самолетът е „Лиърджет 45XR“.

Кастило чу как Хол шумно изпусна въздух.

— И ще вземеш назаем *такъв* самолет? Всеки път, когато си помисля, че няма с какво да ме изненадаш, ти го правиш. О'кей, Чарли. Направи, както искаш. Но е по-добре да ми дадеш регистрационните номера на самолета.

— Исусе, не ги знам! — каза Чарли, после незабавно се поправи. — Не, знам ги. Летях с него до Балтимор, точно преди да замина за Ангола. Пет-нула-седем-пет.

— „Лиърджет 45 XR“, 5075 — повтори Хол. — Нещо друго, Чарли?

— Ще видя дали мога да взема назаем някоя от радиостанциите на „Грей Фокс“ — каза Чарли. — От сигурните.

— Мога да накарам Бидърмън да уреди и това, ако искаш.

— Мисля, че хората на „Грей Фокс“ ще откажат дори на него, докато генерал Макнаб не одобри — каза Чарли. — Да видим какво мога да постигна сам.

— Както кажеш. Ти ще се обадиш. Срецна ли някакви затруднения с някого там? Струва ми се, че дочух...

— Не, сър. Генерал Гонзалес дори ми остави помощника си, за да получа всичко, от което имам нужда.

Гледаше капитан Брустър, докато говореше.

— Добре. Дръж ме в течение, Чарли.

— Да, сър, разбира се.

Прекъсна връзката и набра друг номер.

— Мария — каза след миг на испански, — тук е Карлос. Знам, че е късно, и се надявам да не съм те събудил, но наистина трябва да говоря с Фернандо.

Видя изненадата, изписана по лицето на капитан Брустър, като го чу да говори на испански, и се запита колко ли испански знае помощникът на генерал Гонзалес.

„Вероятно говори испански. Или поне упорито се опитва да го научи. Мъдър ход, като се има предвид, че името на генерала е Гонзалес и той обича да говори на испански.“

— Какво има, гринго? — запита доста сънено Фернандо Лопес.

— Фернандо, имам нужда от самолета — каза Кастило.

Последва едва доловимо колебание, преди Фернандо да отговори:

— Ако ти се занимаваш с адвокатите и службите по летищата, добре дошъл на борда, гринго. Знаеш го.

— Искам да кажа, че имам нужда от него веднага. Тази вечер.

Този път колебанието беше по-ясно доловимо.

— Искаш ли да ми кажеш защо? — запита Фернандо.

— Колко време ти трябва да намериш пилот, за да го докара тук?

— Къде е това „тук“? Последния път, когато говорихме, ти беше на път за Африка.

— Аз съм във Форт Браг.

— Добре дошъл у дома, гринго. Как беше на Черния континент?

— Хей! Не се шегувам! Имам нужда от самолета.

— Исусе Христе, знаеш ли колко е часът?

— Да. Но е изключително важно.

— И няма да ми кажеш защо?

— Предполагам, че имаш входна виза за Мексико? За самолета, имам предвид.

— Да. Адвокатите се развикаха, но аз исках да заведа семейството си в Козумел и отлетях. Но какво, по дяволите, ще правиш ти в Мексико?

— Просто прави това, което те моля. За трети път ти казвам, Фернандо, изключително важно е.

— О'кей, о'кей. Ако не се чуем до час... Телефонът ти е зареден, нали?

Чарли отговори, като му даде номера.

— Имам този номер — каза Фернандо. — Ако не ме чуеш до час, можеш да предполагаш, че самолетът е на път за Форт Браг. Който, току-що се сетих, е забранена зона. И мисля, че не позволяват на цивилни самолети да се приземяват във въздушната база „Поуп“. Какво ще направиш по въпроса?

— Самолетът ще получи разрешение да кацне. Аз ще посрещна пилота и сам ще го закарам до Файетвил. Добре ще е да му дадеш малко пари. Напоследък не получавам пари в брой.

— Исусе Христе, гринго, наистина ще е по-добре това да е важно. Мисля, че ти току-що разби щастливия ми брак.

— Съжалявам, Фернандо.

— Но е важно, нали? — Фернандо разбра, че Карлос е прекъснал разговора.

Чарли се обърна към капитан Брустър.

— Ще имаме нужда от превозно средство — каза той.

— Вероятно мога да взема автомобила на дежурния офицер — отговори Брустър. — Къде искате да отидете?

— До укреплението.

— Сега, сър?

— Сега. И мисля, че е по-добре да сме с наше превозно средство.

— Майоре, аз просто не знам...

— Обади се там, където държат автомобилите, представи се като помощника на генерал Гонзалес и им кажи да изпратят кола, пикап или каравана, каквото и да е, веднага. Обади се и на „Делта Форс“ и кажи на старшия офицер, че искам да се срещна с него при укреплението след двайсет минути.

— Майоре...

— Другата алтернатива, капитане, е да се свържете по телефона с генерал Гонзалес. Казах ви и преди, просто нямам време за шикалкавене.

Нямаше да прави опити да уговори хората от „Делта“ и „Грей Фокс“ да му дадат едно от последните чудеса на мистър Алойзиъс Франсис Кейси, докато беше в своя черен вашингтонски костюм на бюрократа от средната класа. Докато дърпаше ципа на чантата си, чу капитан Брустър да говори по телефона:

— Тук е капитан Брустър, помощникът на генерал Гонзалес. Имам нужда от кола и шофьор веднага в апартамента за VIP гости.

Между другите неща, в чантата му имаше и особено грижливо сгънатата униформа клас А. Мразеше я. Тя, както и ризата, която трябваше да облече с нея, беше ушита от някаква чудо материя, която не се мачкаше. Но страничният ефект на това удобство беше сърбежът, който го мъчеше всеки път, когато материята допреше по-грубо кожата

му. Ако беше облечен в тази униформа повече от шест часа, щеше да получи обрив около врата, както и по бедрата. Тази чудо материя, също така, не попиваше потта като памучните и вълнените материи и след като я носеше два часа, вече миришеше така, като че ли не беше вземал душ повече от два дни.

Тази мисъл, докато държеше изпъната униформата, за да се увери, че наистина по нея няма нито една нежелана гънка, породила друга — че не беше вземал душ от тази сутрин, преди да напусне хотел „Уоруик“.

Извади чисто бельо и тоалетните си принадлежности от чантата, съблече се и тръгна гол към банята.

След пет минути, взел душ и гладко обръснат — беше се обръснал под душа, номер, който спестяваше време и който беше научил в „Уест Пойнт“, — прибра отново тоалетните си принадлежности в чантата и видя пръстена, който удостоверяваше дипломирането му през 1990 в „Хъдзън Хай“. Сложи го на пръста си.

След още деветдесет секунди седеше на леглото и обуваше добре излъсканите си ботуши. А след още деветдесет секунди, след като се беше върнал в банята с необичайно тежките за него ботуши, той се оглеждаше в огледалото цял ръст на вратата на банята.

Нещо липсваше и след миг той разбра какво. Отиде до чантата си и извади зелената си барета. После отново се погледна в огледалото. Помисли си: „О’кей. Майор Карлос Гуилермо Кастило, офицер от Специалните части, облечен в своята униформа клас А, е готов да се опита да уговори хората от «Делта» да му дадат най-доброто си радио“.

После му хрумна нещо друго: „По дяволите, документите ми все още са в капака на лаптопа, а трябва да ги взема. В противен случай, ще ме арестуват за измама.“

Отвори капака и се канеше да вземе документите си, когато капитан Брустър почука на отворената врата.

— Сър, една каравана е на път, а подполковник Фортино ще бъде при укреплението, когато стигнем там.

— Добре — каза Кастило и му се усмихна.

— Доста бързо се преоблякохте — каза Брустър.

— Също толкова бързо мога да правя номера с картите — каза Кастило.

(ДВЕ)

Административната сграда на полицията
Ъгълът на Осма улица и „Рейс стрийт“
Филадельфия, Пенсилвания
23:05, 9 юни 2005

Двама детективи, единият много слаб и висок бял мъж, а другият — огромен афроамериканец, излязоха от сградата и отидоха право при автомобила „Краун Викториа“, който нямаше отличителни знаци и беше спрял пред входа.

Белият мъж отвори задната врата и седна до афроамериканеца, който седеше на задната седалка.

— Обърни лице към другата врата и сложи ръцете зад гърба си — нареди той като извади спокойно чифт белезници.

— Това необходимо ли е? — запита майор Х. Ричард Милър, но се подчини.

— Не. Правя го за забавление — каза детективът и заключи белезниците около китките му.

След това ги хвана и помогна на Милър да стане от задната седалка.

Веднага щом Милър се изправи, детективът твърдо го хвана за десния лакът и двамата влязоха в сградата.

Милър очакваше, че ще влезе първо във фойето, а после ще отидат до редицата асансьори, както бяха влезли в сградата, когато той, баща му и Кастило бяха дошли при комисар Келог. Но вместо това го поведоха вдясно, минаха по няколко коридора, минаха през помещение, покрай стените на което имаше много временни килии, накрая минаха по друг коридор и стигнаха до вратата на асансьор, който се охраняваше от униформен служител.

— Затвори си проклетата уста! — каза едрият детектив и го стисна силно за ръката, макар Милър да не беше казал нищо.

Полицаят при асансьора поклати глава и вкара ключа в контролното табло на асансьора. Вратата се отвори и Милър беше

почти грубо бутнат вътре. Вратата се затвори.

— Пази за себе си онова, което искаш да кажеш, докато не стигнем до отдел „Убийства“ — каза едрият детектив този път с тон, с който се водят обикновени разговори. — Никога не се знае кой какво чува, когато се говори в асансьора.

Асансьорът спря, вратите се отвориха, чернокожа жена бутна кофа с вода и парцал в асансьора, изгледа безизразно всички, после натисна бутона за четвъртия етаж.

Когато вратите отново се отвориха, Милър беше почти избутан навън и поведен по коридор до врата, на която имаше знак: „ОТДЕЛ УБИЙСТВА“. Милър беше избутан, за да мине през вратата. Озоваха се в стая, пълна с бюра. В срещуположната стена имаше половин дузина врати, на три от които имаше знаци: „СТАИ ЗА РАЗПИТИ“. Милър беше избутан в средата на стаята.

Сержант Бети Шнайдер и чернокож, облечен в тъмносин халат, сандали и коса, сплетена и обсипана с мъниста, седяха до масата. Последния път, когато Милър беше видял мъжа, който беше детектив от Отдела за борба с тероризма и работеше под прикритие, беше преди три часа в стая на тухлена сграда в северната част на Филадельфия. Там нямаше много светлина, но все пак беше достатъчно Милър да реши, че ченгето имаше вид на лукав кучи син.

Сега, като го видя в добре осветеното помещение, първото му впечатление се затвърди. Мъжът с многото плитки и мъниста загледа внимателно Милър.

„Какво, по дяволите, защо не? Той също ме гледа особено внимателно“.

Имаше и стоманен стол, твърдо закрепен за пода с болтове. За него бяха закрепени чифт белезници, едната гривна бе полуотворена, готова да прикрепи разпитвания към този стол.

Милър почувства, че белезниците на ръцете му бяха първо отключени, а после — свалени.

— Благодаря, Джон — каза сержант Шнайдер на чернокожия детектив. — Някой видя ли го?

— Всички в ареста, плюс чистачката, която тъкмо качваше кофата в асансьора. Тя се канеше да почисти четвъртия етаж.

Детективът излезе от стаята и затвори вратата.

— Ако обещаеш да се държиш добре — каза мъжът с плитките, — няма да те закрепим с белезници за стола.

На лицето му беше изписана лека усмивка. Милър се усмихна в отговор, но нищо не каза. Детективите от отдела излязоха от стаята.

— Шнайдер ми каза, че си майор от армията — каза мъжът с плитките.

— Точно така.

— Джак Бритън — каза мъжът и подаде ръка. — Или Ал Абд Ар-Разик.

— Как да те наричам?

— Както ти е удобно. Откъде си, Милър? — запита Ар-Разик.

— Оттук.

— От Фили?

Милър кимна.

— Речта ти не звучи като на тукашен. Звучи като на негър от Ридинг.

„Проклет да съм!“

— Имам семейство в Ридинг — каза Милър студено. — От страна на майка ми. Нито те, нито аз, харесваме това обстоятелство.

— Аз дори не знам какво означава това име — каза Бети.

— Сержант Шнайдер, разочарован съм — каза Ар-Разик. — Говори се, че знаете всичко. — Той направи пауза, усмихна се и продължи: — Ще ви дадем бърз урок по история, който не може да се намери в нито един учебник. Ридинг е термин за подземния затвор, който е добре известен и за който дори се носят легенди сред чернокожите. Голям брой от робите, успели да избягат от Юга, прекарвали доста време и добре се интегрирали. Дори придобили акцента на холандците, заселили се в Пенсилвания, започнали да ядат холандска наденица и така нататък, и така нататък. А после, като излезли и успели в живота, започнали да гледат високомерно другите афроамериканци.

— Хей! — изрази несъгласието си Милър.

Мъжът с плитките вдигна длан, за да го накара да замълчи, и продължи:

— Причината да знам всичко това е, че семейството на баща ми също са негри от Ридинг. Обзалагам се, че с майора имаме общи познати. Да не би случайно да си роднина на генерал Милър?

— Той ми е баща — каза Милър.

— Виждаш ли? — каза Бритън. — Баща ти и баща ми са приятели.

— Проклетата да съм! — каза Бети Шнайдер.

— Ако не си мила, сержант, майорът и аз ще започнем да говорим на холандски диалект и ти нищо няма да разбереш. Говориш холандския вариант на английския, нали, майоре?

— Само доколкото съм чувал от майка си, когато ходим до пазара в онази част на града, където преди е бил затворът, за да купуваме разни неща от Амиш — каза Милър.

— Къде си ходил на училище? — запита го мъжът на въпросния диалект. — А къде си завършил?

— „Уест Пойнт“ — каза Милър.

— Да, разбира се — каза мъжът с плитките и отново заговори на нормален английски. — Разбира се. Баща ти също е завършил „Уест Пойнт“.

Милър кимна.

— И какво си научил за исляма, докато си бил в „Уест Пойнт“?

— Това какво е — разпит или викторина?

„Май го каза, преди да помислиш. Не си отваряй устата, без преди това мозъкът ти да е поработил. Внимавай. Ричард, не можеш да си позволиш да ядосаш този човек.“

— Преди да започна да ти разказвам за лунатиците, добре е да знам какво знаеш за исляма. Ще спести време и на двамата ни.

— Не научих много в академията — каза Милър. — Но след единайсети септември започнах да чета.

— Разкажи ми за три минути какво си научил — каза мъжът с плитките.

— Говориш сериозно, така ли?

Мъжът кимна.

— Например кога е роден Мохамед? И къде?

— През 570 година в Мека.

— А какво знаеш за корана?

— Дал му го е архангел Гавраил, първата част от корана, в пещерата Хира през 610 година. И тогава той станал пророк.

— Нещо като Джоузеф Смит за мормоните, нали така? — запита Бритън с усмивка.

— И аз си помислих същото — каза Милър и се усмихна в отговор.

— Каква е дефиницията за „ислям“?

— „Подчинение на Бога“ — каза Милър. — Мюсюлманин е този, който се подчинява на Аллах.

— Точно като добрите баптисти, нали? Ти християнин ли си, Милър?

— Аз съм презвитерианец.

— Жалко. Ако беше новопокръстен християнин, може би щеше да ти е по-лесно да проумееш как човек, израснал в Северна Филадельфия, в къща като онази, в която се срещнахме, и е приел покъсно исляма, се чувства по отношение на мюсюлманската вяра.

Милър не отговори.

— Коя е първата заповед за един мюсюлманин? — запита Бритън.

— Няма друг Бог, освен Аллах... и Мохамед е неговият пророк.

— А колко са Божиите заповеди?

— Пет. Първата вече я казахме, втората са всекидневните молитви, при които челото трябва да докосва земята. Третата касае Рамадана...

— А какво е Рамадан? — прекъсна го Бритън.

— Деветият месец от мюсюлманския календар. Последната година, 2004, е започнала през октомври. Мисля, че на пети октомври.

Бритън направи жест, с който искаше да подсказже, че иска повече информация.

— Той е дълъг колкото лунния месец — продължи Милър. — Не се яде, не се пие, не се пуши, не се прави секс през деня. Денят започва, когато можеш да различиш бял от черен конец на дневна светлина, и завършва с молитва и ядене, което се нарича *iftar*. И всичко започва отново на следващата сутрин.

Бритън кимна.

— А четвъртата заповед? — запита той.

— Да се дава милостиня. Петата е да се отиде на покаяние в Мека.

Бритън отново кимна.

— Разкажи ми за Джихад — каза той.

— Свещена война — каза Милър. — Води се срещу терористи и държави, управлявани от немюсюлмани.

— Това е съвременното тълкувание, което е особено удобно на талибаните и другите като тях. Но няма нищо общо с оригиналното значение и проповедите на пророка.

— Да, така е. Джихад датира от времето на Мохамед. Когато умрял, през 632, мюсюлманите владеели Арабския полуостров. Пред следващите сто години мюсюлманите завладели Средния изток, а ислямът се разпространил от Афганистан до Испания.

— Добре — каза Бритън. — Викторината свърши. Не си учен, запознат с исляма, но не си и напълно невеж по отношение на това, с кого си имаш работа, като повечето хора от твоята среда.

— Моята среда? Армията, искаш да кажеш?

— Не. Разузнаването и отделите за борба с тероризма. Ти може и да си войник, но в момента не си тук, за да строиш войниците и да ги накараш да маршируват по „Броуд стрийт“.

— Тук съм, както ти казах и в онази сграда на „Броуд стрийт“, защото имаме причина да вярваме, че група терористи от Сомалия са отвлели самолет и имат намерение да го разбият в Камбаната на свободата и, още повече, имаме причина да вярваме, че съществува връзка между тях и мюсюлмани от Филадельфия. Може ли вече да минем на въпроса? Ти каза, че знаеш нещо.

— Гледал ли си филма „Зората на Черния ястреб“? Чел ли си книгата? Могатишу?

Милър кимна.

„И книгата, и филмът бяха добри. Дали да кажа на Бритън, че Черния ястреб е член на Сто и шейсети въздушен полк на Специалните части и че лейтенант Х. Ричард Милър лети на хеликоптер «Черния ястреб» за сто и шейсети път точно в Сомалия?“

— Книгата е написана от човек, който работи за „Филадельфия Инкуайърър“.

— Знаем. Свършил е добра работа.

— Като влачеха телата на американските войници по улиците, реакцията на някои от тукашните мюсюлмани беше, че това е по волята на Аллах и е крайно време да се случи. Това шокира ли те?

Милър поклати глава.

— И тогава някои от лунатиците, които нямат никаква представа откъде точно в Африка произлизат, както ти и аз впрочем, започнаха да твърдят, че са от Сомалия. Абсолютни глупости, разбира се, но впечатлиха братята. После, като видяха, че това има ефект, те доукрасиха историята. Установиха връзки със Сомалия и те казаха, че ние, мюсюлманите, трябва да отидем там. Парите бяха събрани по различни начини — някои бяха дадени като милостиня, църквата събра малка сума, обреха няколко квартални магазина, няколко дребни търговеца на наркотици, проститутки и така нататък — купиха самолетни билети, получиха паспорти и заминаха.

— Ти каза ли на някого за това?

— Написах доклад. След две седмици ФБР пожелаха да говорят с мен. И така, „арестуваха“ ме, както днес направиха с теб, и разговарях с двама мъже от ФБР в стаята за разпити. Казах им какво става, а те се засмяха и отговориха, че, първо, лунатиците не могат да стигнат до Сомалия, и, второ, че дори да стигнат там, местните въобще няма да разговарят с тях, а най-много да им прережат гърлата и да откраднат онова, което носят.

— И така, какво се случи?

— Всички тукашни лунатици заминаха за Сомалия. Но никой от тях не говори арабски, още по-малко езика, който се говори в Сомалия. След като ФБР ме накараха да се замисля за това, реших, че няма да стигнат по-далеч от Кения или Етиопия, ще разберат какво всъщност представлява Сомалия и ще решат да се върнат при тукашните курви. Кой ще разбере, в крайна сметка, че са отишли в Сомалия? Или пък, като стигнеха там, наистина щяха да намерят смъртта си от ръцете на „лошите момчета“.

— Но какво се случи в действителност?

— Не знам — каза Бритън. — Точно тогава съпругата ми се канеше да роди нашия първи син, така че аз прекарах почти година в затвора Кемп Хил, Пенсилвания.

— Моля?

— Заловиха ме при въоръжен грабеж, осъдиха ме на четири години и бях изпратен в затвора в Кемп Хил, близо до Харисбърг. Когато „не слушах“, което се случваше често, ме затваряха в изолатора, откъдето тайно бях прехвърлян в багажника на някой автомобил. Така успявах да прекарам по две седмици със съпругата си,

имахме прекрасен апартамент в Харисбърг, преди да ме върнат обратно. После се произнесоха, че страдам от сериозно душевно разстройство.

— Исусе Христе! — каза Милър.

— Както и да е, мина почти година, преди да се върна в джамията.

— Не разбирам — призна Милър.

— Джамията нае наистина добър адвокат, който да оспори присъдата ми. Той често идваше в Кемп Хил, което означаваше, че трябва тайно да се връщам в затвора, за да се видя с него. Той ме посещаваше всеки месец, за да ме информира за развитието на нещата. След около година, както казах, Върховният съд нареди втори съдебен процес и бях освободен.

— И си се върнал доброволно в джамията? — запита Милър, неспособен да повярва.

Бритън срещна погледа му за миг, преди да отговори:

— Аз съм много дълбоко навлязъл вече в мюсюлманските среди — каза той. — Щеше да е трудно да се намери човек, който да научи толкова много и да ме замести.

— Не биха могли да ми платят достатъчно, за да правя това, което правиш ти — каза Милър.

— Да. Когато се върнах в джамията, лунатиците се бяха върнали от Сомалия и ме наблюдаваха внимателно...

— Бяха подозрителни?

— Не бях единственият от джамията, който беше изпратен в Кемп Хил — каза Бритън. — А те не ме виждаха, докато бях там. Да, бяха подозрителни. Те бяха изключително подозрителни по природа. Както и да е, не исках да задавам прекалено много въпроси, а те не говореха много за Сомалия. Мислех, че е така, защото всъщност не са били в Сомалия, и оставих нещата по този начин. А после, преди около шест месеца, се появиха двама мюсюлмани. Казаха, че са от Сомалия. Със сигурност не бяха отгук. Говореха английския на англичаните. Не знаех какво са намислили. Не ме допускаха на срещите си.

— Каза ли на ФБР за тях?

— Казах на главен инспектор Крамер. Той говори с ФБР, а те му отговорили, че не разполагат с нищо за имената, които им дадох. Крамер направи снимки на хората от джамията и ги даде на ФБР.

Оказаха се пилоти на арабска авиолиния — „Йемен Еървейз“, мисля — и бяха в страната напълно законно. Посещаваха пилотско училище в Тълса, Оклахома. И всички бяха одобрени от американското правителство.

— И?

— И това беше краят на историята. Докато преди две седмици, горе-долу по времето, когато е изчезнал самолетът от... къде?

— Луанда, Ангола — подсказа Милър.

— ... лунатиците започнаха самодоволно да говорят какво ще стане, когато Камбаната на свободата вече няма да я има.

— И ти докладва ли за това? На Крамер? На ФБР?

— Тези хора всяка седмица измислят по нещо такова. Или се канят да взривят сградата на общината, или моста „Уолт Уитман“, или моста „Бенджамин Франклин“, или някоя от спортните зали. Или замислят да отровят водата. Или да убият архидякона. Просто си говорят. Не докладвам, освен ако нямам нещо повече от празни думи. Нали знаеш приказката за лъжливото овчарче?

Милър кимна.

— И тогава се появихте вие — продължи Бритън.

— И ви запитахме дали сте чували нещо за Камбаната на свободата — каза Милър.

Бритън кимна.

— Трябва да признаете, че да разбиеш самолет в Камбаната на свободата звучи най-малкото странно — каза Бритън.

— Странно или не, ние мислим, че се канят да направят точно това — каза Милър. — Имаш ли имената на двамата сомалийци?

— Трябва да са в доклада ми. Шнайдер?

— Мога да го взема — каза сержант Бети Шнайдер. — Но ти каза, че ФБР не разполага с нищо за тези имена. Какво ще кажеш за имената, които ФБР е поставило под снимките?

— Шефът не ми ги даде — каза Бритън. — Предполагам, че той ги има.

— Той отиде да пие кафе — каза Бети. — Но може би се е върнал.

Тя излезе от стаята за разпити и след минута се върна с главен инспектор Крамер.

— ФБР не ми дадоха имена — каза той. — Мога да им се обадя, но е късно и ще се свържа само с дежурния офицер, който вероятно няма да направи нищо за мен, докато не се свърже с дежурния специален агент.

— Инспекторе — каза Милър, — предлагам да изчакаме, докато кажа на Кастило за това. — Обърна се към Бритън. — Колко можеш да останеш?

Главен инспектор Крамер отговори вместо него:

— Доведохме го за разпит, защото е заподозрян в убийство. — Можем да го задържим, да речем, до утре сутрин в осем часа, без да предизвикаме по-голямо от обичайното подозрение.

— Кастило каза, че ще се върне възможно най-бързо. Защо да не го изчакаме?

— Аз нямам нищо против — каза главен инспектор Крамер. — А ти, Бритън?

Детектив Бритън каза без какъвто и да било ентузиазъм:

— Защо не?

(ТРИ)

Отделението на „Делта Форс“
Форт Браг, Северна Каролина
23:10, 9 юни 2005

Горе-долу по времето, когато са били организирани първите *Специални части*, армията е приключила с осъществяването на новата политика относно нарушаването на военния кодекс и работата на военния съд.

Някой беше посочил — много войници, офицери и кандидати за армията мислеха, че това е дошло твърде късно, — че много малко войници допускат онова, което в цивилния живот би било наречено „сериозно углавно престъпление“, което ще рече изнасилване, убийство, въоръжен грабеж и други подобни. Голямото мнозинство от затворниците във военните затвори по целия свят са осъдени заради престъпления срещу системата на армията, а много от провиненията са свързани със самоотлъчка, неподчинение, пиене по време на дежурство и други подобни.

Онези, осъдени от военния съд на шест месеца или по-малко, обикновено излежават присъдата си в затворите на големите военни бази — фортове като Форт Браг, Нокс и Бенинг, — където прекарват деня, като се разхождат из базата, охранявани от въоръжен войник, или събират хвърлените фасове и други боклуци.

Някой беше посочил, че това наказание не само не допринася много за армията, но войниците, които ги пазят, обикновено един войник на двама затворници, трябва да бъдат отклонявани от обичайните им задължения, което не е ефективно използване на човешките ресурси.

Още повече, ако войникът дотолкова не обича армията, че е готов да побегне или да нагруби сержанта си, той вероятно не би бил от полза за армията, дори да не е в затвора.

Идеалът беше „весел, готов да се подчини и верен войник“, а ако войникът не е готов да бъде такъв, какво тогава прави в армията?

Ако първата лека присъда не успееше да накара войника да прозре мъдростта и да се поправи, биваше разжалван и изпращан у дома.

Така се избягваше необходимостта от големи и сериозно охранявани затвори, но се отклоняваха по около стотина души от техните обичайни задължения, и то всеки ден, за да пазят затворниците.

Също така, като резултат от това, може би войниците решаваха, че идеята за „весел, готов да се подчини и верен войник“ не е толкова лоша.

Новата политика беше наложена. Затворниците в затворите на базите намаляха, включително и във Форт Браг около времето, когато бяха основани „Делта Форс“.

Беше решено „Делта Форс“ да имат изключително сигурна база, изолирана от другите сгради във Форт Браг, защитена от двойна метална ограда, на върха на която да има бодлива тел, с охранителни вишки, прожектори и всичко друго, а вътре, зад оградата, да има казарма, обща зала и трапезария, складове и така нататък.

Тогава някой посочи, че система, която разчита на това да държи насилствено хората вътре, като затвора във Форт Браг, вероятно ще може с известни нововъведения също толкова успешно да държи хората и вън.

„Делта Форс“ се преместиха в стария затвор.

Повечето от членовете на „Делта Форс“, които бяха, разбира се, каймакът на *Специалните части*, мислеха, че преместването им в стария затвор не само е забавно, но също така успешно държи офицерите от форта на разстояние и им пречи да надничат във всекидневния им живот.

Никой не биваше допускан в отделението на „Делта Форс“ без специално разрешение и много малко старши офицери имаха правомощия да издават такова разрешение и, като правило, те питаха офицерите на „Делта Форс“, преди да го издадат.

От мястото си в караваната, майор Кастило, който също беше прекарал известно време в помещенията на *Специалните части* във Форт Браг, въобще не се изненада, че вижда висок и мускулист

подполковник със зелена барета на главата и оръжие на рамо, да стои от вътрешната страна на външната ограда, нито от това, че вратата е затворена.

Прожекторите разпръсваха дълбокия мрак и благодарение на тях се виждаха табелите, които висяха на оградата на всеки двайсет крачки. Надписите гласяха:

НЕ СЕ ПРИБЛИЖАВАЙ ДО ОГРАДАТА
ЗАБРАНЕНА ЗОНА
ОХРАНАТА ЩЕ СТРЕЛЯ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Кастило слезе от караваната, отиде до външната ограда и отдаде сковано чест. Високият офицер също отдаде чест, но небрежно.

— Подполковник Фортинот? — запита Кастило.

Високият офицер кимна едва доловимо.

— Сър, казвам се Кастило...

— Останете на мястото си, майоре — каза подполковник Фортинот. — Това е забранена зона. Имате нужда от писмено разрешение, за да влезете тук. Имате ли такова разрешение?

— Не, сър, нямам.

Подполковник Фортинот посочи капитан Брустър.

— Вие ли позвънихте на дежурния офицер и помолихте за присъствието ми тук?

— Да, сър.

— Вие ли сте помощникът на генерал Гонзалес?

— Да, сър.

— Тогава, би трябвало да знаете кое е разрешено и кое — не. Мисля, че можете да разчитате на това, че генерал Гонзалес ще докладва за този инцидент. Лека нощ, господа.

Той се обърна и тръгна с маршова стъпка към вътрешната врата.

— Подполковник! — извика Кастило. — Преди да минете през вратата, с уважение предлагам да ме изслушате.

Подполковник Фортинот продължи да върви.

— Сър! — извика Кастило. — Посветен съм в операцията на „Грей Фокс“, която се провежда в момента.

Подполковник Фортиот спря, обърна се и се върна обратно при оградата. Гледа известно време замислено и внимателно Кастило.

— Майоре, нямам никаква представа за какво говорите. „Грей Фокс“? Никога не съм чувал нещо подобно.

После се обърна с явното намерение да се прибере в помещенията. Показа се широкоплещест плешив цивилен, облечен в червено поло и панталони в цвят каки и въоръжен.

— По дяволите, помислих си, че това си ти! — извика Виктор Д'Алесандро, вече пенсиониран. — Как си, Чарли, по дяволите?

— Здравей, Вик! — извика Кастило.

Д'Алесандро мина през вътрешната врата във външния двор и тръгна към външната врата, която се отвори, когато той приближи.

Отиде при Чарли, гледа го внимателно един дълъг миг и каза:

— Изглеждаше по-добре с брада. Какво, по дяволите, правиш тук?

После прегърна Кастило и го вдигна от земята.

— Предполагам, мистър Д'Алесандро, че познавате този офицер? — запита подполковник Фортиот.

— Дяволски си прав, подполковник! — каза Д'Алесандро и пусна Кастило на земята. — С Чарли се познаваме отдавна. Последното, което чух за него, е, че е във Вашингтон, за да се научи да се държи като подполковник.

— Нещо такова, Вик — каза Кастило и се засмя.

— Майорът няма разрешение да бъде тук — каза Фортиот.

— Вече има — каза Д'Алесандро и се обърна към Чарли. — Накараха ме да се пенсионирам, когато се върнах от Афганистан, Чарли. Сега съм директорът на охраната на бившия затвор. Дошъл си в неподходящ момент, Чарли, но като те познавам, това не е изненада, защото в момента провеждаме операция на „Грей Фокс“.

— Точно затова съм тук, Вик — каза Кастило. — Аз подадох информацията, която сложи началото на всичко това.

— Отново казвам, че като те познавам, никак не съм изненадан. И така, от какво имаш нужда?

— Имаш ли връзка с генерал Макнаб?

— Данни, образ, глас. Не можеш да си представиш с какво ни снабди твой приятел Кейси.

— Бих искал да говоря с него — каза Кастило.

— Няма проблеми. Мисля, че все още имаме отворена линия. Хайде, ще видим. — После му хрумна нещо друго и посочи капитан Брустър. — Кой сте вие, капитане?

— Казвам се Брустър.

— Помощникът на Гонзалес?

— Да, сър.

— Ще ви пусна и двамата. На моя отговорност.

Сега за първи път Кастило забеляза, че в дясното ухо на Д'Алесандро има нещо като слухов апарат и че едва забележима жица влиза в яката на полото му. Под полото очевидно имаше микрофон.

— Сър — обърна се Кастило към подполковник Фортино, — мога ли да предложа и вие да дойдете с нас?

Подполковник Фортино кимна едва забележимо и последва Д'Алесандро, Кастило и Брустър във вътрешния двор. И двете врати се затвориха след тях и те тръгнаха към едноетажната тухлена сграда, която някога беше затворът на Форт Браг.

Д'Алесандро ги поведе по коридор към врата, охранявана от сержант, който държеше оръжието си като ловна карабина.

— Те са с мен — каза Д'Алесандро, после добави в микрофона под полото си: — Отворете проклетата врата!

Чу се шумът от дръпването на тежко резе и вратата се отвори.

Стаята беше квадратна, около дващсет и пет на дващсет и пет фута. В центъра имаше много голяма правоъгълна маса, край която можеха да седнат вероятно дващсетина души. До нея седяха шестима души. По стените имаше карти и монитори, на които също бяха изобразени карти на различни части на света, включително на района около Абеше, Чад. Имаше и редица от дващсет и четири инчови монитори, които показваха района във и около вътрешния и външния двор. Виждаше се и караваната, с която бяха дошли.

В далечния край на масата седеше капитан. Д'Алесандро отиде и седна до него, след което направи знак на останалите да се настанят по столовете.

— Това е майор Кастило — каза той. — Капитанът е помощникът на генерал Гонзалес, а всички познавате подполковник

Фортинот. Кастило и Брустър са посветени в операцията. Майор Кастило трябва да говори с генерал Макнаб. Имаме ли връзка?

Капитанът кимна и каза:

— Всички светлини светят зелено.

— Колко сигурна е връзката? — запита Чарли. — И тази стая?

— Не биха могли да са по-сигурни. Олд Фарт за Снупи Сикс — каза Д'Алесандро.

След три секунди изненадващо ясният глас на генерал Макнаб се чу по високоговорителя, който Кастило не виждаше.

— Какво има сега, Вик?

— Един човек тук иска да говори с теб — каза Д'Алесандро и направи знак на Кастило.

— Тук е Чарли, генерале — каза Кастило.

След три секунди, Макнаб запита:

— Кой Чарли? Чарли Кастило?

— Да, сър.

— Имаш таланта да се появяваш винаги в най-неподходящото време. Какво има?

— Знам какво търсите, сър, но то вече не е там.

— Кой, по дяволите, ти каза това?

— Моята информация задвижи цялото колело.

— Добре. И какво?

— Шефът ми ме изпрати тук, сър, за да взема доклада ви...

— Вече го предадох на чичо Алън. За секретар Хол ли говориш?

— Да, сър.

— Извинете ме, сър — каза капитан Брустър. — Доктор Кохън телефонира на генерал Гонзалес и каза, че идвате по личната заповед на президента.

Забавянето беше едва доловимо, преди да дойде отговорът на Макнаб.

— Това като че ли беше Брустър. Шефът ти също ли е там?

— Не, сър. Той е в щаба.

— И те е оставил да наглеждаш Кастило?

— Да, сър.

— О'кей, Чарли, какво искаш?

— Мисля, че скоро можем да узнаем къде е самолетът, сър, и искам да обсъдя плановете с вас.

— Не искаш ли да изчакаш, докато се върна?

— Да, сър. Разбира се. Но има и нещо друго.

— Като, например, какво?

— Имам нужда от три радиостанции като тази тук и хора, които да работят с тях.

— Исусе, Чарли, ти най-добре би трябвало да знаеш колко са ни скъпи и как не ни достигат!

— Един за шефа ми, един за Милър, който е във Филадельфия и един — за мен.

— А какво прави Милър във Филадельфия?

— Сър, мислим, че самолетът ще бъде разбит в Камбаната на свободата. Милър работи с ченгетата под прикритие от полицейското управление във Филадельфия, за да разберем дали терористите имат връзка с тамошните мюсюлмани. Той вече има информация, но не иска да каже нищо по телефона. Връзката не е сигурна.

Забавянето, с което сега дойде отговорът на Макнаб, беше значително.

— Аз къде съм? В зоната на здрача? Камбаната на свободата?

— Да, сър. Искам да дам радио на Милър и на шефа си, така че да сме готови, когато вие се върнете.

— Имаш ли самолет, за да свършиш това?

— Да, сър — каза Чарли. — Съвсем скоро ще имам.

— Съвсем сигурен ли си?

— Да, сър.

— Искаш ли да се обадя на Нейлър и той да се погрижи за самолета ти?

— Не мисля, че ще е необходимо, сър.

— Добре, Чарли. Знам колко си близък с Виктор, така че това вероятно не е необходимо, но мисля, че подполковник Фортино може да има нещо против, така че го намери и го осветли по въпроса.

— Да, сър. Той е тук.

— Добре. Ще поддържа връзка. Снупи Сикс слага край на връзката.

Д'Алесандро запита, като че ли не вярваше на ушите си:

— Тези копелета ще разбият самолета в Камбаната на свободата? За какво им е това, по дяволите?

— Не знам, Вик — призна Кастило.

Звънна мобилният му телефон и той го извади от джоба си.

— Да?

— Моята играчка ще е на твое разположение. Ще излети след около деветдесет секунди — каза Фернандо Лопес.

— Благодаря ти.

— Мария е истински ядосана — каза Фернандо. — Истински ядосана, казвам.

— Съжалявам — каза Кастило.

Линията заглъхна.

— Мисля, че не си видял знака на влизане, Чарли — каза Д'Алесандро.

— Какво?

— Знакът, на който пише:

ИЗПОЛЗВАНЕТО ИЛИ ПРИТЕЖАВАНЕТО НА ЛИЧНИ МОБИЛНИ ТЕЛЕФОНИ В РАЙОНА НА БАЗАТА Е АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕНО

— Не мога без мобилен телефон — каза Чарли. — Съобщиха ми, че самолетът ми е на път. Трябва да направя, а и очаквам, и други телефонни обаждания.

— Понякога просто смачкваме телефоните — каза Д'Алесандро. — В други случаи кастрираме нарушителя.

— Телефонът ми трябва, Вик — каза Кастило.

Д'Алесандро дълго време го гледа право в очите, после сви рамене.

— Всяко правило има изключение — каза той накрая. — Генерал Брус Дж. Макнаб лично ми го каза веднъж.

— Тук сме на около хиляда и двеста мили от Сан Антонио — каза Кастило. — Полетът ще трае около два часа и петнайсет минути. Това означава, че имаме точно толкова време да намерим радиостанции, трима специалисти по комуникациите, да ги облечем в цивилни дрехи, те да проверят радиостанциите и да излетим от „Поуп“.

Д'Алесандро погледна капитана.

— Възможно ли е да стане?

— Аз съм не само зелена барета, Вик, а също и човек от „Делта Форс“. Мога да направя всичко. — Той се обърна към Кастило. — Времето не е много, сър, но може да бъде направено.

(ЧЕТИРИ)

Въздушна база „Поуп“, Северна Каролина
00:25, 10 юни 2005

Сержант Дуейн Г. Лефлър, който наистина вярваше, че цивилният, който слезе от самолета без идентификационни документи, е бил изпратен от контраразузнаването да го хване в нарушение на мерките за сигурност, или, както се казва, „по долни гащи“, беше все още дежурен в базата, когато Кастило влезе в сградата, придружен от тримата специалисти по комуникациите и капитан Брустър.

Сержант Лефлър изгледа с голяма доза подозрение майор Кастило, сега облечен във военна униформа клас А.

— Съжалявам за объркването, което причиних преди, сержант — каза Кастило, отиде при него и му представи документите си. — Не можах да ги намеря.

След като прегледа документите, сержант Лефлър каза:

— Да, сър.

След което му ги върна, извади телефона си и набра някакъв номер.

— Майоре, съжалявам, че отново ви безпокоя, но може би е по-добре да дойдете тук.

Майор Томас Ф. Триурд се появи след около минута, огледа добре Кастило и каза:

— Е, майоре, отново тук?

— Този път търсим цивилен „Лиър“, който трябва да се появи всеки момент.

— От кулата току-що му разрешиха да кацне — каза Триурд и махна с ръка към стъклената врата.

Кастило излезе и погледна към небето. Видя половин дузина проблясващи светлини. След миг отбеляза кои от тях се приближават към пистата и започна да ги следи с поглед. Първите два самолета бяха „С-130“ и принадлежаха на американската армия. Третият беше блестящо бял „Лиърджет 45XR“.

След две минути той кацна, отиде до края на пистата и спря. Кастило видя втория пилот да сваля слушалките от главата си, а после и да става от седалката. Чарли тръгна към самолета. Преди да стигне до него, вратата се отвори и вторият пилот слезе в ръце с малка чанта.

Беше с вече посивяваща коса, навлязъл в петдесетте, носеше отличителните знаци на капитан. Кастило предположи, че е бивш военен, може би вече пенсиониран, който е винаги готов да поработи и да послужи на хора, които изведнъж имат нужда от пилот.

— Вие ли сте майор Кастило? — запита вторият пилот и когато Кастило кимна, продължи: — Имаме два въпроса. Колко време ще остане самолетът на земята? И ще ни осигурите ли транспорт до Файетвил?

— Осигурил съм ви транспорт до Файетвил и съм ви запазил стаи в мотела до летището. Имате и запазени места за полета до Атланта, който тръгва в 08:45 сутринта. В Атланта имате връзка за Сан Антонио. Аз искам да излетя възможно най-скоро. С какво гориво разполага самолетът?

— Достатъчно за още деветстотин мили, може би хиляда.

— Вътре в сградата има един капитан. Казва се Брустър. Отсега нататък той ще се грижи за вас. Ако помолите пилота да излезе, ще говоря и с него.

— Добре, благодаря — каза вторият пилот и тръгна към сградата. Кастило влезе в самолета и отиде до пилотската кабина.

— Уоу, нима не изглеждаш прекрасно в тази униформа?! — каза Фернандо Лопес, седнал на седалката зад пилота.

— Исусе, нямаше необходимост да дойдеш точно ти, Фернандо.

— Да, но дойдох, гринго. Мисля, каза, че е важно.

— Направих резервация за двама в мотела, плюс това купих два билета до Сан Антонио.

Лопес сви рамене.

— Е, сега се оказа, че резервацията ще ползва един. Къде ще отидем отгук, гринго? И кога?

Кастило втренчи поглед в братовчед си, обмисли възможностите, после леко кимна.

— Вашингтон, Филадельфия, после обратно тук. Тръгваме веднага.

— Само ти и аз?

— Още трима, тегло около шестстотин паунда, и още четиристотин в оборудване.

— Имаме достатъчно гориво за полета до Вашингтон. Ще кацнем на „Роналд Рейгън“, там можем и да заредим. О’кей?

— Звучи чудесно.

— Мисля, че не си погледнал каква е прогнозата за времето и не си направил план на полета?

— Времето ще е добро и, да, ще получим разрешение да кацнем във Вашингтон, като можем да спрем за гориво на „Рейли-Дъръм“. Не знаех с какво гориво ще разполагаш.

— Можем да сменим мястото на зареждането, щом излетим — каза Фернандо.

— Ти даде ли на втория пилот пари в брой?

— Да. Което ми напомня...

Подаде на Кастило плик.

— Какво е това?

— Хиляда долара.

— Благодаря.

— Недей да ми благодариш. Благодаря на баба.

— На баба? — запита Кастило, изненадан.

— Както сама казва, тя е стара, но е все още с ума си — каза Фернандо. — Има прекрасна представа с какво си изкарваш прехраната. Няма да повярваш колко време тези пари стоят на нощното ми шкафче и чакат да ги поискаш. В куфара ми има и два пистолета.

— Нали не си й казал за това, за Бога?!

— Да. Обещах й, че ако някога нещо се случи, ще й кажа. И го направих. Тя каза да ти предам, че се моли и за двама ни.

— Исусе Христе!

— Само ще стоиш и ще богохулстваш ли? — сръза го Фернандо. — Или ще се погрижиш за удобството на пътниците ни, ще им кажеш да закопчечат коланите и ще светне надписът „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“?

Той посочи страничния прозорец. Кастило се наведе и погледна навън. Тримата специалисти по комуникациите от „Делта Форс“, всички облечени в панталони и спортни якета, бяха почти до самолета и влачеха огромни цивилни куфари на колела.

— Казал си на баба?! — повтори той. — Исусе Христе!

После се обърна и отиде да помогне на тримата да качат куфарите в самолета.

— Въздушен контрол на „Рейли“ — каза Кастило в микрофона.
— Тук „Лиър“ пет-нула, седем-пет.

— Седем-пет, „Рейли“.

— „Лиър“ седем-пет преминава от височина на полета двайсет и пет на двайсет, скорост петстотин взела.

— Виждам ви на радара, седем-пет.

— Молим за промяна в плана на полета, няма да заредим гориво на „Рейли“. Молим за разрешение да заредим на „Роналд Рейгън“.

— Приемаме промяната в плана на полета за „Лиър“ пет-нула-седем-пет. Продължавайте в същата посока. Докладвайте във Вашингтон, когато наближите височина на полета трийсет. Ще предадем на контрола във Вашингтон за промяната.

— Разбрано, поддържаме сегашния курс, ще докладваме на контрола във Вашингтон при височина на полета трийсет. Благодарим ви, „Рейли“.

Кастило се обърна към Фернандо с вдигнат палец. После погледна алтиметъра и отново заговори в микрофона.

— Вашингтон контрол, тук „Лиър“ пет-нула-седем-пет.

— Седем-пет, тук Вашингтон.

— Седем-пет е на височина на полета трийсет, но иска да премине на ниво двайсет, скорост 530 взела. Молим за разрешение да кацнем на „Рейгън“.

— Виждам ви на радара, седем-пет. Поддържайте този курс и височина на полета. Докладвайте в Ричмънд.

Кастило докосна малък бутон на слушалките си, който превключваше микрофона и слушалките му от режим ПРЕДАВАНЕ на ВЪТРЕШНИ СЪОБЩЕНИЯ.

— О'кей, Фернандо — каза той. — Разкажи ми за баба. Какво точно е искала да каже с това, че е стара, но още е с ума си.

— Чудех се колко време ще ти трябва, за да ми зададеш този въпрос — каза Фернандо и му се усмихна.

— Хайде — каза Кастило с тон, който не беше особено приятен.

— Историята започва след погребението на дядо... — започна Фернандо.

ЗИМАТА НА 1998 (ПЕТ)

Хасиендата „Сан Хорхе“
Близо до Увалде, Тексас
21:30, 15 ноември 1998

Имаше още почти дузина коли, паркирани на алеята пред Голямата къща, когато Фернандо се върна от Сан Антонио. Той си спомни думите на дядо си, че испанците обичат повече погребенията, отколкото сватбите или кръщенетата.

„Е, неговото погребение беше грандиозно. Инфарктът е класически начин да си отидеш от този свят, а погребението му беше изключително зрелищно. На пистата нямаше място за повече самолети, а дори тексаските рейнджъри изпратиха официална делегация. Пра-прадядо Фернандо Кастило е бил един от първите тексаски рейнджъри.“

В спалнята на баба му и дядо му лампите още светеха, което означаваше, че баба му е още будна. Той отиде при нея, като мина през кухнята, за да не среща хората, които още бяха останали в хола.

— Как си, бабо? — запита Фернандо, наведе се и целуна баба си по челото.

Тя седеше в едно от тъмночервените кожени кресла с лице към телевизора.

— Държа се, предполагам — каза тя и го докосна по бузата. — Карлос тръгна ли вече? Всичко наред ли е?

— Да, бабо. Предполагам, че наистина е трябвало да тръгне. В минутата, в която влязохме в базата при Кели и той каза името си, при нас дойде пилот, майор, и каза, че самолетът го очаква на пистата. Забележително, като се има предвид, че той е само лейтенант!

— Карлос е капитан сега — поправи го тя. — А онова, което върши, е много важно.

„Това май не звучи като обичлива забележка на изглупяла от любов баба.“

— Да не би да знаеш нещо, което аз не знам? — запита Фернандо.

— Чух ви да разговаряте снощи — каза тя. — Ти знаеш толкова, колкото и аз. Така че престани. Не искам да се карам с теб, Фернандо... Дядо ти винаги казваше така, нали?

— Да, бабо, така беше. — Той направи пауза и продължи: — Бабо, гринго... Карлос изпи две питиета снощи. Може би му дойдоха много.

— Преди това също пи, така че е изпил повече от две — каза тя. — Но това е семейна традиция, Фернандо. Когато Хорхе загина във Виетнам, дядо ти беше пиян цяла седмица. А когато най-последно успяхме да заровим Хорхе, беше пиян още една седмица.

— Той обичаше дядо, бабо.

— Няма нужда да ми казваш това — каза тя и добави: — Защо не си приготвиш питие и не седнеш в стола на дядо си?

Като видя смесицата от смущение и изненада на лицето му, тя добави, като посочи наполовина пълната с бренди гарафа на масичката помежду двата стола: — Чаках те да се върнеш.

— Както кажеш, бабо.

— Трябва да поговорим за Карлос — каза тя. — А за това моментът е подходящ, колкото и всеки друг.

— Да, бабо. Какво е това, коняк ли?

— Бренди — каза тя. — Аржентинско бренди. Разликата е, че французите наричат брeндитo си коняк. Мислех, че го знаеш.

— Не, бабо.

— Отидохме в Аржентина за медения си месец. Дядо ти беше съученик с Еди Кинг и отседнахме в ранчото му. Мястото беше идеално за меден месец. А когато открихме аржентинското бренди, което той хареса повече от френския коняк и което струваше само два долара бутилката, беше щастлив от това обстоятелство почти толкова, колкото и от сватбата ни. Обичаше сполучливите сделки, а мразеше французите.

— Знам — каза Фернандо.

Отиде до шкафа, където имаше бутилка бренди и друга гарафа, наля бренди в чашата си и се върна на мястото си.

— Чувствам се странно, седнал тук — каза той.

— Не би трябвало да се чувстваш така — каза тя. — Сега си главата на семейството. Дядо би го одобрил.

Тя взе чашата си и вдигна тост:

— Да прием за теб, скъпи Фернандо. Довери се на Бога, скъпи. Той прави най-доброто и знае как да го постигне.

Отпи щедра глътка от брeндитo, после погледна внука си.

— Да поговорим за теб, за Карлос и за семейството — каза тя.

— Както желаш.

— Ти, разбира се, ще заемеш мястото на дядо си. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— А Карлос? А майка ми, лелите ми?

— За майка ти и за лелите ти вече са се погрижили. Не спори с мен, Фернандо, и не се преструвай, че не знаещ, че ти и Карлос ще се заемете с... как да го нарека — „бизнеса“.

Той призна, че това му е било известно.

— И тъй като Карлос няма да е много наоколо...

— Бабо — прекъсна я той, — може би сега, когато дядо почина... Карлос ще престане да служи в армията.

— Страхувам се, че това никак не е вероятно — каза тя. — Приеми го за даденост — Карлос ще остане в армията.

— Защо си толкова сигурна?

— Ще откриеш колко е важна генетиката, когато остареееш още, скъпи. Ние наистина нямаме контрол върху природата си. Ти имаш много от гените на баща си. И на дядо си, също така. Имаш неговия темперамент, между другото. Но дядо ти беше бизнесмен, баща ти също е такъв и ти имаш гените на бизнесмен.

— Карлос, от друга страна, има гените на войник? — запита той почти саркастично.

— Дядо му е бил немски офицер. От страна на майка му в миналото е имало унгарски кавалеристи, включително няколко генерали. От страна на баща му ние можем да се върнем чак до Аламо. Пра-прадядо му се би като майор в Първата световна война. А баща му, моят мил Хорхе, беше войник, който даде живота си за своите другари и получи най-високото отличие, което Съединените щати могат да дадат. Мисля, може да се каже, че Карлос има гените на войник.

— Не исках да прозвучи толкова лекомислено и пренебрежително — каза Фернандо.

— Но прозвуча точно така — каза тя безизразно.

— Тогава, съжалявам.

— Не искам твоето извинение, искам да обърнеш внимание на думите ми.

— Да, бабо.

— През годините съм разговаряла много пъти с генерал Нейлър за Карлос. Дядо ти искаше Карлос да се отпише от армията, когато изтече шестгодишното му задължение, което стана през 1996, и да се върне у дома, да заеме мястото си в бизнеса, да се ожени и да създаде син, който да носи фамилията Кастило.

— Разбирам.

— Генерал Нейлър, който е истински привързан към Карлос, каза, че той вероятно няма да е щастлив в бизнеса не само защото е изключително добър войник, но защото, също така, ако се изключим ти, аз и дядо ти, никога не се е чувствал част от семейството.

— Защото по произход сме тексасци с мексиканско потекло?

— От устата ти звучи по-зле, отколкото всъщност е — каза тя. — Но, да, така е. Защото той е само наполовина такъв. И по същата причина, защото е само наполовина немец, не може да се сметне за такъв, макар да говори немски като майчин език и да има значителна собственост там. Генерал Нейлър каза, а аз и дядо ти трябваше да се съгласим, че семейството на Карлос е армията.

— О, бабо! Исусе! Мога ли да говоря откровено?

— Моля те, разбира се.

— Мисля, че Нейлър не е бил напълно прав. Бях офицер. Познавах много хора, за които армията беше дом. Но те не бяха като Карлос.

— Защо не?

— Първо, нямаха семейства, които да ги обичат. Нямаха друг дом — каза Фернандо. — И второ, нямаха какво да правят. И трето, нямаха никакви пари.

— Такива бяха аргументите и на дядо ти. Но накрая той видя, че генерал Нейлър е прав. Скъпи, в тези неща невинаги има логика.

Фернандо вдигна ръце в жест, че се предава.

— Може ли да си сипя още малко от аржентинското бренди? — запита той.

— Разбира се.

Той стана от стола на дядо си, наля си още бренди, вдигна бутилката, за да предложи още малко и на баба си, но тя отказа и той я остави обратно върху масичката.

— Още повече — продължи той, — гринго е... Карлос всъщност не е в армията. Той би трябвало да командва рота във Форт Бенинг или някъде другаде, да играе голф, да вечеря в офицерския клуб, да се тревожи за повишението си, за следващото посещение на генерала, за поредния си доклад и да живее в помещенията на форта. Това е армията. Би трябвало да пише отлични доклади. Според генерал Нейлър, той е бил повишен в капитан много по-рано от други, по-стари офицери. Вместо това той живее в хотелски апартамент във Вашингтон, ходи на работа в цивилно облекло. Знаеш ли къде?

— В разузнаването на Централното командване — каза тя. — Където отговаря за осигуряването на специална сигурност за членовете на разузнаването в опасни крайморски райони.

— „Специална сигурност“ означава да обикаляш Афганистан, за да защитаваш агентите на разузнаването, които „не могат да си намерят задника дори с две ръце“, съжелявам, бабо, но тези думи употреби той снощи, докато те търсят арабин, чието име дори не мога да си спомня. Нито да произнеса.

— Осама Бен Ладен — каза тя вместо него. — Много опасен човек. От Саудитска Арабия и мрази всичко американско. Разузнаването към Централното командване и генерал Нейлър вярват, че той е отговорен за взривяването на нашите посолства в Танзания и Кения миналия август. Държавният департамент е определил награда от пет милиона долара за главата му.

— Мили Боже, бабо, вие с Нейлър май сте водили много интересни разговори, а?

— Вече започвам да се чувствам малко уморена, скъпи — каза тя. — Ще приемеш ли, че Карлос няма да напусне армията, поне не скоро?

— Да, разбира се.

— Запитах генерал Нейлър дали мога да помогна с нещо и той каза, че не е вероятно Карлос да се обърне към мен — или към него —

за каквато и да било помощ. Но че може да се обърне към теб.

Фернандо шумно издиша и каза:

— Да.

— Това, което искам от теб, Фернандо, е да се отзовеш, когато Карлос има нужда от помощ. Да му дадеш всичко, за което те помоли. Дядо ти казваше, че когато хората казват, че имат нужда от малко помощ, те обикновено имат нужда от пари. Последното, от което Карлос би имал нужда, са пари — той има собствено малко състояние, както и своите приходи от бизнеса — но е възможно да се намери в, как се изразяваше дядо ти, „недостиг на пари в брой“. Мисля, че той ще се смути, ако разбере, че аз имам някаква представа за това, какво прави, за да си изкарва прехраната. Затова не му казвай, че знам. Ако се обърне към теб, искам да ми кажеш. Ще направиш ли това за мен?

Фернандо срещна погледа на баба си за миг.

— Разбира се — каза накрая.

— И още нещо — каза тя. — Точно преди Господ да ми вземе дядо ти, той ми каза, че все още храни малка надежда Карлос да срещне някоя подходяща млада жена, да се влюби и да реши, че онова, което иска от живота, е семейство — съпруга и деца. Каза, че всеки ден се моли за това. А аз се моля всяка нощ. Ще се молиш ли и ти?

Фернандо кимна. По някаква причина нямаше доверие на гласа си.

XV.

(ЕДНО)

Вашингтон
Националното летище „Роналд Рейгън“
Арлингтън, Вирджиния
01:25, 10 юни 2005

Докато самолетът все още намаляваше скоростта, Кастило набра номер от записаните в мобилния си телефон. Отговориха му на второто позвъняване.

— Три-нула-шест — каза мъжки глас.

Това бяха последните три цифри от номера. Той беше на специален агент от Тайните служби, който се грижеше за личната охрана на секретар Хол, както и за тази на хората му. Ако някой набереше номера по погрешка, този отговор нямаше да издаде кой знае какво.

— Мистър Исаксън, моля — каза Кастило.

— Радвам се да те чуя, *Дон Жуан* — отговори самият Исаксън.

— Току-що се приземихме на „Рейгън“. Изпрати човек да ни посрещне, нали?

— Грешеш.

— И защо не?

— Аз самият лично ще ви посрещна при „Бътлър Ейвиейшън“, накъдето всеки момент ще ви насочат от наземния контрол.

В другото си ухо в слушалките чу въпросното нареждане на наземния контрол.

— И на какво дължа тази чест? — запита Кастило.

— Изведнъж се почувствах готов да проявя щедрост — каза Исаксън. После добави: — Хубав самолет, *Дон Жуан*.

„Щом той вижда самолета, значи и аз би трябвало да мога да го видя.“

Кастило погледна през прозореца и видя Джоуел Исаксън да се подпира на вратата на черен „Юкон“, паркиран пред сградата на „Бътлър Ейвиейшън“.

„Не би трябвало тук, в близост до пистите, да има превозни средства, освен ако не са снабдени със сирени и прочие. Но предполагам, щом си високо в йерархията на Тайните служби, можеш да паркираш където пожелаеш. А Джоуел знае единствено, че нося специално радио. Не знае колко е голямо и колко тежи, така че за какво му е автомобилът?“

— Джоуел, това е сержант Алекс Думбровски — каза Кастило, когато стигнаха при него. — Сержант, това е мистър Исаксън от Тайните служби. Той се грижи за охраната на секретар Хол.

Двамата кимнаха и си стиснаха ръцете, но нищо не казаха.

— Къде е радиото? — запита Исаксън.

Сержант Думбровски посочи огромния куфар.

— Само това ли? — запита със съмнение Исаксън.

Сержант Думбровски кимна. Доближиха се служители на летището, като дърпаха огромен маркуч. Фернандо Лопес също слезе от самолета.

— Фернандо! — извика Кастило и Фернандо се приближи към тях.

Кастило го представи на Исаксън като свой братовчед. Исаксън махна с ръка на един от хората, които зареждаха самолета, и му подаде кредитна карта.

— Ще платим с нея горивото и таксите за кацане — каза той.

— Благодаря — каза Кастило.

— Това е по работа на държавните служби, така че можете да ни изпратите сметката за полета, мистър Лопес. И няма нужда някой да я вижда.

— Току-що направихте нашите адвокати изключително щастливи — каза Фернандо. — Благодаря ви.

Исаксън не отговори, вместо това се обърна към сержант Думбровски.

— Като се сглоби, колко е голямо това нещо? — запита той. — Имам предвид антената.

Сержант Думбровски без думи показа с ръцете си размера на опънатата антена.

— Исусе, толкова малка? — запита, риторично, Исаксън. — И все пак, Чарли, ако я поставим на покрива на ССИО, ще възникнат много въпроси. Какво ще кажеш за авеню „Небраска“?

ССИО беше съкращение за старата сграда с изпълнителните офиси — във Вашингтон почти всичко, изглежда, беше сведено до акроними — а авеню „Небраска“ беше съкращение за „Небраска авеню комплекс“ на „Уорд съркъл“ в северозападен Вашингтон. Първоначално, още през Втората световна война, там са били сградите на флота. Има трийсет и две сгради, разположени на трийсет и осем акра площ. Сега там се намира департаментът на *Вътрешна сигурност*. Официалният офис на секретар Хол също беше там, въпреки че от практически съображения той използваше по-често офиса си в ССИО, който беше в съседство с Белия дом.

Преди Чарли да е успял да отговори, Исаксън зададе друг въпрос, този път на сержант Думбровски.

— На какво разстояние може да се намира антената от самия апарат?

— На около петдесет фута — отговори Думбровски. Отваряше уста за първи път.

— Офисът на шефа е на най-горния етаж — каза Исаксън на Чарли. — До покрива има много по-малко от петдесет фута. И още, телефоните там са сигурни. А и никой няма да задава въпроси за още една антена. Има смисъл, нали?

— Да, Джоуел — каза Кастило. — Сержант Думбровски ще научи двама от хората ти как да боравят с радиото. Не е толкова трудно. То ще трябва да работи през цялото време. А повечето важни съобщения пристигат, когато операторът е отишъл до тоалетната.

— Можете да започнете с мен и партньора ми, сержант, о'кей?

Думбровски кимна и после каза, почти колебливо:

— Майоре?

— Джоуел, колкото по-малко хора знаят за съществуването на това радио, толкова по-малко хора ще решат, че непременно трябва да го имат — каза Кастило. — О'кей?

— За момента, Чарли, добре. Но ако това оборудване е толкова добро, колкото ти каза на шефа, ще искам да поговорим за това да имаме едно за постоянно.

— За това можем да говорим и по-късно — каза Чарли. — Но това ще се върне в Браг с Думбровски, когато той си тръгне. Съгласен?

— Съгласен.

— Сержант Думбровски ще има нужда от място, където да отседне. Близо до радиото.

— До офиса на шефа има спалня. Доколкото знам, той я е използвал само два пъти. Ще настаня сержанта там, а ако шефът зададе въпроси, ще му кажа, че ти си наредил така. О'кей?

— Ти си самият дявол — каза Кастило.

— Като говорим за дяволи, две момчета от неизвестна федерална агенция, които не бяхме виждали от години, се появиха при мен и Том Макгайър и ни запитаха дали, случайно, не знаем къде могат да намерят твоя приятел Кенеди. Не бяха заедно. Намериха първо Том, после мен, а после, след два часа, се повтори същото. Предполагам, наистина им беше трудно да повярват, че не знаем къде е Кенеди. Казахме им, че и ти не знаеш.

— Благодаря — каза Кастило.

— Искаш ли да вземем това радио и сержанта с нас, когато тръгнем към Филадельфия?

— Кой ще ходи във Филадельфия?

— Шефът. Ще се опита да спре кмета от неразумни действия, когато комисарят му каже за плановете на терористите. Искаш да кажеш, че ти не знаеше?

Кастило поклати глава.

— Кога?

— Утре сутринта. — Исаксън погледна часовника си. — След шест часа. Иска да пристигне там рано.

— Оставете радиото на мястото му. Ще занеса едно във Филадельфия, за да го дам на Милър. А вие разполагате със сигурни начини за комуникация, нали така?

Исаксън кимна.

— Е, ако това е всичко, *Дон Жуан*, ще заведа сержанта до авеню „Небраска“.

— Иска ми се да престанеш с това *Дон Жуан*.

— Знам — каза Исаксън с усмивка.

Чарли хвърли поглед към самолета. Бяха почти приключили със зареждането на горивото, Фернандо проверяваше отново всичко.

Чарли се качи в самолета и влезе в кабината.

(ДВЕ)

Международно летище — Филадельфия
Филадельфия, Пенсилвания
02:05, 10 юни 2005

От наземния контрол ги насочиха към хангара на „Лийз Еър“, така че Кастило не беше изненадан да види, като минаха покрай него, двете полицейски коли „Краун Виктория“ и трета, от същата марка без отличителни знаци.

„Дали колата без отличителните знаци е на Бети?“

Когато самолетът спря напълно, сержант Шнайдер и майор Х. Ричард Милър слязоха от колата без отличителни знаци. Милър все още беше облечен в изцапаните и скъсани работни дрехи от гаража на баща му, с които се беше срещнал с ченгетата под прикритие.

Това предизвика една неудобна мисъл: „Исусе, казах на тези хора, че съм агент от Тайните служби и изпълнителен помощник на секретаря Хол, а ето ме тук сега в униформа клас А.“

От полицейската кола слязоха три ченгета. И тримата бяха облечени в кожените якета на патрулите по магистралите. Единият беше едър мъж, чин лейтенант.

„А, братът, който се кани да счупи краката ми. Какво ли казах на него! По дяволите!“

Докато Фернандо изключваше двигателите на самолета, Кастило свали слушалките от главата си, сложи баретата си и отиде в отделението за пътниците. Откри, че екипът на „Делта“ приготвя оборудването си, и каза:

— Момчета, трябва да решите кои от вас ще останат тук и кои ще дойдат с мен, където ме понесе вятърът на съдбата.

Сержант Сиймор Кранц, който едва покриваше минимума, по ръст и тегло, изискван от армията, му се усмихна.

— Аз бях с майор Милър в Афганистан, сър, така че, ако нямате нищо против...

— Би отишъл навсякъде, където той не е, така ли?

Кранц се засмя.

— Майор Милър и аз се разбирахме много добре, сър.

— О'кей. Ще помоля някое от ченгетата да остане в самолета, а после ще взема сержант Шърман с нас, за да ти помогне да инсталираш радиото.

Двамата кимнаха и казаха едновременно:

— Да, сър.

Кастило отвори вратата и слезе от самолета.

— Откъде, по дяволите, взе този самолет? — запита Милър вместо поздрав.

— Самолетът е на братовчед ми Фернандо — каза Кастило. — Добро утро, сержант Шнайдер.

— Добро утро — каза тя, като избягваше да го погледне. Официално и малко тромаво се здрависа с него. — Това е брат ми, лейтенант Франк Шнайдер, от патрулите по магистралите.

Лейтенант Шнайдер стоеше със скръстени ръце и гледаше съвсем не приятелски. Двамата други полицаи, доста едри и недружелюбни, стояха зад него. Единият от тях беше сержантът, който по-рано го беше закарал до летището.

„Питам се колко ли време ти е трябвало да кажеш на този тук лейтенант, че в Тайните служби съм известен като Дон Жуан?“

— Добро утро — каза Кастило. — Или не знам какъв поздрав предпочитате в средата на нощта.

Лейтенант Шнайдер нито се усмихна, нито подаде ръка.

— Май не ми каза съвсем точно къде работиш — обвини го той.

— А ти ми каза, че ще счупиш и двата ми крака — каза Кастило. — И двамата излъгахме, нали?

— Какво ти е казал? — запита Бети ужасена. — Да те вземат дяволите, Франк!

Кастило видя сержант Кранц, с целите му пет фута и четири инча и сто и трийсет паунда да се опитва да свали огромния куфар с оборудването от самолета.

— Не се тревожи, сержант — каза Кастило и посочи Кранц. — Взех със себе си добре обучен убиец от *Специалните части*, за да ме

пази.

Сержантът от патрулите по магистралите се засмя. Милър позна сержант Кранц.

— Дай да ти помогна, Сиймор — каза той и бързо се спусна на помощ.

Кастило се обърна и срещна погледа на лейтенант Шнайдер. Той каза:

— Комисар Келог нареди на полицаите от патрулите да помогнат с каквото е необходимо. А главен инспектор Крамер ми нареди да те посрещна и да запитам какво искате.

— И какво знаеш по въпроса? — запита Кастило.

— Знам за Камбаната на свободата, ако това имаш предвид.

— На кого още са казали?

— На тези двамата полицаи и на шефа на патрулите по магистралите — каза Шнайдер.

— Моля ви, нека никой повече не научава нищо — каза Кастило.

Шнайдер кимна.

— И така, от какво имате нужда?

— Имаме специално радио. Имаме нужда от място, където да го инсталираме. А някой трябва да остане в самолета, докато сме в града. Искам да говоря и с онова ченге под прикритие...

— Той е в бюро „Убийства“ — каза Бети Шнайдер. — Но кажи за радиото, от какво имате нужда за него?

— Място, където е за предпочитане да не вали — отговори сержант Кранц. — Ще е добре, ако покривът е равен и не е далеч от контролното табло, за да може антената да се насочи право към сателита.

— Колко е голяма антената? — запита Бети.

Кранц демонстрира размерите ѝ с ръцете си.

— Сграда 110 е подходяща — каза тя и погледна Кастило. — Ти я видя. Какво мислиш?

Той затърси в паметта си.

— Да, мисля, че е подходяща.

При тях се приближиха Фернандо и сержант Шърман.

— Това е Фернандо Лопес — каза Кастило. — И сержант Шърман, който ще помогне на сержант Крамер да инсталират радиото.

Фернандо и аз сме братовчеди. А това са сержант Бети Шнайдер брат й Франки...

— Франк — поправи го бързо и твърдо Шнайдер.

„Но получих още една усмивка от сержанта.“

— ... лейтенант Шнайдер от патрулите по магистралите.

Шнайдер се ръкува с Фернандо. Бети му се усмихна, но изглеждаше леко смутена и каза:

— А това е Дик Милър.

— С Дик се познаваме — каза Фернандо.

— Искаш ли да провериш каква е прогнозата за времето И да се погрижиш за плана на полета обратно до Браг?

— Предпочитам да дойда с теб — каза Фернандо. — Има ли проблеми?

Кастило се замисли за миг, преди да отговори:

— Няма. Защо не?

— Добре — каза Фернандо.

— Добре, сега трябва да закараме сержантите и радиото до арсенала — каза Кастило. — А аз, Фернандо и Дик ще отидем до отдел „Убийства“. Какво прави там ченгето под прикритие?

— Добре, ще заведа вас тримата... — каза лейтенант Шнайдер.

— Не — каза категорично Бети. — Сержантите и радиото ще отидат до арсенала с колите на патрулите. Аз ще заведа тези тримата в отдел „Убийства“ с колата без отличителни знаци.

— Благодаря, сержант Шнайдер, но аз всъщност не се страхувам от него — каза Кастило.

На Бети не й беше забавно. Тя мислеше единствено за работата.

— Лейтенант Шнайдер ще остане тук, докато не намерим двама полицаи, които да останат в самолета — каза тя. — С това той ще се справи по-добре от всеки друг. После ще се присъедини към нас в отдел „Убийства“. Другата патрулна кола ще закара сержантите и радиото до арсенала. Ще се обадя и ще ги очакват. Тази кола ще остане при тях, за да им осигури транспорт, когато им е нужен. Ако имаш проблеми с това, Франк, обади се на главен инспектор Крамер. Той също е в отдел „Убийства“.

Лейтенант Шнайдер като че ли се канеше да каже нещо, но накрая се отказа, обърна се и отиде при колата си.

„Кое то почти със сигурност означава, че главен инспектор Крамер му е казал, че Бети ще ръководи операцията и той ще приема заповеди от нея.“

Бети покани с жест другите да се качат в колата без отличителни знаци. Кастило седна до нея. Погледите им се срещнаха за миг за първи път, откакто той беше слезъл от самолета.

— Защо си в униформа? — запита Бети.

— Така трябваше във Форт Браг — каза той, после добави: — Не изглеждаш изненадана.

— В къщата на Дик разбрах, че освен таен агент и изпълнителен помощник на секретар Хол, ти си и офицер от армията.

— Да.

— Как знаеш кой си в точно определен момент?

— Понякога ми е трудно.

— И, забравих, каза, че си в бизнеса с нефтени платформи...

— „Риг Сървис“ — потвърди той. — Понякога карам хеликоптери за тях.

— И има такава компания?

— Да, има — каза Фернандо от задната седалка. — И понякога, между другите неща, които правя за гринго, казвам, когато някой се обади и запита за него, че той е точно това, което е казал.

— Гринго? — повтори тя.

— Това е само прякор — обясни Фернандо и макар в колата да беше тъмно, Бети усети, че той се усмихва. — Ти също можеш да го използваш — добави той.

— Благодаря. Но откъде знаеш какво е казал той на хората, които се обаждат?

— Понякога това е много трудно — каза Фернандо и се засмя тихо.

Щеше да каже още нещо, но видя, че тя е извадила мобилния си телефон и е набрала номер.

— Сержант Шнайдер, сър — каза тя миг по-късно. — Току-що взех мистър Кастило от летището и сме на път за отдел „Убийства“. Една от колите на патрулите е на път към арсенала. Мистър Кастило е осигурил някакво специално радио и човек, който да работи с него. Имат нужда от място, откъдето антената да се насочи направо към

сателита. Покривът на сграда 110 ми се стори най-подходящ. Има ли проблеми?

— Каквото пожелае той, Шнайдер — чу се слабо, но ясно, гласът на главен инспектор Крамер. — Искаш ли да се обадя, за да предупредя хората там?

— Това вероятно е добра идея, сър.

— Добре, ще бъде направено. Ще се видим след около две минути.

Човекът от охраната им махна да минат през вратата. Бети протегна ръка към таблото, изключи светлините под решетката и сирената, настъпи силно педала на газта и обърна глава.

— Какво казвахте, мистър Лопес?

— Наричайте ме Фернандо, моля — отговори той. — Чудех се защо брат ви иска да счупи краката на гринго.

— Исусе Христе! — възкликна Кастило.

Погледите на Бети и Чарли се срещнаха за секунда и тя поклати глава. Чарли каза на Дик:

— А аз се чудя какво си разбрал от ченгето под прикритие. Можем ли да поговорим за това, Дик?

— Чарли, не само защото и аз се питам какво си направил, та си ядосал брата на Бети, мисля, че е по-добре да изчакаш и да го научиш направо от неговата уста. Странно е. Доста странно.

— Дай ми това, което мислиш, че мога да разбера — каза Чарли.

— Добре. Нищо от това не е потвърдено. Но е възможно хората, откраднали самолета, да са били тук, във Филадельфия, като молли, гостуващи от Сомалия.

— Имаш предвид хората, откраднали самолета, или хората, които стоят зад тях?

— Може би и двете. Според Бритън...

— Бритън е ченгето под прикритие? — прекъсна го Кастило.

— Точно така. Когато тези хора се появили в джамията, където ходи Бритън, той е докладвал. Главен инспектор Крамер е предал информацията на ФБР. Имената на тези хора не означавали нищо за ФБР, но Крамер им направил снимки в джамията. ФБР ги сравнило със снимките, които има, и казали, че са законно в страната, че са пилоти на „Йемен Еър“ и са тук на обучение в някакво място в Оклахома.

— Мисля, че учебното заведение е в Тълса. И аз получих там правата си да управлявам граждански самолети. Там се обучават пилоти от целия свят.

— Добре — каза Милър. — Това съвпада. Според Бритън тукашните мюсюлмани са говорили, че Камбаната на свободата трябва да бъде съборена. Тези мюсюлмани са афроамериканци, повечето от тях са приели исляма.

— Не мисля, че разбирам — каза Фернандо.

— Аз самият реших, че не разбирам добре — каза Милър. — Затова искам Чарли да чуе всичко от устата на Бритън. Не искам да кажа нещо, да намекна нещо, което може да не е чак толкова точно.

— Но разполагаме с имената и снимките на тези хора, нали така каза? — запита Кастило.

— Снимки вероятно — каза Бети Шнайдер. — Ние се придържаме към снимките. Нямаме имена.

— Защо?

— ФБР не са дали имената на главен инспектор Крамер. Той реши, че ако позвъни сега, ще се свърже с дежурния, който ще го накара да почака до сутринта. Затова решихме да изчакаме теб.

— Исусе Христе! — възкликна Кастило. — Ти каза, че този Бритън е в отдел „Убийства“. Защо е цялата тази работа, Бети?

— Защо не се върнем на „сержант Шнайдер“? — предложи тя.

— Искаш да кажеш, докато това приключи?

— Не, не това имах предвид — каза тя. — Причината Бритън да е в Бюрото е, защото ние го взехме от улицата, за да го разпитаме за едно убийство.

— Говориш за ченгето под прикритие? — запита Фернандо.

— Да. Хората на мюсюлманската общност обичат да знаят къде са и какво правят другите членове на общността по всяко време. Така че, когато искаме да говорим с някои от тях, което се случва по-често, отколкото те искат да говорят с нас, ние трябва да ги „арестуваме“.

— Исусе Христе! Бих могъл да говоря с дежурния от ФБР като агент от Тайните служби, но не мога да вляза в който и да е офис на ФБР с тази униформа! Ще ме заключат, докато...

Той удари с юмрук по таблото.

— Имаме нужда от проклетите имена! — каза Кастило, очевидно ядосан.

Никой нищо не каза.

— Не разполагам, също така, с дати — каза той след миг. — Бети, кога беше това?

— Ще трябва да проверя, мистър Кастило — каза тя. — Но не мога да го направя, преди да сме стигнали отдел „Убийства“ или арсенала.

— „Мистър Кастило“? — повтори той.

— Да. Ти си „мистър Кастило“, а аз съм „сержант Шнайдер“. О'кей?

— Както кажеш, сержант Шнайдер.

— Ще стигнем до отдела след около две минути, мистър Кастило — каза тя. — И ще мислим за това тогава.

(ТРИ)

Отдел „Убийства“

Административната сграда на полицията

Ъгълът на Осма улица и „Рейс стрийт“

Филадельфия, Пенсилвания

02:25, 10 юни 2005

Беше очевидно, че главен инспектор Крамер се поколеба, като видя Кастило в униформа.

— Защо си в униформа? — запита той.

— Нямахме как иначе да вляза в бившия затвор на Браг — каза Кастило. — Трябваше да я облека.

— Но защо си в униформа сега?

— Току-що идвам от Форт Браг — каза Кастило. — Повечето от хората там мислят, че *Тайните служби* са сбирщина захаросани задници, така че трябваше да докажа, че съм военен.

— И са прави. *Тайните служби* не са чак толкова лоши, колкото ФБР, но също мислят, че лай...

Крамер се сети, че един джентълмен не може да изрече думите „лайната им не миришат“ в присъствието на дами, а Бети Шнайдер беше не само ченге, но и дама.

— Шнайдер каза ли ти какво ни разказа Бритън? — запита той, с което смени темата.

— Мисля, че от това ще излезе нещо, инспекторе — каза Кастило. — Ще трябва да проверим историята, но ако онези двамата от джамията на Бритън са посещавали училище за пилоти в Оклахома, то почти със сигурност е било „Спартан“ в Тълса. Знам, че там преподават „Боинг 727“.

— Откъде знаеш?

— И аз съм учил там — каза Кастило. — Не можем да проверим обаче, докато не разполагаме с имената. А снимките? Имате ли снимки на всички?

— Имам снимки на онези двамата.

— Но не и имена?

Крамер поклати глава и плъзна плик по бюрото към Кастило. На него имаше етикет, на който пишеше: НЕИЗВЕСТНИ МЮСЮЛМАНИ, 2 БРОЯ.

В плика имаше снимки с размери осем на десет инча. На някои от тях мъжете бяха облечени в роби и свободни черни шапки, които наподобяваха мюсюлманските шапки, но надолу бяха облечени в намачкани панталони и обикновени обувки. На снимките те влизаха и излизаха от сграда, за която Кастило предположи, че е джамията, където Бритън работеше под прикритие. Лицата им бяха интелигентни и на някои от снимките, в едър план, те се усмихваха.

„Дали това са нашите момчета? Как въобще е възможно някой хладнокръвно да планира да разбие самолет?“

Той погледна главен инспектор Крамер.

— Имаме нужда от имената им — каза той.

— Е, ФБР трябва да ги имат. Обадих им се, дежурният започна да ме разиграва, а не можем да им кажем защо ги искаме. Или можем?

— Може ли да ми кажете номера? — каза Кастило. — Ще опитам и аз. Ако не стане, ще измисля нещо друго.

— ФБР.

— Вие ли сте дежурният?

— Кой се обажда, моля?

— Казвам се Кастило. Работя в Тайните служби. Вие ли сте дежурният?

— Трябва ми повече информация, мистър Кастило.

— Добре. Запишете си. Кастило. Специален таен агент. Работно място — Вашингтон. Телефонен номер...

Докато диктуваше телефона, усети погледа на Бети върху себе си, но когато срещна очите ѝ, тя обърна глава.

— ... Ще изчакам, докато проверите — завърши Чарли. Това отне четири минути — време, през което сержант Бети Шнайдер гледаше къде ли не из стаята, само не и към Карлос Гуилермо Кастило.

— С какво мога да ви помогна, агент Кастило?

— На или около дванайсети декември 2004 главен инспектор Крамер от Бюрото за борба с тероризма във Филаделфия ви е дал снимки, които е направил в тукашната джамия на лица, които смята за подозрителни. Вие сте идентифицирали мъжете и сте казали на инспектор Крамер, че пребивават законно в страната. Но инспектор Крамер не е получил имената на въпросните лица. Той и аз имаме нужда от тях. И то веднага.

— Това, предполагам, трябва да е отбелязано в Отдела за борба с тероризма. Щом сме идентифицирали хората, имената им трябва да са някъде във файловете.

— Можете ли да ми ги дадете, моля?

— Мога само да запиша това и да го оставя на бюрото на шефа на отдела, така че това да е първото, което ще види, когато дойде на работа утре сутринта.

— Имам нужда от имената сега, не сутринта. Щом не можете да влезете във файловете, обадете се на този човек и го извикайте!

— Е, предполагам, че мога да го направя, но не съм сигурен дали той ще пожелае...

— Обадете му се! — прекъсна го Кастило. — Ще почакам.

— Агент Кастило? Още ли сте там?

— Още съм тук.

— Свързах се със специален агент Лутерберг. Той иска да знае за какво става въпрос.

— *Тайните служби* имат нужда от имената на двама души, които сте идентифицирали.

— Това не ни казва много, нали?

— Това е всичко, което ще ви кажа.

— Изчакайте.

— Агент Кастило?

— Още съм тук.

— Специален агент Лутерберг каза да ви предам, че ще е щастлив да обсъди това с вас утре сутринта, ако дойдете в офиса му.

— С други думи, няма да ми даде информацията, от която имам нужда сега?

— Ще е щастлив да разговаря с вас утре сутринта в офиса си.

— Искам да му оставя съобщение, което важи и за вас също, ако това е възможно.

— Разбира се.

— Вървете на майната си, вие бюрократични кучи синове такива. Ще направя всичко възможно да ви подпаля задниците, както и задника на специалния агент, който отговаря за това. Ще постъпите мъдро, ако предадете съобщението и изровите информацията, от която имам нужда, защото след малко ще ви се обади човек, на когото няма да можете да откажете.

Той тресна слушалката.

— Те подлагат търпението на всеки на изпитание, нали? — запита, съвсем невинно, инспектор Крамер.

Чарли извади мобилния си телефон и набра номер.

Отговориха му на второто позвъняване.

— Три-нула-шест.

— Чарли Кастило. Трябва веднага да говоря с Джоуел Исаксън.

— Почакайте.

Минаха три минути.

— Исаксън.

— Чарли е, Джоуел.

— Знаех си, че няма да мога да поспя. Какво има, *Дон Жуан*?

— Мисля, че имаме добър шанс да идентифицираме човека, отвлякъл самолета — започна Чарли, обясни защо смята така, и предаде в подробности разговора с дежурния в сградата на ФБР.

— Господи, понякога, когато сме ядосани, използваме наистина груби думи, нали? — каза Исаксън.

— Груби е слабо казано. Можеш ли да направиш нещо по отношение на онова копеле, Джоуел?

— Мисля, че да. Ти къде си?

— В отдел „Убийства“ на полицейското управление във Филаделфия. Но можеш да ми се обадиш на мобилния телефон.

— Имат ли факс там, където си?

Чарли погледна сержант Бети Шнайдер.

— Имам нужда от номера на факса ви — каза той.

Тя излезе и се върна след по-малко от минута с номера, написан на листче хартия. Той го продиктува на Исаксън.

— Това беше изпратено до теб в „Мейфлауър“ — каза Исаксън. — Пишеше: „Моля да бъде предадено незабавно.“ Човекът, който е в апартамента ти, го изпратил на авеню „Небраска“, защото мислел, че съм още там. Моят човек ми го продиктува оттам по телефона. Ще им се обадя да им кажа да ти го изпратят по факса.

— Какво, по дяволите, е това?

— Не знам и не искам да знам. Вероятно е грешка.

— Исусе Христе, Джоуел!

„Всъщност той казва, че според него съобщението е от Кенеди. Чудя се какво ли е, по дяволите?“

— Веднага, щом видя какво мога да направя по въпроса с ФБР, ще ти се обадя — каза Исаксън. — Добра работа, Дон Жуан.

Той затвори.

— Шефът ти? — запита главен инспектор Крамер.

— Човек от Тайните служби. Високо в йерархията. Добро момче.

— Мислиш, че ще успее да направи нещо?

— Ако въобще някой може, това е Исаксън. Но да се бориш с ФБР, е все едно да се биеш с възглавница.

— Аха — съгласи се Крамер.

— Може ли вече да говоря с твоя човек под прикритие?

Крамер се изправи зад бюрото и направи знак на Кастило да го последва.

Едва бяха имали време да се представят един на друг и Бети Шнайдер влезе в стаята за разпити.

— Факсът ти дойде, мистър Кастило — каза тя и му го подаде. — Адресиран е до някой си Госингер, но мисля, че е предназначен за теб.

Кастило взе факса от ръката ѝ и го прочете.

ОТ: РОБЕРТО ДОНДИЕМО
КАНКУН, МЕКСИКО
ЗА: СЕНЬОР КАРЛ В. ГОСИНГЕР
ХОТЕЛ „МЕЙФЛАУЪР“
ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

МОЛЯ ДА БЪДЕ ПРЕДАДЕНО ВЕДНАГА

ТОВА ТРЯБВА ДА ПОТВЪРДИ ТВОЯТА РЕЗЕРВАЦИЯ ЗА НАШАТА ЧЕТИРИДНЕВНА ГОЛФ ВАКАНЦИЯ, СЧИТАНО ОТ 10 ЮНИ 2005.

ЩЕ ВИ ОЧАКВАМЕ, КАКТО И ВАШИЯ ГОСТ, НА ПЛАЖА КОЗУМЕЛ И В КУРОРТА ЗА ГОЛФ. КЪДЕТО, СИГУРНИ СМЕ, ЩЕ НАМЕРИТЕ ВСИЧКО, ОТ КОЕТО ИМАТЕ НУЖДА. БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ СЕ ОБЪРНАХТЕ КЪМ НАС.

ЗА НЕЩАСТИЕ, ИЗГЛЕЖДА, ИМА МАЛЪК ПРОБЛЕМ С АМЕРИКАНСКАТА ВИ КРЕДИТНА КАРТА „ЕКСПРЕС“. СРОКЪТ Е ИЗТЕКЪЛ И ИМАМЕ НУЖДА ОТ НОВА. ТРЯБВА ДА ВИ ПОМОЛЯ ДА МИ СЕ ОБАДИТЕ ВЕДНАГА ЩОМ ВИ Е УДОБНО, ЗА ДА УРЕДИМ ТАЗИ ПОДРОБНОСТ. ЛИЧНИЯТ МИ НОМЕР Е: IS 52-00-01456-777.

НАДЯВАМ СЕ ДА СЕ ЧУЕМ СКОРО.

С НАШИТЕ НАЙ-ДОБРИ ПОЖЕЛАНИЯ,

РОБЕРТО ДОНДИЕМО

— За мен е. Много ви благодаря, сержант Шнайдер — каза Кастило.

— Някога, когато намериш време, можеш да ми разкажеш за мистър Госингер.

— С удоволствие. Ще намеря време — каза Кастило и се обърна към детектив Бритън. — Ще се върна веднага. Трябва да обърна внимание на това.

— Разбира се — каза Бритън.

Той отиде при Фернандо, който говореше на испански с детектив от отдел „Убийства“, подаде му факса и каза на испански:

— Надявам се, че носиш плановете за почивката ни със себе си.

— Какво, по дяволите, е това? — запита Фернандо на английски, докато Кастило набираше цифрите по мобилния си телефон.

— Нали искаше да се гмуркаш в Козумел — каза Кастило.

— Какво?

Свърза го много по-бързо, отколкото Кастило мислеше за възможно.

— Роберто Дондиемо.

— Исусе, английският ви наистина няма никакъв акцент, сеньор Дондиемо.

— Благодаря ви. Мога да кажа същото за вас, хер Госингер. Не се долавя и намек за немски акцент.

— Смяя ли да се надявам, че вече сте уредили проблема с кредитната ми карта?

— Да, наистина. Абсолютно. Беше... Каква е английската фраза? Някакво недоразумение. Да се надяваме ли, че скоро ще имаме удоволствието да ви видим в курорта?

— Ако бях сигурен, че ще намеря, каквото търся, със сигурност бих дошъл.

— Имам прекрасна представа къде можете да намерите търсеното от вас, мистър Госингер. Почти съм сигурен, че мога да ви посоча местонахождението му.

— Предполагам, че няма да пожелаете да ми кажете сега?

— Наистина мисля, че трябва да дойдете тук, мистър Госингер. Само работа и никакво забавление, както казват.

— Вероятно ще дойда. Но ако това стане, компанията ми ще е малко по-голяма от планираното.

— Защо ли това ме тревожи?

— Не би трябвало. Единият човек е моят братовчед, а останалите ще бъдат войници, които ще се радват на ваканцията.

— И нито един от тях, надявам се, не е чувал за мен?

— Никой никога не е чувал за вас.

— Не знам защо, по дяволите, ви вярвам, мистър Госингер. Може би заради по момчешки откритото ви и честно лице.

— Но ми вярвате, нали така?

— Въпреки че би трябвало да знам по-добре. Но преценката ми почти винаги е вярна.

— Кажете ми хотелът в курорта има ли плосък покрив?

— Сега, като споменахте, се сетих. Да, покривът му е плосък. Това важно ли е?

— А запазените за мен стаи да не би случайно да са на последния етаж?

— Не. Всъщност от вашите стаи се излиза направо на плажа. Запазили сме ви апартамента на Джак Никълъс. Това задоволява ли ви?

— Много мило, но ние бихме предпочели да ни настаните на последния етаж, откъдето ще можем да виждаме целия плаж и вълните, които прииждат и се отдръпват. Това представлява ли проблем за вас?

— Не. Тук ще бъдете сред приятели, един от които притежава хотела, за ваш късмет. За нас всяко ваше желание е заповед.

„Исусе, той ми казва, че Певснер е там!“

— Много мило!

— Тъкмо се канех да ви кажа, че най-добрият начин да стигнете дотук, е през Маями.

— Аз имам самолет.

— Какъв самолет?

— „Лиър 45XR“. Няма да е проблем да дойда там. Но винаги се тревожа за закъснението, което търпя заради престоя в митниците.

— Можете да се успокоите по отношение на митниците. Кога можем да ви очакваме?

— Ще ви се обадя, когато разбере.

— Ще очаквам обаждането ви, мистър Госингер.

Остави телефона обратно в джоба си и видя, че Бети Шнайдер и Фернандо го гледат. Тя държеше телефон в ръката си, дланта ѝ покриваше микрофона.

— Обаждане за специален агент Кастило от *Тайните служби* — каза тя. — Не искат да кажат кой се обажда.

Той кимна и взе телефона от ръката ѝ.

— Кастило.

— Някаква повреда ли има мобилният ти телефон, Чарли? — каза секретар Хол.

— Сър, тъкмо говорих с... моя нов приятел от Виена.

— И какво имаше да каже той?

— Иска да отида в Козумел.

— Той е в Козумел?

„И не иска ФБР, по-точно не иска никой, но най-малко ФБР, да знае. Но Хол има право да знае.“

— Да, сър. И казва, че е почти сигурен къде можем да търсим онова, което ни трябва.

— Но не иска да ти каже къде? И иска да отидеш в Козумел?

— Не, сър, не иска да ми каже по телефона. И, да, сър, иска да отида в Козумел.

— Не каза ли защо?

— Не, сър. Мисля, че е по-добре да отида.

— А генерал Макнаб?

— След като видя генерал Макнаб, сър, и ако нищо не изникне тук.

— Лош избор на думи, Чарли.

— Съжалявам, сър.

На Кастило се стори, че чува секретаря да въздиша.

— Чарли — каза Хол, — когато казах, че искам да ме държиш в течение, имах предвид точно това.

— Да, сър. Разбирам. Ще ви държа в течение, сър.

— Но не ми каза за обаждането си във ФБР. Трябваше да го науча от Джоуел.

— Реших първо да видя какво може да направи Джоуел, сър. Не исках да ви безпокоя.

— Да ме безпокоиш? Исусе Христе, Чарли, нямаме достатъчно време!

— Разбирам, сър.

— Не съм сигурен, че разбираш. Утре сутринта, всъщност *тази* сутрин, когато се срещна с кмета в девет и половина, ще трябва да му кажа.

— Сър, мислех, че имаме време до четири следобед.

— Президентът каза аз да информирам кмета тази сутрин. Каза, че кметът има право да знае. Което означава, че аз ще трябва да помоля за известно време, преди да е направил нещо, с което да предизвика паника. И трябва да му кажа нещо повече от това, че търсим самолета и се надяваме да го намерим.

— Исусе!

— Както казах, не разполагаме с достатъчно време — каза Хол. — Но причината, поради която се обадох: когато Джоуел ми каза за твоето сблъскване с непреклонната глупост на ФБР, аз измъкнах Марк Шмит от леглото. Шмит, като разбра за какво става въпрос, се ядоса

толкова, колкото и ти. Каза, че ще се заеме лично с въпроса. Всеки момент ще ти позвъни техният специален агент за Филадельфия. Ако той не се обади през следващите петнайсет минути, обади ми се.

— Да, сър.

— Обади ми се след петнайсет минути, независимо дали си говорил с него или не.

— Да, сър.

(ЧЕТИРИ)

През следващите петнайсет минути Кастило седеше на стола за разпити в стаята за разпити. Сержант Бети Шнайдер беше седнала на масата до детектив Джак Бритън. Главен инспектор Крамер и Дик Милър се бяха подпрели на стената, докато Кастило се опитваше да изтръгне от Бритън всяко късче информация, което би запълнило празнините. Бритън разбираше важността на задачата и изтръгна доста важна информация от паметта си, както и доста подробности за живота на джамията и мюсюлманите. Нито една от подробностите обаче не беше от значение, макар Кастило да ги намираще за интересни.

Кастило непрекъснато поглеждаше часовника си. Изминаха петнайсет минути, но той реши да изчака още една минута, преди да се обади на секретар Хол и да му каже, че не се е свързал с ФБР.

Той гледаше обиколката на секундарника по циферблата и чакаше тя да се върне отново на дванайсет, когато вратата на стаята за разпити се отвори.

— Инспекторе — каза един от детективите от отдел „Убийства“, — отвън има човек на ФБР, който търси таен агент Кастило.

Крамер погледна Кастило, който направи горчива гримаса, а после направи знак на детектива да въведе човека на ФБР.

Миг по-късно в стаята влезе едър мъж на средна възраст със значка на ФБР на гърдите. Беше спретнато облечен, но имаше нужда от бръснене. Огледа малката стая, спря внимателно поглед на всеки от тях.

— Здравейте, инспекторе — каза той и се усмихна на Крамер. Крамер му кимна.

— Търся специален агент Кастило. Казаха ми, че е тук.

Крамер посочи Кастило.

— Вие сте Кастило? — каза мъжът. Със сигурност не очакваше да види специален агент в униформата на майор от армията.

— Да, аз съм — каза Кастило. — А вие кой сте?

— Аз съм Александър Стюарт, отговорникът на ФБР за град Филадельфия.

— Ей сега ще видим какво имате за нас — каза Кастило, извади мобилния си телефон и набра номера на секретаря Хол.

— Кастило, господин секретар. Човекът на ФБР току-що влезе в стаята...

— Не съм имал възможност да говоря с него, сър...

— Да, господин секретар, ще ви се обадя веднага, щом свършим разговора.

Остави телефона обратно в джоба си и погледна човека на ФБР.

— Изглежда, е станало някакво недоразумение, мистър Кастило — каза Стюарт.

— Никакво недоразумение. Имах нужда от информация, и то веднага. Вашият дежурен служител не искаше — или не можеше — да ми я даде, а човекът ви от Бюрото за борба с тероризма каза да отида в офиса му сутринта. Не можех да чакам толкова много, затова се обадох във Вашингтон.

— Очевидно на нито един от нашите двама служители не е станало ясно колко важно е това всъщност — каза Стюарт. — За какво става въпрос?

— Имаме нужда от някои имена, мистър Стюарт. И то веднага.

— Специален агент Лутерберг, който оглавява Бюрото за борба с тероризма, е на път към офиса си. Ако вече не е стигнал там. След малко ще ви дадем имената.

Кастило изсумтя.

— Имаме нужда от сътрудничеството на ФБР — каза Кастило.

— И по-точно?

— Веднага щом получим имената, имаме снимките, искам да ги проверим в училището по аеронавтика „Спартан“ в Тълса, Оклахома. Трябва да знам: първо, дали са учили там по времето, когато главният инспектор ви е дал снимките, и второ, ако са учили там, какво обучение са получили и, по-специално, дали са изучавали „Боинг 727“.

— О, значи ето какво било! Самолетът, който изчезна в Африка.

Кастило не обърна внимание на забележката му.

— Можете ли да се свържете директно с офиса си в Тълса и да им изпратите снимките и имената по вашата мрежа и да проверите в „Спартан“, или ще трябва да го направя аз чрез Вашингтон?

— Мога да се свържа с тях директно, разбира се — каза Стюарт.

— Ще ви обидя ли, ако ви помоля да го направите веднага?

Стюарт срещна погледа му.

— Не ме обиждате, мистър Кастило — каза той. — Но езикът, който сте използвали при разговора си с дежурния, ме обижда. Наистина много ме обижда. Знаете ли, че записваме всички входящи обаждания?

— Не мисля, че това е законно, освен ако не сте предупредили другата страна, че обаждането се записва — каза Кастило. — Но щом имате разговора записан, защо не го изпратите — целия, не само моите думи — на директора Шмит?

Стюарт се опита, но не успя да накара Кастило да сведе поглед, затова обърна глава към инспектор Крамер.

— Инспекторе, има ли телефон, който мога да използвам?

— Шнайдер — каза главен инспектор Крамер.

Сержант Бети Шнайдер слезе от масата, като показва, без да иска, хубавите си бедра.

— Оттук, мистър Стюарт — каза тя.

Когато вратата се затвори след тях, детектив Джак Бритън посочи Кастило, погледна Милър и каза с възхищение:

— Хей, братко, твоят бял приятел е наистина корав задник, нали?

(ПЕТ)

Офисът на комисаря
Административната сграда на полицията
Ъгълът на Осма улица и „Рейс стрийт“
Филаделфия, Пенсилвания
03:45, 10 юни 2005

Полицейският комисар Ралф Дж. Келог влезе във външния офис, каза „добро утро“ на главен инспектор Крамер, майор Кастило и Милър, на детектив Бритън и сержант Бети Шнайдер, които седяха и го чакаха, и им махна с ръка да влязат в офиса му.

Капитан Джак Ханрахан, изпълнителният служител на Келог, изчака всички да влязат, после затвори вратата.

И Келог, и Ханрахан бяха гладко избръснати, облечени в костюми и грижливо изгладени ризи и очевидно бяха напълно будни, макар да бяха минали по-малко от двайсет минути, откакто Крамер се беше обадил на комисаря в дома му и му беше казал, че трябва да поговорят.

— О'кей, Дъч — каза Келог, — докъде стигнахме?

— С помощта на Бритън, Кастило и неохотното сътрудничество на ФБР успяхме да идентифицираме хората, които според нас са отвлекли самолета. Били са тук, в джамията на Бритън.

— Това ще ви помогне ли да намерите самолета? — запита Келог, но преди Кастило да е успял да отговори, той зададе друг въпрос: — Защо ви е тази униформа? Първа стъпка към приложение на военния закон?

— Бях във Форт Браг, а и ще трябва да се върна там, това обяснява униформата. Имам причина да вярвам, че знаем местонахождението на самолета.

— Или го знаете, или не го знаете. Кое от двете?

— Източник, чиято информация досега се оказа достоверна, ми каза, че почти е сигурен в местонахождението му. Ще се върна във

Форт Браг, защото трябва да подготвя операцията по неутрализирането му.

— Какъв източник?

„Страхувах се, че ще зададеш този въпрос.“

— Не бива да излиза от тази стая, комисарю.

Келог се замисли.

— Не. Това приключи. Доколкото разбирам плана, Мат Хол ще е тук в осем часа. Малко след това, след като сме сравнили бележките си, двамата ще се срещнем с кмета. Искам да съм в състояние да поставя всичко на масата пред него. Сега мисля, че решението да отложат до четири следобед срещата си с него беше грешка. Ще кажа на кмета всичко, което знам. Разбирате ли? Е, какъв е източникът на информацията ви?

— Сър, ще трябва да зададете този въпрос на секретаря Хол. Аз не мога да ви отговоря.

— Чудесно! — каза Келог, видимо ядосан.

— Комисарю — каза главен инспектор Крамер, — Бритън ни каза, че в джамията много се говори за това, какво ще се случи с Камбаната на свободата и сградата на общината.

— Сигурно знаят нещо — каза Келог. — Което означава, че знаят повече от мен, а още повече — от кмета. — Направи пауза, после продължи: — Успяхте ли да установите някаква връзка между хората от джамията на Бритън и онези, които са почиствали самолета на „Лийз Еър“?

— Не, сър — каза сержант Бети Шнайдер. — Не открихме директна връзка. Нито едно от имената не съвпадна. Сега се работи по въпроса с роднините и близките познати.

— Повечето от хората в джамията, комисарю — обясни Бритън, — имат досиета за разпространение на наркотици или за кражби. Което не би им позволило да получат работа на летището, където се изисква специално разрешително. Но ако са искали дадушат около самолетната компания...

— „Лийз Еър“ — подсказа му Кастило.

— ... биха могли да изпратят брат или сестра, или съседа, който е чист и би могъл да получи разрешително за работа на летището...

Комисар Келог вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Разбрах — каза той. — А за да се провери това, трябва време, така ли?

— Да, сър — казаха, почти едновременно, Бети и Бритън.

— Нямаме време — каза Келог. Погледна Бритън. — Какво, мислиш, можеш да откриеш, когато се върнеш в джамията?

— Не много, сър. Не мога да задавам прекалено много въпроси.

— Кой в джамията би могъл да знае?

— Моллите.

— И ако ги обвиним, какво бихме могли да научим?

— Не много. Те знаят всичко за петата поправка в конституцията и ще се позоват на нея дори само ако ги попитаме дали вали.

— Колко молли има в джамията?

— Има един главен — каза Бритън. — Абдул Хатами, който преди се казваше Клайд Матюс, а после...

— Има ли досие? — прекъсна го комисар Келог.

Бритън отговори първо с ръце, като имитира разгъването на дълъг свитък.

— Преди да приеме мюсюлманството, Клайд беше наистина много лошо момче — каза Бритън. — Влизаше и излизаше от затвора още от петнайсетгодишен. Наркотици, някои от които доста тежки, въоръжен грабеж, опит за убийство и така нататък. Когато прие исляма, лежеше във федералния затвор за подправка на чекове за социална осигуровка. Доколкото знам, оттогава е чист. Изпраща правоверните да събират пари за каузата.

— Колко от другите молли е вероятно да знаят за планираното покушение срещу Камбаната на свободата?

— Трима, може би четирима. Не повече от четирима.

— Имаш ли имената им и къде можем да ги намерим?

— Да, сър. Но...

— Изпрати патрулите по магистралите да ги приберат всичките наведнъж. Много сирени, много шум. Искам да се знае, че сме ги задържали. Дъч, ти ще поработиш върху подробностите.

— В какво ще ги обвиним? — запита главен инспектор Крамер.

Комисар Келог не обърна внимание на въпроса.

— Хората ти ще ги разпитат, Дъч. А Милър и Бритън ще ги гледат през стъкло, през което се вижда само в едната посока. Мисля,

че североизточното крило на детективите е място, което е добро, колкото и всяко друго...

Главен инспектор Крамер кимна.

— Сър — каза Бритън, — ако се забавя много след осем сутринта и това отнеме повече от...

— Няма да работиш повече под прикритие, точка — каза комисарят.

— Сър, аз съм най-добрата възможност да научим нещо, което става в джамията — започна да спори Бритън.

— Как се казва другият ни човек, който работи там с теб?

— Паркър, сър. Той е добър човек, но не е бил там достатъчно дълго, та да му имат доверие.

— Може би ще започнат да му се доверяват, когато разберат, че теб вече те няма — каза Келог. — Освен това, така ще останеш жив. Искам те на разположение, докато това не свърши...

— Но, сър...

— Това е, детектив Бритън — каза Келог категорично. — И така ще стане.

— Да, сър.

— Така, като отида при кмета, ще мога да му кажа, че знаем кои са хората, отвлекли самолета, че сме задържали моллите и сме ти предоставили техния разпит. О'кей?

— Да, сър — каза Бритън.

— Също така можем да се обърнем към съдия с искането за разрешение да подслушваме джамията и телефоните там. Това ще отнеме известно време, но трябва да се направи.

— Комисарю, ние, *Вътрешна сигурност* и Тайните служби, имаме разрешение да подслушваме в критична ситуация като тази. Трябва само да докладваме по-късно на някой от федералните съдии.

— Това не го знаех — каза Келог изненадан. — Можеш ли да се погрижиш за това?

— Като специален агент, разбира се.

— Ако имаш нужда от помощта на нашето полицейско управление, с радост ще помогнем.

— Благодаря ви, сър.

Келог дълго гледа Кастило.

— Значи ти си майор и зелена барета.

— Да, сър.

— И специален агент от Тайните служби? Каза ми, че имаш необходимите документи, но...

— Имам — каза Кастило. — Положил съм клетва.

— Как се оправяш с това кой си в даден момент?

— Трудно, сър — каза Кастило и погледна Бети Шнайдер.

Тя поклати глава.

— Когато преди малко говорих с Мат Хол, Кастило — каза комисар Келог, — той каза, че ще пристигне възможно най-тихо. Какво искаше да каже с това?

— Обикновено, когато отива в град, където *Тайните служби* имат офис, те изпращат хора, обикновено от четирима до шестима, в черни автомобили „Юкон“, за да осигурят охрана. А това привлича вниманието. Щом е казал, че ще пристигне тихо, значи не иска да предизвика внимание. Мисля, че ще се обадят в офиса във Филадельфия и ще кажат да изпратят кола, но не „Юкон“, на летището да посрещне самолета. Вероятно няма да кажат в офиса, че ще пристигне секретарят.

— А той с каква лична охрана разполага?

— Двама агенти от Тайните служби. Единият със сигурност ще бъде Джоуел Исаксън, който е нещо повече от бодигард и винаги придружава секретаря. И, най-вероятно, неговият партньор Том Макгайър, който също е нещо повече от бодигард.

— Ти ще отидеш ли да го посрещнеш на летището? Със сержант Шнайдер?

— Не, сър. Аз вече приключих работата си тук. Ще се върна във Форт Браг. Както казах и преди, секретар Хол иска от мен да направя план за неутрализирането на самолета.

— Милър, ти къде и как ще се свържеш със секретар Хол?

— Не знам, сър — каза Милър и погледна Кастило.

— Мисля, че ти трябва да го посрещнеш на летището — каза Кастило. — Дори ще е по-добре, ако сте ти и сержант Шнайдер.

— Никой не се е наспал. Ти имаш ли нещо против, Шнайдер? — запита Келог.

— Не, сър. Ще се справя.

— Добре, тогава, това е уредено — каза комисар Келог. — Милър и Шнайдер ще го посрещнат и ще го въведат в течение на

нещата. Ти веднага ли тръгваш за летището, Кастило?

— Веднага, щом моят сержант дойде тук от арсенала. Дори вече може да е тук.

— О'кей, да започнем с прибирането на лунатиците и подслушването на мястото. Може да извадим късмет, въпреки онова, което казва Бритън. Аз поне се надявам.

(ШЕСТ)

В колата без отличителни знаци на път за летището, Кастило отново се обади на секретар Хол.

— Сър, съжалявам, късно е, но казахте да ви държа в течение.

— Какво има, Чарли?

— Специалното радио тук е инсталирано и свързано с другото в офиса ви и третото — във Форт Браг. Ще имате бърза и непрекъсната връзка. Дик Милър и сержант Шнайдер, която знае какво става тук, ще ви посрещнат и ще са на ваше разположение, докато сте тук. Няма какво повече да правя тук, така че ще се върна във Форт Браг, за да се срещна с генерал Макнаб. В момента съм на път за летището.

— Как се справяш с ФБР?

— ФБР изпратиха снимките и имената на двамата сомалийци. В момента ги сравняват с данните за пилотите, обучавали се в „Спартан“ в Тълса. Директорът на охраната там се е пенсиониран от ФБР, така че няма да отнеме много време да бъде потвърдено, че това са хората, които търсим. Дори може вече да е направено. Обзалагам се на последните си два долара, че това са нашите момчета.

— Ние сме готови да заложим много повече от твоите последни два долара — каза Хол.

— Комисарят реши да арестува моллите от джамията, за да види дали ще можем да научим нещо повече — каза Чарли, за да смени темата. — Иска да подслушва телефоните им и щеше да направи необходимото, за да получи разрешение от съдия. Казах му, че в терористична ситуация имаме разрешението да подслушваме подозрителните телефони. Имаме ли?

— Господи, казал си му това, без да знаеш?

— Джоуел ми е казвал, че *Тайните служби* имат такова разрешение. Или съм останал с такова впечатление. Не обърнах достатъчно внимание, макар че би трябвало. Ще поема вината, сър. Мислех, че е важно да се инсталират подслушвателни устройства, и то бързо.

— Имаме разрешение да подслушваме десет дни, като се брои от деня, в който сме информирали за това федерален съдия. Но трябва първо да уведомим федерален съдия. Ако през десет дни успеем да убедим съдия, че е важно да подслушваме тези телефони, можем да задържим подслушвателните устройства. В противен случай не можем да ги използваме повече. Може би ще пожелаеш да си го запишеш, Чарли.

— Да, сър. Съжалявам, сър.

— Джоуел е на път за там. Ще го накарам да се обади на някой съдия.

— Да, сър. Благодаря ви.

— Какво, по дяволите, си мислел, Чарли?

— Че нямаме време, сър.

— Е, това не мога да оспоря. Обади ми се веднага, щом говориш с генерал Макнаб.

— Да, сър.

Когато Бети спря колата пред самолета, Кастило каза:

— Вие, момчета, се качете в самолета. — Погледна Милър. — А ти, Дик, се поразходи. Искам да говоря насаме със сержант Шнайдер.

Когато Бети и Кастило останаха сами в колата, тя първо го погледна, а после извърна глава.

— Нали искаше да знаеш за Карл Госингер — каза той.

— Това не е важно — каза тя.

— Роден съм в Германия. Името на майка ми е Госингер. Баща ми бил американски офицер, загинал във Виетнам. Не били женени и той не знаел за мен. И аз не знаех за него, докато на майка ми не й остана много време да живее. Когато научи за мен, семейството на баща ми ме доведе в САЩ и аз приех тяхното име. Дори Дик не знае тази история. Фернандо знае, но едва ли и някой друг. Немците ме смятат за немец, имам паспорт и така нататък. Полезно е за работата ми.

— Защо ми разказваш това?

— Защото не искам да се връщаме към „сержант Шнайдер“ и „майор Кастило“.

— Чарли, дори не си спомням кога спях за последен път. Не мога да се справя с повече информация сега. А вероятно няма да искам и да знам, когато всичко това приключи. След като ти не знаеш кой си, мога ли аз да знам? Качвай се в самолета.

— Няма ли пак да ме целунеш?

— Не!

— Добре. Трябваше да опитам — каза Чарли. — Няма да те безпокоя повече.

Слезе от колата. Беше преполовил разстоянието до самолета, когато тя го повика:

— Чарли!

Той се обърна.

— Забрави си телефона.

— По дяволите! — каза той и заподтичва към колата.

„Сигурно не съм уцелил джоба си, когато го прибирах.“

Потупа джоба си. Телефонът беше там. Бети не беше слязла от колата, но беше отворила вратата. Той седна до нея. Тя докосна лицето му с длан, после го целуна, както беше направила първия път. Не страстно, но не и студено. Нежно. После сложи длан на гърдите му и го отблъсна.

— А сега се качвай на проклетия самолет — каза тя. — И, за Бога, внимавай!

Милър стоеше до вратата на самолета.

— Може ли вече да се върна при колата? Приключи ли разговорът ти с дамата?

— Нито дума повече, Дик! — каза Кастило и тръгна нагоре по стъпалата.

XVI.

(ЕДНО)

На борда на „Лиър 45X N5075L“
Над „Кеймбридж“, Мериленд
04:20, 10 юни 2005

— Въздушен контрол на Ричмънд — каза Кастило в микрофона. Светлината от контролното табло падаше върху лицето му, нежно смесвайки се с първите утринни лъчи. — Тук „Лиър“ пет-нула-седем-пет, височина на полета двайсет и девет, посока две-нула-девет, скорост петстотин възела.

— Разбрано, „Лиър“, седем-пет.

— Молим за разрешение да променим целта на полета от Файетвил на въздушна база „Поуп“. Имаме разрешително за кацане.

— Ричмънд одобрява промяната на крайната цел. Запазете сегашната височина на полета. Прехвърляме към контрола на въздушната база.

— Разбрано, Ричмънд. Благодарим ви.

— Въздушен контрол на базата „Поуп“, тук „Лиър 5075“, височина на полета двайсет и девет, скорост петстотин възела. Наближаваме „Поуп“ след три минути. Искаме разрешение и директиви за кацане.

— „Лиър 5075“, не ви виждам на радара. Работи ли транспондерът ви?

— О, по дяволите! — каза Кастило и се обърна към Фернандо. — Къде е скрит индикаторът на транспондера в тези самолети?

Фернандо посочи долната дясна част на контролното табло и натисна копчето на микрофона.

— „Поуп“, тук „Лиър 5075“. Транспондерът ни работи.

— О, ето ви! О'кей. Разрешено е приближаване. Започнете спускане до ниво на полета десет. Докладвайте над Голдсборо.

— Разбрано, започваме спускане до десет хиляди фута. Ще докладваме над Голдсборо.

— Точно така, седем-пет.

— „Поуп“, моля, свържете се с капитан Брустър от Осемнайсети въздушен полк и му съобщете кога ще пристигнем. Кажете му, също така, че ще имаме нужда от земен транспорт.

— Разбира се, седем-пет.

— Благодарим ви, „Поуп“.

— Хайде, разкажи ми за себе си и за дамата-ченге, гринго — каза Фернандо. — Много е хубава!

Не последва отговор.

— Хей, гринго, мислех, че ще ми казваш всичко!

Погледна Кастило. На слабата светлина на лампите от контролното табло видя, че главата му е наведена напред. Чарли беше дълбоко заспал. Фернандо се замисли дали да не го разтърси по рамото, но се отказа.

(ДВЕ)

Въздушна база „Поуп“, Северна Каролина
04:55, 10 юни 2005

Фернандо Лопес побутна Чарли по рамото.

— Хей, Спяща красавице! Събуди се!

Кастило отметна рязко глава назад, после погледна през прозореца. Движеха се бавно по пистата, покрай дълга редица самолети на Военновъздушните сили.

— Приземили сме се — каза Кастило изненадано.

— Без никаква помощ от твоя страна.

— Съжалявам, Фернандо.

— Хайде, гринго, кога си спал за последен път?

— Не знам — каза Кастило след миг. — Къде отиваме?

— От наземния контрол казаха да се движим по пистата, докато не ни посрещнат — каза Фернандо.

Кастило отново погледна през прозореца. Не се виждаше никакво превозно средство, но се виждаше човек, който размахваше ръце в сигнал „продължавайте напред“. Докато Кастило гледаше, човекът, който в момента вървеше заднишком към отворената врата на единия от хангарите, показва сигнал „завийте вдясно“. Когато Фернандо обърна самолета към хангара, веднага получи сигнал „спри“ и „изключи двигателите“.

— Това вероятно е хангарът, където „Делта“ държат своите „727“ — каза Кастило.

Потвърждението за това дойде почти мигновено. На заден ход от хангара излезе влекач. Двама войници, със зелени барети на главите, погледнаха от техния самолет към влекача, който ги задърпа към хангара. Когато самолетът беше прибран, вратите започнаха да се затварят.

Кастило видя капитан Хари Брустър и Вик Д’Алесандро до вратата на вътрешен офис.

— Впечатлен съм от самолета ти, Чарли — каза Д'Алесандро и го поздрави с ръкостискане и потупване по рамото. — Откъде го взе, по дяволите?

— От компанията за самолети под наем в Аламо — отговори Кастило. — Защо сме в хангара?

— Обади ни се генерал Макнаб, Чарли. Той е някъде над Атлантика и ще пристигне след около три часа. Каза, че иска да те види незабавно. Реших, че ще стане по-бързо тук, отколкото ако отидем до бившия затвор. Самолетът на Макнаб ще дойде тук веднага щом свали на земята екипа.

— Той каза ли защо?

Д'Алесандро поклати глава. Фернандо и сержант Шърман слязоха от самолета и отидоха при тях.

— Това е братовчед ми, Фернандо Лопес — каза Кастило.

— Той управлява самолета? — запитва Д'Алесандро.

— Самолетът е негов.

— И колко се наложи да му кажеш?

— Почти всичко.

— Жалко — каза Д'Алесандро с безизразно лице. — Сега ще трябва да го убия.

После се усмихна и му подаде ръка.

— С Чарли се познаваме отдавна — каза Д'Алесандро.

— Знам — каза Фернандо. — Каза да те прострелям два пъти в топките, ако ми създаваш проблеми.

Д'Алесандро се усмихна широко.

— Харесва ми, Чарли — каза той. — Но вероятно ще го убия, въпреки това.

— Имаш ли нещо друго за мен, Вик? — запитва Кастило.

Д'Алесандро поклати глава. Капитан Брустър каза:

— Не, сър.

— Имам нужда от малко свободно време — каза Кастило. — Заспах в самолета. Трябва и да се преоблека. Има ли някакви проблеми Фернандо да дойде с мен в апартамента за ВИП гости?

— Не, сър — каза Брустър.

— Ти ли ще останеш на пост, сержант Шърман? — запитва Кастило.

— Да, сър.

— Не виждам проблем, ако си починеш малко и се прибереш у дома си. Дай телефонния си номер и бъди готов да се върнеш тук с предупреждение от половин час. Остави радиото в самолета.

— Сър, ако нямате нищо против, знаете какви са съпругите, бих предпочел да отида в бившия затвор с мистър Д'Алесандро.

— Както искате, сержант — каза Кастило.

— О'кей — каза Д'Алесандро. — Брустър ще те заведе до помещенията. А аз ще заведа Шърман до бившия затвор. А когато останат четирийсет и пет минути до пристигането на генерал Макнаб, ще се обадя на Брустър и той ще те доведе тук. Всички ли са съгласни?

Всички кимнаха. Капитан Брустър и сержант Шърман казаха:

— Да, сър.

В караваната на Брустър, на път към апартамента за ВИП гости, Фернандо каза:

— Онова, което каза сержантът, беше тъжно.

— Какво? — запита Чарли.

— Каза, че не иска да се прибере у дома си заради съпругата си — каза Фернандо. — Налага се да пътува, да работи извънредно, а вкъщи стават скандали заради това.

— Той не каза точно това, Фернандо — обясни Кастило. — Той се прибра по-рано у дома си, преди Д'Алесандро да го вземе оттам като един от хората, които ще работят с комуникаторите. Казал на съпругата си, че ще участва в операция. Тя знае, естествено, какво е това — че ще отиде някъде и ще прави нещо, за което не може да й каже. Той е от „Делта Форс“, така че тя знае, че местата, където го изпращат, обикновено не са приятни и че той не знае кога ще се върне. Съпругите на членовете на *Специалните части* се научават да се справят с това. Не им е лесно, но се справят. Той не иска да се прибере у дома, да я събуди, тя да се развълнува, че се е прибрал невредим, а после, след два часа, двамата да преживеят всичко това отново.

— Исусе Христе! — каза тихо Фернандо.

— Не си спомням откога не съм хапвал нещо — каза Кастило.

— Сър — отговори Брустър, — в хладилника ви със сигурност има шунка и швейцарско сирене. И хляб. Не знам обаче дали ще

можете тази вечер да намерите какво друго да хапнете. Всичко е затворено. Освен ако не искате да дойдете у дома с мен.

— Благодаря, но не. Мислех си за закуска. Може ли онзи сержант да дойде, да кажем, в седем без петнайсет и да приготви закуска? Няма да мога да отида никъде, защото ще съм в цивилни дрехи, а и Фернандо е с мен.

— Добре. Той ще бъде там.

Като влязоха в спалнята на апартамента за ВИП гости, Чарли отиде при багажа си, извади и приготви до леглото си чисто бельо, сако от туид, светлокафяви панталони, риза и обувки.

— Какво, по дяволите, правиш, гринго? — запита Фернандо.

— Не искам да губя време, когато ни се обадят сутринта.

— Вече е сутрин — каза Фернандо.

— Фернандо, да знаеш, че познавам часовника и дори разпознавам малката от голямата стрелка.

Фернандо се усмихна, отиде при куфара си и също започна да приготвя на пода до леглото си чисти дрехи.

Чарли съблече униформата си и като се опита да не обръща внимание на телесната миризма, която сега се излъчваше от тази материя-чудо, сгъна я и я остави при багажа. Като отиде в кухнята без тежките ботуши, му се стори, че краката му са ужасно олекнали. Направи сандвичи с шунката и сиренето. Нямаше нито масло, нито горчица. Занесе един сандвич в спалнята на Фернандо. Фернандо го изгълта на две хапки и каза:

— Никак не е хубав.

А после запита дали има още.

Чарли направи още два сандвича и даде единия на Фернандо. Докато ядеше, той се съблече и прибра потника и слиповете си в куфара. Взе тоалетния си несесер в банята, изкъпа се, обръсна се и легна гол в леглото. Видя, че Фернандо вече е в другото легло, легнал на една страна, вероятно заспал. Чарли изгаси лампата на нощното шкафче, обърна се на една страна и заспа със спомена за нежния допир на дланта на Бети до бузата си и топлите ѝ устни.

(ТРИ)

Въздушната база „Поуп“, Северна Каролина
07:35, 10 юни 2005

Генерал-майор Х. В. Гонзалес беше на кормилото на караваната „Додж“ пред помещенията за ВИП гости, когато Чарли Кастило и Фернандо Лопес излязоха от сградата. Капитан Брустър им се беше обадил преди десет минути, когато Чарли и Фернандо тъкмо привършваха закуската си, за да каже на Кастило, че генерал Макнаб ще пристигне в 07:45.

— Добро утро, генерале — каза Чарли, след като беше поставил багажа им в багажника и се беше настанил вътре. — Това е братовчед ми, Фернандо Лопес.

Гонзалес преметна ръка през облегалката на предната седалка и каза:

— *Bienvenida a Fort Bragg, Señor Lopez.*

— Благодаря, сър — отговори Фернандо на испански.

— Предполагам, Кастило — каза Гонзалес, вече на английски, — че сте обмислили въпроса дали да дадете на мистър Лопес достъп до поверителна информация.

„Е, майната ти, генерале!“

— Упълномощен съм, генерале — каза студено Кастило — да кажа на братовчед си или на някого другото онова, което смятам за нужно по отношение на ситуацията.

Говореше не само на испански, но на мексиканско-тексаския диалект, характерен за района на Сан Антонио.

Фернандо забеляза говора и тона му, изгледа го изненадано и каза на Гонзалес на испански:

— Не знам дали е подходящо да ви го кажа или не, сър, но аз съм капитан от запаса и имам разрешение да получавам секретна информация, дори топсекретна.

Гонзалес изсумтя, но нищо не каза.

Като стигнаха до хангара на летището, Д'Алесандро вече беше там, както и още един генерал, един генерал-майор и неговият помощник, капитан. И двамата носеха зелени барети.

— Вие сте Кастило, предполагам? — каза онзи с двете звезди и подаде ръка на Фернандо. — Аз съм генерал Чанси. Командир съм на Специалния военен център.

— Не, сър — каза Фернандо и посочи Чарли. — Той е Кастило.

— Съжалявам — каза генерал Чанси и подаде ръка на Кастило.

— Това е Фернандо Лопес, генерале — каза Кастило. — Работи с мен по този въпрос.

Генерал Чанси кимна и се усмихна леко. Не беше разменена нито дума повече, докато Д'Алесандро, след като се обади по телефона, закрепен за стената, не каза:

— Самолетът на Макнаб се е приземил.

Кастило гледаше от хангара как огромният „Глоубмастър С-17“ се носи бавно и величествено по пистата. Шофьорът на влекача, който беше точно зад вратите на хангара, запали двигателя.

Човекът на пистата подаде сигнал на самолета да спре и да изгаси двигателите. Самолетът спря, но пилотът не изключи двата двигателя. Едната врата в корпуса се отвори и слязоха двама мъже.

Единият беше генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб, облечен в маскировъчна униформа с пустинен камуфлаж и зелена барета на главата. Вторият мъж беше облечен в пилотската униформа на Военновъздушните сили. Отиде при човека на земята, който подаваше сигналите, и заговори тихо с него. Той пъкна стрелките под мишница и направи знак с ръка на шофьора на влекача, който го изкара от хангара.

Когато влекачът стигна до човека със стрелките, той се качи и седна на задната седалка. Влекачът тръгна по пистата, самолетът го последва.

Офицерът от Военновъздушните сили заподтичва след генерал Макнаб и се изравни с него пред вратите на хангара.

Кастило отдаде чест. Макнаб върна жеста.

— Простете ми, че го споменавам — каза Макнаб, — но не трябваше да правиш това. Тъкмо казвах на полковник Торине каква

чест е за нас да имаме *цивилен* с такъв висок ранг, личен представител на президента, който да ни ръководи в изпълнението на задачата.

Кастило се почувства като глупак заради това, че беше отдал чест, но го беше направил по инстинкт. Усети още, че в тона и думите на Макнаб има и още нещо, освен сарказъм.

— Добре дошъл у дома, сър — каза Кастило.

— По дяволите, посрещат ни *двама цивилни* — каза Макнаб като видя Д'Алесандро. — Не знаех, че ставате толкова рано сутрин, *мистър* Д'Алесандро.

— Добро утро, генерале.

— Имаш ли сигурно място за нас, Вик? — запитва Макнаб.

Д'Алесандро посочи вратата на вътрешния офис.

— Добре, да отидем да си разказваме военни истории — каза Макнаб. — Д'Алесандро, Торине, генералите и, разбира се, *мистър* Кастило.

Фернандо погледна Чарли, без думи.

„Фернандо ще остане тук с помощниците? Няма начин!“

— Освен ако няма някаква причина това да не може да стане, бих искал *мистър* Лопес да е с мен — каза Чарли.

— Да, сър, разбира се — каза Макнаб и подаде ръка. — Казвам се Макнаб, *мистър* Лопес.

„«Да, сър?» За какво е всичко това, по дяволите?“

— Как сте, сър? — запитва Фернандо.

— Канех се да го убия, генерале — каза Д'Алесандро, докато прекосяваха хангара. — Чарли му е казал всичко.

— Изчакай, докато вече няма да имаме нужда от него — каза Макнаб.

Офицерът от Военновъздушните сили, който беше всъщност полковник Торине, се усмихна и поклати глава.

Като влязоха в офиса, Макнаб седна зад бюрото, а Д'Алесандро затвори вратата.

— Заради *мистър* Кастило и *мистър* Лопес — започна Макнаб, — ще кажем, че полковник Торине е командир на Седемнайсети въздушен ескадрон в Чарлстън, Южна Каролина. Преди да го повишат, той отговаряше за „С-22“ тук. Не можахме да намерим кой друг да пилотира „С-17“ и трябваше да го направи самият Торине.

Торине подаде ръка на Кастило.

— Наистина ли сте били най-лошият помощник на генерал в армията? — запита той с усмивка.

— Щом генерал Макнаб казва така, сигурно е истина, сър — каза Кастило.

Торине и Фернандо също си стиснаха ръцете.

— Вашият самолет ми харесва, мистър Лопес — каза той.

— Благодаря ви — каза Фернандо.

— Ако обичате, мистър Кастило — каза Макнаб, — запознайте ни с онова, което сме пропуснали. Генерал Нейлър си е генерал Нейлър, не ни каза нищо и все още сме в тъмното, така да се каже.

„Защо се обръща към мен с «мистър Кастило»? Всички знаят, че съм майор.“

— Самолетът, който търсихте в Абеше, сър, е отвлечен, почти сме сигурни в това, от група терористи от Сомалия, които се наричат „Свещеният легион на Мохамед“ ...

— Името нищо не ми говори — прекъсна го Макнаб. Погледна останалите, които поклатиха глави.

— Те имат намерение да го разбият в Камбаната на свободата във Филадельфия.

— Откъде имате тази информация, мистър Кастило? — запита Макнаб.

— От руснак, търговец на оръжие. Едно от имената, с които се подвизава, е Александър Певснер. Друго име, което използва, е Васили Респин.

— Познавам господина и по двете му имена. Истински негодник — каза Макнаб. — Това ми звучи като фантазия от шпионски роман. Къде получи информацията?

— От самия Певснер във Виена.

— И защо той ти е дал информацията? Не ми казвай, че е от алтруизъм.

— Не иска да привлече вниманието. Или, с други думи, иска да отвлече вниманието от себе си, за да се занимава спокойно с бизнеса си.

Макнаб изсумтя.

— Както и да е — продължи Кастило, — последното, което научихме, е че самолетът, пребоядисан и с отличителните знаци на „Еър Суринам“, е видян за последен път в Нджамена, Чад, след полет

от Хартум. Но в Хартум няма регистриран полет на „Еър Суринам“ за последните шест месеца.

— Това би могло да стане — каза полковник Торине и направи жест с пръсти, който имитираше даването на подкуп.

Кастило не отговори, а продължи:

— Самолетът заредил гориво и отлетял с план на полета за летище „Муртала“ в Лагос, Нигерия. И никога не стигнал там.

— И къде, мислиш, че е? — запита полковник Торине.

— Кенеди мисли, че е в Южна Америка — каза Кастило.

— Кенеди? Кой е Кенеди? — прекъсна го генерал Макнаб.

— Човекът на Певснер. Американец. Бивш агент на ФБР — каза Кастило.

— Първото му име Хауърд ли е? — запита Макнаб.

Кастило кимна.

— ФБР го търсят, доколкото знам — каза Макнаб. — Тук идва човек от ФБР и ни помоли, ако разберем къде е, да им кажем.

— Това е съвсем друга история, сър, но видях досието му. Не е обвинен в нищо.

— И се ползва с добрите препоръки на Певснер, сигурен съм? — запита Макнаб.

Кастило не отговори.

— Къде в Южна Америка — запита Макнаб.

— Не съм сигурен, че самолетът би могъл да стигне до Южна Америка от която и да е точка на западното крайбрежие на Африка — каза полковник Торине. — Каква е конфигурацията на самолета?

— Излязъл е от пътническата служба на „Континентал Еърлайнс“ — каза Кастило. — Икономичен на гориво, 189 места.

— Това вероятно означава конфигурацията за кратки полети — каза полковник Торине и извади компютър с размери, позволяващи да се събере в джоб, от джобчето на ръкава на пилотския си костюм. Започна да натиска клавишите със специална игла. — Обикновено това означава максимум около 8 000 до 8 150 галона гориво. Кое то му дава обхват на полета от 2 170 мили. Без резервното гориво, разбира се.

Започна бързо да натиска още копчета със специалната игла.

— Суринам е извън обсега — каза той. — Но Джорджтаун, Гвиана, е. Малко по-нагоре по крайбрежието, не повече от двеста мили от Парамарибо, и е единственото летище, за което знам, че ще приеме

„Боинг 727“. От Дакар до Джорджтаун има 2 455 морски мили. Стандартна конфигурация просто няма как да ги измине.

— Допълнителните резервоари за гориво — каза Кастило.

— Добре, да включим и този фактор — каза полковник Торине и бързо започна да натиска копчетата на клавиатурата. — Ако приемем, че това са стандартни армейски резервоари — а трябва да приемем, че са такива, — то те съдържат по петстотин галона гориво...

— Как самолетът въобще е стигнал до Африка, на първо място, щом капацитетът му не позволява да се прекоси Атлантика? — запита Макнаб, а после, тъй като бързо се досети, добави: — Съжалявам, глупав въпрос.

Но Торине и без друго му отговори:

— Най-вероятно през Гандър, Нюфаундленд, до Шанън, Ирландия. Това е най-дългият „крак“, около 1 700 морски мили, но е във възможностите на „Боинг 727“. После надолу към Франция, Северна Африка и така нататък.

На Кастило му хрумнаха няколко неприятни и nelаскави мисли една след друга. Първата беше, че въпросът на генерал Макнаб наистина беше глупав. А Макнаб рядко задаваше глупави въпроси.

„Е, Исусе, той току-що се върна от Северна Африка, където проведе изключително успешна операция на «Грей Фокс». Уморен е. Знаем как са тези неща. И въпреки че съм впечатлен от джобния компютър на Торине и ловкостта, с която натиска клавишите с тази игла, малко е късно сега да започнем да пресмятаме докъде би могъл да стигне един «Боинг 727».“

Като че ли прочел мислите на Кастило, Торине го погледна и каза:

— Предполагам, че е трябвало да направим това по-рано, но, честно, работех по предположението, че самолетът се е насочил към Мека.

„Какво каза? Това пък какво е, по дяволите?“

— Извинете, сър? — каза Кастило.

Лицето на Торине изразяваше: „Изпуснах думите, без да помисля.“ Той погледна, с известно смущение, Макнаб.

— Кажи му — каза Макнаб, а после, преди Торине да е успял да си отвори устата, продължи: — Генерал Нейлър, вероятно защото е

мислел, че няма нужда аз да знам, не сподели с мен защо търсим самолета в Чад, но...

И той направи знак на Торине да продължи той. Торине погледна Кастило.

— Знаете ли кой е генерал Макфадън?

— Помощник-командирът на генерал Нейлър във въздушната база „Макдил“ — отговори Кастило.

— Точно така — каза Торине. — Познаваме се отдавна. Когато генерал Макфадън ми се обади, за да осигуря екипа подкрепа за мисията на Макнаб, ми каза, че въпреки сведението, че самолетът ще бъде разбит в Камбаната на Свободата, той мисли, че съществува възможност той да лети до Мека, където да бъде разбит в *kaaba*, с което наистина ще ядоса мюсюлманите. Самолетът е американски, вероятно ще бъде открито тялото на американски пилот...

— Исусе! — каза Кастило.

— Което и на двама ни се стори много по-логично, отколкото разрушаването на Камбаната на свободата — каза Макнаб. — И все още намирам повече смисъл в другата хипотеза.

— Генерале, наистина мисля, че целта е Филадельфия — каза Кастило.

— Далеч съм от мисълта да оспорвам преценката на личния представител на президента — каза Макнаб. — Разкажи ни за резервоарите за гориво, Торине.

„Господ ми е свидетел, че съм експерт по сарказма на Макнаб, но в тона и думите му пак има нещо повече от очевидното. Какво, по дяволите, цели той?“

— О'кей, докъде бях стигнал? — запита Торине, като отново се консултира с компютъра си. — Един резервоар съдържа петстотин галона. Не знам колко резервоара са качени на борда в Абеше...

— Вероятно ще разбере това, когато отида в Козумел — каза Кастило.

— ... но са били повече от един. Да видим какво знаем. Два резервоара, хиляда галона. — Торине продължи да натиска клавишите със специалната игла. — Да си представим, че с един галон се изминават 0,226 морски мили, това прави 226 мили допълнителен обсег. Две хиляди сто и седемдесет плюс 226 означава, че горивото им ще свърши на петдесет и девет мили от Джорджтаун.

— Кажи колко резервоара са им нужни, за да им дадат необходимото гориво — нареди Макнаб. — А също така и колко резервоара биха могли да качат на борда.

— Добре — каза Торине. — Още два резервоара ще добавят още 226 мили. Така ще могат да прекосят морето и ще им остане гориво за още 160 мили. Шест резервоара ще им позволят да прекосят морето и ще им остане гориво за още 400 мили.

— По-добре да приеме, че имат осем резервоара — каза Макнаб. — А теглото?

— Не мисля, че теглото би представлявало проблем — каза Торине. — Да проверя.

На вратата се почука. Д'Алесандро отиде до нея и я отвори. На прага стоеше сержант от *Специалните части*.

— Търсят ви на сигурната линия, мистър Д'Алесандро — каза той.

Д'Алесандро отвори чекмеджето на бюрото и извади телефон. Каза няколко кратки думи, след което го подаде на Кастило.

— Кастило.

— Дик е, Чарли — каза майор Х. Ричард Милър. — Имаме потвърждение, че двамата, които са посетили джамията на Бритън, са онези, обучавали се в „Спартан“. Където са получили сертификати за „Боинг 727“.

— Чудесно. Това доста изяснява нещата, нали?

— Така изглежда — каза Милър. — Има и още нещо, Чарли.

— Добре. Давай.

— Бети Шнайдер каза да ти предам съобщение.

— Също толкова чудесно. Какво е то?

— Каза да ти го предам буквално, Чарли — каза Милър с известно смущение.

— Добре, да чуя.

— Тя каза: „Би трябвало да знам по-добре, Дон Жуан.“

— О, по дяволите!

— Какво, по дяволите, си й направил, Дон Жуан?

— Това ли е всичко, Дик?

— Да.

— Ще държим връзка — каза Кастило и подаде телефона на Д'Алесандро.

„Предполагам, че сержантът от патрулите най-последно е казал на лейтенант Шнайдер с какво име съм известен в Тайните служби. По дяволите! По дяволите!“

Кастило усети погледа на Макнаб върху себе си.

— Беше Милър, сър — каза Кастило. — Потвърдило се е, че двамата сомалийци са учили в „Спартан“ и са квалифицирани да управляват „Боинг 727“.

— Е, предполагам, че тогава *кааба* е в безопасност от тези лунатици — каза Макнаб. — Това добре ли е или зле?

— Изчислих за десет резервоара — каза полковник Торине. — Ако единият галон тежи седем паунда, това прави 35 000 паунда. Ще се добавят още 1 130 морски мили, което прави общо 3 305 мили, и ще останат още 22 295 паунда под максималния товар.

— И така те ще могат да летят до което проклето място си искат — каза Макнаб. — А възможен ли е директен полет до Филадельфия?

— Не — каза Торине. — Това е около 3 500 морски мили. Но нека сме сигурни. Той отново заработи с клавиатурата на компютъра. — 3 361 морски мили. Прекалено далеч. Дори да предположим, че резервоарите им са повече, защо биха искали да пристигнат във Филадельфия с почти празни резервоари?

— Добро възражение — каза Макнаб. — Ако се учат от единайсети септември, знаят, че за по-добра експлозия им трябва повече гориво.

Торине понечи отново да изчисли нещо на компютъра, но Макнаб го хвана за ръката, за да го спре.

— Остави вече това — каза му. — Да предположим, че самолетът е някъде в горната източна половина на южноамериканския континент, може би дори в Суринам. Предполагам, че сте казали на ЦРУ, ФБР и на разузнаването на Централното командване онова, което е открил приятелят ти, бившият агент на ФБР?

— Да, но не им е казано откъде е информацията.

— Добре, но все пак трябва да предположим, че над тази част на света вече са насочени доста сателити. Не могат да работят нощем, но през деня вероятно ще го открият.

— Кенеди казва, че знае къде е и ще ми каже, когато отида при него.

— Къде, по-точно? — запита Макнаб.

— Козумел, на полуостров Юкатан.

— Знам къде е — каза Макнаб. — Защо не иска да ти каже по телефона?

— Не знам — отговори Кастило. — Но ще трябва да играем по неговите правила.

— И кога ще отидеш там? — запита Макнаб.

— Веднага щом свършим тук — каза Кастило. — И след като докладвам на секретар Хол какъв е планът ви за неутрализиране на самолета.

Макнаб се замисли за миг, после каза:

— Господа, ще ни оставите ли за малко насаме с мистър Кастило?

Другите не бяха доволни, обаче излязоха от стаята. Макнаб затвори вратата и се обърна към Кастило.

— Проблемът не е как да го неутрализираме, Чарли — каза той, — а колко бързо можем да го направим.

„Значи се върнахме на «Чарли»?“

— Не съм сигурен дали ви разбирам, сър.

— Какво, нима си забравил всичко, което си научил в *Специалните части*? — запита Макнаб с тон, който далеч не беше приятен.

— Добре — продължи Макнаб и погледна часовника си, — сега е 07:55. Да предположим, че аналитиците от Ленгли и Форт Мийд в този момент разглеждат първите сателитни снимки. Ще е хубаво да разполагат с ясна снимка на този самолет, кацнал на някое летище в Суринам, но не мисля, че можем да разчитаме на това. Реалистично е да предположим, че ще разполагат с половин дузина изображения, които ще са вероятно на нашия „Боинг 727“. Но те няма да ги предадат на Централното командване, а още по-малко на президента, докато не са сигурни. Ще настройат сателитите да направят по-добри снимки, а ако имат достъп до земята — с колко апарати и агенти разполагаме в Суринам, как мислиш? — Ще им подадат команда да направят снимки. Колко време ще е необходимо за това?

— Часове — каза Чарли.

— А колко време ще ти е необходимо да летиш до Козумел с този прекрасен самолет?

— Дотам са 930 морски мили. Малко по-малко от два часа. И дори може би по-малко, защото, когато Фернандо провери прогнозата за времето преди половин час, се оказва, че ще има благоприятни ветрове.

— Та това, което искам да кажа, Чарли, е, че ще откриеш местонахождението на самолета *преди* Националната агенция по сигурността и ЦРУ да са сигурни, че са го открили. Ако въобще го открият.

Кастило кимна.

— Имаш ли доверие на този човек, Чарли?

Кастило отново кимна и каза:

— Да, сър.

— А през това време „Грей Фокс“ ще стоят със скръстени ръце — каза Макнаб.

— Не съм сигурен, че знам накъде биете, генерале — каза Кастило.

— Малко съм разочарован, че това не ти е хрумнало — каза Макнаб. — Но да започнем от началото. Предполагаме, че когато установим местонахождението на самолета, ще получим заповед да го неутрализираме.

— Да, сър.

— И как би го направил ти?

„Исусе Христе, защо стоварва и това на мен? Та нали той е човекът, който командва «Грей Фокс?»“

— Мисля, че вие, сър, ще изпратите екип на „Грей Фокс“ с хеликоптери „Little Bird“^[1], да го неутрализират. Да го взривят може би.

— И кога ще направя това?

— Веднага щом ви кажат къде е самолетът, сър.

— И каква е последователността на събитията? Би трябвало да си помислил за това, Чарли. Ти ще станеш подполковник Кастило. Предполага се, че трябва да мислиш занапред. Кажи ми каква ще е последователността на събитията.

— Аз потвърждавам местонахождението, уведомявам секретар Хол и вас, Хол уведомява президента и секретаря на отбраната. И той казва на Централното командване да проведе операцията. А оттам ви издават заповед.

— И тогава — продължи Макнаб, — като се консултира с хората си, за да е сигурен, че всички са съгласни, генерал Нейлър нарежда на Сто и шейсети специален оперативен авиационен полк във Форт Кемпбъл да приготвят половин дузина „Птички“, да кажем, четири МН–6Н^[2] и два АН–6J^[3]. Няма да ни е трудно да стигнем до летището, но винаги е полезно да разполагаме с въздушна подкрепа. А после Централното командване нарежда на Седемнайсата въздушна ескадрила да изпрати „Глоубмастър“ да прибере „Птичките“ и да ги докара тук, за да се качат на тях членовете на „Грей Фокс“...

„Сега разбирам накъде биеш. И си прав, трябваше да помисля за това.“

— А за всичко това ще е необходимо време — каза Кастило.

— Да, така е, Чарли. Дватамата с теб сме били в подобни ситуации доста пъти и преди.

Макнаб остави думите да стигнат до съзнанието на Чарли.

— Сега да те запозная с други факти, Кастило. Има хеликоптери АН–6J и МН–6Н и в Центъра за специални операции, където ги използват за тренировки. Има още трийсетина специалисти по специални операции, повечето от които са от състава на „Грей Фокс“ и в момента закусват на борда на онзи „Глоубмастър“, с който се върнаха от Мароко. Самолетът сигурно вече е зареден с гориво...

— Мислите, че аз трябва да измоля разрешение от генерал Нейлър — каза Кастило.

— Чарли, знам, че го обичаш, аз също го обичам, но Алън Нейлър не е специалист по тези операции. Налага се да спазваме общоприетия ред.

— За какво мислиш? Да натоварим хората и да ги изпратим в „Хълбърт“?

Летището „Хълбърт“, близо до курорта Дестин, е щабът на командването на специалните операции на Военновъздушните сили.

Макнаб кимна.

— Оттам може да се стигне до която и да е точка на Южна или Централна Америка много по-бързо, отколкото оттук. Или от Форт Кемпбъл.

— Без да питаме генерал Нейлър?

— Без да питаме когото и да било — каза Макнаб. — Ако специалният помощник на секретаря по вътрешната сигурност,

изпратен тук по заповед на президента, предложи това, аз, тъй като идеята е добра, ще се съглася.

Кастило не каза нищо доста дълго време.

— Това решение не е лесно, като се има предвид, че съм само майор — каза той накрая. — Когато разбере, а той ще разбере, Нейлър ще бъде бесен.

— Да — съгласи се Макнаб. — И на двама ни. — Направи пауза, после продължи: — Онова, което отделя наистина добрите офицери от останалите, Чарли, е да нареждат да се направи онова, което според тях е необходимо, и да пращат последиците по дяволите. Ти ще решиш, Чарли.

След моментна пауза Чарли каза:

— Направете го.

Макнаб кимна.

— Имаш ли нужда от нещо друго тук?

— Бих искал с мен да дойде пилот на „С-22“. Имам нужда от експерт.

Макнаб отново кимна, отиде до вратата, отвори я и извика:

— Полковник Торине, ще дойдете ли тук, моля?

Торине влезе в офиса и затвори вратата.

— Мисля, че е добра идеята да отидете до слънчевия Козумел с Чарли. Той има нужда от експерт по „С-22“.

— Като гледам изражението на лицето му, струва ми се, че идеята не му се вижда толкова добра — каза Торине.

— Сър, моите уважения, вие сте полковник...

— Кое ще ти е от полза в „Хълбърт“ — каза Макнаб.

— ... а аз съм само майор — завърши Кастило.

— Един стар специален агент — каза Макнаб спокойно — знае, че командва онзи, на когото е поверено командването.

— Не виждам рангът да е проблем — съгласи се полковник Торине. — Вие сте командващият операцията.

— Имаш цивилни дрехи в чантата си, нали? — запита Макнаб. Торине кимна. — По-добре да изпратиш някой да я донесе. Колкото по-бързо поемете към Козумел, толкова по-добре.

— Вече изпратих за нея, защото от думите ви за този най-лош помощник в историята на армията заключих, че няма скоро да се върна в Чарлстън.

— О'кей, това е — каза Макнаб и отиде до вратата. — Бихте ли дошли вече, господата?

Като отидоха до самолета, Фернандо попита:

— Би ли искал да седнеш на дясната седалка, полковник?

— Надявах се, че ще попиташ — каза полковник Торине.

Четири минути по-късно.

— „Поуп“ разрешава на „Лиър 5075“ директен полет до Козумел. Изкачете се до височина 30 000 фута, курс две-нула-девет. Докладвайте над Колумбия.

— Разбрано — отговори полковник Торине. — Височина на полета 30 000 фута, ще докладваме над Колумбия.

Фернандо се обърна назад, за да се увери, че никой не се разхожда между седалките. Сержант Шърман беше закопчал колана си, в ръка държеше кутийка „Кока кола“ и гледаше през прозореца. Чарли също беше закопчал колана си. Беше свалил седалката си почти до хоризонтално положение и беше дълбоко заспал.

— Рулираме по пистата — докладва Торине в микрофона.

[1] Little Bird — „Малки птички“ — популярно название на хеликоптери АН/МН-6. Оборудвани са с GPS и инерциална навигационна система и инфрачервена система за обзор на предната полусфера. — Б.пр. ↑

[2] „МН-6Н“ е многоцелеви хеликоптер, предназначен основно за транспортиране на десантници, като двама или трима са в хеликоптера, а шестима седят на външни платформи от двете страни на корпуса. — Б.пр. ↑

[3] „АН-6J“ е въоръжен с два седемтръбни контейнера със 70-мм неуправляеми ракети „въздух-земя“ и две 7,62-мм картечници М134. Според характера на изпълняваните задачи може да има 12,7-мм картечници МК-19, 40-мм гранатомет, противотанкови ракети с лазерно насочване „Хелфайър“ и ракети „въздух-въздух“ „Стингър“. — Б.пр. ↑

(ЧЕТИРИ)

Офисът на директора
ЦРУ
Ленгли, Вирджиния
08:10, 10 юни 2005

Мисис Мери Леонард, изящната като статуетка и сивокоса изпълнителна помощничка на директора на ЦРУ, влезе в офиса му и затвори вратата.

Джон Пауъл вдигна поглед, който дотогава беше сведен към бюрото му.

— Мистър Джартмън е тук, шефе — каза мисис Леонард.

— Доведи го, Мери, моля — каза той на жената, която вероятно знаеше повече за тайните на нацията от всяка друга жена, с изключение на Натали Кохън.

— И — добави мисис Леонард, като повдигна вежди — мисис Уилсън ви чака в предния офис. Мисля, че е ходила в козметичен център специално за вас — изглежда направо зашеметяващо тази сутрин.

— Казах ѝ да дойде в 07:45 — каза директорът. — Кажи ѝ да почака, моля, и я лиши от своето очарователно гостоприемство. Никакво кафе. Не ѝ давай дори чаша вода.

— Да, сър — каза мисис Леонард.

— Ще се заема с мисис Патриша Уилсън веднага, щом видя какво има Хари Джартмън за мен.

— Ще направите грешка — каза мисис Леонард. — Голяма грешка.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Като произнесохте името ѝ преди малко, направо плюехте. А плюнките ви бяха толкова горещи, че прогориха килима.

Той я погледна, поклати глава, усмихна се, но нищо не каза.

— Нека аз да поговоря с нея — разговор между две жени — каза мисис Леонард.

— Наистина ли мислиш, че така трябва. Мери?

— Това е единственият начин. Искате да се отървете от проблема или да го изострите?

— Тъй като си дама, не мога да ти кажа как искам да се отърва от проблема — каза Пауъл. Изчака я да се усмихне и продължи: — И така, какво да направя?

— В зависимост от това, какво има Джартмън за вас, а мисля, че има нещо, изпратете го през задната врата и отидете във „Фотоанализ“. Ще прехвърля важните ви разговори там и ще ви кажа, когато свърша с нея.

— Исусе! — каза Джон Пауъл. — Добре, Мери, ще се подчиня, отново, на мъдрата ти преценка. Доведи Хари.

Мисис Леонард отиде до вратата на офиса, отвори я и каза:

— Директорът ще ви приеме веднага, мистър Джартмън.

Хари Джартмън, висок и слаб мъж с рошава и буйна коса, влезе в офиса, затвори вратата и се подпря на нея, като се оглеждаше и слушваше.

— Добро утро, господин директор — каза Джартмън.

— Добро утро, Хари. Какво имаш за мен?

Джартмън му показа папка и запитва, без думи, дали може да я остави върху бюрото. Пауъл му даде знак да направи точно това. Джартмън развърза папката, извади куп снимки и ги разпростря върху бюрото.

— Какво гледам? — запитва Пауъл.

— Току-що са направени във Форт Мийд. Сателитен образ на летището в Зандери, Суринам — каза Джартмън. — Направени са сутринта в 07:05. Това вероятно е търсеният „Боинг 727“.

— „Вероятно“ не е достатъчно, Хари — каза Пауъл.

— Рано сутринта имаше мъгла — каза Джартмън. — Снимките очевидно не са такива, каквито бихме искали да имаме.

— Но трябва да имаме ясни снимки, Хари. Какво те кара да мислиш, че това е въпросният самолет?

— Ами, това е „Боинг 727“, ясно се вижда. Сигурни сме в това. И макар да не се виждат ясно регистрационните номера, цветовото оформление е на „Еър Суринам“.

Той млъкна, защото мисис Леонард прекоси помещението, за да отиде до бюрото на директора. Тя вдигна телефонната слушалка и

започна да набира някакъв номер.

— Мери Леонард — каза тя тихо. — Директорът би искал да ви види веднага. Елате до задната врата.

— И? — обърна се Пауъл към Джартмън.

— Вероятността това да е същият самолет е осемдесет процента.

— Щом не разполагаме с регистрационните му номера, онова, което е сигурно, е че това е „Боинг 727“ на „Еър Суринам“ на летище в Суринам — каза много тихо Пауъл.

И погледна Мери Леонард.

— Той тръгна насам — каза тя.

Секунди по-късно задната врата на офиса се отвори и влезе мъж, който би могъл да бъде по-млад брат на Джартмън. Той беше Дж. Станли Уотърс, помощник-директорът на ЦРУ за тази операция.

— Какво има? — запита Уотърс.

— Кажете ми с какво разполагаме в Суринам — каза Пауъл.

— С немного — каза Уотърс. — Ако паметта не ме лъже, имаме човек там под прикритието на вицеконсул. На първо назначение, още на обучение. От какво имаме нужда?

— Има „Боинг 727“ на летище „Зандери“ в Суринам.

— Онзи „727“? — запита Уотърс.

— Това се опитваме да разберем със сигурност — отговори Джартмън. — Тази сутрин имаше доста гъста мъгла...

— Заради която не можем да видим регистрационните номера — каза Уотърс.

— Точно така.

— Колко време ще мине, преди да можем да насочим друг сателит над това летище? — запита Уотърс.

— Повторното програмиране вече започна — каза Джартмън. — Вероятно час, час и половина. И още трийсет минути за самото насочване.

— Нашият човек може ли да отиде дотам и да ни даде регистрационните номера по-рано от това? — запита Пауъл.

— Колко подробности да дам по телефона?

— Кажете му само да отиде до летището и да вземе номерата на всеки „727“, който е там. Не се налага да му кажем защо.

Уотърс вдигна слушалката на един от телефоните върху бюрото на Пауъл.

— Свържете ме с американското посолство в... Исусе, коя е столицата на Суринам?!

— Парамарибо — подсказа тихо Пауъл и направи гримаса, с която показва на мисис Леонард, че започва да губи търпение.

— Парамарибо — каза Уотърс на оператора. — Свържете ме с посланика...

— Добре, с главния консул. Ще говоря с когото и да е. Ще почакам...

Той погледна Пауъл.

— Ще ни свържат с главния консул.

Пауъл кимна, но нищо не каза.

След трийсет секунди Уотърс беше приключил разговора и цитира онова, което беше чул: „Добро утро, тук е Главният консул на Съединените щати. Офисът ни работи...“

— По дяволите! — Той тресна слушалката върху вилката, пак я вдигна и започна да набира друг номер.

— Тук е Уотърс — каза той. — Имаме човек в Парамарибо, Суринам. Не знам как се казва. Имам нужда от телефонния му номер. И още от домашния телефон на главния консул. И неговото име не знам. Ще почакам. В офиса на директора съм.

Мисис Леонард погледна директора Пауъл. Той гледаше сателитната снимка.

— Мъгла! — каза той много тихо. — Проклетата мъгла!

— Мистър Питърсън — каза Уотърс след две минути и трийсет секунди. — Аз съм Дж. Станли Уотърс. Знаете ли кой съм?

— Ако ви кажа, че се обаждам от Ленгли, Вирджиния, това говори ли ви нещо?

— Да, този Уотърс. Сега слушайте внимателно. Веднага щом приключим разговора, искам да отидете на летището „Зандери“ и да ми продиктувате регистрационните номера на всеки „Боинг 727“, който е там...

— Самолетът е с три двигателя, един от които във вертикалния стабилизатор, хоризонталния стабилизатор е на върха на вертикалния. Сигурен съм, че сте виждали такъв. Не правете снимки, само запишете

номерата, върнете се при главния консул... Имате ли разрешение да получавате секретна информация?

— Тогава обадете се в Ленгли. Запитайте за мен или мисис Леонард. Операторите ще очакват обаждането ви. Разбрахте ли?

— Добре. Колко време, мислите, ще ви е необходимо?

— Защо, по дяволите, цели два часа?

— Тогава, нарушете ограничението на скоростта! Имате дипломатически имунитет! Исусе Христе! Идете на летището и ни дайте номерата веднага!

Той отново тресна слушалката върху вилицата.

— Летището е на трийсет и пет мили от Парамарибо — каза Уотърс. — Ограничението на скоростта е трийсет и пет мили в час.

— Господин директор — каза мисис Мери Леонард, — защо не отидете с мистър Джартмън да проверите дали в лабораторията не биха могли да направят снимката по-ясна? А може би има и други снимки, върху които биха могли да порботят.

Директорът я погледна и каза много тихо:

— Мисля, че идеята е добра, мисис Леонард.

Той се изправи и спокойно излезе през задната врата на офиса си. Джартмън го последва.

— Аз ще приема обаждането на операторите — каза мисис Леонард на мистър Уотърс.

— Онзи идиот вероятно ще вземе фотоапарат, за да е сигурен, и ще го арестуват, защото снима военни обекти на Суринам. Сигурен съм, че в Суринам се страхуват от възможна атака на терористи.

— Той ще ти даде регистрационните номера, Стан — каза мисис Леонард с убеденост, каквато въобще не изпитваше.

Уотърс излезе във външния офис. Мисис Леонард вървеше след него. Той тръгна по коридора, за да се върне в офиса си.

Мисис Леонард се усмихна на мисис Патриша Уилсън и каза:

— Ще се присъединя към вас след минутка, мисис Уилсън.

Затвори вратата, обади се на главния телефонен оператор и му каза, че ще има обаждане, вероятно през следващите два часа, от мистър Питърсън от Суринам. Че трябва първо да го насочат към личната линия на Уотърс, а после — до нейната, но в никакъв случай — направо към директора.

— Той има прекалено много работа тази сутрин, за да го безпокоите и с това — обясни тя.

После отиде и отвори вратата към външния офис.

— Влезте, моля, мисис Уилсън.

Мисис Уилсън се усмихна ослепително и влезе в офиса. Като не видя директора Пауъл, тя погледна, с нескрито любопитство, мисис Леонард.

— Защо не седнете, моля, мисис Уилсън? — каза мисис Леонард и посочи едно от креслата. Отиде до бюрото на директора и се подпря на него.

— Директорът беше извикан някъде — каза мисис Леонард. — Съжалявам. Каза аз да се заема с това вместо него. Може би, ако бяхте успели да дойдете навреме...

— Движението беше невероятно претоварено! — каза мисис Уилсън. — Може би ще е по-добре да дойда отново, когато директорът има време за мен.

— Това няма да е необходимо — каза Мери Леонард. — Няма да ни отнеме много време, а знам, че директорът иска да приключи с това.

— Какво е то?

— Имате ново назначение — каза мисис Леонард. — Връщате се в Отдела по анализа. Не знам каква работа ще ви възложат там, но съм сигурна, че ще ви намерят място, на което ще сте най-полезна на агенцията.

— Но аз обичам работата си! Не искам да се върна в Отдела по анализа.

— Съжалявам да го чуя — каза мисис Леонард. — Решението вече е взето.

— Искам да го чуя от самия директор.

— Страхувам се, че не е възможно.

— Освобождават ме от длъжност, която, доколкото знам, изпълнявах задоволително за всички.

— Случаят не е точно такъв, страхувам се. Но не мисля, че искате да се впускаме в подробности.

— Искам обяснение!

— Мога ли да кажа, че сте демонстрирали неспособност да се справите с проблемите? Наистина не мисля, че искате да отворите кутията на Пандора, мисис Уилсън.

— Е, грешите — каза безизразно мисис Уилсън. — Имам право да говоря с адвокат по въпроса и със сигурност ще го направя.

Мери Леонард не каза нищо.

— Това има нещо общо със случилото се в Ангола, нали? — запита мисис Уилсън.

— Да.

— Е, може и да съм направила неправилна преценка, но със сигурност грешката не е такава, че...

— Главното във вашата неправилна преценка... Може ли да говоря откровено?

— Да.

— Главното е, че сте решили, че можете да излъжете директора и да ви се размине.

— Никога не съм лъгала директора. Как се осмелявате!

— Не казахте ли на директора, че когато сте били в Луанда, помощник-военният аташе, майор Милър, ви е направил неприлично предложение?

— И така беше. Разбира се, че той ще отрече.

— Но във времето, когато казахте, че сте вечеряли с него, вие всъщност сте била заета с нещо друго. Не е ли така?

— Не знам за какво говорите.

— Само заради спора, не бихте ли признали, че е лъжа да кажете, че сте вечеряли с майор Милър, когато не сте правили това?

— Значи ще повярвате на некомпетентен служител на армията, на когото въобще не е трябвало да се дава такова назначение, а не на мен? Е, ще видим какво ще каже съдът за това!

Тя стана и тръгна към вратата.

— Преди да започнете съдебен процес, мисис Уилсън, мисля, че е по-добре да видите нещо, с което разполагам.

Патриша Уилсън спря и се обърна.

— Какво е то?

Мисис Леонард отиде зад бюрото на директора и извади папка. От нея извади снимка с размери осем на десет инча и я подаде на Патриша Уилсън.

— Виждали ли сте този мъж преди? — запита мисис Леонард.

— Да — каза тя.

— И кой е той?

— Немски журналист. Казва се Гросингер или Госингер, нещо подобно. Работи за малък вестник в Германия. Или поне така каза. Наредих на майор Милър да го провери.

— Преди или след като легнахте с него? С този мъж?

— Какво казахте?

— Казах: кога наредихте на майор Милър да го провери — преди или след като легнахте с него?

— Не мога да повярвам! — каза Патриша Уилсън. — Просто не мога да повярвам! Казал е, че съм легнала с него? И вие му вярвате?

Мери Леонард кимна.

— Да, така каза той. И аз му вярвам. Както и директорът.

— Защо, без да признавам нито за минутка, разбира се, той би казал нещо такова?

— Е, вероятно е решил, че да легнете с чуждестранен журналист след такова кратко познанство не е безопасно поведение за регионален директор на ЦРУ, омъжена жена при това, и че агенцията има право да знае.

Патриша Уилсън изгледа гневно Мери Леонард.

— Вашият приятел не е немски журналист, мисис Уилсън — каза Мери Леонард. — Той е американец, офицер от разузнаването, който работи под директните заповеди на президента. Задачата му е да открие грешките и недостатъците вътре в самите разузнавателни агенции. И е открил една.

Тя срещна погледа на мисис Уилсън и остави думите да стигнат до съзнанието ѝ.

— Мисля, че разговорът ни приключи, мисис Уилсън, нали? — запита Мери Леонард.

Патриша Уилсън излезе с гневна крачка от офиса на директора Пауъл.

XVII.

(ЕДНО)

На борда на „Лиър 45X N5075L“

23.01 градуса северна ширина

88.01 градуса западна дължина

Над Мексиканския залив

09:30, 10 юни 2005

— Мисля, че отсега нататък ще е по-добре, ако престана да ви наричам полковник — каза Фернандо на Торине. — И започнете да играете ролята на пилот под наем. Имате ли нещо против?

— Да, разбира се. Наричайте ме Джейк...

— А докато се справим с проблема с мексиканските обичаи и емиграция, мисля, че ще е по-добре да ме наричате „мистър Лопес“, а Чарли — „мистър Кастило“.

— Разбира се — каза Торине и се усмихна. — Изглежда, имате усет за такива неща, мистър Лопес.

— Не, въпросът е в това, Джейк, че самолетът ми има неограничен, независимо от честотата, независимо от разписанията, достъп до мексиканското въздушно пространство. Обикновено пътуваме до Мексико сити, Оаксака или Бахиас де Хуатулко, но не мисля, че някой ще се разтревожи, като види, че сега целта ни е Козумел.

Видя любопитството, изписано по лицето на Торине, и му отговори:

— Семейството има ранчо близо до Бахиас де Хуатулко. Някога там са развъждали говеда, но сега има предимно лозя.

— Не знаех, че на американците е разрешено да имат собственост в Мексико — каза Торине, после бързо добави: — Не искам да любопитствам.

— Да, проклетите янки не могат да притежават земя тук — обясни Фернандо. — Затова майка ми *случайно* е била тук, когато съм се родил. Което означава, че съм мексиканец по рождение.

— Двойно гражданство?

Фернандо кимна и каза:

— Баба ни също е била зад граница, когато се е родил бащата на Чарли. Чарли развалил тази „система“, защото се е родил в Германия, но две от моите деца също са родени мексиканци. Няма да им кажем това, докато не се наложи.

Торине поклати глава и се усмихна.

— И защо?

— Създава проблем с идентичността — каза Фернандо и се засмя тихо. — А понякога и проблеми с властите. От контраразузнаването никак не бяха доволни, когато откриха, че лейтенант Ф. Лопес от Първа бронирана дивизия има мексиканско гражданство. Два дни ми се струваше, че ще ме върнат у дома с белезници на ръцете.

— И какво се случи?

— Нашият сенатор каза на Секретаря на армията на чия страна са били семейство Лопес при Аламо — каза Фернандо и отново се засмя тихо. — И че братовчед ми Чарли е завършил „Уест Пойнт“, а баща му, чичо ми Хорхе, е спечелил Медала на честта във Виетнам и че той не вижда никакъв проблем, защото знае, че сме лоялни.

— Генерал Макнаб ми разказа за бащата на Чарли — каза Торине.

— Купил е фермата, преди да се родим аз и Чарли — каза Фернандо. — Винаги е бил любимецът на семейството. Дядо ни държеше снимката и медала му в офиса си. Все още са там. Знаем всичко за него. Бил е на точното място с Мануел Лопес и Гуилермо де Кастило.

— А те кои са?

— Те тримата са купили фермата до Аламо — каза Фернандо. После продължи: — Джейк, защо не отидеш в кабината да съблечеш този пилотски костюм? И да събудиш после Спящата красавица? Искам да изиграя номер на митницата и емиграционните служби с негова помощ.

Торине разкопча колана си и започна да става от седалката на втория пилот.

— Въздушен контрол на Мерида — каза Фернандо в микрофона, — тук е „Лиър 5075“. Височина на полета 30 000 фута, скорост петстотин възела. Международен, директен полет до Козумел. Ще

приближим Козумел след десет минути. Молим за разрешение за кацане в Козумел. Ще имаме нужда от митническо обслужване при кацането.

— Единственият проблем, който бихме могли да имаме, ще възникне, ако надникнат в куфара на сержант Шърман — каза Чарли.
— Как ще обясним наличието на радиото?

— Може да не искат да проверят всички куфари — каза Фернандо. — Разполагат с плана на полета и знаят, че идваме от Щатите. Хората обикновено не се опитват да внасят контрабанда в Мексико. А ако станат прекалено любопитни, нали пликът, който ти дадох, е у теб?

— Плик? — запита Торине.

— Пликът с парите в брой, Джейк. Парите обикновено правят мексиканските митнически служители доста доверчиви и услужливи — каза Фернандо.

(ДВЕ)

Офисът на командващия генерал
Централното американско командване
Въздушна база „Мақдил“
Тампа, Флорида
09:35, 10 юни 2005

Старши сержант Уес Сагинс влезе в офиса на командващия генерал, за да му каже, че Фредерик К. Бидърмън е на сигурната линия. Нейлър отиде бързо до телефона и направи знак на Сагинс да остане, което Сагинс правилно интерпретира — трябваше да чуе по-голямата част от разговора. Сагинс се подчини и се облегна на рамката на вратата, а Нейлър държеше слушалката колкото можеше по-далеч от ухото си.

— Да, господин секретар, сигурен съм, че можем да се справим с това. Ще се свържа с вас, за да ви кажа как се развиват нещата — каза Нейлър за край на разговора и замислено остави слушалката на мястото ѝ.

Погледна Сагинс.

— Изненадан съм, че му е трябвало толкова много време да го открие — каза старши сержант Сагинс.

Нейлър изсумтя.

— Всички ли са тук, Уес?

— Да, сър. Дори споменах на генерал Макфадън, че вероятно ще искате да го видите след малко. Той беше тръгнал към игрището за голф.

— Здрав дух в здраво тяло, сержанте — каза Нейлър. — Извикай ги.

— Да, сър.

След по-малко от пет минути около заседателната маса в офиса на Нейлър седяха генерал Албърт Макфадън, вицеадмирал Луис Дж.

Уорли, генерал-лейтенант Джордж Х. Потър и цивилните мистър Лорънс П. Фримонт от ЦРУ и мистър Брайън Уилис от ФБР.

Личното мнение на Сагинс беше, че цивилните не са необходими. ЦРУ и ФБР бяха свършили своята работа. Отвлеченият „727“ беше намерен, макар за това да беше необходимо много повече време, отколкото би трябвало. Но ако не бяха ги извикали, Сагинс го знаеше, те щяха да се почувстват изолирани, а Сагинс също така знаеше колко е важно за Нейлър цивилните да се чувстват част от екипа.

Генерал Макфадън беше дори в униформа. Обикновено по това време сутринта той беше облечен в дрехи, подходящи за игра на голф. Негова практика беше да отива в офиса си рано, да прочете съобщенията и докладите, получени през нощта, а после да се заеме с физическото си състояние. На генералите беше разрешено сами да избират методите си за физически упражнения. Макфадън имаше постоянно запазен час за голф 08:45.

— Току-що говорих със секретаря Бидърмън — започна генерал Нейлър. — На Централното командване е поверено неутрализирането на отвлечения „Боинг 727“, който, както всички знаете, беше открит на летище „Зандери“ в Суринам. Секретар Бидърмън даде ясно да се разбере, че иска тази задача да бъде изпълнена колкото се може по-скоро.

Той огледа събралите се около масата за конференции и изведнъж му хрумна мисъл, несвързана с въпроса.

„Проклет да бъда. Ето го моя шанс да стресна Макфадън. А аз почти го пропуснах.“

— Да видим — каза невинно Нейлър. — Кой е най-старшият?

— Предполагам, че аз, генерале — каза Брайън Уилис от ФБР. — Но бих искал задачата да поеме някой в униформа.

— Аз съм напълно съгласен с моя колега — каза Лорънс Фримонт от ЦРУ.

Всички се засмяха тихо. Генерал Потър каза:

— Страхливци!

— Предполагам, че ти си следващият в йерархията, Лу? — запита Нейлър.

— Само защото флотът отказва да признае талантите ми — каза адмирал Уорли.

— Добре, Лу. Как да подходим към задачата?

— Първото, което ми хрумва, да сложим „чадър“ над крайбрежието на Суринам и ако самолетът се опита да излети, да го заставим да се върне в Суринам.

— А ако откаже да се върне в Суринам? — запита Нейлър.

— Да го унищожим, генерале — каза адмирал Уорли.

— Нещо друго?

— „Чадърът“ е само първата стъпка. Втората стъпка, по моя преценка, ще бъде да изпратим хората на генерал Макнаб, ако хората на ЦРУ не успеят тихо да го неутрализират на земята. Предполагам, че вече работите по този въпрос, нали Лари?

— Не бих искал да създам погрешно впечатление, когато кажа: „Разбира се“ — каза Лари Фримонт от ЦРУ. — Работим по въпроса, но разбирам, че имаме само един човек там, човека, потвърдил номерата на самолета, а той не може да направи кой знае какво. Сигурен съм, че помощта за него е вече на път. Но, честно, не мога да кажа колко време ще бъде необходимо.

— Благодаря ти, Лари — каза Нейлър. — А сега да чуем следващия по ранг офицер, генерал Потър. Нали никой не се съмнява, че той ще изпрати Корпуса на мира да преговаря с онези терористи?

Отново всички се засмяха.

— Аз съм съгласен с адмирал Уорли, че трябва да се изпратят хората на Макнаб...

— Защо ли не съм изненадан? — запита Нейлър.

— Мисля, че Макнаб, „Грей Фокс“, имат нужния опит, за да се справят със ситуацията. Ако им наредите да го направят тихо, така и ще стане.

— Това ли е? — запита Нейлър.

— Да, сър — каза генерал Потър. — На мен не ми изглежда да има много възможности.

— И генерал Макфадън? — запита Нейлър.

— Аз наистина нямам какво да добавя, генерале — каза генерал Макфадън.

„Дали казва това, защото е засегнат? Или защото наистина няма какво да каже? Потър е прав, нямаме много възможности.“

— Добре — каза Нейлър. — Изглежда, всички са съгласни, че трябва да изпратим генерал Макнаб, всъщност говорим за екип на

„Грей Фокс“, да неутрализира самолета. И колкото по-бързо изпратим изтребител, не във въздушното пространство на Суринам, разбира се, а над Атлантическия океан извън територията на Суринам, да служи за „чадър“, толкова по-добре. Ако самолетът излети и не иска да се подчини, да се върне в Суринам, ще бъде свален. Това ли е всичко?

Той огледа събралите се около масата. Когато погледът му срещна този на адмирал Уорли, последният каза:

— Ще дадем ли разрешение на пилотите да свалят самолета, или ще питат за разрешение тогава, когато настъпи моментът?

Генерал Нейлър погледна генерал Макфадън.

— Ал?

— Когато чух, че ЦРУ са намерили самолета — каза генерал Макфадън, — наредих там да отиде един „Е-3“^[1]. Най-близкият зареждаше гориво в Гуантанамо. Казаха, че ще са им необходими трийсет минути подготовка. Това беше преди трийсет минути, така че вече сигурно са излетели. От Гуантанамо до Парамарибо има 1 800 мили и ако пътуват с петстотин възела, ще са там след три часа и двайсет минути. Наредих също на два „КС-135“^[2] да отидат там от Барксдейл. Натам летят още четири „F-15“ от Еглин.^[3] Най-лошият сценарий: самолетът излита през следващите пет минути, преди да можем да се намесим. Най-бързо ще се намеси „F-15“ от Еглин, но това може да стане на 150 мили южно от Маями, малко на юг от Куба. Могат да му наредят да кацне или да го свалят. Решението и в двата случая ще трябва да бъде взето от пилота. По очевидни причини, това е рисковано. Но няма друг начин, докато „Е-3“ не стигне там. Признавам, че ситуацията не е идеална, но истината е, че просто не бяхме подготвени да се справим със самолет, кацнал на „Зандери“, Суринам.

— А най-добрият сценарий, Ал? — запита Нейлър.

Нейлър беше впечатлен от действията, предприети от Макфадън, и се почувства малко виновен, че не беше помолил най-младшите по ранг да говорят първи.

— Ако самолетът не се опита да излети скоро, с други думи, преди нашият „Е-3“ да е стигнал там, което ще ни даде още по-голяма сигурност в идентифицирането на самолета, връзката между там и тук, което ще улесни вземането на решението — пилотът ще може да разговаря с теб. После хората на Макнаб отиват там и тихо, много

тихо, неутрализират самолета, преди да е успял да се вдигне във въздуха. Това е възможно, въпреки че не бива да разчитаме, че точно така ще стане. Докато Макнаб стигне със „С-17“, „Птичките“ и така нататък до Хълбърт, което очевидно не може да стане през следващите час-два, ще съм научил от ЦРУ къде той може да приземи „С-17“ в Суринам.

— Помолил ли си вече ЦРУ за тази информация? — запита Нейлър.

— Казаха ми, генерале — каза Лорънс Фримонт от ЦРУ, — че ще са необходими още два часа на нашия човек да стигне до и да се върне от някакъв район на около четирийсет мили от летището, което би могло да приеме „С-17“. Но данните са от преди два месеца, а не искаме Макнаб да стигне там и да открие, че летището или е залято от вода, или пък се е превърнало в гробище за старо желязо.

— Трябва да кажа и на двама ви, че съм впечатлен от онова, което сте свършили — каза генерал Нейлър. — А сега да чуем какво има да ни каже генерал Макнаб. Свържете се с него по сигурната линия и включете високоговорителите, моля.

— Да, сър — каза сержант Сагинс и отиде до стаичката с телефона, откъдето излезе след по-малко от минута. — Имате връзка, сър — каза той.

— Генерал Макнаб, моля — каза Нейлър.

— На телефона, сър.

— Разбрахте ли, че самолетът е открит в Суринам?

— Да, сър.

— Секретарят на отбраната натовари Централното командване с неутрализирането му. Всички тук са съгласни, че трябва да го свършат хората на „Грей Фокс“. С подкрепата на изстребителите на Военновъздушните сили, които ще спрат самолета, ако направи опит да излети, и или ще го принудят да кацне, или ще го свалят.

— С други думи, сър, вие се надявате операцията на „Грей Фокс“ да започне възможно най-скоро?

— Да. Бихте ли ми казали как ще процедурите?

— Всъщност, сър, ще бъде много по-лесно, отколкото изглежда. Няма да ни се наложи да кацнем на враждебно летище и не вярвам да има сили, които да защитават самолета. Значи трябва да вземем половин дузина „Птички“ с един „С-17“ с трийсет души, да изчакаме,

за да научим къде ще можем да приземим „С-17“ — вече запитах разузнаването на Централното командване за възможностите, но още не съм получил отговор — и после просто да свършим работата.

— Операцията трябва да бъде проведена изключително тихо, Скоти, разбираш това, нали?

— Да, сър.

— Откъде ще тръгнете? — запита генерал Макфадън. — „Хълбърт“?

— Това генерал Макфадън ли е?

— Да.

— Сър, ще оценя всяка помощ, която можете да ми окажете по въпроса, къде мога да приземя „С-17“.

— Работя по въпроса, Скоти. ЦРУ имат информация, която чакаме да се потвърди, че има такова летище на около петдесет мили от „Зандери“. Очакваме скоро да получим потвърждение.

— Благодаря, сър — каза генерал Макнаб.

— Скоти, колко време ще ти е необходимо да събереш хората и хеликоптерите в „Хълбърт“?

— Почти никакво, сър.

— Колко е това в часове и минути, Скоти? — запита Нейлър.

В гласа му се долавяше нетърпение.

— Всъщност, сър, в момента съм в сянката на крилото на „С-17“ и гледам Мексиканския залив.

— Да разбирам ли, генерале, че сте на летище „Хълбърт“?

— Да, сър. С шест „Птички“ и трийсет души. Чакаме заповедите ви, за да тръгнем.

— А кой ви упълномощи да отидете до „Хълбърт“, генерале? — запита Нейлър студено, защото беше много ядосан.

— Мистър Кастило предложи да организираме екипа и да го доведем до „Хълбърт“, защото така ще спестим много ценно време, сър.

— За майор Кастило ли говориш, генерале?

— Отчасти, сър. Но сега го наричам „мистър“. Това изглежда подходящо, тъй като той дойде във Форт Браг като личен представител на президента, сър. И в цивилно облекло.

— Ти си един проклет генерал, Скоти! — избухна Нейлър. — И не приемаш проклети „предложения“ от проклети майори! И много

добре го знаеш!

— С цялото ми уважение, сър, той не е в качеството си на майор. Съветникът по националната сигурност ми каза ясно по телефона, че той идва в Браг като личен представител на президента, сър. И моето поведение е съответно на това.

Нейлър вдигна ръце нагоре в жест на гняв и отвращение и огледа събралите се в стаята. Всички гледаха накъдето и да е, но не и към него. Нейлър се опита да се съвземе, като мислеше: „Когато човек е ядосан, не взема правилно решение. Не можеш да си позволиш да вземеш решение, за което по-късно ще съжаляваш. Този кучи син! Когато това приключи, ще отрежа топките му, както и тези на Чарли, и ще ги закова за стената!“

— Генерал Макнаб — нареди генерал Нейлър, — имайте готовност да започнете операцията по мое нареждане. Само по мое нареждане!

— Да, сър.

— А когато това приключи, вие, аз и майор Кастило ще трябва да си поговорим.

— Да, сър.

Нейлър отново огледа събралите се около масата.

— Има ли някой нещо за генерал Макнаб? — запита той.

— Генерал Макнаб — запита генерал Макфадън, — Торине на ваше разположение ли е?

— Не, сър.

— Върнал се е в Чарлстън?

— Не, сър.

— Знаете ли къде е?

— Да, сър.

— И ще ми кажете ли?

— Да, сър. Вече трябва да е в Козумел.

— Козумел? Островът до полуостров Юкатан?

— Да, сър.

— Знаете ли, случайно, какво прави той там?

— Да, сър. Отиде там с мистър Кастило, сър. Мистър Кастило каза, че има нужда от експерт по „Боинг 727“, и полковник Торине доброволно замина с него.

— Проклет да съм! — каза генерал Макфадън. — Благодаря ви, генерал Макнаб.

— Да, сър.

— Ще поддържахме връзка, Макнаб — каза генерал Нейлър. — Разбрахте ли, че в тази операция трябва да се подчинявате изцяло и само на моите заповеди?

— Да, сър.

— Край на разговора — каза генерал Нейлър.

— Когато разговаряте с Макнаб и този Кастило, искам и аз да бъда там, генерале — каза генерал Макфадън. — Защо е взел Торине със себе си в Козумел? И защо, по дяволите, Торине е отишъл?

Нейлър вдигна ръце нагоре — жест, който изразяваше и гнева, и неведението му.

— Понякога специалните хора проявяват неразбрана лудост, генерале, и тя е силно заразна — примирено предложи обяснение Нейлър. Погледна генерал Потър, който беше офицерът, отговарящ за *Специалните части*. — Тъкмо се канех да кажа, че не искам никого да обидя — каза Нейлър. — По дяволите, Джордж, защо трябва да се извинявам за това, че съм изказал на глас очевидното?

— Не съм се обидил, генерале — каза генерал Потър.

[1] „Е-3“ Sentry (AWACS) — самолет за далечно радиолокационно разузнаване и управление на авиацията, разработен на базата на Боинг 707. Оборудван е с въртяща се радиолокационна антена с диаметър 9 м, комуникационно оборудване и сателитна връзка с Централното командване. Има неограничен ресурс на действие по разстояние и голямо време за престой във въздуха. — Б.пр. ↑

[2] „КС-135“ Stratotanker — самолет-цистерна за зареждане на самолети във въздуха, разработен също на базата на Боинг 707. Може да превозва в резервоарите си до 200 000 паунда (около 94 т.) гориво. — Б.пр. ↑

[3] „F-15“ Eagle — основен изстребител на американските Военновъздушни сили за завоюване на превъзходство във въздуха. Развива скорост до 2,5 М (М е число на Мах, показващо колко пъти скоростта на самолета надвишава звуковата). Основно се използва за защита на бомбардировъчни и транспортни самолети от изстребителите на противника, а също така за атака по земни и морски цели. — Б.пр. ↑

(ТРИ)

Международното летище в Козумел
Козумел, Мексико
09:40, 10 юни 2005

Подготовката за минаване през митницата без да им се налага да обясняват присъствието на радиото на Шърман и малкото оръжие, което имаха, се оказа напразна. „Лиърът“ следваше джипа, който трябваше да ги отведе до определеното място на малкото, но грандиозно наречено международно летище, а Кастило видя един пикап „Форд F-150“, собственост на митниците, и още три бели автомобили „Юкон XL“, с много силно затъмнени стъкла, да стоят по местата, където очевидно им е било заповядано. Висок и тъмнокос мъж в сини панталони и светложълта риза с къси ръкави — облечен явно за игрището на голф — седеше на капака на един от автомобилите.

Александър Певснер беше дошъл лично на летището да ги посрещне. Кастило не видя Хауърд Кенеди, нито бодигардовете на Певснер.

„Те повече от сигурно са в някой от автомобилите «Юкон».“

— Това е Певснер — каза Чарли. — Но може вече да е сменил името си.

Двама представители на мексиканските митници, въоръжени с полуавтоматични пистолети, се доближиха до самолета, когато той изгаси двигателите си, и Чарли отвори вратата.

— Добре дошли в Козумел — каза единият на испански. — Може ли да се качим на борда?

— Разбира се — каза Чарли на испански.

Митничарите не направиха никаква проверка. Те просто подпечатаха разрешителното на Фернандо за неограничен достъп в страната и дори не погледнаха внимателно хората в корпуса и кабината. Кастило изчака да се отдалечат с пикапа, преди да слезе от самолета. Певснер се усмихна и му махна.

— Добре дошъл в Козумел! — извика той на испански.

— Благодаря, сеньор — отговори Чарли на испански и отиде до „Юкона“. Певснер слезе безмълвно от капака на автомобила и двамата си стиснаха ръцете.

— Страхувам се, че съм забравил името ви, сеньор — каза Чарли.

— Защо не ме наричаш Алекс Дондиемо? — каза Певснер. — Какво толкова е името?

— Братовчед на Роберто, може би?

Певснер се усмихна.

— Нещо такова — каза той и запита: — А ти кой си днес?

— Американски голф запаляно. Казвам се Чарли Кастило, сеньор Дондиемо.

— Странно, аз пък мислех, че обичаш да се гмуркаш — каза Певснер, вече на английски. — Хората, които се гмуркат, обикновено все търсят нещо. Както и да е, Чарли, радвам се да те видя отново. Кого си довел със себе си?

— Братовчед си, Фернандо Лопес, втори пилот и... Мисля, че можем да го наречем супер специалист по мобилните телефони.

— И това е всичко?

Чарли кимна.

— А кои са те всъщност?

— Фернандо наистина е мой братовчед. Пилотът е полковник от американската армия, специалист по „Боинг 727“, а техникът е сержант от *Специалните части*.

— И никакви стари познати на Хауърд, извинявай, на Роберто?

— Нито един.

— Той толкова много се тревожеше за това, че не поиска да дойде да те посрещне — каза Певснер.

— Той няма причина да се тревожи — каза Кастило.

— Опитах се да му го кажа — каза Певснер. — Но Хауърд е от хората, които все трябва да се тревожат за нещо.

Той махна, уж случайно, с ръка към двата автомобила „Юкон“ зад него. Вратите и на двата автомобила веднага се отвориха и от тях бързо слязоха половин дузина мъже. Всички те бяха въоръжени.

Чарли позна двамата, които бяха във Виена. Единият беше огромният източноевропейец, който беше дръпнал сакото му надолу в

тоалетната на хотела.

— Можете да оставите оръжията — каза Певснер на руски. — И да помогнете на гостите ни с багажа им. — Обърна се към Чарли и каза, все така на руски: — Защо не помолиш приятелите си да се присъединят към нас, Чарли.

— На какъв език ще разговаряме?

— Добър въпрос, Чарли — каза Певснер на руски, после премина на английски. — Какво ще кажеш за английски? Един добър хотелиер като Алекс Дондиемо би трябвало да говори приличен английски, нали?

Чарли се усмихна и запита:

— И как да се обръщам към теб? Сеньор Дондиемо?

— Алекс, разбира се. Нали сме приятели, Чарли?

— Надявам се — каза Чарли и махна с ръка към самолета. Фернандо слезе първи, следван от полковник Торине и сержант Шърман.

— Добре дошли в Козумел — каза Певснер и подаде ръка на всеки един. — Аз съм Алекс Дондиемо, вашият хотелиер. С Чарли сме стари приятели.

— Фернандо Лопес — каза Фернандо.

— Джек Шърман — каза сержант Шърман.

— Джейк Торине, мистър Дондиемо.

— Портиерът ще се погрижи за багажа ви — каза Певснер. — Много е горещо навън, на слънце. Защо да не отидем в хотела? Вероятно вече са приготвили лека закуска.

Посочи им автомобила, после заобиколи, за да седне зад кормилото. Когато се качи в автомобила, Чарли видя, че има още двама „портиери“ на задната седалка.

„Какво е очаквал? От самолета да слезе екип на ФБР, да му сложи белезници и да го отведе в Щатите? Не мисля, че е смятал това за възможно, а Певснер успява в тази игра, защото винаги очаква и винаги е подготвен за неочакваното.“

Когато потеглиха, вторият „Юкон“ мина пред тях и остана там по време на пътуването от три мили до курорта. По едно време Певснер весело каза:

— Ние мислим, че нашият плаж е много по-хубав от този в Маями. И от всеки плаж в Европа. Единственият друг плаж, който

познавам и харесвам, е този във Флорида, близо до Пенсакола.

И Чарли разбра, че Певснер няма да каже нито дума за самолета, докато не стигнат в хотела.

„Мисли, че може би имаме подслушвателни устройства, скрити в дрехите си. Имай предвид, Чарли, че той явно ти няма доверие.“

(ЧЕТИРИ)

Курортът беше по-голям, отколкото Чарли очакваше. Главната сграда — имаше също така и бунгала — беше построена на ширина четириетажна бяла сграда, която се намираше направо на плажа. Имаше и изключително зелено игрище за голф. Докато Чарли гледаше, дългокрака блондинка, чиито бели шорти не скриваха голяма част от дупето ѝ, пропусна да уцели дупката.

Главната сграда имаше подземен гараж, входът на който се охраняваше от мускулест мексиканец в полицейска униформа. Той стоеше до бариера, която изглеждаше толкова здрава, че би могла да спре и танк.

Тъкмо бяха слезли от автомобила, когато третият „Юкон“, в който беше и портиерът с багажа им, влезе в гаража.

„Не са имали време да видят какво има в куфара на Шърман. Или са имали? Не приемай нищо за дадено, Чарли.“

Имаше цяла редица асансьори, охранявани от друг мъж в полицейска униформа.

„Дали охраняват асансьорите непрекъснато, или само когато Певснер е тук?“

Влязоха в асансьора, Певснер постави ключ в контролното табло, после натисна бутон, на който пишеше „мансарден апартамент Б“. Асансьорът тръгна, Певснер извади ключа от таблото и го подаде на Кастило.

— Гореще има още ключове — каза той.

Вратите на асансьора се отвориха и Кастило видя, че се намират в малко фойе. От него имаше само един изход: отворени двойни врати разкриваха голям хол с изглед към морето. Докато прекосяваха фойето, се чу електронно жужене.

— Обикновено — каза Певснер — това се включва, когато някой крие сувенир в дрехите си. Някои от нашите гости изглежда просто не могат да се разделят със сребърните ни купи.

Фернандо пхна ръка под ризата си и извади полуавтоматичния пистолет, който носеше.

— Е, признавам, че някои от хората тук гледат на американците като на възможности за лесни доходи — каза Певснер, — но от това няма да имате нужда.

— Очарователен детектор — каза Кастило. — Бих казал, че сигурно долавя всичко. Искам да кажа, подслушвателно устройство, нали така?

— Детекторът наистина е много добър, Чарли — каза Певснер.

— Е, сега, като знаеш, че не се опитваме да откраднем среброто ти — каза Кастило, — може ли да се заемем с работата, която ни чака?

— Разбира се — каза Певснер. — Но първо ела да поздравиш други твои стари приятели.

Той им направи знак да минат през двойните врати. Чарли влезе първи. Хауърд Кенеди се изправи, усмихна се, отиде при него и му подаде ръка.

— Мистър Дондиемо — каза Кастило.

— Мистър Кастило — каза Кенеди. — Радвам се да те видя. — Погледна Певснер. — Чух ли детектора преди малко?

— Беше мистър Лопес — каза Певснер. — Братовчедът на Чарли. Има полуавтоматичен пистолет, 45-и калибър.

— И това е всичко, Хауърд, не носим подслушвателни устройства — каза Чарли.

Кенеди не обърна внимание на думите му.

— Каза, че имате нужда от равен покрив — каза той и махна на Чарли да го последва на необичайно широката тераса, обзаведена с тапицирани алуминиеви мебели. Кенеди натисна бутон в стената, докато минаваше през плъзгащите се врати. Отново се чу електронно жужене и тентата, която хвърляше сянка над терасата, започна да се прибира. — Това ще свърши ли работа? — запита Кенеди и посочи покрива.

— Шърман? — извика Кастило и сержант Шърман дотича на терасата.

Кастило посочи покрива. Шърман погледна и кимна.

— Вероятно дори ще мога да поставя антената далеч от края на покрива, за да не привлича вниманието — каза Шърман.

— Мислиш ли, че можеш да намериш портиер, който да покаже на Шърман как се стига до покрива? — запита Кастило.

— Както ти казах по телефона, Чарли, твоите желания са заповед за нас — каза Кенеди.

— Колко време ще ти е необходимо, Шърман? — запита Кастило.

— Немного — каза Шърман.

Той отиде при огромния си куфар, премести контролния панел и компютъра си с размерите на лаптопи ги остави върху малкото бюро до вратите, които водеха към терасата, след това затвори куфара. Започна да го вдига, Певснер щракна с пръсти и двама „портиери“ бързо дотичаха и го взеха от ръцете му. Шърман погледна Кастило, усмихна се и сви рамене, като че ли искаше да каже: „Защо не, по дяволите?“ След това последва мъжете, които носеха куфара. Шърман докосна кръста си отзад, като че ли наместваше пистолет.

„Разбира се, той има пистолет. Хората на «Делта Форс», също като мистър Певснер, се опитват да са готови за всичко. Чудя се защо детекторът не ги улови? Или вероятно ги е уловил. Уловил е двата пистолета едновременно, но само Фернандо се издаде. Алекс, приятелю мой, твоята охранителна система не е толкова добра, колкото мислиш.“

Когато Шърман излезе от апартамента, влязоха двама келнери в бели сака, като бутяха колички за сервиране пред себе си.

— Реших, че може би имаш нужда да хапнеш нещо след полета — каза Певснер. — Но преди да хапнем, да запитам дали всички видяха моя братовчед Роберто?

Всички се здрависаха с Хауърд Кенеди.

Келнерите започнаха да сервират изисканата закуска. Като свършиха, застанаха зад масите с прибори зад гърба ръце и зачакаха момента, в който отново ще са необходими. Певснер отново щракна с пръсти и каза:

— Благодаря.

След което посочи вратата. Келнерите бързо излязоха.

— Сега, като сме сами, Алекс — каза Кастило, — ще ми кажеш ли къде е онова, което търся?

— Вземи си от яйцата „Бенедикт“, Чарли. Имаме много време.

— Не, ние не разполагаме с никакво време — каза, малко рязко, Кастило. — Къде е проклетият самолет?

Изражението на Хауърд Кенеди показва, че Певснер не е свикнал към него да се обръщат с такъв тон и че той въобще не е сигурен как ще реагира Певснер. В погледа на Певснер се появи студенина, но тя бързо се смени от усмивка.

— Ако изядеш яйцата си, приятелю мой, ще ти кажа къде не е — каза Певснер.

Чу се остро подсвирване и миг по-късно сержант Шърман извика:

— Слизам!

Всички погледнаха към терасата. От покрива започна да се спуска крайник, последван веднага от тежък, гумиран, кабел. Фернандо каза:

— Аз ще ги улова.

И излезе бързо на терасата, за да хване крайника и кабела.

— Включи електрическия кабел в контакта на стената — каза сержант Шърман. — Няма значение дали напрежението е 110 волта или не, имаме вграден адаптер.

— Хванах го! — извика Фернандо в отговор.

— Имаме контакт за верига с напрежение 110 волта — каза Певснер.

— Алекс, къде не е самолетът? — запита студено Кастило.

— Не е в Ел Вигия — каза Певснер. — Беше там, но вече не е там.

— Къде се намира Ел Вигия? — запита Кастило, видимо изненадан.

— На около петдесет мили южно от езерото Маракарибо във Венецуела — каза Певснер.

— А какво ще кажеш за „Зандери“ в Суринам? Казваш ми, че не е в Суринам?

— Откъде имаш тази информация? — запита изненадан Певснер. — Доколкото знам, самолетът никога не е бил в Суринам. Хауърд, ти ли си му казал нещо за Суринам?

— Само че самолетът не е на път за там... О, точно така. Връзката, когато ти се обадох от самолета, преди да мога да ти кажа това, Чарли. Нали?

— Исусе Христе! — каза Кастило. — Ние работехме по предположението, че самолетът е излетял от Гамбия за Суринам. Защо,

по дяволите, са го боядисали като самолет на „Еър Суринам“ тогава?

— Вероятно за да ви объркат — каза сухо Певснер и добави безизразно: — Самолетът излетя от Гамбия за Ел Вигия.

— Колко резервоара за гориво имаше на борда? — запита Торине.

— Тринайсет бяха качени в Абеше — отговори Хауърд Кенеди.

— Но какво е правил самолетът в Ел Вигия? Какво има там? — запита Кастило.

— Там има прекрасно летище, например — каза Кенеди. — Първоначално построено като частно летище за „Шел“, за да обслужва техните собствени нефтени полета край езерото Маракарибо. Никой не можеше да го използва без разрешението на концерна. След като Венецуела национализира нефтената индустрия, на някого му хрумна, че може да е полезно да има такова летище, което да приема и големи реактивни самолети. Но то все още е частно.

— И така, какво прави самолетът там?

Певснер и Кенеди се спогледаха.

— Не искам да кажа нищо, докато не съм сигурен — каза Певснер.

— Защо не?

Кенеди погледна Певснер за указание. Певснер махна с ръка.

— Е, като дойде време да си оправим сметките, не искам някои от моите бивши колеги да кажат: „Да, той наистина каза на Кастило, че самолетът е в Чад, но ние и без друго научихме това. Той каза на Кастило, че самолетът е излетял за Южна Америка, но къде другаде би могъл да отиде той? А това, че самолетът е бил в Ел Вигия, въобще не е вярно. Певснер не даде на Кастило нищо, което не бихме могли да научим и сами, следователно не му дължим нищо.“

— Кажете ми, Чарли — каза Певснер, — мислите ли, че правителството на Венецуела ще признае, че отвлечен самолет, вероятно в ръцете на терористи, е бил на частно летище до езерото Маракарибо?

Кастило срещна погледа му, но нищо не каза.

— Или — продължи Певснер — че докато е бил там, са му били сложени нови регистрационни номера — нова идентичност — и е бил зареден с много гориво, повечето в резервните резервоари, и отново е излетял?

— Излетял закъде? — запита тихо Кастило.

— Имам добра представа, но не искам да кажа нищо, докато не съм сигурен — каза Певснер.

— Трябва да знам какво мислиш — каза Кастило.

— Нека ти разиграя един сценарий — каза Кенеди. — С условието, че това не е нещо, което с мистър Дондиемо сме ти казали и не знаем доколко вероятно е да се случи. Просто за да поддържаме разговора.

— Добре.

Чарли видя Фернандо да отива, за да разгледа отблизо закуската. После той си намери стол, занесе го до масата, която келнерите бяха подредили, седна и започна да се храни. Полковник Торине очевидно също беше вдъхновен от глада и апетита на Фернандо. Той също занесе стол до масата и започна да си пълни чинията с всичко, което беше сервирано.

— Яйцата са наистина превъзходни, Чарли — каза Певснер. — Защо не се присъединиш към приятелите си?

Певснер се засмя.

„О, по дяволите? И аз съм гладен.“

И той взе стол и го сложи до този на Фернандо. Кенеди взе друг стол и безмълвно го предложи на Певснер, който се усмихна и поклати глава. Тогава Кенеди сложи стола до този на полковник Торине, отиде до масата, където беше студеният бюфет, и си напълни чашка кафе.

Чарли опита яйцата и се усмихна.

— Радвам се, че си доволен, Чарли — каза Певснер. — Пригответни са, както ги харесваш, или не?

— По моя вкус са — каза Чарли. — Добре, Хауърд, казвай.

— Този сценарий трябва да приеме определени неща за даденост — започна Кенеди. — Едно от тях е, че хората, чието притежание е сега самолетът, са много по-добри пилоти от онези, които разбиха небостъргачите в Търговския център. Тези пилоти са достатъчно обучени, за да прекосят Атлантическия океан...

— Предположението е вярно — каза Кастило. — Завършили са училището по аеронавтика „Спартан“ в Тълса, Оклахома. Какво друго?

— Знаеш ли кои са тези хора? — запита Певснер изненадан.

Кастило кимна.

— Дори разполагаме със снимките и имената им.

— Откъде знаеш? — запита Кенеди, очевидно изпълнен с подозрения.

— Помогна ни стечение на обстоятелствата, признавам. Двама мъже от Сомалия, мюсюлмани, са били в джамията във Филадельфия. Ченгетата от Филадельфия, от Бюрото за борба с тероризма, са ги снимали и са дали снимките на ФБР за проверка. ФБР са ги проверили. Хората били законно в Щатите, посещавали училището по авионавтика. Имаме потвърждение от училището.

— Значи съществува връзка с Филадельфия — каза Певснер.

— Звучи напълно правдоподобно и сигурно — каза Кенеди. — Бюрото е добро в идентифицирането. Може да се направи и с компютър, не се изисква въображение или способност за мислене. — Направи пауза, все едно за да събере мислите си, и продължи: — И като знаем това, добре е да предположим още някои неща. Те може би не знаят колко близо сме до тях, но знаят, че търсим самолета. И как тези интелигентни пилоти ще стигнат с него до Филадельфия?

— Нали ти разиграваш сценария, Хауърд. Ти ми кажи.

Кенеди тъкмо беше отворил уста, когато се чуха първите тихи акорди на музика на Щраус. Певснер извади мобилен телефон от джоба на панталоните си. Говореше на руски.

— Да?

— Две букви? Само това ли имаш?

— Обади му се и се увери дали това е всичко.

Прибра телефона в джоба си и погледна подред Кастило и Кенеди.

— Чудя се дали би трябвало да ти кажа какво беше това — каза Певснер. — Загрижен съм, че Чарли може да реагира импулсивно.

— Пилотът на някакъв самолет трябвало да кацне принудително на Ел Вигия. Лампичката, която светела на контролното табло, предполагала проблем в хидравликата — каза Певснер накрая. — Докато се грижели за отстраняването на проблема, той видял някакъв „Боинг 727“ в един от хангарите. Пребоядисвали го и сменяли номерата. За нещастие, не успял да види много. Било още тъмно.

— По дяволите! — каза Чарли. — Кога е станало това?

— Преди около четири часа — каза Певснер. — Пилотът трябвало да изчака, докато стигне в Боливия, и тогава да се обади.

Това, което видял, са последните две букви на номера, а те се използват от Коста Рика.

— Доколко може да се вярва на този пилот? За теб ли работи?

— Лети за товарна компания, с която имам определени връзки. Може да се разчита на всичките им пилоти. Този, сега, като се замисля, се сещам, е американец.

— Значи сега самолетът е маскиран като собственост на Коста Рика? — каза Чарли. — Как се връзва това със сценария, който разигравате в момента?

— Мисля, че идеално — каза Кенеди. — Да продължим...

Той спря, защото сержант Шърман, следван от огромния източноевропейец, влезе в апартамента.

— Готови сме, майоре — каза сержант Шърман и седна до масата, върху която остави контролната кутия и компютъра с размерите на лаптоп.

— Една възможност, Чарли — продължи Кенеди, — която може би би искал да обмислиш, е тези хора да заменят отвлечения самолет за друг, който би могъл да стигне до Филадельфия, без да предизвика подозрение. Самолет, който има редовен полет до Филадельфия.

— Исусе! — каза Чарли.

— Например, ако използват самолет на Коста Рика, трябва само да са сигурни, че във въздушното пространство над Съединените щати в момента няма друг самолет на Коста Рика.

— И как би могло да стане това? — запита Кастило и отговорът му хрумна.

„Като саботират редовния самолет.“

— Как мислиш, че би реагирал някой механик от Сан Хосе, Коста Рика — каза бавно Певснер, — на подкуп от десет хиляди долара, за да повреди самолета, който да излезе от строя през следващите двама и четири часа? Нищо, което би могло да предизвика подозрение, просто да го изкара временно от строя?

Кастило погледна Шърман, който беше сложил слушалки на главата си.

— Как вървят нещата, Шърман? — запита Кастило.

Шърман вдигна лявата си ръка над главата с опънати пръсти. Започна да ги свива един по един. Кастило отиде до него и взе резервните слушалки, които бяха по-малки.

— С Филадельфия ли имаме връзка? — запита той.
— Майор Милър в сградата на общината — каза Шърман. —
Има сигурна връзка с базата при арсенала.
— Дай ми го — нареди Кастило.
Шърман натисна няколко бутона.
— Линията свети зелено — каза той.
— Сержант Шнайдер — чу се гласът на Бети, съвсем ясно.
— Тук е Кастило. Мога ли да се свържа с Милър?
— Чарли? — чу се гласът на Милър след секунда.
— Точно така.
— Чу ли, че са открили самолета в Суринам?
— Не, не са. Не е в Суринам и никога не е бил там.
— Какво? — запита Милър, явно изумен. — Чарли, точно преди секретар Хол и комисарят да отидат на срещата с кмета, му се обадиха от ЦРУ, от офиса на самия директор, и му казаха, че самолетът е на летище „Зандери“ в Суринам. И това той ще предаде на кмета.
— Е, ЦРУ отново греша.
— Макнаб получи заповеди да го неутрализира — каза Милър.
— Той е вече на летище „Хълбърт“ и е почти готов да излети.
— Слушай ме внимателно, Дик. Ето какво искам да направиш. Отиди до летището и разбери кои самолети кацат редовно от Коста Рика, и ми дай информацията. Искам да откриеш кой самолет на Коста Рика лети редовно до Филадельфия.
— Ти чу ли ме, Чарли? Чу ли какво казах? ЦРУ са намерили самолета. Потвърдено е. Имат дори образ.
— Това не е самолетът, който търсим. По дяволите, направи, каквото ти казах! Веднага!
Докосна сержант Шърман по рамото.
— Искам връзка с генерал Макнаб.

(ПЕТ)

Майор Х. Ричард Милър огледа малкия външен офис на кмета във Филаделфия. Там имаше още трима души. Сержант Бети Шнайдер, Джоуел Исаксън и Томас Макгайър.

— Интересен въпрос — каза сухо Исаксън. — На кого вярваш? На директора на ЦРУ или на *Дон Жуан*?

— Аз бих повярвал на *Дон Жуан* — каза агент Макгайър.

— Той звучеше много сигурен в себе си — каза сержант Шнайдер.

— *Дон Жуан* е винаги сигурен в себе си — каза Исаксън. — Което не е същото, като да кажеш, че винаги е прав.

— Нямам ни най-малка представа къде на летището да получа тази информация. Или че ще ми я дадат.

— Аз ще дойда с теб — каза Том Макгайър. — Може би моята значка плюс моят ирландски чар ще ти бъдат от полза.

— Мислиш ли, че трябва да вляза в офиса на кмета и да кажа на секретаря Хол? — запита Милър.

— Не знам, но мисля, че трябва да направиш онова, за което те помоли *Дон Жуан* — каза Исаксън.

— Когато си готов, тръгваме, сержант — каза Том Макгайър.

Сержант Шнайдер извади мобилния си телефон, прегледа записаните в него номера и имена и като намери каквото търсеше, натисна бутона за обаждане.

— Мистър Халоран, тук е сержант Бети Шнайдер. Помните ли ме?

— Въпросът е малко странен, мистър Халоран, но моля ви, имайте търпение. Можете ли да се сетите за самолет, който да пристига често от Коста Рика? Нямам предвид...

— О, сещате се, така ли? Кажете ми за него, моля.

След по-малко от шейсет секунди, тя покри телефона с длан и каза:

— Бинго! Мисля, че е по-добре да се обадиш на Кастило, Дик.

А след още трийсет секунди, Милър докладва:

— Каналът се използва.

— Продължавай да опитваш — нареди сержант Шнайдер.

(ШЕСТ)

— Преди да кажеш каквото и да е, Чарли — каза генерал Макнаб, — нека ти предам последните думи на генерал Нейлър за теб и мен. — „Ти си един проклет генерал! Ти не приемаш проклети «предложения» от проклет майор! И го знаеш дяволски добре!“

— Открил е, че си на летище „Хълбърт“? — запита Кастило, но това беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

— Да. И той очевидно не е толкова впечатлен от статута ти на личен представител на президента, колкото се надявах, че ще бъде.

— Е, ще поема гнева и упреците, сър. Но все още мисля, че идеята да отидете предварително до летището беше добра.

— Много благородно от твоя страна, Чарли, но той е прав. Генералите не би трябвало да приемат предложения от майорите, а ако го направят, трябва да понесат последствията. Какво има?

— Самолетът е някъде в Коста Рика. Пребоядисан е и е с нови регистрационни номера.

— Исусе, сигурен ли си? Единствената причина вече да не сме на път към Суринам е, защото още не са ни казали къде можем да приземим „С-17“.

— Самолетът не е в Суринам — каза Кастило.

— Сведението е от руския търговец на оръжие, нали така?

— Да, точно така.

— Мили Боже, Чарли! Във Форт Мийд има снимки на самолет на летище „Зандери“. Човекът на ЦРУ в Суринам го е видял, а сега ти ми казваш, че самолетът не е този?!

— Да, сър. Вероятно самолетът е наистина на „Еър Суринам“, а номерата съвпадат, защото лунатиците са имали достатъчно мозък да напишат истински номера на отвличения самолет. А отвличеният самолет е вероятно в Коста Рика.

— Къде в Коста Рика?

— Това още не знам.

— Казал ли си и на някой друг?

— Не, сър. Изпратих Милър до летището във Филадельфия да провери какви самолети от Коста Рика кацат редовно там. Защото те вероятно ще се опитат да стигнат до Филадельфия, без да предизвикат и най-малка тревога.

— И как ще направят това? — запита, със съмнение, Макнаб.

„Мисли, че съм си изгубил ума. Дали е така?“

— Като извадят от строя редовния самолет на Коста Рика и изпратят отвлечения на неговото място.

— Ще ти е много трудно да обясниш това на Нейлър. Той вече мисли, че мозъкът ти се е замъглил от властта, с която не си свикнал и която не ти се полага.

— А ако съм прав, генерале? — запита Кастило. — И няма да се опитам да обясня нищо на генерал Нейлър. Ще кажа на секретар Хол. Работя за него, не за генерал Нейлър.

— Чарли — каза Макнаб тихо, — ти си офицер от армията, който е зачислен към Централното командване.

Кастило не отговори веднага, после каза:

— Генерале, докато не получа нови заповеди, ще се подчинявам на последните, които съм получил и които са от президента. А те са да координирам с вас неутрализирането на самолета. И, съответно, ви нареждам да се пригответе да неутрализирате самолета в Коста Рика.

На Макнаб му бяха необходими десет секунди, за да отговори.

— Какво пък, по дяволите, мистър Кастило, както кажеш.

— Сега ще докладвам на секретар Хол онова, което научих — каза Кастило. — И ще ти предам какво е казал той.

— Добре — каза Макнаб. — Слагам край на обаждането.

Чарли докосна сержант Шърман по рамото.

— Моля те, свържи ме отново с Филадельфия.

— Добре — каза Шърман и след миг: — Всички светлини са зелени.

— Милър?

— Сержант Шнайдер, майоре.

— Дай ми Милър, моля те.

— Мисля, че е по-добре първо да чуеш това — каза Бети Шнайдер. — „Еър Транспорт“ от Коста Рика осъществяват редовни

полети до Филадельфия, като използват „Боинг 727“ поне веднъж в седмицата, а понякога два или три пъти.

— Исусе, наистина бързо сте свършили работата! — каза Кастило. — Сигурна ли си?

— Халоран, „Лийз Еър“ им е продал самолета. И осъществява сервиза, когато самолетът е тук. Самолетът внася цветя във Филадельфия и изнася домакински стоки за Сан Хосе.

— Цветя и домакински стоки?

— Да, свежи цветя. Отглеждат ги в Коста Рика, а ги продават тук. А стоките ги произвеждат тукашни пенсионери. И така стоките не се обмитяват.

— Исусе Христе ето, това е връзката! — каза Кастило.

— Има и още — каза Бети Шнайдер. — На път за тук спират в Тампа, минават през митницата там, оставят малко цветя там, после пристигат тук.

— Това е по-скоро нещо като домашен, а не международен полет — каза Кастило.

— Точно така.

— И очевидно не им задават въпроси, когато пълнят резервоарите си — каза Кастило. — Къде е секретар Хол?

— В офиса на кмета с комисаря.

— Свържи ме с него, Бети.

— Не мисля, че ще им хареса, ако ги прекъснем.

— Свържи ме с него — повтори Кастило.

XVIII.

(ЕДНО)

Офисът на кмета
Сградата на общината
„Броуд“ и „Маркет стрийт“
Филадельфия, Пенсилвания
10:15, 10 юни 2005

— Какво е толкова важно, Чарли? — запита нетърпеливо секретар Хол, като остави неизказана останалата част от въпроса: „че си решил, че можеш да прекъснеш срещата ми с кмета?“

Кастило знаеше какво е останало недоизказано.

— Самолетът не е в Суринам, господин секретар — каза Кастило.

— Искаш да кажеш, че е излетял?

— Не, сър. Искам да кажа, че никога не е бил в Суринам.

— Директор Пауъл очевидно има информация, подкрепена със снимки и сателитен образ, за което ти очевидно не знаеш.

— Самолетът на летище „Зандери“, сър, е законен самолет на „Еър Суринам“. Онзи, който търсим, пребоядисан и с нови номера, е някъде в Коста Рика.

— Тази информация си получил от Певснер, нали? — запита Матю Хол полусаркастично, полутъжно.

— Да, сър — каза Кастило. — Но сержант Шнайдер току-що откри връзката с Филадельфия, което потвърждава това, което ви казвам.

— Какво е направила?

— Терористите биха могли да приближат Филадельфия, без да предизвикат тревога, ако извадят от строя самолета, който осъществява редовния полет, и използват на негово място отвлечения. Шнайдер е открила, че има самолет, собственост на „Еър Транспорт“ от Коста Рика, който лети до Филадельфия поне веднъж в седмицата. „Лийз Еър“ са им продали самолета и осъществяват сервиза, когато самолетът е във Филадельфия. Това съвпада идеално с онова, което ми каза Певснер.

Самолетът е бил на частно летище във Венецуела, където са го пребоядисали като самолет на Коста Рика и са му сложили нови номера.

Секретар Хол погледна над малката маса към сержант Шнайдер, която се беше облегла на стената. Осъзнаваше, че Джоуел Исаксън, Том Макгайър и майор Х. Ричард Милър го гледат и чакат реакцията му.

„Това означава, че знаят за тази връзка с Филадельфия и щом са прекъснали срещата ни, й вярват. От Милър може да се очаква да вярва на Кастило. Те са като братя. Но също така Джоуел и Том? Исусе Христе! Току-що убедих кмета, че сателитите на Националната сигурност са намерили самолета в Суринам и че ЦРУ е потвърдило това. Че президентът вече е наредил да се започне операция, че всичко е под контрол и той няма за какво да се тревожи. А сега да се върна и да му кажа: «Съжалявам, но изникна малък проблем?» Първото, което той ще направи, е да нареди евакуация от центъра на града и да се появи по телевизията, за да каже на хората за опасността.“

— Сър, още ли сте там? — запита Кастило.

— Изчакай минутка, Чарли, да помисля — каза секретар Хол.

Отново погледна сержант Бети Шнайдер.

— Вярваш във връзката с Филадельфия, нали?

— Да, сър. Всичко, изглежда, съвпада.

— Ще се върна в офиса на кмета и ще кажа на него и на комисар Келог, че трябва веднага да се върна във Вашингтон — каза Хол. — И да отида в Белия дом.

Тя кимна.

— Том, кажи да приготвят самолета — нареди Хол.

Макгайър се обърна с гръб към тях и заговори тихо в микрофона, скрит под ревера на сакото му.

— Все още вярвам, че ситуацията е под контрол и ще успеем да неутрализираме самолета и затова няма да кажа на кмета за новата информация — каза Хол. — Сержант, искам ескорт до летището. Трябва да стигна там възможно най-бързо.

— Ще сме щастливи да ви осигурим ескорт, господин секретар — каза Бети Шнайдер.

— Ако на път за летището, сержант, ви кажа, че трябва да дойдете с мен във Вашингтон, каква ще бъде реакцията ви? Моля ви,

помислете секунда, преди да ми отговорите.

Бети Шнайдер стисна устни и шумно издиша.

— Мисля, че разбирате за какво ви моля и защо — каза секретар Хол.

Тя кимна.

— Майор Кастило има способността винаги да мъти водата, нали? — каза тя. — Винаги, когато мислите, че ситуацията е под контрол, той излиза с нещо ново.

Джоуел Исаксън се засмя.

— Господин секретар — каза сержант Шнайдер, — заповедите, които получих от главния инспектор Крамер, бяха да ви осигуря подкрепа за каквото и да помолите. Ако ме помолите да дойда с вас във Вашингтон, значи трябва да дойда.

— Благодаря — каза секретар Хол.

Отново доближи телефона до ухото си.

— Чарли?

— Да, сър?

— Не знаеш къде в Коста Рика, така ли?

— Не, сър. Но според полковник Торине в страната има само две летища, където би могъл да кацне „Боинг 727“... Изчакайте малко, сър.

— Какво сега? — каза гневно и нетърпеливо секретар Хол.

— Сър, моят приятел казва, че след малко ще знаем местонахождението на самолета. Каза да ви предам, че прави най-доброто, на което е способен.

— Благодаря ми от мое име — каза Хол, после продължи: — Чарли, тръгвам към Белия дом. Стой близо до телефона. Силно подозирам, че нашият шеф ще иска да разговаря с теб.

— Сър, аз се канех да тръгна към Коста Рика.

— И няма да можем да се свържем с теб през това време?

— Дотам има седемстотин мили. Да пресметнем час и половина във въздуха и половин час, за да разглобим радиото тук и да го транспортираме до летището. Няма да имате връзка с мен малко повече от два часа, сър.

— Наистина ли мислиш, че ти лично трябва да отидеш там? Не можем ли да накараме Форт Мийд или ЦРУ да открият самолета?

— Мисля, че е най-добре да отида сам, сър.

„Да, и аз мисля така. Когато ЦРУ научи, че поради тяхната невярна информация «Грей Фокс» са се канели да нахлуят в свещената територия на Суринам и да неутрализират, вероятно да взривят, техни самолет, от Ленгли първо ще започнат да отричат, а след това да предприемат някакви действия, за да оправят проблема.“

— Свържи се с мен възможно най-бързо.

— Да, сър. Разбира се.

Секретар Хол остави слушалките на мястото им.

— Милър, искам и ти да дойдеш с нас — нареди той.

— Да, сър.

Хол тръгна към вратата на офиса на кмета и каза:

— Няма да се бавя.

(ДВЕ)

Мансарден апартамент „Б“
Курортът Козумел, Мексико
10:22, 10 юни 2005

— О'кей, Шърман, свържи ме пак с генерал Макнаб — нареди Кастило.

След пет секунди, Шърман докладва:

— Връзката е осъществена, майоре.

— О, по дяволите! — каза Кастило. — Свържи ме с Браг да разбере дали те знаят защо.

— Вече работя по това, сър — каза Шърман и почти веднага добави: — Свързахме се с генерал Макнаб, майоре.

— Генерал Макнаб, моля — каза Кастило.

— И сега — какво, майор Кастило? — запита самият Макнаб.

— Генерале, имаме потвърждение на онова, което ви казах и преди. Самолетът внася цветя от Коста Рика, като пътем спира в Тампа...

— Колко удобно за генерал Нейлър и Централното командване. Могат просто да вземат двойка „Хамви“, да отидат до Тампа и да го неутрализират там.

— Моля ви, сър, оставете ме да довърша.

— Защо не?

— Там те зареждат гориво и минават през митницата, а после полетът става вътрешен — от Тампа до Филадельфия.

— А как ще обяснят на митниците в Тампа защо носят толкова много резервни резервоари?

— Не знам, сър — призна Кастило.

— Каква беше реакцията на секретар Хол? Каза ли му?

— Да, сър. Той ми каза, че ще се върне във Вашингтон. И ще отиде в Белия дом.

— И?

— Това е всичко, сър.

— Може би не трябва да ти казвам това, защото не знам до колко секретна информация имаш разрешен достъп. Но като имам предвид какви времена сме преживели заедно, ще ти кажа. Получих понататъшни заповеди от генерал Нейлър. Трябва да отида до летище „Куакоегрон“ в Суринам и да съм готов да неутрализирам онзи самолет, когато ми наредят. И в съответствие с тези заповеди в момента аз съм на четирийсет или петдесет мили южно от „Хълбърт“, над Мексиканския залив.

— Да, сър.

— Дръж ме в течение, Чарли. Изключвам.

— Изглежда, Чарли — каза Алекс Певснер, когато Кастило остави слушалките на масата, — че никой няма да спре плана за неутрализирането на онзи самолет в Суринам, което ще бъде огромна грешка.

— Щом веднъж започне нещо такова, трудно е да се спре — каза Кастило. — Единственият, който може да се справи с генерал Нейлър, е секретарят по отбраната. Но той няма да повярва на мен, а на ЦРУ...

— Особено когато източникът на информацията ти е известен руски престъпник? — запита Певснер.

— Секретар Хол не мисли така — каза Кастило. — Чу какво каза той. А той ще се види с президента...

— И ти мислиш, че президентът, като гледа снимки на НАСА на онзи самолет на летище „Зандери“ и има потвърждението на ЦРУ, ще реши, че ти си прав, а те грешат? Особено като знае, че аз съм източникът на твоята информация.

— Когато се обадя и им кажа: „Аз съм в Коста Рика и виждам самолета“, ще ми обърнат внимание. — Той докосна сержант Шърман по рамото. — Прибери радиото, сержант. Отиваме в Коста Рика.

— Почакай минутка, Кастило — каза полковник Торине. — Преди да си прекъснал връзката. Какво ще стане, ако отида там и кажа на генерал Макфадън, че съм сигурен в твоята правота? С него се познаваме много отдавна.

Кастило срещна погледа му.

— Най-вероятното, което ще се случи, ако се свържем с някого от „Макдил“, ще бъде да ти наредят да ме арестуваш и да ме заведеш в базата. Не искам да ти причинявам това, но ти благодаря. — След кратък размисъл добави: — Мисля, че за теб, полковник, ще е най-

добре, ако избягаш от мен, отидеш до летището и скочиш в първия самолет за Тампа.

— Е, използваш власт, с която не разполагаш, Кастило. Ти си само майор, както каза генерал Макнаб. Не можеш да даваш заповеди на полковник — каза полковник Торине. — Генерал Макнаб каза още нещо. Той ми нареди да тръгна с теб, защото имаш нужда от експерт по „Боинг 727“.

— Доколкото си спомням, сър, вие изявихте желание да дойдете — каза Кастило.

— Тази беше последната заповед, която получих, и мисля да ѝ се подчиня — каза Торине, след което се обърна към Шърман: — Мога ли да ти помогна да прибереш това нещо, сержант?

— Всичко е под контрол, сър — каза Шърман. — Да прекъсна ли връзката, майоре?

— Да, сержант. Преди генерал Нейлър да ни е наредил да се върнем в Щатите.

Сержант Шърман се наведе леко напред, издърпа кабела от контакта и докладва:

— Връзката е прекъсната, сър.

Александър Певснер вдигна телефона на хотела.

— Пригответе автомобилите да ни закарат незабавно на летището — нареди той на испански. — Ще сме в гаража след минута.

— Благодаря ти — каза Кастило. — Благодаря ти за всичко, Алекс.

— Напротив, приятелю — каза Певснер. — Аз съм ти благодарен. Ти спази всички точки на нашата уговорка. Не си виновен, че по-висшестоящите от теб са склонни да убият човека, донесъл им вести, които не им харесват.

— И някога някой, възможно е това дори да е мой бивш колега, ще каже: „Нали точно това се опитваше да ни каже Певснер“ — каза Хауърд Кенеди. — Възможно е това да бъде казано пред този, който трябва да го чуе.

Той подаде ръка и Чарли я стисна, след което се ръкува с Певснер и си помисли, че сигурно ще мине много време, преди да се видят отново. Изненада се, когато Певснер слезе до гаража с тях и беше дори още по-изненадан, когато той седна зад кормилото на единия „Юкон“, очевидно с намерението да ги закара до летището.

Докато пътуваха по шосето, което се виеше край плажа, към летището, Певснер се обърна към Хауърд Кенеди, който седеше до Фернандо, и нареди:

— Запиши номерата на Сан Хосе — и трите — и ги дай на Чарли, Хауърд.

— Да, сър — каза Кенеди.

— Какви номера? — запита Кастило.

— Три номера, които се надявам да нямаш нужда да използваш. Онзи, който започва с 533, обикновено знае как да се свърже бързо с мен. Останалите два ще ти дадат информацията, която ти трябва — къде в Коста Рика можеш да намериш самолета. Надявам се да мога да ти я дам, докато летиш, но ако това не стане, звъни на някой от двата номера, попитай за себе си...

— Моля?

— Попитай за Чарли Кастило. Или, още по-добре, за Карл Госингер... Ти чуваш ли, Хауърд?

— Да, сър.

— Попитай за Карл Госингер и ще ти дадат информацията, с която разполагат. Ако не съм успял, ще ти кажат, че не знаят кой е Карл Госингер.

— Благодаря — каза Кастило.

— Моля те, не се обаждай на нито един от тях, освен ако не е необходимо. И ако първите два номера нямат информация, значи не съм успял и няма смисъл да се опитваш да ми се обадиш.

— Разбрах — каза Чарли.

Кастило почувства длан на рамото си и обърна глава. Хауърд Кенеди му подаваше лист от бележник. Той го взе.

— Опитай се да не го загубиш, Чарли — каза Кенеди. — А когато мине достатъчно време и си сигурен, че няма да ти трябват, защо не изгориш листа? Наистина не искам тези номера да попаднат в неподходящи ръце.

— Мислиш, че бившите ти колеги биха се заинтересували от тях, така ли?

— О, те винаги и от всичко се интересуват — каза Кенеди.

След десет минути Александър Певснер и Хауърд Кенеди стояха до капака на един от белите „Юкони“ и гледаха как самолетът на Фернандо излита.

(ТРИ)

На борда на USAF „С-17“ 036788

25.418 градуса северна ширина

86.136 градуса западна дължина

Над Мексиканския залив

11:15, 10 юни 2005

— Въздушен контрол на Маями, тук самолет на Военновъздушните сили 036788 — каза майор Елууд С. Танър.

— Давайте напред, осем-осем.

— Докладвам позицията си. Височина на полета 33 000 фута, скорост шестстотин възела, курс едно-две-пет.

— Виждам ви на радара, осем-осем. Имайте предвид, че всяко отклонение на изток от сегашния ви курс може да доведе до влизане във въздушното пространство на Куба.

— Прието — каза Танър и записа бележка по разговора в бележника, който държеше на коляното си.

— Има ли таблица, която мога да погледна, майоре? — чу се глас, Танър се обърна и видя генерал Макнаб да стои на прага между пилотската кабина и корпуса.

— Да, сър, разбира се — каза Танър. — В момента сме на сто мили от крайбрежието на Флорида, почти изравнени с Маями.

— Това го виждам — каза Макнаб, като посочи точката, която трябваше да изобразява самолета, а после протегна ръка, за да вземе таблицата.

Танър му я подаде, Макнаб я изучава миг, после му я върна.

— Виждаш ли къде съм посочил? — запита Макнаб.

Танър погледна.

— Да, сър. Коста Рика.

— И по-точно, международното летище „Хуан Сантамария“ — каза генерал Макнаб.

— Да, сър.

— Сега това, което ще направиш, майоре, веднага щом според теб радарите на Куба изгубят интерес към нас, е да се свържеш с някого и да кажеш, че заради силна турбуленция искаш да промениш курса с около 172 градуса.

— Което ще рече, да хванем курс към „Хуан Сантамария“, сър?

— Ако има въпроси защо сменяш курса, не искам да споменаваш в разговора името на летището, разбрано?

— Да, сър.

— Ако ти бях казал, че ще имаме технически проблеми и че „Хуан Сантамария“ е най-близката ни възможност, щеше да ме сметнеш за далновиден, нали?

— Да, сър, предполагам.

— Добре. Ценно е това, по-нисшите офицери да мислят, че по-висшите от тях имат загадъчни способности и знаят неща, които те не могат да знаят.

Майор Танър се усмихна на генерал Макнаб. Тази не беше първата операция на „Грей Фокс“, в която той участваше, но за първи път летеше с генерал Макнаб. Като знаеше това, полковник Торине набързо беше разказал на него и на двамата други пилоти какво могат да очакват от легендарния офицер от *Специалните части*. Подчерта, че преди всичко трябва да очакват неочакваното, да не задават въпроси, нито да изразяват мнение, освен ако не са ги помолили за това. Майор Танър се опита да наруши една от точките на краткия брифинг на Торине.

— Сър, да не би отвлеченият от Чад самолет да е там?

Макнаб го изглежда студено.

— В армията има стара поговорка, майоре. В нея се казва, че лейтенантите не бива да се женят, капитаните могат да се женят, а майорите трябва много да внимават и да бъдат далновидни. Тя вероятно важи и за *Специалните части*.

— Да, сър — каза Танър. — Обикновено на това място вече не сме в обсега на радарите на Куба. — Той посочи схемата. — И ще съм много изненадан, ако попаднем в турбуленция на няколко мили южно от тази точка.

— Вече ви предупредих по отношение на прекалената далновидност, майоре — каза Макнаб и му се усмихна.

След това генерал Макнаб отиде в товарното отделение. Въпреки размерите на огромния самолет, то беше препълнено. Шест „Птички“ с приборани витла заемаха повечето място. Имаше още четири резервоара, събиращи по петстотин галона. Имаше и мунициии. Трийсетте души, определени за операцията, бяха разпръснати из товарното помещение, седнали върху каквото и да е, освен на неудобните стандартни седалки, изработени от алуминий и найлон. От тях шестима бяха офицери, дванайсет бяха с по-висок чин, а другите дванайсет бяха пилотите на „Птичките“. Един от пилотите беше капитан и заплатата му беше съвсем малко по-ниска от тази на подполковник. Всички останали имаха минимум хиляда часа във въздуха, а освен това бяха изключително внимателно подбрани и много тренирани, за да получат статута на войници на *Специалните части*. Тяхната роля нямаше да бъде лесна — щом веднъж стъпеха на земята, щеше да им се наложи да изпълняват всичко, което се наложи — от пилоти на хеликоптери до онова, което обикновено наричаме „стрелци“.

Имаше още половин дузина механици, чиято главна функция беше сгъването на витлата на „Птичките“, натоварването им на „С-17“, а след това — разтоварването им, разгъването на витлата и осигуряването за възможността за полет на „Птичките“. Имаше и двама авиационни техници, които трябваше да осигурят функционирането на всичко от електрониката на „Птичките“, и двама души, които трябваше да се грижат за оръжията. Техниците също бяха напълно квалифицирани войници на *Специалните части* и след излитането на „Птичките“, те също щяха да изпълняват ролята на стрелци и да осигуряват охраната на самолета.

Почти всички пиеха „Пепси кола“ или „Севън ъп“, ядяха сладолед или поглъщаха набързо по някой хотдог, стоплен на една от двете микровълнови фурни, които обикновено биваха вземани, дори да не фигурираха в списъка с оборудването.

Стоковата борса на „Хълбърт“ имаше добър ден. Генерал Макнаб нямаше въобще да бъде изненадан, ако в някой от охладителите имаше шест, и може би дори осем бутилки бира, поставени в лед. Не беше задавал въпроси, нито беше погледнал, нито пък това го тревожеше. Хората му бяха професионалисти и нямаше да отпият нито глътка, преди да свършат работата.

А на три четвърти от дължината на товарното помещение, на единствения тапициран стол, седеше специалният оператор на „Грей Фокс“ и работеше с едно от последните комуникационни устройства, произведени от някогашния сержант Алойзиъс Франсис Кейси. Той тъкмо беше напъхал последната хапка от сандвича си с чили и лук, когато видя генерал Макнаб да върви към него. Започна усилено да дъвче и се опита да се изправи. Макнаб му направи знак да остане седнал и го зачака да сдъвче и преглътне хапката.

— Разбрах, че имаме малки проблеми с комуникацията, сержант Кенсингтън — каза генерал Макнаб.

— Да, сър? — отговори Кенсингтън, като първо се смути, а после се съвзе.

— Всичко се е скапало, с изключение на образа, както разбрах.

Сержант Кенсингтън се обърна към контролното табло и натисна няколко копчета. Зелените светлини изгаснаха.

— Да, сър, нищо не свети зелено, освен контролните лампички за образа.

— Е, човек никога не може да предвиди кога тези устройства ще работят и кога — не, нали?

— Не, сър, не може.

Макнаб го докосна по рамото, усмихна му се и продължи нататък из товарното помещение. Улови погледа на огромния, доста над шест фута и с тегло над двеста паунда чернокож на име Шайн, чиято плешива глава отразяваше светлината и му беше спечелила прякора Светещия Шайн, след което му направи знак да отиде при него.

— Без да ме будалкаш, Шайн — каза Макнаб. — Щом ти дам координатите, колко време ще ти е необходимо да програмираш компютрите?

— Сър, това вече е направено. Можем да сме във въздуха не повече от десет минути след отварянето на вратите.

— Ти никога не ме слушаш, Шайн. Вероятно затова още не си генерал.

— Не отиваме ли в Суринам, генерале?

— Не съм казал това, Шайн.

— Хайде, шефе, аз трябва да знам. Имам цяла чанта с дискети с координати на летища в Южна Америка. Може би на една от тях е онова, което ви трябва. В такъв случай ще са ми необходими само

петнайсет минути да препрограмирам. В противен случай ще ми е необходим час, може би дори малко повече.

— Случайно да имаш в чантата нещо за Коста Рика?

— Не знам, шефе. Ще трябва да проверя.

— А защо не го направиш? И да ми кажеш.

— Да, сър.

— Направи го възможно най-тихо.

— Като ме видят да ровя из чантата, ще се сетят, че нещо става.

— Остави ги да се тревожат, ще ги държа в напрежение.

— Вие сте гаден задник, генерале — каза Шайн с усмивка. — С най-голямото ми уважение, сър.

Макнаб отиде още по-нататък в товарното помещение, отвори една от хладилните чанти, извади хотдог, поръси го щедро с чили и нарязан лук и го сложи в една от микровълновите фурни.

(ЧЕТИРИ)

Овалният кабинет
Белият дом
1600 Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
11:20, 10 юни 2005

— Той е много зает — каза шефът на президентския екип на секретаря по вътрешната сигурност. — Това много време ли ще му отнеме?

Матю Хол си придаде вид на разгневен, който се кани да каже нещо неприятно, но по-късно е променил решението си, и каза:

— Натали Кохън там вътре ли е? Ако не е, изпратете да я повикат.

След това отвори вратата на Овалния кабинет и влезе, като лиши шефа на екипа от привилегията да оповести пристигането му.

Президентът седеше в един от двата тапицирани стола с лице към кафе-машината. Секретарят по отбраната Фредерик Бидърмън седеше на дивана от другата страна на кафе-машината. Президентът вдигна поглед от чашката, която пълнеше.

— Говорим за дявола и ето го — каза президентът. — Как вървят нещата във Филадельфия? Много ли се разтревожи кметът и ще излязат ли нещата извън контрол?

— Вероятно ще срещнем затруднения, господин президент — каза Хол.

— Не можа ли да го убедиш, че нещата са под контрол?

— Макар и малко трудно, сър, мисля, че успех. Проблемът е... Проблемът е, че нещата не са под контрол.

— Имало е проблем при неутрализирането на самолета в Суринам? Не мисля, че са стигнали вече там.

— Самолетът в Суринам не е търсеният от нас, господин президент.

— Какво? — запита президентът с явно недоверие.

— Кажи това на директора на ЦРУ — каза Бидърмън. — Той разполага дори със снимки.

— Имам намерение да кажа и на директора на ЦРУ — каза Хол. — Но реших, че президентът трябва пръв да го чуе.

— Откъде имаш тази информация, Мат? От руснака?

— От руснака, да, сър. Чрез майор Кастило. Но има и още, сър.

— Какво?

— Полицията от Филадельфия с повече от неохотната помощ на ФБР е идентифицирала хората, отвлекли самолета. Имат снимките и имената им...

— Идентифицирали са кого? — запита Натали Кохън, която в този момент влезе в стаята. — Предполагам, че съм поканена на тази среща?

— Поканена си, но най-вероятно няма да ти хареса — каза президентът.

— Господин президент — продължи Хол, — доведох със себе си от Филадельфия майор Милър и сержант Шнайдер, защото реших, че може би ще е по-добре да научите от тях...

— Доведи ги — каза нетърпеливо президентът, после запита: — Същият майор Милър?

— Да, сър. Той беше във Филадельфия...

Президентът нетърпеливо му направи знак да ги доведе. Хол отиде до вратата.

— Ще влезете ли, моля? — извика Хол.

В Овалния кабинет влезе първо сержант Шнайдер, а след нея — майор Милър в цивилно облекло.

— Добро утро — каза доктор Кохън и се приближи до тях с протегнатата дясна ръка. — Казвам се Натали Кохън. Благодаря ви, че дойдохте. Предполагам, че познавате президента. Господинът с него е секретарят на отбраната Бидърмън.

Президентът, който беше станал от стола си при влизането на доктор Кохън, отиде при Бети Шнайдер и ѝ подаде ръка.

— Нямаме търпение да чуем онова, което имате да ни кажете — каза той с топла усмивка и добави, като подаде ръка и на Милър: — Нямах търпение да се срещна и с вас, майор Милър.

И двамата казаха:

— Да, сър.

— Разказвай ти, Бети — каза Милър. — Аз ще добавя, ако пропуснеш нещо.

— Много съжалявам, но трябва да отида до тоалетната — каза Бети Шнайдер. — Веднага.

— Ела с мен, мила — каза Натали Кохън и тръгна към вратата.

След по-малко от минута, съветничката на президента се върна.

— Никой не смята това за забавно, нали? — предизвика ги тя. — Добре. Майоре, слушаеме ви.

Милър шумно издиша.

— Още отначало помислихме, че вероятно съществува връзка между терористите и Филадельфия — започна той. — Отвлеченият самолет също е принадлежал на компания от Филадельфия. А после руснакът на Кастило му казал във Виена...

— Руснакът на Кастило? — засмя се президентът.

— Да, сър. Съжалявам за избора си на думи.

— А аз съжалявам, че те прекъснах — каза президентът. — Продължи, моля те.

— Казал му, че според него съществува връзка между терористите и Филадельфия, макар да не обяснил причините за това свое мнение. Но след като другата получена от него информация, като например това, че самолетът бил в Чад, че бил дегизиран като самолет на Суринам, се оказала вярна и изключително ценна, Кастило започнал да вярва също, че съществува връзка с град Филадельфия.

— Казахте, че информацията, давана от руснака, е вярна и изключително ценна? — прекъсна го Бидърмън.

— Да, сър. Всичко, казано ни досега, е съвсем точно. Нямаме причини да не вярваме на последната информация, дадена от него.

— И по-точно? — запита тихо Натали Кохън.

— Последната информация, дадена на Кастило, е, че ние ще нарушим суверенната територия на Суринам и ще неутрализираме не този самолет, който трябва.

— Мили Боже! — каза Кохън. — А къде е онзи, който ние търсим, щом не е в Суринам?

— Някъде в Коста Рика, мадам — каза Милър. — И с нова дегизировка.

— Уоу! — възкликна Натали Кохън.

В стаята влезе сержант Бети Шнайдер.

— Много съжалявам и се извинявам — каза тя. — Малко съм смутена.

— Не ставайте глупава — каза президентът. — Това се случва непрекъснато на Мат Хол. Всеки път, когато подозира, че съм недоволен от него...

— Исусе! — възкликна Хол.

Доктор Кохън погледна президента, сякаш не вярваше на ушите си, после се усмихна и накрая тихо се изкикоти. Бети Шнайдер погледна първо нея, а после и президента, с огромно облекчение.

— Майорът тъкмо ни казваше... Може ли да те наричам Бети? — запита Натали Кохън.

— Да, мадам.

— Бети, майорът тъкмо се канеше да ни каже какво и как ще направят онези хора с отвлечения самолет — каза Кохън. — Защо не се включиш и ти?

Бети събра мислите си и започна:

— Ами, когато Чарли се обади от Мексико...

— Чарли е майор Кастило? — прекъсна я президентът.

— Да, сър.

— А какво прави той в Мексико? — запита президентът, почти риторично.

— Той беше в Козумел, господин президент — каза Хол. — А в момента е на път за Коста Рика. Целта е същата: да намери и неутрализира отвлечения самолет.

— Да, глупав въпрос — каза президентът.

— А как се придвижва той? — запита Кохън. — Аз се тревожа за нарушенията на въздушното пространство на държавите.

— Семейството му има самолет — каза Хол. — „Лиър 45XR“. Взел го е назаем.

— Семейството му има такъв самолет?! Нищо чудно, че може да си позволи да живее в „Мейфлауър“ — каза доктор Кохън.

— Е, какво ви каза той от Мексико, Бети?

— Когато Кастило каза на майор Милър, че трябва да отидем до летището, за да проверим какви редовни полети има от Коста Рика до Филадельфия — отговори Бети, — се свързах с Тери Халоран от „Еър Лийз“ и извадих късмет. Той знаеше, защото самите те са продали въпросния самолет на компанията „Еър Транспорт“ от Коста Рика. Те

осъществявали редовен полет до Фили веднъж в седмицата. Внасят свежи цветя, а изнасят домакински стоки за супермаркетите.

— И терористите ще заменят този самолет с отвлечения? — запита доктор Кохън.

— Точно така, Натали — каза Хол. — Самолетът излетял от Африка и кацнал на частно летище във Венецуела, близо до езерото Маракарибо, където му сложили номерата на Коста Рика.

— Този руснак е истинска мина за ценна информация, нали? — каза президентът. — Колко щеше да е хубаво, ако можехме да кажем същото и за ЦРУ.

Никой не каза нищо известно време. Накрая Милър наруши тишината.

— Има още, господин президент. На път за Филадельфия те минават през Тампа, което означава, че когато излетят оттам за Филадельфия, полетът вече е вътрешен, а не международен. И ще получат разрешение да кацнат на летището във Филадельфия.

— Това ние, ченгетата, наричаме съвпадение, господин президент — каза Бети, която вече не изпитваше нервност и несигурност. — Не е абсолютно доказателство, но всичко съвпада...

Президентът вдигна ръка.

— Фред — каза президентът, — нареди да преустановят нашествието в Суринам.

— Да го отменя, господин президент? — запита секретарят на отбраната Бидърмън. — Напълно?

— Не искам нашите сили да унищожат самолет на Суринам. Не ми пука какво ще им кажеш, само го преустанови.

— Да, господин президент — каза Бидърмън и тръгна към телефона.

Президентът вдигна слушалката на телефона, който стоеше на масичката за кафе, и каза:

— Свържете ме с директора на ЦРУ. Ще почакам.

Свързаха го за по-малко от двайсет секунди.

— Тук е президентът, Джон. Сега, слушай внимателно, защото нямам време нито да повтарям, нито да обяснявам, нито да споря. Не искам никакви действия в Суринам. Никакви. Точка. Ще се свържа отново с теб след малко и ще ти обясня, но в момента искам само да отмениш това, което може би си планирал. Благодаря ти.

Той затвори. Издиша шумно огледа се из стаята, усмихна се на сержант Шнайдер и майор Милър. А после се сети нещо, което накара усмивката му да изчезне.

— А как реагира кметът на Филадельфия на това, че все още имаме малък проблем с Камбаната на свободата? — запита той.

— Не съм му казал, господин президент — каза Мат Хол. — Той щеше веднага да се появи по телевизията и да нареди евакуация от центъра на града.

— Исусе! — възкликна президентът. — Е, но той, рано или късно, ще разбере. И как ще се справим с това?

— Няма причини той да разбира, господин президент — каза Хол.

Президентът вдигна учудено вежди и мина секунда, преди да запита:

— Предполагаш, че дотогава ще сме неутрализирали самолета?

— Да, сър. Най-лошият сценарий: самолетът успява да излети от Коста Рика и стига до Тампа, където ще го „заловим“ — каза Хол.

— Това означава, че не очакваш те да променят маршрута на полета. Трябва да помислим и за това, Мат — каза президентът.

— Трябва да го свалим в минутата, в която се издигне над земята в Коста Рика — каза Бидърмън. — Над международни води.

— Трябва да се опитаме — каза президентът — да го неутрализираме тихо, докато е на земята в Коста Рика. Подчертавам думата *тихо*. Има ли причина да вярваме, че „Грей Фокс“ няма да се справят с това?

— Не, сър, ако предположим, че успеем да намерим самолета в Коста Рика.

— Но „Грей Фокс“ в момента са на път за Суринам, господин президент — каза Бидърмън.

— Наредих да се спре нахлуването в Суринам — каза президентът и в гласа му вече се долавяше неприятна нотка. — Ти не беше ли тук, Фред, когато издадох заповедта?

— Сър, обикновено имаме мигновена връзка с транспортното средство на „Грей Фокс“. Но в момента нямаме. Слънчеви петна... Или нещо друго...

— Искаш да кажеш, че нямаме връзка с „Грей Фокс“?

— В момента не, сър.

— А колко са далеч те от Суринам? — запита президентът.

— Ще стигнат там след няколко часа, господин президент.

— Дотогава искам да сте предали на Макнаб, че трябва да поеме към Коста Рика. И че ще получи допълнителни заповеди. Исусе Христе, Фред, изпратете „F-15“ след него и го принудете да обърне, ако трябва.

— Да, сър. Къде в Коста Рика, сър.

— Генерал Макнаб е много находчив човек. Защо не оставим на него да реши?

Вратата на Овалния кабинет се отвори.

— Господин президент, говорителят е тук — каза шефът на президентския екип.

— Е, вече свършихме тук. Засега — каза президентът. — Но искам всички да сте на разположение.

— Защо всички не отидем в моя кабинет? — каза Натали Кохън.
— Ще изпием поне по чаша кафе.

(ПЕТ)

Офисът на съветника по националната сигурност
Белият дом
1600 Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
11:50, 10 юни 2005

— Ще отида до работното помещение — каза секретарят на отбраната Фред Бидърмън. — Може би вече имат връзка с Макнаб. Тук се чувствам като ученик, който всеки момент ще бъде извикан в кабинета на директора. Някой иска ли да дойде с мен?

— Аз — каза секретарят по вътрешната сигурност Мат Хол.

— Аз мисля да заведа Милър и Бети на обяд — каза Натали Кохън на съветника по националната сигурност.

— Добра идея — каза Хол. — Ще се присъединим към вас там.

— Секретар Хол — каза майор Х. Ричард Милър, — може ли да ми отделите минутка, сър?

— Давай — каза Хол.

— Насаме, сър. Ако може, сър.

— Ще ме изчакаш ли, Фред, или да те настигна? — запита Хол.

— Настигни ме — каза Бидърмън. — Ще вървя бавно.

Той излезе от стаята.

— Аз ще взема Бети със себе си и така вие двамата ще останете сами — каза доктор Кохън.

— Вие можете да чуete това, мадам — каза Милър. — Не исках секретарят Бидърмън да го чуе. Току-що разбрах, че той, така или иначе, ще научи, така че в това няма смисъл...

— И в думите ти досега няма никакъв смисъл, майоре — каза Хол.

— Става въпрос за връзката с Макнаб, сър. Не мисля, че всички възможности са изчерпани. Тоест, не мисля, че цялото оборудване не работи.

— Не разбирам — каза Хол.

— Сър, бил съм на мисии като тази. Когато наближи моментът на действие... винаги някоя връзка се скапва.

— Все още не разбирам — каза Хол.

— Аз мисля, че разбирам — каза Натали. — Ще дойде момент, когато генерал Макнаб няма да иска никой да наднича над рамото му и да му дава приятелски съвети? Иска сам да свърши работата?

— Да, мадам.

— Сега разбираш защо той не иска Фред да чуе това, нали? — каза доктор Кохън и отново се обърна към Милър. — Знаеш ли как да се свържеш с него?

— Обикновено той оставя визуалната връзка да работи — каза Милър.

— Не знам какво означава това — каза Хол.

— Означава, че той все още може да получава образ, картина. Някои хора го знаят — каза Милър. — Ако е важно, ще му изпратят образ.

— Образ? Картина? — запитва Хол.

— Да, сър.

— На какво? — запитва Хол.

— На съобщение. Нали така, майор Милър? — запитва доктор Кохън.

— Да, мадам.

— Искаш да кажеш, че можеш да се свържеш с него и да му предадеш съобщение? — запитва Хол. Когато Милър кимна, Хол добави: — Е, разбира се, ще трябва да кажем на Бидърмън.

— А може би не — каза Кохън. — Той ще приеме ли съобщение от вас, майоре?

— Да, мадам. Мисля, че да.

— И как ще стане това?

— Ще напиша съобщението тук, ще го изпратя по факса на авеню „Небраска“ и ще кажа на оператора да го изпрати — каза Милър.

— Авеню „Небраска“?

— Кастило инсталира там един от радиоапаратите на „Грей Фокс“ — каза Хол.

Доктор Кохън дръпна едно от чекмеджетата на бюрото си, извади лист хартия и писалка и ги подаде на Милър.

— Пиши — каза тя.

— Мадам, имате ли маркер? Имам нужда от нещо по-голямо.

— Ей сега — каза тя и отново отиде до бюрото.

— Благодаря — каза Милър. — Господин секретар, ще имам нужда от номерата на телефоните и факсовете там.

Хол отиде във външния офис, където го чакаха Исаксън и Макгайър.

— Имам нужда от номерата на телефоните и факсовете на авеню „Небраска“ — каза той.

Докато Исаксън препише номерата от компютъра и ги даде на Хол, а Хол се върне в офиса на доктор Кохън, Милър вече беше написал съобщението и бе пхнал листа във факса, поставен зад бюрото. Хол даде номерата на Милър, който веднага ги набра. Факсът започна работа. След това майор Милър записа номерата на авеню „Небраска“ в мобилния си телефон, след което се обади.

— Тук е майор Милър. Току-що ви изпратих факс. Предайте го като образ на генерал Макнаб. Веднага. Ще изчакам за потвърждение.

Факсът свърши с изпращането на съобщението. Натали Кохън извади листа, прочете съобщението и го подаде на Хол.

— Нека и Бети го прочете, а после го изгорете — каза Натали Кохън.

— Да го изгорим? — запита Хол и подаде листа хартия на Бети Шнайдер.

— Няма причина Фред да знае за това — каза Натали Кохън.

Бети приключи с четенето на съобщението и върна листа на Хол, който отново го прочете.

БЕЛИЯТ ДОМ
ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ
ДОКТОР НАТАЛИ КОХЪН, СЪВЕТНИК ПО
НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ

ПРЕЗИДЕНТЪТ СЕ ОПИТВА ДА НАРЕДИ НА
МАКНАБ ДА ПОЕМЕ КЪМ КОСТА РИКА.

Х. РИЧАРД МИЛЪР, МАЙОР

— Не мислиш ли, че Бидърмън също има право да знае за това?
— запитва Хол.

— Може би има право — каза Натали Кохън. — Както и кметът на Филадельфия има право да знае, че ЦРУ не са намерили самолета. Ти каза ли му, Мат?

Той вдигна вежди и сви рамене — признание, че не го е направил.

— И тези двама млади хора е трябвало да направят труден избор, защото дължат лоялност на две страни — каза доктор Кохън. — Бети е решила да дойде тук с теб, без да каже на шефовете си в полицията за онова, което знае за неоткрития самолет, което някои хора ще сметнат за липса на лоялност. А на Милър се наложи да ти каже за отношението на Макнаб към непрекъснатата връзка с началството. Което е нелоялност по отношение на Макнаб. И двамата са направили правилен избор. Няма паника по улиците на Филадельфия, а ще съм изненадана, ако Бидърмън въобще успее да се свърже с Макнаб. Така че да оставим нещата по този начин, Мат, моля те.

Тя протегна ръка.

— Някой има ли огънче?

Секретар Хол ѝ подаде запалката си.

(ШЕСТ)

На борда на USAF „С-17“ 036788
17.210 градуса северна ширина
82.680 градуса западна дължина
Над Атлантическия океан
11:58, 10 юни 2005

— Много интересно — каза генерал Макнаб и подаде съобщението на сержант Кенсингтън, който работеше с контролното табло. — Мисля, че е по-добре да оставиш това там.

Той посочи чантата, завързана за рафта на Кенсингтън, която всъщност беше малка чанта от платно, в която имаше три термични гранати — две за радиото и една за съобщенията — в случай, че възникне необходимост да се унищожат, за да не попаднат в чужди ръце. Кенсингтън се подчини, после погледна генерал Макнаб, който му направи знак с ръка да се заеме с работата. Кенсингтън се върна при контролното табло и започна да натиска копчетата.

— Всички светлини са зелени, сър — каза Кенсингтън.

— Опитай се да ме свържеш с генерал Нейлър, моля — каза Макнаб.

— Макнаб, сър. Имахме малък проблем с връзката и реших да проверя как са нещата, сър.

— Къде сте, генерале?

— Над Атлантическия океан, сър. Според пилота ще летим още четири часа. И тогава...

— Има промяна в заповедите, генерале.

— Да, сър?

— Президентът каза да обърнете към Коста Рика.

— Коста Рика?

— Или към международното летище „Томас Гуардия“ или към „Хуан Сантамария“, което обслужва Сан Хосе, по ваш избор, и да се

пригответе да неутрализирате самолета, който търсим.

— Мислех, че той е в Суринам, сър.

— Информацията очевидно е била погрешна, генерале.

— Да, сър.

— Мислиш ли, че ще има проблеми, генерале?

— Не, сър. Ще съм на земята, на някое от двете летища, да кажем, след час.

— Обади се, когато стигнете над крайбрежието — нареди Нейлър. — Опитваме се да получим разрешение да влезете в тяхното въздушно пространство. Ако не получим, ще трябва да ги заблудим по някакъв начин.

— Да, сър. Разбирам. Ще измисля нещо.

— Заповедите на президента, генерале, са да неутрализирате самолета възможно *най-тихо*.

— Ще поддържаме връзка.

— Сър, можете ли да ми кажете къде, по-точно, в Коста Рика е самолетът, който ще трябва да неутрализираме?

— Не веднага. Когато получа информацията, ще ви я предам. ЦРУ работи по въпроса и са в процес на насочване на сателити.

— Да, сър. Е, щом ЦРУ работи по въпроса, със сигурност ще узнаем къде е самолетът, нали, сър?

— Нейлър слага край на връзката.

(СЕДЕМ)

Офисът на командващия генерал
Централно командване на САЩ
Въздушна база „Макдил“
Тампа, Флорида
12:15, 10 юни 2005

Генерал Албърт Макфадън влезе, без да почука, в офиса на генерал Алън Нейлър и застана пред бюрото му. Минаха двайсет секунди, преди Нейлър да усети присъствието му.

— Чувал ли си поговорката за мишките и хората, Алън? — запита Макфадън.

— Какво се е объркало сега? — запита Нейлър.

— Току-що говорих с Лари Фримонт — каза Макфадън. — Той е говорил по телефона с човека на ЦРУ в Сан Хосе, Коста Рика...

— И?

— Казал, че Външното министерство на Коста Рика ще бави отговора на молбата ни за разрешение да влезем във въздушното им пространство най-малко два дни.

— Очаквахме нещо такова — каза Нейлър. — Значи ще се приземим без разрешение, ще направим каквото трябва и ще оставим Държавният департамент да се тревожи за останалото.

— Да смятам ли тогава, че вие вярвате на ЦРУ?

— Това е двусмислен въпрос, Ал.

— Смяташ ли, че трябва да се даде още един шанс на ЦРУ, Алън?

— За какво говориш? Като че ли знаеш нещо.

Макфадън постави малка карта на бюрото на Нейлър.

— Какво гледам?

— Това е заливът Де Никоя.

— О'кей. Картата не показва нищо, освен мръсни черни пътища и вода.

— Човекът на Лари казва, че има плаж на около петдесет мили от „Хуан Сантамария“, където може да кацне „С-17“, а наоколо, в радиус от много мили, няма нищо, освен рибарски селца.

— Това е прекалено хубаво, за да е вярно — каза Нейлър. — Откъде знае това човекът на Лари?

— Човекът на Лари казва, че е чул, че оттук се внасят и изнасят наркотиците в района, че също така измерват теглото на пратките, провеждат тестовете. Намерил е следи от гуми на самолети, не знае какви, но не особено големи. Той мисли, че там би могъл да се приземи „С-17“, а мнението му се базира на онова, което е прочел в ръководството на Военновъздушните сили.

— Доколко вярва той на този човек?

— Това е малък проблем. Човекът е като онзи в Суринам.

— Какво означава това?

— Мисли за него като за младши лейтенант, чиито пагони вече не блестят като едно време, когато са били нови. Агенцията изпраща току-що завършилите на места, където нищо не се случва, където обикновено те работят като шпиони под прикритието на дипломати.

— О, Исусе!

— Лари каза да ви предам, че този там е доста нетърпелив.

— Като в: „Няма нищо по-бързо от младши лейтенант, който се отзовава на повикването на офицера?“

— Мисля, че Лари всъщност му направи комплимент — каза Макфадън. — Мисля, че му хареса онова, което чу по телефона.

— Къде е Лари?

— Опитва се да открие дали Ленгли имат нещо на този плаж.

— Адмиралът се обади на директора на Централното командване и се оказа, че те нямат нищо подходящо в районите, подходящи за кацане, в Коста Рика — каза Нейлър.

— Да кажем ли на Макнаб или не?

— В момента генерал Макнаб не е точно един от моите любимци — каза Нейлър. — Но трябва да му кажем. Решението да използва или да не използва този плаж ще бъде негово. Ако там не може да кацне „С-17“, ще имаме доста мъртъвци, а отвлеченият самолет няма да бъде неутрализиран.

Нейлър се изправи и прекоси офиса, за да отиде при телефона.

(ОСЕМ)

Международно летище „Томас Гуардия“
Либерия, Коста Рика
13:10, 10 юни 2005

— Проклет да бъда, ето го! — каза Кастило, докато „Лиърът“ се носеше по пистата на малкото летище с грандиозното наименование „международно“.

Видяха „Боинг 727“, свързан едновременно с влекач и генератор. По вертикалния му стабилизатор имаше червени, бели и сини ивици, корпусът изглеждаше наскоро боядисан.

— Има „Боинг“ с точното оцветяване и точните регистрационни номера. Не можем да знаем дали това е отвлеченият самолет, докато не погледнем вътре — каза полковник Торине.

— Прав си — съгласи се Кастило. — Но мисля, че трябва да съобщим в „Мақдил“ за този тук.

— По-добре ти се обади — каза Торине.

Докато пътуваха от Козумел до летище „Хуан Сантамария“, не получиха съобщение за това, къде точно в Коста Рика е отвлеченият самолет, а когато Кастило се беше обадил на двата номера, дадени му от Певснер, му бяха отговорили, че е сгрешил номера, защото не познават Карл Госингер.

— Какво ще правиш, Чарли? — беше го запитал полковник Торине.

— Ако не е тук, трябва да е на другото летище — „Томас Гуардия“.

— Или въобще не е тук. Все още залагаш на Певснер? Той очевидно не знае къде е, иначе щяха да ти кажат.

— Или нещо се е случило. Може би не са го намерили тук, а не е разполагал с хора, които да изпрати до другото летище. Или пък го е направил, но има проблеми с връзката. Но беше доста сигурен, че

самолетът е в Коста Рика, и мисля, че трябва да разчитаме на това. И щом не е тук, трябва да е на „Томас Гуардия“.

— И как ще се справиш? — беше запитал полковник Торине.

— Ще отидем до „Томас Гуардия“. Аз и Шърман ще се скрием в тревата и ще се надяваме, че никой няма да ни види. Вие ще закарате „Лиъра“ до най-близкото летище в Никарагуа, откъдето ще можете да се обадите в „Мақдил“ и да им кажете къде сме. А после ще видим какво ще се случи. Може да извадим късмет — Господ ми е свидетел, че не разчитам на това — и да открием онзи проклет самолет. Ако е там и изглежда, че се кани да излита, аз и Шърман вероятно ще можем да му причиним някоя повреда.

— А защо просто да не спрем „Лиъра“ и всички да слезем от него? — запита Фернандо. — Така ще сме четирима души на земята.

— Защото ще трябва по някакъв начин да се свържем с „Мақдил“, а единственият начин да го направим — не можем да разчитаме на радиото на Шърман — е вие да отидете до Никарагуа.

— Но те сигурно защитават по някакъв начин самолета — заспори Фернандо. — А макар да сте от *Специалните части*, ти и Шърман сте само двама души.

— Мисля, че и аз трябва да слеза на земята с вас — каза полковник Торине. — Така ще сме две зелени барети. Лошите няма да имат никакъв шанс. — Той погледна Фернандо и се усмихна.

— Това не ми харесва, гринго.

— Полковникът, сержант Шърман и аз можем да се справим с това — каза Кастило. — Не се изисква кой знае какво умение, за да пробиеш дупки в гумите на самолет, но мисля, че все пак ще ядосаме местните власти. Защо ти не отидеш с Фернандо? Ще бъде по-добре ти да се свържеш с „Мақдил“, а не той.

— Не знам за това — отговори Торине. — Но той говори испански много по-добре от мен, а ще трябва да се говори с властите на Никарагуа. И друга причина е, че това ще е много по-забавно от всичко, което съм правил през последните години. Винаги съм искал да пробия дупки в гумите на самолет.

Фернандо изгледа подред и двамата, сви рамене, после заговори в микрофона.

— Наземен контрол на „Томас Гуардия“. Имам компас, на който нямам доверие. Искам разрешение да отида до края на пистата двайсет и осем и да сверя компаса си.

Проблемът беше как да се стигне от самолета, който стоеше до края на пистата, до мястото, двеста ярда северно от него, където беше районът на сградите, а зад него — пустошта.

От двете страни на пистата имаше трева, висока до кръста. Районът, който водеше до пистата, беше покрит с чакъл в продължение на около стотина ярда. Щеше да е по-лесно и по-бързо да се притича по чакъла и да се скрият в тревата. От друга страна, почти сигурно беше, че щяха да бъдат видени, докато тичат по чакъла.

А вероятно щяха да ги видят и докато притичват сред тревата, защото не можеха да се приведат толкова ниско, но нямаше да ги забележат, ако пълзяха. Но ако пълзяха, щяха да смачкат тревата и да оставят видима следа. А ако притичаха, нямаше да я смачкат, тя щеше да се огъне и после да се изправи, без да останат видими следи от преминаването им.

— Мисля, че е по-добре да притичаваме през тревата — каза Кастило. Полковник Торине кимна, а сержант Шърман вдигна палец.

— Фернандо, обърни самолета така, че вратата да не се вижда от кулата — каза Кастило. — Веднага щом спреш, ще отворим вратата и ще скочим. Ти ще трябва да я затвориш след нас.

— Сега ли? — запита Фернандо.

— Сега, моля те.

— Господ да е с вас! — каза Фернандо и започна да обръща самолета.

Тревата беше по-гъста, отколкото изглеждаше, и беше трудно да си проправят път. Почвата беше много влажна, не съвсем кална, но хлъзгава. На долната част на куфара на сержант Шърман имаше дръжка — Кастило се питаше дали е произведен така, или е подобрение, направено от „Грей Фокс“, — която позволяваше двамата

да го носят заедно. Но тежеше доста, дори като се изключи теглото на двете карабини, които носеше Торине. Не им помагаша и горещината и влагата, характерни за тропиците през деня. Чарли се обля в пот още преди да е изминал десет ярда през тревата, а и той, и Шърман вече дишаха доста тежко. Наложиха се четири пъти да спрат и да сменят ръцете, с които носеха куфара с радиото. Последния път, докато тичаше да заеме другата страна, Чарли се подхлъзна и падна по лице на земята, а коляното му се удари в сигурно единствения на това място камък.

Кастило тъкмо започваше да прави по-нататъшните си планове, когато земята под него изведнъж изчезна и той започна да се плъзга встрани.

Имаше разлика от около петдесет фута между основния терен и настилката на летището. Кастило, Шърман и куфарът стигнаха почти до средата на наклона, преди да са спрели да се плъзгат. Размениха погледи и в този момент полковник Торине също ги последва надолу по склона. Той се плъзгаше по корем и отчаяно се опитваше да се задържи с ръце. Шърман започна да се кикоти, а после и той, и Кастило, се засмяха с глас, макар смехът да им носеше болка, защото бяха останали без въздух. Все още с усмивки на лицата те забутаха куфара надолу по склона и накрая стигнаха равното. Кастило легна по гръб и закри очите си с ръце, за да ги предпази от силната слънчева светлина. Миг по-късно, докато все още се опитваше да си поеме дъх на равни и дълбоки вдишвания, той почувства нещо да го побутва по ръката. Погледна встрани, без да помръдне, и видя стар и орфан военен ботуш.

„О, по дяволите! Ако Торине или Шърман просека моето внимание, нямаше да ме смушкват с ботуша си. Те дори не са обути в ботуши.“

Над него стоеше мъж, чието лице беше покрито със зелени, кафяви и черни мазни ивици.

— Господи! Ти и Шърман! И дишате като състезателни коне! Какво ще си помислят хората? — каза генерал Брус Макнаб.

Кастило не отговори. С усилие успя да се повдигне до седнало положение. Отново почувства побутване по ръката и като погледна, видя, че Макнаб му подава бутилка „Севън ъп“. Кастило я взе, без да каже и дума, отвори я и отпи.

— Откога сте тук? — запита Кастило, когато вече можеше да диша спокойно.

— Достатъчно дълго, за да знаем, че „727“ е тук. Един от хората в момента го оглежда отблизо и внимателно.

— Аз съм почти сигурен, че това е самолетът, който търсим — каза Чарли. — Минахме край него. Има същите черти и номера, които човекът на Певснер е видял във Венецуела.

До тях се приближиха полковник Торине и сержант Шърман.

— Добре ли си. Джейк? Нищо счупено?

— Добре съм.

— А ти добре ли си, Чарли? — запита Торине.

Кастило кимна.

— Вие как така сте тук, сър? — Въпросът беше отправен от Торине към генерал Макнаб.

— Макфадън и Нейлър се свързаха с мен по радиото и ми наредиха да кацна на един плаж, недалеч оттук. Според човека на ЦРУ плажът можел да поеме „С-17“. Кръстосал палци и молещ се на Бога, реших да опитам да кацна.

— Очевидно кацането е било успешно.

— Горе-долу. Приземихме се без затруднения. Но две минути след това самолетът започна да потъва в пясъка. Трудно изкарахме „Птичките“, защото, за да не потъва, самолетът трябваше да се движи непрекъснато, докато разтоварваме.

— Но сте успели.

— „Птичките“ са на около пет мили оттук. Казах ли ти, че самолетът продължава да се движи? Напред и назад по плажа, напред и назад. Не знам докога ще успяваме да запазим положението такова. Също така не знам дали ще успеем да излетим отново.

— Празен вероятно ще може да се вдигне във въздуха — каза Торине. — На „С-17“ може да се разчита.

— Празен? А какво ще правя с „Птичките“? Да ги запаля ли?

Висок и русокос сержант, облечен, както и самият генерал Макнаб в камуфлажна униформа, предназначена за джунглата, се приближи до тях. На рамото му висеше SAR-4, а в ръце носеше нещо, което приличаше на лаптоп. Беше отворен и приличаше на поднос.

— Стейдър е на мястото си, генерале — каза той и понечи да подаде лаптопа на Макнаб.

— Би ли го подържал, моля те, сержант Орсън? — запита Макнаб.

Кастило бързо се изправи.

— Внимавай с този „Севън ъп“, Чарли — каза Макнаб. — Последният е.

— Стивър докладва, че „Лиърът“ е излетял, сър — каза сержант Орсън.

— Къде отива той, Чарли? — запита Макнаб.

— В Никарагуа, за да докладва къде сме и че вероятно сме открили самолета.

Макнаб изсумтя и хвърли поглед към лаптопа. Той даваше образ на самолета отстрани.

„Този, който предава образа, трябва да е на покрива на съседната сграда.“

Образът показваше и някакво движение. На пистата имаше половин дузина души охрана във военни униформи. Движението им се изобразяваше като на забавен кадър.

— Може ли да предаде близък план на вратата? — запита Кастило.

Макнаб започна бързо да натиска клавишите на клавиатурата. Екранът потъмня, после предаде в близък план предната част на самолета, която бавно дойде на фокус. Но се виждаше само върхът на подвижната стълба. Отворената врата също така се виждаше ясно, но не се виждаше нищо във вътрешността на самолета.

— Предполагам, че и от задната страна няма да видим нищо повече — каза Кастило.

— Вероятно дори по-малко, майоре — каза сержант Орсън. — Ъгълът не е подходящ.

— Не се обръщай към него с „майоре“, Орсън — каза Макнаб. — Не искаме никой да знае, че е един от нас. Не го ли видя как се плъзга надолу по склона?

Орсън се засмя.

— Нека да видим отново образ на целия самолет — каза Торине.

Макнаб започна да натиска клавишите на клавиатурата и след няколко минути отново се появи образът на целия самолет отстрани. Този път се виждаше различно движение. Половинтонен пикап, марка „Форд“, натоварен с картонени кутии, се приближи до самолета, а

двама души очевидно се канеха да отворят вратата на товарното помещение.

— Е, това вероятно са цветята, Чарли — каза Макнаб.

— Което означава, че се готвят за излитане — каза Кастило.

— И какво предлагаш да направим ние? — запита Макнаб. — Като се има предвид, че президентът иска да свършим работата извънредно тихо, не можем да кажем на едната от „Птичките“ да забие две ракети в него.

— А какво ще кажете да го откраднем? — запита полковник Торине.

— И как предлагаш да стане това? — запита Макнаб. — Можеш ли да управляваш това нещо, Джейк?

— Ако Чарли ми е втори пилот, мога — каза Торине и погледна Кастило.

— И как бихме могли да го направим тихо? — запита Кастило.

— Тихо е относителен термин — каза Макнаб. — Не много тихо означава да забием две ракети в него и телевизионните камери да заснемат горящия самолет и така светът да види доказателството за нашето нахлуване в приятелската Коста Рика. Малко по-шумно означава да го свалим, след като е излетял. Доста от пилотите на самолети — а и кой знае кой още — ще чуят нашия пилот да нарежда на другия да обърне самолета и да го заплашва, че в противен случай ще го свали. И как бихме могли да го отречем, ако го свалим?

Торине изсумтя. Макнаб добави:

— По време на полета си ще срещнат „F-15“ на трасето от Еглин, между другото. По дяволите, те дори може вече да са тук, над Тихия океан.

— Вероятно са защитили по някакъв начин допълнителните резервоари — каза Кастило.

— Какво? — запита Макнаб.

— Вместо седалки в корпуса има тринайсет резервоара за гориво — каза Кастило. — Ще трябва да ги скрият от очите на митничарите в Тампа. Вероятно ще ги покрият с цветя.

— О'кей. И какво? — каза Макнаб.

— Което означава, че цветята ще бъдат качени на борда от хората, отвлекли самолета, защото всички други ще проявят любопитство по отношение на резервоарите.

— Майоре — каза сержант Орсън, — докато заемаше позиция, сержант Стедър каза, че му се струва, че екипажът е от четирима души.

— Вероятно са взели двама души, които да носят цветята до задната стълба — каза Торине. — И да пазят самолета.

— Значи ще убием четирима души, ако свалим самолета във въздуха. Да кажем, че са им необходими четирийсет минути да натоварят цветята.

— Значи с толкова време разполагаме и ние — съгласи се Макнаб.

— Не знаем дали разполагат допълнително само с двама души — каза Кастило. — Сержантът е казал, че е видял четирима. Но може да има и още.

— И всички трябва да бъдат отстранени, нали така? — запита Торине.

Макнаб изсумтя.

— Лошото е, че не можем да си побъбрим с тях и да им обясним в какво положение се намират. Трябва да ги отстраним бързо, а после, също толкова бързо, да свалим самолета на земята.

— Как са „Грей Фокс“ по отношение на снайперистите, сър? — запита Кастило.

— Е, разполагаме с един наистина добър снайперист, майор Кастило — каза сержант Орсън. — А и сержант Стедър реши, че е добре да вземе карабината си, преди да се качи на покрива на сградата. От колко снайперисти мислите, че ще имате нужда?

— Всъщност аз си мисля... — започна Кастило, но спря, като видя изражението на генерал Макнаб.

— Продължавай, Чарли — каза Макнаб. — Да видим колко и какво си научил от мен, твоя учител.

— Според мен, сър, другите двама не са пилоти. Което означава, че ако отстраним двамата пилоти, самолетът няма как да излети.

— А как да ги накараме да се изложат на вниманието на сержант Орсън или на сержант Стедър?

— Отвлечане на вниманието — каза замислено Кастило.

XIX.

(ЕДНО)

Международно летище „Томас Гуардия“
Либерия, Коста Рика
14:15, 10 юни 2005

Майор Кастило, сега облечен в черен пилотски костюм, лежеше до малката бетонна сграда и се надяваше, че е добре скрит от контейнера, побираш петдесет и пет галона, в който сега имаше някакъв разтворител, може би предназначен за почистване. Лицето му беше намазано с кафяви, черни и зелени мазни ивици. Държеше бинокъл до очите си, на главата си имаше слушалки, а пред устата — малък микрофон. На земята до него лежеше SAR-4.

Непосредствено вляво, от другата страна на контейнера, беше сержант Пол Т. Орсън, въоръжен с карабина.

А непосредствено зад тях и по-точно — зад контейнера, също въоръжен с SAR-4, беше Джейк Торине, също облечен в черен пилотски костюм.

Сержант Орсън си мислеше, че предстои да се случат доста неща, но на пистата пред тях всичко беше спокойно и нямаше и намек за това. Близо до „Боинг 727“ беше спрял още един пикап марка „Форд“, който побираше товар от тон и половина. Човекът от пикапа подаваше, по четири наведнъж, дълги и тънки картонени кутии на двамата мъже на земята. Те носеха кутиите до подвижните стълби до предната и задната врата на самолета. Там те биваха подавани на мъже, облечени в бели ризи с къси ръкави, а пагоните на раменете им показваха, че това са капитани и младши офицери. Те бързо ги внасяха вътре в самолета.

Кастило беше разпознал лицето на единия от екипажа, който бързо тичаше надолу и нагоре по стълбата. Беше видял снимката му във Филадельфия. Още не беше успял да види втория човек от Филадельфия, а не познаваше двамата мъже, които внасяха цветята в самолета през задната врата. Но лицата им бяха интелигентни и той се питаше дали не е сгрешил и дали и четиримата не са пилоти.

„Как би могъл спокойно да товариш самолет — с цветя, за Бога, — като знаеш, че ще умреш в него?“

— Главите горе — каза тихо Кастило миг по-късно, но разбра, че това съвсем не е било необходимо.

Карабината на сержант Орсън беше насочена право в задната стълба на самолета.

Първото, което смути спокойствието на летище „Томас Гуардия“, бяха артилерийските симулатори, които бяха взривени близо до бетонната сграда от едната страна на пистата. Симулаторите звучаха точно като снаряд от 105-милиметрова гаубица.

Точно в този момент две „Птички“ се появиха в края на пистата, където Кастило, Шърман и Торине се бяха плъзгали по склона. От лявата „Малка птичка“ се посипа ракетен огън, а от другата — поток от 40-милиметрови гранати. Ракетите уцелиха камион с гориво, паркиран извън обсега на видимост на „Боинга“, и причиниха експлозия, гранатите експлодираха в паралелна линия на няколко фута от другата страна на пистата.

Лицето на мъжа, застанал близо до долния край на задната стълба, се стори познато на Кастило, докато го гледаше внимателно през бинокъла.

— Свалете го — нареди той.

Чу се тихото „пукане“ на изстрела от снайперистката карабина. Кастило не се съмняваше, че Орсън ще намери целта.

„Току-що убих този човек така сигурно, все едно че аз съм дръпнал спусъка.“

Тази философска мисъл беше веднага оспорена, защото мъжът, макар очевидно обезпокоен и изненадан от онова, което се случва — сега той гледаше към горния край на стълбата — беше още съвсем жив.

„Проклет да бъде, той пропусна!“

Кастило погледна сержант Орсън, който тъкмо стреляше повторно. Кастило отново бързо доближи бинокъла до очите си. Сега мъжът се плъзгаше с лицето към земята надолу по стълбата.

— Имаше още един мъж, по-нагоре по стълбата — каза сержант Орсън. — Реших, че трябва да сваля първо него.

Изведнъж от различни страни се появиха още четири „Птички“, и бързо се приближиха към самолета. На външните платформи на

всеки хеликоптер стояха по шестима войници от „Грей Фокс“, всички в черни униформи и с черни качулки на главите.

Войниците пъргаво скочиха на земята още преди хеликоптерите да са се приземили. Някои от тях стреляха близо до охраната, което ги накара веднага да вдигнат ръце или да паднат на колене, а повечето извършиха и двете действия.

Един от войниците се спусна към камиона с цветята, измъкна грубо шофьора иззад кормилото, зае неговото място и подкара към сградата, след което скочи от седалката и остави камиона да се блъсне в „Пежото“, паркирано пред сградата, което стана всъщност след трийсет секунди.

Какво се случи през тези трийсет секунди?

Два екипа от по четирима души от „Грей Фокс“ се втурнаха към предната стълба. Един от тях изтича до средата ѝ, откъдето хвърли граната през отворената врата. Този тип гранати избухваха, като предизвикваха доста шум и издаваха ослепителна светлина, но не разпръскваха шрапнели. Хората, които се случеха наблизко при избухването на гранатата, биваха оглушени и заслепени и главно доста объркани.

Веднага щом гранатата избухна, мъжът, който я беше хвърлил, се качи тичешком до края на стълбата, следван по петите от другите трима. За да влязат в самолета, им се наложи да прескочат трупове на двама души, паднали близо до вратата.

Петнайсет секунди след влизането им в самолета, двама от екипа се появиха при вратата и без много церемонии издърпаха трупове в самолета.

Веднага щом „разчистиха“ вратата, вторият екип започна да отделя стълбата от самолета.

Междувременно трети екип от четирима войници на „Грей Фокс“ се беше приближил до влекача. Един от тях се качи в него, а другите трима го отделиха от самолета и магнаха блокчетата, които подпиреха колелата му. Влекачът започна да се движи. Шофьорът го насочи към сблъсък с „Пежото“ и скочи на земята.

В същото време четвърти екип отиде при генератора. Един от тях го включи, а друг се погрижи кабелът да бъде свързан със самолета. Другите двама прегледаха набързо самолета, за да се уверят, че той не

е свързан по никакъв начин с нищо друго, което да го задържа на земята. Не беше.

И, едновременно, пети екип се втурна към задната стълба на самолета. Един от тях прекрачи трупа и се изкачи, докдето можа — попадна на друг труп — и хвърли граната вътре в самолета. Тя избухна две секунди след онази, хвърлена през предната врата. Първият войник, следван от останалите, влезе в самолета, а след двайсет секунди отново излезе. И заговори в микрофона си:

— Чисто е. Няма очевидни повреди. Проклетото нещо е пълно с цветя. За какво е всичко това, по дяволите?

Екипът, който беше влязъл в самолета през предната врата, започна да слиза по задната стълба. Сержант Чарлс Стивънс, който беше ръководител на двата екипа, атакували предната и задната врата, им предложи да вкарат двата трупа вътре в самолета, като каза, че ще е хубаво, ако го направят. Не използва точно тези думи, но и неговите имаха този ефект.

Кастило и Торине затичаха към самолета и видяха половин дузина жълти пожарни коли да отиват към потъналия в пламъци камион за гориво. До този момент не изглеждаше някой да обръща внимание на това, което става около „Боинг 727“, а като че ли и никой не обръщаше внимание на четирите „Птички“, спрели близо до него с все още въртящи се ротори.

— Ще останем наблизко, докато самолетът не започне да се движи, сър — каза сержант Стивънс на полковник Торине.

— Ще останете наблизко, докато запаля единия двигател — каза полковник Торине. — След това ще откачите кабела на генератора от самолета и ще изчезнете от тук. Не можете да направите нищо повече.

— Да, сър. Желая ви късмет, полковник. И на вас също, майоре.

Той отдаде чест, докато Кастило и Торине се качваха по стълбата, която беше станала хлъзгава от кръвта.

Полковник Торине седна на седалката на пилота, пригоди я за своите дълги крака, закопча колана си, а после се огледа, търсейки нещо. Най-накрая го намери на лавицата над инструменталното табло. Подаде го на Кастило. — Списъкът с проверките, Чарли — каза той.

— Точка първа, лост и светлини — зачете Кастило.

— Проверени, работят — отговори Торине.

— Точка втора, спирачки — прочете Кастило.

— В момента в положение „изключени“. Нямаме време за това, Чарли. Ще трябва да се върнеш и да затвориш задната врата — каза Торине. — Трябваше да го направиш, преди да започнеш да четеш листа с проверките.

— Да, сър.

Кастило бързо разкопча колана си и стана от седалката. За да стигне до вратата, трябваше отново да прекрачи четирите трупа и кракът му се подхлъзна в локва кръв. Погледна надолу, въпреки че нямаше намерение да го прави, и видя безжизнените очи на мъжа, чиято смърт беше наредил.

Намери бутона, който прибираще стълбата, натисна и зачака тя да се прибере, след това затвори вратата и изчака на контролното табло да светне зелена светлина. Почувства вибрациите и разбра, че Торине е включил и двата двигателя. Тръгна обратно през корпуса и отново срещна „погледа“ на двете безжизнени очи.

Направи още една крачка напред, после спря. Избухването на гранатите беше разместило четири или пет кутии с цветя, едната се беше отворила. Кастило взе няколко цветя и ги положи върху лицето на мъртвия. После се върна, възможно най-бързо, в пилотската кабина.

Самолетът вече се движеше. Чарли се запита дали би трябвало да се движат, след като не са направили проверка. Торине посочи към една от пистите, които се виждаха през прозореца, и каза:

— Писта? Мисля да изберем тази.

Кастило видя ръкава, който указваше посоката на вятъра, и разбра, че Торине се е отправил в правилната посока — той щеше да завие вдясно, за да излезе на пистата, и излитането им щеше да стане срещу вятъра. Видя също пожарната кола да се бори, без особен успех, с пламъците, обхванали камиона за гориво. Видя още една от „Птичките“ да лети близо до началото на пистата, на платформата ѝ бяха застанали шестима войници от „Грей Фокс“, а после да изчезва от погледа им. Огледа се, но не видя други „Птички“.

— Вече проверих данните с помощта на джобния си компютър — каза Торине. — Остава ни само да излезем на пистата и да излетим.

— Да, сър.

Самолетът стигна началото на пистата. С ръка на регулаторите, без кракът му да докосва спирачките, Торине изравни самолета с централната линия на пистата.

— Кажи ми с каква скорост се движим — каза Торине и придвижи регулатора напред.

— Седемдесет — каза Кастило, когато индикаторът за скоростта просветна. — Осемдесет, деветдесет, сто, сто и двайсет, сто и трий...

— Излитане — каза Торине.

Носът на самолета се вдигна във въздуха.

— Ще поема към Атлантическия океан — каза Торине.

(ДВЕ)

На борда на „Коста Рика Еър Транспорт“ 407
11.374 градуса северна ширина
81.699 градуса западна дължина
Над Атлантическия океан
15:05, 10 юни 2005

— А! — каза Торине. — Чудех се колко време ще е необходимо.

И посочи през страничния прозорец. Близо до крилото им се виждаше „F-15“ на американската армия. Миг по-късно, право пред тях и двеста фута по-нагоре, се появи втори. А после до дясното им крило се появи трети.

— Искаш ли да се обзаложим, че има един и при опашката ни?
— запита Торине.

Пилотът на „F-15“ от лявата им страна вдигна знак, писан на ръка. На него се виждаха цифрите: 119.9.

— Намери въпросната честота на радиото, моля те — каза Торине.

Чарли се подчини. В слушалките им веднага се чу гласът на пилота:

— „Еър Транспорт 407“ от Коста Рика, тук е самолет на Американските военновъздушните сили 622. Говорите ли английски?

— Доста разумен въпрос — каза Торине и включи предавателя.

— Нареждаме ви веднага да обърнете на 180 градуса и да започнете спускане до височина 10 000 фута. Разбирате ли?

— Преди да направя това, синко — каза полковник Торине, — искам да предадеш до Централното командване следното: „Внимание, генерал Макфадън. Аз пилотирам самолета на «Еър Транспорт» от Коста Рика. Поздрави. Джейк.“

— Повтарям: нареждаме ви да обърнете...

— Аз няма да повтарям, синко — прекъсна го Торине. — Свържи се с Централното командване. Вместо само „Джейк“ накрая, може да

добавиш: „Джейк Торине, полковник от американската армия.“ Разбра ли ме?

Пилотът на „F-15“ не отговори близо две минути. После каза:

— Сър, какво е моминското име на съпругата ви?

— Макнътли — каза Торине. — Мери Маргарет Макнътли.

— Изчакайте, сър...

— Сър, от Централното командване ми наредиха да ви придружа до крайната ви цел. Каква е тя, сър?

Торине погледна Кастило и включи предавателя на вътрешна връзка.

— Не сме мислили толкова напред, нали, Чарли? Къде мислиш, че трябва да кацнем?

— „Мақдил“ — каза Кастило.

— Нямах търпение да изпиташ гнева на генерал Нейлър? Мислех да отидем до Гитмо и да дадем възможност на Макфадън и Макнаб да кажат на Нейлър какви герои сме, преди да се приберем у дома.

— И какво ще правим с четири трупа в Гитмо? — отговори Кастило. — Готов съм да приема всякакви разумни предложения, но ми се струва, че „Мақдил“ е отговорът.

— А какво ще правиш с четирите трупа в „Мақдил“?

— Не би искал да знаеш, полковник. Всъщност иска ми се да ни посрещнат с „Блекхоук“ с двама мускулести мъже екипаж и две носилки.

— „Еър Форс 622“ — каза Торине, след като включи на предаване. — Отиваме в „Мақдил“, повтарям, „Мақдил“. Предайте в базата, че ще имаме нужда от „Блекхоук“ и екип с носилка веднага при кацането си.

(ТРИ)

Овалният кабинет
Белият дом
1600 Пенсилвания авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
15:20, 10 юни 2005

— Господин президент — каза секретарят на отбраната Фредерик К. Бидърмън, — имаме добри новини от генерал Макфадън от Централното командване.

— Е, това наистина е добре.

— Имаме само част от съобщението, сър, но...

— Защо това ме тревожи, Фред?

— Сър, нашите „F-15“ са срещнали отвлечения „Боинг 727“ над Атлантическия океан...

— О, по дяволите, Макнаб не е успял да го неутрализира? Това...

— Сър, полковник Торине... Нали се сещате — този, който отиде в Мексико с Кастило?

Президентът кимна.

— Сър, той управлява самолета. Това е потвърдено. „F-15“ ще ги придружи до „Макдил“ в Тампа.

— Знаем къде е „Макдил“ — каза президентът. — Наистина ли знаем, че полковник Торине пилотира самолета?

— Да, сър. Това е потвърдено. Ще бъдат в „Макдил“ след около два часа.

— Дръжте ме в течение — каза президентът, после промени решението си и вдигна слушалката на един от телефоните.

— Свържете ме с генерал Нейлър от Централното командване точно след петнайсет минути — нареди той, затвори и се обърна към Бидърмън. — Може би след петнайсет минути ще разполагаме с цялата информация. Казал ли си на Натали или Мат?

— Това се каня да направя, сър. Да кажа на тях и на директора Пауъл.

— Защо не оставим Мат да каже на директора Пауъл? — запита президентът. — Предай на Мат да му каже, след като се чуя с Нейлър.

— Да, сър.

— Исусе, чудя се каква част от Коста Рика е останала след операцията на Макнаб? Вероятно затова имаме само частична информация.

— Зададох този въпрос на генерал Макфадън, сър. Той не знае за никакви съпътстващи щети. Но той няма връзка нито с генерал Макнаб, нито с Торине. В момента генерал Макнаб има проблеми с комуникацията.

— Почти ми се иска да беше изчакал, докато научиш повече — каза президентът. — Но, разбира се, ако беше изчакал, щях да ти се карам, че не си ми казал по-рано. Благодаря, Фред.

— Сър, щом самолетът е в наши ръце, той няма да бъде разбит в Камбаната на свободата.

— Аз си мислех същото. А какво знаем за майор Кастило?

— Още нищо, сър.

— Да, знам. Имам само откъслечна информация. Кажи на Мат и Натали, моля те, Фред, а после бъди на мое разположение.

— Да, господин президент.

(ЧЕТИРИ)

Въздушна база „Макдил“
Тампа, Флорида
17:10, 10 юни 2005

— „Еър Транспорт 407“, имате разрешение да кацнете на писта 27. Вятърът е незначителен. От двете страни на пистата има паркирани превозни средства. Като стигнете края на пистата, изгасете двигателите. Ще получите допълнителни инструкции тогава. Край.

— По дяволите! — каза Торине в изключения микрофон, после включи предавателя: — Виждам пистата.

След това превключи на вътрешна връзка.

— Спуснахме ли колесника господин втори пилот?

— Лостът е в позиция „надолу“ и е заключен, сър — отговори Кастило.

— Е, да видим, тогава, дали ще можем да приземим тази стара птица, без да се разпадне.

След деветдесет секунди Торине каза:

— Е, като че ли всичко работи. Да видим сега дали спирачките работят.

Втората половина на пистата беше обточена с превозни средства — яркожълти пожарни коли, линейки, булдозери и хеликоптери, всичките снабдени с оръжия 50-и калибър и всичките насочени в самолета.

— Предполагам, че това е съвременната версия на посрещането, което римляните са организирали на своите легиони, които се връщат от далечни страни — каза Торине и рязко намали скоростта.

— Чудя се — каза Торине — дали този самолет ще лети някога отново. Последният полет на който и да е самолет е тъжно нещо.

— Защо да не лети отново? — запита Кастило. После: — Мислиш ли, че трябва да изтрием тази боя от лицата си, преди да излезем и да помахаме на нашите фенове?

— Исусе, съвсем забравих за нея. Не, по дяволите, остави я. Така ще им дадем нещо, за което после да говорят.

Той разкопча колана си, изправи се и направи знак на Кастило да напусне преди него пилотската кабина.

Кастило отвори вратата и направи знак на Торине да мине пред него, след което спуснаха подвижната стълба. Той стъпи на платформата и видя, че сред тълпата посрещачи има и три видни личности — секретарят на отдел *Вътрешна сигурност* Матю Хол, генерал Алън Нейлър, командващ Централното командване, и генерал Албърт Макфадън.

Полковник Торине отдаде чест, докато слизаше по стълбата. Нейлър и Макфадън върнаха жеста.

— Джейк, може ли да се разчита, че това нещо няма да избухне скоро? — извика генерал Макфадън.

— Може и да се срути, защото е много старо, сър — отговори Торине, — но да избухне? Не, сър, не мисля.

Кастило го последва надолу по стълбата. Веднага щом кракът му стъпи на пистата, един от полицаите на въздушната база, майор, тръгна към стълбата. Изглежда изпепеляващо Кастило и пилотския му костюм и рязко каза:

— Моля, отстъпете крачка встрани, мистър Шайн.

Чарли си спомни, че освен че лицето му беше наплескано с различни бои, беше облечен в пилотския костюм на Шайн.

„Тъй като, още преди това да се случи, бях майор, а скоро сигурно ще ме повишат, аз те превъзхождам по ранг, надуто копеле. Но, по дяволите!“

Той се поклони на майора и отстъпи от пътя му. Полицаят от въздушната база изтича нагоре по стълбите. Кастило отдаде чест на генералите Макфадън и Нейлър. Те върнаха жеста.

— Не мога да ви кажа колко се радвам, че сте успели да им изтръгнете самолета от ръцете — каза Мат Хол. — Добре дошли у дома, Чарли, полковник Торине.

— Президентът каза да ви предам поздравленията му — каза генерал Нейлър. — Той е загрижен за това какви са щетите, нанесени на летището в Коста Рика. Предлагам да отидем на място, където ще можете да подготвите предварителния си доклад, а после ще се погрижим за банята ви.

— На летището изгоря един камион за гориво — каза полковник Торине. — И това е всичко.

— Нямахте ли жертви? — запитва, изненадан, генерал Нейлър.

— Не и от наша страна, сър — каза Кастило. — И нито едно от „лошите момчета“, които оставихме на летището.

— Не разбирам — каза Нейлър.

Полицаят — майор от въздушната база слезе по стълбата. Беше леко пребледнял. Отиде бързо при генералите Нейлър и Макфадън и им заговори тихо:

— В самолета има четири трупа!

— Сър — каза Кастило, — мога ли да предложа първо да приемете предварителния доклад на полковник Торине? Не вярвам аз да имам да добавя нещо към него, сър, и в момента наистина имам нужда от трийсет-четирийсет минути в някой „Блекхоук“.

— За какво, Чарли? — запитва Мат Хол.

— Не мисля, че бихте искали да знаете, сър — отговори Кастило.

— Напротив, искам да знам — каза Хол.

— Има няколко подробности, за които трябва да се погрижа, сър, да ги „изчистя“ ...

— Онези трупове? — запитва Хол.

— Мат, не мисля, че искаш отговор на този въпрос — каза генерал Нейлър. — Полковник Торине, ако дойдете с нас, майор Кастило ще се присъедини възможно най-скоро.

Той посочи караваната на Военновъздушните сили.

— Майоре — каза генерал Макфадън на полицая от Военновъздушните сили, — сигурен съм, че сте сгрешили, когато ви се е сторило, че сте видели трупове в самолета.

— Къде отиваме, Чарли? — запитва пилотът на хеликоптера, след като се вдигнаха от земята.

— Да разгледаме забележителностите, Том — каза Кастило. — Какво ще кажеш за някое място в Долината на крокодилите, където ще мога да видя наистина гладни крокодили? Колкото повече, толкова по-добре.

— Знам точно едно такова място — каза пилотът и зави на югоизток.

(ПЕТ)

Стая „14 Б“

Помещенията на офицерите

Въздушна база „Мақдил“

Тампа, Флорида

20:05, 10 юни 2005

— Ало — каза Фернандо Лопес, след като вдигна телефонната слушалка.

— Майор Карлос Кастило, моля. Президентът се обажда.

— Той е под душа.

— Разбрахте ли какво казах? Президентът се обажда.

— Това няма да го накара да излезе по-скоро изпод душа.

— Ще се обадя пак след пет минути. Моля, нека майор Кастило е готов да разговаря с президента.

— Ще видя какво мога да направя.

— Много ви благодаря.

Чарли излезе от банята след две минути, загърнат в хавлия.

— Нещо случило ли се е? Кой се обади?

— Първо се обади Елейн Нейлър. Очакваха ни за вечеря още преди пет минути. Чичо Алън очевидно ти е простил всичко. Така че, облечи се.

— А второто позвъняване?

— Беше Исаксън. Каза, че идва да ни вземе.

— И това е всичко?

— Имаше и трето позвъняване — каза Фернандо. — Чакай да помисля. О, да! Беше президентът. Казах, че си под душа.

— О, върви по дяволите! Казах го с голямо уважение и много обич.

— Искаш да кажеш, че не ми вярваш? — запита невинно Фернандо.

Чарли му показа среден пръст и започна да се облича. Телефонът отново звънна.

— Майор Кастило — каза Чарли малко рязко.

Изненаданият глас от другата страна на линията отговори:

— Чарли? Разбрах, че си взел душ — каза президентът на Съединените щати.

— Да, сър. Бях под душа.

— Ще трябва да изчакаш да свърши разговора си по телефона — каза след пет минути Фернандо на Джоуел Исаксън. — Говори с президента.

— О'кей — каза Исаксън. Не изглеждаше нито изненадан, нито впечатлен, но когато Чарли излезе от спалнята след две минути, незабавно запита: — Какво имаше да ти каже президентът?

— Не е твоя работа, Джоуел.

— О'кей. Щом ще се държиш като задник, и аз няма да ти кажа каквото знам.

— Че Земята всъщност не е плоска?

— Нов човек в Тайните служби.

— Кой?

— Докато вие двамата летяхте из Карибския басейн и се печяхте на слънце, шефът ме изпрати във Филадельфия. Тревожеше се, че Бети Шнайдер ще бъде смъмрена за това, че е дошла с нас във Вашингтон, без да каже на шефа си, и искаше да види какво мога да направя по въпроса.

— И по-точно?

— Отидох при главен инспектор Крамер, той каза, че вероятно няма да има никакви проблеми, че кметът вероятно никога няма да разбере истината, но че той се тревожи за детектив Джек Бритън.

— О, да — каза Чарли.

— Каза, че лунатиците могат да се опитат здравата да му навредят, ако не и да го убият, а това беше, преди вие да сте отвлекли самолета от тях, което вероятно наистина ги е вбесило. Крамер се тревожеше, че може да пострада и семейството му. И ме запита дали не мога да му предложа работа някъде извън Филадельфия. Където и да е.

— И ти?

— Изведохме го от града. Намерих му място в Тайните служби.

— Той е добро ченге. Наистина се радвам да чуя това, Джоуел. Благодаря ти.

— Той ще заслужи доверието — каза Исаксън.

— Сигурен съм.

— После си казах: какво пък, така и така съм тук, а и шефът беше наистина впечатлен от нея, и запитах Бети Шнайдер дали не иска да се издигне малко в света на младшите офицери.

— И тя? — запита Чарли.

Сърцето му пропусна един удар.

— Да, разбира се. Веднага щом ѝ казах колко изкарва един специален агент. Нали знаеш колко са малки заплатите на ченгетата?

— Това е много интересно — каза Чарли. — Сигурен съм, че тя ще ни е от полза.

— С кого си мислиш, че се шегуваш, гринго? — запита Фернандо Лопес и се засмя. — Ноздрите ти бълват огън!

Издание:

У.Е.Б. Грифин. По заповед на президента
„Калпазанов“, 2006

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

Техн. редактор: Никола Христов

Оформление на корицата: Огнян Илиев

Военен консултант: Митко Ганев

ISBN 10: 954-17-0235-X

ISBN 13: 978-954-17-0235-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.